SERXWEBÛN

Ji serxwebûn û azadîye bi rûmettir tiştek nîne

2004 Şehitler Albümü

Özel sayı 31

Serxwebûn

2004 Şehitler Albümü

özel sayı 31

"Onlar, kanıtlanmış ve tarihe mal olmuş değerlerimiz ve gerçek önderlerimizdir"

Önder Apo

İÇİNDEKİLER

Şehitlerimiz PKK direnişinin ulaştığı düzeyin en görkemli kanıtıdır (Önder Apo) 9

2004 yılı şehitlerimiz demekorasi ve özgürlük yürüyüşümüzde bizi en kararlı kılan varlıklarımızdır 16

2004 yılı şehitlerimiz demokratik kuruluşun yaratıcılarıdır 20

ŞUBAT AYI ŞEHİTLERİ

Osman Osmani (Hiva) 33
Ali Soylu (Berxwedan) 35
Siraç Kılıç (Bagok) 37
Doğan Aydın (Çekdar) 40
M. Kasım Can (Tolhildan) 44

MART AYI ŞEHİTLERİ

Hayrettin Aydın (Tufan), Siyabend Ak (Dijwar), Kerim Yıldırım (Tolhildan), Ayhan Doğan (Çiya) 48

NİSAN AYI ŞEHİTLERİ

Nadir Şexmuradi (Erdelan) 57
Sabri Çağlı (Fırat) 62
Kadir Sümer (Bahoz) 66
Mehmet Kılıç (Gabar) 68
Muzaffer Mirzayi (Felat) 77
Adem Demir (Şiyar) 80
İskender Ülger (Kani) 83
Hasan Hatay (Hasan) 86
Amir Nurewşan (Şervan) 90

MAYIS AYI ŞEHİTLERİ

Hüseyin Davut (Rêber) 97
Sirvan Kamil (Kadir), Mehmet Okatan (Berxwedan), Mahfus Uluca (Abbas), Mezın Hüseyin (Welat), Şahan Muhammedi (Reber), A. Rahim Bırohıso (Ferhat) 101
Ferhat Akansel (Ferman) 105
Ali Akman (Botan) 108
Aydın Pervane (Ahmet) 112
Şiyar Perinçek (Şiyar) 114
Ronahi Magmuk (Roni) 118
Vedat Dağdöğen (Laşer) 125

HAZİRAN AYI ŞEHİTLERİ

Tuncay Keşkek (Rojhat) 131
Mazlum Gök (Nurhak) 135
Bülent Doğan (Hüseyin) 139
İmam Hüseyin Taşkıran (Azad) 146
Fetih Şen (Xemgin) 150
Hakan Önal (Bişar) 154
Sait Çavuş (Zerdeşt)..... 159
Cafer Üren (Haydar)..... 163
Şenay Kurt (Newal) 169
Behçet Şengül (Felat)..... 179
Ekber Polat (Çem Ararat)..... 182
Harun Görgülü (Harun) 186
Ayşe Agfa (Jinda) 189
Mecit Hamit (Erdelan)..... 194
Süleyman Avşin (Zinar) 197
Muaz Reşit (Reşo) 202
Emine Tayboğa (Ruken) 206
Zeki Tatar (Cudi) 210
İsmet Temirci (Şiyar) 214
Şefik Acabek (Bendiwelat)..... 219

TEMMUZ AYI ŞEHİTLERİ

Ferhat Şut (Behzat) 223
İkram Ergül (Doğan) 226
A. Rahim Bulut (Abdullah)..... 230
Lokman Ergün (Harun) 233
Mahir Seyhan (Rezan) 236
Yusuf Saruhan (Kendal)..... 240
Mustafa Ali (Orhan),
Tahir Kaya (Berxwedan),
Murat Keserci (Şervan) 247
Bedir Ali (Gabar) 252
İdris ... (Diyar) 255
Süleyman Bayar (Haki) 259
Mesut Ahmet Pir (Dilşer),
Kurtuluş Durak (Haydar) 264
Ozan Toprak (Hamza) 270
Osman Okumuş (Reber) 274

AĞUSTOS AYI ŞEHİTLERİ

Ömer Aslan (Sipan) 279
Adil Denk (Brusk),
M. Sait Özgün (Ciwan) 284
Yusuf Sadık (Kahraman) 291
Ruhal Akyıldız (Tekoşin) 294
Serdar Morsümbül (Seyit Rıza),
Necat M. Kerim (Koçer) 301
Musa Ayhan (Numan) 307

EYLÜL AYI ŞEHİTLERİ

Fatma İğdem (Sılav) 311
Süleyman Babat (Resul),
Nimet Aksoy (Zinar) 317
Mehmet Ergül (Rojhat) 323
Saim Erol (Deniz) 327
Süleyman Güngör (Kemal) 331
Sait Şahabi (Rebaz) 337
Lokman Vural (Kemal) 340
Abdullah M. Xer (Anter) 343

EKİM AYI ŞEHİTLERİ

Kadir Kömürcü (Rohat) 349
Halit Özen (Çekdar) 354
Bekir Aslan (Akif) 358
... ... (Serhat Urmiye)..... 362
Şefik Yatkın (Argeş) 366
Cihan Dündar (Mazlum) 370
Adnan Batur (Kendal) 373
Vahap Mustafa (Hayri) 376
Yusuf Cumo (Harun) 378
Mehmet Er (Dijwar) 382
Rıdvan Acar (Yaşar) 389
Mehmet Cantürk (Şervan) 392
Gülnaz Ali Rıza (Mahabat) 396
Semiha Akturan (Yezda) 398

KASIM AYI ŞEHİTLERİ

A. Muttalip Tahvil (Azad) 405
Avşar Rebeti (Canfeda),
İdris Ulaş (Redur) 409
Sezai Karakuş (Mazlum) 414
Rıza Çakan (Enver) 431
Her biri birer başarı abidesiydi Onlar
..... 433
Meysa Baki (Şilan) 437
Zekeriya İbrahim (Zekeriya) 462
Hacı Cuma Ali (Ciwan),
Hikmet Tokmak (Fuat) 465
Nebo Ali (Cemil) 469

ARALIK AYI ŞEHİTLERİ

Sead Yunus (Demhat) 473
İsmet Öğet (Demhat) 476
İbrahim Demirci (İsmet) 479

Renkli şehit fotoları 481

"Her gün bir kahramanlık abidesi gibi dikilen şehitler var. Teslim olmamak için son kurşunu kendine sıkan oğul ve kızlarımız var. Yaşamını gerektiğinde hiçe sayan, karda fırtınada özgürlük uğruna soğuk nedir bilmeyen, her gün direnerek şehit düşen kahramanlık abideleri var. PKK, onların PKK'sidir.
Biz yaşamı bundan ibaret görüyoruz.
Bütün PKK'liler böyledir diyoruz.
Ve bu, en gerçek şeref ve onurumuzdur diyoruz.
Kürdistan bu temelde bugün kuzeyde, güneyde, doğuda ve batıda ayağa kalkıyor"

Önder Apo

Ölüleri çoğalıyor halkımın
gittikçe hızlanan yağmur gibi
yetişmiyor hiçbir şey
Çaresizlik altında sırılsıklam
ağlayacak,
Katılacaksın yağmura
Kara bir hançer saplandı omzumuza
Kardeşten değil, kalleşten
Yüzyıllardır kucağında
ihanet büyüten
Sorma, kelimeler anlamsız
Sihir Kaf dağının ardındaki
o güzel ülkede
Orada gökyüzü yerden daha büyük
Orada ay ve yıldız efsaneleriyle
büyür çocuklar
Her sabah değişe dururken bulutlar
Ve ay tutulmasıyla yükselirken
bütün okyanuslar
Sen beton kentte,
Beton yüreğinle anlayamazsın
Sorma boşuna,
kelimeler yalanlıyor her şeyi
Az sonra geçecekler aldatıcı
geceden
Sırt çantalarında tuz ve sac ekmeği
Kurumuş dağ çiçekleri,
Hatıra defterleri
Ve sararmış eski, yoldaş resimleri
Bütün hatıralarını ve düşlerini
bırakarak
ağaçların utangaçlığını geçerek
süzülüp geçtiler kapkara gecede

Ş.Sarya (Nursel İnce)

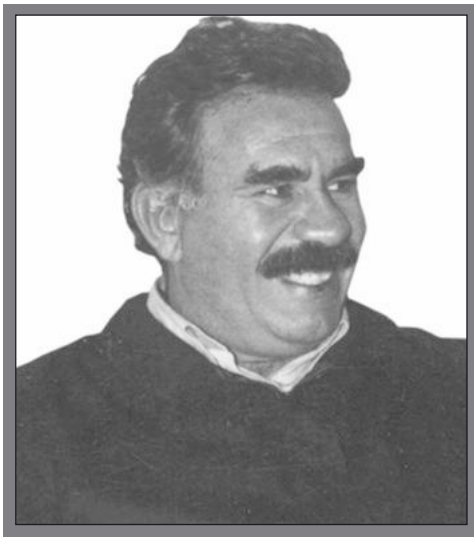

Şehitlerimiz PKK direnişinin ulaştığı düzeyin en görkemli kanıtıdır

Şehitlere herkes sahiplik edemez, şehitlerin gerçek sahipleri kendileridir. Bizler ancak onların sağlam sözcüleri olduğumuz oranda, onların anısını yaşatma hakkına da kavuşmuş oluruz. Tarihte özellikle de devrimci süreçlerde şehitlerin anılarından, onların uğruna savaştıkları amaçlardan ters sonuçlar çıkaran ve böylelikle onları kendi çıkarlarının malzemesi haline getirenler az değildir. Şehitlik kurumunun bütün insanlık tarihinde ve önemli gelişim süreçlerinde ortaya çıkan bu değerlerin anılması, hikaye edilmesi, hatta sık sık yıldönümlerinde bağlılık andlarının içilmesi boşuna değildir. Bu bir kavga gerekçesidir. Bu, şehitler gerçeğine daha çok yaklaşmak ve onu saptıranlarla mücadeleyi bir kez daha yaşamak içindir.

Sınıf mücadelesinin ve halkların savaşımlarının her anında görüldüğü gibi, burada da yaygın bir biçimde karşıtların savaşı yaşanır. Onlara kendi gerici kişisel, ailesel, hatta dar ve bencil sınıfsal çıkarları için yaklaşanlar bulunduğu gibi, onlardan tüm insanlık için sonuçlar çıkaran ve onları böylelikle insanlığın eşitliğin ve adaletin hizmetine sokanlar da vardır. Bu kurumu daha dikkatle incelediğimizde, gerçek mücadelenin doruk noktası olanlardan, adeta varlıklarını adayarak 'hakikat budur' diye haykıranların kendilerinden daha göz kamaştırıcı ve gelişmeleri daha çok fetheden bir değerin, bir kurumun ve savaşımın olmayacağı çok açıktır. Dolayısıyla bir davanın ilk şehitleri, o davanın tutarlılığını ve zafere gidişini kanıtlar. Yine bu davanın temel harcının konulduğunu; başlangıçtaki güç dengesizliği ve demagojik ortamın gerçekleri örtbas eden karakteri ne kadar gelişkin ve güçlü olursa olsun, ters orantılı olarak bizim savaşım değerlerimizin de o kadar geliştiğini gösterir. Bütün bu yükselmenin zirvesini oluşturan şehitlerimiz, bu güç dengesizliğini aşmak bu ortamı yıkmak ve gerçeğin ardıcıl zaferine karşı durulmaz gelişim hakkını elde etmek için en büyük olaydır. Burada ne adam vurmakla, ne çok söz söylemekle ve ne de bildiğimiz çeşitli etkinlik sağlama yöntemleriyle sonuç almak mümkün değildir. Mücadelenin doruk noktası; yaşamlarını önemli amaçlar uğruna feda edenlerin anılarıdır. Şehitlerimize saygıyı böyle anlamlaştırmayanlar, ağızlarıyla kuş da yakalasalar, bu davada fazla anlam, değer ifade edemezler.

Bu hareketin ciddiyeti, amaçlarının tutarlılığından, mensuplarının gözünü kırpmadan en değerli varlıkları olan canlarını,

bu yüce amaçların başarısı için her zaman feda etmeye hazır olmalarından kaynaklanır ve bununla sıkı bağlantılıdır. Bir örgütün ne kadar tutarlı olduğunu öğrenmek istiyorsak, o zaman bu örgütün üyelerinin ister rahat, ister zor koşullarda her türlü güçlüğü karşılamaya ve gerektiği yerde bunun için ölmeye hazır olup olmadıklarına bakmalıyız. Eğer bu gerçekten böyle anlaşılıyorsa ve uygulamalar da bu yönde ise, o zaman bu örgüt çok ciddi bir örgüttür. Eğer ikbal ve rahatlık günlerinde değerlerin üzerine hızla üşüşüp, zor günlerde ve ufak bir baskı karşısında ise çil yavrusu gibi dağılanlardansa, söyledikleri ne olursa olsun, bunların tehlikeli oldukları, halkların davası gibi yüce savaşımlarda, bunların eline güven duyulacak hiçbir şey verilmemesi gerektiği ve bunun gereklerini yerine getiremeyecekleri kesinlikle belirtilebilir.

Eğer bir dava uğruna ölenler varsa, o zaman yüceltilmeye layıktır. Hele bunu zorunluluk karşısında değil, gerçekten bir görevin verdiği büyük bir gönül rahatlığıyla yerine getirilmesi ve böylelikle ucunda ölüm olsa bile, seve seve yürünmesi, sadece o hareketin ve kişinin gerçek büyüklük ölçütüdür ve bunun kanıtlanması olmaktadır.

En zor anlarda ve muazzam bir güçsüzlük ortamında, adeta vahşetin kol gezdiği ve insanların sadece yüreklerine dayanmaktan başka savaşım araçlarına sahip olmadıkları bir zeminde, gerçeklerin en büyük temsilcileri olan şehitlerdir. Bazıları bu gerçeği ne kadar eksik ve yanılgılı göstermek isterlerse istesinler, bu konuda ne kadar eksik yaklaşımların sahipleri olursa olsunlar, gerçeğin kendisi böyledir. Eğer şehitler için bir tanım yapmak istenirse, onlar böyle bir dönemde en azından daha sonra kazanılan birçok zafer kadar, varlıklarında zaferin simgeleştiği olaylardır. Onları kişiler olarak da görmemek gerekir, Onlar bir kurumdur. Çünkü Onlar milyonların en yanılgılı bir yaşamın kurbanı oldukları bir anda ve ihanetin her biçiminin alabildiğine yaşandığı bir dönemde gerçeğin sözcüsü olmak ve gerekirse tek başına bunları haykırarak yaşamak durumunda olan şahsiyetlerdir. Böyle davranmak bir çoğunun zannettiği gibi kolay bir iş değildir. Bugün birçok kişi bunu böyle anlamakta veya böyle olduğu yanılgısına sık sık düşmektedir.

“Onlar kazanılan birçok zafer kadar, varlıklarında zaferin simgeleştiği olaylardır. Onları kişiler olarak da görmemek gerekir, onlar bir kurumdur. Çünkü onlar milyonların en yanılgılı bir yaşamın kurbanı oldukları bir anda ve ihanetin her biçiminin alabildiğine yaşandığı bir dönemde gerçeğin sözcüsü olmak ve tek başına gerekirse bunları haykırarak yaşamak durumunda olan şahsiyetlerdir”

Şehitlik, kavranması ve gereklerinin yerine getirilmesi en zor olan olaydır. Şehidi anlamak, şehidin hakkını vermek, şehidin vasiyetine göre yaşamak, bir devrimcinin en temel, başta ele alması gereken görev ve sorumluluktur. Bunu egemen kılmak, onun savaşımını kesin vermek, bağlılığın en vazgeçilmez bir gereğidir. Bu nedenle diyoruz ki, şehitlerimiz yaşayan gerçek değerlerimizdir. Bizler ise sadece onların yüce komutu altında hareket halinde olan savaşçılarıyız. Bu tanım bir abartma değildir. Eğer biz yaşamı doğru devrimci düşüncelerin –ki, bunlar önemli gerçeklere tekabül etmektedir– yoğunlaşması olarak anlıyorsak, diğer türlü bir yaşamın ne anlamı olabilir? Fiziksel varlığımızın canlılığını korumasının, kollarımızın ve bacaklarımızın hareket etmesinin ve duygularımızın çalışmasının hiçbir anlamı yoktur. Eğer biz yaşamı bu kadar alt düzeyde bir kavrayışa götürmüyorsak, bir toplumu yeniden yaratmak ve devrimci bir tarzda üretmek gibi bir amaçla yola çıkmışsak, iş-

te bu amaçların içinde en değerli varlığın şehitler ve dolayısıyla da gerçek yaşayanlar olduklarını kabul edeceğiz. Yaşamı daha da yüceltmenin anlamını, aslında şehitleri daha da çoğaltmak olarak, bunun ise ilk şehitlerin kendilerini bir ordu haline getirmesi tarzında anlayacağız.

Bütün halkların ve ulusların verdikleri savaşlara bakalım, onlar kendi gerçeklerine böyle yaklaşmışlar ve şehitlerini çoğalttıkça zaferi de görmüşlerdir. Aksi halde, hep yenilmiş, ezilmiş ve lanetlenmişlerdir. O halde, bizim şehitler hamlemizin giderek zincirleme bir biçimde artması, şehitlerimizin kendi kendilerini bir ordu haline getirmesinden başka bir şey değildir. Bizim yaptığımız ise, sadece onların taleplerinin sözcüsü olmaktır. Dikkat edilirse, bugün hepimizin geldiği nokta budur. Bizim şehitleri anmamızın gerçekliği ve yaşanırlığı burada ortaya ortaya çıkmaktadır. Burada bazı kişiler parti karşısında çok alt düzeylerde bir yaşamı savunabilir. Fakat nerede olursa olsun, PKK bünlesinde yer alan ve şehitlerin anısına gerçekten bağlı olanlar, kendilerini yaşamazlar ve hayatını her an bu mücadeleye feda etmeye hazırdırlar.

Partimizin şehitlerin anısına bağlılık temelinde oluştuğunun kesin kanıtı yaşadığımız pratiktir. Bu aynı zamanda tümüyle gerçeklerimize doğru yaklaşmak, gerçeklerimizi ilerici ve devrimci yönde değiştirme, bunun için örgüt olma, bu örgütün gözüpek militanları haline gelme, fikren derinleşme ve pratikte keskinleşme anlamına da gelmektedir. Bunun etkilerinin sürekli yoğunlaşmasının, ulusal direnişin gelişmesi olduğunu biliyoruz. Bu PKK'nin çekirdeğinin yetkinleşmesidir. Bütün bunlar da halkın siyasal ve askeri ordulaşması demektir. İşte şehitlerin ordulaşması derken, onların kızıl bir şerit, bir ana damar ve bir bel kemiği gibi, bütün varlığımızı baştan sona kadar eklemlendiren, bağlayan ve hayat veren değerler olduklarını vurgulamak istiyoruz.

Eğer şehitlere bağlılığı, "şöyle bir parçamız koptu, vücudumuz parça parça oldu, bir daha dirilmesi olanaksızdır" biçiminde anlarsak ve onlara böyle yaklaşır-

sak, herhalde düşmandan önce kendilerine en büyük hakaretlerden birisini biz yapmış olacağız. Buna cesaret etmenin bile, başlı başına bir ahlaksızlık olduğunu söylemek gerekir. Gerçekten şehitlerimizle en çok yoğun yaşayanların ve onlarla iç içe olanların, şehitlerin anılarında zaferi ve yaşamı görmeleri, bizim anmamızın ne kadar doğru olduğunu da açıkça ortaya koymaktadır. Çok basit değerlerin kaybında bile, halkımızın ne kadar teessüre ve üzüntüye kapıldığını çok iyi biliyoruz. Ama PKK'de bunca şehit verilirken, halkımızın sadece "daha dikkatli hareket edemezler miydi, kendilerini daha fazla yayarak mücadeleye katkılarını çoğaltamazlar mıydı" biçimindeki eleştirilerine de tanık oluyoruz. Halkımız, hiçbir biçimde başka bir yaşamı kabul etmiyor. Yalnız bu yüce amaçlar uğruna gidişi kabulleniyor. Şehitlerimizin anıları karşısında halkımızın böyle davrandığı bugün netçe ortaya çıkmıştır ve bu da bize önemli oranda cesaret veren diğer bir gelişmemizdir.

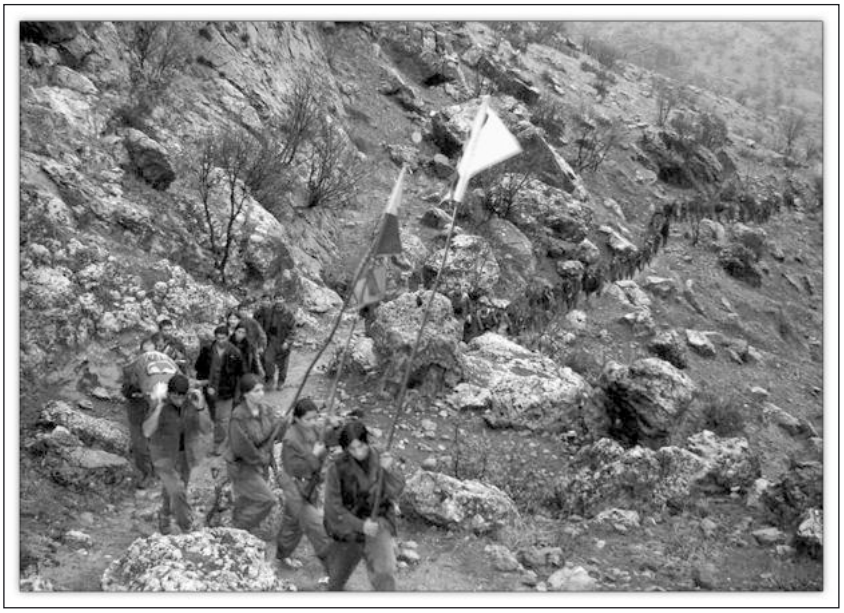

Halkımız gibi, en değerli varlıklarını hiçbir koşul altında terk etmemek için her şeyini vermeye hazır bir halkın, bizim koşullarımızda gelişen şehadet olaylarına büyük bir saygı, bağlılık ve daha çok fedakarlık anlayışıyla yaklaştığı ve destek gösterdiği açıktır. Bu da şehitlerimizin, halkımızın gerçek yaşamını dile getirdiklerinin, onu dirilttiklerinin ve bunun kendi yankısını halkta bulduğunun kanıtlanmasıdır.

O halde, eğer şehitlik olayında dar düşünmüyorsak, işte sadece kişilerin fiziksel varlığı ve anıları biçiminde bakmıyorsak, eğer şehadete bir siyasal olay ve gerçeklerin açığa çıkarılması olarak, bir sınıfsal ve ulusal savaşım sorunu tarzında yaklaşıyorsak, göreceğiz ki aslında bizde hep yaşanan şehitlerdir, onların kendileridir. Daha alt düzeyde yaşayanların, hatta bu konuda ister parti içinde, ister parti dışında olsun yaşamı dar, yüzeysel ve günceli kurtarma biçiminde anlayanların ve kendi gerçeklerini yüzbin defa inkar etmiş olanların en kokuşmuş ölüler olduğu ortaya çıkmaktadır. Daha doğru bir yaklaşımla şehitlerin etrafında yoğunlaşan gerçek yaşam iken, diğerlerinin nefeslerinde ve beyinlerinde üreyenin ise, bir kanserleşme olayı olduğu ve ölümlerin en kötüsünün bu olduğu görülecektir.

Biz yaşamı, düşmanın bugün dayattığı gibi ele almıyoruz. Düşmanın dayattığı faşizmdir. Yaşam olarak sunulan esasında ise ölümün kendisi olan, bu dayatma karşısında kişi biraz nefesini körelttiğinde ve hem de bunu biraz orta düzeyde yaptığı anda, böyle bir şeyi iyi bir orta sınıf yaşamına kavuşma biçiminde anlamaktadır. Böylesi bir tutum sadece faşizmin kabul görmesi demektir. Ama bunun yanında kendimizi yoğunlaştırıp gerçeklere

baktığımızda görüyoruz ki, toplumun içine düşürüldüğü yaşam, yaşam olarak şurada kalsın, gerçekten ölümlerin en kötüsüdür. Denilebilir ki, böylesi bir yaşam bin defa ölümden daha beterdir. Faşizmin damgasını yiyen yaşam, kanserli bir yaşamdır. Bugün gerçekten toplumda kanser etkilerine benzer etkilerin geliştiği yaygınca söylenmektedir. Bu özellik ne kadar gelişirse gelişsin, bununla mücadele de kanseri ortadan kaldırma mücadelesidir. İşte bizim yaşayan değerlerimizin bu kansere karşı en iyi bir aşı olduğu da ortaya çıkmaktadır. Demek ki, bu anlamda şehitlerimiz toplumun içine düşürüldüğü en hastalıklı hallerin tedavisi için bir aşı niteliğindedir. Bu ne demektir? Bu toplumun gerçek özgür yaşamına kavuşturulmasının ilacının ortaya çıkarılması demektir. Bütün toplum için bizim şehitlerimizin ifade ettiği anlam budur.

"Şehit anısı dayatıcı ve gereklerinin mutlak yerine getirilmesini emreder. Bu şuur bende birincildir. Bunu temel hareket ettiren etken olarak düşünemeyenlerin diğer değerlere saygıyla yaklaşacağını, sağlıklı ve gerçekçi anlam vereceğini fazla olasılıklı görmüyorum. Çünkü şehitler en temel değerlerdir. Şehidin anısında ölmek değil, yaşamaktan, savaşmaktan ve mutlak başarmaktan bahsetmek daha doğru olur"

Bugün bütün toplumu demokratik bir yaşama doğru ilerletmeye çalışırken, insanlığın faşizmin istediği gibi yaşamak mecburiyetinde olmadığını, kendi üstünlüğünü haykırabilecek kadar yüce bir varlık olduğunu ve bunun PKK'de somutlaştığını, hem de bunun en yakından ve gerektiğinde tek başına en zor koşullarda böyle temsil edildiğini göstermekle, büyük bir tarihsel hakikatın insanlık adına büyük bir kazanımın mevcut olduğunu da ortaya koyuyoruz. Bunlar öyle basit gerçekler ve temsilcilikler değildir. Yine bunlar sadece faşizmin günümüzdeki dayatmalarının boşa çıkarılması anlamında temsilcilikler olarak da değerlendirilemez. Bunlar, etkileri yüzyılları kuşatacak olan değerlerdir. İşte şehitlerimizin mücadelemizdeki gerçek değeri böyledir.

Şehitler zincirinin değişik halkalarına, çeşitli değerlendirmelerle karşıklık vermiştik. Şunu hemen belirtelim ki, parti tarihimizin başlangıcındaki halkalar, ne kadar iri halkalar özelliğini taşıyorsa, günümüzde bu halkalar belki cisim itibariyle küçülmüşlerdir, ama anlam ve milyonları ayağa kaldırma itibariyle başlangıçtakiler kadar büyük halkalardır. Başlangıçta günümüze kadar cismen gittikçe küçülen, yine günümüzden başlangıca doğru anlam itibariyle büyüyerek ilk baştakilerin anlam büyüklüğüne ulaşabilen ve böylelikle hiçbirimizin kolay kolay kopmayı göze alamayacağı ve kendileriyle eklemlerimizin kolay kolay sökülemeyecek derecede birleştiği bir noktaya gelmekten bahsedebiliriz. Hepsinin anısına en uygun karşılığın nasıl verilmesi gerektiğini de böylece ifade etmiş olmaktayız. Ve bir kez daha belirtelim ki, bu gelişim şehitlerinin birikimi ve ordulaşması düşüncenin siyasi güç haline gelmesi ve en çok da askeri güçlendiğimiz olay halini almasıdır.

PKK'nin gelişmesinde şehitlerin ne kadar belirleyici olduğunu göz önüne getirirsek, bu özelliğin en başa alınması gerektiğini, bunu böyle ortaya koymaktan hiçbir şeyin bizi alıkoyamacağını söyleyebiliriz.

Çünkü şehit anısı dayatıcı ve gereklerinin mutlak yerine getirilmesini emreder. Bu şuur bende birincildir. Bütün şuurların önündedir. Bunu temel hareket ettiren etken olarak düşünemeyenlerin diğer değerlere saygıyla yaklaşacağını, sağlıklı ve gerçekçi anlam vereceğini fazla olasılıklı görmüyorum. Çünkü şehitler en temel değerlerdir. Şehit için ucuz ölmek, kesinlikle doğru olmadığı gibi belki de büyük saygısızlıktır. Şehidin anısında ölmek değil, yaşamaktan, savaşmaktan ve mut-

lak başarmaktan bahsetmek daha doğru olur. Her şehadetin içinde bir eksiklik vardır. Anıya bağlı olan, şehidin vasiyetini esas alan, aslında birincil planda o eksikliği gidermekle görevlidir. Benzer bütün şehitlere baktığımızda, şehide böyle bağlılık daha sonraki kahramanca yürüyüşlerin ve zaferlerin bu nedene dayandığını görebiliyorum.

Biz bütün önemli girişimlerimizi başlatırken, daha önce verdiğimiz şehitlerin derin anıları altında hareket ettik. Bu yalnız onlara bağlılık değildir, bu aynı zamanda şehitlerde yoğunlaşan ve onların silahlarının yerde bırakılmamasını gerektiren bir olaydır. Onların ordunun inşaası için verdikleri mücadelenin yarıda kalmaması demektir. Bu da düşüncelerimizin bir kuvvet haline gelmesi anlamını taşır. Düşüncenin silahla savunulması, en büyük bir savunmadır.

Şehitlerimizle aramızdaki mesafe kısadır. Daha dün hepsiyle birlikteydik. Kendi toplumumuzda böylesi yüce kişileri bol bol üretmekteyiz. Daha da yaygıncasını önümüzdeki dönemde geliştireceğiz. Hemen belirtelim ki, en zor dönemlerde, en değerli parti varlıklarımızın şehadete ulaşması, milyonların ayağa kalkışının, özgürleşmesinin sebebi oluyor. Milyonlar ayağa kalktığında, temsil edeceği hakikati ve yaratacağı devrimci değişikliği hiçbir güç temsil edemez ve yaratamaz. Kitlelerin ayağa kalkması, en büyük gerçektir ve gerçeğin en devrimci dönüşümüdür. Şehitlerimiz her zamankinden daha fazla bunu mümkün kılma, bunu gerçekleştirme gücü olduklarını da herkese ispatladılar. Partiyi bugün kitleselleşmeye, ordulaşmaya doğru götürürken, en temel görevlerimizin bu kurumları yaratmak olduğunu söylerken, burada şehitlerin gerçek yöneten bir güç olduğunu belirtirken, önemli bir görevimizi, önemli bir aşamada gerçekleştireceğimizi de netçe vurguluyoruz.

"*Şehitlerimizle aramızdaki mesafe kısadır. Daha dün hepsiyle birlikteydik. Kendi toplumumuzda böylesi yüce kişileri bol bol üretmekteyiz. Daha da yaygıncasını önümüzdeki dönemde geliştireceğiz. Hemen belirtelim ki, en zor dönemlerde, en değerli parti varlıklarımızın şehadete ulaşması, milyonların ayağa kalkışının, özgürleşmesinin sebebi oluyor*"

Eğer biz bu değerli varlıklarımızın amansız savunucuları olursak, onları her düzeyde hiç yılmadan geçmişimize yaraşır bir biçimde, önümüzdeki dönemde de yaygınca yaşatırsak, belli ki gelişme kesindir, bu zafere dek böyle olacaktır. Son şehitlerimizin sayıları o kadar çoğalmıştır ki, tek tek hepsini anmamız fazla mümkün değildir. Bilakis onların büyüklüğünü, bütün mücadelemizin gelişkin özelliklerinde rollerini, yerli yerine oturtarak anmak en doğrusudur. Bu değerlendirmelerimiz, aynı zamanda bizi bu sonuca ulaştıran gerçeklerdir. Yakın dönemlerde şüphesiz daha çok şehitlerimiz olabilecektir. Biz onları böyle bir kuvvete dönüştürdükçe hemen belirtelim ki, kitlelerimiz bu olaya daha fazla katılacaklardır. Ve bizde göreceğiz ki, bunlar bazılarında, hatta bazı dönemlerde hepinizde çokça görüldüğü gibi, bizi zorlama etkenleri yerine, güçlendirme etkenleri haline geleceklerdir. İşte bu son şehitlerimizi anarken, onlar bizi güçlendirme etkenleri haline getirmek gerektiği sonucuna vardık. Son şehitlerimizin hem gözü pek savaşımları, hem de en ufak bir teslimiyet belirtisi gösterilmeden büyük bir kahramanlıkla direnmeleri söz konusudur. Ve hatta bazılarının yaralı haldeyken, bu halleriyle bile teslim olmamak için bizzat son kurşunları kendine sıkmakta, son bombayı kendisinde patlatmaktadır. Burada PKK'nin direnişçi ruhunun ulaştığı düzeyin en sağlam, görkemli bir kanıtını da görmek gerekir. Bunlar her zamankinden daha fazla özgürlüğü nasıl kazanmamız gerektiğinin en çarpıcı örnekleridir de. Bu örnekleri ancak bu biçimde an-

lar ve sürekli bunlara bağlı olursak, şehadetlere en anlamlı karşılığı vermiş oluruz.

Şehitlik, bizim için de iki adım ötede ulaşacağımız bir gerçeklik olabilir. Uzun bir dönem sonra da olabilir. Ama hepsinin de anlamı böyledir. Biz burada artık kendi yetersizliklerimizi, basitliklerimizi görüp boyun eğecek, gözyaşı dökecek ve böylece kendimize kötülük yapacak yerde büyük değerlerimizi, yani şehitlerimizi böyle görmek zorundayız. Bunlar savaş çağrılarıdır, gerçeklerin kendileridir. Yine herkesin katılması ve ulaşması gereken gerçek değerlerdir.

Bütün şehitlerimizi ve özellikle de son yıl şehitlerimizi değerlendirirken, içinde bulunduğumuz düşünce ve uygulama durumumuz budur. Bu şehitlerimizin sonuç raporudur da. Ve bu raporun önemli bir bölümü de geleceğe ilişkin görevlerdir. Bu şehitlerimizin en yakın yol arkadaşlarının başında sizler gelmektesiniz, onları bizim böyle anmamız şüphesiz bağlılık gücümüzü, mücadele gücümüzü ve önümüzdeki görevlere doğru yürümemizi keskin kılmaktadır. Bilmeniz gerekir ki, şehitlerin bütün yönlerine anlam verilmelidir. En önemlisi de onları yaşatmak için daha güçlü bir savaşım vermeden siz kurtulamazsınız, asla vicdan muhasebesini yapamazsınız, vicdanınızı aklayamazsınız. İleriye yönelik çözümlerin gereklerini yerine getirmek, başta bu parti topluluğumuz için olmak üzere, bütün partimiz için bir katkı, bir destektir. Yine bu hepimiz için gerçekten hiçbir emirle izah edilmeyecek kadar yerine getirilmesi gereken, sadece büyümeyi, güçlenmeyi sağlayacak olan, üstün bir sorumlulukla yaratıcı bir çalışmayı mümkün kılar.

Şehitlerimizin anıları karşısında görevlerimize bu biçimde sahip çıkma ve gerçekleştirme bizi rahatlatıyor. Açık ki, bunu önümüzdeki dönemde daha da yaygınca yerine getirerek, hepimiz aynı zamanda kendimize karşı olan saygınlığımızı da ifade etmiş olacağız. Yine bu özelliğimizi, her zamankinden daha fazla bize lazım olan bu dayanaklarımızın önümüze koyduğu önemli görevlerimizi mutlaka başarmamızla kanıtlayacağız. Bunun dışında bir kanıtlamayı hiçbir bahaneyle kabul etmemeliyiz. Tüm partimize hakim olan değerler bunlardır. Biz de kendi payımıza tüm değerlerin böyle anlam bulması için her şeyi yaptık ve bundan sonra da bütün gücümüzle yapacağımız kesindir.

Şehitlerimizin anıları temelinde geliştirdiğimiz bu değerlendirmenin de, bize yaptığı çağrının kendisi de budur. O halde, bir kez daha vurgulayalım, şehitlerimizin anılarına gereken anlamı güçlü bir şekilde kazandıralım ve bu anlamın bize yüklediği görevleri büyük bir başarıyla yerine getirelim!

Mücadeleci yaşamınıza, şehitlere mutlaka hakkını verme sözünü, gerektiğinde kendini yeniden yaşama ve savaşa katarak gereklerini pratikleştirelim

Demokratik Konfederalizm Önderi
Abdullah ÖCALAN

2004 yılı şehitlerimiz demokrasi ve özgürlük yürüyüşümüzde bizi en kararlı kılan varlıklarımızdır

"Onlar her zaman yaşayacak; bize, hareketimize, halkımıza, insanlığa yol gösterecek. Şehitlerimiz böyle büyük bir yol gösterici düzeyine ulaştılar. Hareket, ve halk olarak şehitlerimizle her zaman yakın, birlikte, iç içe olacağız. Onlar bizim komutanımız, biz onların emrinde yürüyen savaşçılar olarak kalacağız"

1 Haziran hamlesi şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz. Onları her zaman ruhumuzda, bilincimizde ve kalbimizde yaşatacağız. On beş binden fazla şehit vermiş bir şehitler hareketi olarak, 2004 yılında da yüzden fazla değerli yoldaşımızı, dürüst, fedakar, yiğit insanı, Kürt halkının kahraman evladını şehit verdik. Başta Seyit Rızalar, Tekoşinler, Resuller, Dıjwarlar, Hakiler, Behzatlar, Fuatlar ve Şilanlar olmak üzere yüzden fazla kahraman militan yoldaşımız, 2004 yılı mücadelesi içinde ve özellikle de 1 Haziran hamle sürecinde en değerli varlıkları olan canlarını, Kürt halkının özgürlük, demokrasi, barış ve ulusal kimlik mücadelesine vererek şehit düştüler. Sadece Kuzey Kürdistan'da değil, Güney Kürdistan'da, Doğu Kürdistan'da, Kürdistan'ın bütününde şehitler verdik.

2004 yılı mücadelesi Kürdistan'ın tüm parçalarını içine alan bir meşru savunma mücadelesi haline geldi. En son Musul'da ***Şilan, Fuat, Cemil, Zekeriya, Ciwan*** arkadaşımızın birlikte yaşanan şehadetleri, bizim için, içinde bulunduğumuz gerçekleri anlamada çok daha fazla aydınlatıcı oldu. Oldukça planlanmış, örgütlendirilmiş bir saldırıyla karşılaştık. Şilan arkadaşımız PKK-KADEK ve Özgür kadın hareketi yönetimlerinden sonra KONGRA GEL Yürütme Konseyi üyesiydi. Her türlü gevşekliğin, tembelliğin, inançsızlığın, bireyciliğin, geri çekilmenin, teslimiyetin, ihanetin içimize yayılmaya çalışıldığı, herkesi şu veya bu düzeyde etkilediği bir ortamda, bunlardan hiç etkilenmeyen, Başkan Apo'nun barış, demokrasi ve özgürlük çizgisine tereddütsüz bağlanan, hiçbir sarsıntı duymadan o çizgiyi uygulamak, onu geliştirecek örgütü yaratmak için çalışan bir yoldaşımızdı. Büyük bir öncüydü. Özgürleşen kadının ne kadar büyük bir değer olduğunu, güç olduğunu bize çok açık gösterdi. Sorunlar karşısında ne kadar çözümleyici olduğunu, yaşamı ne kadar güzelleştirdiğini, değerli kıldığını, anlamlandırdığını biz O yoldaşla yürüttüğümüz çalışmalar içerisinde gördük. Dolayısıyla oldukça bilinçli seçilmiş bir saldırıyla yüz yüze geldik. Bu durum bize gösterdi ki, 2004 yılında silahlı saldırıya sadece kuzeyde ya da doğuda değil, güney Kürdistan'da ve güneybatı Kürdistan'da da maruz kaldık.

Güney Kürdistan'da 2003 yılı ortasından itibaren içimizde dayatılan teslimiyet ve ihanet biçimindeki hareketimizi dağıtma, eritme, tasfiye etme çabalarının, 2004 yılı sonuna doğru silahlı saldırıya dönüştüğünü gördük. Bunlar, 2005 yılı açısından derinliğine anlamına ulaşarak, köklü dersler çıkarmak temelinde kendimize kılavuz edeceğimiz temel gerçeklerimiz oluyor. Kaldı ki, son dönemin şehadetlerini, özellikle de 1 Haziran hamlesi şehitlerini sadece 1 Haziran 2004 yılında da başlatmamak gerekiyor. Önderliğimiz tek yanlı ateşkesi 1 Eylül 2003 yılında sona erdirdi. Ateşkesi başlatan

büyük bir kararlılıkla her türlü saldırıya rağmen, büyük özveri temelinde ateşkesi tek yanlı olarak beş yıldan fazla sürdüren Başkan Apo'nun kendisiydi. Dolayısıyla da hareketimizin aslında tek yanlı ateşkesin sona ermesiyle birlikte daha aktif bir meşru savunma konumuna geçmesi, 1 Eylül 2003'le birlikte olmuştur. Fakat örgütümüz buna ulaşamamış, gereklerini yapamamıştır. Önderliğin taktik duruşuna ve mücadele sürecine ancak 1 Haziran 2004'te ulaşabilmiştir. Bu ayrı ele alınacak bir konudur. Fakat işin esasının 2003 yılının 1 Eylül'ü olduğu kesindir. Bu bakımdan da aslında 1 Eylül'den itibaren tek yanlı ateşkesin sona erdiğini, Önderliğimizin açıklamasından itibaren gelişen süreci böyle ele almamız, birlikte değerlendirmemiz gerekiyor. Bunu böyle ele almak daha doğru oluyor.

Buradan baktığımızda da Önderliğimizin bu karar ve çağrısına en büyük tutkuyla, şevkle, hızla yürüyen yoldaşımız, Şehit Erdal yoldaşımız olmuştur. Avrupalardan bu yaklaşım temelinde karara katılmak üzere ülkeye gelmiş, çok sevdiği, hiçbir zaman ruhsal ve düşünsel olarak ayrılmadığı gerilla ortamına dönmüştü. Başka çalışmalardan da kesin uzak durarak, Önderlik yaklaşımını derinliğine anlama temelinde 1 Eylül 2003'le başlayan aktif meşru savunma sürecine katılmak üzere gerilla faaliyetlerinde, HPG'de yer almak istemişti. Böyle büyük bir yönelim ve çaba içerisinde iken acı bir biçimde yoldaşımızı şehit verdik. O her zaman bu süreci, yeni mücadele dönemini başlatan büyük şehidimiz oldu. Hakiler gibi, Mazlumlar gibi, Agitler gibi, Zilanlar gibi yeni mücadele hamlesinin başlatıcısı ve sembolü haline geldi. Bu temelde gelişen özgürlük yürüyüşü içerisinde 2003 yılında çok değerli şehitler verdik. Mahir yoldaşımızı, Munzur ve Hüseyin yoldaşları, Dersim'in en yiğit evlatlarını şehit verdik. Yine Şevger yoldaşı bu kahramanlık yürüyüşü sürecinde biraz da örgütümüzün yeni döneme yeterince ulaşamamasının, Önderliğin siyasal, taktik yaklaşımları tam karşılayacak düzeye gelemeyişinin oluşturduğu, düzensizlik ortamında kaybettik. Hareket ve yoldaşlar olarak sorumluluklarımız var. Fakat zor dönemlerin, karışık dönemlerin, büyük ruhlar gerektirdiği, cesaret ve özveri gerektirdiği, kahramanlar tarafından yaratıldığı da bir gerçektir. Bu bakımdan da onlar böyle bir öncülüğü, önderliği, kahramanlığı gösteren yoldaşlarımız oldular. Erdal yoldaştan başlayıp, Şilan yoldaşa kadar gelen şehitler zinciri gerçekten de yeni mücadele sürecini açan, yenilenmiş, yeniden yapılanmış, yeni bir çizgiye kavuşmuş PKK'nin geliştirilmesi, örgütlendirilmesi, yeni programının, strateji ve taktiklerinin hayata geçirilmesi için gerekli hamleyi başlatan dolayısıyla da yeni PKK'yi, kongreleşme sürecini ve Kürt sorununa demokratik çözüm mücadelesini en başta öncülük düzeyinde yürüten yoldaşlarımız oldular. Bu yoldaşlarımızın özgürlük mücadelesindeki çıkışları,

> "Başkan Apo, 15 Ağustos Atılımı şehitleri için *"kahramanlık döneminin şehitleri"* demişti. Erdal yoldaştan başlayıp Seyit Rızalara, Tekoşinlere, Dıjwarlara, Şilanlara ve Demhatlara kadar gelen şehitler zinciri de, demokrasi kahramanlığı, demokrasi mücadelemizin şehitleri oluyorlar. Tarih bunları büyük barış ve demokrasi kahramanları olarak yazacaktır"

Hakilerin çıkışına denktir. Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşların zindan direnişçiliğine denktir. Yine Agit yoldaşın 15 Ağustos kahramanlık yürüyüşüne denktir. Zilan yoldaşın komplonun gelişimi karşısında Önderliği ve çizgiyi savunmak üzere başlattığı atılıma denktir. Rüstem ve diğer yoldaşlarımızın 2000 yılında uluslar arası komplonun en azgın saldırı ortamında, hareketimizin tasfiye edilmek istendiği bir dönemde Önderliği, hareketi, çizgiyi, halkı kahramanca savunan tutumuna denktir. Böyle büyük bir çıkışı ifade ediyorlar. Özgürlük ve demokrasi

mücadelesinin öncüleri, kahramanları oluyorlar.

Başkan Apo, 15 Ağustos Atılımı şehitleri için "kahramanlık döneminin şehitleri" demişti. Erdal yoldaştan başlayıp, Seyit Rızalara, Tekoşinlere, Dıjwarlara ve en son Şilan yoldaşa kadar gelen şehitler zinciri de, demokrasi kahramanlığı oluyor, demokrasi mücadelemizin şehitleri oluyorlar. Tarih bunları büyük barış ve demokrasi kahramanları olarak yazacaktır. Biz buna sonuna kadar inanıyoruz. Yine bu mücadelenin geliştiği dönem açısından bu yoldaşlarımızın çıkışı büyük önem arz ediyor. Çünkü 2003 yazından itibaren Başkan Apo'nun 1 Eylül tek yanlı ateşkes sürecini sona erdirdiğinin açıklamasından sonra hareketimiz içerisinde iki yönlü yürüyüş ortaya çıkmıştır. Bir tanesi bu kahraman yoldaşlarımızın yürüyüşüdür. Bu, özgürlük yürüyüşü, demokrasi yürüyüşü, barış yürüyüşü, halkı, Önderliği savunma yürüyüşü, Kürdistan'a yürüyüş, Kürt halkının tarihsel değerleriyle birleşmeye yürüyüş, insanlaşmaya, halklaşmaya yürüyüştür. Diğeri ise, işbirlikçi, teslimiyetçi, ihanet olarak ortaya çıktı. Dağdan kaçış, ülkeden kaçış, gerilladan kaçış, düşmana teslim oluş, bir tas çorbaya kendini satış, zayıflık, gerilik, parçalanma, örgütsüzlük ve bu temelde dağılma ve ihanete yürüme oldu. Biz bunu da çok yaygın ve ağır bir biçimde ama büyük bir acı içinde yaşadık. İnsanın nasıl bu kadar küçüldüğünü, cüceleştiğini, zavallılaştığını, acı içinde, üzüntü içinde gördük. İnsanın diyalektiğini ruh, duygu, düşünce ve yaşam davranışı düzeyinde çözecek derin bir süreci yaşadık. İyiyi de kötüyü de, doğruyu da yanlışı da, güzeli de çirkini de, özgürlüğü de köleliği de, iradeyi de satılmışlığı da, onuru da düşkünlüğü de iç içe birlikte yaşayıp, gördük. Bunlar sadece

bireysel düşkünlükler değillerdi. Aynı zamanda örgütü, hareketi bölmek, parçalamak, dağıtmak, otuz yıldır halkın büyük emekleri, on beş bin büyük insanın şahadeti, milyonların çabasıyla ortaya çıkan büyük özgürlük ocağını, Kürt halkının her şeyini, kimliğini, onurunu yıkmak, dağıtmak üzere saldırı yürütme temelindeki yaşanan durumlardı.

Birçokları hem de kendisini lafazanlıkla düşünür gösteren, politikacı sayan hatta sahte komutanlık edalarıyla ortaya çıkanların böyle bir duruma girdiği ortamlarda, kahraman şehitlerimizin, büyük özgürlük ve demokrasi yürüyüşleri gerçekleşti. Her türlü düşkünlüğe, ihanete, teslimiyete karşı, özgür iradenin, direnişin, özgür yaşamda kararlılığın, kadın özgürlük çizgisinde, Başkan Apo'nun büyük özgürlük, demokrasi ve eşitlik çizgisinde ve yine demokratik ekolojik cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması temelinde kahramanca yürüyüşlerine tanık olduk. Onlar dış güçlerin, bölge gericiliğinin, işbirlikçi Kürt hakim sınıflarının satın almak için attıkları oltaları yemlemek üzere sundukları yaşam imkanlarını ellerinin tersleriyle iterek, her şeyi özgürlükte gören, demokraside gören, onuru, şerefi, insanlığı böyle bir mücadele içerisinde bulan, yaşayan ve sonuna kadar da böyle gelişeceğine inanan bir yaşamın ve tu-

tumun sahibi oldular. İşin esası ve önemi buradadır. Hainlere, teslimiyetçilere, düşkünlere bakarak içimizde, dışımızda, Kürdistan'da, bölgede, uluslararası planda birçok çevrenin, artık PKK'nin varolamayacağını, gerillanın mücadele edemeyeceğini, Başkan Apo çizgisinde yürüyemeyeceğini sandığı, vaat ettiği, umut ettiği, hesap ettiği bir ortamda bütün bu beklentilere, yanlış değerlendirmelere en büyük darbeyi, öldürücü darbeyi bu yazın yoldaşlarımızın kahramanca yürüyüşü vurdu. Kürt insanının ne olduğunu, kim olduğunu bu çevrelere bu yoldaşlarımız, son derece kararlı, kesin ve mücadeleci tutumlarıyla gösterdiler. Kürt halkının neolitikten beri gelen özgürlükçü, komünal, demokratik özünü ortaya çıkardılar. Apocu çizginin Kürt insanında yarattığı büyük değişimi, yenilenmeyi ortaya koydular. Özgür Kürdü, çağdaş Kürdü, insanlaşmış Kürdü, tutumlarıyla, pratikleriyle herkese gösterdiler. Artık atalet içinde tembel, miskin, egemen sınıfların uşağı, dolayısıyla da herkesin istediği gibi kullanacağı bir Kürdün kalmadığını, bu Kürdün büyük bir mücadeleyle aşıldığını, değiştiğini, Kürt insanının ve toplumunun yenilendiğini çok somut gösterdiler. Apocu devrimin yeni insanı, özgür insanı ve bu temelde yeni, özgür, demokratik toplumu yarattığını bir kere daha anlamak istemeyen ya da böyle olmasını istemeyen herkese büyük kahramanlık eylemiyle gösterdiler, anlattılar. Bunlar büyük çıkışlardı, değerli çıkışlardı, geleceğimizin üzerinde yükseleceği çıkışlardı. Başkan Apo, zindan şehitleri için "ölümden yaşama yürüyüşümüz için köprü oldular" demişti. Kürt halkının ölümü ifade eden duruşundan özgür ve demokratik yaşama yürüyüşünün köprüsünü oluşturdular. Önderlik, 15 Ağustos şehitleri için "ulusal kahramanlık döneminin şehitleri" demişti. Halk kahramanlığını, ulusal ruhu yaratmanın şehitleriydiler. Erdal yoldaştan başlayıp, Şilan yoldaşa kadar gelen şehitler zincirimizle özgürlük ve demokrasiyi yaratma şehitleri, Kürt demokrasisini inşa etme şehitleri, Kürt sorununun demokratik çözümünde kararlılığın ısrarlı şehitleri, her türlü teslimiyet, ihanet ve işbirlikçiliğe karşı özgür, bağımsız, iradeli, onurlu yaşamda karar ve ısrarın şehitleri oldular. Böylece yeni dönemi açmayı bildiler.

PKK bir şehitler partisi olarak doğup, gelişti, şekillendi. Önderliğimiz yine şehitlerimiz için "yaşıyorlar işte PKK biçiminde" demişti. Bu yoldaşlarımız da yaşıyorlar. Erdal yoldaş, Seyit Rıza yoldaş, Dıjwar yoldaş ve Şilan yoldaşımız her zamankinden daha diri, canlı, eğitici, yol gösterici bir temelde yaşıyor, bütün şehitlerimiz yaşıyorlar, HPG biçiminde yaşıyorlar. Yeniden inşa edilen PKK biçiminde yaşıyorlar. Halkın demokratik yapılanması olarak gelişen KONGRA GEL biçiminde yaşıyorlar. Kadın özgürlük partileşmemiz olan PAJK biçiminde yaşıyorlar. Onlar her zaman bu temelde yaşayacak; bize, hareketimize, halkımıza, insanlığa yol göstereceklerdir. Şehitlerimiz böyle büyük bir yol gösterici düzeyine ulaştılar. Hareket olarak, halk olarak Onlarla aramızda mesafe açmayacağız. Şehitlerimizle her zaman yakın, birlikte, iç içe olacağız. Onlar bizim komutanımız, biz onların emrinde yürüyen savaşçılar olarak kalacağız.

Önderliğimiz Zilan yoldaş için "Zilan komutan, biz onun savaşçılarıyız" demişti. Şimdi bütün şehitlerimiz; önderlerimiz, öncülerimiz, komutanlarımız, biz onların komutasında mücadele eden büyük savaşçılarız. Hiçbir zaman onlarla aramıza mesafe koymayacağız. Şehitlerinden kopanlar, onları unutanlar her zaman yok olmaya mahkumdurlar. Hareket olarak da, halk olarak da varlık gerekçemiz olan ve bize doğru yaşamı gösteren, doğru yaşamda bize öncülük eden bu kahramanlarımızın izinde yürümekte sonuna kadar ısrarlı olacağız. Şehitlerimiz her zaman bizim en temel güç kaynağımız olacaklardır. Bu temelde şehitlerimizin anısı ölümsüzdür diyoruz.

– Yaşasın Şehitler Hareketi Olan PKK!

– Yaşasın Şehitler Önderi Başkan Apo!

Meşru Savunma Komitesi

2004 yılı şehitlerimiz demokratik kuruluşun yaratıcılarıdır

Sınıflı uygarlığın doğuşuyla halkların doğal gelişim seyri sekteye uğramıştır. Bazı halkların yaşadığı ülkeler işgalci, sömürgeci veya daha değişik baskıcı sistemlerin denetimine girmiştir. Böylesi kritik dönemler, halklar için varolma ve yok olma dönemleridir. İnsanlık tarihinde görüldüğü gibi, yabancı olgunun devrede olduğu kritik dönemlerde örgütlenip direnmeyen halklar, tarihten silinmiştir. Mezopotamya gibi bir coğrafyada, uygarlığa beşiklik eden Kürt halkı; işgal, katliam ve talandan dolayı fazlasıyla acı çekmiştir. Bu nedenle Kürt halkına 'acılı halk' demek doğruya yakın bir belirleme olacaktır. Eşitlik ve özgürlük ideallerini insanlığa sunduktan sonra bunlardan yoksun bırakılmak bir halka ağır acılar yaşatır. Analaların ve dengbejlerin yaktığı ağıtlar boşuna değildir. Kürt halkı, tarihin uzun zaman dilimlerinde hakim sınıf hastalıklarına düşmeden direnerek, bugünlere kadar gelebilmiştir. Çokça soykırımlara uğramasına rağmen, 20. yüzyıla kadar kültürel ve sosyal yapısını güçlü bir şekilde devam ettirmiştir. 20. yüzyılda ise varolma ve yok olmayla karşı karşıya gelmiştir. Ya halk olarak kendini çağa uyarlayıp halksal gelişimini sürdüreceği ya da hakim siyasal yapılar içinde eriyeceği bir yol ağzına gelmiştir. Kürt halkı, içinde barındırdığı insanlık nüvelerine dayanarak, insan olma onuruna sahip çıkıp birinci tercihte karar kılmış ve verilecek tüm bedelleri göze alıp, acılara katlanarak mücadele etmiştir. Yani özgürlük ve yaşam iddiasında karar kılmıştır.

Eşit, özgür ve demokratik yaşamda ısrar etmede büyük bedellerin ödenmesinin gerektiği de bilinmektedir. Çağa uygun ideolojik, siyasal, örgütsel ve askeri mücadele dışında bir çıkış yolu yoktu ve boyun eğmek evrensel değerlere ters düşmek anlamına geliyordu. Bu yüzden başarı şansı olan yöntemlerin denenmesi kaçınılmazdı. Bir halk adına insan olmanın onuruna sahip çıkmak dönemin tek çaresiydi.

Tamamen Önderliksel bir hareket olarak doğan Kürt özgürlük ve demokrasi hareketi bu amaçlarla mücadeleyi başlatmıştır. 30 yılı aşan mücadele tarihimizde elde edilen değerlere karşılık bedel ödenmesi kaçınılmazdı. 20. ve 21. yüzyıla damgasını vuran ulusal uyanış, özgürlük tutkusu, demokratik değerler, tarih ve yurtseverlik bilincinin yaratılması sanıldığı gibi kolay değildi. Oysa bugün birçok kesim bu değerlere ters anlamlar yükleyip rant elde etme peşine düşmüştür. Bu savaş, siyasi ve ekonomik rantçılıktır. Kürt özgürlük ve demokrasi hareketinin mücadelesiyle bu çürümüş kliklere ortam bırakılmamış, Kürt halkındaki geri sosyal yapılanma ve parçalanmışlık aşılmış, sosyal devrim gerçekleşmiş ve ulusal birlik sağlanmıştır. Böylesi bir düzeye ulaşan bir halk, tamamen şehitlerin kanları ve emeği ile yaratılan değerleri elbetteki sahiplenecektir. Kürt halkı, kimsenin kendisinde mücadele azmi görmediği ve de cesaret edemediği bir süreçte özgürlük mücadelemize otuz yıl boyunca en değerli, en seçkin ve en bilinçli evlatlarını şehit vermiş, hiçbir fedakarlığı esirgememiştir. Her türlü desteği vererek mücadeleyi sahiplenmiştir. Halkımız 30 yıl boyunca devletin katmerli baskılarını göğüslemiş, geri adım atmamış, direnişi geliştirerek mücadele etmiştir. Bugün halen de bu büyük mücadelesine devam etmektedir. Kürt halkı özgür bir yaşam uğruna on binlere varan evladını şehit olarak feda etmiştir. Devlet, sistemli tarzda uygulamaya koyduğu ve kirlice yürüttüğü faili meçhullerle aydınlarımızı ve halka önderlik yapabilecek konumdaki en yiğit insanlarımızı katletmiştir. Halkımız, devletin bu yönelimlerinden korkmadığı, yılmadığı ve pes etmediği gibi, mücadeleye daha fazla sarılmış ve birbirine daha fazla kenetlenmiştir. 4000 köy ile birlikte Kürdistan coğrafyası baştan başa yakılıp yıkılmıştır. Bunlar yetmiyormuş gibi, Kürt halkı metropol ve şehirlerin varoşlarında zorlu ve yoksul bir yaşama katlanmak zorunda bırakılmıştır. Bu acıların üzerine işsizlik, açlık ve barınaksızlık da eklenmiştir. Fakat halkımız hem tüm bu baskı, zulüm ve acılara katlanmış hem de farklı yöntemleri kullanarak direnmesini de bilmiştir. Her türlü bedeli ödeyerek, özgürce yaşama hakkından hiçbir biçimde vazgeçmemiş ve diğer çağdaş uluslar gibi onurluca yaşama hakkını elde etmek için mücadele etmiştir.

Artık Kürt halkının özgürlük umutlarının eskisi gibi klasik imha ve inkar politikalarıyla söndürülmesi söz konusu bile değildir. Çünkü geçen otuz yıllık mücadele sonucunda insanlık için azımsanmayacak evrensel değerler yaratılmış ve bu değerler herkese mal olmuştur. Kaldı ki, bunlardan asla vazgeçmeyecek düzeyde özgür iradesiyle hareket edebilecek düzeye gelen Kürt halkı, artık tarihin sahnesindedir. Verilen amansız mücadele ile korkak, silik, kimliğine sahip çıkmayan ve yabancılaşmış Kürt aşılmıştır. Artık celladına aşık olan Kürt yoktur. Özgür, iradeli, örgütlü ve kendine güvenen yeni bir Kürt kimliğine tanık olunmaktadır. Yaratılan yeni Kürt'ün özgürlük ve yaşam tutkusu büyüktür. Kürt bireyi ve toplumu, bireysel özgürlük ile toplumsal özgürlük arasındaki bağlantıyı doğru anlamlandırmaktadır. Kürt halkı artık ulusal demokratik birlik hedefine kilitlenmiş ve geriye dönüşü olmayan bir yolda ilerlemektedir. Bundan sonra Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesine set çekmek isteyen güçler, amaçlarında ısrar da etseler boşuna çaba harcamış olacaklardır. Zaman zaman içten sabote edici, dıştan en-

gelleyici saldırılarla karşılaşsa da gelişimini sürdürmektedir. Bu, şehitlerin ve tarihin buyruğuyla böyle olmaktadır ve hiçbir güç bu ilerleyişi engelleyemez.

Kürt halkı 2004 yılında da çağdaş mücadele tarihine yakışır bir şekilde mücadele etmiş ve büyük bedeller ödemiştir. Kan vermiş, can vermiş, fedakarlık yapmış ve özgürlüğün bilinciyle emek harcamıştır. Bölge ve uluslararası güçlerin ittifak temelindeki saldırılarıyla karşı karşıya kalmıştır. İçte ise, teslimiyetçi ve ihanetçi güruhun ahlak sınırlarını aşan ilkesiz dayatmalarına karşı PKK'nin soylu özünü korumuştur. Tüm saldırılara rağmen eşsiz bir mücadeleyle direniş çizgisine bağlı olduğunu, gerektiğinde bu çizgiyi daha da geliştirebileceğini herkese ispatlamıştır.

> "Verilen amansız mücadele ile korkak, silik, kimliğine sahip çıkmayan ve yabancılaşmış Kürt aşılmıştır. Artık celladına aşık olan Kürt yoktur. Özgür, iradeli, örgütlü ve kendine güvenen yeni bir Kürt kimliğine tanık olunmaktadır. Kürt toplumu bireysel özgürlük ile toplumsal özgürlük arasındaki bağlantıyı doğru anlamlandırmaktadır"

Çıkışından beri Özgürlük hareketimizin gelişim seyrini herkes tartışmakta, fakat hareketimizin gelişme sırrının ne olduğunu tam olarak görememekte ve bu kadar kapsamlı bir büyüme ve gelişmeyi tasavvur edememektedir. Bu hareketin nasıl bu düzeye geldiği ilk andan itibaren ilgili ilgisiz tüm güçlerin ilgi odağı olmuştur. Bu gerçek içimizde bile tam olarak anlaşılamamıştır. Apocu hareketin gelişme sırrı çıkışında saklıdır. Kürt sorunu gibi el atanın başına bin bir belanın geldiği bir soruna kafa yormak, çözme iddiasıyla yola koyulmak cesaret gerektirirdi. Her şeyden elini, ayağını çekip bir derviş gibi "bir lokma, bir hırka" diyerek davanın militanı olmaktan başka bir yaşam tarzıyla başarmanın imkanı mevcut değildi. 'Bu dava ve bu halk için varım' diyenlere ihtiyaç vardı. PKK, Önderliğin somutunda böylesi fedai kadrolar ve özgürlüğe olan inançla İsevi bir hareket gibi ideolojik gruplaşmaya gitmiştir. Apocu hareket, isyanlar ve Kürt ilkel milliyetçiliğinin tarihindeki yenilgilerden dersler çıkarmıştı ve Kürt halkı, dış güçlere dayanmanın ve onlardan destek almanın trajik sonuçlarına bir kez daha katlanmaya mahkum kılınmayacaktı. Bu tarihi ve toplumsal nedenlerden dolayı böylesi bir duruma tekrardan düşmek gaflet olacağından, dış güçlere dayanma ve destek alma tarihin raflarına bırakılmıştır. Apocu hareket, imkansızlıklar deryasında, ufukta hiçbir umudun gözükmediği zifiri karanlıkta bir emek hareketi olarak doğmuş ve gelişerek yayılmıştır. Kürt halkının dilsiz ve kültürsüz bırakılmak istendiği bir süreçte Önderliğimizin de söylediği gibi; 'iğne ile kuyu kazarcasına' sabırla emek verilmesi gerekiyordu. Ancak bu şekilde gelişme ve sıçrama yapılabilirdi. Apocu hareket çıkışından itibaren ezen ezilen ulus milliyetçiliğine ve kapitalizmin mezhep hastalıklarına yakalanmadan özgür halk kimliğini hedefleyerek, diğer halklara özgür halk olma bilincini götürecek özellikleri bağrında taşımıştır. İnsanın ve halkın özgücünü temel kuvvet sayan Apocu hareketin halk özgürlüğüne ve gelişmeye açık olduğu ilk günden itibaren belli olmuş ve bunları esas alarak fedakarlık yapıp, emek harcayarak güçlenmiştir. Apocu hareket, özgür irade ve bağımsız örgütlenme doğrultusunda Kürt halkına inanmış ve halkın özgücüne dayanmıştır. İnsanın özgücüne dayanarak, içinde ulusal demokratik değerlerin de olduğu evrensel değerleri yaratmıştır. Daha ideolojik grup aşamasındayken, doğru tespitlerle iki sözcük ortaya koyulmuş diye hareketimize imha reva görül-

müştü. İki sözcük de olsa, doğru tespiti yapabilen, bunun cesaretini gösteren bir hareketin mücadele ederken de kanı, canı ve varolan tüm gücüyle sonsuz çaba göstererek her şeyi göze alabileceğini sezmişlerdir. Yavaş yavaş önlerindeki sofranın zenginliğini kaybedeceklerini tahmin edebildiklerinden paniklemiş, altlarındaki zeminin kaymaması için acil bir şekilde saldırı pozisyonunu almışlardır. 18 Mayıs 1977 tarihinde ***Haki Karer*** arkadaşı şehit ederek PKK'yi can evinden vurmak istemişlerdir. Bu şehadetle verilmek istenen mesaj; 'mücadeleden vazgeçin, yoksa hepinizin sonu böyle olacak' anlamını taşıyordu. Bu şehadet ardından ölüm korkusuna kapılan bazı kişilikler koparken, inançlı ve kararlı kadrolar mücadeleye daha fazla yüklenmişlerdir. Haki Karer arkadaşın anısına bağlı kalınarak, partileşme kararıyla Kürt özgürlük ve demokrasi hareketi varlığını uzun vadeye yayabilecek bir örgütlenme yöntemini seçmiştir. Türk devleti, 1979'da hareketimizin meşru mücadelesine karşı hukuk dışı bir yönetim tarzı olan sıkıyönetim ilan ederek hareketimizi bastırmaya yönelmiştir. Fakat bu sıkıyönetim sonuç vermeyince, 12 Eylül 1980'de gerçekleştirilen askeri darbeyle isyanlarda olduğu gibi tedip ve tenkil hareketinin çağa uyarlanmış tarzı yürürlüğe sokulmuştur. Bu darbe komünist, sosyalist, demokrat, aydın, öğrenci, köylü, işçi, esnaf, kadın, yaşlı, genç toplumun bütün kesimlerini etkilemiş, bu saldırılardan nasibini almayan kalmamıştır. Darbe sonrasında Kürdistan'a hakim olan; işgal manzaraları olmuştur.

Askeri darbenin olabileceğini öngören Önderlik, ülkede kapsamlı bir gerilla hareketini başlatmak için siyasal dengelerin daha elverişli olduğu Ortadoğu sahasına geçmiştir. Ortadoğu'ya çıkış yapamayan PKK kadrolarının çoğunluğu ise cuntacı kliğin zindanlarına düşmüştür. Vietnam'daki Saygon Zindanlarını aşan vahşet ve işkence yöntemleri Diyarbakır Zindanı'nda PKK'li kadrolara uygulanmış, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi umutlarının önder kadrolarının teslim alınmasıyla, hareketin bitirilmesi amaçlanmıştır. Diyarbakır Zindanı adeta işkence üretim merkezine dönüşmüştür. 12 Eylül faşist baskısı karşısında hemen hemen ayakta kalan, direnen bir örgüt kalmamasına rağmen, tek direnen PKK olmuştur. Her türlü işkence ve sindirme yöntemine karşı durmanın tek yolu vardı ve o da ölümsüzleşmek için direnmekti. İnsan yüreğinin kaldıramayacağı, duyunca tiril tiril titreyeceği, öfkesinden sessiz kalamayacağı işkencelere rağmen, ***Ferhat Kurtay****ların* kendini yakma eylemleri, ***Mazlum Doğan****'ın* vakurlu direnişi, ***Mehmet Hayri Durmuş*** ve ***Kemal Pir****lerin* ölüm oruçlarındaki şehadetlerinin etkileri Diyarbakır Zindanı'nı ve Kürdistan'ı aşmış; direniş çığlıklarının yankıları cevap bulmuştu. Zindan direnişinin mirası üzerinde gerillaya dayalı meşru savunmayı devreye sokmak şehitlerin emri ol-

muştu. Bunun tersi bir durum ve duruş ihanete eşdeğer olacaktı. Zindanla silahlı direniş arasında köprü kurulmuştu ve geriye kalan; şehitlerin vasiyetine bağlı kalıp emirlerini yerine getirmekti.

Zindandaki vahşet Kürdistan'daki işkence, sindirme ve katliamlara karşı 15 Ağustos Atılımı meşru savunma içerikliydi ve gerekli olduğu kadar meşruydu. Kendini ifade etmenin bile suç sayıldığı, bedelinin ya zindan ya da katledilme olduğu Kürdistan koşullarında, başka bir çıkış yolu söz konusu değildi. Binlerce yıldır bu topraklarda yaşayan Kürt halkı kimseye; 'gel beni denetim altına al' dememiştir. Zorla kurulan bu hakimiyet nasıl aşılacaktı? Ya siyasal demokratik bir uzlaşma ile ya da zora karşı zorla aşılacaktı. Zaten başka türlü de yaşanılamazdı. Siyasal demokratik yol kapatıldığından ve zorun devreye girmesi kaçınılmaz olduğundan siyasal yöntemlere zemin hazırlamak için zorunlu bir temelde meşru savunmaya başvurulmuştur.

HPG, 15 yıllık savunma direnişinin ardında bıraktığı büyük mirasın devamı olarak varlığını devam ettirmektedir. Savaşan militan, savaşan halk, savaşan özgür kadın ve bağımsız siyasetin yaratılması, Kürt halkının ilk ve en büyük kazanımlarıdır. Bu mücadelede on binlerce yiğit toprağa verilmiştir. Kürdistan halkı; ***Agit*** arkadaş gibi halk kahramanı ve komutanını, ***Zilan*** arkadaş gibi özgürlük kahramanı, komutanı ve tanrıçasını ilk defa görmüştür. Böylesi büyük kişiliklerin yetişmesi 15 Ağustos Atılımı'nın etkisiyle olmuş ve Kürdistan halkı için büyük bir anlam ifade eden bu şehadetler, Apocu direniş ruhunun güçlenmesinde de büyük bir rol oynamıştır. Her kritik dönemin Agitler ve Zilanlar gibi ateşleyicilik ve sürükleyiciliğini yapan şehadetler vardır. Bu dönemlerdeki şehitler temel yol göstericileridirler.

Uluslararası komplo döneminde de zindanlarda, ülkede ve diasporada olan onlarca kadro ve yurtseverin kendilerini yakmaları intiharvari çıkışlar değildir. Bu şehitlerimiz, Önderliğe ve özgürlüğe olan kopmaz bağlılıklarının sonucunda tereddüde girmeden Önderlik etrafında ateşten bir çember oluşturmuşlardır. Geri çekilme ile birlikte stratejik değişim ve dönüşümün sancılarını çektiğimiz bir dönem olan 2000 yılında da hareketimiz YNK'nin yönelimlerine maruz kalmıştır. Mücadele içerisinde de; 'askerlik bitti, siyaset yapma zamanıdır' gibi söylemlerle kendisini yaşatmaya çalışan kesimlerin ortaya çıkması söz konusu oldu. Bu kesimlerin ihaneti seçmeleri üzerine bu durumu hareketin zayıfladığına yorarak cesaret alan YNK, PKK'yi askeri yenilgiye uğratmayı hedefleyerek mirasyediciliğe oynamıştır. Fakat YNK, Apocu ruha sahip PKK militanlarının en zayıf dönemde bile nasıl direnip örgüte sahip çıkacağını kestirememiştir. 100'ü aşkın şehidimizin kanı, canı ve eşsiz direnişiyle YNK yenilgiye uğratılmıştır. Aynı zamanda içimizdeki geri anlayışlar da aşılmış, askeri duruşta güçlenme sağlanmıştır. Aslında bu direniş, bir yönüyle HPG'deki yeniden yapılanmanın fitilini ateşleyen bir direniş olmuştur.

Önderlik 1998 yılında çağ koşulları gereğince siyasal çözüm yöntemine öncelik vermiş, 1 Eylül 1998'deki tek yanlı ateşkesin ardından 2 Ağustos 1999 tarihinde de meşru savunma güçlerinin Güney'in meşru savunma alanlarına geçmesi temelinde stratejik bir karar almıştır. Önderlik bu stratejik kararla siyasal demokratik çözüme şans tanımak istemiş, Ortadoğu'nun kördüğümü olan Kürt sorununun çözümü için siyasal süreci başlatarak sonuca gitme amacını taşımıştır. Tek taraflı ateşkes altı yıl boyunca Önderlik, halk ve hareketimizin büyük sabır ve fedakarlıklarıyla sürdürülmüştür. Tek taraflı ateşkesle Türkiye'deki şovenist ve savaş rantçı kliklere darbe vurulmuş, bu kesimlerin 15 yıllık düşük yoğunluklu savaş sürecinde işledikleri savaş suçları ve kirli oyunları teşhir edilmiştir. Fakat demokratik açı-

> "Tüm kritik dönemlerde olduğu gibi bu dönemin de sürükleyiciliğini yapan şehitlerin atılımcı ruhu olmuştur. 2004 yılında da tüm şehitlerimiz , Önderliğin belirttiği; 'Ya özgür yaşam, ya da asla' ilkesini esas almış ve tarihimizdeki en büyük tehlikenin atlatılmasında temel güç olmuştur"

lım ve siyasal çözüme zemin yaratılmasına rağmen, devlet herhangi bir biçimde demokratik çözüme yanaşmamış, 'uzat gitsin, PKK bitsin' politikası doğrultusunda hareket etmiştir. 11 Eylül olayları patlak verince de devlet yetkilileri fırsatçı davranıp, hareketimizi tasfiye etme konseptini gündemine almıştır. ABD'nin Afganistan'a müdahale etmesi üzerine, Türk devlet yetkilileri fırsat bu fırsat diyerek, hareketimizi de uluslararası terörizmle mücadele planı çerçevesinde hedef haline getirmek istemişlerdir. Önderliğimizin, HPG'nin ve hareketimizin tek taraflı ateşkesle gösterdiği büyük fedakarlık, devlet yetkilileri tarafından zayıflık olarak algılanmıştır. 'Zayıfladılar, bellerini kırdık' gibi söylemlerle halkı ve kamuoyunu yanıltma taktiğini yürütüp, hareketimiz tarafından oluşturulan olumlu atmosferi çarpıtma yolunu izlemişlerdir. ABD'nin Irak'a müdahale etmesiyle birlikte statükocu ayaklardan birisi kırılmıştır. Statükodaki kırılma nedeniyle çözüm kendisini daha fazla dayatmaya başlamıştır. Tüm bu gelişmelerle birlikte müdahaleden önce iktidara gelen AKP hükümeti ise, inceltilmiş tarzdaki imha ve inkar politikasını yürürlüğe koymuştur. 'Kürt vardır, ama hakkı yoktur' anlayışıyla pişman olmuş, tövbe etmiş Kürt'ü kabul etme ve bunun karşısında özgür Kürt'ü ise yok etmeyi esas almıştır. Bu politikanın en önemli bir parçası da, Önderliğe yönelik uygulanan tecrit koşullarının gittikçe ağırlaştırılması olmuştur. Bölgedeki statükocu güçlerle yaptığı ittifakla yetinmediği gibi yeni ittifak arayışlarını da gündeminden düşürmemiştir. İçten ihanet şebekesi, dıştan diğer güçlerin saldırıları hareketimizi parçalama, dağıtma ve tasfiye etmeyi hedeflemiştir.

Bu tehlikeli saldırılara karşı meşru direnişe geçmek artık 'olmazsa olmaz' kabilinde bir zorunluluk halini almış, bunun dışındaki her türlü tutum geçerliliğini yitirmiş ve buna 1 Haziran Hamlesi ile cevap vermekten başka bir yol kalmamıştır. HPG, 1 Haziran sürecine kadar geçen altı yılı bir hazırlık süreci olarak değerlendirmiştir. Sınır dışına çekilme ile birlikte HPG, Önderliğin yeni paradigması ekseninde meşru savunma çizgisi temelinde yeni misyona göre kendini eğitip örgütlemiştir. Gerilla Önderliğimizi ve halkımızı savunma, demokrasiyi destekleme, koruma ve geliştirme gücü olma temelinde kendini dönüştürerek Hêza Parastina Gel (HPG) olarak örgütlenmiştir. Gerilla, çağdaş mücadele tarihimiz boyunca büyük bedeller ödeyerek mücadelenin bu aşamaya getirilmesinde tarihi bir rol oynamış ve HPG de gerillanın bu misyonunu devralmıştır. HPG bu mirası devralarak kendini yeniden yapılandırmıştır. Özerkleşmeyle kendini yeterli bir düzeye getirerek, ideolojik ve örgütsel çalışmalarını başlatmıştır. Tamamen Önderliğe bağlılık ve halka dayanmayı esas almış, geçmişinden ders çıkararak sürece cevap olmaya çalışmıştır. 15 yıllık savaş sürecinde en fazla zorluk çeken güç, gerilla gücü olduğu için yaşadığı zengin tecrübeleri, hata ve yetersizlikleri ayrıştırmıştır. HPG, bu bilinç ve inançla komuta ve savaşçı yapısıyla, 1 Haziran kararına göre savunma direnişini geliştirecek pozisyonu almış ve mevzilenmiştir. HPG'nin duruşu sağlam temellere dayandığından, 1 Haziran kararını alma noktasında hiçbir şekilde tereddüt yaşanmamıştır. 2004 yılı müdahaleci güçlerin yavaş yavaş bataklığa saplandığı ve statükocu güçlerin çıkmaza düştüğü bir yıl olmuştur. Statükocu güçler, oluşan objektif konjonktür karşısında paniğe kapılarak, sıkış-

mışlıklarını aşmak için ittifak oluşturmuşlardır. Önderliğe yönelik tecridi ağırlaştırmış, böylelikle Önderliği hareket, halk ve HPG'den izole etme uzlaşmalarına ağırlık vermişlerdir. Bununla birlikte alternatif önderlik oluşturma çalışmasını da yürütmüşlerdir. Dış güçlerin içteki ihanetçi güruhun saldırılarıyla örtüşen bozguncu dayatmalarının hepsine karşı Önderlik 'Bir Halkı Savunmak' adlı eseriyle sürece ideolojik ve siyasal bir müdahale gerçekleştirmiştir. Bu eseri HPG'ye atfederek de sürece pratik müdahalede esas rolü HPG'ye vermiştir. 1 Haziran Atılımı ile Kürt sorununu unutturma ve buna alıştırma politikası boşa çıkarılmış, Kürt sorunu kamuoyunun gündemine yeniden getirilmiş, yoğunca tartışılır bir hale gelerek çözüm dayatılmıştır.

Tüm kritik dönemlerde olduğu gibi bu dönemin de sürükleyiciliğini yapan şehitlerin atılımcı ruhu olmuştur. Böylesi yaşamsal ve kritik dönemlerde, insanın iradi müdahalesi belirleyici rol oynar. Bu süreçler bağrında büyük tehlikeleri barındıran kısa süreli kaos süreçleridir. Böylesi süreçlerde, mücadele eden güçlerden hangisi baskın çıkıp başarılı olursa, tarihe o yön verir. Tüm şehitlerimiz, Önderliğin belirttiği; ***'ya özgür yaşam, ya da asla'*** ilkesini esas almış ve bu temelde de mücadele etmişlerdir. Aynı şekilde 2004 yılı şehitleri de, mücadele tarihimizdeki en büyük tehlikenin atlatılmasında temel yaşam kaynağı ve mücadele gücü olmuşlardır. Hareketimiz tüm mücadele tarihi boyunca ilk kez böylesi bir dağılma ve parçalanma riskiyle 2004 yılında yüz yüze gelmiştir. Süreç net olmasına rağmen, bazı kişiliklerde yaşanan yılgınlık, kırılma, inançsızlık, savrulma ve bireysel yaşam istemleri gibi anlayışlar hareketimizi yoğun bir şekilde uğraştırmıştır. Dış güçlerin ve işbirlikçi öğelerin ideolojik ve siyasal saldırılarının da buna eklenmesiyle hareketimize karşı geliştirilen konsept göz önüne alındığında, 2004 yılında yaşanan şehadetlerin gösterdikleri direnişin anlam ve önemi daha iyi anlaşılmaktadır. Hainler; 'gerillanın rolü bitmiştir. Gerilla çözüm gücü değil, çözümsüzlüğün parçası haline dönüşmüştür. Dağlarda yeterince mücadele ettik. Silahsız demokratik mücadeleye başlayalım. Kendimizi yaşayalım' gibi söylemlerle kendilerini örgütlemeye çalışmışlardır. Özgürlük adına sarf edilen çabalardan pişmanlık duyan, mücadelenin kazanımlarını bir kenara bırakan ve şehitlerin mirasını inkar eden bu ihanetçi grup, kendi yaşadıkları ihaneti tüm harekete ve hareketin militanlarına dayatmaya çalışmışlardır. Bu şekilde 30 yıllık mücadelenin ve şehitlerimizin yarattığı tüm değerlerin üzerine oturmak istemişlerdir. Farklı mevzilerde olmalarına rağmen hainler, dış güçler ve işbirlikçi öğelerin hepsi özgür yaşam idealimizi

dinamitlemek hayaliyle hareketimize karşı ideolojik, siyasi her anlamda kapsamlı bir saldırı başlatmışlardır.

1 Haziran süreci ve öncesinde bir bütün olarak 2004 yılındaki şehadetlerle, 30 yıllık mücadele tarihimizde olduğu gibi Önderlik ve halka bağlanma dışında hiçbir yaşam tarzına tenezzül edilmeyeceği, içte ve dışta hareketimize karşı saldırı geliştiren tüm güçlere kanıtlanmış ve herkese gösterilmiştir. Hareketimizin imha ve tasfiye edilebileceğini hayal eden güçlerin tüm umutları şehitler şahsında kırıldığı gibi, boşa çıkarılmıştır. Şehitlerimiz özgürlük ve çözüme giden yolun Başkan Apo'nun yeni paradigmasından geçtiğini, başka bir yolun olmadığını mücadele kararlılıkları, inançları ve şehadetleriyle tüm kesimlere göstermişlerdir. Şehitler şahsında geliştirilen direnişlerle hareketi parçalama, dağıtma ve tasfiye etme konsepti boşa çıkarılmıştır.

Hareketimiz 2004 yılında, Kürdistan'ı denetiminde bulunduran statükocu güçler olan Türkiye, Suriye ve İran'ın direkt ve dolaylı askeri saldırılarıyla karşı karşıya kalmış ve her üç statükocu gücün saldırıları sonucunda şehadetler yaşanmıştır. Mücadele tarihimiz boyunca ilk kez 2004 yılında her dört parçada gerilla, kadro ve yurtsever halkımızdan şehadetler yaşanmıştır. Bir anlamda hareketimiz ve onun öncülüğündeki Kürt halkı, her dört parçada da ulusal birliğin bedelini ödemiştir. Musul'da PYD yönetiminden ***Şilan***, ***Zekeriya***, ***Fuat***, ***Cemil*** ve ***Ciwan*** arkadaşlar; Suriye Türkiye istihbarat örgütleri, hain güruh ve gerici grupların işbirliğiyle şehit düşürülmüşlerdir. Şilan arkadaş yaşamı, davranışları ve tutumuyla ulusal ölçüleri kendinde yansıttığı gibi, örgüt birliğini göz bebeği gibi korumayı bilen bir arkadaşımızdı. Çağdaşlaşma adı altında yaşatılmak istenen geri yaşam dayatmalarına karşı özgür kadın olma hedefinden sapmadığı gibi, pratiğiyle kadın özgürlük hareketinin en seçkin yürütücülerinden olmuştur. Fuat arkadaş da, ihanetçilerin değerlerimize çullanmaya çalıştığı kritik bir dönemde değerleri koruyan ve sahiplenen tavrıyla hepimiz için bir mücadele ve yaşam ölçüsü olması gereken bir pratik sergilemiştir. Bu olayda şehit düşen Zekariya, Ciwan ve Cemil arkadaşlar da aynı şekilde takındıkları militan tutum ve tavırlarıyla benzer bir pratiğin sahibi olmuşlardır. Doğu Kürdistan'ı da gerilla üssüne dönüştürmek amacıyla yapılan açılımda dürüst, fedakar ve özlü duruşuyla Kürtlüğün özlü kişiliğini temsil eden ***Demhat*** arkadaşımız da şehit düşmüştür. Demhat arkadaş, Doğu Kürdistan'ın gerillaya açılmasında sembol alınması gereken bir arkadaşımızdır. Aynı şekilde yine Doğu Kürdistan'da gerillanın üslenmesi, yerleşmesi ve açılımında başka değerli şehadetler de yaşanmıştır. 2004 yılında ağırlıklı olarak Kürt sorununda anahtar rolü oynayacak olan Kürdistan'ın en stratejik parçası Kuzey'de kahramanca şehadetler yaşanmıştır. Kuzey'de şehit düşen yoldaşlarımız tekrardan Kuzey ve Türkiye sahasına giderken; kararlılık, iddia ve özgürlüğü esas alan sonsuz inançlarıyla tarihi görevlerinin bilincinde yola çıkmış ve Apocu çizgiden asla vazgeçmeyeceklerini şehadetleriyle ispatlamışlardır. ***Dijwar*** arkadaş, hain kaçkın grup tarafından dayatılan mücadelesizlik ve teslimiyete karşı en zor alanlardan biri olan Amanosları seçmiş ve meşru savunma çizgisine göre sürecin komutan ölçülerinin ne olduğunu kararlı yürüyüşü ile göstermiştir. Ye-

"2004 yılında her dört parçada gerilla, kadro ve yurtsever halkımızdan şehadetler yaşanmıştır. Bir anlamda hareketimiz ve onun öncülüğündeki Kürt halkı, her dört parçada da ulusal birliğin bedelini ödemiştir. 2004 yılında 112 yoldaşımız kahramanca direnerek tüm değerlerimizin teminatı olduklarını ispatlamıştır"

ni dönemin komutan ölçülerini kendi şahsında somutlaştırmıştır. Mütevazı ve öncülük eden pratiğiyle her zaman yapısının önünde yer almasını bilmiştir. ***Mazlum Tekman*** arkadaş, düşmanın tüm saldırı ve psikolojik savaş yöntemlerine karşı Önderlik, halk ve yoldaşlarına yüksek düzeyde bir bilinçle bağlanmış, gerçek fedai ölçülerine ulaşmış ve bunu kendi şahsında kanıtlamıştır. Bıraktığı manifesto niteliğindeki mektubunda; *'özgürlük çizgisi ve halkımıza hakaret vardır. Bir devrimci olarak bu hakarete gereken cevabı vermek başta benim görevimdir, diye düşünüyorum. Bu davranış bir özgür yaşam tercihi olduğu kadar bir meşru savunma refleksidir de'* sözleriyle süreç karşısındaki fedai militan tavrının nasıl olması gerektiğini ortaya koymuş ve bunu pratikleştirmiştir. Duygu ve zekanın bileşimine dayanan bir yürek ve bir beyin işi olan eylemiyle insan olma, devrimci olma, kimliğine sahip çıkarak tavizsiz yürüme noktasında ölçülerimizi güçlendirmiştir. ***Sılav*** arkadaş, bitik teslimiyet ve ihanet kişiliğine karşı 1 Haziran direniş ruhunu zirveleştiren tutumuyla en anlamlı bir şekilde cevap vermiştir. ***Sılav*** ve ***Tekoşin*** arkadaşlar, mücadele ve yaşamlarıyla kadın özgürlük çizgisini yaşamsallaştırarak sahiplenmişlerdir. Çağdaşlaşma adı altında dayatılan gerici yaşama karşı özgürleşmede öncülük görevini üslenmiş ve bunu yerine getirmişlerdir. Dersim'de ***Seyit Rıza*** ve ***Çem*** arkadaşlar, düşmanın büyük kuşatması altında kahramanca direnişleriyle tereddütsüz bir tutumun ve mücadelenin sahibi olmuşlardır.

2004 yılı, silahlı mücadele tarihimizde ilk defa, hiçbir çatışmada tek bir teslimiyetin dahi yaşanmadığı bir yıl olmuştur. Bu gerçek, 1 Haziran Hamlesi'ndeki direniş ruhunun ne kadar kökleştiği ve keskinleştiğinin en açık ifadesi olmaktadır. Bu konuda Seyit Rıza ve Çem arkadaşlar da komutanlık ve öncülük düzeyinde sergiledikleri amansız direnişle HPG'nin destansı kahramanları arasındaki yerlerini almışlardır. Gabar'da yaşanan imha operasyonlarında ***Reşo*** ve ***Kendal*** arkadaşların yaralanmalarına karşı yaralı durumdayken bile düşmana ağır kayıp verdirmeleri, bizler için birer yol gösterici olmalarını sağlamıştır. ***Resul*** arkadaş, yırtıcı ve keskin vuruş tarzıyla Botan sahasının mücadele yükünü omuzlayan arkadaşlardan birisi olmuştur. ***Roni*** arkadaş, Cudi'deki her eylemde en önde olan bir arkadaş olmuştur. Beşiri Ovası'nda düşman en son teknik ve gelişmiş silahlarını devreye sokmasına rağmen, ***Redur*** ve ***Canfeda*** arkadaşların gösterdikleri eşsiz direniş, akıllardan hiçbir zaman gitmeyecektir. Şehit düşmeden önce; *'biz Önderliğe ve yoldaşlara sonsuza kadar bağlıyız'* mesajını ileten Redur ve Canfeda arkadaşlar sergiledikleri direnişle Önderliğe ve yoldaşlarına ne kadar köklü bağlı olduklarını göstermişlerdir. Çukurca'da ***Haki*** arkadaşın tek başına atılımcı bir ruhla düşman hedefine yönelmesi bir kişiyle neler

yapılabileceğinin en açık ifadesi olmuştur. ***Zerdeşt*** ve ***Haydar*** arkadaşlar, Gever ovasında bir evde kuşatılmalarına rağmen, her iki arkadaşın da hiçbir şekilde ikircikliğe düşmeden kahramanca direnerek şehit düşmeleri, 1 Haziran direniş ruhunu daha da kökleştirmiştir. ***Brûsk*** ve ***Ciwan*** arkadaşlar Amed'in Hewsel bahçelerinde düşmanın on günlük kuşatması altında sonuna kadar direnerek teslimiyete hiçbir açık kapı bırakmamışlardır.

HPG, genel olarak 2004 yılı içerisinde, 1 Haziran Hamlesi öncesinde ve sonrasında toplam 112 şehit vermiştir. Bu yıl içerisinde 98 yoldaşımız kahramanca direnerek Apocu militan geleneğini her koşulda temsil edeceklerini ve başta Önderlik olmak üzere halkımız, mücadelemiz ve tüm değerlerimizin teminatı olduğunu ispatlamıştır. 98 şehidimizin hepsi gerçek komutan ve büyük direnişçilerdi. Hiçbir koşul altında teslimiyeti kabul etmeyerek destansı bir direniş sergilemişlerdir. Bu şehadetler, Önderlik felsefesi ve meşru savunma çizgisinde kendini iyi eğitmiş gerillayı hiçbir gücün yenemeyeceğini en açık bir biçimde başta Türk devleti olmak üzere tüm dünyaya göstermiştir.

2004 şehitleri bir anlamıyla meşru savunma çizgisi temelindeki ilk savunma direnişinin şehitleri de olmaktadır. Yeniden partileşme ve kongreleşme örgütlemesine gittiğimiz bir sürecin de şehitleridirler. Şehitlerimizin kahramanca direnişi ve mücadeleleriyle, parçalanma ve dağılma tehlikesine karşı verilen mücadelede gelişme sağlanmış, hareketimizde bir toparlanma sürecine girilmiş, anlayış birliği yakalanmış ve halkımız Önderlik ve HPG etrafında kenetlenmiştir. Şehitlerimizi anarken, onları doğru sahiplenme, layık olma ve şehadetlerine cevap olma, hareket tarzı ve gerilla kurallarına uymamaktan kaynaklı çıkan eksiklikleri aşma ve kendimizi her anlamda daha fazla donatarak daha büyük bir güce dönüştürme temelinde olacaktır.

2004 yılı mücadele dolu bir yıl olarak yaşanmıştır ve bu yıl içerisinde yaşanılan zengin deneyimlerden çıkarılacak öğretici sonuçlar içinde bulunduğumuz yılı daha güçlü geçirmemizin zeminini yaratacaktır. HPG, şehitlere bu temelde anlam vererek kendini güçlendirme ve orduyu büyüterek yenilmez bir güç düzeyine getirme kararlılığındayız. Nasıl ki 15 Ağustos Atılımı'yla Kürt halkının yeniden doğuşu gerçekleştiyse ve verilen şehitler halk kahramanlığı şehitleri oldularsa, 2004 yılı şehitleri de demokratik kuruluşun kahramanları ve şehitleridir. 2004 yılı şehitlerinin onurlu ve kahramanca direnişleri, bizim yaşam ve mücadele perspektifimizdir. Onlar yeni dönemin komutan ve savaşçısının nasıl yaşayıp, direnerek mücadele etmesinin gerektiğini pratikleştirenlerdir. Yeni mücadele yılı olan 2005 yılında meşru savunma direnişimiz bu şehitlerimizin anısı üzerinden yükselecektir. Kürt halkının özlediği, bu uğurda mücadele ettiği özgür ve demokratik yaşam, şehitlerimizin kanlarıyla suladığı Kürdistan'ın özgür topraklarında gelişip diğer halklara da yayılacaktır. HPG, şehitlerin anısına bağlılığın gereği olarak tarihsel görevlerini zafer perspektifiyle yerine getirmekle yükümlüdür. Bizler halkın demokratikleşmesini geliştirmek, korumak ve yürütmekle sorumluyuz. Kürt sorununda çözümsüzlükten sorumlu olan güçleri, yürüttükleri haksız saldırılardan vazgeçmek zorunda bırakıncaya ve demokratik çözüm yoluna çekinceye kadar meşru savunma direni-

"2004 yılı şehitleri demokratik kuruluşun kahramanları ve şehitleridir. 2004 yılı şehitlerinin onurlu ve kahramanca direnişleri, bizim yaşam ve mücadele perspektifimizdir. Onlar yeni dönemin komutan ve savaşçısının nasıl yaşayıp, direnerek mücadele etmesinin gerektiğini pratikleştirenlerdir"

şini sürdüreceğiz. Bu direnişimiz her parça için geçerliliğini halen korumaktadır. Çünkü Kürdistan'ın tüm parçaları halen çağdaş demokrasiden uzaktır. Demokrasi öncesi kaosunu ve savaşını yaşayan Ortadoğu'da Kürdistan, bu savaş ve kaosun merkezinde bulunmaktadır. Halkımızın varlığı, kültürü, dili ve tarihinin önüne engeller konulmakta, temel haklarını çağdaş ölçüler içinde kullanmasına izin verilmemektedir.

Demokratik ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplumun teminatı olan HPG, demokratikleşmenin önünü açmak, antidemokratik devlet zoruyla işbirliği yapan güçlerin dolaylı engellemelerini kaldırmak göreviyle karşı karşıyadır. Önderliğimiz, halkımız, tüm kurumlar ve bizzat HPG'nin varlığına yönelik saldırılara karşı, tercih edilmese de savunma savaşını vermek zorunluluğuyla yükümlüdür. Nereden gelirse gelsin ve ne kadar güçlü olursa olsun tüm saldırılara karşı kendimizi savunacak güçte olduğumuz gibi, kendimize güveniyoruz da. Halkın ve tüm örgütlü güçlerin dayandığı en temel savunma ve mücadele gücü HPG'dir. 2004 yılı şehitleri şahsında böyle bir süreç yaşanmıştır. 2005 yılında da 2004 yılında olduğu gibi bir süreçle karşı karşıya kalınması halinde, HPG daha gelişmiş bir aktif meşru savunma direnişini sergileyecek güçtedir. Yeni bir meşru savunma direnişi için hazırlıklı olduğumuz gibi hazırlıklarımız daha da güçlenerek devam etmektedir. Eğer ilgili güçler sinsi özel savaş yöntemleriyle halkımızın tüm özgürlük, eşitlik ve demokrasi umutlarını bastırmaya devam edip çağdaş ifade tarzlarına uymayan tavırlarını ısrarla dayatırlarsa, vereceğimiz yanıt öz savunma direnişini kapsamlı bir şekilde yürütmek olacaktır. 2004 yılı şehitlerimiz bize daha fazla mücadele gücü ve cesareti vermişlerdir. Bize düşen görev şehitlerle yaşam arasında köprü olmaktır. Kürdistan'daki yurtsever gençliğimizin yurtseverliğin ve dönemin en temel gereği olarak gerillaya katılması hayati bir görevdir. Meşru savunma temelinde en güçlü mücadelenin yürütüleceği tek yer, Kürdistan'ın özgür dağları ve HPG saflarıdır. Bu nedenle Kürdistan gençliğini HPG saflarına katılmaya çağırıyoruz. Gerillanın büyütülmesinde her Kürt genci bir nefer ve bir halkadır. Gençliğin bundan daha önemli bir görevi olamaz. Şehitlerimizin bizlere devrettiği mücadeleyi en anlamlı bir şekilde yürütmek bu görevin yerine getirilmesinden geçmektedir. Şehitler şahsında Önderliğimiz ve halkımıza başarma sözümüzü bir kez daha veriyoruz. Ya doğru yaşayacağız, ya da yaşamayacağız.

– Bijî Serok Apo!
– Bijî KONGRA GEL, HPG, YJA STAR!
– Yaşasın Özgürlük Meşalemiz Şehitlerimiz!
– Kahrolsun Her Türden Gericilik, Teslimiyet ve İhanet!

HPG Ana Karargah Komutanlığı

Şubat ayı şehitleri

Sevginin ve öfkenin uğultusunu
Bağrına vura vura taşırken sana
Karşılık gözetmiyor o gencecik insanlar
Ne barbarın tehdidi,
ne dişleri kıran elektrik
Dalga dalga yayılan o rüzgarı durdurabilir
Bu direniş senin için ey halk
Bu çığlık senin kollarınla
Yıkılsın şu köhne dünya
Ve coşkuyla yeniden kurulsun diye
çınlatıyor hayatı
Bir yol kavşağındasın fakat
Mutlaka değişecek kaderin
Bunu bekliyor ıslak çukurlarda
yürüyen şu yoksul çocuk
Bunu bekliyor
gözevleri kurutulmuş analar
Bunu bekliyor zincirin oyduğu bilek
Bunu bekliyor açlık, kuraklık,
ılık ılık akan kan
Bunun için en gençlerimizi
ölümle tanıştırdık
Kuşan kendini artık,
Biraz da gövdeni yüreğinle kırbaçla
Ey halk, haykır acını; bu karadumanı dağıt

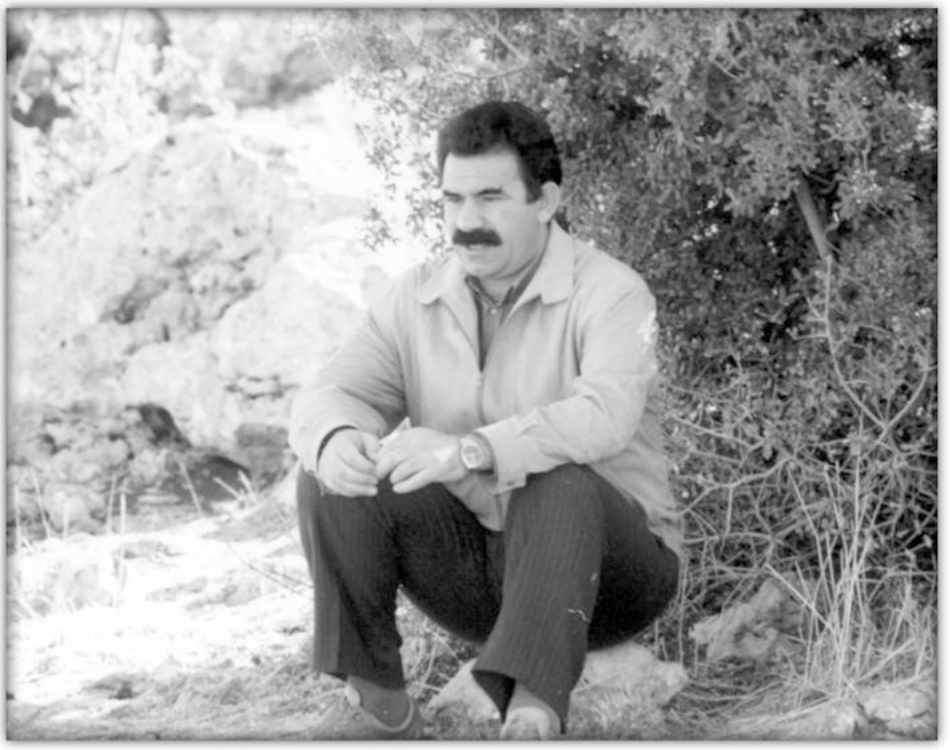

"Bu kadar şehit kanıyla, bu kadar büyük direnişle ve cesaretin, fedakârlığın eşsiz örnekleriyle dolu bir hareketin gerçeğinde bir halkı yakalamak, bir ulusu, bir insanlığı yakalamak ve yaşatmak en tercih edilen, en coşkulu ve görkemli tercihimiz oluyor. Böylesi bir yaşam özgürlük irademizin kendisi oluyor. Savaşı yıllar önce çok düşündük; daha o kışın her bakımdan zorlayıcı koşullarından yeni çıkmışız, oldukça donmuşuz, azıklarımız az kalmış, en az kışın soğukluğu kadar, işgalin, istilanın soğukluğu da çok yoksul bırakmış ve öyle bahara yaklaşıyoruz. Umut baharı, baharları sadece o kadar. Biz kendi dönemimizin baharlarını sadece umut olmaktan çıkarmanın büyük gereğine de inandık, umudun gerçekleşmesi daha tatlıdır dedik ve yüklendik. O düşünceler, o uğraşlar biraz da o yüzyılların, bin yılların umuduna, doğru bir gerçekleştirme şansı vermek içindi"

Önder Apo

Dağ doruklarında açarım

"Yeni yaşam için onların anısı her bakımdan örgütlendirilirse, zafere doğru sağlam bir direniş garantilenirse, ancak mutluluğa giden yol aranabilir"

Önder Apo

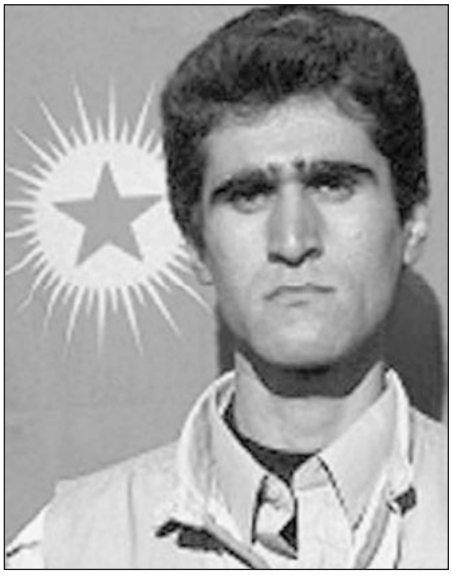

Adı, soyadı: **Osman OSMANİ**
Kod adı: **Hiva MAHABAD**
Doğum yeri ve tarihi: **Kuluca Mahabad/İran, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Güney Kürdistan**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Şubat 2004, Kandil (hastalık sonucu)**

Yavaş yavaş gömün beni
İşkencenin bittiğini
acının, kederin,
ölümün bittiğini duyayım
ve darağaçlarının yandığını,
İdamların, infazların
bittiğini göreyim
kardeşliğin, dostluğun,
mutluluğun ve özgürlüğün
sevincini hissedeyim
kuşların uçuşunu,
çocukların koşuşunu göreyim.
yavaş yavaş gömün beni,
kanım vatanımın topraklarına
biraz daha dökülsün
toprağımın sıcağını
bir kez daha hissedeyim
gömün beni yoldaşlarımın yanına
tabutumu mavzerlerden yapın
üzerime toprak değil,
çiçekler örtün
sulayın çiçekleri
kırmızıyı, sarıyı, yeşili yaşatın,
yaşatın bizleri türkülerinizde
şarkılarınızda yaşatın
vuruşanları yaşatın
İnsanlığı, PKK ruhunu yaşatın
yaşatın KÜRDİSTAN'ı....

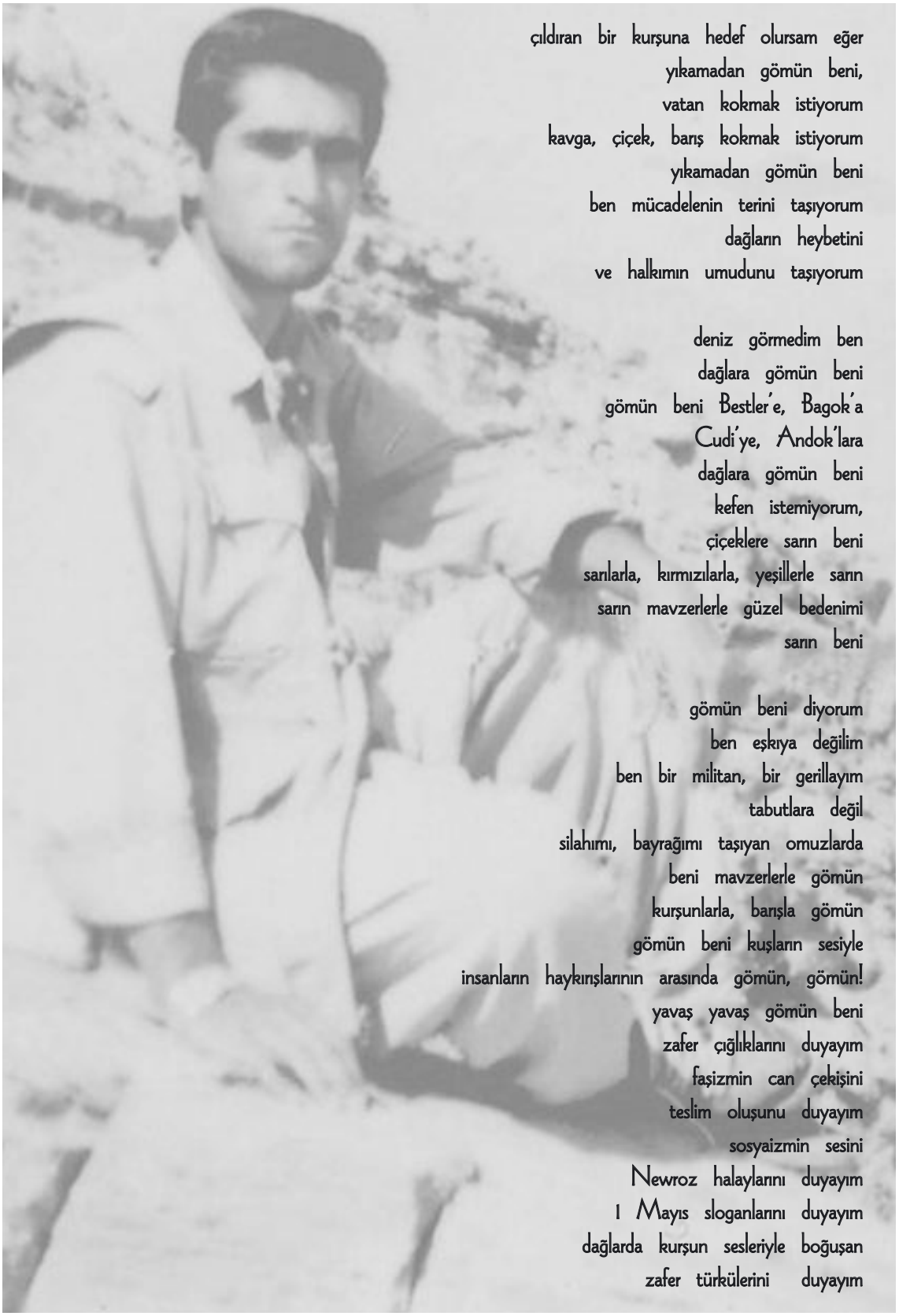

çıldıran bir kurşuna hedef olursam eğer
yıkamadan gömün beni,
vatan kokmak istiyorum
kavga, çiçek, barış kokmak istiyorum
yıkamadan gömün beni
ben mücadelenin terini taşıyorum
dağların heybetini
ve halkımın umudunu taşıyorum

deniz görmedim ben
dağlara gömün beni
gömün beni Bestler'e, Bagok'a
Cudi'ye, Andok'lara
dağlara gömün beni
kefen istemiyorum,
çiçeklere sarın beni
sarılarla, kırmızılarla, yeşillerle sarın
sarın mavzerlerle güzel bedenimi
sarın beni

gömün beni diyorum
ben eşkıya değilim
ben bir militan, bir gerillayım
tabutlara değil
silahımı, bayrağımı taşıyan omuzlarda
beni mavzerlerle gömün
kurşunlarla, barışla gömün
gömün beni kuşların sesiyle
insanların haykırışlarının arasında gömün, gömün!
yavaş yavaş gömün beni
zafer çığlıklarını duyayım
faşizmin can çekişini
teslim oluşunu duyayım
sosyaizmin sesini
Newroz halaylarını duyayım
1 Mayıs sloganlarını duyayım
dağlarda kurşun sesleriyle boğuşan
zafer türkülerini duyayım

Yarınları bakışlarından topluyoruz

Şehitlere
verdiğimiz söze
bağlılık için
büyük bir başarıya
ihtiyacımız vardır

Önder Apo

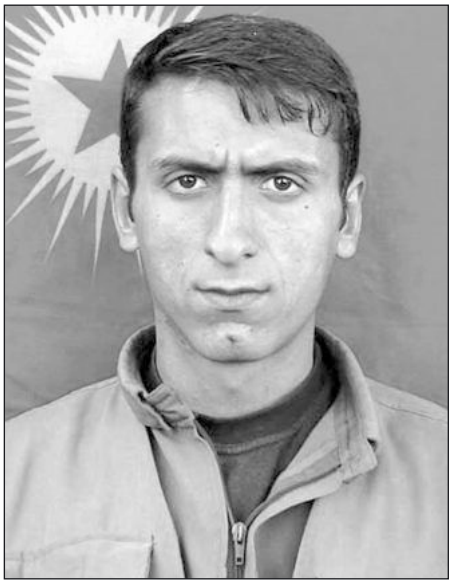

Adı, soyadı: **Ali SOYLU**
Kod adı: **Berxwedan**
Doğum yeri ve tarihi: **Bismil 1986**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Serhat**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Şubat 2004, Kandil**

sana yıldızlardan bir ülke
vermeyeceğim
alnına sermeyeceğim
en uzun akarsuları

inanma
mavi denizleri
bir yudumda içiremem
kurşun yarası susuzluğuna

sanmaki ter kokulu geceleri
bir soluklu dinlencelerde
sunacağım

patika sancılı yorgunluğuna
külhan sıcağı
eski kentleri çekemem

kar üstünde kasılmış
boylu bedenine
çatılmış dört taşla
küçük bir gömüt de yapamam belki

bir çanta dolusu
bayat toprak da serpemeyeceğim
kar çökmüş karabasan gibi
toprağın göğsüne

inan sana
şemdinli tütünü cigaramdan
son bir nefes de veremeyeceğim

(ahh!
şu anda
sol tarafımda
bir damar koptu
yağmur düştü
sırılsıklam cebimde
muhtar çakmağım)
ne ki
al!
kafamda son demini yaşayan
ütopyanın kara sevdası
savaştan yarınlar toplayan
gözlerinden
yansıyan
bakışlarımı
yeter mi?

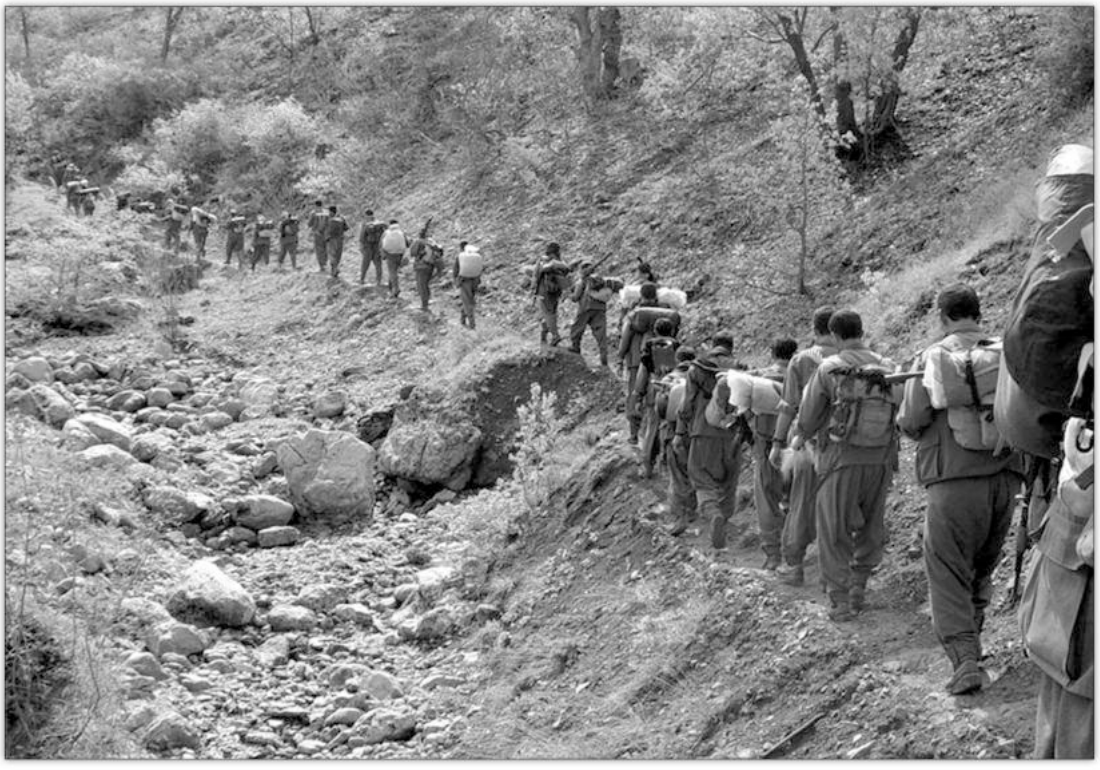

Israrlı olmak başarıyı yakınlaştırmaktır

Hala uzak dağ başlarında mücadele eden, durup dinlenmek nedir bilmeden yolları arşınlayan, bir dağın şaikasına ulaşınca bütün yorgunluğunu unutan, terini rüzgarların kuruttuğu, imkansızlıkların en orta yerinde bile yaşadığı zorluklarla alay edebilecek kadar yaşam sevgisiyle dolu, gülümseyerek ölen gençler var

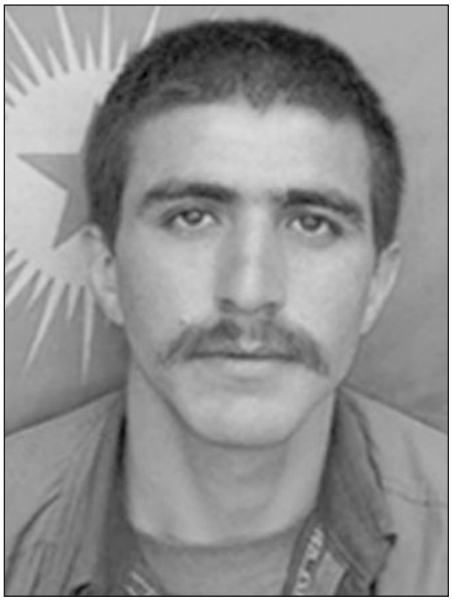

Adı, soyadı: **Siraç KILIÇ**
Kod adı: **Bagok MARDİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Kızıltepe 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000 Mardin eyaleti**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Şubat 2004, Xerêp köyü/Mardin**

Halkımızın hanesine sadece acı yazılmış gibi. Binyıllara sığmayan, her gittiği yere yüklendiği, altında kambura dönüştüğü acı... Nereye gideceğini pek bilmeden düştüğü bütün yollarda verilen molalarda dinlenirken sırtını yasladığı ve adımlarını gittikçe daha da ağırlaştıran...

Yaşama gözünü açar açmaz ilk öğrendiği şey oluyor acı. Bu acılar onu idealistleştirmiş sanki, belki de bundandı acıyı kader diye bellemesi. Bir halk kendi topraklarından zorla alınıp, kendi yaşadığı topraklarda mülteci konuma düşürülüyorsa; ölülerini gözyaşlarıyla yıkamak zorunda kalıyorsa; evlatları bu uçsuz bucaksız toprakların bilinmeyen bir yerinde gömülüyse, sımsıkı sarılır acılarla örülmüş bu kaderine. Ve yaşamının bütün anları mücadele olur.

Bir de halkın umutlarını yıkmayı, tutkularını kurutmayı, yaşam dirençlerini yerle bir etmeyi görev bilen karanlığın tanrıları vardır bu topraklarda. Bu tanrılar bütün zaman dilimlerinde yüklendikleri misyonlara uygun darbeler vurmaktan geri durmayanlar. Halkın direniş destanları onların en korkulu rüyası olurken, anaların gözyaşları bu tanrıların boğulduğu denize dönüşüyor.

Mezopatamya diye tabir ettiğimiz topraklarda halklar mozaiği, karanlığın tanrılarına karşı verilen özgürlük destanlarıyla yaratıldı. Bu mozaiğin daha da güzelleşmesi, canlanması, renklenmesi, mutluluklarla bezenmesi için, 21. yüzyılda bile hala uzak dağ başlarında mücadele eden, bu uğurda aç kalan, aylarca durup dinlenmek nedir bilmeden yolları arşınlayan, bir dağın şaikasına ulaşınca bütün yorgunluğunu unutan, terini rüzgarların kuruttuğu, bütün imkansızlıkların, zorlukların en orta yerinde bile yaşadığı zorluklarla alay edebilecek kadar yaşam sevgisiyle dolu, 'heval' kelimesiyle bütün yorgunluklarını unutan, gülümseyerek ölen gençler var.

Tertemiz ruhları, Önderliğin yaratmış olduğu yaşam felsefesi ve mücadele ruhuyla bir halkın ve acılara mahkum olmuş bölge halklarının geleceğini ken-

di elleriyle yaratmanın olgunluğuna erişmiş Kürt gençleri...

30 yıllık mücadele tarihinin her sayfasında onlarca kahramanlık eylemi. Her sayfada bir gidenin son gülüşü, son bakışı, son sözcüğü, son yarımı, son keşkesi, son acabası. Her sayfada devredilen umutlar. Her sayfada kayan yıldızın izi. Her sayfada ilmek ilmek işlenmiş güzellikler. Düşmanın önünü en çok almak istediği, bunun için çaba sarfettiği, ama bir nebze bile yol alamadığı temel yaratım, güzellik gerçekliği oluyor mücadelenin.

"Mücadele tarihinin her sayfasında onlarca kahramanlık eylemi. Her sayfada bir gidenin son gülüşü, son bakışı, son sözcüğü, son yarımı, son keşkesi, son acabası. Her sayfada devredilen umutlar. Her sayfada kayan yıldızın izi. Her sayfada ilmek ilmek işlenmiş güzellikler"

Bu yaratımların yaratıcılarından birisi de Bagok hevaldi. Bagok heval, mücadele gerçekliğinin en çok hissedildiği, halkın malıyla, canıyla mücadeleye seferber olduğu Mardin eyaletinde katıldı mücadeleye. Karanlığın tanrılarının Önderliğimizi esaret altına almasından sonra, karanlığa karşı aydınlık diyenlerin, yeniden dirilme diyalektiğinden filizlendi. Ömeryan alanında mücadele saflarındaki anlamlı yerini aldı. Oradan temel eğitim için Botan sahasına yönelirken, yine Ömeryan alanına dönüp, halkına dayatılan inkar ve imhaya karşı kendini bir kalkan yapmak istiyordu. Temel eğitimini Botan sahasında gördükten sonra, geri çekilme sürecinde Kandil'e geçerek, buradaki çalışmalarda aktif rol oynadı.

2000 yılında, YNK şahsında işbirlikçiliğin ve ihanetin çirkin yüzünü gördü ve onunla savaştı. Halkına karşı geliştirilen yönelimlerin, Kürt işbirlikçilerinin elleriyle nasıl yürütüldüğünü gördü ve mücadele gerekçesinin çok geniş olduğunun farkına vardı. O'nun için mücadele artık kaçınılmazdı.

Kendini daha güçlü bir şekilde ortaya koyacağı, daha çok çalışabileceği alan olan Botan'a önerdi kendisini. Mardin sahasına gidip, bitirilmeye çalışılan bir halkın koruyucu duvarı olarak mücadele etmek istiyordu. Sadece Önderlik değil, Kürt halkı ve geleceği de esir alınmıştı. Büyük bir savaşçı olarak düşmanı bertaraf etmek ve halkına özgürlükler alanı yaratmak istiyordu.

Düzenlemesi Gabar'a yapılan Bagok heval, bir süre orada kaldıktan sonra, 2003'te Kerboran'a geçti. Aynı yılın haziranında Ömeryan alanına geçti.

Bagok (Siraç Kılıç)

Kısa zaman dilimleri içerisinde, halkıyla buluşma ve halkının bir neferi olma yolunda hızla ilerliyordu. Alana gider gitmez halkla güçlü bir ilişki ağı geliştirmiş ve ilişkilerinde belli bir düzeyi yakalamayı başarmıştı. Halk çalışmalarında, öncü rolü elden bırakmamıştı.

Bagok (Siraç Kılıç)

Bir işi başarıya ulaştırmak için, büyük bir ısrar ve çaba gerekiyordu. Ve Bagok heval gerekeni yaptı. Zaten ısrarcılığı, en belirgin özelliğiydi. Israrlı olmak başarıyı yakınlaştırmaktı. Ve başarıyordu da. Esprili yönüyle insanları güldüren, mütevazılığıyla insanlara öğreten bir arkadaştı. Bu özellikleriyle halkın gönlündeki yerini de almıştı. Kendisini kabul ettirmenin yollarını iyi biliyordu; doğal olmak. Ve O bütün yönleriyle doğaldı. Doğallığının kaynağı yaşama olan sevgisiydi. Kendini bu derecede yaşama, çalışmalara katmak, bir insanın yapabileceklerinin sınırlarının olmadığını gösteriyordu. Amacına tutku derecesindeki bağlılık, O'nu erişilmez kılıyordu. Herkesin O'nu sevmesi, O'nun ulaşılması gereken büyük bir sevgiye sahip olduğunu gösteriyordu. O sevgiye ve bağlılığa ulaşmak da Bagok heval kadar yakın bizlere.

2004 Şubat ayında, bir zorunluluktan dolayı ***Çekdar*** (***Doğan Aydın***) heval ile birlikte Xerêb köyüne giderler. Düşman, her zaman olduğu gibi yine bu yaşam sevgisiyle dolu yüreklere karşı pusuda bekliyordur. Uzun zamandan beridir yürekleri coşturan, mücadelenin tecrübelerini sağlam bir şekilde yerine getiren bu savaşçıları ele geçirmenin çabası içerisindeydi, ama bir türlü Onlara ulaşmayı başaramıyordu. Tabii her zaman olduğu gibi ulaşamayınca, ihanetçileri devreye sokacaktı. Nitekim öyle de oldu.

Ve Xerêb köyünün merkezinde kurulur pusu. Köye ulaştıklarında yoğunlaşmış sessizliği hissederler, huzurluk veren bir sessizliktir bu. Elleri silahlarında daha temkinli ilerlerler gitmeleri gereken yere. Bir şeyler vardı, bundan emindiler. Işıklar kapalıydı, karanlık daha da yoğunlaşmıştı köyün içinde. İlerlemeye devam ettiler, yapmaları gerekenler işleri vardı. Köyün merkezine ulaşmışlardı, hedefe de az kalmıştır. O anda, bardaktan boşanırcasına kurşun yağmuru yağmaya başlar. Sessizliğin pusunun, ihanetin habercisi olduğunu biliyorlardı uzun zamandır. Yürekleri, neyin neyin habercisi olduğunu öğrenmişti. Kendilerini yere atarlar, dört bir yandan bütün silahlar Onlara doğrultulmuştur. Bagok heval girdikleri bu pusuda, sessizliğin gittikçe dayanılmaz olduğu zaman diliminde şehit düşer. Çekdar heval de ağır yaralanır ve bu ağır yaralı haliyle pusudan kurtulmayı başarır, ama dondurucu soğuklar yaşam direncini elinden alır.

Biz kalanlar da Bagok hevalin şehit düştüğü andan bu yana yapamadıklarını bir sorumluluk olarak alıyor ve geleceği, Bagok yürekli yoldaşlara emanet ediyoruz.

Mücadele arkadaşları

Özgür yaşama sevdalı yaşam komutanım

“ay ışığı dağlara vurduğunda,
ben bilinmezliğe yol alacağım
belki maviye, belki kızıla uzanıp
karanfil toplayacağım
sonra
gidenlerin küllerini üstüme
döküp
ihanetin lanetini
roma arenalarına süreceğim
zafer sevincini,
kimseye görünmeden
bedenimi teslim ettiğim
toprağın derinliklerinden
sessizce haykıracağım”

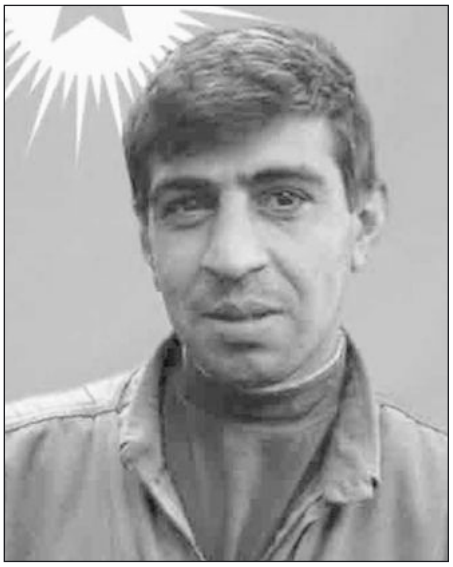

Adı, soyadı: **Doğan AYDIN**
Kod adı: **Çekdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Savur 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Şubat 2004, Xerêp köyü/Mardin**

“Gülüşüne bin kurşun sıksa da ölüm, unutma, umuda kurşun işlemez gülüm”

Dünyadaki her şey, acı çekmenin ve ağlamanın Kürtler için doğal olduğunu öğretti bizlere. Bu yüzden bizim coğrafyamız acı çeken ve gözyaşı döken insan yüzlerine alışkın, gülen insan yüzlerine ise yabancı. Çok gülmenin mutlaka ardından bir kötülük getirdiği, gülmenin ayıp olduğu öğretildi bizlere. Doyasıya gülmenin önüne geçildi. Böylece gülme gerekçelerinden çok, ağlama gerekçeleri yaratıldı yaşamda.

Bu coğrafyada insanlar az gülerler belki, ama yüreklerinin derinliklerinden gelen duygularla, içten, ağız dolusu gülerler. Bir de bir şeyler kaybedildikten, yitirildikten sonra değeri anlaşılır. Murathan Mungan’ın şiirlerine bile konu olmuştur; yalnızca ölülerini seven bir toplum olduğumuz.

Bir de her şeye inat ağız dolusu gülenler vardı bu topraklarda. Çekdar heval de gülüşüyle tüm geri gerçekliklere içten, ağız dolusu gülüşleriyle meydan okudu. Meydan okudukça gözlerine yıldızlar kondu. Kahkahası Gabar dağlarını çınlatıyordu. Bütün zamanlara inat gülüyordu. O’nun olduğu yerde moral, inanç, sevgi, bağlılık, insan, yoldaşlık vardı. Bazı şehit arkadaşların güzel yanları, onlar gittikten sonra anlaşılır. O ise, insanların yaşarken de sevilebileceğini gösterdi ve biz yaşarken de çok sevdik O’nu. Yanımızdayken bile özledik. Nasıl başardı bunu, bilmiyorum?

Uzun süre gerilla saflarında kalan heval Çekdar, ailesiyle ilk kez telefonla görüşme imkanı bulmuş ve bu imkanı değerlendirmişti. Ama ne yaptıysa, ailesini kendisinin onların çocuğu olduğuna inandıramamıştı. Yaşlı anası, *“hele bir gül”* demişti. Heval Çekdar gülünce, anası. *“haa, şimdi inandım oğlum olduğuna”* demişti. Ve heval Çekdar’ın gülüşü, anayı hıçkırıklara boğmuştu. İşte gülünce böyle gülerdi heval Çekdar, yani ağlatırcısına.

Mücadele saflarımıza toplumsal gerçekliğimizi reddeden ve alternatif arayan bireyler katılır. Farklı

yaşayan, farklı konuşan, farklı gülen insanların mekanıdır dağlar. Heval Çekdar da toplumsal gerçeğimizin birçok yanıyla daha küçük yaşlarda uyum sağlayamamıştı. Bu durum O'nu arayışlara itmişti. Büyüdüğü Mardin alanının oldukça yurtsever oluşu, arayışlarını nerede yoğunlaştıracağını göstermişti O'na.

Kürdistan'da serhildanın dalga dalga yayıldığı 1990'lı yıllara gelinmiştir. Gençleri, yaşlıları, çocukları zapt edebilmek mümkün değildir artık. Meskenleri sokak, silahları da taş olan bu gençler, yarının gerillası olacaklardır, çocuklar da onların takipçileri. Bu serhıldan ruhunun sıcaklığı, heval Çekdar'ın ruhunda ve yüreğinde kıpırdanmalar yaratır. Arayışları bir anda çağlayanlara dönüşür içinde. Çağlayan olup dağlara akacaktır. Arayışlarının böyle somutlaşması derin bir nefes aldırtır O'na. Yol görünmüştür, zamanının tespiti kalmıştır gidişinin. Nasılı ve bunu takip eden hiçbir sorunun anlamı yoktu. O, bu soruların cevaplarının peşinde de değildi. Biliyordu ki yüreğinde filizlenen ve gittikçe büyüyen bu sevda, en büyük yol göstericisi olacaktı.

Gerilla sevdası böyle bir sevdadır işte. Bir şiir tadındadır. En güzel şarkının nağmeleri gibidir. Yazın kavurucu sıcağında, hasret kalınan esintidir. Hedefine ulaşmanın gönül rahatlığıdır. Buz gibi pınardan avuç avuç su içmektir. Yıldızların göz kamaştırıcı ışığı altında yürümek, ayçanın aydınlattığı gecelerde küçük bir ateş yakıp etrafında oturup şarkı söylemektir. Kısaca anlatılmakla bitmeyen, sadece yaşanarak anlam kazanan bir sevda, bir yaşamdır. Ve bir kez yerleşti mi bu sevda insanın yüreğine, bir daha asla çıkmaz. Çünkü bu sevda yeni bir ruh kazandırır insana.

Bu sevdayı bütün yüreğiyle, benliğiyle hisseden Çekdar heval de yıllarca sürecek olan serüvenine adımını atmıştır. İlk etapta ortama çekimser yaklaşır, çünkü nasıl davranması gerektiğini bilemez. Herşey farklıdır, anlam yüklüdür. Bu farklılığın insanların düşünce yapısıyla, kocaman yürekleriyle bağlantılı olduğunu fark edemez önce. Ama bunu öğrenebilmesi için çok fazla zamana da ihtiyacı yoktur. Buradaki insanlar kendileriydiler, yüreklerindeki sevdaya ölümüne bağlıydılar. Birbirleriyle vardılar. İşte bütün bunlar çok farklı anlamlar katıyordu dağ başlarındaki yaşama. Bu yaşam, tam O'nun maceracı ruhuna göreydi.

Canlılığı, atikliği, çalışkan ve hesapsızlığıyla, yorgunluk nedir bilmeyen katılımıyla ortamda herkes tarafından sevilir. Olmadığı ortamlarda da gözlerin hep aradığı güzel insandır.

O'nunla yapılan sohbetler, tartışmalar yoldaşlık kokar, sevgi doludur. Sıcacık ederdi insanın yüreğini. İnsana ve yaşama verdi-

Çekdar (Doğan Aydın)

ği değer, katılımından belliydi. İnsan emek harcadığı sürece yaşama bağlanır. Yaşam, özgürlük inancı ve bilinciyle yaşayıp onun için çalışmaktan zevk almaktır. Gerilla yaşamı sevgiyle, emekle işlenen, insanın ruhuna işleyen bir yaşamdır. Zorluklara karşı göğüs gerebilmenin, güç olabilmenin yolu, yaşama tutkuyla bağlılıktan geçiyordu; dağ başındakiler bunu kendilerinden çok iyi biliyorlardı.

Heval Çekdar da yaşama ve özgürlüğe sevdalı bir yürekti. Bundandı hesapsızca katılımı ve sınırsız emek harcaması. Çalışmaktan zevk alır, yorgunluk nedir bilmezdi. Eylemden gelir mutfağa girer, keşfe gider, subay olurdu. Bir gün bile itiraz etmedi, yorgun olduğunu söylemedi. Yüzünden hiç eksilmeyen gülümsemesiyle kendi yaptı, etrafına da yaptırdı ve moral verdi.

Yaptığı işleri de öyle baştan savma yapmazdı, en iyi nasıl yapılıyorsa öyle pratikleştirirdi.

Erzak sorunumuz olduğu için, her yıl qali (kavurma) yapar, kış mevsimi için depolardık. Her şeyin en güzelini yaptığı gibi, en güzel kavurma da heval Çekdar'a aitti. Bunun sırrını heval Çekdar'ın şahsında çözmüştük; sevgiyle, isteyerek yapmak.

"Gerilla sevdası
böyle bir sevdadır işte.
Bir şiir tadındadır.
En güzel şarkının
nağmeleri gibidir.
Yazın kavurucu sıcağında,
hasret kalınan esintidir.
Hedefine ulaşmanın
gönül rahatlığıdır.
Buz gibi pınardan
avuç avuç su içmektir.
Yıldızların göz kamaştırıcı
ışığı altında yürümek,
ayın aydınlattığı gecelerde
küçük bir ateş yakıp,
etrafında oturup
şarkı söylemektir"

Yazın o kavurucu sıcaklığına aldırmadan, bütün zorlukları bir kenara bırakarak saatlerce kavurma tenceresinin başında beklerdi. O, Gabar'daki yapının hala tadını unutamadığı kavurmayı yapmanın ünvanına sahip tek kişidir.

O, bir yaşam komutanıdır. Aynı zamanda birçok yeni savaşçının da ilk komutanıdır. Bulunduğu çalışma sahası açısından, birçok yeni savaşçı ilk olarak heval Çekdar ile tanışır. Yaşamdaki duruşu, yaptığı çalışmalar ve sevgi dolu yüreğiyle, O'nu gören bütün belleklerde derin izler bırakır bir daha silinmemecesine. Kim unutabilir ki bu insan ve yaşam canlısı komutanı.

Gerilla yaşamı boyunca Kuzey sahasında kalan heval Çekdar; Önderliğin Kuzey alanlarından geri çekilmenin gerçekleştirilmesi kararı doğrultusunda Güney sahasına son gruplarla geçer. Ayrılmak istemez bu topraklardan, ama örgütün ve Önderliğin talimatlarını da her zaman olduğu gibi bugün de harfiyen yerine getirecektir.

Güney sahasında uzun süre eğitim kamplarında kalır. Uzun yıllar pratik sahada kalmasının etkisiyle, önceleri eğitime fazla önem vermez. Fakat kısa bir süre sonra, eğitimi ihtiyaç olarak görür, ilgi ve merakla her şeyi öğrenmeye çalışır. O dönemde şiir ve yazılar da yazar; şehitler, Önderlik ve yoldaşlık üzerine. Burada geçirdiği günlerin birinde, onlar daha yeni savaşçıyken karşılaştığı bazı arkadaşlar görür. Ne o arkadaşlar unutmuşlardır ilk komutanlarını ne de insanlara karşı son derece duyarlı olan heval Çekdar unutmuştur onları.

O dönemde kadro eğitim okulunda olan heval Çekdar, arkadaşları yemeğe davet eder. Arkadaşlar heval Çekdar'ın yanına giderler. Onlara, Gabar'a özleminin bir ifadesi olarak, Gabar murtukası yapmıştır. Ve dalarlar bol kahkahalı anılarla dolu sohbete.

Heval Çekdar görülen eğitime ve partinin emeklerine karşılık vermek ister. Bu eğitimlerle emek, bilinçle tanışır ve şimdiye kadar yapılamayanları yapmak, bu defa daha güçlü

yapıp kazanmak için özlemini çektiği Kuzey alanlarına tekrar yönelir. Alanı daha önceden tanıması, düşman gerçekliğini bilmesi, yılların tecrübesini alınan eğitimle daha da aydınlatması, O'nu daha güçlü bir komutan yapmıştır. Kendisini yeniden yaratmıştır. Gabar dağları tekrar heval Çekdar'ın kahkahaları ile çınlayacak, sohbetlerine, moraline tanıklık edecekti. Hem O tekrar geldiği için mutluydu, hem bizler onun gelişle mutluyduk hem de Gabar dağları mutluydu. Bütün enerjisi ve coşkusuyla tekrar çalışmalara yüklendi.

Defalarca düşman pusularına düşen heval Çekdar, girdiği pusulardan kendini kurtarmasıyla tanınır. Arkadaşlar bu konuda cin gibi olduğunu söylerdi sürekli. Bu yüzden de kimse inanmazdı Çekdar hevalın kolay kolay şehit düşeceğine. Bizde ölüm düşünülmez, yaşam düşünülür. Yaşamı düşünmenin en güzel yerinde ölüm geldiğinde de karşılamasını bilirdik.

Çekdar heval en zor çatışmalardan, pusulardan hem kendisini hem de arkadaşlarını kurtarmayı bilmiş yiğit insandı.

Kuzey'in daha iç alanlarına geçmişti, Ömeryan alanında çalışmalara katılıyordu. Var gücüyle katılıyordu çalışmalara.

Aylardan şubat. Dışarısı buz gibi, kar yağıyor durmadan. ***Bagok (Siraç Kılıç)*** arkadaşla birlikte bir göreve gitmeleri gerekmektedir.

Sessizliğin dilinden anlarlar bir şeylerin olduğunu, ama Onlar görevlerini yerine getirmek zorundadır. Düşman, Xerêp köyünün merkezinde pusuya yatmıştır. Onlar usulca gecenin karanlığını, soğuğu yarıp geçerken, dört bir yandan üzerlerine mermiler yağar. Heval Bagok şehit düşer. Heval Çekdar ağır yaralandığı halde, pusudan kurtulmayı başarır.

Mevsim kıştır, hava buz gibi soğuk, Çekdar'ın sıcaklığı eritir karları. Kar ne kadar da soğuktur. Bu soğukta hareketsizlik ölümdür, bilir bunu, ama hareket edecek gücü de yoktur. Yüreğinin sıcaklığı O'nu ne kadar ayakta tutacaktır bilemez. Hani günlerdir yağan kar dinmeyi bilse, arkadaşlarına ulaşabilecek, ama durmadan, dinlenmeden yağıyor. Arkadaşlar da O'nu bulmak için günlerce ararlar, ama hiçbir yerde izine rastlayamazlar. Heval Çekdar'ın yine döneceğine öylesine umutludurlar ki. Her zaman en olmadık yerlerden kurtulup gelmemiş miydi? Yine gelecekti. Bütün yürekleriyle bunu arzuluyorlardı. Çekdar, yine göğüs göğse savaşmıştır ve yine dönecek yanımıza derler. Gelemez, düşmanın pususundan kurtulmayı başarmıştı, ama ağır yaralılığı, durmadan yağan karla birleşince arkadaşlarına ulaşmasını engellemişti.

Bekleyişler şehadetiyle yerini derin bir sessizliğe bırakır. Öylesine umutluydular ki gülerek geleceğinden. Sessizlik isyana dönüşür.

Sanki her an yeniden çıkıp gelecek, yine o her zaman taktığı siyah, sarı, kırmızı, yeşil güllerle süslü kefiyesini omuzlarına atacak, aramızda dolaşacaktı. Biz hep O'nu bekledik ve beklemeye devam ediyoruz.

O bir devrimciydi, gerillaydı ve sevdalı bir yürekti. İnsan onuru da buradadır; hiç görmediği, tanımadığı insanlar için yaşayabilmek, savaşabilmek ve şehit düşebilmek.

O, Önderliğin hücresinde kimsenin nasıl yetiştiklerine akıl sır erdiremediği kır çiçeklerine dönüşmüştü. Yüzü gökyüzüne dönük, bakışları özgür dağlarda, öylece sonsuzluğu kavramış. Yüzünde yine her zamanki mütevazı gülümseyişi.

Heval Çekdar, dünyanın tüm kirlenmişliğine rağmen, insanların inançla yaşayabileceğini, hesapsızlığı, sevgiyi, temizliği, onurlu ve ilkeli yaşamayı öğretti bizlere. O, bir yaşam öğretmeniydi. O, bir yaşam komutanıydı.

Umut dolu, mahcup bakışlı güzel yoldaşım. Şimdilerde gün bitiyor ve gülüşün kalıyor bizde. Gülüşünü asla unutmayacağız, gülüşünle buluşma umuduyla.

Mücadele arkadaşları

Öleceksem orada olmalı...

Hüzün bir parçası olmalıdır sağır hayatların. Taa ki çoktan hak ettiğimiz hayatları çocuklarımızın gülüşünde görene dek

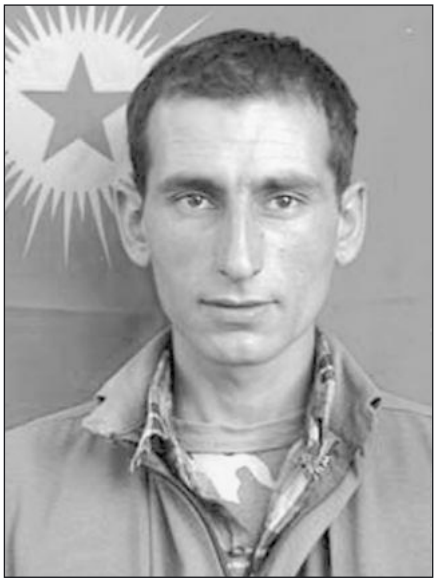

Adı, soyadı: **M. Kasım CAN**
Kod adı:**Tolhıldan AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996 Kelareş**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Şubat 2004, Ömerya alanı/Mardin**

Şehit bir arkadaş üzerine duygu ve düşünceleri yazıya dökmek... O'nu, onları yazmak. Birlikte paylaşılan o bir ömre bedel anları tekrar tekrar yaşamak... Onları yazmak en güzel, en anlamlı ve en zor görev. Hele hele bu belirli bir süre bir yaşam dilimini paylaştığın bir can yoldaşsa. Zoru başarmak PKK'nin yaşam felsefesidir. Bunu bilmeden kavgaya katılan kimse yoktur bu yüzden. Nice pusulardan, zemherilerden geçilir, nice kuşatmalar yarılır. Yaşanmayan nice sevda, kavuşulamayan nice ayrılık, hepsi ama hepsi gelecek güzel günlerde patlayacak tomurcuklar gibi saklanır yüreklerde. İnsan yüreğinin ve aklının sınırları kavganın amansızlığı ile büyür de büyür. Ama yürek büyütmenin para etmediği tek bir şey vardır; geride kalmanın acısı. En zor olanı gidenleri anlatmaktır. Ne yapsan yarım kalmış bir ezgi, adını koyamadığın bir şiir gibi olur onları anlatabilmenin nafile çabası.

Tolhıldan arkadaşı anlatmak da böyle bir histir. Kelimelerin değil yürekte kopan fırtınaların uğultusu duyulmalıdır yazılarda. Onun yüreğinde sakladığı hayallerin, umutların, yaşanmamışlıkların tomurcuklarını patlatabilmelidir kelimelerin gücü. Kelimeler kurşun ağırlığında, su duruluğunda olmalı ve her yüreğe bir gölge bırakabilmelidir o yitip gitmelerden. Ve sonra yaşamın en olmadık yerinde, mutluluğun sadece kendisi ile sınırlı olduğunu sanan hayatların üzerine düşmelidir o gölge. Durup düşünmelidir insan; hiç tanımadığı bu insanların, hiç tanımadığı insanlar için ölme sebebini. Hüzün bir parçası olmalıdır sağır hayatların. Taa ki çoktan hak ettiğimiz hayatları çocuklarımızın gülüşünde görene dek.

Tolhıldan arkadaş 1996 yılında devrim saflarına katılmış, uzun yıllar Zagros ve diğer mücadele alanlarında kalmıştı. En belirgin özelliklerinden biri çok doğal ve mütevazi olmasıydı. Yaklaşımlarında doğal ve paylaşımcıydı. Moral düzeyi ve yaşam coşkusuyla bulunduğu ortamda bütün arkadaşlara örnek bir yoldaştı.

Olgun ve anlayışlıydı. Yoldaşlarına çok değer verirdi. Bir yoldaşı kırmamak ve zarar vermemek için çok mü-

tevazi ve olgun yaklaşırdı. Eğitimlerde her zaman az ve özlü değerlendiren, yaşamda, pratikte uygulama çabasını üst düzeyde tutan bir yoldaştı.

Askeri pratik yaşam tecrübeleriyle, yaşamdaki güven vericiliği ile sevilen bir yoldaştı. YNK'ye karşı yapılan hamlelerde işbirlikçiliğe karşı ön saflarda yer aldı. Savaşçı, cesur, aktif ve mücadeleci duruşla örnek bir yoldaştı. Komutan olmasına rağmen yapısıyla her zaman iç içe olmayı, herkese doğru yaklaşmayı ve ilgilenmeyi bildi. Komutan olmayı diğer yoldaşlarla arasına mesafe oluşturan bir statü olarak değil tam tersine onlarla daha fazla bütünleşme fırsatı olarak gördüğü için her zaman sevilen bir komutan oldu. Örgüte bağlılık ve değerleri koruma noktasında her zaman tavizsizdi ve tavır sahibiydi. Bayan ve erkek arkadaşlar arasında sayılan, sevilen ve değer verilen bir arkadaştı.

Her şeyden önemlisi tam bir görev insanıydı. Nerede, ne zaman nasıl ihtiyaç varsa orada istenilen tarzda yaklaşmayı bildi. Gerektiğinde taviz vermeyen bir komutan, gerektiğinde sıcacık bir dost, gerekirse bir emekçi gibi yaklaşmayı bilirdi. Kuzey'de, sıcak savaş sahasında yer almak çok ısrarlı olduğu bir hedefiydi. Kuzey'e giderken coşkusu, hevesi ve istemiyle hep öncü olmayı bildi. "Öleceksem orda olmalı" diyerek, devrimciliğin insanın hayatının dizginlerini eline almak olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu.

Tolhıldan arkadaş "benim partide en iyi anladığım şey yoldaşlığı güçlendirmektir" diyordu. PKK'yi bu denli güçlendiren esas bağlılığın bu olduğunu biliyordu. Yoldaşlığın tipiye tutulduğun ayazlarda ısıtan gücünü, çöl sıcağında buz gibi bir pınardan kana kana su içmek olduğunu, hastalandığında ana şefkati, sevginin bütün sınırlarını fethediş idi yoldaşlıl O'nun için. Yaşamın bütün anlamları bu kelimede birleşmişti O'na. Ve bu büyük hazineyi ruhunun en ulaşılmaz yerinde saklamayı bilmişti.

Tolhıldan arkadaş Kuzey'de küçük birimlerle mücadele yürüten bir alanımızda, Ömerya'da şehitler kervanına katıldı. Mütevaziliği, dürüstlüğü ve yoldaşlığıyla her zaman yolumuzu aydınlatmaya devam edecek.

Evet o partiyi en güçlü kılan gerçeğin farkında idi. Yoldaşlarına kendi hayatını feda ederek bu gerçeği armağan etmeyi bildi. Yaşamıyla, katılımı ile bizlere en değerli varlığını armağan etmeyi bildi. Yoldaşlığın her türlü engeli aşan sarsılmaz duvarını bedeni ile ördü, yükseltmeyi bildi.

O'nu aştığımız her engelde yaşatacağız.

Mücadele arkadaşları

"Kelimeler kurşun ağırlığında, su duruluğunda olmalı ve her yüreğe bir gölge bırakabilmelidir o yitip gitmelerden. Ve yaşamın en olmadık yerinde, mutluluğun sadece kendisi ile sınırlı olduğunu sanan hayatların üzerine düşmelidir o gölge. Durup düşünmelidir insan; hiç tanımadığı bu insanların, hiç tanımadığı insanlar için ölme sebebini..."

Mart ayı şehitleri

Yine sabır taşıyoruz evlere
Sabır ki doruklardan yüce
Her adımda
Gelecek türkülenirken ince ince
Apansız bir ölüm fırtınası
Bir kanlı yağmur
Yaşam yasımızı tutuyor sessizce

Bu sabır çatlayacak bilirsin
Sel olup taşacak çekilen acılar
Bir gün
Ya yeniden başlayacak o yağmur
Ya da dinecek bütün sancılar

"Kim, şehitlerin son vasiyetini unutabilir
ve son nefeslerini göz ardı edebilir.
Kim, o büyük direnişlerin anlamını unutabilir.
Kim, büyük zorluklarla, kıyamete kadar açlıkla, soğukla,
sıcakla savaşımı unutabilir.
Bütün bu direnişler yüce amaçlarımız, insani, ulusal ve sınıfsal amaçlarımız için gösterilmiştir. Partililere düşen, son temsilciler veya bayrağı en önde taşıyan militanlar olarak bu bayrağı yere düşürmemektir. daha da yükseklere kaldırılarak karşılık vermektir. Partililik en son yaşayacak veya en önde savaşacak partililik, partileşme böyle ifade edilebilir"

Önder Apo

Adına layık olabilen dört kahraman

Adı, soyadı: **Hayrettin AYDIN**
Kod adı:**Tufan MIŞAR**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990 Amed**
Şehadet tarihi ve yeri:**10 Mart 2004, Hacı Ümran/Kandil**

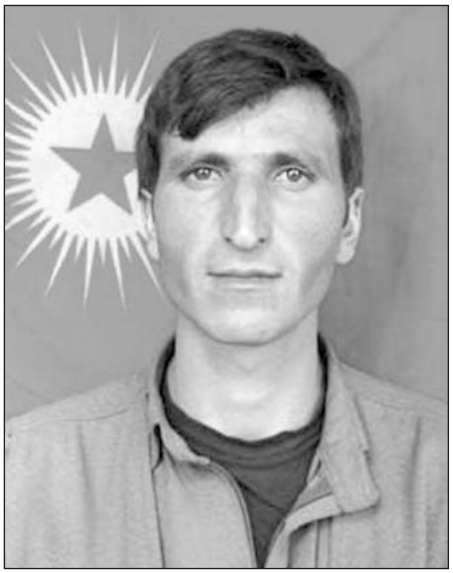

Adı, soyadı: **Siyabend AK**
Kod adı: **Dijwar VAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Muradiye Van, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Botan**
Şehadet tarihi ve yeri : **10 Mart 2004, Hacı Ümran/Kandil**

Emeğin abidesi dört yoldaş

Ölümsüzlük kervanına katılan yoldaşlarımızın anılarına, bize bıraktıkları mirasa sahip çıkarak ve bu mirası daha da büyüterek cevap olabiliriz. Bu ölümsüzlük abidelerini yazmak, şiirleştirmek, türküleştirmek de onlara karşı bir borcumuzdur.

Onların mirasını korumak için onların yaptığı gibi canımızı vermekte tereddüt etmeyiz, ama söz konusu bir şeyler yazmaya gelince beynimiz durur, kalemimiz donar. Çünkü onları anlatmak hiç de kolay değil.

Diğer yoldaşlarım gibi bende ölümsüz kahramanlarımızı yazmaya çalışırken aynı duyguları yaşarım hep. Acaba onları hangi cümlelerle ifade edebiliriz; acaba yüce duygular dile gelir mi? Yaşananlar karşısında hiçbir kelime onların hakkını veremez. Bu yüce duyguları edebiyat sanatı bile ifade etmekte yetersiz kalır. Sadece onlar için yazılmış kelimeler, sözler eklenmelidir belki de dağarcığımıza. Bu en yüce duygularımızı hiçbir zaman tam olarak yazıya dökemeyeceğiz. Anlattıklarımız sadece onların yaşam-

Adı, soyadı: **Kerim YILDIRIM**
Kod adı: **Tolhildan YILDIRIM**
Doğum yeri ve tarihi: **Bozova 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Urfa**
Şehadet tarihi ve yeri : **10 Mart 2004, Hacı Ümran/Kandil**

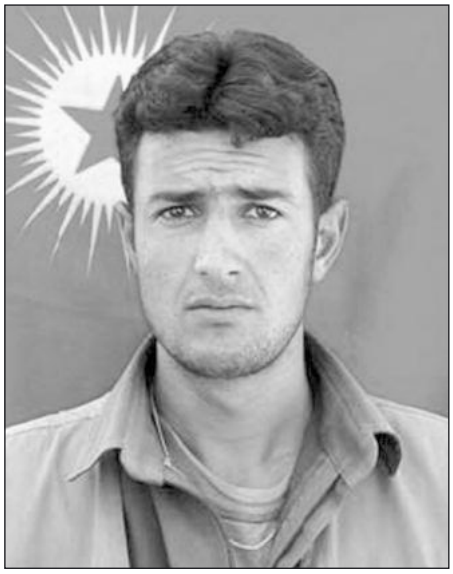

Adı, soyadı: **Ayhan DOĞAN**
Kod adı : **Çiya**
Doğum yeri ve tarihi: **Erzurum ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **2002, Yunanistan**
Şahadet tarihi ve yeri : **10 Mart 2004, Hacı Ümran/Kandil**

larının, umutlarının, iddialarının küçük bir kesiti olabilir.

Ve hiç bir zaman bir başkası neler hissettiğimizi tam olarak anlayamayacak ve anlatamayacak. Çünkü onlarla aramızda yaşananlar sözlerin büyüsü değildir, gerçeğin bir su kadar sade, derin, etkileyici gücüdür. Ve bazen düş tadında bu gerçekleri yazmak bize her şeyden daha zor gelir. Şu anda da onları yazmaya çalışırken, bu duyguları yaşıyorum.

Ben şu anda seni yazmakta zorlansam da, biliyorum, bir gün sen ve senin gibilerinin kitabı yazılacak. Tamamlanacak belki de eksik bıraktıklarım. Bir gün gerçeği anlataya yetecek kelimeler olacak dağarcığımızda. Yoldaşlık, bağlılık, cesaret ve daha nice erdemler sizinle dile gelecek. Dilden dile anlatılacak ve her zaman yaşayan bir birer abide olarak kalacaksınız. Seni anlatmalı, yüreğinde yanan özgürlük ateşiyle nasıl yandığını insanlık bilmeli. Bin yılların zulmünden intikamını almanın adındaki anlamını, yani Tolhıldan'ı herkes öğrenmeli.

Binlerce şehit yoldaşının intikamı, Önderliğinin ve halkının özgürlüğü için bu yola baş koymuştun. Hiç çekinmeden canını verdin. O büyük cesaretini ve ısrarını sen gittikten sonra daha iyi gördüm. Sana kıyan hain parmaklar acaba senin intikamını alamadan şahadete gözü açık gideceğini bilselerdi o uğursuz tetiği çekerler miydi? Vücudunu parçalayan mermiler bu denli üzüleceğimizi bilselerdi bedenine saplanırlar mıydı?

Değerli yoldaşım sesimi duyacağını bilseydim, kabrinin başında sana şu sözü fısıl-

dardım: *'Gözün arkada kalmasın güzel yoldaşım, ben ve binlerce yoldaşın senin yarım bıraktığın mücadeleyi sonuna kadar götüreceğiz.'*

> Dört bir tarafı hançer saplanıp
> delik deşik edilmişse de bedenin inatla
> narin yüzüne yansıyor
> bütün iyimserliğin.
> ölüme bile giderken beni
> kahreden o
> çekiciliğinle
> sonsuz bir
> tebessüm hükmetmiş
> öpülesi dudaklarına

Geçen baharda yitirdiğimiz dört yoldaşımızı kalemle anlatmak en zor şey olsa gerek. Onlar yüreği büyük insanlardı. Bu arkadaşlar Kandil alanının çok hassas ve örgütümüz açısından önemli çalışmalarından olan gümrük çalışmasını yürütüyorlardı. Dört tarafı düşman ve içteki ihanetin kirli yüzünün kendini gösterdiği bir alanda görev yapıyorlardı. Kışın en sert soğuğu içerisinde dört arkadaş dört ay boyunca gümrük çalışmasını yürüttüler. Örgütle bağlantı kurma imkanları yoktu, ancak dolaylı haber alınabiliyordu. Onların şahadet haberi özellikle gümrük gücümüzü ve örgütümüzü derinden sarsmış ve büyük bir kayıp olarak değerlendirilmiştir. Tufan arkadaş uzun süre örgütün en zor alanlarında düşmanla çatışmaya girmiş, üst düzeyde bir çok görev yürüten bir arkadaştı. Onu gümrük çalışmalarında gördüm. Ve ilk görüşte insanı çeken bir kişiliği vardı. Onun en çok göze çarpan özelliği, çalışmasına hakim, disiplinli bir duruşa sahip oluşuydu. Karşısındaki kişinin psikolojisini çok rahat anlardı.

Tufan (Hayrettin Aydın)

Karar almada demokratik kişiliği, ilişkilerinde örgütsel ve saygın duruşu, karşısındakini saygın davranmaya iterdi. Onutanıyan herkes ona büyük bir saygıyla yaklaşırdı. Bulunduğu alanda örgütü en güçlü ve sade biçimde temsil ederdi. Onunla göreve giden kim olursa olsun kendinden emin olur, kendisini güçlü hissederdi.

Faaliyet yürüttüğü çevrede herkesi kendi şahsında örgüte bağlardı, en ufak sorunu olan köylüler Tufan arkadaşa koşardı. Çünkü o sorunlara son derece adil yaklaşır, herkesi ikna eder ve sevgilerini kazanırdı. Yaşlıları bıkmadan dinleyen engin, çocukları çok seven yufka bir yüreğe sahipti. Çoğu zaman sakallı hali ona ayrı bir heybet verirdi. O gerçek anlamda bir PKK'liydi.

Dijwar arkadaş 1997'de Van'dan gerillaya katılır. Liseyi bitirdikten sonra büyük hayallerinin izini sürer ve özgürlük dağlarında yerini alır. Son derece emekçi bir arkadaştı. Onu hiçbir zaman yüzü asık ve moralsiz göremezdiniz, yüzünden tebessüm hiç eksik olmazdı. Birlikte kaldığım süre içerisinde hiç daraldığını görmedim, ilişkilerinde son derece mütevaziydi.

Sevecen ve esprili bir karaktere sahipti. Bu özelliğinden dolayı insanlarla çok rahat ilişki kurar ve onlarla çabuk kaynaşırdı.

Çocuksu bir yüreğe sahipti ve bu yüzden en çok da çocuklar onu arardı. Onun timinde yer alan arkadaşlar bü-

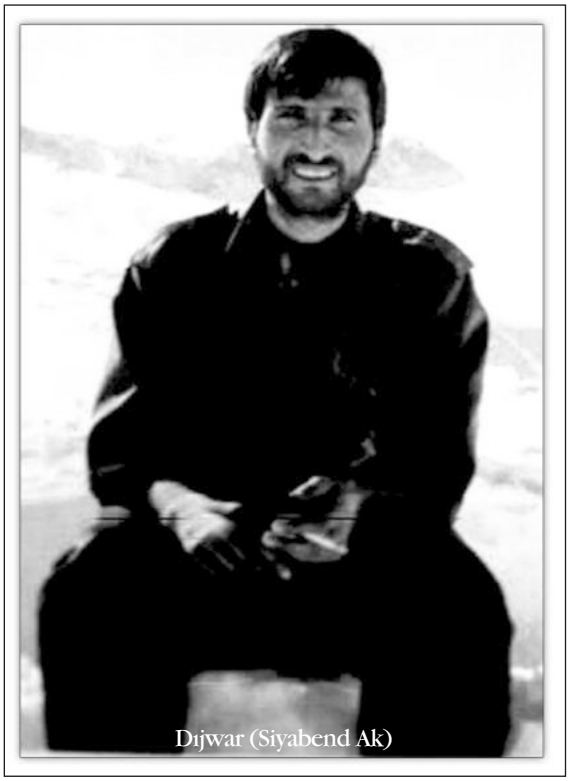
Dıjwar (Siyabend Ak)

yük bir istekle çalışmaya katılırlardı. Dijwar arkadaş son anına kadar hayallerinin heyecanını hep korudu.

Tolhıldan arkadaş örgüte Avrupa'dan katılmış ve 2001 yılında özlemini çektiği özgürlük dağlarına kavuşmuştu. O Avrupa'nın şaşaalı yaşamına bir türlü ısınamamıştı. Halkının özgürlük mücadelesinden kendisini uzak tutamayacak kadar büyük bir sorumluluk bilincine sahipti. Gölün etrafında dolaşmak yerine kendisini göle atmayı hedeflemişti. Kandil onun yüce istemlerine cevap olmamıştı.

O, Kuzey'e gitmeyi ve orada mücadelenin en sıcak alanında yerini almayı istiyordu. Bunun için yaptığı öneri örgüt tarafından kabul edilir. Belli bir süre Kuzey gücünde kaldıktan sonra düzenlemesi gümrük çalışmalarına yapılır. İtirazsız bir biçimde bu görevi kabul etmişti, ama her konuşmasında büyük bir özlemle Kuzey'den bahsederdi, oraya gidemediği için üzüntüsünü dışarıya yansıtmam istemese de yüzünden okunurdu.

Her türlü görevi severek yapar, beraber bulunduğu arkadaşlarla eleştirel konuşmaları onu daha da sevimli yapardı. Uzun kış sürecinin sona ermesiyle yeniden kavuşmanın heyecanını yaşarken hepsini bir kez daha tek tek kalbimden geçiriyorum.

Hatta Tolhıldan arkadaşın Almancası çok iyi olduğundan, ona sormak üzere birkaç Almanca sözcük bile hazırlamıştım.

Çiya arkadaş yakışıklı bir gerillaydı ve aynı zamanda görevine aşık bir militandı. PKK'nin yaşam felsefesinin ilkelerini kendine esas alırdı. Dıjwar arkadaşla boş zamanlarda hep tavla oynarlardı. Bizden ayrılmadan kısa süre önce Dıjwar arkadaş Çiya arkadaşı 164 kere yendiğini, Çiya arkadaş da onu 125 kere yendiğini söylüyordu. Onların siluetini bir kere gören birinin artık onları unutması mümkün değildi. Her ikisinin de tebessümlü siluetleri hala bir fotoğraf gibi gözümün önünde duruyor.

Tüm arkadaşlar tekrar onlarla buluşmanın heyecanını yaşarken onlarla geçen anılarımızı anlatıyorduk. Bir arkadaş konuşmasında Xebat denen unsurla bir köylünün evine gittiklerini, kadının onları içeri davet ettiğini ancak "siz hepiniz girebilirsiniz bu adam heval değil, ben bundan şüpheleniyorum, bunun özellikleri hevallerinkiyle bağdaşmıyor" dediğini anlatıyordu. Xebat unsurunun köylülere yaklaşımı tasfiyeci bir yaklaşım olduğundan halk bunun PKK'li olmadığını hemen anlamıştı.

Xebat unsurunun bir çok konuda eksikliği olmasına rağmen kendisine toz kondurmaz, hiçbir eleştiriyi kabul etmez, eleştiri geliştiren kişiye karşı içinde husumet ve kin beslerdi. Tufan arkadaş ona yardımcı olmak için yanında götürmüştü.

Tufan arkadaş bize gönderdiği haberde Xebat'ın sorunlar yaşadığını, kendisini her şeyden soyutladığını sorun haline geldiğini söylüyordu. Biz de onu silahsızlandırıp Kani Cenge'ye gönderebileceğini bildirmiştik. Yalnız bu haberimizin Tufan arkadaşa ulaş-

Sakladım
Sevda kokan sesimi
Granit bir türkü söyleyin ardımdan
Soluğum soluğunuza can katsın
Kurşunum kalmıştı mavzerimde
Sıkın! İhanete sıkın!
Kardeş çiçekler boy versin üstümde

madığı ihtimali yüksektir. Zaten bu onlarla kurduğumuz son bağlantıydı.

Tarihte eşine ender rastlanan ve adeta dudak uçuklatacak türden, insanın bu denli vahşileşebileceği düşünmek dahi zordur. Kürt tarihinin ihanetin çirkin yüzü ile karşılaıması ve karalanması bu olayla bir kez daha tekerrür etmişti. İhanet bize en çirkin yüzünü kötü biçimde göstermişti. Öğle sonra Berde Sore'deki arkadaşlarla bağlantı kurulduğunda kara haberi almıştık. Ve insanın inanası gelmiyordu. Başlangıçta, ortamımıza büyük bir sessizlik çökmüştü, ne olduğunu anlayamamıştık.

Tolhıldan (Kerim Yıldırım)

Örgüte ulaşmanın kış şartlarında mümkün olmadığı İran sınırları içerisinde yer alan bu alanda uzun süre bu olayın şokunu biz güç olarak atlatamadık.Dört değerli yoldaş arkadan hançerlenmişti. Olay hala tam netliğe kavuşmamış olsa da, görgü tanıklarının anlattığına göre yemeklerine büyük oranda zehir katılmıştı. Yine arkadaşların vücutlarında mermi izlerine de rastlanmıştı.

Örgütümüz açısından büyük bir kayıptı bu şahadetler. Gerçekten her biri birer komuta kişiliğiydi. Bu yazının onların gerçekliğini yansıtmaktan uzak ve yetersiz olduğu şüphe götürmez bir gerçekliktir. Dört şehit yoldaşın şahsında tüm Kürdistan devrim şehitlerinin anıları önünde saygıyla eğilirken, anılarına bağlı kalacağımıza dair sözümüzü yineliyoruz. Xebat unsuru şahsında tüm ihanetçileri ve ihaneti lanetliyoruz.

Ş.Tufan, Ş.Dijwar, Ş.Tolhıldan ve Ş.Çiya yoldaşlar ölümsüzdür.

Sizleri unutmadık unutmayacağız.

Mücadele arkadaşları adına
Dola Ayşe Ş.Tufan Bölüğü Gümrük Birimi

Ömürlerini kavgaya adamış serüvencilerdi Onlar

Bize özgür bir yaşamı
sunmak istediler
Bütün ömürleri
bu kavgayla geçti
Onlar serüvenin yolcusuydular

Bu topraklar insanlık tarihinde büyük savaşlara ve akıllara durgunluk veren ihanetlere tanıklık etmiştir. Bunlarla birlikte büyük kahramanları da bağrına basmıştır.

Onlar, özgür yaşamın havarileri, büyük serüvencileriydiler. Dağlara tırmandık onlarla beraber, aynı yolda soluk soluğa yürüdük. Derin bakışlarla süzüyorduk birbirimizi. Belki içimizdeki fırtınayı sırtını yasladığımız dağlar bile tam anlayamamıştı. O gizemli ruhla sevenleri kucaklıyorduk. Bu yolda yürüyen binlerce sevdalı yürektik. Mor ve asi dağları gözlerimiz kestirene kadar bakardık, onlar özgürdü. Onlar dilsiz tanıklarımızdı. Acımasız koşullarına rağmen özgürlük savaşçılarını bir ana kucağı gibi korurdu. Kartallar gibi dağdan dağa giderlerdi. Rüzgar ve fırtınalarla çıkarlardı yolculuğa. Arkalarına bakmadan geçit vermeyen dipsiz ve derin vadileri, bıçak gibi keskin kayalıkları rüzgar gibi aşıyorlardı onlar. Tüm kokuları içlerine çekiyorlardı hiç birbirini tanımadan. Ama buralarda bizi büyületen bir şeyler vardı. İsmini koyamadığımız, tanımlayamadığımız hem çok uzak hem de çok yakın bir şeyler vardı belli belirsiz isimler kopuk kopuk olaylar karanlığa boğulan gerçekler gibi.

Herkes farklı anlattı onu. Kimine göre hayalet ülke, kimine göre bir iç ülke, kimine göre acılar ülkesi, kimine göre dünyanın en güzel insanlarının ülkesi. Ne anlatıldıysa hep yarım kaldı. Hep yarım çizildi kafalarda portresi. Çünkü yasaktı adını anmak. Onu egemenliğinde tutan uluslar cesur olmayabilirdi, ama içinde cesur insanlar her zaman çıkmış ve çıkmaya devam edecekti.

Kahpe çirkinliklere boğulmuş bir dünyada gözlerini güzellikler için açtılar onlar. Onlar dört kişiydi, ama hayalleri birdi, umutları bir. Onlar da diğer halklar gibi kendi topraklarında özgür bir yaşam istiyorlardı. Bunun için başka başka yerlerden gelmişlerdi dağ başlarına, bunun içinde aynı göğün altında ıslanmaları, yüzlerinin güneşle yıkanması ve ağız dolusu kahkahalarla gülmeleri.

Onları anlatmaya nereden başlamalıyım bilmiyorum. Yazarken, onlara layık olamamanın korkusu sarıyor benliğimi. Aşk ateşi gibi şu anda yüreğimdeki sızıları. Tarifi imkansız bir aşk ateşi şu anda yüreğimde yanan. Onlarla soluyorum havayı.

Siz gideli yıldızlar şimdi daha da parlıyor göğümüzde. Ama durmadan yüreğimize akıyor kayan yıldızlar. Gökyüzü alabildiğine mavi yine. Mavi umutlarla uyanıyoruz her sabah, esen sabah rüzgarıyla her zamanki gibi günaydın diyoruz size. Biliyorum ki duyuyorsunuz sesimizi. Bunu düşünmek bile maviyle dolduruyor içimi.

Yıldızlara verdik adınızı. Hatırlar mısın ne zaman güneş çekilse ve yavaş yavaş yıldızlar göz kırpmaya başlasa, gidenlerin isimleriyle somutlaştırırdık hepsini. Şimdi sizlerin de yıldızı var. Hep yolumuzu aydınlatacak yıldızlar.

Dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen büyüklükte nice kahramanlar hiç tereddüt etmeden, kendileri için bir yaşamı akıllarından bile geçirmeden, canlarını attıkları özgürlük haykırışlarıyla bu toprağa adadılar. Asla teslim olmadılar. İhanetin ve işbirlikçiliğin karşısına bedenlerindeki özgürlük ateşi ile dikildiler.

Şimdi sizleri yazarken kendi göğümün yağmurlarıyla ıslanıyorum durmadan. Ne çok özledim sizi anlatamam.

Çiya hevalle ilk tanışmamız bir futbol maçında oldu. O'nun mücadele tarzını, mütevazılığını o kısa zaman diliminde fark etmiştim. Daha ilk merhabada sıcaklığı, cana yakınlığı, hevalliği beni kendine çekmişti. Ve ilk merhabayı izleyen uzun uzun sohbetler. Nasıl özlüyorum o anlarımızı şimdi.

En sevdiği şey gerilla anılarını dinlemekti. Hani elinde olsa durmadan arkadaşlara anılarını anlattıracaktı. Göreve giderken, tepeye çıkarken, nöbet tutarken, ekmek yaparken...

Zaman nasıl koştururdu o sohbetlerimiz esnasında, hiç fark etmezdik. Bazen sohbetlerin belki de en orta yerinde daldığımız uykular yarım bırakırdı sohbetlerimizi. Bazen de nöbet vakti geldiğinde yarı kalırdı sohbetimiz ve ertesi gün tekrar kaldığımız yerden devam ederdik. Etrafımızda toplanan arkadaşlar bizim için büyük moral kaynağı olurdu.

Aslında dört kahraman şehidimizi anlatmak isterdim, fakat Dijwar ve Tolhıldan arkadaşlarla tanışma fırsatımız olmadı. Öncü komutan Tufan arkadaşla HPG'nin I. Konferansı'nda bir iki sefer sohbetimiz olmuştu. Tufan arkadaşı tanımak gerçek PKK'liyi tanımak anlamına geliyordu. Yoldaşına ve değerlere o kadar bağlıydı ki çabasının çoğunu bu değerleri korumak için harcardı. O'nu ilk gördüğümde, fedakar ve çalışkan yönleriydi dikkatimi çeken. Bunlar birer özellik olmuştu O'nda. O'nun takımı konferans için taburdan görevli olarak gelmişti. Moralli ve coşkulu çalışıyordu. Yoldaşlığa biçtiği değer noktasında Tufan arkadaş benim için her zaman örnek olmuş ve olmaya devam edecektir.

Yokluğunuz şimdi iliklerimize dek içimi sızlatsa da, yarım kalan sohbetlerimizi tamamlamak için içimde hep sabırsız bir yan kalacaksa da, yapmak isteyip yapamadıklarımızı birlikte yapamadıysak da maddiyata bunca boğulmuş bir dünyada yüreklerinin yalınlığıyla dağ dağ dolaşan ve seven sizin gibi değerli insanları tanıdığım, sizlerle en anlamlı yaşamı paylaştığım için çok şanslıyım ve gururluyum.

Yolunuzun takipçisi olacağımın sözünü burada bir kez daha yineliyorum.

Mücadele arkadaşları

Nisan ayı şehitleri

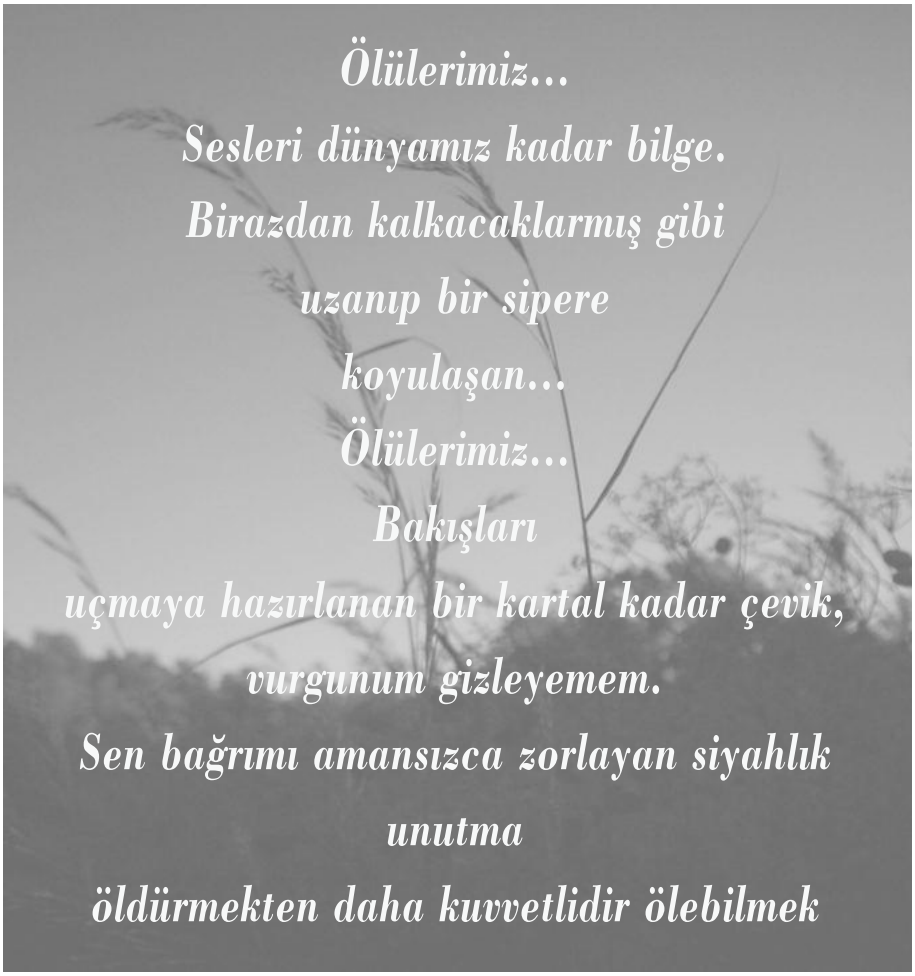

Ölülerimiz...
Sesleri dünyamız kadar bilge.
Birazdan kalkacaklarmış gibi
uzanıp bir sipere
koyulaşan...
Ölülerimiz...
Bakışları
uçmaya hazırlanan bir kartal kadar çevik,
vurgunum gizleyemem.
Sen bağrımı amansızca zorlayan siyahlık
unutma
öldürmekten daha kuvvetlidir ölebilmek

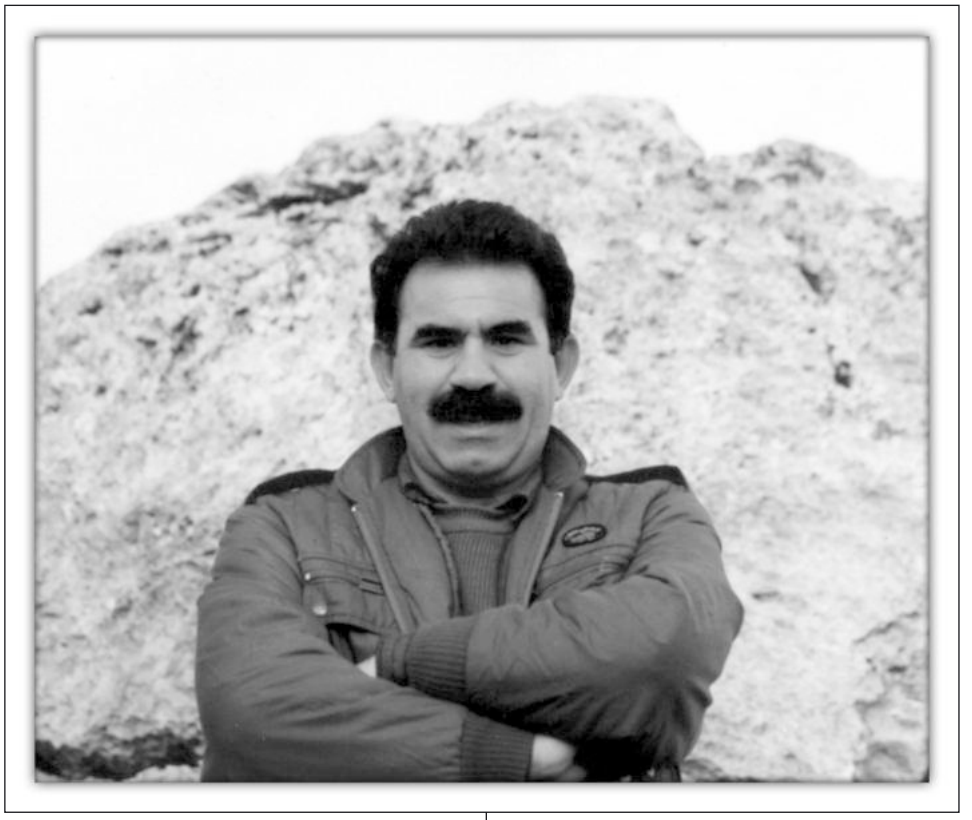

"Şehadet aslında yaşama en büyük cevaptır, devrimci ölüme cevaptır, özgür yaşamın son sözüdür, en etkili sözüdür. Yaşadığını sananlar ise, hele şehadetin anlamını bilmiyorlarsa, şehadet gerçeğine doğru bir taraftan bağlanmamışlarsa, gerçek ölülerdir, lanetlilerdir. Ben şehitlerin anısını amansız yaşadığım için biraz yaşadığımı sanıyorum, aksi halde bir hiçim ve bu hepiniz için geçerlidir. Şehit, yaşayan tek değerdir"

Önder Apo

Özgürlüğü kucaklayan yoldaş

siz ki
sina çölünde fırat ve dicle
siz ki
sibirya'da ekvator iklimi
siz ki
buzlu kutuplarda sıra sıra
hurma ağacı
siz ki
firavun'un zindanlarında
ağustos güneşisiniz

Adı, soyadı: **Nadir ŞEXMURADİ**
Kod adı: **Erdelan**
Doğum yeri ve tarihi: **Ciwanro Kırmanşah/İran, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Süleymaniye**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Nisan 2004, Eruh yolu/Botan**

Kato ya da lanetli denilen Testere dağlarında, Derîyê Berana'nın Kaplanê'yi, Kela Memê'nin karlı yamaçlarını, eteklerindeki boşaltılmış köyleri gören bir kayalığındayız. Köylerin üst taraflarında, inanılması zor bir emekle yapılmış, Büyük İskender döneminden kalma savunma kaleleri var. Uzakta Herekol görünüyor. Herekol gururlu insanı andıran yalnızlığıyla Kör Kandil'in Bedirxanlar'daki ihanetini her an anımsatan kimsesizliği bir çelişki gibi uzanıvermiş. Kayalıkların, göllerin, yükselen tepelerin ortasında, Kato'nun eteklerinde, bulunduğum yerden görünmese de varlığını bildiğim Beytüşebbap var.

Keşif bittikten sonra, dürbünümü alıp mangaya geldim. Uzun bir ayrılıktan sonra yeniden Kuzey'e gelmiştim. Her kuytusunda şehit yoldaşlarımdan bir iz bulduğum, insana dinginlik hissi veren bu huzurlu yeşiline mi, yoksa anıları içinde sakladığı için vefakarlığına mı bu kadar hasret kalmıştım, kestiremedim. En sonunda bunlar arasında bir tercih yapmanın anlamsızlığını görüp, kendime güldüm. İkisi birbirini ne kadar da tamamlıyordu. Kim bilir, belki de zozanların yeşilliği bu dinginliği, o toprağın altında yatan yoldaşlarımın vicdanlarının rahatlığından alıyordu. Evet kesinlikle öyle! Daha bir güzelleşiyor koca bir tepeden gözlerimin taradığı bu yeşil deniz...

Güneş yükselip günü ısıtmaya başlayınca, doğayla birlikte bizde de bir hareketlilik başlamıştı. Sabah keşfinde olağandışı bir durum çıkmayınca günün hazırlıklarına başlanmıştı. Mutfakçılar, ekmekçiler su taşıyordu. Bayan arkadaşlardan bazıları çoraplarını yıkamak için su kenarına gitmişlerdi. Biz de mangada sohbete dalmıştık. İki erkek arkadaş müsaade isteyerek, yanımıza geldi. Yeni geldiğimizden, 'hoş geldin'e geliyorlardı. Halhatır sorduktan sonra içlerinden biri, bayan arkadaşların durumunu, 4-5 yıl öncesine göre yaratılan değişimi merak ettiğini söyledi. Bu konuda ilgili görünüyordu. Doğu Kürdistan'dan katıldığını belirterek, *"Asıl katılım amacım, Apocu felsefe ile yaratılan kadının yeni bakış açısıdır"* dedi.

Erdelan (Nadir Şexmuradi)

Kadın hareketi ve genel partide yaşanan gelişmeler üzerine uzun uzun tartıştık o gün. Sonra bizden rozet istedi. Bu rozeti halka vereceğini, halkın çok sevineceğini de ekledi cümlesine. Halkımızın ilgi ve özlemlerine, kadın gerillalardan bir hediye ile cevap olma istemi anlamlıydı. Onlar gittikten sonra, O arkadaşın yalın duruşu, coşkusu, gelişme istemi üzerinde düşündüm. Doğu Kürdistan'da yaşamış, orada büyümüş, aydınlanma çabaları ve çelişkileriyle gerçek yaşamın ancak Apocu ideolojiyle olabileceğine inanmıştı. Anlattıklarından, kadın ordusunun varlığının O'na devrimci bir heyecan verdiği anlaşılıyordu. Adı Erdelan'dı.

O sohbetten sonra, Erdelan hevalı pratik boyunca hiç görmedim. Uzun bir dönem geçmişti aradan. Kış üslenmelerine geçeceğimiz dönem gelmişti. Kış üslenmesi için bütün güçler bir araya geldik. Düzenlemeler okunduğunda, Erdelan hevalın da bizim takımda yer aldığını duydum. Bu duruma O'nun kadar bizler de sevinmişti.

Düzenlemeden bir-iki gün sonra, takımda toplanıp tekmil aldık, tekmil sonrası yanıma geldi. Pratik süreçte yaşadığı zorlanmaları anlatmaya başladı. Fiziksel olarak zorlandığı için, özelde bu yönde iradesinin sınırlarını aşma istemi, yoğunlaşmalarına yansıyordu. Örgütsel yaşamın oturtulmasında yaşanan yetersizlikler, O'nu çok zorlamıştı. Bu kış üslenmesinde, geçen pratik süreç üzerine yoğunlaşabileceğini, tartışmalarla da iyi bir sonuç çıkarabileceğini söyledim O'na. Takımda kendini ifade etme, tartışma ortamı bulmuştu ve bunu kendisi için bir çıkış olarak değerlendirecekti.

Okul gazetecisiydi. Gündemi en yerinde tespit edip tartışma öncülüğünü yapma, kendini ve yoldaşlarını doğru yoğunlaştırmada Erdelan arkadaş militanca yaklaşan, duruşuyla, yaşam tarzıyla insanı an an eğiten, önder özelliklere sahip, insan canlısı bir arkadaştı. Kadını tanıma, partide yaratılan kadını anlama istemini en yalın ve içten ifade eden

bir duruşu vardı. Bunların yanında, eleştirilerini yapmayı da ihmal etmiyordu. Giderek ısınan bir tartışma esnasında, O konuşurken birden bire sözünü keserek konuşma arasına girdiğimde, *"sözümü kesme heval, kadının yaklaşımı öyle değil"* demişti.

Kürtlerin ulusal ruhunun gelişmesi, diğer milletlerin içinde erimenin önüne geçilmesi gerektiğine inanıyor, bunun için çaba harcıyordu. Bir defasında, İran'da konuşulan lehçeleri anlatan bir yazı yazmıştı. Bu çabasını, *"ulusal ruhu özde yaşamak için Botan'a geldim"* diyerek ifade ediyordu.

Özgür birey olmanın, bir takımda belirleyici olabileceği, yön verebileceği inancını yaşamsallaştırıyordu. Sabah kalkışlarında, her gün eğitimlerimizle ilgili bir konu belirleyip, koğuşunda tartışma yürüttüğünü öğrendim. Tartışmaları yönlendiriyor, zihinsel uyanıklık sağlayarak, her yeni güne hem askeri hem düşünsel hazırlıkla başlamanın öncülüğünü kendi koğuşunda yapıyordu.

Eğitimimiz gün geçtikçe ilerliyor, derinleşiyordu. Sıra 'ekolojik toplum' dersine gelmişti. Bu dersi, iki bayan ve Erdelan havaller verecekti. Bir gün, dersi hazırlamak için gelip izin istedi, vermedim. O gün başka arkadaşlar da izin almıştı. Bunun üzerine o gün mutfak görevlisi olmuştu. Okul salonuna giderken, mutfakta O'nu gördüm. *"Kolay gelsin heval Erdelan"* dedim. Verdiği cevapta yine eleştirisini yapmıştı; *"sağol heval. Bayan arkadaşlara izin var, bana yok. Kadın adaletli olan değil midir?"* dedi.

Örgütsel ilkelerin korunması konusunda titiz, incelikli bir duruşu vardı. Örgüt içinde özgürlük ilkelerini aşındırmaya çalışan teslimiyetçi anlayışlar karşısındaki anlama çabası, Önderlik perspektifleri temelindeydi. Bu anlayış sahiplerini fazla tanımadığından şaşırıyor, Önderliğin bazı belirlemelerine sımsıkı sarılmış, her tartışmada, eğitime katılımında bunları dile getiriyordu.

Her bireyde bir öz olduğuna, her arkadaşından alabileceği bir şeyler bulunduğuna inanıyor; ilişkilerinde, eleştirilerinde arkadaşları arasında ayırım yapmıyor, gördüğü eksiklikleri eleştirirken, değer de vererek, her insanın içindeki cevhere ulaşmak isteyen bir hazine avcısı gibi ilişkileniyordu. Apoculuğun özünü yakalamaya çalışıyordu.

Artık eğitim programımızın yavaş yavaş sonuna doğru gelmiştik. Erdelan arkadaş, önceki pratiklerle birleşen bu yoğunlaşmanın yeni pratik için önemini heyecanla anlatıyor, bireysel olarak da bahar coşkusuyla hazırlıklarını yapıyordu. Bir süre sonra kampı boşaltarak takımlar halinde pratiğe çıktık. O, aldığı gücü her şeyiyle katmaya çalışıyor, sorumlu yaklaşıyordu. Takımın mayıncısı olduğundan, cephane ihtiyaçlarını kontrol edip eksikliklerini tamamladı. Pratikte yapacaklarını planlayarak, ona göre somut adımlar atıyordu.

Erdelan (Nadir Şexmuradi)

Avyan-Greke taraflarına gelmiştik. Baharın ilk adımlarındaydık. Bir noktaya geldiğimizde,

doğal bir sorumlulukla kendini sonuna kadar bütün çalışmalara katardı. Sırt çantasını indirmeden çevreyi kontrol eder, askeri açıdan uygun görmüyorsa belirtir, beğendiğinde ise keyifle, *"tam gerillaya göre bir nokta"* derdi. Araziyi tanıma çabası çok fazlaydı. Hem arazi ve silah hakimiyeti hem de sızmacı özelliklerini geliştirerek, komple bir gerilla olma çabası içerisindeydi. Başlangıçta ava gitmeyi sevmese, eleştirse de diğer arkadaşların av yoluyla bu özellikleri daha da geliştirdiğini görünce, ava gitmeye başlamıştı. Bir defasında ava gitmiş, gördüğü yaban domuzunu vuramamıştı. Bunu şaka ve sitemle anlatırken, *"domuz benim mermimden korkmadı bile"* dedi. Sonra duraksayıp kararlılıkla, *"bir gün kesinlikle domuz vuracağım"* cümlesini eklemeyi de ihmal etmedi.

Erdelan heval hatalarından sonuç çıkarmasını bilir, gerilla kurallarının yaşamsallaştırılmasına büyük özen gösterirdi. Özellikle duman konusunda çok duyarlıydı.

Kamptan çıktıktan iki hafta kadar sonra, bölgede düzenlemeler yapıldı. Erdelan arkadaş başka bir takıma düzenlenmişti. O gün yanıma gelmiş, burada arazi ve hedefler üzerine, arkadaş bileşimi ile uyumlu bir yoğunlaşma sağladığını, ama partinin alacağı her türlü kararara sonuna kadar uyacağını, her yerde kendini güçlü katacağını belirterek, *"bana eleştirilerin yok mu heval? Yeni pratik için yardımcı olabilirsin"* dedi. Biraz durdum, sonra konuşmaya başladım. O'nun genel erkek anlayışlarından farklı yaklaştığını, bu konudaki arayışların, esas alınan ilkelerin cesaretle devam etmesi gerektiğini belirttim. Ayrıca, *"yaşam konusunda da daha gerçekçi olmalısın heval"* diyerek konuşmamı sonlandırdım.

Sanırım söylemek istedikleri ya da eleştirileri olacaktı, ama zaman tükenmişti. Gruplar harekete geçtiğinde, *"elimden gelen her şeyi yapacağım heval"* diyerek, veda sözünü söyledi, coşkuyla çantasını omuzladı. Yine yarım kalmıştı bir şeyler. İkindi serinliğinde içine giriverdiği gerilla sırasının, o yürüyüşün aslında tüm yarımlıkları tamamlama, özgürlüğü kucaklama yürüyüşü olduğunu düşünerek ardından bakarken, gözden kaybolup gittiler.

O tartışmayı hep bir gün tamamlamak, büyük bir moral ve istekle O'nun görüşlerini almak istiyordum. Bir ay kadar sonra o takıma geldiğimde, mevsim en deli günlerini yaşıyordu. Kıyamet gibi yağmur yağıyor, her yerden seller boşalıyor, sonra birden bi-

Erdelan (Nadir Şexmuradi)

"Tüm arkadaşlar sessiz, kimsede eylem coşkusu yoktu. Bir tedirginlik kapladı içimi. Kuşku saklandığı yerden iyice sıyrılıyor, artık kendini gizleme gereği bile duymadan zaferini ilan etmeye hazırlanıyordu. Bense ona teslim olmamaya kararlıydım. Onun zaferini boşa çıkarmak için son bir gayretle geleceği zamanı bekliyordum"

re güneş çıkıveriyordu. Takıma gidene kadar çok ıslanmıştık. Közlerin başında biraz oturduktan sonra, pürüzsüz, yıldız dolusu bir gökyüzü örtündü üzerimize. Erdelan hevali sordum, eyleme gittiğini söylediler. Ayaza rağmen üşümüyordum. Aklıma O'nun sözleri geldi; *"biz yapamadık, geçen yıldan sonuç çıkarmalıyız. Şehit yoldaşlarımıza cevap vermeliyiz"* diyordu. Arkadaşlar, eyleme giderken ki heyecanını anlatıyorlardı. Eylemin keşfini yapmış, mayınını hazırlamış, *"esas hedefim komutanlarıdır, acı çektirmeden sonuç almayı amaçlıyorum"* demişti.

Ertesi gün, ha geldiler ha gelecekler bekleyişi içindeyiz. Birkaç saat sonra arkadaşlar geldi. Tarifi imkansız bir sessizlikleri vardı, şaşırmıştım. Yorgunluk muydu acaba sebebi? Erdelan heval hangi görevden gelirse gelsin, çok yorgun da olsa sohbete girer, coşkusunu tüm arkadaşlara yansıtırdı. 'Herhalde geçtiğini ben görmedim' diye düşündüm. Ama bir süre sonra bu kuşkunun ağırlığı bu umut kokan düşüncemin üstünü örtüvermişti. Etrafıma baktım. Tüm arkadaşlar sessiz, kimsede eylem coşkusu yoktu. Bir tedirginlik kapladı içimi. Kuşku saklandığı yerden iyice sıyrılıyor, artık kendini gizleme gereği bile duymadan zaferini ilan etmeye hazırlanıyordu. Bense ona teslim olmamaya kararlıydım. Onun zaferini boşa çıkarmak için son bir gayretle geleceği zamanı bekliyordum. Sonra diğer grup da geldi. Bayan arkadaşlar noktaya ulaştı, Erdelan hiçbir yerde yoktu. Bir arkadaş ağlayarak, *"Erdelan heval şehit düştü"* dedi.

Bu söz içimdeki beklentiyi ve coşkuyu kurutmuştu. Bir süre donakaldım. Sonra kendimi toparlayıp diğer arkadaşların yanına gittim. Kuruyan yüreğim, onun nasıl şehit düştüğünü sormakta zorlanıyordu. Olayı sordum. O'nunla birlikte giden arkadaş öylesine solgundu ki yıkılmak üzereydi. Olay, onun denetiminde olmuştu. O'nu en son görendi ve yaşananlar ağır geliyordu. O kadar kısa bir sürede şehit düşeceğine inanamamıştık. Fazla tecrübesi yoktu. Mayını yerleştirip biraz ileride mevzilenmişler, sonra Erdelan arkadaş yerleştirmede bir hata olduğunu ve sivillerde patlamaması için düzelteceğini söyleyerek tekrar mayının döşendiği yere gitmiş. Yerleştirilen mayını kontrol ya da çıkarmaya tek gidilmeliydi. Erdelan heval, yanındaki arkadaşın birlikte gidelim demesine rağmen, izin vermemiş. Bir hata durumunda yoldaşına bir şey olmasını istemiyordu çünkü. *"Hatamı kendim düzelteceğim heval"* diyerek, tek başına gitmiş mayının yerine. O, kendi hatasının cezasını hiç kimsenin, ne halkının ne de bir yoldaşının çekmesine izin vermeyecek kadar vicdanının sesini dinleyen dürüst bir militandı.

Çok sıcakkanlıydı, insan canlısıydı. Yaşam fedaisi yoldaşlarını kaybetmek o takıma çok ağır geldiğinden, daha fazla arkadaşların yanında kalamadım. Ormanın derinliğine doğru yol alarak, O'nunla yaşadığımız anıları tek tek kafamda canlandırdım. Erdelan arkadaş gibi gerçek bir önder adayının aramızdan ayrılmasının derin acısını ve göz yaşlarım gecenin karanlığına karışıyordu. O'nun defterine hep yazdığı cümleyi tekrarladım; şehit namirin, dikevin dîlan.

Mücadele arkadaşları

Fırat gibi büyüktü yüreği

Geride yaşanmamış çocukluklara, kavuşulmayan ayrılıklara ve sevdalarına selamlar bırakırken, bir kez olsun dönüp de ardlarına bakmadılar. Gözlerini ufuk çızgisine dikip, bakışlarının keskinliğini bilediler

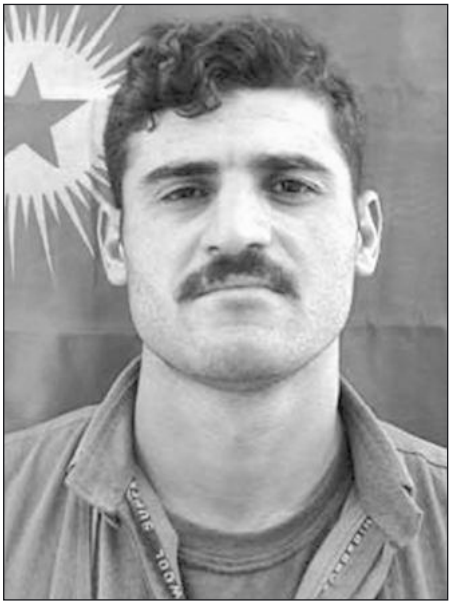

Adı, soyadı: **Sabri ÇAĞLI**
Kod adı: **Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000 Batman**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Nsan 2004, Mışarê alanı/Botan**

Ülkemizin dört bucağında dağlara sevdalı nice yiğit insan gibi, Fırat arkadaş da kaygısızca koştu dağların zirvelerine. Geride yaşanmamış çocukluklara, kavuşulmayan ayrılıklara ve sevdalarına selamlar bırakırken, bir kez olsun dönüp de ardlarına bakmadılar. Gözlerini ufuk çızgisine dikip, bakışlarının keskinliğini bilediler. O çizginin ardında en ufak bir tereddüde yer yoktu. Bu ne bir düştü, ne de bir macera. Gerçek o denli amansızdı, hayatın sınırlarını öylesine zorluyordu ki ve ölüm bir sarmaşık gibi hayatı öylesine sarıp sarmalamıştı ki yürekleri çelik sertliğinde, cam berraklığında ve ipek yumuşaklığında olmalıydı. Olmalıydı ki düş ile gerçeği birbirine karışmış bu yaşamın savaşçıları olmayı başarsınlardı. Geriye bakmadılar, her sabah tan vaktinde gelecek günlerin kızıllığını görür gibi sevinçle karşıladılar sabahı. O sabahın akşamını da karşılamalarının belli olup olmadığı bir belirsizlik içinde karşıladılar gün ışığını. Gün ışığına bakışlarını, geleceğe ise destanlarını bıraktılar. Destanları, halk serhildanlarının engin denizinde yoğrulup arınarak bugünlere taşınıyor. Bu destanların içinde Önderliğe, halka, ve yoldaşa olan büyük bağlılık, amaç ve hedeflerinde netlik, mücadelede kararlılık yazılıdır. Ve bu mücadeleyi kısa bir zamanda yaşamak, aslında kendini her koşulda sınırsız katmanın, fedai ruhunun göstergesidir.

Tarihte nice isimsiz kahramanlar yaptıklarıyla anılırlar. Fakat mücadelemiz içerisindeki her bir arkadaşımız, geleceğin yüzlerine ve isimlerine yerleşmiştir. Yaptıklarıyla, isimleriyle, kararlarıyla, yaşama yükledikleri yeni anlamlarla, amaçlarıyla kendilerini yenilemeyi başarmışlardır. Fırat nehrinin, yani Mezopotamya'nın tarihi öyküsü bir başka Fırat olmakta, Fırat gibi birçok şehit arkadaş Kürt halkının ve onun çocuklarının öykülerine öykü katmakta. Kısacık hayatlarına, kendilerinden büyük anlamlar sığdırdılar. Ve her gidiş kalana yeni bir şey öğretti.

Fırat gibi büyüktü yüreği. İçinde hırçınca akan coşku seli durmadan Botan diyordu. Tek istediği Botan'a ulaşmaktı.

Fırat (Sabri Çağlı)

Nice yıllar varki,
Taş olup susmuşuz, toprak gibi ezilmiş
Ezilmiş de gökyüzüne savrulmuşuz...
Nice yıllar var ki
Kanlı gömleğimizi sarmışız yaramıza
Oluk oluk akıtılan kanımız karışmışız toprağa da
Nice yıllar.
Menekşelere renk kelebeklere ışık
Yavrulara ağıt olmuşuz
Sesimiz çınlamış nice yıllar
Yankısı derin ovalarda
Çığlıklarımız donmuş
Dedelerimizin pos bıyıklarında
Nice yıllar var ki
Dur demişiz düşmana
Çekmişiz mızraklarımızı
Yürümüşüz üstüne hainin
Sığmamış sevincimiz sığınaklara
Sığmamış sırt çantalarımıza
Bir yaprak olup tarihten
Düşmüşüz bilinçlere

Ve işte olmak istediğini gerçekleştirmiş olmanın mutluluğu içindeydi. Artık bir militan, bir devrimci ve bir savaşçıydı. Kendini düşmanın her türlü saldırısına karşı büyük donatmıştı. Çok çaba harcadı ve başardı. Büyük hedefleri, hayalleri vardı. Halkının ve tüm Ortadoğu halklarının koruyucu kanatlarından biri olacaktı. Küçükken bile, o güne kadar anlatılan tarihi kahramanlık öyküleri gibi kendisinin de bir öyküsünün olacağının hayalini kurmuştu. O, bir destan yazacaktı, bunu öylesine çok istiyordu ki o çocuk yüreği. Bu destanı yaşamın anlamıyla, insan olmanın gerekleriyle donatacaktı. Hayattan sadece bir şey istedi; anlamlı yaşamak. İlk isteğini bir an olsun bırakmadan, hep bu isteğinin, hayalinin, arayışlarını peşiden gitti son ana kadar.

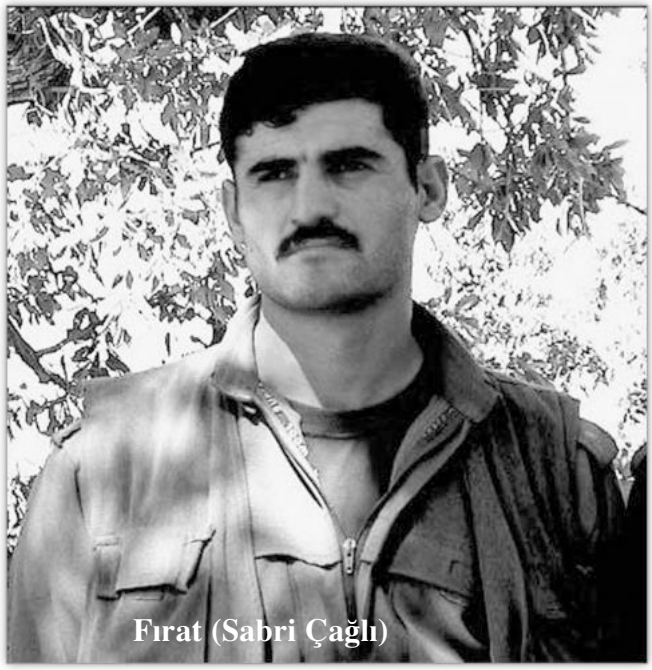
Fırat (Sabri Çağlı)

Kendisini epey donatmış, hazırlamış bir şekilde o çok istediği Botan'a yönelmişti. Bu büyük hazırlıklardan sonra, kendine olan güveni daha da artmıştı, başaracaktı. Bundan öylesine emindi ki. Bunu öylesine yoğun, öylesine derin hissediyordu ki. İçinde başarıya dair zapt edilemez bir duygu vardı. Bu duygu O'nu daha da canlı kılıyor, bütün zorlukların ortasında bile çözüm üretmesine, bunları pratikleştirmesine sebep oluyordu. Bir destanı yazıyordu yavaş ama emin adımlarla.

Gabar'ın Mışarê alanına geçmişti. Buradaki çalışmalara oldukça aktif bir şekilde katılıyordu. Yüreği büyük olanların düşman da bırakmaz peşini. İşte yine operasyon, yine çatışma. Yine kahramanlıklar yazılıyordu, toprağa düşenler oluyordu. Fırat heval de bu çatışmaların ortasında Fırat nehri ile birleşti, oradan denizlerin, okyanusların enginliklerine yol aldı. Belki daha yapacağı çok şey vardı, ama yapmak istediklerini gerçekleştirmenin, gerçekleştiriyor olmanın gönül rahatlığı içindeydi. Biliyordu ki yapanların simaları değişik bile olsa, O'nun ve diğer gidenlerin isimlerini alarak, kalınan yerden devam edeceklerdi gerçekleştirmeye. Bu her gidenin ardılına bıraktığı bir söz, bir yaşam gerekçesiydi. Her şey halk içindi, özgürlük içindi.

Fırat heval, halka yönelik her saldırı karşısında, halkını koruma görevinin bilincinde kendini feda etmeye hazırdı. Ve şehadeti, Kürt halkının bellekle-rinde bir anıt gibi dikildi. O, Fırat gibiydi. O, Fırat gibi olmak isteyenlere insanın kendi destanını nasıl yazabileceğini, yaratabileceğini göstermişti.

Her şehadet, mücadelemize daha çok sarılmanın gerekçesi olmakta. Her şehadet bizi yarım bırakmakta ve her şehadet bizi tamamlamakta.

Onlar gibi olmak, onlar gibi yaşamak ve onların eylemleriyle bütünleşmek en temel gerçekliğimizdir. Bitti dendiği anda, binlerce biten fidanlar gibi olmak, yaşam felsefemiz ve mücadele çizgimizle bağlantılı bir

durum. Apoculuğun duraksamadan kendini yaratan ve kendini çelikten kalkan haline getiren gerçekliğini ifade ediyordu. Kaybedilen insanlık değerleri işte böyle yaratılıyordu yeniden. Yaşam anlayışları, ilişkilerindeki paylaşım özellikleri, duruşları, hatta davranışlarındaki karakter, tek bir ruhu ifade ediyordu. Düşünceleri ve duygularıyla ülkesine, özgürlüğüne ve halkına ait olmak, kendi kimliğine, kültürüne, inandığı değerlere sahiplenmek ve kendini kişilik olarak bu temelde şekillendirmek. O da güzel olan her şeye ulaşmak ve halkının her güzelliğe layık olduğunu bilerek, onlar için yaşamak, kendini, insana biçilmiş belirli sınırları aşmanın pratik gücüne kavuşturmak istiyordu. Güzel olana ulaşmanın da bedelleri olduğunu biliyordu. Güzel olana ulaşmak insana çizilmiş sınırları son çizgisine kadar zorlamaktı. Bir halk savaşçısı olmak da bu yollardan geçiyordu. Sıradanlığın dışında bir savaşçı olmak, O'nun ruhunun farklılığını gösteriyor.

Fırat hevalin öyküsüne dalarken, onlar gibi olmanın yapmak istedikleriyle, amaçları ve hedefleriyle olmak gerektiğini görüyor, hayallerine dokunuyoruz. Bu da kendimizi daha çok tamamlamanın gerekçesi, en temel görevimiz olmakta. Her şehit kendini böyle var etmekte ve mücadelemizin sembolleri olmakta.

Biz de Fırat olmanın sözünü veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Fırat (Sabri Çağlı)

Dostluk adına feda
ederiz kendimizi
olur biter...
Böyle de değil mi lo...
Söyle de, acılarım
kanasın bir bir,
Söyle de, yüreğimi
yumruklayayım
yanlış yapmış ise durdurayım
Yeter ki,
kırvem söylesin
Varsa seni yaraladığım
Söyle de, aynı kılıçtan
kan içireyim yüreğime
Kahretsin diyeyim beni...
Belki ihanet gezmez
bu yürekte
Ama
biraz vicdan gezer

S.Helin CERKEZ

Maviye çalan şafağa gülümsüyoruz

Konuşmanın değil, her söze emeğin, gerekirse yaşamın şahitlik ettiği bir mekandı Kürdistan dağları. İlk öğrendiği yaşam kanunu buydu Bahoz hevalin

Adı, soyadı: **Kadir SÜMER**
Kod adı: **Bahoz ROJ**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000 Kelareş**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Nisan 2004, Mışarê alanı/Gabar/Botan**

Kürdistan dağlarına o umuttan bakışlar sinmiştir işte. Güneş yıldızların ardına çekildiğinde, sevinç de hüznün ardına çekilir... Gecenin rengi hep hüzündür Kürdistan dağlarında, sabahın rengi ise buğulu bir sevinç...Çünkü sabahları kayalıklarda, nehirlerde, bir dağ yamacında açan asi bir çiçekte o gülüşleri görmek mümkündür.

Şimdi gülüşü Mışare'ye sinmiş, her sabah tan vaktinde gülüşüyle ısındığımız Bahoz yoldaş da o yaşanmamış çocuklukları intikamın kanatları altına alan savaşçılardandı. Henüz 16 yaşında katılmıştı. Önderliğin esareti büyümesine izin vermeyecek kadar baskın gelen bir mücadele gerekçesiydi O'nun için de. Önderliğin esaretini hiçbir zaman hazmetmeyen bir hevaldı.

Şırnak doğumlu olan Bahoz arkadaş, aile şekillenmesinden olsa gerek içine kapanıktı. Kimbilir içindeki gizleri gün ışığına, yıldızlara fısıldamıştır. Kimbilir içindeki fırtınaları yaşanmamışlıkları güzel günerin umuduyla avutmuştur. Fazla konuşkan, açık değildi. Yüreğindeki heyecanların, özlemlerin dili yoktu. Onlar hala bir çocuğunki kadar acemi ve tanımlanamaz heyecanlardı. Ama yaşamda asırlık bilgeler kadar olgun, sorumlu fedakardı. Görevlere yaklaşımı halkının acılarını dindirmeye çalışan bir savaşçınınkiydi. Konuşmanın değil, her söze emeğin, gerekirse yaşamın şahitlik ettiği bir mekandı Kürdistan dağları. İlk öğrendiği yaşam kanunu buydu Bahoz hevalin. Bu kanunun hükmü geçerdi dağlarda. Diğer kanunlara, yasaklara karşı eşkıya yürekliydi de sıra emeğe gelince içindeki yabanıl atlar birden durulurdu. Görevlere asla itiraz etmemesi bundandı. Yoldaşlığında paylaşımcı, fedakar, çalışkan ve sevecen bir arkadaştı. Askeri istemi duruşu olan bir yoldaştı.

O'na yetmezdi hiç bir şey. Yeni ufuklar çağırıyordu O'nu. Kuzey'deki kızıl ufuklar. O ufuklara dolu dizgin sürmeliydi deli taylar gibi asi yüreğini. Kuzeyde mücadele yürütmek için çok öneri yapıp ısrarlı oluyor, hep Önderlik esaretine ve sürece cevap vermeyi istiyordu. Konu Kuzey'e gitmek olunca uysal

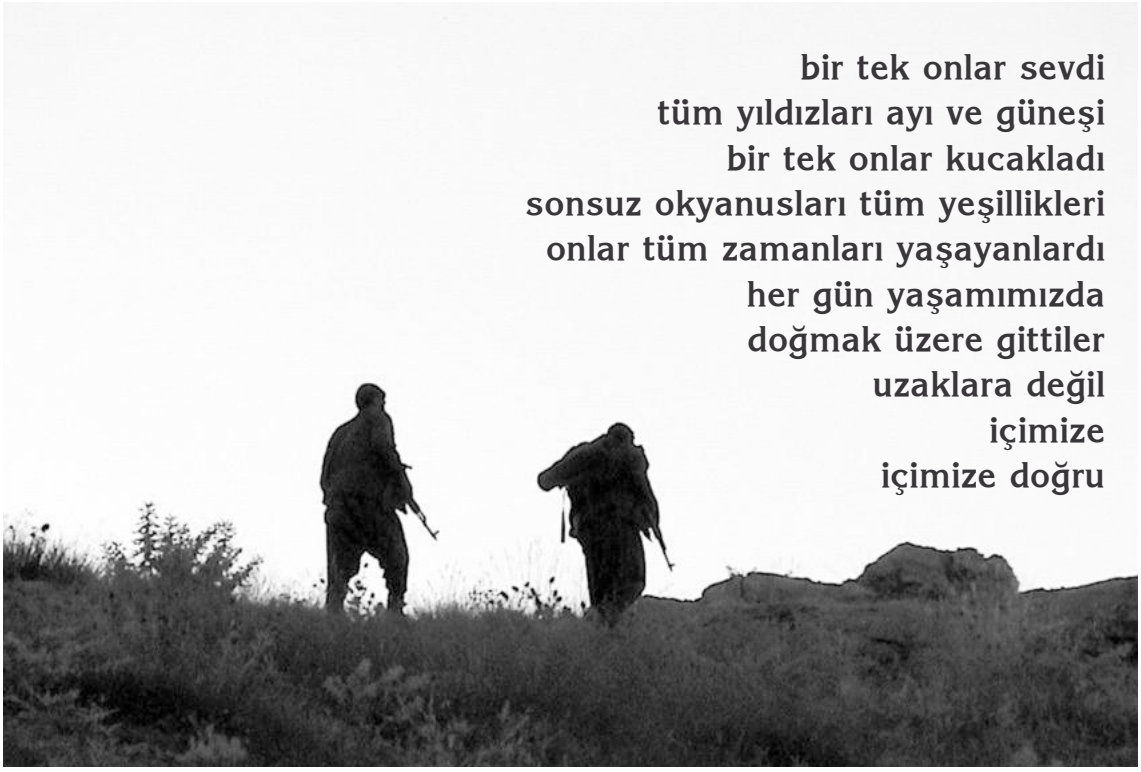

yapısından sıyrılıyor, hiç bir kuralı tanımayacak kadar direngen oluyordu.Kuzey'e gitme hayalleri ve coşkusu O'nu bambaşka bir insan yapıyordu.

Spor ve sosyal aktivitelere katılımda canlı bir yoldaştı. Mütevaziydi. Başarma azmi, zafer istemi çok canlıydı. Her zaman mücadeleci yönü ön plandaydı. Arkadaşlarına eksikliklerini kavratma konusunda her zaman mücadeleci ve istemliydi.

Kendi eksikliklerini saklamazdı. Arkadaşlarla paylaşmayı, yardım almayı ve dürüst olmayı severdi. Söyledim ya! O sözün değil emeğin şahitliğinin geçerli olduğu bir mekanda olduğunun farkındaydı. Bu kuralı beynine kazımıştı. Eğitimlerde hep dinlerdi ve kendini değiştirme istemini yaşamda hep gösterirdi.

Kuzey'e geçerken coşkusu ve istemi çok göze çarpıyordu. Hep bir şeyler yapmak gerektiğini söylerdi. Eylem yapma istemi, arayışı her zaman çok yoğundu. Gabar'da bir misilleme eylemine giderken düşmanın indirme güçleri arasında sonuna kadar direnerek şehitler kervanına katıldı.

Kısa anlara sığmış, ama bir ömür kadar anlamlı devrimcilik yaşamını tamamladı böylece. Şimdi O'nun gözlerini her akşam baktığımız yıldızların ışıltısında görüyoruz.

Yıldızlara daha çok yaklaşmak istiyordu belki. Bu amansız kavgada birbirine sıra vermeyen nice çağlayan yürek dağlara aktı sabırsızca. Sanki onlara tanrılar tarafınan ölümsüzlük bahşedilmişti de bu yüzden ölümün soğuk nefesi üzerlerinde gezinirken bu kadar umarsızlardı.

O kervana katılmak için neden bu kadar aceleciydi diye düşündüm.

Belki kendisine bahşedilen ölümsüzlüğe bir an önce kavuşmak istiyordu. Her sabah tan kızıllığına gülüşünün, umudunun mavisini katmak istiyordu, kim bilebilir! Sabahın ışıklarını göz kamaştırıcı hale getiren o binlerce tondan birinin sen olduğunu biliyoruz. Hani şu maviye çalan ışık var ya. O sensin. Biliyoruz ve gülümsüyoruz. Mişare'de şafağa.

Mücadele arkadaşları

Peşindeyim heval

Şimdi neredeydin, dağın herhangi bir yerinde bahar yağmurlarının sesini mi dinliyorsun, yoksa sen de şu anda benim gibi seni sırılsıklam eden yağmur damlalarının eşliğinde yürüyor musun?

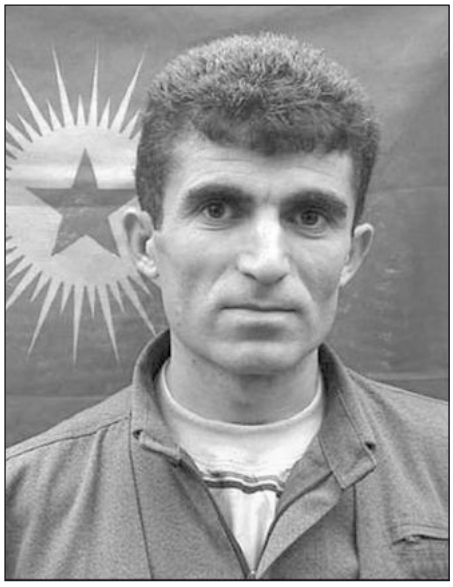

Adı, soyadı: **Mehmet KILIÇ**
Kod adı: **Gabar İNTİKAM**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992 Eruh**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Nisan 2004, Mışarê alanı/Botan**

Kure Jaro'nun belki de sadece bizlerin neresi olduğunu bildiği o yamacında oturmuş, zirvelerini seyre daldığımız baharın bu son günlerinde adını anmadan, senle burada birlikte geçirdiğimiz o güzel günlere dalmadan, seni tekrar tekrar yaşamadan geçemiyorum. Seni iliklerime değin sızan bir acıyla özlüyorum şimdi. Dünyalara değişemeyeceğimiz o güzel paylaşımlardan sonra böylesine yalnızlık çok ağır geliyor heval.

Buraları seni düşünmeden hatırlamak, çevreyi izlerken, uçurumlarda yankılanan kahkahanı duymamak imkansız gibi bir şey. Ne zaman başımı kaldırıp o kayalığa baksam, o dik uçuruma tırmandığın gün geliyor aklıma. Ve yine her akşam gün batarken, o eylemi yeniden yeniden yaşıyorum.

Kure Jaro, üç gün üç gece süren kanlı çatışmalara bürünüyor yine. Ve her şeyin ardında, o korkunç karmaşanın sonunda, seni arayıp buluyorum. Kahkahaların çınlatıyor Kure Jaro'nun bütün kayalıklarını...

Bir yerden başlamak gerekiyor, bunun farkındayım. Eski bir dostluğu, savaş arkadaşlığını; bilinmeyen bir coğrafyaya adım atılırken uzatılan o eli, o duru sözleri ve o karşılıksız arkadaşlığı bir şekilde anlatma zamanı geldi, ama bunu nasıl başaracağımı bilemiyorum. Biz bütün bunları yaşamaya alışmıştık delicesine, hem de bütün duygularla yaşama. Yaşayınca yazmak anlamsızlaşıyordu, çünkü onları anlatabilecek kelimeler yoktu. Yokluğunun bu zamanında o günleri yazmak belki ilk adım olacak, ama bu yazı her şey olmayacak, biliyorum.

O akşam yağmur yağıyordu, hem de bardaktan boşanırcasına. Ekmek almaya gidiyordum. İçimde sessizlik, yağmurun sesini dinliyorum. Hem dinlemesem ne olacak ki, zaten iliklerime kadar ıslanıyorum. Yolda karşılaştığım arkadaşlar söylediler; Gabar'da operasyon olduğunu ve Gabar adında bir arkadaşın da şehit düştüğünü. Derin bir düşünceye daldım, aslında sana daldım, hemen aklıma sen geldin. "Tanıyor musun?" diye sorduklarında, bir an için durakladım. Bizim Gabar olmasın diye geçirdim yine içim-

den. Seni tanıdıktan sonra ne zaman Gabar ismini duysam, aklıma ilk sen geliyordun. Yürümeye devam ettik arkadaşlarla. Etrafımdaki hiçbir devinimi görmüyordum, aklım sadece ve sadece sendeydi. Şimdi neredeydin, dağın herhangi bir yerinde bahar yağmurlarının sesini mi dinliyorsun, yoksa sen de şu anda benim gibi seni sırılsıklam eden yağmur damlalarının eşliğinde yürüyor musun? Cevaplayamayacağım sorular soruyordum kendime. Çünkü yüreğim şehit düşen arkadaşın sen olduğunu söylüyordu. İçimde kocaman bir boşluk, hangi duyguyu yaşıyorum, bilemiyordum.

"Farkında mıydın bilemiyoum, ama bu bir yarıştı. Sen beni ardın sıra çekerken, ben de seni anlarda yakalıyordum. İkimiz arasında kurulan, -o gece Dicle'yi geçerken- içten içe gizlice bir yarıştı... Birbirimize hiçbir zaman söylemedik, ama ikimiz de hissettik. Sen o ilk gece de öndeydin. Ben ise, geçen on yıl boyunca hep yetişmek için uğraştım sevgili heval..."

Ne o akşam ne de o akşama izleyen diğer akşamlarda ve sonrasındaki bütün günlerde, bütün zaman dilimlerinde inanamadım heval, bir türlü inanamadım vurulduğuna. Ardından üzülmek istiyordum, ama bir türlü üzülemiyordum. Geleneğe göre üzülmek, ağlamak gerekirdi, ama yapamadım. Sen olmuştum, anılarının kuşatması altındaydım.

Gece boyunca aralıksız yağmur yağdı, bahar yağmurları böyle coşkuludur bilirsin ve ben hep seni düşündüm. İçimi bir türlü hüzün kaplamadı, bir türlü gözyaşlarım akmadı. Naylon çadırımıza vuran yağmur damlaları altında kahkahan kulaklarımda çınlayıp durdu. Hele o kekeleyen dilin, kendi kekemene güldüğün o anlar gözlerimin önünden hiç gitmedi. Heyecanlandığında nasıl da karıştırırdın kelimeleri birbirine. Ama senin o savaşçıların ne kadar kekelesen de anlarlardı bütün sözlerinden. Ve ben birçok şey gibi buna da şaşıp kalırdım.

Senin o küçük çocuklar gibi heyecanlanıp kekelediğin anlar, belki de en güzel anlarındı... O gece, akademinin mutfağında başlayıp, bugüne kadar süren arkadaşlarımızı anbean hatırımdan geçiriyordum.

Nedense o gece bir tek hüzünlü an yaşamadım. O anların içinde seni hep neşe içinde ve hep gülerken buldum. Yoldaşlar yanıbaşımda uyurken, kahkahamı tutamadan gülüverdim zaman zaman. Bendeki bütün anların neşe içinde... Bir yanılsama mı, bir gerçek mi bilemiyorum. Ve seni her hatırladığımda gülümsüyorum.

Son dört yıldır seni görmeyi, bir yerlerde seninle karşılaşmayı çok istedim, ama bir türlü olmadı. Zaman bize bu fırsatı tanımadı. Uzaktan uzağa senin de acılarının olduğunu duydum ve acılarını uzaktan uzağa hissettim. En son, yaralı ayağınla Gabar'a yürüdüğünü duydum. Seni gören yoldaşlar, topalladığını, ama yine de ısrarla yürüdüğünü söylediler. Ve en son, o yağmurlu bahar gecesinde de şehit düştüğünü öğrendim.

Sağanak halinde yağan yağmur altında, ardından gözyaşlarım akmadı. En çok neyi merak ediyorum biliyor musun? Nasıl vurulduğunu... Kim bilir yine ne çılgınlık yaptın... Senin vurulmaların beni hep şaşırtmıştı, biliyorsun. Akademi günlerinde göğsünü delip geçen mermiyi anlattığında, donup kalmıştım. Mermi yaranı görmeden inanamamıştım. Ve yıllar yılı, görmediğim, ama hep kendimle taşıdığım o anı bir film sahnesi gibi aklımda tasarlayıp durdum. O mermi nasıl delip geçmişti bedenini ve sen nasıl hayatta kalmıştın? Bu bende hep bir soru işareti olarak kaldı.

Daha sonra, bir yol kesme eyleminde üç mermi alıp ölmeyişine yine şaşırmıştım. Daha benim görmediğim kim bilir ne yaraların

vardı bedeninde. İşte buydu beni etkileyen ve seni bana sevdiren. O ufacık boyuna, cılız bedenine rağmen savaş içindeki o ataklığın ve haşarılığın etrafındaki diğer arkadaşlar gibi beni hep etkilemişti.

Bu yazının başına oturduğum zaman nereden başlayacağımı bilemememin asıl nedeni de buydu işte. Savaşın o korkunç dünyasının içinde her zaman kahkaha ile gülmesini bilen bu çocuğu nasıl anlatacaktım. Kurşunlara yenilmeyen bedeninin nasıl olup da bu defa yenik düştüğünü anlayamamak belki de. Mermilere tanışık bedenin hani alışmıştı bu vurulmalara. Sen yine gururla göstermeliydin yaralarını bize. Ben bunları anlatmalıydım. Oysa şimdi gidişini yazıyorum. Peki bulacağım sözler, gözlerimin tanık olduğu o haşarılığı nasıl dile getirecekti?

Kalbimin çektiği fotoğrafları hangi kelimeler açıklayacaktı? Bu yazı mutlaka yarım kalacak... Ve ben, bu sayfanın başında, hüzünle dile getiremediğim içimdeki o çocukla kalkacağım.

Üzülmüyorum Gabar heval... Doğrusunu istersen, ardından üzülemiyorum. Senin son anını yine kendi isteminle, kendi inisiyatifinle gerçekleştirdiğini düşündükçe, ardından bir hüzün duyamıyorum. Bunun bilincinde oluşun, kendi iradenle gerçekleştirmiş olman, mevziye kendi isteminle girişin ve o çatışmada sonuna kadar kendi gücünle duruşun ve bekleyişin bir savaşçı için nasıl da önemlidir, bilirsin... O yüce insanın, denizler ötesinden bizlere ulaştırdığı soluğunda şu sözleri duyar gibiyim: ‘Ölümü bile anlamlı kılmak, niçin ve nasıl ölmenin felsefi anlamını bulmak...’

Belki bu anlamı, kekeleyen dilinle bir kez olsun dile getiremedin, belki bunu anlatacak olan sözleri bir kez olsun bulamadın. Ama mermi ve bomba parçalarıyla yaralanmış bedeninle bu anlamı hepimizden daha güçlü yaşadın. Belki de seni kıskanıyor olmamın en önemli nedeni de bu... Bizler sözler ve görüntüler ile bu anlamı yaşamaya çalışırken, hep bir şeylerin eksik kaldığını hissederiz. Ne kadar yürürsek yürüyelim, ne kadar yorulursak yorulalım, o savaşçının bedeninin bütün hücreleriyle yaşadığı o anı, bir ülke için, bütün insanlar için ölmenin o büyük anlamını tamamlamış olarak yaşayamayız. Bizde hep eksik ve hep yarım kalır bir şeyler.

Ve sen giderken bir tek şeye üzülüyorum: Bana sunduğun arkadaşlığına karşılık veremeyişim. Sana bir yoldaşlık borçluyum. Dicle’yi geçtiğimiz ilk geceden bu yana, arkadaşlık hep senden bana doğru aktı. Arkadaşlığını yudum yudum içtim.

Hayallerimizin ülkesine senin adımlarını takip ederek geldim. O karanlık gecede hemen önümde yürüyen, ayak izlerini takip ettiğim ilk gerilla sendin. O gece hemen ardında yürür-

Gabar (Mehmet Kılıç)

ken, yıllarca hayal ettiğim uzun boylu, iriyarı gerillalar gibi olmayışın yine şaşırtmıştı beni. Hayallerimin aksine, ufak tefek, zayıf bir gerillaydın.

Ama zaman, büyüklüğün nerede olduğunu göstermekte gecikmeyecekti ve ben hemen önümde yürüyen bu ufacık gerillanın içindeki büyük kalbe tanık olunca, bir kez daha şaşıracaktım.

Bitmedi Gabar heval... Kekeleyen sözlerin ve kahkahaların kulaklarımda çınlıyor... Artık başımı kaldırıp Kure Jaro'ya her baktığımda, 'ölmek mi zor, yaşamak mı?' diye düşünüyorum. İnanır mısın, burada kalıp da ardından yazı yazmak, gidenlerin ardından kalanlara sahip çıkmak, onlarla arkadaş olmanın hakkını verebilmek anlatılır gibi değil. Tüm yaşananları kendinde toplamak ve onu kendinle taşımak ne kadar zormuş... Sizlerle arkadaş olmak nasıl da zormuş...

Gabar heval, biliyorum, bu yazı senin yaşadıklarının ve yaptıklarının binde biri bile değil. Şu an Kure Jaro'nun uçurumlarında bir yerlerde durmuş ve şu halimi izliyorsan, kesin gülümsüyorsundur... Ama unutma; bir kez belleğime kazındın. Nasıl ki ben kendimi senden alamıyorsam, sen de benim elimden kolay kolay kurtulamazsın. Nasıl ki sen beni bu hayaller ülkesinin derinliklerine ağır ağır çektiysen, bu korkunç savaşın içinde yer verdiysen, ben de seni hiç aklımdan çıkarmadım. Yürüdüğüm her coğrafyada, yaptığım her çalışmada acaba Gabar duydu mu diye düşünürüm, düşündüm. Bu ülkede yazdığım her sözde, görüntülediğim her fotoğrafta sen vardın.

Farkında mıydın bilemiyorum, ama bu bir yarıştı. Sen beni ardın sıra çekerken, ben de seni anlarda yakalıyordum. İkimiz arasında kurulan, -o gece Dicle'yi geçerken- içten içe gizlice bir yarıştı... Birbirimize hiçbir zaman söylemedik, ama ikimiz de hissettik. Sen o ilk gece de öndeydin. Ben ise, geçen on yıl boyunca hep yetişmek için uğraştım sevgili heval...

Henüz yarış sonlanmadı. Hala oradasın ve bendesin... Kure Jaro bütün hırçınlığıyla hemen önümde yükseliyor. Orada, en zirvede olduğunu ve bizleri seyrettiğini biliyorum. Çünkü hep böyle yapardın.

Önde giderdin ve sana yetişip yetişmediğimizi görmek için arkana bakardın. Geride kaldığımızı görünce, gülümser ve hızla tırmanmaya devam ederdin.

Peşindeyim... Seni yakalamanın bende bir tutku haline geldiğini artık söylemem gerekiyor. Sen son eylemini yaptın. Sıra bende... Sen hayallerimizin ülkesinde onurluca vurulup ölmeyi başardın, ben de bu ölümü ölümsüzleştirmeyi başaracağım. Şimdilik sana söyleyebileceğim tek bir söz var: Güle güle...

Mücadele arkadaşları

Fırtınalı yaşamın fırtına komutanı Gabar

Fırtına yaşamın fırtına komutanı Gabar. Gabar; Agit'in, Agit'e yoldaş olanların diyarı. Bu kutsal, bereketli topraklar nelere tanıklık etmedin ki? Nice Agitler gömüldü yüreğinin derinliklerine. Ve Gabar'ı da sığdırdın koca yüreğine.

Nasıl anlatmalı heval Gabar'ı?

Yaşamımızda derin izler bırakan, hayatımız boyunca izlerini taşıyacağımız, ateş gibi yakan, uzaktan baktığında soğuk rüzgarları estiren, yakınlaştıkça yürekleri sımsıcak eden duruşuyla, en zor anlarda bile etrafındakilere de zorluklarla alay etme gücü veren, güldürebilen bir komutan; gecenin zifirliğini parçalayan çoban yıldızıydı heval Gabar.

Yaşadıkça düşünülen, hissettikçe daha çok anlam kazanan, okudukça yaşadığı acıları, içindeki derin muhesebeyi içinde hissetmek. Seni daha bir sen yapan iddian, hırsın, gurun ve inadın şimdilerde bizim elimizden tutmuş yine her zamanki gibi.

Ve şimdi düşününce daha iyi anlıyoruz ki sen yaşamımızın orta yerindeydin. Hep orada kal olur mu. Biz seni hep orada tutacağız heval Gabar.

Seni tanımak ömrümüzün gururlarından biriydi. Nasıl yaşanması gerektiği sorusunun cevabıydın. Anlam yüklüydün. Anlamanın acısını da sevincini de derinden ve hiç unutmadan anı anına yaşadın. Uğruna acı çektiklerimiz acılarımızın anlamı oluyordu. Bizimkisi sadece acı değildi, tüm çıkmazlardan çıkma arayışı, çabası, duyguların derinliğine cesareti ve güçlülüğüydü.

Güzelliklerin ve gerçekliklerin yaratıcısı işte bu büyük acılardı. Gerçek, acılarımızda saklıydı, acı ise dağların doruklarında her daim kopan fırtınalardaydı. Fırtına güçlenmekti, isyandı, umuttu. Ve bizler o fırtınaların en iyi arkadaşıydık, sırdaşıydık.

Mücadele yaşamımızın fırtınalı militanlarından biriydi Gabar heval.

Heval Gabar çok küçük yaşlarda gerilla saflarına katılmıştı. Kürdistan'daki diğer çocuklar gibi okuldan, oyundan önce yaşa-

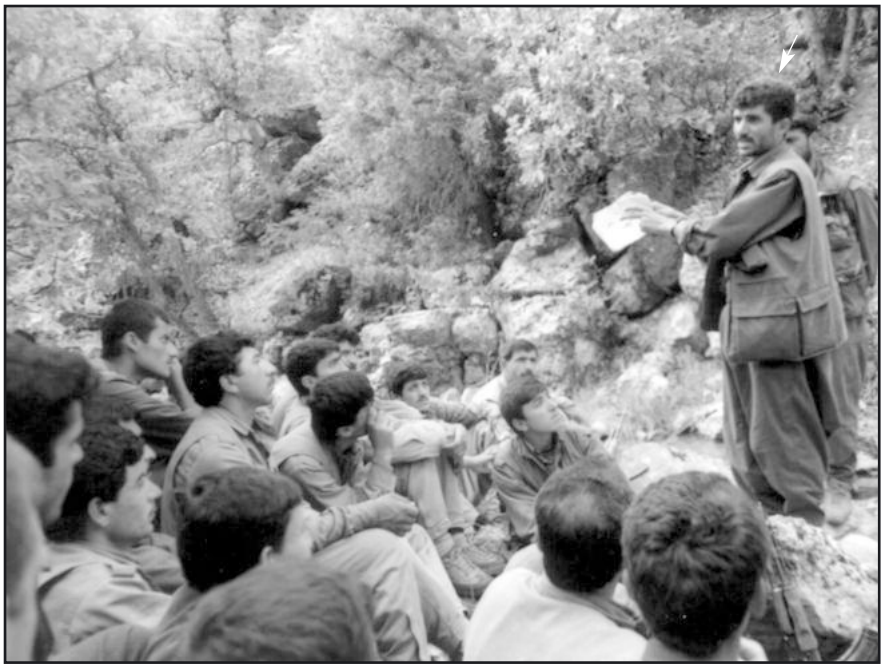

Ne düştüğün gök, ne varacağın toprak
Seni bir bitmişlik diye anlamayacak
Her yerde izi var kanatlarının
Her yere saçıldı duyarlıkların
İşte sonu geldi yorgunlukların
Başka kuşlar olacak bundan sonra
Zaman kadar bitimsiz göklerde

Güneşe en yakın doruklarda
Yeni kuş yuvalarında, yeni kuşlar
Kanatlanıyor çığlık çığlığa
Göklere yeni çırpınışlar gelecek
Ne üzül, ne kıskan, ne acı çek
Bir sonsuzluk gibi geçtiğin göklerden
Artık başka güzellikler geçecek

yabilmek için çalışması gerekmektedir. Çocukluğunda çobanlık yapar, evin geçimine katkıda bulunmak zorundadır. Dünyanın başka bir yerinde veya bulunduğu coğrafyanın başka kentlerinde kendisiyle yaşıt çocuklar okula giderken, oyunlar oynarken, O Kürdistan'daki diğer yaşıtlarıyla birlikte yaz kış demeden çalışır durur. Yaşamın ciddiyetini daha o yaşlarda öğrenmiştir Gabar heval.

"Başkanım, tam üç yıl oldu aramızdan ayrıldın. Bugüne kadar sizin hakkınızda tek bir kelime bile yazamadım. Zayıflıklarımdan utanıyordum, hatta korkuyordum. Şimdi bile çok zorlanıyorum. Sizin şikayetlerle ağlamayı sevmediğinizi biliyorum, ancak bu benim son ağlamam olacak"

Çoğu kez birkaç saatlik uykuya hasret kalır. Bu iş biterse bir gün doyasıya uyayacağım diye düşünür. İş bitmez ve o gün de hiç gelmez. Daha 11 yaşındayken inşaatlarda çalışmaya başlamıştır. Kişiliği emekle, acıyla, yaşama karşı mücadeleyle yoğrulmuştur. Bu da gün geçtikçe kişiliğini daha çok olgunlaştırır. Eşitsizliği görür, emek sömürüsünü görür, bunların ismini belki kitaplarda yazıldığı gibi koyamaz, ama yaşananların haksızlık olduğunu bütün yüreğiyle hisseder. Bütün bu yaşananlar çelişkilerini gittikçe yoğunlaştırır. Yaşı daha küçük olmasına rağmen, çözüm için arayışlara girer. İşte böylesi arayışlar içerisindeyken mücadeleyi tanır ve hiç zaman kaybetmeden mücadele saflarına geçer. Bu düzenin içinde kesin yaşamayacaktır, en güzeli neyse öyle yaşayacak ve yaşatacaktır. Bunu kendisi için değil, haksızlığa uğrayan, özgürlükleri elinden alınan, eşitsiz bir yaşama mahkum edilmiş insan için yapacaktı, onların sesi olacaktı.

Gabar heval, 1992 yılında katılır gerillaya. Özlü yaklaşımları, emekçiliği, atılımcı ruhu ve eylemci karakteriyle kısa sürede arkadaşların dikkatini çekmiştir. Hem kişiliği bunca emekle yoğrulmuş bir insanı ilk anda fark etmemek mümkün müdür? İlk katıldığı anlarda bile arkadaşlar fısıltıyla birbirlerinin kulaklarına "çok güçlü bir komutan olacak" derler.

Keşifte, eylemde, saldırıda, görevde ve halkı örgütlemede hep en öndediydi. Mücadele yaşamı boyunca, annesinin söylediği sözleri kendisine ilke edinerek yaşamaya çalıştı: *"Ne kadar yüksek uçarsan o kadar alçak düşersin."* Maratona başlarken tek amacı vardır; halkına hizmet edebilmek...

Zamanla, sarf ettiği emek ve gösterdiği başarılarla değişik düzeylerde görev ve sorumluluklar alır. Görev ve yetkilere daha fazla hizmet etmek için bir araç gibi yaklaşır.

1995 yılında Önderlik sahasına geçmişti. Orada gördüğü eğitimle, gerilla ve komutanlaşmada doğru bir tarz üzerinde derinleşerek, kendisinde olan iddiayı daha da güçlendirmişti. Önderliğin belirttiklerini yaşamının temel ilkesi haline getirmiş, bunu pratikleştirme çabası içerisinde oldu.

Önderlik, *"üslup ve hitabını güçlendir. Güçlü bir komutanın hitabı da güçlü olmalı. Cudi ya da Gabar'a gidebilirsin"* demişti. O, güçlü bir komutandı. Yapısına da bir şeyler vermek için her an kendisini eğitiyor, geliştiriyordu.

Savaşın sıcağı sıcağına yaşandığı yıllarda Gabar heval hep en öndeydi. Tüm zamanlarda, bulunduğu bütün alanlar yaşamda ve savaşta öncüydü. Birçok zorluklarla karşılaşmış, her seferinde galip gelmeyi başarmıştı. Yedi kez yaralanmasına, sekiz mermi ve yirmiyi aşkın arça alıp sakatlanmasına rağmen,

gerilla sevdasından kopmamıştır. Bütün sevdaların bir bedeli vardı. Bütün bu yaralanmalar onu sevdasına daha çok bağlamıştı. İnsanı bir yere bağlayan emekti. Ve O, bu emeği fazlasıyla vermişti.

Dağlara olan bağlılığı, dağ gibi bir yürek yaratmıştı O'nda. Dağlara sevdalı bir kartal gibiydi. Hep en yükseğe uçmak isterdi. Yaşadığı duyguların büyüklüğü O'nu daha fazla uçmaya teşvik ediyordu. Bütün çabaları yüreğinde taşıdığı, ömrünü adamaya hazır olduğu amaçlar içindi. Önderliğin esaretiyle içinde yaşadığı muhasebe daha da büyür. Yeniden katılım ve daha güçlü bir başlangıç kararına ulaşır. Özeleştirisini Önderliğe verir: *"Başkanım, tam üç yıl oldu aramızdan ayrıldın. Bugüne kadar tek bir kelime bile sizin hakkınızda yazamadım. Zayıflıklarımdan utanıyordum, hatta korkuyordum. Şimdi bile çok zorlanıyorum. Sizin şikayetlerle ağlamayı sevmediğinizi biliyorum, ancak şunu da söylemeliyim; bu benim son ağlamam olacak.*

Tam yedi yıl önce sizin yanınıza gelmiştim ve aldığım yoğun destek sonunda söz vermiştim. Belli bir yere kadar yürüdüm. Ancak zamanla duyarlılığımı yitirdim ve sapmaya girdim. Özellikle siz ayrıldıktan sonra yetersizliklerimi aşıp sizin yolunuzda daha kararlı bir şekilde yürümem gerekirken, verdiğim söze sadık kalamadım.

Ve bugüne kadar vicdan azabının yarattığı acılar içinde kıvrandım. Artık bu acılara bir son vereceğim, ağlayıp sızlamayacağım. Size sadık kalmanın gereklerini yerine getireceğim.

Geçmişe nokta koyarak yeni doğmuş bir çocuk gibi temiz olacağım ve yeniden olgunlaşıp büyüyeceğim. Bu temelde yaşadıklarım altında ezilip utanmaktan çok, örgütün doğruları ekseninde kendimi geliştireceğim ve dönemin gereklerini yerine getirmeye çalışacağım...."

"Hayat benim için ya başarı ya da ölümdür. Çok dikkatli olmalıyım. Artık kendime ait değilim. Yıllardır verilen bir emeğin ürünüyüm. Bunun bilinciyle davranacağım. Ayrıca ilkelerim dışına çıkmadan politikanın dilini de öğreneceğim"

Güçlü bir özeleştiriden sonra meşru savunma çizgisi temelinde derinleşip kendisini örgütleyen ve yeni bir hamle sürecine başlayan HPG'nin Kuzey'e yeniden yönelim hamlesi içerisinde yerini alır.

Kuzey'e geçen ilk grupların içindedir, Gabar arkadaş Mışare alanına sorumluluk düzeyinde görevlendirilir. Bu görevlendirmeyi kendisi için bir dönüm noktası olarak değerlendirir ve böyle bir çalışmayı kendisi için şans olarak görür. Çalışarak başarmayı, başararak yükselmeyi, yükselerek de bir çok geriliğe ve çirkinliğe karşı savaşarak güzelleşmeyi hedeflediğini belirtmektedir.

2003 yılı, zor sınavlarla geçen bir yıl olur. Koşullar duyarlılığını arttırır ve mücadele dolu bir yıl geçirir. Yoğun emek ve arayışlar sonucunda bazı sonuçlar alır. Ancak işler tam anlamıyla sonuçlanmamıştır.

Yarım kalan görevini tamamlaması için tekrardan düzenlemesi Mışare alanına yapılır, bunu büyük bir moral düzeyiyle karşılar. Ve defterine şunları yazar: *"Geçen sene Mışare alanına gönderilmiştim. Yoğun arayışlar sonucunda bazı sonuçlar almıştım, ancak zaman yetmedi. Yarım kalan görevleri tamamlamak için büyük bir hırsla hep bugünü bekledim. Yapılan düzenlemeyle tekrar Mışare alanına görevlendirildim. Şundan emin olmanı istiyorum, benim hiç bir tereddüdüm yok.*

Hayat benim için ya başarı ya da ölümdür. Çok dikkatli olmalıyım, bunca emek

ucuz gitmemeli. Artık kendime ait değilim, yıllardır verilen bir emeğin ürünüyüm. Bunun bilinciyle davranacağım. Ayrıca ilkelerim dışına çıkmadan politikanın dilini de öğreneceğim.

Durumumu daha iyi görüyorum, başaracağıma inanıyorum. Layık olmak için elimden geleni yapacağım. Buluşmak dileğiyle.

Defterim, seni götürmek isterdim, ancak senin kirli ellere düşmenden korkuyorum. Elveda" diyerek, yaşadıklarını defteriyle paylaşır. Büyük umut, coşku ve moralle çalışma alanına yönelir.

Takvimler nisan ayını gösterir. Dağlarına bahar gelmiştir memleketimizin. Dağlar yeniden doğuşlara gebedir. Peki dağlar neden Gabar ve Bahoz'u almakta bu kadar erken davranmıştı? Hem de daha yapacak çok şey varken nedendi bu yitip gitmeler? Baharla birlikte düşman operasyonları yoğunlaşmıştı.

Operasyonlarda şehit düşen Fırat Koçer (Sabri Çağlı) arkadaşın intikamının mutlaka alınması gerektiğini düşünür. Bu hem mücadele kültürümüzde vardır hem de Gabar arkadaşın yüreği böyle bir intikam için söz vermiştir. O'nu tanıyanlar, Fırat'ın şehadetinin hesabını mutlaka soracağını bilirler. Yapılan misilleme eylemi esnasında Gabar ve Bahoz arkadaşlar düşmanla oldukça yoğun bir çatışma içerisine girerler. Saatlerce süren çatışma ardından yitip giderler ikisi de. Yıllarca verilen emeklere sahip çıkmış ve fedaice savaşmışlardır heval Gabar ile heval Bahoz. Bu kavganın yılmaz emek ve fırtına komutanı olduğunu bir kez daha ispatlamıştır. Yeni doğan tertemiz bir çocuktur artık .

Gabar da Gabarsız kaldı. Çıkılan her tepede, tutulan her nöbette, her eylemde, her sohbette her zamankinden daha fazla bizlerle. Onun fırtınalı kişiliği ve eylemiyle, yoldaşlarına bağlılık ruhuyla çalışmalara katılacağımızı belirtiyor, intikamını alacağımıza yönelik söz veriyoruz.

Gabar'dan mücadele arkadaşları

Gülüşü gözlerinden taşan Felatımız

Bütün sınırları kaldırmak için, gençlerimizin, yiğit delikanlılarımızın gülüşleri resim karelerinden değil, hayatın tam ortasından taşsın diye etrafa, daha bir sabırsızlıkla sarılacağız senin kavgana, kavuşacağız umutlarına

Adı ve soyadı: **Muzaffer MİRZAYİ**
Kod adı: **FELAT**
Doğum yeri ve tarihi: **..., 1983**
Katılım tarihi ve yeri : **1999 Şehidan**
Şehadet tarihi ve yeri : **22 Nisan 2004, Haftanin-Cudi arası/Botan**

Gerilla yaşamını ve gerçekliğini tüm yönleriyle yansıtabilmek mümkün değil. Gerilla yaşanmadan anlatılamaz bir gerçektir. Biraz düş biraz serüven, biraz masal gibi, acı ve sevinç rengindedir, üstelik gerçektir. Belki de yalanlarla örülmüş dünyanın düzenini bozan tek gerçektir. Ancak PKK'nin ruhunu anlayanlar çözebilir, anlayabilir. O'nları yazmak anlatmak zordur. Hiç bir dilin kelime dağarcığı yetmez anlatmaya. Ama yine de anlatmak boynumuzun borcudur.

15 Şubat 1999'dan sonra bütün Kürdistan'da gelişen serhıldanlar, Doğu Kürdistan'da da büyük kitlelerle gerçekleşti Doğu Kürdistan'daki halkımız, büyük kararlıkla iradesini ve Önderliğe bağlılığını ilk defa bu kadar çarpıcı ve güçlü bir şekilde gösterdi. 15 Şubat, Doğu Kürdistan'ı adeta bir daha diriltti. Felat arkadaş da bu halkın bir çocuğu olarak halkının geleceğinin nerede olduğunu ve nasıl yaratılacağının bilinciyle serhıldanlara katılır. Aktif mücadelede yer alarak hiçbir fedakarlıktan kaçınmaz. Günbegün içinde büyüyen kin ve öfke ateşi gürlenerek sönmek bilmez. Bu ateşi söndürmek değil gürleştirmek ister. Ve bu ateşi bilimsel bir temele ulaştırmakta gecikmez. Artık yaşamına tamamen bu ateşin ışığında yön vermeye karar verir. Özgürlük ateşinin hiç sönmediği dağlara taşınmıştır yüreği. Bu bilinçle gerilla saflarına katılır.

Serhildanlarin ateşini yüreğinde, ağız dolusu sloganlarını dilinde getirir dağlara. Bir nefes olmak ister halkının boğulmak isteyen haykırışına. *"Başkan Apo şahsında Apoculuk esaret altına alınamaz"* diyerek, tüm özgürlük umutlarının ezilmeye çalışıldığı bir dönemde özgürlüğün uygulayıcı militanı olmaya çalışır. Felat heval, o süreçte Gever'de *"Güneşimizi kararta-mazsınız"* şiarıyla fedai eylem yapan Felat Kadir hevaldan çok etkilenir ve O'nun adını alır. Fedailiğin insanda yarattığı güç, irade ve bunun zirvesi olan eylemlerin görkemi O'nu oldukça etkiler, O da fedai örgütlenmesine katılır.

Faaliyetlerde gösterdiği performansı gerilla saflarında da sürdürür. Kısa sürede görev ve sorumluluk altı-

na girer. Her ne kadar yeni de olsa Önderliğe ve parti görevlerine bağlılığın getirdiği bilinçle sanki yıllardır gerilladaymış gibi yeterli olgunluğu gösterir. Olağanüstü fedakarlığı, mütevazılığı ve yoldaşlık sevgisi ile dopdolu olan Felat heval etrafına büyük moral saçar. Gözlerinden taşan gülüşünü görmek bile moral kaynağıdır. Felat arkadaşın bu olumlu duruşu onun özel kuvvetlere geçişini sağlar. Özel kuvvetlerde 1,5 yıl kaldıktan sonra, füze timinde tim komutanlığı görevini alır. Oradaki duruşuyla timin yaşam ve moral kaynağı haline gelir.

Hareketimizin geçirdiği zorlu süreçte Apocu ruhu kendisinde temsil etmeyi ve kendi özünü korumayı başarmıştır. Genç olmasına rağmen, zorlu süreçlerin karşısında büyük bir devrimci olgunlukla durmayı çok net bir duruşla göstermiştir bizlere. İsyancı kişiliği, ihanetçi çizgiyi ve düşmanın saldırılarını en güçlü bir şekilde boşa çıkartacak mücadelenin sıcak alanlarına çeker O'nu.

17 yaşının genç ve dinamik ruhuyla bir fidan gibi toprağına ekilen Felat arkadaş, toprağından aldığı güçle büyür. Mücadeleye, toprağa aşk derecesinde bağlı olan Felat arkadaşın bağlılığının, sevdasının kaynağı neydi? Bu bağlılığı genç yaşta başlatan ve her adımında besleyip büyüten kudret neydi? Özgürlükte karar kılmış herkesin etrafında birleştiği bir güçtü bu. Bu güç, halklara yeni yaşam kapıları açan Başkan Apo'nun özgürlük felsefesiydi.

Güneş doğudan yükselerek tüm yeryüzünü ve insanları yaşamla, özgürlükle buluşturuyordu. Bu nedenle doğuya sevdalıydı Felat arkadaş. Her zaman doğduğu yerlere layık olmak isteyen bir halk çocuğuydu. *"Ağrı'yı yıkar Güneş, şafak atsın diye"* der. Sevdası güneşi seyre dalmaktı. Güneş erken doğsun ki halkına yaşam versin ister. Felat arkadaşın yaşam sevdasını, tutkusunu anlatan tek gerçeklik bu sevdaydı. Özel Kuvvetlerde fedai ruhunu çelikten bir yürek haline getirmeye çalışarak, anı anına halkına ve Önderliğe layık olmanın savaşını verir. Yaşamın zorluklarından kaçmaz, tam tersine yüreğini zorluklarda büyütür. Yaşam uğruna canlarını feda eden tüm yoldaşların anısına bağlı kalmayı ve umudu yarınlar için büyütmeyi büyük bir amaç olarak görür.

Yüreğinin burkulduğu, kırıldığı anlar da olur. Genç yüreği gibi beyni de bedeni bizimle ruhu başka yerlerde gezinen dirençsizlikleri kavramada zorlanır. Onca fiziki zorluğun içinde O'na en zor gelen tek şey, mücadelenin kıyısından köşesinden tutmuş, en ufak bir fırtınada savrulmaya hazır kişilikler olur. Ama yanlışlar çoğu zaman doğrunun öğretmeni olur denir. Sevgisizlik aşkı, katılımsızlık fedakarlığı, umutsuzluk zafere inancı kamçılar. Felat arkadaş da öğrenmeyi büyük bir ustalıkla gerçekleştiren ve kendisini doğruya ulaştıran bir yürek olmayı başarır. Büyük bir güç ve kararlıkla umudunu korur.

Bu kez Xakurkê"nin Şehit Beritan diyarına akıtır yüre-

Felat (Muzaffer Mirzayi)

ğini. Adeta yeniden filizlenircesine, coşkuyla akar ülkesinin her karışına. Artık Botan yolcusudur. Coşkusu Botan sahası için bir çağlayan gibi akar.

Botan! Her dağı bir destan hikayesi olan, dağılmış köylerinde savaşın derin izlerini taşıyan, ulaşılmazlığına, zorluklarına tutkuyla bağlanılan sevgili! Artık yeni bir sevdalısı vardır. O sevgiliye kavuşmak için umutlarla ve yüzünden eksilmeyen gülüşüyle özgürlüğe ve güneşe ulaşmak için Botan'a yürür.

O, büyümüştür artık ve olgunluğunu derinleştirecek mekanlar bulmalıdır kendisine.

Felat (Muzaffer Mirzayi)

"Gelecek umutlarımızı şimdi gülüşünden topluyoruz. Sevdamıza sevda katan yüreğinle büyüteceğiz umudu. Ulaşamadığın mekanların özlemini kazıyacağız yüreklerimize. Gençler yaşayabilsin diye, koşar adımlarla yakalayacağız zaferi"

İşte Botan O'nun sevdasını daha da derinleştirecek mekanın adı olur. Haftanin alanına geçerek hayallerini gerçekleştirme gününü bekler. Kısa süren bir pratik eğitimden sonra Kuzey'e geçmek için harekete geçerler. Ancak Botan'a daha ulaşmadan sınır hattında düşman pususu sonucu şehit düşer. Düşmanın görüntülerini alması sonucu alan yoğun havan atışına tutulur. Burada Felat arkadaş ayağından ağır şekilde yaralanır. Arkadaşlar yoğun havan ve mermi atışları altında belli bir yere kadar taşırlar O'nu. Grup, Felat hevalı kayalıkların arasına sakladıktan sonra geri çekilmek zorunda kalır. İkinci gün kontrole gelen düşman gücü kan izlerine rastlar. Bunları takip ederek Felat hevalın yerini tespit eder. Çatışma çıkar bir kez daha ve Felat heval burada şehadete ulaşır.

Gelecek umutlarımızı şimdi gülüşünden topluyoruz.. Sevdamıza sevda katan yüreğinle büyüteceğiz umudu. Ulaşamadığın mekanların özlemini kazıyacağız yüreklerimize. On yedi yaşında tadamadığın her şeyi nice gençler yaşayabilsin diye koşar adımlarla yakalayacağız zaferi. On yedi yaşında gençler bir halkın yükünü omuzlamak zorunda kalmasın diye yaratacağız özgürlük tadında bir geleceği. Doğu Kürdistan'dan Cudi dağına hasretle yürüyen umutlarını biz devraldık heval. Bütün sınırları kaldırmak için, gençlerimizin, yiğit delikanlılarımızın gülüşleri resim karelerinden değil, hayatın tam ortasından taşsın diye etrafa, daha bir sabırsızlıkla sarılacağız senin kavgana, kavuşacağız umutlarına...

Mücadele arkadaşları

Seni yazmak zor şey dağ yürekli yoldaşım

Yüreğimizin yarısını alıp
yola koyuldunuz.
Bu yüzden kendinize iki kat
daha iyi bakacağınızı düşündük.
Görüşmeden düşmek
yok demiştik.
Yineledik sözlerimizi...

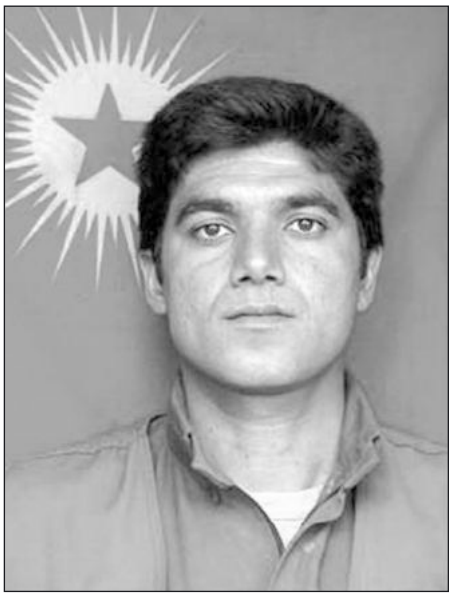

Adı, soyadı: **Adem DEMİR**
Kod adı: **Şiyar ERZİNCAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Erzincan 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **15 Şubat 1995, Güneybatı**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Nisan 2004, Erzin alanı/Amanos**

"Biz tüm insanların eşit ve özgür yaşamasını istiyoruz. Biz, dil, din, ırk, cins, mezhep ayrımı olmasın istiyoruz. Biz, Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Ermeni tüm halkların ortak yaşamasını istiyoruz. Biz kadının da bir insan olarak kabul edildiği bir dünya istiyoruz."

Bunları anlatırken sana, sessiz, sakin ve merakla dinliyordun. O kadar sakindin ki 'acaba gerçekten dinliyor mudur' diye soruyordum kendim kendime. Sonra, 'dinlemezse söyler herhalde' deyip, devam etmeye çalışıyordum. Çok çabuk kabul etmedin birçok şeyi, ama çok geç de olmadı aslında. Çünkü ikna olduğunda aradaki mesafeyi kapatacak denli dolu dolu bir yaşam sürdün. Zamanı peşinden sürükleyecek kadar hızlı bir girişti. Hızlı ve etkili bir yürüyüştü.

Seninle tanıştığımız ve seni örgütlemeye çalıştığımız o günden sonra, bir daha bizim kampüs kantinine geleceğini düşünmemiştim doğrusu. Seni bir hafta sonra orada görünce şaşırmıştım aslında. Aynı zamanda, sistemden bir kişiyi daha kopardım diye düşünüp korkunç mutlu da olmuştum.

Emekçiydin Şiyar heval. Ailenden sana maddi yardım gelmemesi için, boş zamanlarında çalışıyordun. İhtiyacı olduğunu düşündüğün herkese yardıma koşardın. Önüne koyulan görevlerin en iyisini yapmak için çaba sarf ederdin. Herkes seni çok severdi. Hiç kimsenin kalbini kırmak istemezdin. Bu sevecenliğin çevrene yayılan etkisinden kimse kurtulamazdı. Çünkü sen dayanamazdın. Yoldaşlarının acısını da sevincini de paylaşır, konu bedel ödemeye gelse en fazla payı kendine bırakırdın nedense. Bir tek bu konuda eşit düşünmezdin. En fazla bedeli sen ödemeliydin, en çok emek veren sen olmalıydın.

Moralsiz birini hemen fark eder, yanına ilişir ve onu güldürmeden kalkmazdın. Çocukla çocuk, büyükle büyük olurdun. Evine gittiğimiz işçi ailelerde-

Şiyar (Adem Demir)

ki kadınlarla bile rahat ilişki kurardın. Sen insanı anlar, insanı gerçekten sever, her şeyini onun yeniden yaratımı için vermeye hazır olduğunu gösterirdin.

'*Artık dayanamıyorum, bu şehir beni boğuyor, dağlara gitmek istiyorum*' diyordun. Bir süre daha çalışmalarda kalmak senin için zor oldu. İlişkiler yıprandığı için iki ay boyuca seni yolculadık, sen geri geldin, biz yolculadık, sen geldin. En son gidişinde de akşama geri gelirsin diye seni bekledik, ama sen gelmedin. Anladık ki sonunda başarmıştın. Her seferinde kendinle bir kavgaya tutuştuğun o gidişlerde hep ideallerin kazandı. O gece dönmedin...

Ailen bize korkunç öfkelenmişti. Senden sonra intikam alırcasına yaklaştı. Çok aradılar seni ve bizi çok zorladılar. Duyduğuma göre senin gidişinden sonra daha iyilermiş. Bu da yine senin kazanımın. İlk Güneyabatı'ya, Engizekler'e gitmiştin. Senden sonra gelen yoldaşlardan haberini almıştık. İyiymişsin, bir de askerleşmede iddialı olduğunu söylediler, çok sevindik. Ve senin başaracağına inancımız pekişti.

Özgürlük güneşimizi, Başkanımızı görmeyi çok isterdin. O büyük insanı görmek bile yeterlidir derdin.

Ben gördüm, senin ve bütün yoldaşlarının yerine de bakmaya çalıştım Şiyar heval. İzledim, incelemeye çalıştım. Bu da O'nun için dedim bakarken, ama sana bunu anlatamadım. Amanoslarda kalmışsın heval. Onca zorlu süreçlere, tasfiyeci yaklaşımlara ve düşmanın yönelimlerine rağmen ayakta kalmışsın. Hem de inancını, kararlılığını arttırarak.

Hiçbir zorluk senin karşında dayanamamış. Hepsine merhaba deyip açmışsın göğsünü dağlara ve yürümüşsün. Gururla dinledik bölük pörçük aldığımız bu haberlerini.

Geri çekilme sürecinde Güney'e gelmiştin. Yine durumunun iyi olduğunu duyduğumda, işte bizim Şiyar böyle olur demiştim. 2001 yılında düşman yönelimleri karşısında Güney'deki hamlelere hiç tereddütsüz katılmıştın. O zaman da yanında olan yoldaşların, senin fedakarlığını anlata anlata bitiremiyorlardı.

Sonrasında halkının fedaisi olmak için Özel Kuvvetlere geçmiştin. Seni kıskanmamak elde değildi. Bu kadar kesintisiz ve güçlü katılımı sağlayan bir yol arkadaşını kıskanmamak elde değildi tabii. Yıllar sonra takımımızı ziyarete geldin. Eski sakinliğin, sabırlı duruşun halen vardı. Daha bir olgun, daha bir kararlı gördük seni. Önceden tanıdığımız yoldaşlardan bahsettik seninle.

Süreçten, istenilen görev ve sorumluluktan konuştuk. Yine yazmıyor musun diye sormuştum sana, fazla değil demiştin. Biraz diye cevap verdin. Yine kızmıştım, olmaz yoldaş! daha çok yoğunlaşmalısın demiştim. Tuhafıma giden bir nokta da tütün içişindi. Oysa öğrenciyken en büyük sigara düşmanı sendin. Başladım işte demiştin. Bense neyse

diye geçirmiştim.

Seni görmek beni sevindirmişti. Hele gelişme düzeyinde çabanın ve kararlılığın oluşu beni sevindirmişti. En son Amanos'a gitmeden akademiye gelmiştiniz. Gözlerindeki parıltıyı tanıdım. Seni ülkeye uğurladığımızda da böyle parlıyordu o gözler. Kıvılcımlar vardı gözlerinde. Yine çok coşkuluydun. Başarılarınız bizi sevindiriyor demiştin. Ben de bunun içinde bütün yoldaşlar var demiştim. Karanlıkta yaptık törenimizi ve sizi sessizce uğurladık.

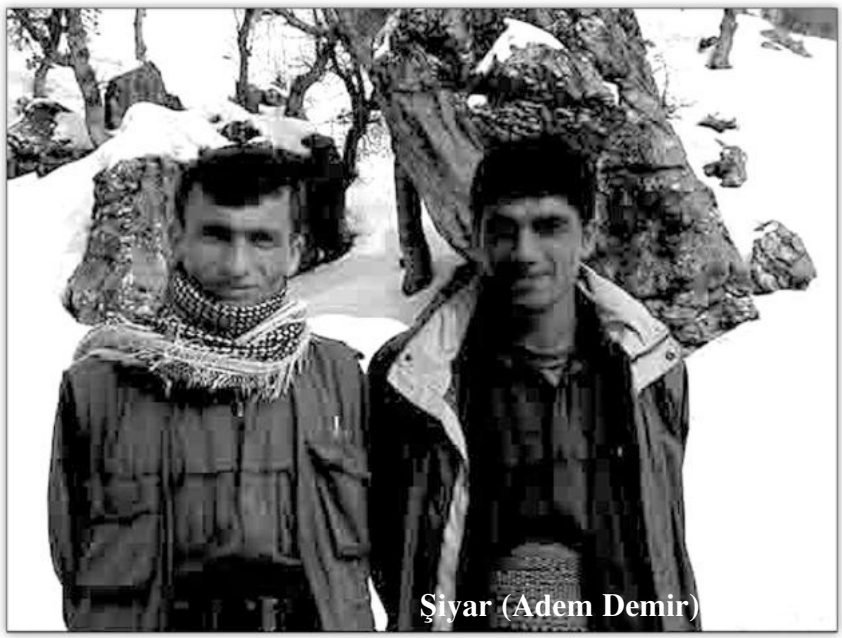

Şiyar (Adem Demir)

Yüreğimizin yarısını alıp yola koyuldunuz. Bu yüzden kendinize iki kat daha iyi bakacağınızı düşündük. Görüşmeden düşmek yok demiştik. Yineledik sözlerimizi...

Ve sonra...Gitmek diyorum ben buna. Başka bir şeye ne dilim ne de yüreğim varıyor. Belki de kolaya kaçmak diyeceksin, ama gitmek demek daha kolay oluyor.

"Gitmek diyorum ben buna. Başka bir şeye ne dilim ne de yüreğim varıyor. Belki de kolaya kaçmak diyeceksin, ama gitmek demek daha kolay oluyor. Erken gittin Şiyar heval; yüreğimizin yarısını da kendinle götürerek. Erken gittin, görüşmeden düşmek yok sözüne rağmen"

Gittiğini Zağros'ta duydum. Radyodaki ses gittiğini söylüyordu. O anı anlatmak istemiyorum. Erken gittin Şiyar heval; yüreğimizin yarısını da kendinle götürerek bizi sensiz yaşamak zorunda bırakarak. Erken gittin, görüşmeden düşmek yok sözüne rağmen. Gittin, kalbimizin yarısı peşinizde inan, yüzünüz hep yolumuza dönük, umutlarınız bize bağlayıcı bir miras, sevdanızı taşıyabilmek için büyüyecek bu yürek. Yüreğimin yarısını almaya geleceğim.

Son haykırışlarınız asla dinmez kulaklarımızda. İşkence yapmışlar size, komplo ile olmuş. Nasıl vardı elleri, nasıl kıydı bu insan güzellerine. Yaşadıklarımıza anlam verecek insanlar yok bizden başka. Ancak biz çözeceğiz bu kördüğümü, ancak biz can yoldaş! O büyük günün gelişinde ülkemin güzel çocuklarına verilmiş olacak adınız. Ve ülkemin güzel çocukları taşıyacak bayrağı. O gün hepimiz orada buluşacağız yine. Erken gidişinin hıncını çıkaracağız.

Seni ve sizi yazmak o kadar zor ki; sizleri yaşayabilmek gerek. Bunu yapmak için olacak bundan sonraki yürek çarpışı, nefes alışı, seni ve sizi yaşamak için, ant olsun.

Sevgiyle kalın yoldaşlar.

Mücadele arkadaşları

Yıldızlar çoğaldı yine Amanos'un göğünde

Uzaklarda belinde bombalar, sırtında mermilerden başka bir de umutlarını taşıyan insan güzelleri yaşar

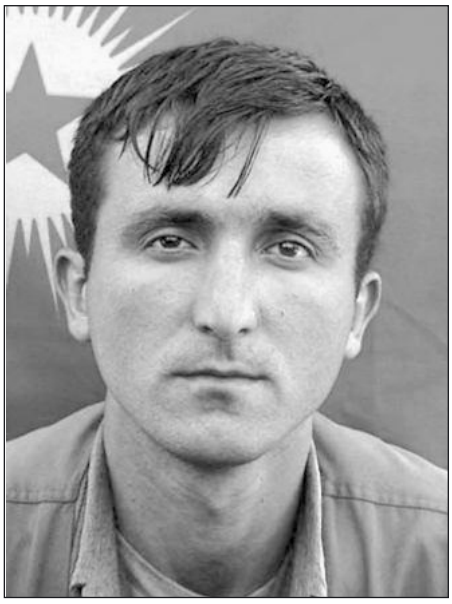

Adı, soyadı: **İskender ÜLGER**
Kod adı: **Kani GAP**
Doğum yeri ve tarihi: **Suruç 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 GAP**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Nisan 2004, Erzin alanı/Amanos**

Uzaklar vardır hani; insanlardan, çocuk seslerinden, dışarıdaki hayatın karmaşasından habersiz uzaklar. Hani sadece yıldızlara değen dağ doruklarının vardır. Gündüz insanların ekmek kapısı iken, gecenin karanlığında ürküten uçsuz bucaksız ovalar vardır hani. Nehirler vardır hani; vadilerin derin yalnızlığına şarkılar söyleyen nehirler. Ormanlar vardır hani; sadece güneş ışınlarının sızdığı, bir labirente benzeyen yemyeşil ormanlar. O uzaklarda belinde bombalar, sırtında mermilerden başka bir de umutlarını taşıyan insan güzelleri yaşar.

O uzaklardan korkmayan, karanlığın ardına saklanmış anlamları arayan biri de Kani hevaldir. 1999 yılında, uzaklara takılıp duran gözlerine, yüreğine söz geçiremez ve gerillaya katılır. Aramak ve her günün sabahında yeni bir şeyle karşılaşmanın heyecanını duymak ister. Anlar ki asıl cesaret, insanın içini kemiren korkulara kulak asmadan üstüne yürümektir tüm zaafların ve bağımlılıkların. Zaaflarını en güçlü yanı yapmak, bağımlılıklarını bağlılıklara çevirmek için gerilla olur.

Kısa sürede tecrübe kazanır ve Amanos gibi zor bir alanda ilk pratiğini geçirir. Bir zamanlar korktuğu uzaklar O'nun yakını olmuştur. Şimdi dağ doruklarından izlediği sisli ışıklar O'nun için bir uzaklıktır. Işığa en yakın yerde O duruyordur. Yıldızlar ve ay aydınlatır O'nun gecesini, güneş ışıkları ilk O'nun yaşadığı dağ doruklarını yalayıp geçer. Bu gururu taşımanın istediği bedeli ödemeye seve seve hazır bir katılımı vardır. Yaşamın nefes alıp vermekten öte anlamlarını keşfettikçe, hiç bir zorluk O'nun için aşılmaz değildir.

Kani heval bir süre eğitim gördükten sonra, 2003 yılının mart ayında Amanos alanına geçer yeniden. Her şeyin yeniden yaratıldığı zorlu bir süreçti. Araziye hakimiyet, lojistik desteğin bulunması, düşmanın alandaki hareket tarzı, halkın üzerinde yarattığı tahribatların boyutu... Bütün bunlar yeni bir açılım sahası olan Amanos gerillaları için nerdeyse sıfırdan yaratıla-

Yüreğimdeki tayfunlardan kopup,
Karanlıklara küfür savuruyorum
Hançerlenmiş yüreğimi…
Yine sessizliğe boğuldum,
Gecenin karanlığında
Gün ağarıyor, zifiri karanlıklar ardından
Yeni günün maviliğinde yine seni görüyorum
Gula sor…
Bir şarkı oldun dilimde
Bir isim oldun şiirimde
Yokluğuna alışmak
Patlayan volkanların önüne geçmek kadar
Azgınlaşan kasırgaları durdurmak kadar
Depremlerden kurtulmak kadar zor
Gula sor…
Senin için savruldum en deli rüzgarlarda
Senin için amansız gecelerde uykusuz kaldım
Gökyüzünde aradım seni
Bırakıyorum sevdamı gültenli zamanlara
Sessizliğin sesini duyarım
O ses senindir
Gula sor
Sana kavuşmak namluların ucundadır bilirim,
Merminin hızındadır gülüşün,

Halkımın mutlu yaşayacağı ülkemsin…
Bağımsızlık naralarının atıldığı
Kürdistan'ımsın sen benim,
Fakat seni bir türlü anlatamıyorum
Gula sor…

cak, bilinecek şeylerdi. O sürece kadar alanda gerillanın hakimiyeti diğerlerine göre zayıftı. Fedakarlık, ısrar, iddia ve umut her zamankinden daha fazla olmalıydı. Bütün bunlar Kani hevalde fazlası ile vardı.

Birçok zorluğa rağmen Kani arkadaş çalışmalara coşkulu ve yüksek bir performansla katılım sağlıyor, sürekli çalışmanın en iyi biçimde olması için elinden geleni yapıyordu. Kani arkadaş daha önce de Osmaniye'de kaldığı için, oradaki çalışmalara içimizde en aktif katılanlardandı. Ve bundan büyük bir coşku duyuyordu.

Kani arkadaş değerlere çok bağlıydı. O, PKK'de yaratılan her değerin büyük bir emek ve bedellerin sonucunda yaratıldığını hiçbir zaman unutmazdı. Onları korumak ve büyütmek, O'nun Apocu militanlıktan kazandığı bir

Kani (İskender Ülger)

yöndü. İmkanların kıt olmasına rağmen, bu değerleri arkadaşlarının hizmetine sunmada üstün bir fedakarlık örneği sergilemekteydi. Kani arkadaş her türlü zorlanmaya rağmen, her zaman direnişinden ve keskin bağlılığından taviz vermeyen bir duruşun sahibiydi.

Zorluklarla elde edilen kazanımlar kolay kolay tükenmezdi. Anlamlı ve köklerini toprağa salacak denli kalıcı olurdu. Kışın dondurucu soğuğunda karın ortasında boynunu uzatmış bir çiçek nasıl ki insana sebepsiz bir heyecan verirse, Kani heval de elde ettikleri en küçük bir başarıya bile öyle bir anlam katar, heyecanlanırdı. Ucuz yaşamayı kendisine kabul etmeyen Apocu bir militandı. Ucuz ve büyük değil, bedeli ödenmiş ama küçük başarıları gözünde büyütürdü. Onların toprağın derinliklerine köklerini salan tohumlar olduğunu bilirdi.

Alanda kısa bir süre kalmasına rağmen o topraklara adına özgürlük denen sevdanın hikayesini taşımayı bilmişti. 2004 yılının nisan ayı ortalarında Amanos'un Erzin bölgesinde Şiyar Erzincan ve Hasan Gorse arkadaş ile birlikte içine girdikleri çemberde direnerek şehit düştüler. Bu sefer sonsuz uzaklarda yitip gitti o insan güzelleri. Bir ananın, bir sevdalının bir halkın yüreğinde gül olup açtılar. Amanosların göğünde yıldızlaştılar. Onlar aydınlatıyor karanlıklarda göğümüzü, onlar yüreğimizde serin bir yel olmuş esiyorlar şimdi. Kürdistan'da geceleri giderek çoğalan bu yıldızlara bakıp ilerliyoruz karanlıkları yırtmak için.

Mücadele arkadaşları

Dağ yürekli yoldaşım

Yine bir ezgi dinliyorsun sanki, bakışların bilinmez diyarlara dalmış. Türkülere kimse eşlik etmiyor şimdi, sensizliğin sessizliği lal etmiş dillerimizi sanki

Adı, soyadı: **Hasan HATAY**
Kod adı: **Hasan GORSE**
Doğum yeri ve tarihi: **Gölbaşı Adıyaman, 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri : **22 Nisan 2004, Erzin alanı/Amanos**

Dünmüş gibi hatırlıyorum; 2002 yılının haziranında, kadro okulunda, *'VIII. Kongre Çizgisinde Yeniden Yapılanma Eğitim Devresi'* başlayacaktı. Devreye katılacak arkadaşlar gruplar halinde farklı çalışma sahalarından geliyor, okullara ve kamplara dağılıyorlardı.

Daha önce pratikte birlikte kalmış olan arkadaşlar, uzun süreden sonra tekrar birlikte olmanın sevincini yaşarken, yeni arkadaşlar da heyecanla izliyordu onları. Sabırsızlık ve heyecanla ilerde, pratik sonrası katılacakları eğitimde böylesi karşılaşmalarda nasıl davranacaklarını hayal ediyordu. Ellerinden gelseydi zamanı ileriye alırlardı.

Uzun süre pratikte kalmanın verdiği olgunluk ve yıpranmışlığı eski arkadaşlardan görmek mümkündü. Onların bakışları, yüz ifadeleri, davranışları neler anlatmıyordu ki o zamanın biz yenilerine. Büyük güç dengesizliğine rağmen çetin geçen savaş sürecindeki zorluklar, tanıklık edilen onlarca şehadetler, imkansızlıktan dolayı bir şeyler yapamamanın verdiği eziklikler, üzerinde titrenilen yüzlerce yaralı gerçeğinin kutsallık izlerini görmek mümkündü o her çizgisine bir savaş sahnesi yansıyan yüzlerde. Yüzlerindeki her bir çizgi yaşanmış bir anın ifadesiydi. İz bırakmış demiyorum, çünkü gerillada yaşanan her an, insan yüreğinde bir iz bırakır. Acıdır çoğu zaman bu izler.

Ama tüm bunların yanında o yüz hatlarına yansıyan maneviyatı, morali, coşkuyu, heyecanı görmek de fazlasıyla mevcuttu. Yaşananların hüznü yine de yaşanacakların güzelliğini örtemiyordu. Biraz puslu olsa da o yüz hatlarına yansıyan sevinci gölgede bırakan bir şey olamazdı. Umuttu bu... Tıpkı Gorsi (Hasan) arkadaşın yüz hatlarına yansıdığı gibi. Yaşamın güzellikleri, zorlukların kutsallığı, yaratılan değerlere bağlılık, fedaice bir ruh ve hepsine ışığını yansıtan umut.

Gorse (Hasan) heval, 1997'deki geri çekilme esnasında Amanoslar'dan Güney'e geçerken, Suriye devleti tarafından yakalanmıştı. Bir grup arkadaşla iki buçuk yıl zindan yattıktan sonra, tekrar yönünü kutsal

alanlara, dağlara verip Xınere alanına gelmişti. Zindanda kaldığı süreç boyunca partideki gelişmelerden kopuk kalmıştı. Önceki pratik sahası da haberleşme imkanlarının oldukça az olduğu bir alan olmasına rağmen, Gorsi hevalin dağlara ulaştıktan sonra gösterdiği uyum, bütünleşme hepimizi şaşırtmıştı. Bu konu üzerinde epey kafa yordum. Çıkardığım sonuç, mantığa en yakın olanıydı. Hem Gorsi arkadaşın duruşunda bu sonucu doğrulayan o kadar çok yan vardı ki. O, PKK'nin özünü içirmişti benliğine. Ne değişirse değişsin bu öz, binlerce yıl korunan bir hazine gibi ulaşıyordu en derin karanlıklara. En uzak alanlara, zindanlara, hücrelere ve yüreklere. Niye zorlansındı ki? O özü almış ve içirmişti benliğine.

Hasan (Hasan Hatay)

Eğitim devresinin bitiminden sonra, yeni bir ruhla yeni bir başlangıç için tekrar düzenlenmesi yapılıp askeri güçlere gönderildi. Aradan fazla zaman geçmeden yönünü tekrar Kuzey'e verip Amanoslara yol aldı. Adıyaman'da doğmuş, Hatay'da büyümüştü. Ömrünün parti dışındaki zaman dilimini geçirdiği bu topraklarda savaşmak O'nun için bir gizi çözmekti belki. Belki çocukluk hayallerini yeniden yaşamaktı. Belki yıllarca tanıklık ettiği sürgünden, baskıdan, savrulmuşluktan intikam almaktı. Kısacası bu topraklarla O'nun kadar bütünleşebilen kimse yoktu. Bu toprakların rengine, dağına, taşına bunca yakışan başka bir gerilla silueti yoktu. Ve Amanoslar'da şehit düştü. Tolhildan O'nun sevdasıydı. Uzak kalamıyordu sevdasından. Orada Tolhildan'da olmalı, tolhildan almalıydı. Her kuytusuna aşina olduğu bu coğrafyada postal izleri kalmayana dek savaşmalıydı.

Doğadaki gerçek, Gorse yoldaştan fazlasıyla mevcuttu. 1992'den günümüze kadar geçen çetin mücadeleli yıllar O'na birçok şey kazandırmıştı. Savaş bilinçle yürütülmezse insanın çok şeyi yitirmesine de neden olur. Gorse heval savaşın tüm zorluklarını yaşa-

masına rağmen insanla bütünleşmiş her güzelliği arar ve yaşamaya çalışırdı.

Doğallığını tamamlayan birçok özgün yönleri vardı. O'nu hep yanında taşıdığı küçük teybinden ayrı düşünmek, hatırlamak ne mümkün! Hep müzik dinlerdi o küçük teybin küçük kasetlerinden. Dinlediği türkülerde hoşuna giden bölümlere etrafına aldırış etmeyen bir eda ile eşlik ederdi. Sadece dili mi bir de ayakları vokallik ederdi dinlediği türkülere. Savaşın insan ruhunda bıraktığı izleri sayfalarca yazıdan daha çok notaların dile getirdiğine, her ezginin bir savaş karesi olduğuna ve müziğin insan ruhunun yıpranan yanlarını onardığına inandığından, içinde biriken duyguların dalgalarını bazen coşkuyla bazen de hüzünle bırakırdı müziğin kıyılarına.

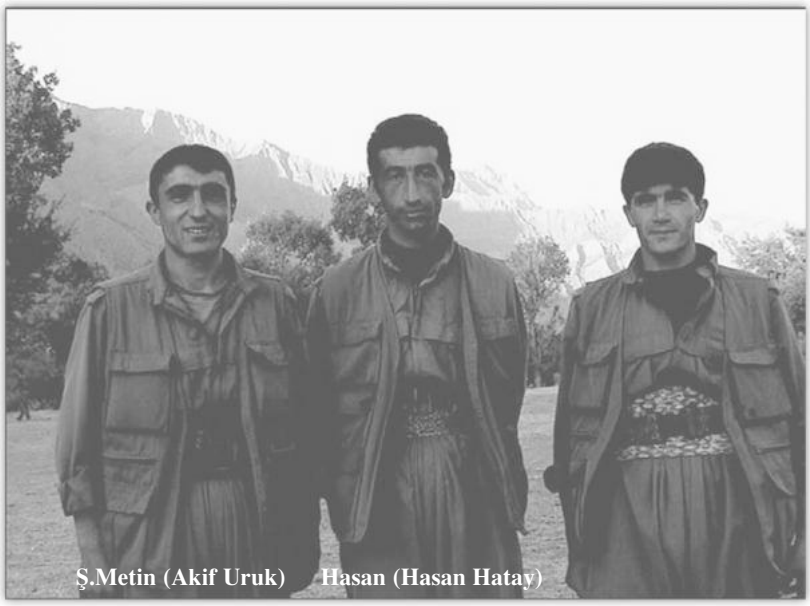

Ş.Metin (Akif Uruk) Hasan (Hasan Hatay)

Güneşte yanan yüzü esmerleşmiş, esmerleşmiş yüzünde parlayan gözler özgürlüğe, umuda, barışa sevdalı kılıyordu insanı.

karanfil çalmış biri gecesine
illa ki karanfil dilemiş
yitirdiklerini
ancak böyle hissedebilmiş
ve sıyrılmış günahlarından
ve öyle beklemiş
kaybettiklerimi bulurum diye
gece gündüz dilenmiş
oysa kaybettikleri yüreğindeymiş
karanfil kokusu gecede

Gorse (Hasan), dağ yürekli yoldaşım. Şimdi bir zamanlar geçip dolaştığın dağların, zozanların ve ormanların bir kuytu yerinde konaklamış bulunuyoruz. Doğal, tebessümlü bakışla çekip siciline konulan fotoğrafın mangamızda bulunan "Parastina Gel" dergisinin mayıs sayısında bize gülümsüyor. Yine bir ezgi dinliyorsun sanki, bakışların bilinmez diyarlara dalmış. Türkülere kimse eşlik etmiyor şimdi, sensizliğin sessizliği lal etmiş dillerimizi sanki.

Aslında bu haliyle nisan şehitleriyle birlikte bize misafir olmuştunuz. Ama böylesi misafirlik bizlere zor geliyor Hasan heval. Arkadaşlarınla birlikte, elinde o küçük teybin, *"merhaba arkadaşlar"* deyip otursaydınız olmaz mıydı?

Gorse heval, şimdi dinlediğimiz tüm türküler umuda, örgütlülüğe ve kutsal direnişe dair bir şeyler anlatıyor. Tüm radyo frekansları o kutsal insanın sesine, soluğuna kilitlenmiş durumda. İşte bak bizde tecrübe kazandık. Yüzümdeki şu ince çizgiler sana dair bir acının izlerini taşıyor. Senden sonra belirdi onlar...

Mücadele arkadaşları

Hasan (Hasan Hatay)

bir avuç mavilikte umut.
gökyüzünde
öyle demişti.
eskiyen takvim yaprakları iken
zaman
bir bir eksildiler ömrümüzden.
kimi bir gece vakti
kimi seher mahmurlukta
nasıl anlatmalı ki
onların öykülerini.
kent sokaklarına ve doruklara
nasıl kazımalı adlarını onların.
hangi kum saatini ters
çevirelim ki
dönülmezliklerini kaldıralım
ortadan.
bir daha dokunup bir kez daha
kucaklayalım
welat oluyordum,
serhildan oluyordum.
o gün on sekiz can oluyordum.
on sekiz candan ben
doğuyordum o gün.
şehit oluyordum.
bedenim evrim olayına tabi.
bedinim toprak
bedenim asi dağ.
ve bedenim bereketli ova.
bedenim başak, bedenim fosil.
gökyüzüne çıkıp ay oluyordum.
gece yolcularının yolunu
aydınlatan.
kutup yıldızı oluyordum.
tüm galaksiler etrafımda
dönerdi.
bense sabit
yön gösterirdim,
umudu arayanlara

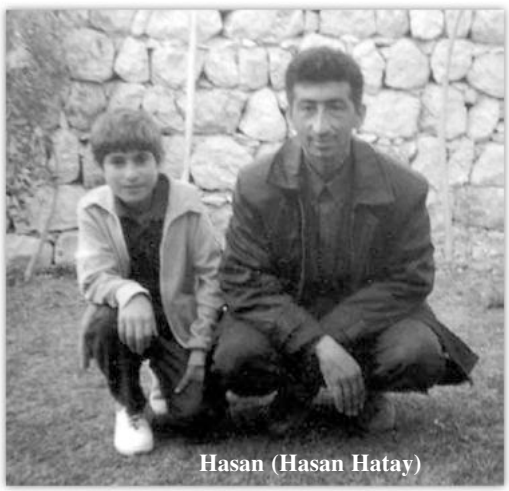
Hasan (Hasan Hatay)

Gülüşünü Munzurlar'la tanıştıracağız

Neden her gece yıldızlar yağar o göklerde ve neden baharda bu kadar çok gelincik tarlası olur ovalarında, dağlarında, insanlarının yüreklerinde şimdi anladım

Adı, soyadı: **Amir NUREWŞAN**
Kod adı: **Şervan AZAD**
Doğum yeri ve tarihi: **Mahabad 1986**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Soran**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Nisan 2004, Xakurke/G.Kürdistan**

En çok, düşleri kızıl bir bayrak gibi gerçeğin tam ortasına dikemeden vurulmak yaralar bizi. En çok, umutlarımız bahara yetişmeden, bir kar fırtınasına tutulunca acı çekeriz. En çok, baştan başa yürünmesi gereken yollar, geçilmesi gereken nehirler ayak izlerimizle tanışmazsa katmerleşir acımız. Her mevziye, her ağaç gölgesine, her dağ doruğuna anılarımızı bırakamamışsak, en çok o zaman incinir yürek. En çok söylenmemiş sözler, yarım kalmış hayaller kanatır içimizi bütün zamanlara inat. Şimdi ondandır yitirmelerle kabuk bağladığını sandığımız yüreklerimizin yeniden kanaması...

Seni yitirmek de o kalın kabuğu çatlattı Şervan heval. Unutmanın değil, zamanın sağalttığı yaralarımız, ruhumuzu da içine alan derin bir sızıyla kanadı. Çünkü henüz büyük hayalin olan Dersim'e ulaşamadan, anılarının gölgesi o yollara düşmeden bir kazada yitirdik seni Xankurkê'nin derin vadilerinin birinde. Mahabad'ın rüzgarlarını, Munzur dağlarının asi rüzgarlarına katamadan yani... Zamanı durdu içimizin. Bütün zamanların göstergeleri sana açıldı.

Oysa yiğitler diyarı o coğrafyaya, isyan günlerinden geriye kalan, değişmez dedikleri fermanları bozmaya gidecektin. Gidecektin ve her köşesine bir isyan sinmiş, uçurumlarında genç kızların çığlıkları saklı bu coğrafyada iyileştirecektin bu bilmem kaç yerinden yara almış sevgiliyi.

Söyle bana yüreği büyük, kendisi küçük yoldaşım; Mahabad'dan Dersim'e kaç günde yol alınır? Kaç kilometre vardır o mesafede ve kaç dağ? Kaç nehir geçilir, kaç ova aşılır? Kaç aysız gece ve kaç dolunay nöbetini devreder birbirine? Mevsimler değişir mi oraya ulaşılana dek? Kaç defa kalan yolların gün ölçümü yapılır? Kaç dağın doruğunda yüzünü rüzgara çevirip derin derin solunur? Peki uykusuzluğun ve sızıların yolundan çeviremediği ayaklara hükmeden ne bütün yollar, ömürler boyunca? Hangi sevda hangi tutku ya da hangi intikam duygusu ve hangi düş?

Söyle şimdi bana büyük yürekli küçük yoldaşım.

Söyle bana yüreği büyük, kendisi küçük yoldaşım; Mahabad'dan Dersim'e kaç günde yol alınır? Kaç kilometre vardır o mesafede ve kaç dağ? Kaç nehir geçilir, kaç ova aşılır? Kaç aysız gece ve kaç dolunay nöbetini devreder birbirine? Kaç dağın doruğunda yüzünü rüzgara çevirip derin derin solunur? Peki uykusuzluğun ve sızıların yolundan çeviremediği ayaklara hükmeden nedir bütün yollar, ömürler boyunca? Hangi sevda hangi tutku hangi düş ?

Neden susuyorsun öylece derinlere dalarak, sessizliğin fırtınalarına kaptırarak yüreklerimizi?

Düşünüyorum Mahabad ve Dersim'i. Aynı kaderin ortakları iki mekan. Aynı özgürlük sevdasına tutulmuş iki yürek. Darağaçlarında sallandıklarında bile direnişlerini kızıl bir bayrak gibi dalgalandıranların meskenleri. Alişer'in, Seyit Rıza'nın, Qadı Muhammed'in isyanının yankısı var bu kentlerin rüzgarlarında, semalarında birbirine karışan. Uçurumlarda çığlıkların yankısı, dağların kuytusuna gizlenmiş mağaralarında isyan yiğitlerine yazılmış türkülerin ezgisi var. Rüzgar, dağ başlarında yanan isyan ateşlerinin kokusunu taşıyor Mahabad'dan Dersim'e doğru. Nehirlere vuran bu kızıllık ayışığından değil, ölüme umarsızca giden bedenlerin kanından. Güneş geceye devrederken nöbetini, bir yıldız yağmuruna yakalanır insan bu kentlerde. Sağanak... Neden her gece yıldızlar yağar o göklerde ve neden baharda bu kadar çok gelincik tarlası olur ovalarında, dağlarında, insanlarının yüreklerinde şimdi anladım. Bunların her biri Dersim ve Mahabad'ın yürekli eşkıyalarının siluetidir belki de.

İntikamı alınmamış an, unutulmamış iki isyanın arayışı idi seninki. Uçurumlara asılı kalan çığlıkları gerillanın sloganında huzura kavuşturmak, nehirlerin kızıllığını mavi göğe kardeş yapmak isteği idi. Sahte sınırları, tel örgüleri aşıp Kürt'ün ülkesini boydan boya gezmek, anlaşılmaz bütün dilleri beyinlerden silip direnişin dilini öğretmek istedin Kürt halkına. Öyle bir sevdaydı ki bu, o bitmek nedir bilmez yolları, sı-

radağları, ovaları ve nehirleri bir solukta geçebilirdin. Saatler, günler, hatta mevsimler bile geçse, sen o uzak olanı yakınlaştırmalıydın. İşte bu yüzden; yani uzakları yakınlaştırmak için uzakları seçmiştin. Buydu hayallerin. Ve şimdi yüreklerimizi durmadan kanatan yaramız.

Şervan (Amir Nurewşan)

Erken büyümek Kürdistan çocuklarına has bir şey. Çoktandır biliyoruz bu gerçeği. Ama söyle bana küçük yürekli büyük yoldaşım. Büyümeyi bekleyemeyecek kadar kabına sığmayan bu sabırsızlık da nesi? Henüz 13 yaşındayken ve belki de yaşıtlarının çoğu karanlıktan korkuyorken, sen bunca cesareti, iddiayı nerede biriktirdin de geldin? Yüreğinin büyüklüğünden değil mi? Benimki de soru işte. Yüreği büyük olmayanlar nasıl tutulur ki böyle bir sevda ateşine. Katılmak için bu kadar sabırsızdın, ama tam altı yıl boyunca, hayallerini gerçekleştirecek kadar büyük bir irade kazandığın noktasında yoldaşlarını ikna etmek için de derviş kadar sabırlıydın. Herkes, genç yaşına rağmen senin bu kadar zorlu bir yolculuğa çıkabileceğin, o uzun yolları aşabileceğin, her bastığın yerde bir anının izini bırakıp yürüyeceğin ve gittiğin yerde başaracağın konusunda hemfikirdi. Zaten Dersim grubuna da böylece katılmıştın.

Artık çok yakındı hayallerini ve büyük ideallerini gerçekleştireceğin zaman. Şafakla gelen gün kadar, bir dağ doruğunda gökyüzüne ulaştığını sandığın an kadar yakındı. Dallarda patlayan tomurcuklarla gelişini müjdeleyen bahar kadar yakın...

Altı yıllık bekleyişin ardından yine sabırsızdın işte. Kış henüz bitmemişken üzerindeki beyaz örtüyü yırtmayı başarıp açmış mor çiçekler kadar sabırsız. Ve kınında duramayan bir kılıç kadar keskin...

Bir savaşçı mevzide son mermisine kadar vuruşurken, düşmanı ile amansız bir kavgaya tutuşurken kaymalıdır gökteki yıldız misali. Ya da zindanda bedenini kurşun diye sürmelidir direnişin namlusuna. Tek silahı bedeni olmalıdır. Ama başka çaresi kalmamışsa. Yaşamın ancak ölümle anlamlı kılınabildiği bir an ise o. Yoksa bir devrimci, yaşamı hem de en güzelinden yaşamı iliklerine kadar yaşamayı hak etmiştir. Bir serüvenci bunun dışında başka bir sonu asla hak etmez. Ölüm hiç gezinmesin deriz göğümüzde. Ama ölümün yolu Kürdistan'da kendisiyle yüzleşmekten korkmayanlara düşer her zaman. O kaçınılmaz an gelip çattığında ise yaşadığımız acıda gurur vardır, umutlarımızı bu acılarımızla büyütürüz. Biliriz ki anlamlı yaşamın kaçınılmaz bedelinin verileceği an gelip çatmıştır. Ama bazı bedeller vardır ki bir ömrü sığdıramayacağımız sızılar ve keşkeler bırakır.

Seninki gibi hevalim.

Ve bir patlamanın çığlığıyla bütün sözler yarım kaldı, düşler, ayak izleri... Yıldızlar günün ortasında yağmaya başladı. Yanaklarımız yatağından taşan nehirler gibiydi. İşte bu talihsiz kaza yapılması gerekenleri, hayalleri alıp götürdü kendisiyle sel suları gibi. Bize iki katı bir acı bırakarak... Nisanı yağmursuz, gökyüzünü yıldızsız, kırları çiçeksiz bıraktı bu zamansız gidişin kendisi küçük yüreği büyük yoldaşım...

Küçük duyarsızlıkların büyük hayalleri böyle hiçbir serüvenciye yaraşmayan bir kaza ile dize getirdiğini gördükçe, en çok da kendimize kızıyoruz. Hayallerini tam yaşatamadığımıza... Bizi en çok acıtan da bu. Bu düşleri sen gerçekleştirmeliydin büyük yürekli yoldaşım. Çünkü bu iddianın en cesur şövalyesiydin sen. Dersim arzun, hiç tanımlayamadığın düşlerin genç bedenin, zamansız gidişin her biri bir yara açıyor ruhumuzda.

Erkendi. Her şeye erken başladığın gibi gidişin de erken oldu heval. Henüz 13 yaşındaydın dağları kucakladığında. Sadece beş yıl taşıyabildi seni bağrında bu ülke, bu topraklar Kimbilir fırtına yürekli küçük yoldaşım, belki de rüzgar taşımak korkulacak şeydi. Mahabad'dan Munzur'a rüzgar taşımak da ancak senin gibi isyanı kendinden taşan bir çoçuğa yaraşırdı.

Yüzünde ne de çok anlam vardı. O destana, Munzur'a kavuşma umudu gibi bir tebessüm sinmişti dudaklarının kıyısına. Dersim'i Mahabad'ı kan gölüne çeviren düşmanına karşı sahte sınırlara meydan okuyan cesur bir öfke vardı uzaklara takılan bakışlarında. Yüzünde beliren ışık sanki gelecek güzel günleri muştuluyordu.

Ve bir tek gülüşün bize senin çocuk yanının olduğunu hatırlatırdı. Bak! 'çocuk' diyemiyorum görüyorsun. 'Çocuk yanın' diyorum. 13 yaşında kavgayı göze alacak kadar cesur, inançlı ve iddialı olan bir yüreğe böyle hitap etmek hiç yaraşmaz gerçeğe. Ama bir tek gülüşün bu gerçeği hatırlatırdı bizlere.

Toprağa her bakışımızda senin gibi nice kendisi küçük yüreği büyük şehitlerimizi anıyoruz. ***Demhat'ı, Bahar'ı, Dılovan'ı, Menal'ı, Tolhildan'ı, Çiçek'i*** ve daha nicelerini... Çocuk oldukları bir tek gözlerindeki masumiyetten belli olan o koca yürekli çocuklarımızı... Siz gibi bağlandık, bu bağrında kar fırtınalarında solan nazlı güllerin yattığı çiçekli toprağa.

Şervan (Amir Nurewşan)

Ama söz sana küçük gerilla. Hayallerini götüreceğiz Dersim'e. Gülüşünü Munzur dağlarıyla tanıştıracağız. Kahkahan, uçurumlarda yankılanan acı çığlıkları rüzgarın önüne ta-

kıp bizden uzak mekanlara taşıyacak. Acı ve umutsuzluk göğümüze çöreklenmeyecek artık. Dağların derin kuytularına sinen acılı ezgiler isyan türküsü olup dolaşacak dilden dile. Umudun her bahar Dersim'de açan kızıl gelincik tarlaları gibi sevinçle dolduracak içimizi. Öfken hedefini şaşmayan bir ok gibi saplanacak düşmanın yüreğine.

Merak etme heval, seni de götürüyoruz Dersim'e. Aştığımız bütün dağlara anılarından bir parça ekleyeceğiz, geçtiğimiz nehirlere gülüşlerinden akıtacağız, ovaların yeşilliğine sabırsızlığını emanet edip, çocuk yanını da yüreklerimizde taşıyacağız yoldaşım.

Mücadele arkadaşları

Dalların sevdası düşmüş toprağa
Olgun meyvelere hasret gençliğimiz
Zamanın billur çağlayanı
Gürül gürül akarken avuçlarımızda
Bir damla yağmur adına
Yakarmış dağbaşlarında yüreğimiz
Gökyüzünde sanılmış bütün yaşam
Gökyüzüne çivilenmiş ellerimiz

Ateşler yine parlıyor dağlarda
Dolular yine kırıyor çiçekleri
Gecenin karnına inerken şafağın tekmeleri
Bulutları delen ışıklar
Ezik ve kinli
Aydınlık iri

Nasıl kapanır bu kanayan yara
Nasıl anlatılır ki sana bu hal
Terimde tuz gözyaşımda bal
Bağdaş kurar mısın soframa
Gözlerimde umut yüreğimde aşk
Ölümleri boşlayıp düşer misin sevdama

Bahar değil acı yükleniyor dallarıma
Yapraklarımda ayrılık
Meyvelerimde gurbet
Vuslat olup gelir misin kollarıma
Ellerimde kış saçlarımda kar
Cemre olup düşer misin toprağıma

Mayıs ayı şehitleri

siz şimdi bana bir kucak
gökyüzü getirebilir misiniz
demir örgülerle parçalanmamış
suda serin suda
pırıl pırıl akan bir yaprak
bana çiçek kokusu
bana deniz bana toprak
boyunca mayısa batmış
bir ağaç büyütebilir misiniz
bana verebilir misiniz muştusunu
silahları susmuş bir dünyanın

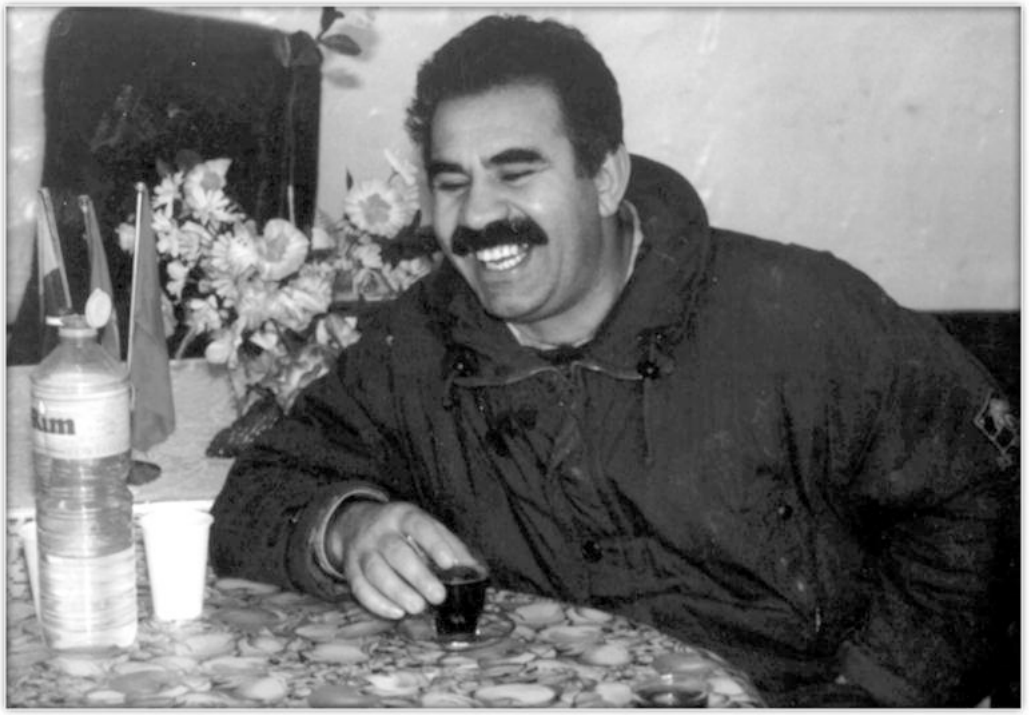

"Bir halk için her şeye cevap vermeye hazırım. Siyasi, askeri, her yönlü hakları hususunda hal ne haldir, gidiş ne gidiştir, savaş ne savaşıdır, bunların hepsinin yanıtları var. Benim bir halk için verdiğim söz budur. Buna bağlıyım ve üzerindeyim. Yine sizin için hayırlı olan hepimizin bağlı kalacağı, inançla, güvenle birlikte olacağımız hususlar bunlardır. Temelinde büyük ispatlar vardır. Her şeyden önce ispatı bu kadar şehitlerimizdir. Binlere, on binlere varan zindan direnişlerimizdir, yine dağların doruklarındaki on binlercesi hep büyük ispatlardır. Bizim, halkımıza ve gerçekten şehitlerin anısına sözümüz var, uygulayacağız. Ve bunun da adı kazanmaktır"

Önder Apo

Sonsuz nöbettesin şimdi

Acının bağrından
mavi bir çelik gibi fışkıran
öfke
dünyayı değiştirecektir mutlaka
yani hayat
kendini yeniden yaratacaktır
ona sahip çıkan ellerde
bu yüzden öfke
sevda gibidir kimilerinde

Adı, soyadı: **Hüseyin DAVUT**
Kod adı: **Reber**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Mayıs 2004, Eruh merkez/Botan**

Büyük hedefler büyük insanların işidir. Büyük inanç, güven, yurtseverlik, iddia ve farklılık ister. Kısacası ne pahasına olursa olsun yürek denizini bile aşan bir bağlılıkla bağlı kalmayı başaranların işidir.

Hele Kürdistan'da, binlerce yıldır her şeyden mahrum bırakılmış, sömürülmüş, parçalanmış; sağır, dilsiz olmuş; adeta köleleştirilmiş bir halkı özgürlüğüne kavuşturmak, o halkın devrimcisi olmak hiç de sanıldığı gibi kolay ve rahat değildir.

Başkan Apo ile başlayan özgürlük ve aydınlanma hareketi, temelini tüm insanlık tarihinden alarak, bilimsel ve felsefik bir ideoloji ile insanları geliştirip militanlaştırdı. Başkan Apo çizgisinde gelişen PKK'nin 32 yıldır sürekli yükselen mücadelesine nicesi katıldı. Kimisi henüz merhaba demişken, gidenlerin ellerinden tutup göçüp gitti, kimisi yüreğindeki coşkuyu henüz yaşarken, kimisi her gün yeşeren yeni hayallerini umutlara katık edemeden, ama hepsi de kahramanca gitti. Ortak özellikleri vardı hepsinin; sevdaları, hayalleri, umutları. Gülünce yıldızlar konardı göz bebeklerine. Kayıp gitmeyen orada öylece duran ve parlayan...

Ve onlar, halkın özgürce yaşaması için gülümseyerek kendilerini feda ettiler.

Kürdistan'ın dört parçasından, insanlar akın akın dağlara aktılar. Küçük Güney parçasında da bu amaç uğruna hemen hemen her aileden bir şehit verildi. Orada, Önder Apo'nun eşi görülmemiş yirmi yıllık çabası, halkımızda köklü bir bağlılık ve bilinç geliştirdi. Sonra gelişen uluslararası komployla durdurak bilmeyen bir fırtına koptu yüreklerde. Bağlılığı, fedakarlığı, inancı bileyen bir fırtına. Bu fırtına sonrasında Kürdistan'ın diğer parçalarında olduğu gibi Küçük Güney parçasından da binlerce genç parti saflarına, dağlara akın etti. Reber heval da bu fırtına sonrasında Kürdistan dağlarına düşen yağmur damlalarından birisi oldu.

Yarı küçük burjuva, yarı köylü, ama yurtsever ve emekçi bir aile yapılanması içinde büyümüştü. Ortaokula kadar okuyabilmişti. Gerisi büyük bir sevdaydı

"Belki de isteğin oldu. Sonuna kadar bu topraklara bekçilik yapıyorsun artık. Bu insan sesine hasret kalmış köyler, bu dalları kurumuş badem ağaçları, asma yaprakları, yakıla yakıla kararmış arazi bir gün yeniden yeşerecek. Sen yerin derinliklerinden fışkıran tertemiz bir kaynak suyu gibi yeşerteceksin hepsini usul usul. Bak! Şu badem ağacında inadına tomurcuk açmış dal sana ne kadar da benziyor. Gözlerin gibi yemyeşil bir dal duruyor karşımda"

yaşamında. Yüreğini gerillaya kaptırdığını söylüyordu her fırsatta ve sevdasına gitmesi gerektiğini de...

Kalbinin her atışının adını fısıldadığı topraklara ulaştıktan sonra, anılarını ve nasıl katıldığını anlatırdı hüzünle: 'Önder Apo'nun esaretini duyduğumuzda, hayat anlamını yitirdi. Hayatımız O'nunla anlamını bulmuştu. Çocuk, genç, yaşlı; kadın erkek O'ndan göz yaşları eşliğinde söz ederdi. O'nun için yaptığımız hiçbir şey yüreğimizdeki fırtınayı biraz olsun dindirmeye yetmiyordu. Bedenler alev alev tutuşurken bile, dilin son döngüsü O'nun adıydı. Sanki hiçbir şey yetmiyordu, en değerli varlık olarak bilinen hayatların feda edilmesi bile yetmiyordu. Bir halkın göz yaşları birbirine karışıyordu dünyanın dört bir tarafından. Komploya, tasfiyeciliğe duyduğum öfkeylele ben de kendimi dağlara attım' diyordu. Derin bir sessizlik kaplardı bulunduğumuz ortamı, sonra kendi kendine söyler gibi, 'aslında duygusal bir katılımım oldu' diyordu. Bu sözle bilimsel katılımının ilk adımını da atmış oluyordu aslında.

Reber heval kalbini kaptırdığı Kürdistan dağlarına büyük bir coşku ve moralle gelmişti. Afrin'den Kandil'e kadar olan mesafeyi yürümeye başlayarak ilk gerilla yolculuğunu yapmış, yaşamının bir kesitine şahit olmuş Afrin'i ve sıcacık anıları ayaklarının gücü ile geride bırakarak, dağlara kavuşmuştu.

Gelir gelmez çatışma ortamında bulmuştu kendini. YNK ile yoğun çatışmalar yaşanıyordu. Bu ortam O'nu savaşla, savaşın acımasızlıklarıyla, savaş arkadaşlıklarıyla, kısacası yaşamla kısa sürede tanıştırmıştı. Kandil'den Zagros'a, Gare'ye, oradan da Metina alanına geçmişti. Dört yıl boyunca Güney alanlarında çalışmalara aktif olarak katılmıştı. Bu süre zarfında da her fırsatta Kuzey'e gitme istemini dile getirdi. Kuzey'e gideceğinin umudunu bir an olsun kaybetmeden, durmadan Kuzey'e gitme istemini belirtti. Bu istem O'nu yaşamda tıkatan değil, iddiasını kamçılayan bir etken olmuştur.

Önerisi kabul edilmişti Reber hevalın. Kuzey'e geçecekti.

2003 yılının mayıs ayıydı. Suların en coşkun olduğu, önüne gelen her şeyi sürükleyip götürdüğü bir zaman dilimiydi. Arazinin birçok yerinde metrelerce kar vardı. Kaşura sınırından Gera Berana, Kato Marinos, Faraşin, Serhesın ve Kato Jirka zozanlarından, İskender'in yenildiği dağları geçerek, bir destana adlarını yazdırmanın gururu ile çıktıkları yolda, yağmurlu ve fırtınalı bir mayıs sabahı Deriye Berana'ya ulaştıklarında karşıladık onları. Bir manga güçle gelen bölüğü karşılamaya gitmiştik. Reber hevale ilk o zaman gördüm. sırtında ağır bir çanta, omzunda BKC vardı.

Gülüyordu; *"ulaştık, artık kimse bizi yenemez"* diyordu. O akşam hava öylesine soğuktu ki, beslediğimiz beş tavşanın beşi de ölmüştü. Çok üzülmüştük. Ama yine de Rızgar arkadaşın esprileri ve Reber arkadaşın gülüşleri, üzüntümüzü hafifletmiş, bizde o güne dair güzel anılar bırakmıştı.

Ondan sonraki günlerimiz beraber geçti, birbirimizi tanımaya başladık.

Reber arkadaş iyi bir aile terbiyesi almıştı. Aileden edindiği kültürü örgüt kültürüyle birleştirmişti. Utangaçtı, az ve öz konuşurdu. Konuşmaktan çok, yaratmanın bir felsefe haline geldiği mücadelemizde Reber heval da yapılması gerekeni yapıyordu. Nerede iş, zorluk, orada Reber heval vardı. Sıra hizmet etmeye gelince, 'yorulmak' kelimesi lugatında yoktu.

Hatırlıyorum; her soruya cevabı, *"ben hazırım"* oluyordu. Çok ilkeli, hesapsız bir katılımcıydı. Genç bir yoldaştı. Kuzey'e geçişi O'nun için çok anlamlıydı. Militanlık görevlerinin daha iyi yapılması gerektiğini söylüyordu. O da düşmanla yüz yüze savaşıp, büyük istemle yoğrulmuş birikim ve tecrübesini "savaşamazlar" diyenlerin yüzüne bir tokat gibi indirmek istiyordu.

Hiçbir çalışmadan geri durmayan Reber heval, kaldığı ve beraber yaşadığı tüm arkadaşların saygınlığını ve sevgisini kazanmıştı. Bağlılık, cesaret, fedakarlık, kişiliği ile bütünleşmişti. Son gittiği eyleme de kendi ısrar ve dayatmalarıyla gönderilmişti. *"Sürece karşı kendini geri çeken ve basit yaşam peşine düşen her kimse, ihanetçidir"* diyordu. Yılların yarattığı değerleri korumak için çabalıyordu durmadan.

Botan'dan, özelde ise Garısa alanından çok etkilenmişti. Bu alanda daha nice zorlukları yaşayan yoldaşlarının anılarını canı gönülden sessiz bir şekilde dinleyerek, tecrübe ederek, olgun bir anlayışla dinliyordu. Burada halkın yaşadığı acıları daha derinden duyumsuyor, yurtseverliğin güçlülüğünü hissediyordu. Anlamlar geliştikçe, hissettikleri de büyüyordu, genişliyordu.

Çoğu boşalan, kilometrelerce alana yayılmış o insansız arazi ve köylerden çok etkileniyordu. 1994'den bu yana, düşmanın uyguladığı özel politikalar sonucu nice arkadaş şehit düşmüş Garısa alanında. Orada olmaktan öylesine mutluydu ki... Şanlı 15 Ağustos Atılımı'na tanıklık etmiş ve şimdi insansızlıktan kavrulan bu topraklara serin sular gibi akmak, O'na ayrı bir gurur veriyordu.

Reber (Hüseyin Davut)

Bir torba erzağı arkadaşlarına ulaştırmak için nice pusulardan geçmiş, geceler boyu yürümüş; yorgunluğunu gelecek düşüyle giderip, eyleme giden yoldaşlarının sergilediği o iradeyi ta derinlerde yaşamıştı. Garısa alanı asla gerillasız kalmamalıydı. Bu, orada günlerce açlıkla, operasyonlarla içiçe kalan yoldaşlarına ihanet demekti Reber heval

için. Garısa'da yaşananlar, kendi duvarının çeperine çarpan bir destan olmamalıydı.

İnsan için gerekli en sıradan şeyin dahi korkunç bir kuşatma ile oradaki gerillaya çok görüldüğü anlar olmuştu. Ama her şeye rağmen yaşamları pahasına da olsa bu toprakları terk etmemişti yoldaşları. Meçhul asker anıtıyla doluydu bu topraklar. Orada nefes alıp vermenin bile şehitlere bir borç olduğu gerçeğini derinden kavramıştı.

Birbirimizden ayrıldığımız 18 Nisan 2004 tarihinde, "geçmişte Garısa'da çok şehit verdik. Salt arazinin ve oradaki anıların nöbetçiliği için bile olsa oraya gitmeli. 1984 yılının 15 Ağustosu'ndaki gibi, 2004 yılında da Eruh başını kaldırmalı" demişti. Ve akşamüzeri, özgürlüğün kalesi Piro dağının sağ tarafındaki boğazdan geçerek, gece karanlığında gözden kaybolmuştu. Orada şehit düşen arkadaşların ayak izlerini takip etmek, her bir saniyesi kahramanlık ve dirençle işlenmiş o anılara bekçilik yapmak, Garısa'ya, Agit yoldaşın mekanına gitmek için bizden ayrılmıştı.

Ve Garısa'nın kutsal toprağına bir çıban gibi yapışıp kalan ihanet bu sefer de seni hedeflemişti hevalım. 2 Mayıs 2004 tarihinde, Eruh'ta akşam saatlerinde korucularla karşılaşmışsın. Kahramanca, 15 Ağustos ruhuna yakışır bir iradeyle çatışmışsın. Sana da bu yakışırdı hevalım. Ama bilmek, gidişinin erken bir gidiş olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bütün gidişler erkendi. Takip edeceğin ayak izleri, alınacak intikamlar vardı. Eruh'u, 15 Ağustos'un görkemine kavuşturmak vardı. Hani diyor ya şair, *"her ölüm erken ölümdür;"* Bu dizeyi bir kez de senin için okuyor, yüreklerimizi acıyla biliyoruz.

Belki de isteğin oldu. Sonuna kadar bu topraklara bekçilik yapıyorsun artık. Bu insan sesine hasret kalmış köyler, bu dalları kurumuş badem ağaçları, asma yaprakları, yakıla yakıla kararmış arazi bir gün yeniden yeşerecek. Sen yerin derinliklerinden fışkıran tertemiz bir kaynak suyu gibi yeşerteceksin hepsini usul usul. Mazlumlarla, Rızgarlarla, Berivanlarla birlikte usul usul akacaksınız susuzluktan çatlamış bu topraklara. Bak şu badem ağacında inadına tomurcuk açmış şu dal sana ne kadar da benziyor. Senin gözlerin gibi yemyeşil bir dal duruyor karşımda.

Şimdi, hiç eskimeyen zamanlar kadar uzun bir buluşma oldu seninkisi. Çoğunu anılardan tanıdığın o arkadaşların hepsi ile gerçek buluşmayı şimdi başardın Reber heval. Artık senin nöbetini tutan nice genç daha yetişene dek ve o anlamlı buluşmanın zamanı gelene dek, senin anın, kararlılığın, her işe hazır militanca duruşun bize mücadele etme gücünü ve kararlılığını verecek eskimeyen zamanlara kadar. Nöbet sırası bizde şimdi, sen rahat uyu hevalım...

Mücadele arkadaşları

Bahara benzeyen hayalleri vardı

Düğümleniyor kurşundan bir parça boğazım. İçimin uzaklıkları, özlüyorum sizi. Uzaklıklar rotasını hiç şaşmamış, içimin uzaklıkları sizleri gösteriyor inatla. Özlüyorum sizi. Papatyalara sığmıyorum; dönecek dönmeyecek, dönecek dönmeyecek, dönecek diyor son yaprak, son yoldaş

Adı, soyadı: **Sirvan KAMİL**
Kod adı: **Kadir**
Doğum yeri ve tarihi: **Bağdat, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997, Kandil**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Mayıs 2004 Garısa alanı/Botan**

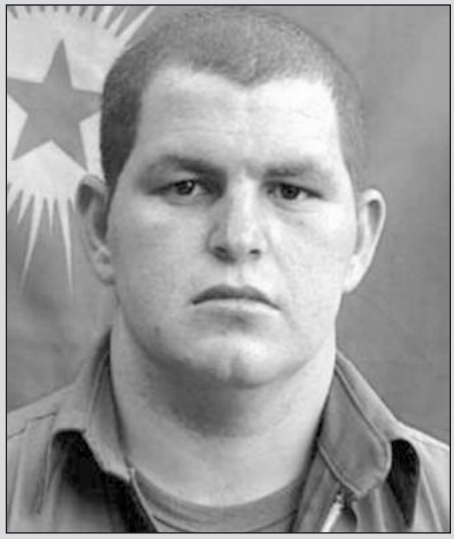

Adı, soyadı: **Mehmet OKATAN**
Kod adı : **Berxwedan URFA**
Doğum yeri ve tarihi: **Halfeti/Urfa, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Şahadet tarihi ve yeri : **6 Mayıs 2004 Garısa alanı/Botan**

6 Mayıs 2004 tarihinde Eruh'a bağlı Şave köyünde komplo sonucu şehit düşürülerek, bedenleri üzerinde insanlık dışı muameleler uygulanan Reber Rojhılat, Ferhat Dırbesiye, Abbas Siirt, Berxwedan Urfa, Kadir Soran ve Welat Derik arkadaşların anısına

Göz bebeğimizden bir kan damlası düşer bu çiğnenmiş, bu dokunulmuş, bu uğruna sonsuz uykulara yürüdüğümüz toprağa...

Dağıtır bizi bir rüzgar

Ve sonra milyonların toplandığı yürekte, o okyanusta toplar.

Kudurgan ırmakların durulup geldiği, sessiz, sinsi suların yenilip sığındığı, bulanık derelerin arınıp sokulduğu o okyanus...

Herekol zirvesinden sabırsızca aşağılara ulaşmak isteyen karların koşuştuğu o okyanus..

İşte o okyanus, şimdilerde kan damlasıyla mayalanır.

Okyanus, içimizdeki en yakın ve en uzak yer... Yanı başımızda, damarlarımızda dokunulmaz kıldığımız kuytulardır. Ve bir o kadar

da uzak. Hem nefesimiz hem nefessizliğimiz; hem acımız hem yaşam gerekçemiz; hem gülüşümüz hem göz yaşımız.. Sana senden yakın, ama bir ömür koşturmanın bile ulaşmaya yetmediği kadar uzak... Gidenlerimiz, uzaklarımız, içimizin kanayan yaraları, dinmeyen ince sızılarımız. Durmadan acılarını biriktirdiğimiz canlarımız.

Ve bizler o okyanusun damlalarıyla mayalanıyoruz. Tarihi yarımlıklarımız, acılarla örülerek tamamlanıyor. Acıdan başka hiçbir şeyin gücü yetmiyor yarımlıklarımızı tamamlamaya... Acıların toplamıyız; yarım kalmış hayatların, ertelenmiş sözlerin, gerçekleşmemiş hayallerin toplamıyız. Bizim yarımlarımızı bir başka acı tamamlayana dek sürüyor bu. Uzaklıklar, hasret hücresi haritalarımıza sığmayan haykırış olup büyütüyor kalbimizin sarnıcını. Her birinde alıp götürüyorum uzaklıklardaki özlemleri... Yanı başımdaki patikaya Munzur gecelerinin serinliğini getiriyor biri. Koçgiri isyanının yenilmeyen yanı oluyor bir diğeri. Birileri Mardin'e giden turnaya gazeller, şiirler diziyor. İçimiz hasretlerle harmanlanıyor. İsyan ve bizleri ayakta tutan değerlerimiz, özgürlük vadisinden coşkuyla akan kar suları gibi akıyor bahar yüzlü gelecek umutlarımıza.

Bir güneş doğuyor sonra, tüm hayallerin ve hasretlerin üzerine. Yapraklarının tek mi çift mi olduğu bilinmeyen hayallerimde solmayan papatyam selama duruyor. Hasretin içten yalnızlığı o kutsal ışıkla örtünüyor bir parça.

Sonra onlar... Asla yüreğime gömemeyeceğim, hiçbir yüreğe sığmayan halkımın seçilmiş evlatları. Daha az önce buradaymış gibi yakınımızda hissettiğimiz, ardlarındaki bütün gemileri bırakıp da giden yoldaşlarımız, geri dönmeyenler. Geri dönmesine gerek olmayanlar. Hep bizimle yaşayanlar... Kalplerimizde kızıl çizgiler bırakıp uzaklara gidenler. İçimizde taht kuranlar. Şehitlerimiz geliyor, o

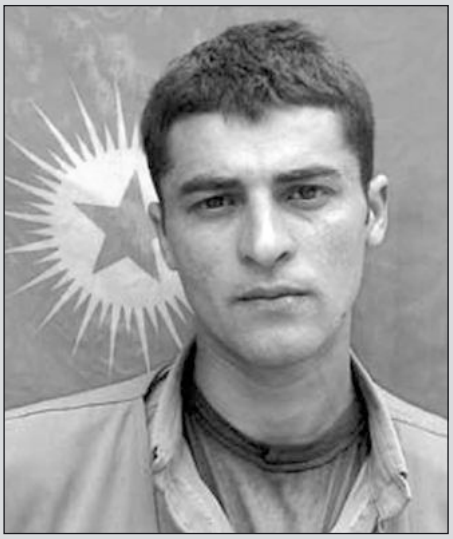

Adı, soyadı: **Mahfus ULUCA**
Kod adı: **Abbas**
Doğum yeri ve tarihi: **Hizan/Bitlis, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000, Botan**
Şahadet tarihi ve yeri : **6 Mayıs 2004 Garısa alanı/Botan**

Adı, soyadı: **Mezın HÜSEYİN**
Kod adı: **Welat KARASLI**
Doğum yeri ve tarihi: **Dırbesiye/Suriye 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Kandil**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Mayıs 2004 Garısa alanı/Botan**

Adı, soyadı: **Şahan MUHAMMEDİ**
Kod adı: **Reber SİNE**
Doğum yeri ve tarihi: **Sine/İran, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000, Kandil**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Mayıs 2004 Garısa alanı/Botan**

Adı, soyadı: **A.Rahim BIROHISO**
Kod adı: **Ferhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Haseki, 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Dırbesiye**
Şahadet tarihi ve yeri : **6 Mayıs 2004 Garısa alanı/Botan**

kutsal ışığın ardından. Yalnızlığın kara perdesini aralıyor o kutsal ışık.

Onların yürüdüğü patikalara eğiliyorum anılarını toplamak için. Anılar bir rüzgarın pençesine kapılan yapraklar gibi uçuyor yüreğimin beyninde, beynimin yüreğinde. Tutamıyorum... Xırbıkê Beste'nin yükselen sularında bir el oluyor. Bir Reber eli. Boşluğa atılıyorum. Botan'ın, Besta'nın tarih yüklü topraklarına, her adımına, patikalarından çıkıp arazilere vurduğumuz her sırta, her ormanlığa bıraktığımız izleri düşünüyorum. Düğümleniyor kurşundan bir parça boğazım. İçimin uzaklıkları, özlüyorum sizi. Uzaklıklar rotasını hiç şaşmamış, içimin uzaklıkları sizleri gösteriyor inatla. Özlüyorum sizi. Papatyalara sığınıyorum; dönecek dönmeyecek, dönecek dönmeyecek, dönecek diyor son yaprak, son yoldaş.

Patikaların belirsizleşip kaybolduğu, yabani otların rasgele uzandığı yamaçlarda, suları buluşturan derelerin patikaları kesiverdiği zamanlarda, üzerinden atlayacağımız taşlar arayarak geçirdiğimiz o dakikalarda, bir yoldaş sesi, bir yoldaş eli, bir Reber gülüşü bizi geçirir sudan ıslanmadan. Oysa şimdi, ıslanmaktan kurtulamıyoruz. Nehir yatağı gözlerimiz ıslak.

Baharın gelişiyle toprağın yeşilliğini beklerdik oysa. Yeşili özlerdik. Adımlarımıza zincirler vuran köreltici karların sınırsızlığında, baharın kokusunu, yaprakların açılmasını, baharın serilip bize kucak açacağı günleri beklerdik sabırsızca. Baharın muştusunu karlar altından göz kırpan bir kardelenden, toprağın ferah kokusundan, şefkatli yağmurlardan alırdık. Bahara hep birlikte çıkmak ve bahara benzeyen hayallerimize kavuşmak için, mevsimin desturunu beklerdik umutla. Yaşamı özlerdik. Özlemleri ve anıları, her parçasında yaşamın, çağrışım yüklü her kelimenin yükü oluyor.

'bir söz
bir ses
bir tebessüm

bir beyaz matara,
su başına giden bir arkadaş
her şey sizi çağrıştırıyor
bizler sizi çağırıyoruz
bir tanrı olsaydı yakarsaydık
ona tüm benliğimizle
adaklar adasaydık
bedelini verip,
dileseydik sizleri'

Paslıdır metal, dürtüklüyor beynimi. Geçmiş yüzyılın sınavını veremeyen, insan biçimli yaratıkların elinde kızgın metaller, paslı hançerler. İleri tekniğin unutmaya yüz tuttuğu el bombaları, gelişkin orduların muzaffer askerleri, insan eti yiyen, kan kokusuyla kendinden geçen 20. yüzyıl canavarları! Tarihten hiç mi öğrenemediniz kaos aralığının kanla doldurulamayacağını, bu çabanın nafile olduğunu. Her kan damlası yeni acı demek, her acı sonsuz bir fırtına, her fırtına özlem yağmuru demek. Okyanus yürekli o güzel insanlar bunu biliyordu bütün benlikleriyle hissederek.

Onlar, bir düşman askeri öldüğünde bile yüreği incinen okyanus yürekli, şiir tadındaki insanlardı. Onlar, yüzlerindeki gülümsemeyle ölüme meydan okuyan son serüvencilerdi. Onlar, bu dünyada belki herkesin arayıp bulamadığı huzurun kendisiydiler. Onlar özlemimiz, dünümüz, bugünümüzün, yarınımız, kısaca her anımız; hayallerimiz, umutlarımız, yaşama sebebimiz, yürek gücümüz.

O parıltılı bakışların her biri durdurak bilmeden içimizi aydınlatmaya, bunca savaşın, acının ortasında huzurun kapısını aralamaya devam ediyor. Bir Reber gülüşü, Kadir gülüşü, Berxwedan gülüşü, Welat gülüşü, Ferhat gülüşü, Abbas gülüşü aydınlatıyor içimizi.

Onlar, çok oldu aydınlığa ulaşalı. Pınarı oldular aydınlığın. Şimdi aydınlık onlardan besleniyor. Ve onlar, gözlerindeki ışıkla özgürlüğü muştuluyorlar. Önümüzde yürüyorlar.

Ve onlar, içimizde kızıl çizgiler çizerek, yüreğimizin topraklarında yeni tohumlar ekerek, yeni hayatların mayasına kanlarını katarak gittiler içimizdeki uzaklara...

Bir nehir almış başını gidiyor; sizlerin yarattığı o coşkun nehir, o dingin okyanusa doğru ilerliyor şimdi. Sizleri asla unutmayacağız.

Mücadele arkadaşları

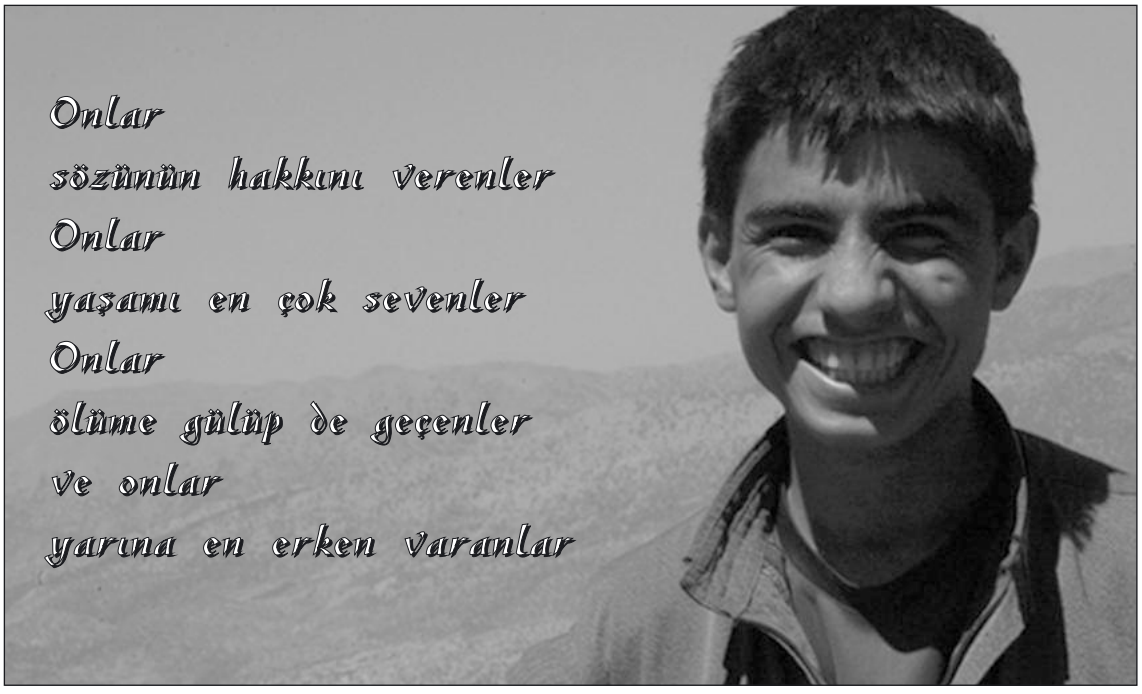

Bizim de Fermanımız var

Bizim de Fermanımız var. Umudunu umudumuz, kavgasını kavgamız belleğimiz bir Fermanımız var bizim de...

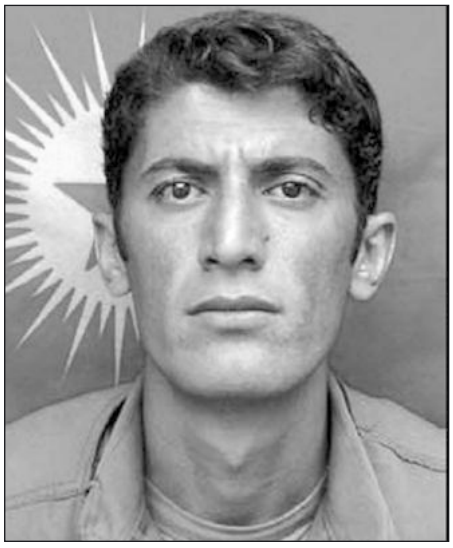

Adı, soyadı: **Ferhat AKANSEL**
Kod adı: **Ferman**
Doğum yeri ve tarihi: **Kızıltepe/Mardin, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: ... **Mayıs 2004, Mava dağı/Botan**

Mardin... Bir kutsallığın izlerini taşıyan mabetleri andıran kuyularına, çocukların şen kahkahalarının yankılandığı daracık sokaklarına; Asuri'si, Suryani'si, Arap'ı, Kürt'ü, Türk'ü ile komşu olduğu o bitişik evlerine, kardeşliğine; susuzluktan çatlayan topraklarına bir çığlık daha düştü. Gün ortasında, ateş gibi yanan ovalarına alev alev bir sıcaklık yayıldı yine. Ve sen, yorgunluk nedir bilmeden kan kızılı toprağınla, yüreğindeki isyanlarla selamladın bir şehidimizi daha. Bu gencecik bedenlerin acılarını yüklenerek, hala inatla ayakta kalmaya çalıştığını biliyorum. Yaşadığımız acılar bizi benzeştirdi yıllar yılıdır.

O'nu tanrılara adamadık. Sahte tanrılara biat etmez olduk. Çünkü biz insana inandık. O'nu halkımıza, ülkemize adadık. Halkımızın acıları dinsin diye, giderek katmerleşen acılar yükledik isyanlarla örülü tarihine bu kentin. Kader diye belletilene boyun eğmeyen bir gidiştir tarih boyunca verdiğimiz ölüler. Ve bu değişmez tarih, tekerrür edecektir bir kez, belki binlerce kez daha. Bir kahraman daha verdik bağrında binlerce ölüyü sonsuz bir sabırla saklayan bu kentin topraklarına.

Ferman; ismin ne çok şey hatırlatıyor insana. İşgalcilerin, iktidardakilerin senin hangi dili konuştuğunu bilmeye bile gerek duymadan çıkarttıkları, adına yaşamak denemez bir inkar fermanıdır. Ama sen, karşı koydun bu fermana. Halkların barış fermanıdır ismin, dağların, özgürlüğün, kardeşliğin, güzelliğin fermanı...

Ferman arkadaş hayatı tanımaya başladığı andan itibaren öğrenmişti isyanı. Kan kızılı toprakların ilk öğrettiği şey direnmekti çünkü. Bir de hangi dinden dilden olursa olsun insanlarla, halklarla kardeşçe yaşamayı öğrenmişti. Halkların kardeşçe yaşadığı topraklarda büyümüştü çünkü. Hangi dinden hangi milletten olursa olsun acıları, sevinçleri ortaktı onların.

Aynı sokakta birlikte oynayarak geçmişti çocuklukları çünkü. Aynı okul sıralarında yan yana oturmuş, aynı bardaktan su içmişlerdi. Ve devlet sadece Kürt'ü değil, Asuri'yi de, Suryani'yi de, Arap'ı da kendi topraklarında mülteci yapıyordu. Sürgün ediyordu. Bu da omuzlarına yeni sorumluluklar yüklüyordu.

Ferman arkadaş sürecin gereklerinin ve öneminin farkındaydı. Bunun militanı olmaya adaydı. Sorgulayıcı yönleri ile zayıf olduğu noktaları sürekli güçlendirmeye çalışırdı. Yaşamın anlamlı olduğunu, bunun bilincine varmanın yaşamı güzelleştiren en güçlü yan olduğunu biliyordu. Halk için mücadele etmenin de ancak bunu anlamakla mümkün olduğunu biliyordu. Bu konuda ulaştığı ikna düzeyini de etrafına yansıtırdı.

Ferman arkadaş bazı önemli sorunlara yaptığı vurguda, *"Ortadoğu gerçekliğinin mistik tarikat özelliği vardır. Bu özelliği ile sürekli kendini gizleyerek örgütlüyor. Bizde bireylerde yaşanan sorun da aynen böyle oluyor. Bireyler sorunlarını örgütsel yollarla çözeceğine, kendi içine atıp gizliyor. Bu da bizim bir gerçekliğimizdir."* diyordu. Konuşmasının devamında, *"yaşadığımız sorunları ancak konuşup tartışarak giderebiliriz"* diyordu.

"Halkların kardeşçe yaşadığı topraklarda büyümüştü. Hangi dinden hangi milletten olursa olsun acıları, sevinçleri ortaktı onların. Aynı sokakta birlikte oynayarak geçmişti çocuklukları çünkü. Aynı okul sıralarında yan yana oturmuş, aynı bardaktan su içmişlerdi. Ve devlet sadece Kürt'ü değil, Asuri'yi de, Suryani'yi de, Arap'ı da kendi topraklarında mülteci yapıyor, sürgün ediyordu"

Kürt'ün binlerce yıldır içine akıttığı ve ruhunu, vicdanını zehirli bir sarmaşık gibi saran köleliği açık yüreklilikle çözmek gerekirdi. İnsanın kendi olmayan yanlarına kılıç çekmeliydi acımasızca. Gerilikleri, zaafları uzlaşmaların kanatları altına almak, mücadeleye bir şey kazandırmıyordu.

Ferman arkadaş anlamadığı ve eksik gördüğü yönleri için de*"Önderliğin komplo sonucu esareti, herkesin tek tek kendisini sorgulaması gereken bir konudur. Kendimi sorguladığım zaman, bu noktada günahlarımın çok olduğunu görmekteyim. Ve bunu ancak, büyük yaşamın bedelini ödeyerek verebilirim. Aksi halde tarih karşısına başımız dik çıkamayacağız"* diyerek, bize Apocu militanlığın örneğini gösteriyordu.

Ferman arkadaşın yaşam içinde örnek olduğu noktalardan biri de doğaya olan sevgisiydi. Doğayı büyük bir incelikle ele alır, her seferinde hayranlığını dile getirir, içinde yaşadığı coğrafyada huzuru bulduğunu dile getirirdi. Bir dağ başında durup aşağıdaki vadiye bakmak, yağmurla yıkanmak, bahar çiçeklerinin arsızca etrafa dağılışına tanık olmak, yaramaz bir çocuk gibi doruklarda oynaşan bulutları görmek ayrı bir haz verirdi O'na. Yaşamın bu küçük ayrıntılarının insan ruhunu ne kadar dinlendirdiğinin farkındaydı. Düşmanın, ihanetin kalleşliğini ve insan ruhunda açtığı yaraları

da tabiatın dingin güzelliğine dalarak sağaltmayı bilirdi.

Eksiklikleri tepkisel bir çıkış yaparak değil de örgütsel ve bilinçli bir şekilde gidermeye çalışırdı. Cesur ve kararlı haliyle, tartışmalarıyla, ikna edici yöntemleri ile dikkat çekerdi. Eksikliklerine bir cellat soğukluğunda kılıç çeker, gelişecek yanlarına bir ana şefkatinde yaklaşır, incitmeden sabırla büyütmeye çalışırdı. Tartışmalardan kaçmaz, ısrarlı haliyle tartışmalara yön verirdi. Her sorunun insanların birbirini anlayarak çözüleceğine, insanların ancak birbirlerinin ruhlarını görerek tanıyacaklarına ve uzaklıkların böyle aşılacağına bütün kalbi ile inanırdı. Bir insan hakkında yargıya varırken tanımadan, ruhuna dokunmadan karar vermek, kesin hükümlerde bulunmak O'nun gözünde adaletsizlikti.

Yaşamda özverili bir duruşa sahipti. Özveri ile yaklaşıldığında, aşılmaz denen hiçbir engel kalmazdı. İnsan kendinden ödün verdi mi nice yıkılmaz kaleler zaptedilir, nice buz dağları eritilirdi.

Mardin'in şehitleri çoğaldıkça, sokaklardaki çocuk sesleri bir ağıda dönüşüyor. Evler sessizleşiyor. Çöl iklimine dönüyor birden sıcaklar. Kuyular inliyor yerin taa derinliklerinden. Acılar ve umutlar başbaşa koşuyor yüreğimizin yeşil ovalarında. Acılar umutların anası oluyor ve umut yeni acıları doğuruyor. Bu birbirinden ayrılmaz iki gerçek, bu zulmü uygulayanları, katlimize '*ferman*' biçenleri korkutuyor. Dağların 'Ferman'ından', sokakların yankısından, kuyulara hapsedilen umutların dirilmesinden korkuyorlar. Ölülerimizden korkuyorlar. Her bir şehit bize güç veriyor. İntikam ruhu veriyor. Ve davaya bağlıyor. Korksunlar bizden. Gidenlerimizden korkan düşman bizden de korksun. Çünkü bizim de Fermanımız var. Umudunu umudumuz, kavgasını kavgamız bellediğimiz bir Fermanımız var bizim de...

Mücadele arkadaşları

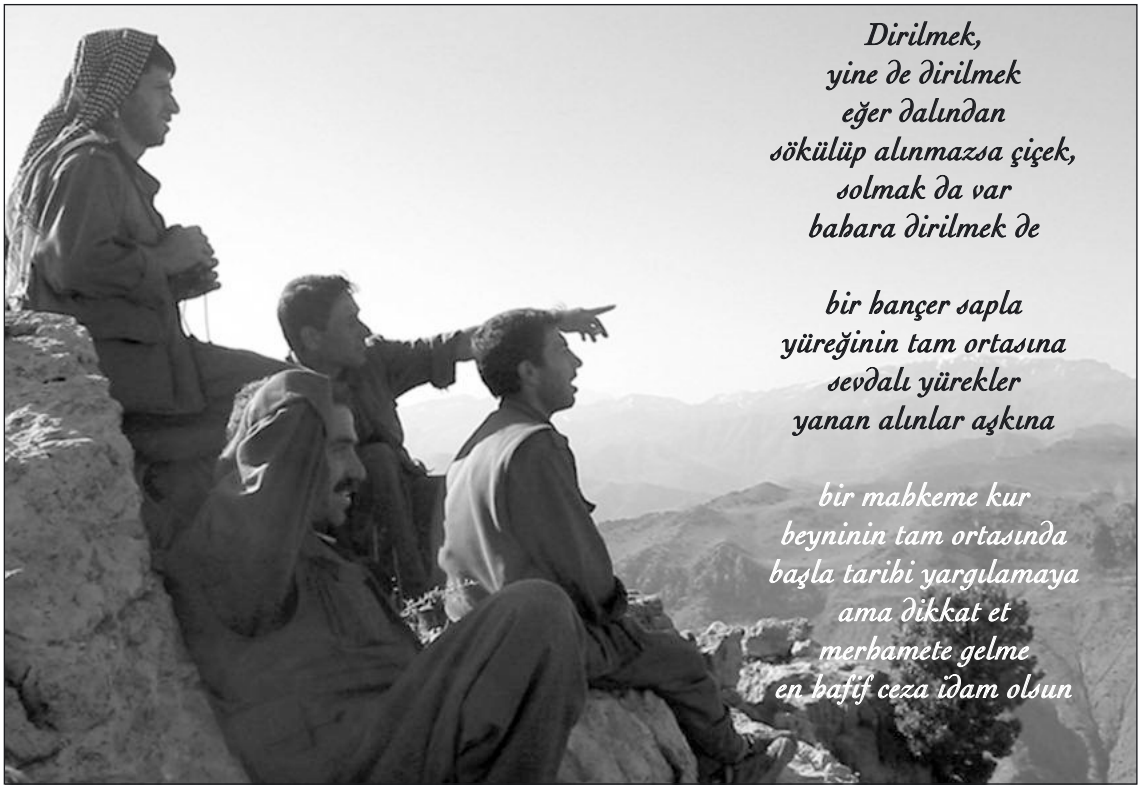

Ateşin ardındaki gözü kara yiğit

O tarih kadar eski
şu an kadar taze hasretimi
fısıldadın mı yüreklerine
bir şiir gibi
söyle bana
son ikliminde ayrılığın
Urfa'da
Dersim'de
Kanî Cengê'de
tuttun mu ellerini
öptün mü gözlerini son kez
ağlayan umudumla benim yerime

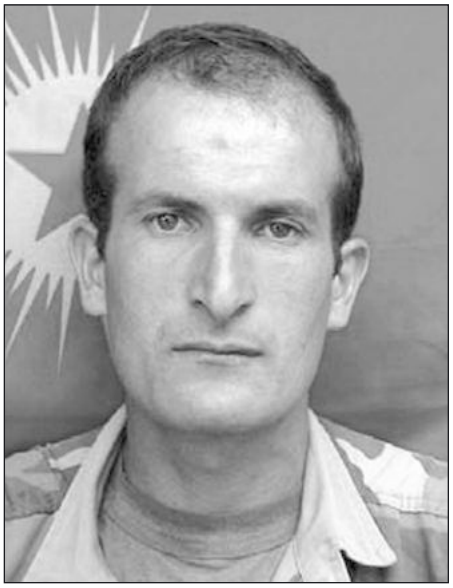

Adı, soyadı: **Ali AKMAN**
Kod adı: **Botan**
Doğum yeri ve tarihi: **Savur 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri : **8 Mayıs 2004, Xerêp köyü/Nusaybin**

Botan arkadaş- Mardin'in Stewre (Savur) kasabasına bağlı Dengıza (Şerenli) köyünde dünyaya gelir. Çocukluk yılları köyde geçer. Mücadelenin gelişmesi, halklaşmasıyla birlikte, düşmanın halk üzerindeki baskıları da günden güne artar. Gerillanın etkinliğini kırmak için köy yakma ve boşaltma gibi zalimane yöntemlere başlar. Dengıza köyü çok yurtsever bir köy olduğundan, düşman baskılarını ilk olarak burada boyutlandırır. Düşmanın, kendi özgürlüğü için savaşan evlatlarına karşı silah kaldırma dayatması karşısında başka bir yol bulamayan halk, yavaş yavaş göç etmeye başlar. Botan arkadaşın ailesi de bu süreçte Savur'a göç etmek zorunda kalır.

Ancak düşmanın baskıları burada da yoğunlaşır. Çünkü düşman için Dengızalı olmak, başlı başına terörist olmak demekti. Dolayısıyla bu, her türden insanlık dışı muameleyi uygulamanın gerekçesidir. Düşman, koruculuğu kabul etmeyen ve göç etme pahasına da olsa yurtseverliğinden asla taviz vermeyen bu köy halkına karşı kinini her fırsatta açığa vurmaktan geri kalmamıştır.

Bu kinin öyküsü 1997 yılına dayanır. ARGK gerillalarının 1997'de Savur merkezine yaptıkları baskında düşman ağır bir darbe alır. Baskın sabahı gözlerini kan bürümüş özel timler yurtsever avına çıkar. İlk avları yurtseverliğiyle bilinen Dengızalı aileler olur. Düşman, Botan arkadaşın da evine baskın düzenler. Bu baskında, annesinin gözü önünde Botan arkadaşın abisi Murat'ı katlederler. Bu katliam ve baskılar karşısında, Botan arkadaşın ailesi ikinci kez Mardin'e göç etmek zorunda kalır. Bu olay, Botan arkadaşı derinden etkiler ve kendisini halkının yaşadığı zulüm karşısında mücadeleye adamasına yol açar.

Botan arkadaş, abisinin düşman tarafından katledilişinin ardından şu gerçeği yakıcı bir şekilde kavrar: Devlet, kendisine yapılan en ufak bir saldırıda sivil insanları katledebilecek kadar gözü karadır. Kimin taraf olup olmadığı da mühim değildir, gözü karalığı bu konuda bir ayrım yapamayacak kadar had safha-

dadır. Bu yüzden, devlet karşısında tarafsız kalmasının, yeni bir infaza kapı aralamak olduğunu çok daha iyi anlar. Yurtseverlikten de öte, saflarını daha keskin çizgilerle belirler ve Mardin'de aktif olarak gençlik çalışmalarına katılır.

Emekçi ve cesaretli duruşuyla gençlik içinde çok sevilir. Botan arkadaş, kısa sürede başta Mardin merkez olmak üzere Nusaybin ve Kızıltepe'de öncü kadro konumuna gelir. O, artık her yönüyle mücadeleyi geliştirmek ve bunun motor gücü olan gençliği örgütlemek için, gecesini gündüzüne katarak, çalışmalarını günden güne güçlendirir. Tüm zamanını toplantılara ve gençliği örgütlemeye adayan Botan arkadaş, Önderliğin Roma'ya çıkışıyla harekete geçer. Tüm dünya Önder Apo için ayağa kalkmışken, köklü bir mücadele geleneği olan Mardin'in sessiz kalması kabul edilemezdi. Botan arkadaş bunun bilinciyle, gençliğin ön saflarında her gece eylemlilik geliştirir. O günlerde Mardin sokaklarında her gece yanan bir ateşin ışığı, atılan özgürlük sloganlarının yankısı vardır. O yankının ardında ise yiğit yüreği intikamla dolu gözü kara bir gençlik önderi vardır. Botan vardır...

Düşman bu durum karşısında büyük bir paniğe kapılır ve ardı arkası gelmeyen gözaltılar gerçekleştirir. Ama gençliğin, Önderliğin etrafında oluşturduğu zinciri kıramaz. Düşmanın çözümsüz kaldığı sırada yine o hançer saplanır Kürdün bağrına. Kürdün kanayan yarası ihanet koşar düşmanın imdadına. İhanetçinin düşmana gösterdiği ilk hedef de Botan arkadaş olur. "O yakalanmadan bu eylemler durmaz" der. Düşman, Botan arkadaşı gözaltına alır ve Mardin cezaevine nakleder. Ancak tespitli bir suçu olmadığı için serbest bırakılır.

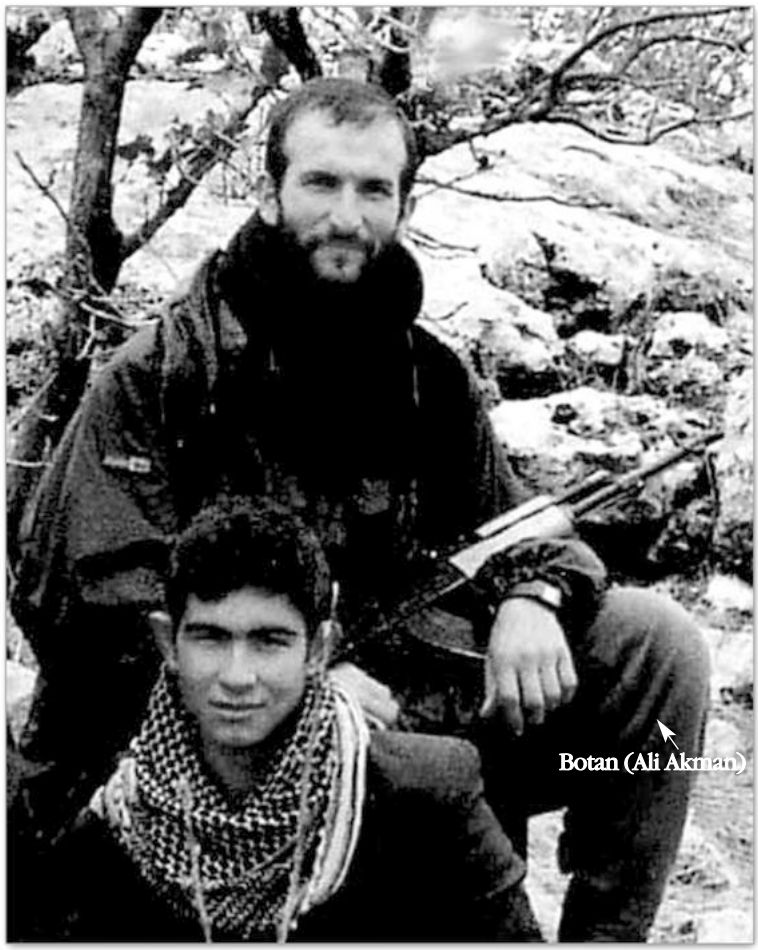
Botan (Ali Akman)

Önderliğin esareti ile birlikte, Botan arkadaş bir grup arkadaşı ile dağların yolunu tutarak gerilla saflarına katılır. Katıldığını duyan arkadaşları, aktif bir mücadele vermek için O'nun yolunu izler. İlk temel eğitimini Botan sahasında gören Botan arkadaş, 1999 yılında geri çekilen gruplarla birlikte Güney'e gelir.

2000 yılında YNK'ye karşı gerçekleşen hamlede yaralanan Botan arkadaş, bir süre bu alanda kalır. 2002'de tekrar Kuzey'e geçmek için öneri yapar. Önerisi kabul edilir

Botan (Ali Akman)

ve tekrar Botan sahasına geçer.

2002'nin eylül ayında Bagok alanına geçen Botan arkadaş, daha sonra Ömerya ve Stevre alanına geçer. Burada faaliyetler yürütür. Bir grup yeni savaşçıyı almak için Nusaybin'e bağlı Xerêp köyü kırsalında geçer. Burada düşmanın çemberinin içine girer ve yoğun bir çatışma başlar. Bütün teslim ol çağrılarına direnişle karşılık verir.

Çembere alınan Botan arkadaş ilk başta bacağından yaralanır ve bacağı kırılır. Üzerindeki cephane bitinceye kadar aralıksız çatışır. Elinde bir tek bombası kalır. Ve onu da sağ olarak düşmanın eline geçmemek için kendi bedeninde patlatır. O, gençliğin önderliğine yakışanı yaptı. O, kendisine en çok yakışanı yaptı. Çünkü Botan demek direniş demekti.

Botan yoldaş düşman karşısında gözü kara, önüne çıkan fırsatları kaçırmayan, şehitlere bağlı bir yoldaştı. Düşmanın, Ömerya'da iki arkadaşı şehit düşürmesinden sonra kendi inisiyatifiyle Mardin merkez polis karakoluna bir baskın düzenleyerek o arkadaşların intikamını almıştı. Yaşamda mütevazılığı, alçakgönüllülüğü ve emekçi karakteriyle örnek olan Botan heval, mücadeleye olan tutkusuyla her zaman bir adım önümüzde bizlere yol gösterecektir. Biz O'nun takipçisi olacağız.

Mücadele arkadaşları

Yokluktan başladık, şimdi bizi bütün dünya dinliyor,
dostlarımız gün gün çoğalıyor.
Belki şahadetler yine olur, belki hepimiz gideriz,
ama büyük davamız kalacaktır, büyük insanlık kalacaktır
ve bizler de insanız, bu yoldayız.

Önder Apo

Savaşan yüreklere ağlamak yok
saç baş yolanlar olmayacak aramızda
zira kurşunla yakmak için ağıtlarımızı
kurşun döktük yüreklerimize
kestik
kestik daha on sekizindeyken
bütün eflatun renkli aşk damarlarımızı
buzlu zirvelerde alaza vurduk
dokunulmamış ebrular gibi
bedenlerimizi kurşunladık
aç susuz kaldık
yanık çizgilerde yaşlar topladık
kalmadı
ne sevgili
ne ana
ne tanış
ne acı
ne çocuk kalbimizin o titrek çırpıntısı
kalmadı
zamanımız yoktu
eğilip iki gözyaşı bile dökmeye
her saat başı yanıbaşımızda düşen
o genç insanların geniş alınlarına vurduk
dörtnala giden atlılar gibi
vurduk geçtik yanlarından
o çıplak göğüslerini rüzgara bırakarak

Güneşin yolcusu

toprağa düştüğün yerde
güller açıyor şimdi
heval

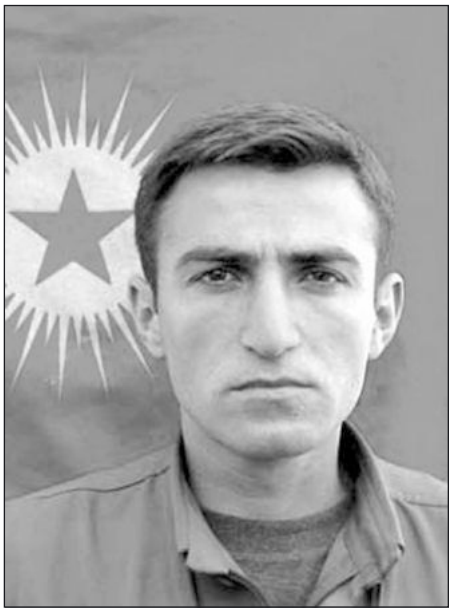

Adı, soyadı: **Aydın PERVANE**
Kod adı: **Ahmet**
Doğum yeri ve tarihi: **Lice, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Mayıs 2004, Kerboran-Siirt yolu/Botan**

ilkin kardelenler aldı haberini
büküldü boyunları
kardelen ki bükmez boynunu
bükülmez boynu
fırtınalara, boranlara göğüs gerer
kardelen hep senin tarifindi
sen de kardelenin

alamaz seni
kadın silüeti içindeki yalancı tanrılar
tanrıçaların fırçasıyla
çizmeye çalışanlar
bilmezler ki
kadın kendi renginde güzeldir
yiğittir direngendir

hatırlarım
bir defasında
bundan sonraki hedefim
onurlu bir şehadettir demiştin
o an
her zaman hayretler içinde bırakan
gözlerindeki o parıltıdan
patlamış yanardağların
önüne katıp yok ettiği
büyük dağlar gibi
ölümün can çekişini
ve tükenişini gördüm

Not: Ahmet (Aydın Pervane) arkadaşın kendi şiiridir

avucunda bir tutam ateş
ısıtır güzelliğiyle halkını
Botan dağlarında bir yiğit
bitmez tükenmez yolculuktadır şimdi
sevdalısı olduğu güneşe doğru

ve yüzündeki gülümseyiş
fotoğraf karelerinde değil
yüreklerimizin derinliklerindedir
Ahmet heval

belki de
en güzel ifadesiydi halkının
kekeme olan diliyle
coşkun sular gibi heyecanlıydı yürek
denize ulaşma kararlılığındaydı
denizin sevdası gözlerindeki
ışıktan yansırdı
ve o ışıkta geleceği saklardı
gülüşlerin Reber Apo'ya
bağlılık ifadesiydi
ve yaşama olan umut
bir nehir gibi akıp giderken zaman
yaşama yön verendi

namludaki son merminin
onur savaşçısıydı
ve nice
toprağa düşen tohum gibi
yaşamın gerçeğiydi
her yerde onların silueti

toprağa düştüğün yerde
güller açıyor şimdi heval
her fırtına ve boran
köklerini daha da derinliklere saldırdı
her zaman büyüyeceksin orada
Ahmet heval

gözlerindeki pırıltı
sözlerindeki sadelik
ve tertemiz duyguların vardı
seni böyle bildik
böyle tanıdık
ne zaman bir yıldız kaysa
konuğu olursun düşlerimizin
sen bir çocuk kadar temizdin
Ahmet heval...

Ahmet (Aydın Pervane)

Hayallerimizdeki gibi her şey ama sensiz eksik...

Bak burdayım. Senin peşine düştügün anlamları yaşamak için buradayım. Eksilen yanlarımızı tamamlamak için, bir parça 'Şiyar' kalabilmek için buradayım

Adı, soyadı: **Şiyar PERİNÇEK**
Kod adı: **Şiyar AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed 17 Ekim 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **Mart 1999, Kandil**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Mayıs 2004, Adana şehir merkezi**

Dernekte oturmuş bir yandan bana habire sorular soran şu meraklı gencin soruların yanıtlamaya çalışıyor, göz ucuyla da haberleri dinliyorum. Uzlaşma, hortumlama, yaralama haberleri geçiyor birer birer. Sadece isimler farklı diyorum kendim kendime. Spikerin, üstüne basa basa okumaya çalıştığı haberlere olan ilgim iyice azalıyor ve sohbete kaptırıyorum iyice kendimi. "Bak heval; Kürdistan'da kirli savaş....." diye anlatıyorum heyecanla. Sonra, yerde yatan bir gencin görüntüsü geliyor ekrana. Bir kez daha lanet okuyorum bu kadar pervasız oluşuna bu devletin polislerinin. Sonra, bu görüntüyü de özel savaşın yaptığı katliamlara en canlı delil diye sunuyorum. Birden görüntünün ardındaki sesler yankılanıyor beynimde. Sanki beyine ulaşmak istemiyor bu bilgiler. Adını tekrarlıyorlar. Bütün bilgiler bizim Şiyar'a ne kadar da benziyor. 'Ama olamaz, O şimdi dağda' diye geçiriyorum içimden. 'O, olamaz' diyorum. Bir an, felce uğramış gibi çalışmayan beynim hızla şüphenin bütün saldırılarını püskürtmeye çalışıyor. Durmaksızın tekrarlıyorum. 'O olamaz. O, dağda...'

Beynimi kemiren kuşkunun zihnimde bu kadar pervasızca dolaşmasına tahammül edemiyor ve Türkiye'deki arkadaşları arıyorum. Arkadaşımın telefondaki sesi bile yetiyor gözlerimin kararmasına. Haberi izlediğim ilk andan itibaren, başımdan savmaya çalıştığım acının gelip ruhuma yerleşmesini çaresizlikle izliyorum. Sonra anılar hücum ediyor beynime. Eskiden gülerek hatırladığım her şey şimdi acı veriyor. Üniversitede faşistlerle girdiğimiz kavgalarda en önde oluşunu, sonra polislerin beni saçımdan tutup sürüklediklerı anda onlara saldıran tüm arkadaşlarımı hatırlıyorum. Ve içlerinde, o sakin, mütevazı, sabırlı haliyle hiç de uyuşmayan öfkeli, çakmak çakmak gözleri ile beni şaşırtan sen sıyrılıp öne çıkıyorsun anıların arasından. Her sabah okula gelirken, koltuğunun altına sıkıştırdığın gazeteyi törensel bir havada çarşaf gibi açıp okurken, etraftakilerin tepkilerini muzip bir edayla izleyişini hatırlıyorum. Her sabah yeni bir maceraya atılacakmış gibi

okul kantinine gidişimizi, bitmeyen tartışmalarımızı; okul çıkışında Sakarya caddesinin bodrum katlarına saklanmış gibi duran çay ocaklarında içtiğimiz demli çaylarla daha da demlenen tartışmalarımızı hatırladım. Sonra, *"sen veterinerlik okuyorsun, ama oraya gidince seni de Dr. Şiyar diye anacaklar. Kariyerinde bu kadar çabuk yükseleceğin başka yer yok diye oraya gidiyorsun değil mi?"* diyerek sana takılışımızı hatırladım. Eylemleri, polis kovalamacasını, faşistlerle yapılan taşlı sopalı kavgalarımızı, afişlerimizi...

Şiyar (Şiyar Perinçek)

Sonra, bu işin bir macera olmadığını tüm acımasızlığıyla bize hatırlatan işkenceler, cezaevi düştü benim payıma. Gittiğini içeriden çıktıktan sonra duymuştum. Vedalaşamadım diye üzülmeme gerek yoktu, çünkü herkes birden, sessizce ortadan kayboluyor ve giderek azalıyorduk. Dağlara gideceklerini gözlerindeki ışıltının daha da artmasından, bize uzun uzun bir daha hiç göremeyecekmiş gibi bakmalarından anlıyorduk. Ama bunu soracak cesaret yoksunluğunun yanında, yıllardan beri gelenek haline gelmiş o kuralı bozmak da istemiyorduk. İçimiz rahattı, nasıl olsa bir gün orada karşılaşacaktık.

Ben, dağlara gitmenin sabırsızlığı içinde, bütün okul arkadaşlarımı görmek için Avrupa'daki son görevlerimi yaparken, Şiyar'ın bu gidişine hiç dayanamıyordum. Daha fazla kalamazdım. Yeni bir haber duymanın korkusuyla bu buzdan kıtanın ruhumu daha fazla soğutmasına tahammül edemedim.

Ve işte buradayım... Her şey hayallerimizdekine ne kadar da benziyor, bir bilsen. Yarım bir şeyler olsa da hayallerimize benziyor. Bugün seni daha çok hatırladım. Sessizce gidişinden sonra, yaşamına tanıklık edemediğim anları seninle paylaşan bir arkadaştan dinledim bugün seni. Birlikte Amanos'ta kalmışsınız.

"İçtenlik, emek, bağlılık, duygusallık, gurur; Şiyar arkadaşı böyle tanımlayabiliriz. Amanos'a gittiğimde, kendisi bu alanda altıncı ayı dolduruyordu. Dörtyol alanına geçtiğimizde, bizi randevu noktasında bekleyenlerden biri Şiyar arkadaştı. Bilgili ve mütevazı bir arkadaştı. Yoldaşları görmenin O'na verdiği mutluluk, yüzünden okunuyordu. Uzun uzun bize sarılarak özlem, hasret gideriyordu. Akademik Kürtçesi ve nazik üslubuyla dikkat çekiyordu. Güney'de olup bitenleri ardı sıra kesilmeyen sorularla öğrenmek istiyordu. Tanıdığı tüm arkadaşları isim isim soruyordu. Arkadaşlara duyduğu sevgiyi, özlemi saklayamıyordu. Bahara kadar hemen hemen hep beraberdik. Alanın alt yapı hazırlık çalışmalarında gösterdiği duyarlılık, daha fazla iş yapma istemi, bir işi yapmadaki ısrar ve kararlılığı, göze çarpan en temel özelliğiydi. Kışın yaşanan şehadetler karşısında bir şeyler yapamamamın ezikliğini yaşarken, yaşanan kaçış ve ihanetlere de öfkesini bileyerek

bahara hazırlanıyordu. Yaşamdaki yoldaşlığı ve emekçiliği de toparlayıcı yaklaşımlarıyla birleşiyor, genel arkadaşların sevgi ve saygısını kazanıyordu. Araziyi tanımada zorlandığından, hakimiyet sağlamak için çok büyük bir mücadele veriyordu.

Bahara çıktığımızda, bu çabaları meyvesini veriyordu. Amanos'ta baharda yaşanan eylemsellik sürecinde üzerine düşen görevin en iyisini yaptı. Yapılan ilk eylemden dönen arkadaşları kucaklaması ve sevinci tarifsizdi. Artık sıra O'na gelmişti. Kurulan pusuda düşmana tam bir şarjör boşaltmış, soğukkanlı oluşu ve ısrarı tutumuyla sonuç almıştı. Bu, kendisine olan özgüvenini katbekat artırmıştı. Sonuç almış olmanın O'nda yarattığı sevinç dalgasını anlatmak imkansız gibi bir şey. Bunu insan ancak O'nu görerek anlayabilir. Tek kelimeyle muzaffer olmuş bir komutan gibiydi.

1 Haziran Hamlesi'ne hazırlık için, eyaletten iki arkadaş Adana'ya gönderildi. Düşman, Şiyar arkadaştan önce giden unsuru yakalayıp kontralaştırmıştı. Şiyar arkadaşın bundan haberi yoktu. Şiyar arkadaş Adana'ya ulaştığında, unsuru arayarak görüşmek istediğini söyler. Ne bilsin yoldaş bildiği kişinin ihanetin dipsiz kuyusuna düştüğünü. Komplo hazırlanır. Adana polisi randevu noktasını kuşatmaya alır. Sonra, zaten diğer kısmını televizyonlardan izlemişsinizdir."

"Buradayım... Sisli ve uzak rüzgarların gerisindeki o şehirde bir kavganın tarihini taşıyan izler, sonunda bu dağlarla buluşturdu bizi. Birbirimize gururla verdiğimiz sır buydu işte: Bu dağlarda birer gerilla olmak. Sıramızı kimselere kaptırmayacak kadar aceleci geldiğimiz bu dağlarda artık bir serüvenci değil, gerillayız"

Buradayım... Beni gördüğünü biliyorum. Sakarya caddesi, okulumuzun soğuk taş binası, eylem alanları sensiz çok anlamsız. Orada, sisli ve uzak rüzgarların gerisindeki o şehirde bir kavganın tarihini taşıyan izler, sonunda bu dağlarla buluşturdu bizi. Birbirimize gururla verdiğimiz sır buydu işte: Bu dağlarda birer gerilla olmak. Sıramızı kimselere kaptırmayacak kadar aceleci geldiğimiz bu dağlarda artık bir serüvenci değil, bir halkın sorumluluğunu omuzlarına almış gerillalar olacağımızı biliyorduk. Ama bilmediğimiz, kendimizi hazırlamadığımız tek şey; zamansız gidişlerdi. Ardın sıra peşinden geldiğimiz bu dağların havasını sensiz soluyacağımı düşünmemiştim hiç. Ama bak burdayım. Senin peşine düştüğün anlamları yaşamak için buradayım. Eksilen yanlarımızı tamamlamak için, bir parça 'Şiyar' kalabilmek için buradayım...

Şiyar (Şiyar Perinçek)

Mücadele ve okul arkadaşları

"Onlar burçlardan bahsederken, bu eylemleri bizim yapmamız gerekir deken, bizim tarzımızı uygulamak durumunda olduklarını biliyorlardı. Başka tür bir yaşam tarzını kabul etmeyeceğimizi bilerek eylemlerini düzenlemişlerdir. Onlara saygılı olacağız. Onların kişisel kahramanlık eylemiydi diyemezsiniz. Eylemler; partinin yaşayan yönünün dışa vurumuydu. Gördüğünüz bütün kahramanlıklar kişisel marifetten kaynaklanmıyor. PKK'yi PKK yapan temel değerler esastır, egemendir ve tamamen uygulamak içindir"

Önder Apo

Bir Cudi sevdalısının hikayesi

yaralıyım
yaram derinden sızlar
ama ağlamam yine de
bilirim bir işe yaramadığını
yaralıyım,
kanayan yaralarım oluk oluk
bakma sen kayalardan
fışkıranın ak olduğuna

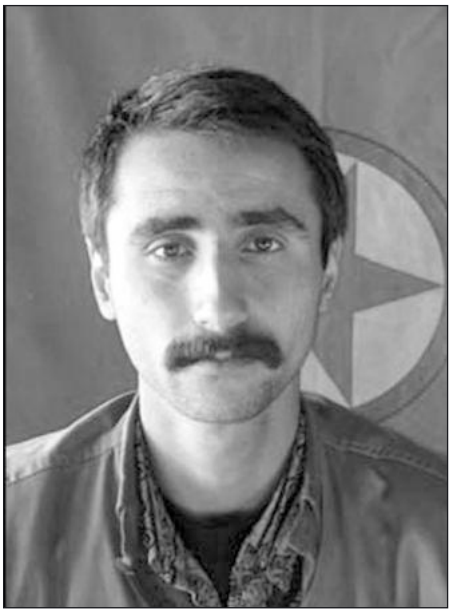

Adı, soyadı: **Ronahi MAĞMUK**
Kod adı: **Roni DİJWAR**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997 Gabar**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Mayıs 2004**, **Cudi/Botan**

Şehit Roni, büyük hayallerle, büyük bir moralle, coşkuyla ve büyük bir sevgi, özlemle gerillaya katılır. Onu militanlık ölçüsü; mücadele hedeflerinde hiç bir muğlaklığa yer vermeyecek kadar net oluşuydu.

PKK'nin bir gençlik hareketi olduğu, gençlik ruhuyla donandığı, çocukluğun hayallerine ihanet etmediği bilinir. O'nda bu gençlik ruhu, coşkusu ve dinamizmi vardı. Umudu, sevdası büyüktü. Devrimcilik heyecanının doruğundaydı. Müthiş hayalciydi. Mücadeleye yeni katılan birinin duyduğu heyecanı, kurduğu hayalleri, O neredeyse hayalperest denilecek biçimde son nefesine kadar yaşadı. Ama hayallerine ulaşmak için de gerçeğin gerekli kıldığı her türlü emeği de devrimci romantizmin büyük coşkusuyla sarfetti. sosyalist devrimci bir dünya devrimine aşk derecesinde, tutku derecesinde inanıyordu. Devrim, sosyalizm, devrimciler O'nda hep sihirli birer sözcük oldular. Bunları söylediğinde bile güç alırdı. Marx'ın, Lenin'în, Che Guevera'nın, Önderliğin fotoğrafları albümünün kapak sayfasındaydılar. Türk sol geleneğinden etkilenmişti. Denizler, Mahirler, İbrahim Kaypakkayalar nasıl Nurhaklar'a, Kızıldere'ye, Dersim dağlarına büyük bir inanç, bağlılık, coşku ve heyecanla girmiş, *"ülkemizi düşmanlardan kurtaracağız, halkımızı, emekçileri ve insanlığı özgürleştireceğiz"* demişlerse, Roni arkadaş da PKK'ye, gerillaya aynı duygu ve düşüncelerle katılmıştı. O, 1968'lerin direngen ruhunu 1997'lerde yaşıyordu. Grup Yorum'un bütün serisini, Grup Kızılırmak'ın kasetlerini hep yanında taşıyordu. Grup Yorum'un seslendirdiği devrimci marşları, devrimci önderler için söylenen parçaları, devrimcilerin özlemleri, direnişleri, umutları, hayallerini içeren parçaları hep dinler, bunları seslendirirdi. Onun ruhsal, düşünsel boyutunu en iyi Grup Yorum dile getiriyordu.

Önderlik, PKK, şehitler, gerilla yaşamı O'nun için bir abide idi, güç kaynağıydı. Bu kutsal değerlere layık olmak için her zaman bir çaba ve çalışma

içerisinde oldu. Gerçek bağlılıklar en zor şartlarda belli olur derler. 1998'de Cudi'de de 1999 uluslararası komploda da iç ve dış saldırıların, tasfiyeci yönelimlerin en yoğun olduğu bu süreçlerde bu kutsal değerlerden hiç taviz vermedi. Bağlılığını her zaman yüksek tuttu. Cudi'de komploya karşı ilk cevabı o vermek istedi. İnsanın kendini aştığı, kişiliğindeki bütün zaafları yendiği o kutsal anı yakaladı. O, Cudi'de dürüstlüğün, temizliğin, saflığın abidesiydi. *"Partiye karşı gizli hiçbir yanımız kalmamalı, her şeyimizi ona açmalıyız"* derdi. O'nun bulunduğu her yerde, her sohbette örgüt resmiyeti, örgüt ölçüleri hakim olurdu. Bir seferinde, *"ben Önderliğe, halka, partiye aidim. Bu can onlarındır, artık kendi benim demekten çıkmışım"* demişti.

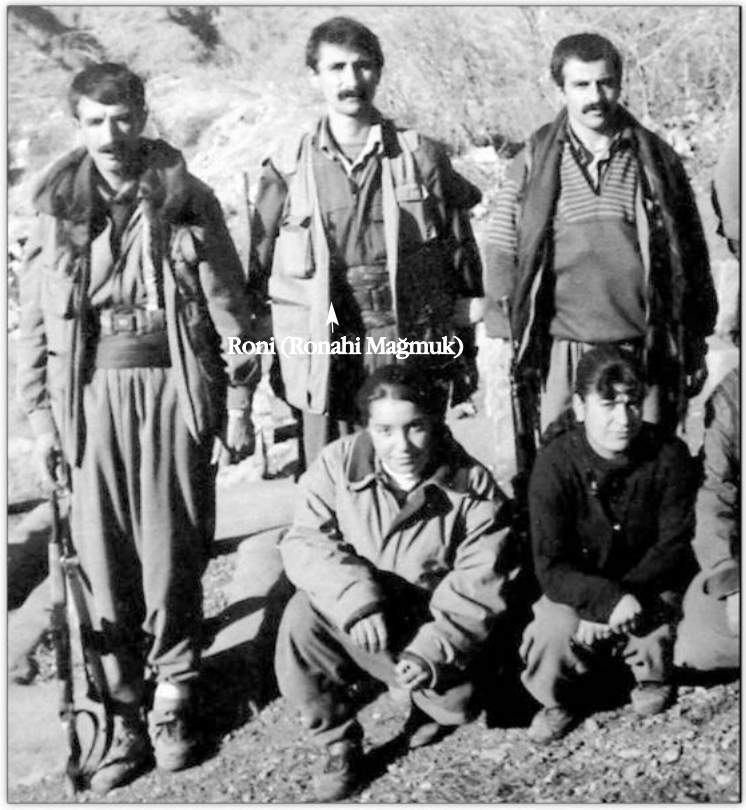

Parti yaşamını güzelleştirmek, gerilla sevgisini büyütmek, O'nda bir tutkuydu. Arkadaşlara, doğaya, özgürlük silahlarına büyük bir sevgi ile yaklaşırdı. Yaşamda yüksek moralli ve coşkuluydu. Yanında bulunanların, yoldaşlarının dikkatini her zaman doğanın içinde bulunan canlıların güzelliklerine yöneltirdi. Hedeflerindeki netlik, O'nun yaşamın her anına aşkla bağlanmasının nedeniydi. Düşmanın üzerine giderken, erzak taşırken, bir moralde kendi yazdığı şiirleri okurken, nöbet tutarken, sohbet ederken... PKK yaşamının her saniyesini, büyük bir aşkla, dolu dolu yaşardı. Yüzü hep geleceğe dönüktü. O da Lawike Xerib gibi bir güzellik arayışçısı ve emekçisiydi. Durmadan, bıkmadan bu yolun sonuna kadar yürüdü. İnsanlık, dünya, doğa, evren için güzel ve berrak umutları, hayalleri ve düşünceleri vardı.

O'nun bir yanı, özgür sanatçı Ahmet Kaya'nın dizelerindeki *"namluda namusun fişengi, isyanda yürek, kara düşte bembeyaz gerçektiler"* idi. Vuruş kabiliyeti, tarzı, temposu hepimizden yüksekti. Her görevde, her çalışmada en önde oldu. İdeolojik, siyasal ve askeri anlamda ciddi bir eğitim görmemişti belki, ama kendisini her yönden eğitebilmişti. Kendisini bir profesyonel gerilla düzeyinde eğitmişti. Eyleminde mutlaka sonuç alıcıydı. Vuruş tarzı keskin ve yenilmezdi. Silopi'de Mıla Gürya'da, Gıre Hırmo operasyonunda Nerex'teki son eyleminde de böyleydi.

14 Temmuz'un görkemli yoldaş bağlılığı, Parti Önderliği için kendini feda etmenin Cudi'deki halkasıydı.

Roni heval en son gittiği eylemde düşmanın askeri cemsesini diğer arkadaşlarla birlikte imha eder. Eylem öncesi, iki randevu

yerini ve geri çekilme noktasını aralarında kararlaştırırlar. Eyleme bir tim olarak gitmişlerdi ve O'na verilen özel görev, Nerex alanını kapsıyordu. O, bu görevi yerine getirme kararlılığıyla gitmişti. Diğer iki arkadaş, 'yolda pusu atıp vuralım' der. O, 'Nerex köyüne yakındır, düşman halka zarar verebilir' der. Fakat diğer iki arkadaş ısrar edince, kabul etmek zorunda kalır. Eylemden sonra, yanındaki iki arkadaş Roni arkadaşın belirttiği geri çekilme yerinden manevra yapmazlar. O, tespit ettiği geri çekilme yerinden herkesten önce geri çekilir. Belli bir yere kadar gittikten sonra rahat etmez, arkadaşlarını merak eder. Yol güzergahını değiştirip arkadaşların peşinden gider. Bu sırada, kendi deyimiyle 'kurşunlar yağmur gibi' üstüne gelir. Büyük bir yaylım ateşi altında kalır. Eylemden sonra en son geri çekilen O'dur. Büyük bir yorgunluk, halsizlik olmasına rağmen, yoluna devam eder. Yaralanır, ama aldırış etmez. Akşam saatlerinde arkadaşlarla belirlediği randevu yerine gelir. Fakat arkadaşlarını randevu yerinde bulamaz. Arkadaşların orada bulunan çantalarını saklayıp, biraz da erzak alır. Ertesi akşam da randevu yerini kontrol edeceğim der kendi kendisine. Eylem yapılan alanda gündüz de kalarak kendini riske atar ve o gün yazdığı yazıda şöyle der: *"arkadaşlar ilk randevu yerine gelmediler. Kendim için endişelenmiyorum, arkadaşlar için endişeleniyorum. Onların çantalarından biraz yiyecek çıkardım. Çantalarını da düşmanın eline geçmesin diye sakladım."* Diğer taraftan, arkadaşlar randevu yerine gelir de çantalarını bulamazlarsa aç kalırlar düşüncesi de O'na endişe verir. Bunun için de oradan ayrılmaz. Çok yorgun, bitkin ve yaralı olmasına rağmen raxtını, silahını yere bırakmaz. Mayısın o uzun ve sıcak gündüzünde, kavurucu sıcaklığın altında çıplak bir arazide kalır. Ertesi gün, köylülerin anlatımlarına göre, düşman bulunduğu yeri tespit edip çembere alır. Boş şarjörünü bile değiştirecek takati olmamasına rağmen, büyük bir direnişle son mermisine kadar düşmanla çarpışır. Üç düşman askerini öldürür ve ardından bombasının pimini çekerek ölümsüzlerin kervanına katılır.

Arkadaşlar geri çekilme sırasında ilk randevu yerine değil, ikinci randevu yerine gitmişlerdir. O, kendisini arkadaşları için feda etmiştir. Bu iki arkadaşı da yazısında, onları kırmayacak bir tarzda, *"tespit ettiğimiz yerden geri çekilmeliyiz"* diyerek eleştirmişti.

"O'nun Cudi sevdası için ne söylense azdır. Cudi yeni yaşamın adı. Nuh'un gemisinin meskenidir Cudi. yöre halkının dileklerinin gerçekleşmesi için adaklar adadığı kutsal mekan; özgürlük savaşçılarının sevdalısıdır Cudi. Hamzaların, Cumaların,Agirilerin, Tekoşinlerin, Erdalların ve daha nicelerinin kutsal yurdu oldu"

Kahramanca, yiğitçe, büyük bir cesaretle son nefesine kadar direnerek Cudi'de savaşan yoldaşlarına özgürlük mücadelesinde nefes katmıştır.

O'nun Cudi sevdası için ne söylense azdır. Cudi yeni yaşamın adı. Nuh'un gemisinin meskenidir Cudi. yöre halkının dileklerinin gerçekleşmesi için adaklar adadığı kutsal mekan; özgürlük savaşçılarının sevdalısıdır Cudi. Nuh'tan binlerce yıl sonra aynı geleneğin geliştiricisi, insanlığın yol göstericisi Başkan Apo oldu. Buraları insanlığın, doğanın yeniden yaşam bulduğu bir alan haline getirdi. Cudi, Hamzaların, Cumaların, Mahmutların ve daha yüzlercesinin kutsal yurdu oldu. Cudi, çağdaş Lawike Xeriblerin bir devamı oldu.

Bütün gidenler için Cudi bir sevdaydı, ya-

Roni (Ronahi Mağmuk)

şam gerekçesiydi, güç kaynağıydı. Roni arkadaş da bu sevdalılardan birisiydi ve mücadelemizin en zor ve en çetin günlerinde bile Cudi'yi terk etmedi. O, Cudi'nin huzur veren atmosferiyle bir olmuştu. O, Cudi'ye aşıktı. O'nun gözünde bir başkaydı Cudi. Buralara yüklediği anlamlar öylesine faklıydı ki. Cudi O'nun için özgürlüğün, yücelmenin, yeni yaşamın meskeniydi. O, bu kutsallığın bilincinde olarak Cudi'de yaşadı.

Her fırsatta Cudi'deki direnişleri, kahramanlıkları anlatırdı arkadaşlara. Cudi'nin onlarla daha bir güzelleştiğini biliyordu çünkü. Ne zaman Cudi'den söz etse, sevinçten coşardı. Onun Cudi'ye, özgürlük dağlarına sevdası ne kadar anlatılırsa azdır. Özgürlük eğer insanlık ve doğa için güzel düşünüp, güzel yaşayıp bunları güzel kılmaksa, özgürlük örgütünü büyütmekse; O özgür bir yoldaştı. Özgürlüğe, yeni yaşama aşk derecesinde bağlıydı. Halkların özgürlük mücadelelerine sarsılmaz bir inancı ve bağlılığı vardı. Son nefesine kadar bu kararlı tutumundan hiçbir taviz vermedi. Özgürlük güneşimiz Başkan Apo Atina savunmasında, *"bize düşen, yeni Gılgamış ve İskenderlere kul olmadan, bu sefer uygarlığa halkların efendisiz katılımlarının umut kaynağı olabilmektir"* der. Roni heval de çıkarsızca, hesapsızca bağlılığın umut kaynağı oldu. O Reber Apo'nun gerçek bir yoldaşı olduğunu gösterdi.

Senin ölümüne bağlı olduğun bu toprakları bırakıp gitmeyeceğiz. Senin yürüdüğün yolda senin umut kaynağından yudum yudum içerek cesaretlice yürümeye devam edeceğiz heval Roni.

Cudi'den mücadele arkadaşları

Roni (Ronahi Mağmuk)

Roni (Ronahi Mağmuk)

Düşerken biz

Safine'den avazım çıktığı kadar
kollarım yana açık
göğsüm rüzgara karşı
kimsenin duyamayacağı kadar
haykıracağım
yalnız sen okuyacaksın beni
bir de ülkem
vücudumu gereceğim bir yay gibi
gözlerimi yumup
dişlerimi kenetleyeceğim
ve yumruklarımı içe sıkıp
seni haykıracağım Safine'den
ses dalgalarım
boşluğa umudunu yayacak
kim bilir belki bir dağa çarpıp
sevda yankısı olup ulaşacak bana
ama ülkemin dağları
mutlaka duyacak beni
arkama bir an baktığımda
onları göreceğim
hani bu büyük kavgada
ölümsüzleşenleri
daha bir coşkulu bağıracağım
ardımda bir ordu olduğunu
bileceğim çünkü
ve başımı kaldırıp
güneşe baktığımda
sıcak ışınlarını
yüzümde hissedeceğim
bedenime ateşler hakim olurken
yine seni haykıracağım
derin bir nefes alıp koşmaya
başladığımda
bir ben bir uçurum
bir de sen olacaksın
uçmak için boşluğa düştüğümde
yine seni haykıracağım
özzz...güürrr...lüüüükkk...

Roni Dijwar

Şehit Roni arkadaşın misilleme eylemi sonrası şehit düşmeden önce günlüğüne yazdığı yazısıdır

Değerli yoldaş

Sana bu satırları, Nerex köyünün arazisinde bir çalının içinden yazıyorum. Nasıl mıyım? Hem iyiyim hem de kötü iyiyim. Çünkü dün akşam saat 18:10'da, bir düşman konvoyuna iki arkadaş ile birlikte bir pusu attık. Dört araçlık konvoyun son aracını imha ettik.

Ancak geri çekilme çok zor oldu. Önce diğer iki arkadaş belirlendiği yerden değil, çok tehlikeli bir alandan geri çekildiler. Ben eylem öncesi belirttiğimiz yerden çekildim. Ama onlar gelmeyince, onların peşi sıra gittim. Bu, bayağı bir zaman aldı. Ancak onlara yetişemedim. Alan çıplak ve beni görüyorlar. Ardım sıra kurşun yağmuru başladı.

Koşmaktan ciğerim ağzıma geldi, ateşim yükseldi. Boğazım kurudu ve sonunda tansiyonum düştü. İlk kuytuluğa sığındım. O kadar yorgunum ki boş şarjörü bile değiştiremiyorum. Saat 18:30 civarı o kuytuluktan başımı bir an dışa çıkardım. Askerler havanın henüz tam kararmadığından faydalanarak, bulunduğum alana doğru geldiler.

Bütün gücümü toplayıp, yeniden koşmaya başladım. Askerler 'kaçıyor, kaçıyor' diye bağırıyorlardı. Ve yine yaylım ateşi başladı. Bulunduğum yer ne tepe, ne vadi. Çıplak ve sarp bir yamaçtan kaçıyorum. Düşe kalka yamacı da aşıyorum. Önümde bir vadi yamacı daha var. Saat 19:00 civarı bir ara verdim. Hava bir türlü kararmıyor. Tam kurtuldum derken, yeniden askerler çıkıverdiler.

Bir tanesi 'yaralı' diye bağırıyordu. Hızlı koşamıyordum. Demek ki yaralı olduğumu bildiklerinden böyle amansızca takip ediyorlardı. İşte yine başladı. Koşmaya başladım. Neyse ki hava artık kararıyordu. Ben onların aşağısında olduğumdan, tam seçemiyorlardı. Yamacı aşmaya yirmi metre kala, artık koşacak gücüm kalmadı ve durup onları izlemeye başladım. Biri durup ses çıkarmadan, yerimi diğerlerine işaret ediyordu. Bir süre sonra çömeldiler ve silahlarını bana taraf doğrulttular.

Bu arada helikopter ölü ve yaralılarını almaya gelmişti. O da havalanıp üstümden bir tur attı. Neyse ki savaş helikopteri olan kobra değildi. Saat 19:30 civarı yeni bir yamaca kazasız tırmandım. Bir grup asker de yukarıdan bu yamaca doğru iniyordu. Ama hava iyice kararmıştı. Ve manevra sırası benimdi. Beni bulamazlar, hele bir başıma asla bulamazlar. Aşağıya inen grubun bir vadi soluna geçtim ve tersi istikamette tırmanmaya geçtim. Hem onları kandıracak hem de çantalarımızı sakladığımız randevu yerine gidecektim. Onlar benim dağa gideceğimi sanıyorlardı. Ama ben yeniden ovaya doğru gidiyorum.

Saat 21:30 civarı randevu yerine vardım. Diğer iki yoldaş gelmemişti. Saat 2:00'ye kadar orada onları bekledim. Ama gelmediler, onlar vurulmuş olamazlardı, çünkü benden önce geri çekildiler. Hem de sadece bana kurşun sıkıldı. Başka çatışma olmadı. Onlar için pek endişelenmiyorum. Çünkü ikisi de tim komutanı. Başlarının çaresine bakabilirler. Fakat çantaları daha sağlam bir yere sakladığımdan ve erzak da çantalarda olduğundan dolayı onlar aç kalacak. İkinci randevu yeri ise Cudi/Navseri'ydi.

Bu akşam bir kez daha ilk randevu yerini kontrol edeceğim. Yoklarsa, sanırım tek çarem Navser'e gitmek olacak. Tabii eğer orada operasyon varsa bu başka. çok, uykusuzum ve yorgunum.

Arkadaşları düşünmeden edemiyorum. Tansiyonum düzeldi gibi. Eylem öncesi ve eylem anı da aslında yazılabilirdi. Ancak gerek görmedim. Eylem sonucunu öğrendiğimde belki yazarım. Şimdilik bunu yazıyorum. Sonra devam ederim...

Devrimci Selam ve Saygılar
28 Mayıs 2004
Roni Dijwar/Cudi

Ardılım o kolye olsun

Ne yazılmışsa
bize ve onlara dair
ışıklı sularındadır
bilincimizin
hükmünü yerine getirse de
acılar
biz yine
neşeli türküler söylemekteyiz

Adı, soyadı: **Vedat DAĞDÖĞEN**
Kod adı: **Laşer**
Doğum yeri ve tarihi : **Palu Elazığ, 5 Mayıs 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Almanya**
Şehadet tarihi ve yeri : **25 Mayıs 2004, Amanos**

Laşer arkadaş henüz genç yaşındayken kendi topraklarından çok uzaklara, belki de o yaşlarda hayal dünyasının bile çok ötesindeki başka bir coğrafyaya gider. Adı Avrupa olan bu yeni coğrafya kimi Kürtlere göre bir umut kapısı, kimileri için de kaçış yoluydu. Umut kapısı yavaş yavaş umutsuzluğa bırakacaktı yerini; kaçılıp sığınılan bu yerlerin insanları nasıl derin bir yalnızlığa ittiğini de keşfedeceklerdi yavaş yavaş. Bir de memnuniyet ve memnuniyetsizlik arasında mekik dokumalar başlayacaktı zamanla. Ve Kürtler için kendi toprakları dışında sığınılabilecek başka bir liman olmadığını anlayacaklardı. Yaşamın anlamını, özgürlüğü daha derin sorgulayacaklardı. Sorguladıkça kendi topraklarına daha çok bağlanacaklar, daha çok özleyeceklerdi o toprakları. Tabii kimileri de kendilerine yabancılaşacaktı belki farkında bile olmadan. İçinde bunca zorlandığı ortamın bir uygulayıcısı olacaktı. Kendi insanlarının yaşadığı sorunlara yabancılaşacak, içinde yaşadığı ve adına yaşam denen cenderenin içine balıklama atlayacaktı.

O, Avrupa'nın bütün göz kamaştıran yaşamına rağmen yüreğinde ve beyninde her an halkının çektiği acıları, doğup büyüdüğü toprakların güzelliklerini, yakılıp yıkılan köyleri düşündü. Bir an olsun geldiği toprakları dününde bırakarak bugünü yaşamaya yönelmedi.

Laşer arkadaş, ait olduğu o topraklardan tüm sevgilerini, aşklarını ve yaşadıklarını acılı bir şekilde geride bırakarak çıkmak zorunda kalmıştı. Ama her gittiği yere kinini, öfkesini ve yanından hiç eksik etmediği yükselen değerlerin umudunu kalbinin derinliklerinde saklayarak götürür. Avrupa'ya gittiği ilk süreçlerde, orada bulunan ağabeyinin yanında kalır. Bulunduğu süreçte yaşadıkları, bir çelişkiler yumağına dönüşür. Kendi gerçekliğini aramaktadır. Oralarda varolan sistemin insanı nasıl eriyip bitirdiğini, kendisi olmaktan çıkardığını ve yalnızlaştırdığını iliklerine kadar hisseder. O'nu o toprak-

larda hiçbir şey tatmin etmemektedir.

Ülkede bulunduğu süre içinde tohumları ekilen ve Avrupa'da bulunduğu ortamın elverişli olmasıyla yakından tanımaya çalıştığı mücadele gerçekliği, duygularının, bilincinin ve kararının daha da yeşermesine yol açar. Avrupa sisteminin insanı sürüklediği bireycilik girdabı ve kendi içinde eritip yok etme politikası Laşer arkadaşın şahsında tersine döner. Çünkü O, isyanların diyarı Palu'nun özüne denk, öze dönüşü gerçekleştirme kararına ulaşır. Önderliğin esaretiyle birlikte duyduğu kin, öfke ve intikam duyguları şaha kalkar. Bin bir zorluklarla gittiği diyarlardan, bu kez huzurlu bir şekilde ayrılarak, özlemini duyduğu ülkesine geri dönme kararının coşku ve sevincini yaşar.

Bir süre Avrupa'da çalışmalara katıldıktan sonra, 2000 yılı baharında ülke topraklarına geçer. Ülkeye geldiği ilk zamanlarda bile fark edilir. Emekçi ve yoldaşlık yanlarıyla öne çıkar ve göze çarpar. Sevilen, iş yapan, yaptığı işten zevk alarak çalışan Laşer arkadaş, yeni savaşçılarda eğitimini tamamladıktan sonra özel kuvvetlere geçer. Özel kuvvetlerdeki duruşuyla örnek alınan bir militan olur. Eğitim ve yaşamdaki başarılarıyla her göreve hazır bir hale gelmişti. Bu başarı pratiği, 2003 sonbaharında O'nu Amanoslar'a doğru harekete geçirdi. Bağlılık, cesaret ve iş yapabilirlik özellikleri olduğundan, yeni bir açılım sahası olan Amanoslar'a düzenlenir. Bu düzenlemeyle bir nevi hayalleri gerçeğe dönüşmekteydi. Türkiye gerillacılığı tam da O'nluk bir işti. Bu alandaki duruşu insana güç ve moral veriyordu. Yaşamdaki duruşu, pratik çalışmalara coşkulu katılımcılığı, mantıklı hareket edişi göz dolduruyordu. Yapılan eylemselliklerdeki cesaret ve gözü pekliğiyle ilgi odağı haline gelebiliyordu. Eylemde bir militan nasıldır sorusuna cevap; Laşer gibidir oluyordu. İsminin zazaca anlamı, sel savaşçısıydı. Evet, yatağında coşkun akan bir sel gibiydi. Yaşamı ve sa-

vaşçılığı, arazideki hakimiyeti, çevresinde bulunan arkadaşları imrendirirdi.

2003 yılının ekim ayı sonlarında, bir grup arkadaşla Amanoslar'a geçer. Kaldığı kısa süre içerisinde, değişik alan ve birliklerden biraraya gelen yeni görev sahasındaki arkadaşlarıyla kısa sürede kaynaşıp bütünleşir. O arkadaşlarını, arkadaşları da O'nu çok sever.

Akdeniz'e uzanan gerilla gücünün yiğit neferi, halkının umut kaynağı, ülkesine, halkına ve engin dağlarına sevdalı sarı saçlı, mavi gözlü, güleç yüzlü çocuk, yetiştiği toprakların sertliğinden olacak ki artık asi yüreğiyle anılıyordu... Yaşanması gereken güzellikleri bahşeden fedakar insan, henüz 25 yaşında, gençliliğinin baharını yaşamaktaydı.

Mevsimler değişir, onlar bütün mevsimlerde sadece umut toplarlar. Ve bir günün akşam karanlığı çöker. Bir grup arkadaşıyla birlikte bir randevuya giderler. Randevu dönüşü Laşer arkadaş önde yürüyordur. İçinde tarifi zor bir huzur duyumsuyordu, isim koyamıyordu, nedenine bulamıyordu, ama mutluydu. Dağ başlarında küçük şeylerle huzur bulmayı öğrenmişlerdi. Ve ani bir patlama sesi... Yola döşenen mayına basar. Mayının patlaması sonucu sağ bacağını kaybeder. Grup arkadaşları tarafından ilk müdahale yapılır, ama O durmadan kan kaybetmektedir. Herhangi bir köye, kasabaya veya şehire götürebilecek koşulları da yoktur. Bütün arkadaşları çaresizdiler. Yapabilecek hiçbir şey yok. Koşulların sınırlılığına isyan ediyorlar, ama bu hiçbir gerçeği değiştirmeye yetmiyor. İsyanları bile çaresizlik olarak geri dönüyor onlara. Tedavi koşulunu yaratabilmek için neler vermezlerdi ki. Ama onlar çaresizdir. Laşer arkadaşın şuuru hala yerindedir, ancak durumunun iyi olmadığını kendisi de iyi bilmektedir acılar içinde kıvranır, ama arkadaşları daha fazla üzülmesin diye sesini çıkarmaz. Arkadaşlarına, *"heval ben zaten şehit düşeceğim, benim için yaşamınızı riske etmeyin"* der. Ve arkadaşların O'nu bırakmasını ister. O mümkün olmayan bir şeyi istiyordu arkadaşlarından. PKK' de almak ve vermek hep böyle bir sıralamaya konulur. Her PKK'li vermede en önde, almada en sondadır. İşte bir tek bu konuda anlaşamaz PKK'de yoldaşlar.

Laşer arkadaş için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacak arkadaşları O'nu hiç bırakırlar mı? Bilirler ki aynı şey kendi başlarına gelseydi, Laşer arkadaş daha fazlasını da yapardı. Arkadaşlar ne pahasına olursa olsun O'nu bir an önce güvenlikli bir alana götürmek için yola koyulurlar. Patlayan mayın sesinden dolayı düşman güçleri her an gelebilirdi. Bunun için acele etmeliydiler. Ve hazırlanan pratik bir sedye ile üslenilen alana doğru yola koyulurlar. Henüz noktaya ulaşılmamıştır. Arkadaşlarının tek amacı bir an önce O'nu noktaya ulaştırmaktı. Belki orada bir şeyler yapabileceklerdi. Yaşadıkları çaresizliğin ortasında umut veren böylesi belkilere sığınıyorlardı. Ancak onlar daha noktaya ulaşamadan kan kaybından dolayı Laşer heval şehit düşer.

Şehadeti soğukkanlılıkla karşılamıştı. Bu arada son dileklerini arkadaşlarına iletmeyi de ihmal etmemişti. Ölüm, bütün militanların her an kendileri ile taşıdığı bir koca ağırlıktı. Yeri geldiğinde, o ağırlığı omuzların-

**"Şehitlerimizin anısı, bizim için bir emirdir.
Bütün halkı yürüyüşe kaldırarak mücadeleyi genelleştirecek
ve şehitlere bağlılığımızı göstereceğiz"**

Önder Apo

dan atıp, kuşlar kadar hafif olmak, gökyüzünde gezinmek, tertemiz bir vicdanla anıların sisli diyarına çekilmekten asla kaçınmazlar. Laşer arkadaş da yükünün hafiflediğini hisseder. Bedeni ağırlaşsa da vicdanı tüy kadar hafif, zihni su kadar berraktır son nefesinde. Son isteğini de bu anda belirtir arkadaşlara. Cebindeki kolyenin kendisinden iki yaş küçük olan ve gerilla saflarında bulunan kardeşine verilmesini ister. Bahsettiği kolyeyi de 2002 yılında O'na kardeşi vermişti. O'nun yaşadığı nice anlara tanıklık etmişti bu kolye. O'nunla nice pusulardan geçmişti. Yorgun düştüğünde, sırtından akan terden payını almıştı. Kutsal bir hazine gibi saklıyordu onu. O süre boyunca gözümüzden bile sakıdık o kolyeyi. Ve zamanı geldiğinde de kilometrelerce yol kat ederek, kardeşine ulaştırdık. Kardeşine ulaştırılan o kolyeye, Laşer arkadaşın son nefesinin kokusu, ölümün soğuk yüzünü eriten sıcacık umutları, gerçekleştiremediği hedefleri, Palu'ya olan özlemi ve kokusu sinmişti. Belki de Laşer hevalın anılarını fısıldamıştır kulağına...

Kim bilebilir o tılsımlı kolyenin sırrını? O'nu taşımanın insana verdiği gururla işlenmiş acıyı kim bilebilir. Bazen boynunda bir ilmek, bazen bir usul öpüş gibi vicdanın bütün kıpırdanışlarını duyan o kolyenin sırrını kim bilebilir.

Mücadele arkadaşları

Haziran ayı şehitleri

gittiler göçmen kuş sürüleri gibi
oradan buraya savrularak
uçtular gökyüzünde
solgun bir buluttan
yağmur tanecikleriyle
gittiler yüreklerinin bilinmezliklerini geçerek
yürüdüler gecelerce
yürüdüler günlerce
yolcularıydılar güneş sabahlarının
küçük küçük ömürlerinde
yıllara
çağlara yürüdüler
kimileri daha çocuk yaşta
basamaklarına tırmanmıştı gençliğin
bir yumruk bir yürek sancısında
sınanmıştı gönülleri
patikaları
ve uçurumsu yollardan
gittiler hayatın

Ş. Gezgin Xebat

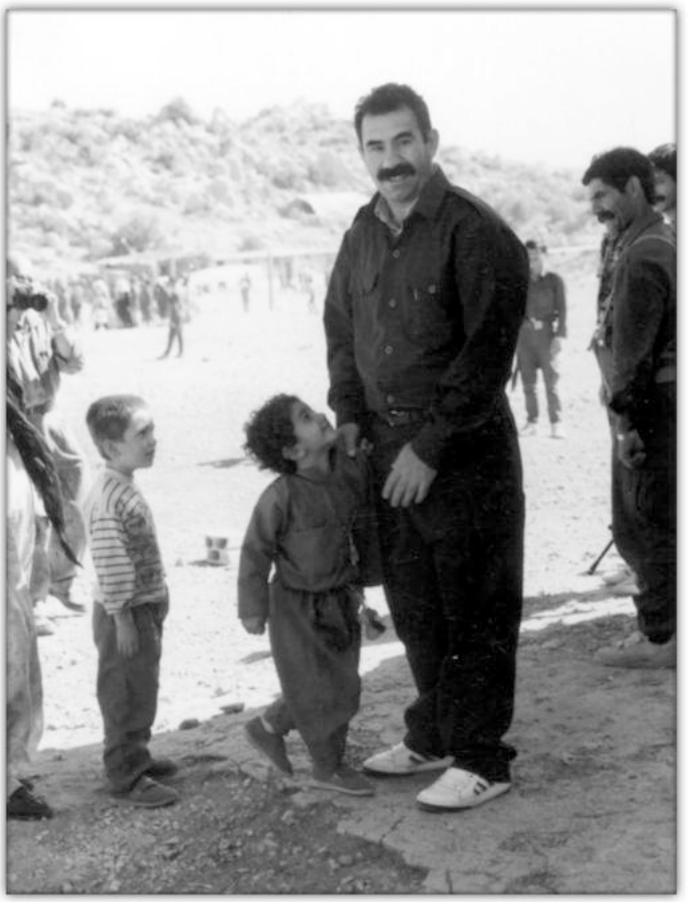

O şehitler ki, davanın büyüklüğü için kendilerini diri diri yaktılar,
kendilerini bir deri, bir kemik durumuna getirdiler.
Onların anısına gereken karşılığı vermeyenlere
yaşamı haram edeceğime dair ant içiyorum. Tekrar söylüyorum,
o anıları iliklerine kadar yaşamayanlar, bu ülkeden iseler,
bu halktan iseler, hatta biraz ilgi duyan insanlardan iseler,
gerekeni yapmazlarsa onları lanetler ve yerle bir ederiz.
En önemlisi de bu değerlere bağlı olanların başarıların
sahibi olmamaları da düşünülemez.

Önder Apo

Dönme zamanı geldi anayurda

Munzur'da bıraktığı yüreğini, nice yoldaşını saklayan derin vadilerine, dağlarına emanet etmişti Dersim'in. Yoldaşları da bir gün yüreğini bıraktığı bu dağlara zafer muştusu ile dönene dek orada sabırla ve huzurla bekleyecek...

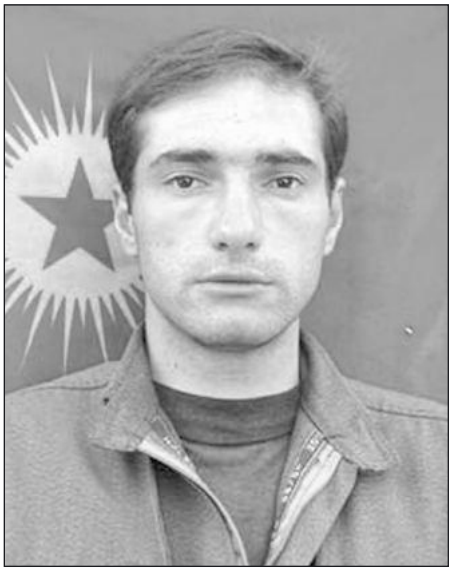

Adı, soyadı: **Tuncay KEŞKEK**
Kod adı: **Rojhat PERTEK**
Doğum yeri ve tarihi: **Pertek/Dersim, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994, Pertek**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Haziran 2004, Pertek/Dersim**

Issız bir gecenin yollarında bir rastlantının selamıyla, sıcacık tokalaşmasıyla başlamıştı. Bir iki kelimelik de olsa, bir askerin iz bırakan söylemi, bir merakın kapısını aralamıştı. Günler günleri kovalamış, ardından silik bir beklenti, gölgelenmeye yüz tutmuş bir anı kalmıştı.

Kandil'in hatırlanması güç uzayan yollarının ardından varılmıştı Şehit Ayhan'a. Kısa bir tanışmanın gerilla içindeki farklı havası... Kısacık kelimelere ömürler sığdırılmıştı. Uzun bir aradan sonra tekrar başlanmıştı yarıda kalmış sohbete.

Lanetli tarihin aydınlığa gebe olduğu 1994'ün Eylül ayında ay yıldızlı bir gece, incelerek uzayan, bir yılan kıvraklığını andıran kıvrımlarla sert, asi ve yüksek kayaların arasından kendini bırakıyordu Ali boğazının derin vadisine.

Coşku selinin timsali bir yürüyüşün adımlarını var gücüyle atıyordu. Geceye karşı zaferini ilan eden gün, tüm aydınlığıyla beliriyordu Munzur'un sol yakasında. Çağlayan şelaleyi, kurumuş sarı otları, altın sarısı ceviz yapraklarını, asi kayaların manzarasını ve patikaları anlatıyordu. Bir yandan ufukta en zirvede belli belirsiz görünen geyik manzarasına, coşturan asilikte dost canlısı vadiye, şırıl şırıl akan suya bakıyordu. Bir yandan da patikanın ortasından geçen karıncaların kara çizgisine basmamak için, kıvrak bir adımla kendini geriye çekmenin alçakgönüllülüğünü sergiliyordu. Ve bu an, görünen manzaraya son bakış oluyordu. Bir yılını doldurmak üzereydi Dersim'de. Ardından Karadeniz'e geçmişti. Bir zamanlar üniversiteyi okuduğu yerde, şimdi silahıyla ve yiğit yoldaşlarıyla geceyi gündüz ediyordu.

Ailenin tek erkek çocuğu, umudu Tuncay, artık halkının umudu Rojhat olmuştu. Ülkenin devam eden nöbetçilerinden biri Rojhat. Ağaçların arasından kıvrılarak Ayhan arkadaşın yanına gelmişti. Fısıltılı bir tonla *"yan taraftan düşman geçiyor"* dedi. Ayhan arkadaş, büyük bir soğukkanlılık ve güvenle, "*manganı al, operasyonun arkasına geç*, s*onra noktada buluşuruz*" demişti. Rojhat'ın derin anlama, kavrama yete-

neği bu talimatı çoktan kavramış ve gereklerini düşünmüştü. Hızlı bir koşuşturmacanın ardından, gün geceye dönüyordu. Karanlığın çökmesiyle birlikte bombanın pimi çekilmiş, büyük bir zaferi muştulayan, kine bezenmiş bir coşkuyla saldırıya katılmış, saniyelere bir ömür sığdırmıştı. Ağacın arkasından çıkan Rojhat, hızla ileriye atılmış, henüz saldırının şokunu yaşayan askerin üzerine mermi yağdırırken, silahını da almayı başarmıştı. Mangasını toplamış, hemen oradan ayrılmışlardı. Ayhan arkadaşın yanına varmadan önce, Botan'a dönüp elindeki silahı ona uzatarak, "*bunu senin sayende aldık, yani senin emeğinin ürünüdür, al*" dedi. Tüm grup bu mütevazı, hiçbir art niyeti içermeyen sade davranış karşısında duygulanmış ve etkilenmişti. Ayhan arkadaşın yanına varınca, aynı yaklaşımı sergilemişti. Bu durum, berrak bir yüreğin sade aynası oluyordu.

"Dersim dağlarının üstüne çöken şafak vakitlerini, karanlığı yırtan ay ışığını, vadilerini, o topraklara gömdüğü yoldaşlarını özlemişti. Bu özlem öylesine büyüktü ki hiçbir gücün durduramayacağı kararlılık ilk bakışta okunuyordu gözlerinden. O'nun Dersim'e gitme kararlılığı, gözlerinde hiçbir kırılmaya meydan vermeyen bir ışıltı gibi parlıyordu"

Munzur gibi hayat verirdi etrafına. O, Munzur gibi cömert davranmayı karakter etmişti.

Dersim'de geçen yıllar, bir gün gibi ardıllanmıştı. Yedi yıl dağlarında yaşadığı Dersim'e veda etme günü gelmişti. Takvim sayfaları Haziran ayının ortalarını gösteriyordu. Ali Haydar arkadaşın komutasındaki grup, Sülbüs-Ari boğazının zirvesinde birlikte sessizce geriye dönerek son bir bakış atıyordu uğruna kan dökülen bu topraklara. Ali Haydar arkadaş gruba dönerek, "*en zorlu kopuşlar güçlü buluşmalar içindir*" söylemini bir şiar gibi haykırmıştı. Derin bir iç çekişin ardından, harekete geçmişlerdi.

Bir ayı bulan yürüyüşün ardından, Faraşin yaylasının kapısına varmışlardı. Serhat'ın boğazını geçtikten sonra, kar iyice bastırıyordu. Başlayan tipi, grubu beklemeye mecbur ediyordu. İki kişi kayanın etrafını ayaklarıyla biraz temizleyip sıkışık bir biçimde yerleşmişlerdi. Rojhat yine örnek bir davranışı sergilemekten geri kalmamıştı. Az ilerideki kaya kenarlarında topladığı heliz puşusuyla bir ateş yakmıştı. Helizler tutuşup güçlü ve anlık bir alev almış ve hemen bitmişlerdi. Hüseyin arkadaş Rojhat'a dönerek, "*bir alevlik de olsa güzel bir ateşti, içimizi ısıttı*" derken ciddiyetinden kuşku yoktu. Örnek

davranışlarıyla Rojhat arkadaş, "*önemli olan bir şeyler yapmaktır*" diye karşılık vermişti.

Kar git gide bastırıyordu. Ne olursa olsun gitmek zorunlu olunca, Rojhat öne atılarak, "*şimdi sıra benim*" deyip dizi geçen karla hızlı bir mücadeleye girmişti. Umut ve inançla yüklü yürekle Faraşin, Çiyayê Reş, Başkale zozanları yanan ayaklara rağmen aşılmış ve örgüte ulaşılmıştı. On beş günün ardından ilk haberi, Kelareş karargahı ulaştırıyordu örgüte. Bayram havasıyla karşılanan grup, ardından Kandil'e geçmişti. İdeolojik eğitimi bittikten sonra, Hüseyin arkadaşla birlikte askeri akademiye gitmişti Rojhat. Mütevazılığı, fedekarlığı, olgunluğuyla akademedeki tüm arkadaşların dikkatini çekmişti. Akademideki devreden sonra, büyük bir ısrarla tekrardan kendisini Dersim'e önermişti Rojhat arkadaş.

Gerilla yaşamına ilk adımını attığı o kutsal dağlara, bu sefer daha yüksek bir bilinç, daha güçlü bir sorumluluk duygusu ile dönmek istiyordu. Munzur suyunun ağıtlar, isyan çığlıkları sinen sesinin yankısı hala kulaklarını çınlatıyordu. Dersim dağlarının üstüne çöken şafak vakitlerini, gecenin karanlığını yırtan ay ışığını, vadilerini, o topraklara gömdüğü yoldaşlarını özlemişti. Bu özlem öylesine büyüktü ki öylesine kıpır kıpırdı ki yüreği, hiçbir gücün durduramayacağı kararlılık ilk bakışta okunuyordu gözlerinden. O'nun Dersim'e gitme kararlılığı, gözlerinde hiçbir kırılmaya meydan vermeyen bir ışıltı gibi parlıyordu.

Nihayet istediği yerde idi. 2003 yazında tekrardan Dersim alanına geçti. Büyük bir coşkuyla alanda faaliyetlerine başlamıştı. Öylesine özlemişti ki bu toprakları. Ayrılık sadece özlemini bilemişti.

Rojhat (Tuncay Keşkek) Ş. Yıldız (Nursel İnce)

Büyük bir coşkuyla yüklendiği görevleri sırasında hain bir komplo sonucu doğduğu topraklarda, Pertek'te şehit düştü.

Munzur'da bıraktığı yüreğini, nice yoldaşını saklayan derin vadilerine, dağlarına emanet etmişti Dersim'in. Yoldaşları da bir gün yüreğini bıraktığı bu dağlara zafer muştusu ile dönene dek orada sabırla ve huzurla bekleyecek...

Anın mücadelemize ışık tutacaktır.

Mücadele arkadaşları

gecenin karanlığını uğurlarken
kapama gözlerini direniş
ısrarımız aydınlığadır
öyleyse
tırnağımızla ekeceğiz şafağı
güneşi en sıcak parlaklığıyla
hediye edeceğiz
mezopotamyanın
isimsiz ülkesiz
çocuklarına

Ş. Rojbin Serhat

Engizek ve Nurhak'ın Baldoğan yıldızına

Adı, soyadı: **Mazlum GÖK**
Kod adı : **Nurhak ENGİZEK**
Doğum yeri ve tarihi: **Elbistan 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996 Güneybatı**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Haziran 2004, Adıyaman**

1976 yılında Maraş'ın Elbistan ilçesinin Sevdilli köyüne bağlı Ortaköy'de doğmuştu. Altaş aşiretinden olan Nurhak yoldaş, küçük yaşlarda kıyı bahçelerinde çalışmaya başlamıştı.

Ailesi yurtseverdi, babası etrafınca sevilen, sayılan şahsiyetlerdendi. 1990 sonrasında, mücadeleye akraba çevresinden aktif katılımlar başlamıştı.

O'nun etrafında olup bitenlere karşı ilgisiz olması beklenemezdi zaten. Çocukluğunda olduğu gibi gençlik yıllarında da duyarlıydı.

Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde okumaya başladığında, devrimci demokrat çevrenin içindeki yerini almıştı. Böylece safını netleştirmişti. Ardından YCK içinde gençlik çalışmaları yürütmüş, gerilla ile ilişki kurmuş ve faaliyetlere milis düzeyinde katılım göstermeye başlamıştı. Daha fazlasını yapması gerektiğini hissettiğinde de gerilla saflarındaki yerini almıştı Nurhak yoldaş.

Çağların ötesinden gelen bir isyancılık ruhu vardı. Yanlışlara karşı duran, dürüst, fedakar ve çalışkan bir yoldaştı. Bilinç düzeyi ile katılım sağlamaya çalışıyordu. Katıldığından beri sürekli pratik süreçlerdeydi. Kendini pratikte yetkinleştirmişti. Teorik olarak eğitim görmek için belki zamanları olmadı onların, ama O, her fırsatta kendini eğitmeye çalıştı, okudu, tartıştı.

Adıyaman alanı en zorlu, çetin alanlardan biriydi. Komploların, ihanetlerin kol gezdiği alanlardan birisiydi. Onlar bu tarihi değiştirmenin gayreti içinde olan ejderha yürekli gençlerdi. Onun içindir ki tüm komplo ve ihanetlere rağmen, ısrarla alanı doldurmuşlardı ve Nurhak hep öncülük etmişti. Bu alanda gerillanın oturtulması için her türlü tehlikeyi göze almış, her zorluğa göğüs germiş, hiçbir görevden geri durmamış, en küçük imkanı bile alandaki çalışmaların büyütülmesi için değerlendirmeyi bilmişti.

Bir keresinde, bulunduğu bir evde çembere alınmıştı. Kurtuluş imkansız gibi görünüyordu. Düşman dört bir tarafı kuşatmıştı. Durmadan teslim ol çağrıları yapıyordu. O'nun ne teslim olmaya niyeti yoktu. Hem yapması gereken bunca iş dururken ölmeye de niyeti yoktu. Ve var gücüyle kuşatmaya yüklenerek çevikliğiyle, taktik üretmedeki kıvrak zekasıyla düşmanı bile şaşırtıcasına kurtulmayı başarmıştı. Birçok sefer, birlikte hareket ettiği gruplarda tek kalmıştı.

O'nun gerillacılığı, hedefi on ikiden vurmaktan başka bir eylem tarzını kabul etmiyordu. Madem ki bir orduya kafa tutulmuştu, o zaman bir orduya bedel bir vuruş tarzı olmalıydı.

1999 yılında intikam eylemi için Adıyaman şehir merkezine giden Haki ve beş yoldaşın şehadetine yol açan hain bir milisi cezalandırmak için tek başına şehre inmiş ve onu evinde vurmuştu. İntikam duygusu, her tür riski göze alacak kadar gözü kara bir eylemci yapıyordu O'nu. Bu eylemi başarması da PKK'nin ihanete karşı olan net tavrını kendi şahsında ne denli somutlaştırdığını gösteriyordu. O, pratik sahada, kuşatmaların ortasında öğrenmişti PKK militanının duruşunu, tarzını. Ve O, gerçek bir parti militanıydı.

Birçok petrol boru hattının yakılması eylemini başarıyla gerçekleştirmişti.

Geri çekilme sürecinde sınırdan Suriye'ye geçmeye çalışırlarken sınırda yakalanmış. İki yılı aşkın bir süre Suriye'nin o insanlık dışı zindanlarında tutulmuştu. Bedenin tutsaktı ama yüreği Nurhaklar'daydı, Engizekler'deydi. Bu gece Fırat nehrini geçeceklerdi, yarın uzun bir yolları vardı. Ve işte yoldaşlarıyla yol kesiyordu. Bir ağaca sırtını dayamış kitap okuyordu. Uzun bir yol yürüyüşünden sonra şekersiz bir çayı keyifle içiyordu.

Zindan sürecini anlatırken, dilinden dökülen birkaç sözcük vardı dağlar, yoldaşlar ve derin özlem...

2002 yılında zindandan çıktığı gibi soluğu dağlarda almıştı. Burada kapsamlı eğitimlerden geçme fırsatını da yakalamıştı. Bu fırsatın her saniyesini beynini patlatırcasına değerlendiriyordu. Yıllardır içindeki boşluğu kana kana içercesine eğitimle doldurmalıydı.

İdeolojik eğitimin sonunda kendisini tümüyle donattığını inanmıştı. Kandil'de bir süre kaldıktan sonra o yıllarını harcadığı, emek sarf ettiği, neredeyse her dağında yürüdüğü, ter akıttığı, sularını geçtiği Amanoslar'a, Güneybatı'ya gitmeyi önermişti.

Nurhak yoldaş ısrarcı ve inatçı bir karaktere sahipti. Kafasına koyduğunu mutlaka yapma kararlılığındaydı. Önüne bir hedef koydu mu, ona adeta kilitlenirdi.

Amanoslar'da yaptığı gerillacılığın O'nda bıraktığı kalıcı izler, ilahi bir ses gibi O'nu kendisine çekiyordu. Amanos'un anlamlar yüklü sıradağlarında kartal bakışlı, ay gülüşlü, rüzgara yarenlik edecek denli hızlı bir gerilla olmayı kafasına koymuştu. Daha alana ulaşmadan, yapacağı eylemler için kafasında bir sürü plan yapıp bozuyordu. Gücünün sınırlarını savaş meydanlarında, mevzilerde keşfedeceğini bildiği için, bu planları gerçekte ne kadar ger-

Şimdi "yoldaşım", "başardım" diyebilmenin, sınanmanın tam zamanı idi. Sözler boşlukta yuvarlanmayacaktı. Sözleri, düşmanın üstüne yağdırdığı kurşunlardı artık. Öyle gerçek, öyle delici... Şimdi konuşmanın vaktiydi

ne çabuk büyüdük?
inci kolyeden taşlar döküldü
toplayamadan birini, döküldü bir diğeri
dökülen her taş bir resim oldu,
gözlerimin albümünde
kaç kez film geriDi oldu anılar
zamansız gidişler birer kurşun
gülen gözleriniz birer mühür şimdi
kabul etmek zor pembeye siyah katmayı
ne çabuk büyüdük ve öğrendik?
gerçeklerle hayalin dostluğunu
yaşatmamız gerektiğini,
erdemin yalnızca arınmak olmadığını

karaçaydandan yayılan buharda simalarınız
sesleriniz ateşin çıt çıtlarında
umutlarınız, yanan fanusun pırıltısında
şiirler, yeni adresleriniz şimdi
ben miyim bunları söyleyen?
alışmak en büyük ölüm bazen
bazen de yokluğunuzu dindiren bir derman
ne çabuk büyüdük ve olgunlaştık?
yasınızı tutmanın,
umutlarınızı yüklenmek olduğunu
nasıl da öğrendik

son çektiğimiz halaydan terli ellerim
parolamız yine dostluk,
çıkarsız ve hesapsızca
paylaşmayı gösteriyor pusulamız
ve saatlerimiz, buluşmanın zamanına ayarlı
ne çabuk büyüdük ve öğrendik?
buluşmanın başardıkça olduğunu

çekleştirebileceğini de hesaplıyordu. Kendisine asla abartılı yaklaşmadı. Eğer yerle bir edilmiş bir düşman mevzisindeyse, işte o zaman 'başardık' deme hakkını kendinde bulurdu. Eğer yoldaşlarının kalbinde en ufak bir kırgınlık bırakmadıysa o zaman 'yoldaşım' diyordu. Ve asla kendine PKK'liyim demedi. PKK içinde alınan nefesi hak etmek için, kendini bir değil binlerce kez sınaması gerektiğini bilerek kendini ve katılımını tanımlardı. Konu kendisini tanımlamaya gelince, eylem anındaki keskin tavırları elden ayaktan düşer, bütün etkinliğini kaybederdi. Nasıl bir katılım tarzı olduğunu sadece yoldaşlarının takdirine bırakırdı.

Kaybedilen yerlere, ilk katıldığı Adıyaman'a gitmeyi ve orada düşmanı ekonomik olarak zarara uğratmak için petrol hattına eylem yapmayı hedeflemişti. Cudi yoldaşla beraber Adıyaman'a giderken, bilinci, hedefi keskin bir kılıç kadar bilenmişti. Kınında sabırsız bir kılıçtı eylem gerçekleştirme isteği. Meşru savunma çizgisi temelinde etkili sonuç almak istiyordu.

Düşman da bu arada boş durmamış, özel savaşı örgütlemişti. Gerillanın fedakarlığı, cesareti ve kararlılığına teknik ya da askeri gücü ile karşı koyamayacağının biliyordu. O genç yüreklerle girdiği her çatışmada, yüreğine dünyaları sığdıran o gençler bunu göstermişti ona. Gerillanın geri çekilme yaptığı süreçten bu yana diğer alanlarda olduğu gibi bu alanda da halkı ajanlaştırma çalışmalarına ağırlık vermiş ve yer yer bundan başarılıda olmuştu. Güven üzerine kurulu bir harekete yapılacak en onursuz saldırıyı gerçekleştirmişti düşman. Bir yılan sinsiliğinde hazırlanan komplo ile kaldıkları noktanın etrafı sarılmıştı. Son mermilerine kadar bir an bile duraksamadan düşmanın bütün teknik üstünlüğüne rağmen savaşmışlardı.

Şimdi *"yoldaşım", "başardım"* diyebilmenin, sınanmanın tam zamanı idi. Sözler boşlukta yuvarlanmayacaktı. Sözleri, düşmanın üstüne yağdırdığı kurşunlardı artık. Öyle gerçek, öyle delici. Şimdi o sözleri konuşmanın vaktiydi. O, sonuna kadar konuştu kurşunlarıyla, sustuğunda yenilmemişti.

Yoğun mermi ve roket atışları altında şehadete ulaşmıştı yanındaki üç kahraman yoldaşı ile birlikte. Son ana kadar birbirlerini yalnız bırakmayan yürekli insanlardı onlar. Nurhak yoldaşı Nurhakların kalbine uğurlarken, öfke ve kin tolhıldanlardaydı.

Mücadele arkadaşları

Hayalim Nurhaklar demiştin

"Sen konuşunca sanki doğa sessizleşiyordu. Nereye gidersek gidelik halk seni dinlemek istiyordu her daim. Onlar seni görmek, seninle konuşmak istiyordu. Mütevazıydın Hüseyin. Kişiliğindeki bilgeliği tamamlayan en belirgin özelliğindi mütevazılığın. İşte bundandı hepimizin seni örnek alması"

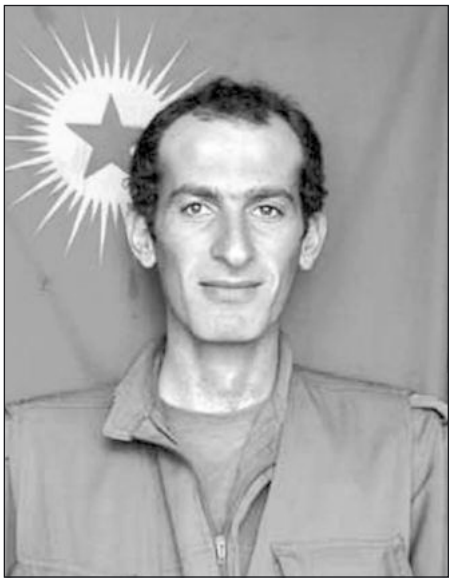

Adı, soyadı: **Bülent DOĞAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Elbistan 19 Aralık 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **Eylül 1999, Xınere**
Şehadet tarihi ve yeri : **8 Haziran 2004, Amanoslar**

Yıl 2002'ydi. Sırtını Kandil dağının asi kayalıklarına veren Kalatuka'daydılar. Neden bu isim diye merak etmiş, ama her defasında laf lafı açarken sormayı unutmuştum. Bir gün oraya yolum düşmüştü. Ve işte arkadaşlarla el sıkışıyoruz, 'nasılsın, arkadaşlar iyi mi' sorularını başka sorular ve cevaplar izliyor. Olgun tavırlarıyla Hüseyin arkadaş dikkatimi çekiyor. Tanışıyoruz. Yeni savaşçıların yönetiminde yer alıyordu. Her birimiz kendi bulunduğumuz yerlerde sınamıştık kendimizi ve galip gelmiştik karşımıza çıkan sınavlardan. Ama daha birlikte sınamamıştık kendimizi. O gün nereden bilebilirdim ki bir gün birlikte aynı zor alana doğru yola çıkacağımızı, birlikte nice badireler atlatacağımızı, onca şey paylaşacağımızı, ardında da seni kaybedeceğimi. Mutlulukların hüzünle örtülmesi mi gerekiyordu her defasında?

İç eyaletlere gruplar düzenleniyordu. Ve giden gruplar bütün bir coşkuyla yollara düşüyordu. Kalanların elleri havada kalıyor bütün vedalaşmalarda. Ardlarından baka kalıyordu kalanlar. Sonra giden grupların arşınlayacakları yolların anıları birlikte paylaşılan bu mekanların anılarıyla birleşirdi.

Amanos grubu da yavaş yavaş bir araya toparlanıyordu, birbirini tanımayanlar tanışıyor ve gideceğimiz yer üzerine derin sohbetlere dalıyorduk. İşte aynı gruptaydık seninle. Burada başlayan ilişkimiz, pratik süreçte daha da derinlik kazanacaktı. Hepimiz birlikte sınanacaktık.

Vedalaşma faslı, yola koyuluyoruz. Düzenlemeler ilk yapıldığında durmadan özlemiyle yaşadığın Engizek ve Nurhaklar'dan söz eder dururdun. Bak yoldaydık belinde raxtın, omzunda silahın o çok sevdiğin dağlara doğru yola çıkıyoruz. Böyle güzel yoldaşlarla, en çok sevdiği alana yol almak...

Coşkun ırmaklar gibiydin, heyecanlıydın. O çok sevdiğin Engizekler'in, Nurhaklar'ın havasını solumak için bu bir şanstı sanki senin için. İnsanın hayatında böyle anlar az olurdu. Özgürlük savaşçısı olarak o dağlarda yürümek... Bunu düşünmek bile göz-

lerine yıldızların konması için yetiyordu.

"Hayallerimle buluşmaya gidiyorum" diyordun her fırsatta. Bütün sabırsızlığın oraya bir an önce ulaşmak içindi biliyoruz hevalim. Hani yol boyunca *"biraz daha yürüyelim, ne yorulması"* demelerin vardı ya şimdi biliyorum, insanın derinden özleyince bedeninin yorgunluğunu dinleyemeyeceğini, sadece yüreğinin sesini duyabileceğini. Bunu en çok sende keşfetmiştik beklemelerde ve yürüdüğümüz o yollarda...

Gruplarımız Amanos'ta bir araya geldiğinde, hemen harekete geçmemiz gerektiğini söylerdin. Ve Amanos'tan Güneybatı'ya gittiğimizde, yol sürecinin zorlanmalarına karşı, moral ve coşkundan hiçbir şey kaybetmemiştin. Biz seni hep moral kaynağı olarak bildik.

Bir arkadaş üzülse veya bir şeye morali bozulsa hemen yanına gider, onunla tartışır, yaşadıklarını paylaşırdın. Onu ikna etmeden de rahat etmezdin Hüseyin. Bütün zamanlarda aranan, aranacak bir yoldaştın sen. Yanındaki yoldaşlar için güç kaynağıydın. İkna edemediği bir arkadaş olmazdı; bilgi sahibi olmadığı bir konu yoktu. Sessizliğin bilgeliğindendi biliriz Hüseyin. Bir kütüphane gibiydin sen.

İdeolojik, örgütsel çizgideki derinliğin, entelektüel birikimin hayranlık uyandıran düzeydeydi. Duruşunla Güneybatı halkının da yüreğinde taht kurdun, yoldaşlarının gönlünde taht kurduğun gibi. Bizim ikna etmekte zorlandığımız halk kesimlerine kendin gider, onlarla tartışır ve mücadeleye kazandırırdın. Sen ikna ediciydin.

İnatçıydın bir de. Hedeflediğin işleri ne olursa olsun, zorluklarını hiç düşünmeden, kıyametlerin kopacağını bilsen gerçekleştirirdin. Önüne koyduğun hedeflere bağlılığın tam anlamıyla fedaiceydi.

Sen gerçek bir PKK militanıydın Hüseyin. Duruşunda, oturuşu kalkışında, yürüyüşünde çok belirgin bir şekilde kendini yansıtırdı militanlığın.

Herkes dinliyordu seni, sen konuşunca sanki doğa sessizleşiyordu. Nereye gidersek gidelik halk seni dinlemek istiyordu her daim. Onlar seni görmek, seninle konuşmak isti-

yordu. Mütevazıydın Hüseyin. Kişiliğindeki bilgeliği tamamlayan en belirgin özelliğindi mütevazılığın. İşte bundandı hepimizin seni örnek alması.

Bir iş yapılacaksa, en önde yer almak için elinde geleni yapardın. Eyleme gidişten basit bir günlük ihtiyaca kadar, her çalışmada en öndeydin. Öncüydün Hüseyin. Canın pahasına da olsa kendini hiçbir örgüt çalışmasından, yoldaşlarının ihtiyaçları için hiçbir zorluktan, tehlikeye göğüs germekten geri tutmadın.

Fiziki zorlanmalarına tanık olsam da hiçbir zaman moralinde, coşkunda, katılımında en ufak bir kırılma görmedim, görmedik. Berrak bir su gibiydi katılımın, kişiliğin.

Hümanisttin. Ama o yufka yüreğinin derinliğinde düşmana karşı intikam bilincini sürekli bilemekteydin. Çizgi dışılıklara, düşmana karşı büyük bir öfkeye taşıyordun yüreğinde. Kabul red ölçülerin, doğru yanlış, güzel çirkin bütün ölçüler sende öylesine somuttu ki. Partinin çizgisine kimsenin kendinise göre yorumlamasına, gereklerini uygulamaktan kaçmasına izin vermezdin. Bu konuda çelik bilek gibi parti yaşamını savunurdun bütün şartlarda.

Pratiğin beraberinde getirdiği zorlanmalar, halkın ve arkadaşların farklı taleplerine karşı tavrın militancaydı. Hayallerinde canlandırdığın Güneybatı'da gerilla olmayı başarmıştın. Sıra düşmana darbe vurmaya gelmişti.

İlk eylemin, Hasan Gorse arkadaşın intikamını alma temelinde gerçekleştirdiğimiz misilleme eylemiydi. Adıyaman/Gölbaşı'nda defnedilen Hasan arkadaşın mezarına yakın bir yerde, yanındaki arkadaşlarla birlikte misilleme eylemini gerçekleştirmiştiniz.

Düşmanın arkadaşlara yönelik operasyonları yoğunlaşınca senin de içinde bulunduğun grup Adıyaman yakınlarında eylem hazırlığına girişmiştiniz.

Siz ihanetin, ihbarın soğukluğundan habersiz hazırlıklarını yaparken ihanet soğuk rüzgarlar estiriyordu üzerimizde. Ve siz eylem girişiminde iken, ihanetçiler yerlerinizi çoktan deşifre etmiş, düşmana haber vermişlerdi bile.

Düşman çember üzerine çember atıyor, gittikçe çemberi daraltıyordu. Başaklar olgunlaşmıştı. Usul usul salınıyorlardı en küçük yelde. Ve siz o büyümükte acele eden buğday tarlalarının içinde çatışıyorsunuz durmadan. Nurhak (Mehmet Gök) ve Azad (İmam Hüseyin Taşkıran) arkadaşlarla kanınız karışıyordu birbirine. Bak, başaklar daha da büyüdü Hüseyin. Şimdi başaklar Hüseyin, Nurhak, Azad diyerek haykırıyor, isyan ediyor ihanete.

Mücadele arkadaşları

DUYUYOR MUSUNUZ?

Ömürler eksiliyor günlerimizden duyabiliyor musunuz? Anlamsızca akan hayatları, körleşen, sağırlaşan yürek ve beyinleri alt üst ederek ömürler eksiliyor günlerimizden. Kapkaranlık bir gecede aniden kayan bir yıldız gibi bilincimizi aydınlatarak; düşürülmüş her şeye inat, umudun, direncin ve anlamları yaratmanın savaşı hiç bitmesin diye, biz bir parça daha onurlu yaşayalım diye ömürler eksiliyor... Çocukların yüzleri daha bir gülsün diye, onursuzluk ve ihanet bir daha Kürdün adı ile anılmasın diye ömürler eksiliyor bizden. Nereye savrulduğunu bilemediğimiz hayatlarımızda, onlar gibi yolun sonunu görebilelim diye gidiyorlar. Her seferinde bizden bir parça koparak gidiyorlar.

Bizler geceleri sımsıcak bir uykunun koynundayken, onlar sırtlarından aşağı dökülen tere ve ağır yüklerine aldırmadan yürüyorlar. Uzak dağları, nehirleri gecenin sessizliğini bozmadan usulca geçiyorlar. Her birinin yüzündeki derin anlamlar, karanlığın şefkatine sığınarak kendine bir yer buluyor. Dağlara sırt çevirenlere inat, yere daha sağlam basıyorlar, ülkenin her karış toprağı onların adımları ile tanışsın diye, dört bir yana dağılarak, hayatın tüm çirkinliklerinden ve hesaplarından el çekerek gerçeğe ulaşmak istiyorlar. Hayallerin doruğunda gerçek aşk, sevgi vardır diye, hayatın sıradanlıklarını sevdalarının imbiğinde süzüyorlar. Ve gerçeğe, hayallerini büyüterek ulaşmaya çalışıyorlar, biliyor musunuz?

> "Bizler geceleri sımsıcak bir uykunun koynundayken, onlar sırtlarından aşağı dökülen tere ve ağır yüklerine aldırmadan yürüyorlar. Uzak dağları, nehirleri gecenin sessizliğini bozmadan usulca geçiyorlar. Her birinin yüzündeki derin anlamlar, karanlığın şefkatine sığınarak kendine yer buluyor"

Ve şimdi onların büyüttüğü hayaller, meydanlarda bir halkın sesi olmuş.

Anaların zılgıtı, çocukların gülüşü ve bir halkın onuru olmuş... Duyuyor musunuz? Herkes biliyor bu kaynağı ve bu kaynaktan kana kana su içmeyi...

Fazla bir şey söyleme hakkımız yok... Onlar ömürlerimizden eksilirken, son sözü de söylediler. Bize düşen ise, bir efsaneyi anlatmak ya da onu bir zamanlar tanımış olmanın onurunu taşıyacak kadar yürek büyütmek...

Hüseyin, gazetelerde adı yazıldığı gibi Bülent Doğan... Bir üniversite öğrencisi iken

bir tarih yazıcısı oldu. Yüreğinin götürdüğü yerde, yani dağlarda yaşamayı seçti. Hem de kader (eşitsizliğin diğer adı) O'na herkesten çok yaşam hakkı tanımışken; hem de dağlara sırt çevirip, onurunu kurtarmak adına şehirlerden medet umanların bir mikrop gibi ürediği böyle bir dönemde.

Hüseyin'i, arada bir yaptığımız korsan eylemlerde gördüm sadece. Birbirimizin adını bile bilmediğimiz, sadece kavgaya dayanan bir ortaklıktı bu. İsimler bilinmezdi ama kendini gizlemeye çalıştıkça daha fazla deşifre olan, çocukça bir gizemin ardına saklamaya çalıştığı yüzünü çok iyi anımsıyorum. Adına tanımak denirse, ilk kez böyle tanıdım O'nu.

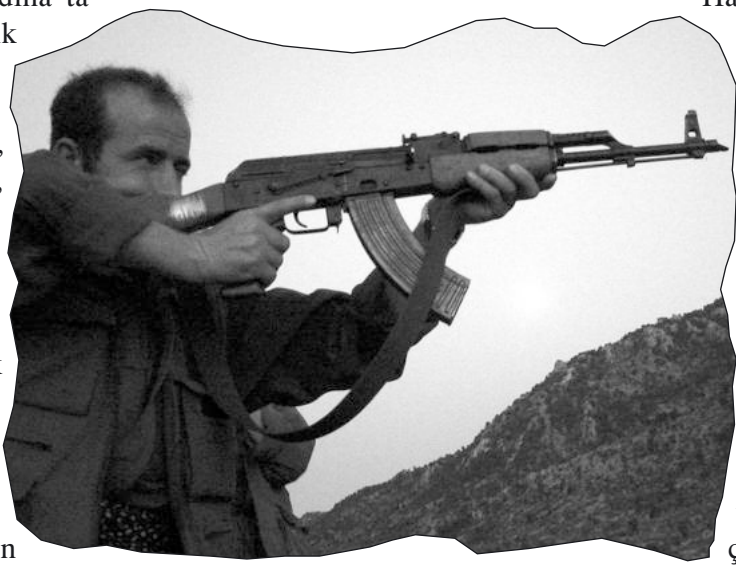

Ve sonra, 2002 yılında, Kani Cengê'de gün ağarırken karşılaştık yıllar sonra. Bu sefer şehirlerden uzak olmanın rahatlığı ile dağların sırdaşlığına güvenerek eski dönemlerden bahsettik açık açık. PKK'nin diyalektiği bu idi ya. Bülent yoldaş da öğrendiklerini paylaşmakla yükümlü idi. Yeni savaşçıların eğitim yönetiminde yer alıyordu. İlk öğrenilenler kolay kolay unutulmaz, ilk dağ yürüyüşü, ilk silah atışı, ilk pişirdiğin ekmek ve tüm bunları sana ilk olarak öğretenler. Bir anlamda Apocu yaşamın ilk temsilcileri eğitimcilerimiz olur. İnsan yaşamında bu kadar derin izler bırakan kişinin, sonra yürekte yaraya değil, güle dönüşebilmesi en güzelidir. Bu yüzden herkese verilmez bu görev. Ama Bülent yoldaş yürekte gül açan tohumlardandı. Yaşamdaki pratik ve düşünsel emeğini hep aynı kulvarda koşturmasını bildi. Söz gerekiyorsa ruha değen, eylem gerekiyorsa tüm düşmanlıklara yönelen bir militanlık yürüttü. Kuzey Kürdistan'ı kucaklayan ilk gerilla onurunu yine kimseye bırakmadan taşımak istemiş olmalı ki gitmiş. Gittiğini şehadeti ile öğrendim. Gerçeğin acımasızlığı dedikleri şey bu olsa gerek...

Onuru kurtarmanın dağlara sırt çevirerek ya da sevgi adına kandırılmışlıktan öteye gidemeyen köleliği yaşayarak olmayacağını ancak özgürlüğün bedelini vermeyi göze alanlar bilir. Onların hayatı, gerekçelerin ardına saklanan korkaklık değildir. Hayat bedel ve emekle kazanılan bir armağandır insana. Bundan başkasına hayat diyenler yaşayan ölülerdir çünkü.

Ateşkes bittikten sonra, en çok ana ve yoldaş yürekleri bir serçeninki kadar ürkek atıyor, biliyorum.

Çünkü özgürlük iddiası güçlü olanların içimizde yaşamı en çok hak edenler olduğunu en iyi onlar bilir. Ve öyle oluyor.

Bülent yoldaş bunlardan sadece bir tanesi. Yenileri olmasın diye umud ediyor analar.

Artık umut etmek yetmiyor. Umudun ardına düşüp daha hesabı verilmemiş onca acının, otuz bin canın üstüne yenileri eklenmesin diye çalışmak gerekiyor.

Yüreklerimizi genç ömürlerin acıları ile değil, hak ettikleri yaşamları ile büyütmek gerekiyor.

Mücadele ve okul arkadaşı

Eskiyi hep yakmalı

Haziranın dokuzuydu. Leyla özgürdü. HAHİM davası Öcalan şahsında halkımıza umuttu. Dilimiz fiilen ilk kez kabul görmüştü devlet televizyonunda. Ama bedeli ağırdı! Canlar berdel olmuştu bu kazanımlar için.

Yaşanan umut verici gelişmeleri içine sindiremeyenlerin öfkesi büyüktü. Flaş haberlerle geçen çatışma haberleri ilk berdel oldu. Eskide ne varsa yakarak, özgürlük mücadelesine atıldın. Bulunduğun her yerde hep en ön saflardaydın. Güvenle geleceğe, özgürlüğe yürüdün. Ama ben bilemezdim o berdelin sen olduğunu. Lanetli kurşunları bedenine sıkanların, senin ve şahsında vücut bulan değerler karşısında atmak zorunda kaldıkları adımlar karşısında kinlerinin bu kadar büyük olacağını nerden bileyim.

Hani sadece ve sadece yıllar sonra ilk kez bana nasip olan son görüşmemizde söylediklerin kulaklarımda çınlayınca anlıyorum. "Devlet pişmanlık yasası çıkarmış. Biz de pişmanlıklarımızı tartışıyoruz. Benimde bir pişmanlığım var elbet. Dişlerimi koruyamadığım için büyük bir pişmanlık duyuyorum" demiştin.Yakışıklılığını gölgeleyen dişlerine müdahale edemeyişinin pişmanlığına karşılık sözlerin, kararlılığın, tarzın ve duruşundan anlamıştım ki yıllar ve dağlar daha da çelikleştirmişti seni. Tuttuğum nasırlı ellerin, silahlarla donanmış bedeninin ve dokunduğum yüzün özgürlük dağlarının keskin, kararlı ve sert izlerini taşıyordu.

Uzlaşmıyordun. Bir yandan kabadayıydın bir yandan ilk felsefi eserleri okuyordun. Kitaplarla, posterlerle dolu dağınık odanın her köşesi teorik kitaplarla doluydu. Duvarlar Hayrilerin, Kemallerin, Mazlumların posterleriyle süslenmişti. Her geçen gün kabadayılığın yontuluyor, bilgeliğin artıyordu. Değişen yüz hatların, gözün görüşünün ötesine taşan bakışların ve davranışlarınla olgunlaşıyordun. Otoriteye karşı duruşun, yönetme ve yönetilmekten nefret edişin, bizden soyutlanıp iç dünyana yürüyüşün, yaşadığımız mekanlar, kullandığımız araçlardan uzak duruşun, yediklerimiz ve giydiklerimizden sakınman hayata bakış yönünün rengini belirliyordu artık. Özellikle kitaplarını çöpe attığın o günlerde saflara yürüyüşün başlamıştı. "Eskiyi hep yakmalı" deyişinle gemileri yakıp geri dönülmez

pratiğe adım atmaya karar vermiştin.

İstanbul'a, 1997 yılında üniversiteye gitmeden önce, saflarını belirlemiştin. Ama kararlılığını, katılımcılığını, coşkunu göstermen için ilk zemindi İstanbul. Fındıkzade'de bir elinde molotof, bir elinde bayrak, başında puşi ile öğrenci eylemliliğinin yöneticisi ve öncüsü olarak en büyük eylemliliğinin coşkusunu yaşamıştın. Yetinmedin daha da ötesine, sevdalıların, yiğitlerin zirvesinde şahikaya yürüdün.

diren
yoluna
baş koyduğum
diren
yarana kurban
olduğum
diren
yarınına kurban olduğum
yarına dek diren

Kürdistan dağlarında, gerilla saflarında, sesinin çınladığını duyduğumuz 1998 yılı yeni bir yaşamdı. Senden sonra senin yoldaşlığına yürüyenlerin ilk rehberi ve öğretmenlerinden biri oluncaya dek olgunlaştın. Oluşturulan özel birliklerin ilk üyelerinden oldun. Saflara katılımından kısa bir süre sonra yaşanan çekilmenin ardından Kürdistan'ın kuzeyine yaşanan büyük yürüyüşün ilk öncü gruplarında yer aldın. Amanoslarla Nurhakları birleştirdin bitmez tükenmez yürüyüşlerinle.

diren
yoldaşım diren!
diren
ay çıkana dek
diren yük ortağım
Serin suya varana dek
diren

Ve çocuk...

Yiğitler meydanına çıkmaya cesaret edemeyenlerin başvurduğu komplolar, kurduğu kirli ittifaklar, oluşturduğu entrikalar, sırtını dayadığı ajanlar ve korucular yeni bir konsepti kurdular. Bunun ilk adımını 9 Haziran'da attılar. O gün Leyla ve arkadaşları zindandan çıktı, Kürtçe yayın başladı, AİHM önünde birlerce insan yek vücut oldu. Her zaman kuşkuyla sorduğumuz "Acaba birşeyler değişiyor mu?" sorusuna umut veren işaretler, yaşanan gelişmelerle kısa zamanda boğazımıza düğümlendi. Aynı günün sabahında daha önce hazırlandığı ve o güne özellikle denk getirildiği belli olan bir komplo ve ihanetle sana ve arkadaşlarına düzenlenen saldırı asıl hedefin gerçek yüzüydü. Sararmaya başlayan buğday tarlasına düşen canlarınız umut ve heyecanımızı söndürüverdi. Çünkü bilinçli planlı ve amaçlı gerçekleştirilen bu saldırı aynı zamanda özgürlük mücadelesinin asli değerlerine yapılan bir saldırıdır. Dünyanın dört bir yanına hızla duyurulan kara haberin her birimizi Almanya'da, Fransa'da, Avusturya'da, İngiltere'de, Bulgaristan'da, Türkiye'de ve senin ülken Kürdistan'da ayrı ayrı feryatlara, ayrı ayrı acılara boğdu. Şehadetinle yaramız derindir. Acımız büyüktür. Ama yaptıklarınla, yaşadıklarınla, varlığınla bize daha ağır bir sorumluluk yükledin. Hayat yürüyüşünün hızı, anlamı ve pratiği mesajlarla dolu. Felsefesiyle, ruhuyla, tarzıyla derin ama güç bir mesaj oldun.

Abisi
Aziz Doğan

Bahar yüklüdür umutlarımız

Azadca arayışlara gebe
kavgamız.
Azadca tutkuların
bizi sürükleyeceği
nice özgürlük mekanı
bizi bekliyor

Adı, soyadı: **İmam Hüseyin TAŞKIRAN**
Kod adı: **Azad NEMRUT**
Doğum yeri ve tarihi: **Adıyaman, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997 Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Haziran 2004, Amanoslar**

Ve bir çocuk doğacaktı Adıyaman'da. Küçük yaşta yaşamın anlamını arayacaktı, bunun için gecesini gündüzüne katacak, pes etmek nedir bilmeyecekti.

Azad arkadaş Adıyaman'da dünyaya gelmişti. Yoksul ve emekçi bir ailede büyümesi, O'nu toplumsal adaletsizliğin ve eşitsizliğin gerçeğiyle erkenden tanıştırmıştı. Bu gerçeklik, Azad arkadaşı daha küçük yaşlarda arayışlara sokar. Yaşananların sonucu bütün çıplaklığıyla gözlerinin önündeydi. O, bunların nedenlerini öğrenmenin, bu sonucu değiştirmek için neler yapılabileceğinin peşindeydi. Belki bu arayışlarının bir yerde somutlaşması için yılların geçmesi, O'nun daha büyümesi, farklı ortamlar gerekecekti. Ve belki O, o zamanlar bunu bilmiyordu, ama arayışlarının her an daha da büyüdüğünü, O'nu derin araştırmalara, sorgulamalara ittiğini biliyordu. Yaşananlardan dersler çıkarıyor, bu derslerle, anlam arayışıyla büyüyordu.

Bir yandan maddi olarak ailesine yardımcı olurken, diğer yandan da okulunu okuyordu. Yaşanan adaletsizlikler, eşitsizlikler küçücük çocukların okuduğu okullara bile sinmişti. Bunların sinmediği bir yer bile kalmamıştı sanki yeryüzünde. Ve O, çok sonra öğrenecekti, bütün bu yaşananların bir sistem sorunu olduğunu, bilinçli uygulanan bir politikanın sonucunu yaşandığını.

Azad arkadaş birçok zorlukla karşılaşır, emekçi bir aileden gelmesi yaşama karşı mücadele etme iradesini geliştirmiştir onda. Yaşam bir mücadele alanıydı, bunu daha küçük yaşta öğrenmişti. Yaşam sınavından kaç puan aldığını belki bilmez, ama girdiği sınavlarda üniversiteyi kazanmaya yetmiştir puanları.

Ve üniversiteye başladığında, yavaş yavaş arayışlarının somutlaştığını görecekti. Arayışlarıyla birlikte istekleri, kabul red ölçüleri de somutlaşacak, neyi istediğini bütün yüreğiyle bilecekti.

Dört yıl okuduğu üniversite yılları, O'nda ulusal bilinci geliştirdi. Üniversitede kazandığı bilinç, O'nu arayışlarına daha çok yakınlaştırmıştı. Küçük yaşlar-

dan itibaren yüzyüze kaldığı eşitsizlik ve adaletsizliğe karşı çareyi bireysel kurtuluşta görmenin anlamlı olmadığını fark ettikten sonra, üniversiteyi mücadelenin bir mevzisi gibi ele almaya başlar. Üniversitede okuduğu yıllarda, mücadeleyi kendi cephesinden yükseltmeye çalışır yükseltebildiği kadar.

Ve üniversitenin sıralarında, kampüslerinde yapılanların az olduğunu hissedeceği zaman gelecektir. Yüreğini yangınlarda hissedeceği o zaman dilimi.

Düşman Kürt halkı üzerindeki baskılarını ve gerillaya yönelik imha amaçlı operasyonlarını gün geçtikçe daha da artırarak devam ettirir. Yıllar 1997'yi gösteriyordu. Başka bir şeyler yapmak gerektiğini hisseder yüreği. Okul sıraları ve orada yapılanlar O'na az gelmektedir, başka şeyler yapmalıdır. Azad arkadaşın belleğinde 'yetinmek' diye bir söz yoktur. Yetinmenin nasıl bir duyguya yol açtığını bilmemektedir. Çünkü ulaşılmış her hedef, başarılmış her iş O'na yeni bir arayışın kapısını aralar. Başarıyı bulduğu bir yerde kalmak çürümekti O'nun için. O'nun felsefesi ve yaşam dinamiği 'arama'ya kilitliydi.

Ve tercih yapma zamanı gelecekti. Kendini sabırsızca bir yerlere atmak isteyecekti ardına bakmadan.

Geçen bunca yıllar arayışlarını somutlaştır O'nun. Ne yapacağı öylesine nettir ki kafasında. Sanki yüreği sadece orası için atıyor. Sanki orayı hissetmediği an duracakmış gibi. Delice bir sevdaydı hissettikleri. Yılların arayışıyla, araştırmalarıyla bulduğu bir sevda. Düzenin sunduğu imkanları elinin tersiyle iterek, tercihini özgürlük dağlarından yana yaptı.

Ve yeni duygular hissedecektir her attığı adımda. Yeni yerler keşfedecek, çok daha farklı bakmayı, sevmeyi, üzülmeyi öğrenecektir yeni mekanında. Yoldaşının sıcak ellerini tutarak ısınacaktı zemherilerde. Yeni mekanını ölümüne sevecekti.

Kazandığı bilinç ve yurtseverlik ruhu, kendini halkının özlemlerine ve özgür yarınlarına adamanın adı olur.

Amed'de başlayan gerilla yürüyüşü Kandil'e, oradan da Amanoslar'a uzanır. Dağlarda adımladığı her karış toprak O'nda yeni tutkulara dönüşür. Küçük şeylerle mutlu olmayı, huzur bulmayı öğrenir bütün zorlukların ortasında. Dağ başlarını mesken eyleyenlerin gözleri yüreklerinde hissettiklerinin izdüşümü. Tarifi imkansız duygular var gözlerinde.

Arkadaşlarıyla birlikte başarılması gereken her yerdedir. Hedefine ulaştığında ise orada kalmak anlamını yitirmiştir. Bu tutku O'nu nereye götürürse, orada olmak ister. En zorun başarıldığı, en anlamlı olanın yaratıldığı yerlere ulaşmak, oralarda savaşmak ister.

Bu tutkunun kıvılcımları, O'nun yaşama katılımındaki moral ve coşkusunun alevleri olur. Kendisinde hep diri tuttuğu bu moral ve coşkusuyla, yoldaşlarının da yüreğinde taht kurar.

Ve yeni ilkeler kazanacaktır dağ başlarında. Daha farklı soluyacaktır havayı ciğerlerine.

Azad arkadaş, Apocu yaşam felsefesinin Kürt gerçeğinde ortaya çıkarttığı değişimi derinden hisseder ve sahip olduğu bilinçle bu yaşam felsefesini yaşamıyla ve eylemiyle pratikleştirmeye çalışır. Çünkü O, Önderliğimizin *"anlamak adalettir, hakkını vermektir"* sözünü kendisi için yaşam ilkesi yapmıştır. Çünkü, Apocu yaşam felsefesine göre yaşamanın ve bu yaşamın hakkını vermenin bilincine ermiştir. Büyük amaçların ve bun-

"Ve yeni duygular hissedecektir her attığı adımda. Yeni yerler keşfedecek, çok daha farklı bakmayı, sevmeyi, üzülmeyi öğrenecektir yeni mekanında. Yoldaşının sıcak ellerini tutarak ısınacaktı zemherilerde. Yeni mekanını ölümüne sevecekti"

ları gerçekleştirmenin arayışında her geçen gün daha fazla gelişir.

O, Apocu militanlığın adı olan, zamanında ve yerinde kararın ve eylemin sahibi olmanın canlı ifadesi olur.

Ve yüreği O'nu daha zor alanlara sürükleyecektir. Keşfetmesi gereken yeni yerlerin olduğunu hissedecek ve gidecektir. Bu defa ardında bıraktıklarına bakarak, orada bıraktıklarını özleyerek, fırsatım olursa yazarım diyerek. Geride bıraktıklarının hüznü ve yeni yerlere gitmenin mutluluğununu yükleyip sırtına, düşecektir yollara.

Gerillanın tekrardan Kuzey'e geçtiği bir süreçte Azad arkadaşı gerilerde tutmak mümkün olmazdı. O'nda bir tutku olan zoru başarmak, hedeflerini büyütmek, yaşamına yeni anlamlar katmak arayışının durağı bu defa da Amanoslar'dır. Gerilla yürüyüşünü sürdüreceği yeni alanın adı Amanos'tur. Yollara düşerler, dağlar, ovalar, geçit vermez boğazlar, hırçın sular aşarlar. Güneşin doğuşunu sabırsızlıkla beklerler bazı geceler, iliklerine kadar ıslanırlar yağmurlarda, ama mutludurlar hem de tarifi zor bir biçimde mutludurlar.

Ve tüm gidenlerde olduğu gibi O'nun da yarımları olacaktı. Gerçekleştirmek istediği hayallere zamanın çok cömertçe davranmadığını görecekti. O'ndan zamanını çalacaktı. Ardıllarının gözlerindeki hüznü görecekti, bir efilti olup okşayacaktı yüzlerini. Ellerinden tutacaktı bütün sevgisiyle.

Amanos'a giderken, kimbilir daha nice yerlerin hayalini kurmuştu zamanın yetip yetmediğine aldırış bile etmeden. O'nun yüreği bütün Kürdistan'ı boydan boya gezen ve her karışında özgürlük rüzgarını estirmek isteyen bir sevdanın sahibiydi. Ve bu sevdanın sıcaklığıydı son anında da yüzüne yayılan.

Bu yüzden dağlara sığmayan, Amed'in, Kandil'in, üniversite kampüslerinin dar geldiği, tutkun ve sevdan baharı soluduğumuz bugünlerde, bir kez daha olanca tazeliği ile yüreklerimizi bahara döndürdün. Hüzünleri yükleniş bir bahar mevsimi. Yüreklerimizde şimdi mevsim bahar.

Ve ardılları gidişiyle yeniden söz verecekti. Yumruklarını sıkacaktı. Yürekleri sıkışacaktı.

Amanoslar'da son bulmadı bu serüven... Hayatın gül yüzünde ebedi bir gülüş asılı kalana dek, yeni yerler, yeni sevdalar, yeni tutkulara gebe bahar yüklenmiş umutlarımız.

Azadca arayışlara gebe kavgamız. Azadca tutkuların bizi sürükleyeceği nice özgürlük mekanı bizi bekliyor.

Kavganı, sevdanı bahar tazeliğinde hep diri tutacağımızın sözünü veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Ne yazılmışsa
bize ve onlara dair
ışıklı sularındadır bilincimizin
hükmünü yerine getirse de acılar
biz yine
neşeli türküler söylemekteyiz

Savurulup duran
bir zaman diliminde
sarsarak ve sarsılarak
geçiyor günler
ama kalbimiz
çatlayacak kadar duyarlı
hayatı savunabilecek kadar güçlüdür

Özlemlerinizi dağlarda yeşerteceğiz

Öfke ile soluyan özgürlük müjdecilerine dik alınlara selam olsun. Ve sözü çiğneyenlere, bir mısra bile dökemeyenlere lanet olsun

Adı, soyadı: **Fetih ŞEN**
Kod adı: **Xemgin WELAT**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Kobani**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Haziran 2004, Bingöl merkezi**

Xemgin arkadaş aslen Kobaniliydi. Özgürlük mücadelesi saflarına birçok insan katıldı o yöreden. Halkı emekçi ve yurtseverdi. Xemgin heval da seçimini ülke sevgisinden yana yaparak, gerilla saflarına katılmaya karar vermişti. Özgür olmadan yaşamın yarım olacağını biliyordu. Dağlara gelmeden önce uzun bir süre kitle çalışmaları ve Koma Botan müzik grubunda müzik ve folklor çalışmalarında yer aldı. 1999 yılında, Önderliğin esaretinden sonra da en iyi cevabın dağlarda sorulabileceği bilinciyle yüzünü dağların, engin ovaların çehrelerine çevirerek yola koyuldu. Günler boyunca yürüdü her adımda iradesi biraz daha bilendi. Ve nihayet uzun yolların sonunda dağda arkadaşların yanındaydı. Gerilla kıyafetini ilk giyindiğinde ne kadar da coşmuştu.

Gerilla yaşamı boyunca hiçbir görevden, çalışmadan geri kalmadı. Yüksek bir moralle en önde gitti görevlere. Hesapsızca katılırdı yaşama. O fedakarlığıyla ve savaştaki cesaretiyle dikkatleri üzerinde toplamıştı. Henüz dağlarda bir yılın dört mevsimini yaşamıştı. 2000 yılında YNK'ye karşı gerçekleşen hamlelerde de aktif bir şekilde yerini aldı. Savaşın tecrübelerini ilk burada edinmişti. Sonrasında bir eğitim süreci ve 2002 yılında da Bingöl/Kızılağaç alanına (Karacehennem) düzenlendi. Kuzey gerillacılığı en büyük rüyasıydı. Ve işte rüyası gerçeğe dönüşmüştü.

2003 yılında, düşman bütün eyalette Bingöl'ü de içine alan yoğun ve seri operasyonlar yapıyordu. Kaçışlar az olmasına rağmen, büyük zararlar veriyordu. Operasyonlar üslenme yerlerimizin deşifre olmasına neden oluyordu. O yıl üç üslenme noktamız ele geçmiş, her seferinde de arkadaşlar yoğun bir çalışmayla yenisini yapmak zorunda kalmıştı. Son üslenme noktamız da ihanet sonucu deşifre olmuş, fakat düşman bilerek bu noktaya müdahale etmemişti. Kar yağışıyla birlikte gerillanın hareket kabiliyetinin azalacağını hesaplayarak, noktaya bilerek müdahale etmemiş, nokta baskınıyla toplu imhayı amaçlamıştı.

O dönemde Kızılağaç alanında Şevger (Yaşar Ay-

kal) arkadaşın 12 kişilik grubu, Aynık köyü yakınlarında topluca şehit düşmüştü. Ondan önce de beş arkadaş nokta baskınıyla şehit düşürülmüştü. Bu şehadetler düşmanı oldukça umutlandırmıştı.

Sipan ve Hamza arkadaşlar da bu nokta baskınında şehit düşmüşlerdi. 2002'den sonra, Doğu cephesinde yirmi dokuz arkadaş şehit düşmüştü. Birçok şehadet tedbirsizlikten dolayı yaşanmıştı. Onlarca operasyona karşı tek bir kayıp verilmemiş, ancak küçük hatalar kayıpların yaşanmasına neden olmuştu.

Xemgin (Fetih Şen)

Amed'de bulunan eyalet gücümüzün küçük bir kısmı Bingöl'e ulaşmış, Bingöl gücüyle birlikte Yayladere bölgesine gelmişlerdi. Gelen grubun içinde yıllardır göremediğimiz arkadaşlar vardı. Bu geliş bir yönden de iyi olmuştu. Bir süre bu arkadaşlarla sonbahar sığınaklarımızda beraber kaldık.

Yoğun yağmur ve bazen de kar yağıyordu. Fakat yeniden üslenme hazırlıklarının yapılması gerekiyordu. Onları uğurladıktan sonra, biz de kamp hazırlığımıza başladık. Mevsim koşulları elverişsiz olduğu için, hazırlıklarımızı bir an önce tamamlamamız gerekiyordu. Ancak hazırlıklarımız bitmeden düşman harekete geçmişti bile. Kamp yapımı daha tam bitmeden bir tümenlik düşman gücü yoğun teknikle birlikte üslenme alanımızı tamamen kuşattı. Üç günlük bir operasyondan sonra düşman geri çekildi. Döşediğimiz bir mayın düşmanın üst düzeyde bir komutanında patlamıştı. Aylardan nisandı. Kamptan çıkmak için çok erken olmasına rağmen, tedbir amaçlı noktamızı bırakıp ormanı sık olan bahar noktasına gittik. Burada yeraltı çalışmalarımızı başlattık. Bir süre sonra Bingöl gücü de yanımıza geldi. Bütün güçlerin sorunsuz, operasyonsuz bir kış sürecini geride bırakmaları bizi sevindirmişti.

Bu güçle birlikte iki haftaya yakın beraber kaldık. Moralleri çok yüksekti. Özellikle Xemgin ve Bışar (Hakan Önal) arkadaşlar hepimizin moral kaynağı olmuşlardı. Arkadaşlara moral ve coşku aşılıyorlardı. Gitme zamanı gelmişti. Onları botla Peri suyundan geçirdikten sonra, noktamıza geri döndük. Arkadaşların gidişiyle noktamız çok sessizleşmişti.

Çünkü Erzurum'da otuz kişilik bir güç, yılda bir kere bir araya gelir ya da gelmezdi. Bu kadar gücün bu alanda birarada olması hepimize büyük bir ruh verirdi. Adeta herkes kendini yüzlerce kişilik bir gerilla ordusu içinde hisseder ve büyük bir sevinç duyardı. Bu süre içinde bazı arkadaşlar brê oyununu oynar, diğerleri günlük yaşam ihtiyaçlarıyla uğraşır-

dı. Bu anlarda güvenlik tedbirimizi de elden bırakmazdık. Ancak o anda, arkadaşların gidişiyle ortaya çıkan sessizlik her tarafa hüzün dalgasını yayıyordu. Düşman izlerimizi bulmasın diye, bütün ayak izleri silerdik. Sanki o ayak izleri ile beraber zaman geçirdiğimiz arkadaşların anıları da siliniyordu. Savaşın acımasızlığı, bazen anıları bile silmek zorunda bırakırdı bizi. Arada bir hala silinmeyen mekap izlerine bakar, o arkadaşları yeniden gördüğümüzü düşünür, oldukça duygulu anlar yaşardık. O ayak izlerinin sahiplerini arar, bir gün onların da şehadet haberini duymanın korkusu sarardı hepimizi.

Beraber kaldığımız süre içinde paylaştığımız anıları tazeliyordum. Onlarla geçen sohbetler sanki dünmüş gibi canlıydı. Bölge gücü olarak bizler de yavaş yavaş pratiğe çıkma hazırlıklarına başlamıştık. Bütün arkadaşlar noktada toparlandıktan sonra, son nokta kontrolünü ben ve bir arkadaş yapıyorduk. Aşağı inerken, ormana doğru yükselen bir sesin ormanın enginliğinde yankılandığını duyduk. *"Ey mekan, sen kimleri gördün ve kimleri yolcu ettin"* diyordu bu ses. Bir arkadaş patikanın üzerinde oturmuş, çocuksu bir edayla giden yoldaşların ardından özlemini haykırıyordu: "*Yüzlerce yoldaşımla bu patikayı birlikte adımladım. Bu gidenlerden bir kısmı şimdi toprağın bağrında yatıyor. Bu yoldaşlarıma tekrar sesim gitsin diye avazım çıktığı kadar dağlara, ormanlara, vadilere ve gökyüzüne haykırmak istiyorum. Yoldaşı toprağa gömmek yüreğini bıçakla kesip toprağa gömmek. değil midir? Onunla birlikte yüreğini oraya bırakmak ne demektir bilir misiniz? Bunu ancak yaşayanlar bilebilir.*" Bir yerden başka bir yere doğru yol alırken, böylesi hüzünlü anlara boğulurdu tüm dağlar. Derin ormanların gizemi bu hüznü şiddetlendirir, boğazları düğümler, özlem sarardı her yanımızı.

1 Haziran Hamlesi nedeniyle, Bingöl gücü de hazırlıklarını yapıyordu. Biz bu kararın hemen ardından bir konvoyu pusuya düşürmüştük. Vadide de bir eylem yapmıştık. Bingöl merkeze yönelik planlama yapıyorduk. Xemgin arkadaş bu eylem için durmadan öneri geliştiriyor ve arkadaşlara kendisinin de bu eylemde yer alması için ısrar ediyordu. Israrı sonucu, Bışar arkadaşla eyleme gitmesine karar verildi. Son hazırlıklar yapıldı. Bingöl merkezde bulunan askeri gazinoya eylem yapılacaktı.

Eylem planına göre, Bışar arkadaş zaman ayarlı patlayıcıyı gazinoya bırakıp, kendilerini sağlama aldıktan sonra patlayıcıyı patlacaktı. Arkadaşlar gazinoya varmadan yolda polis devriyesi ve odun kesen askerleri görüyorlar, daha büyük bir hedefin üzerine gittiklerinden böyle bir hedefe yönelmek istemiyorlar. Eylem planını adım adım gerçekleştirmeye hazırlanıyor-

Xemgin (Fetih Şen)

lar. Xemgin arkadaş patlayıcının zaman ayarını yapmaya çalışırken birden bomba elinde patlıyor.

Bışar arkadaş tekrar duvarı aşıp Xemgin arkadaşın yanına geliyor. Ancak Xemgin arkadaşın şehit düştüğünü görüyor. Patlama sesini duyan düşman, o alanı kuşatır. Bışar arkadaş yalnız kalmıştır. Xemgin arkadaşı kaybetmiş olmanın derin hüznüyle çatışır. Mermileri tükenene dek Apocu direniş ruhunu temsil eder. Planladıkları tarzda eylemi sonuçlandıramamış olsalar da son anın görkemli direnişini sergilemekten geri durmazlar.

Bışar arkadaş yaralı halde düşmanın eline geçer. Düşmanın hiçbir savaş ve insani ahlaka uymayan işkence yöntemleri devreye girer. Sır vermediğini görünce O'nu yaralı halde o alanda bulunan mezarlığa kadar sürükleyerek götürürler. Bu insanlık dışı muamele sonucu Bişar arkadaş da Xemgin arkadaşın ardından şehitler kervanına katılır.

Bışar arkadaş açık sözlüydü, geçit vermez dağlar kadar asi bir kişiliğe sahipti. Bilinçli bir yoldaş olarak, tüm eyalet gücünün gözünü dolduran umut veren biriydi. Böylesine iki değerli can yoldaşın, Apocu militanın şehadeti hepimizi derinden sarstı. Onlar direnişleri ile Apo'cu ruh ve cesaretin simgesi oldular. Bu talihsiz kaza yaşanmasaydı, dönemin eylem ve taktiğine örnek olacak bir eylem gerçekleşmiş olacaktı.

Dürüstlük, bağlılık ve temizlik onların karakteriydi. Bunlar onların yaşam ilkeleriydi ve onlar bu ilkelerin büyüklüğünde yüceldiler. Onlar, onuru korumanın ve yüceltmenin adı oldular.

Xemgin arkadaşın ruhu da böyleydi. Yaşamda yoldaşlarına her zaman moral veren, yaşamı takip eden, yanlışa gözünü yummayan bir militandı. Şehitlerin anılarına göre yaşamayı esas alırdı. Bu yüzden onları sürekli yaşamda dillendirir, bir an bile onlardan bağını koparmazdı.

Özellikle şehit Siphan ve Berxwedan arkadaşlardan çok söz ederdi. Ş. Berxwedan Süleymaniyeliydi. Şehit Siphan ise Karlıova'nın bir kahramınıydı. Karlıova'da bir nokta baskınında şehit düşmüştü. Beraber çok şey yaşamış olduğumuz bir arkadaştı. Morali, sempatik gülüşüyle bizi de sevince sürüklerdi. Her fırsatta bu arkadaşların şehadetine layık olmamız gerektiğini söylerdi.

Evet yoldaşlar; sizler yaşamınızla, eyleminizle şehitlere göre yaşadınız. Onlara göre bir mücadelenin sahibi oldunuz. Sizinle, Şehit Mustafa şahsında ülkemin güneybatısına gönül vermiştik. Çünkü sizler bir halkın parçalanmaz ruhu, özgürlüğün simgesi oldunuz. Ve daha niceleri vardır. Sizden çok şey öğrendim, çok şey öğrendik. Sizleri yüreğimizde, kavgamızda büyüteceğiz. Özlemlerinizi ülkemin dağlarında yeşerteceğiz.

Mücadele arkadaşları

Fırtına gibi yaşamak

Ayrılığın ağlatacak kadar acı
hırçın savaşçılığın
gözyaşlarımızı kurutacak kadar
kavgayı emrediyor.
Yeminimiz odur ki
bu emrin fedaice
askerleri olacağız

Adı, soyadı: **Hakan ÖNAL**
Kod adı: **Bişar JARİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Karlıova 10 Eylül 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998**
Şehadet tarihi ve yeri : **13 Haziran 2004, Bingöl merkezi**

Aralık ayının başları, 1999-2000 kışı... Zagros-ların eteklerindeki vadinin dik yamaçlarında bulunan eğitim kampımıza, bir akşam üzeri özel kuvvet adayı bir grup arkadaş geldi. Hepsi birbirinden güzel diyebileceğimiz bu gençlerin gözlerinde körpe bir umut, heyecan, davranış ve duruşlarında ilgi, moral ve çocuksu bir sevecenlik vardı. Tereddütsüzce kendini bir davaya adamak isteyen bir insanın coşkusunu çevreye yayıyorlardı. Grubun gelişiyle birlikte bizim yaşamımızda da bir canlılık ve heyecan dalgası oluşmaya başlamıştı.

Tüm arkadaşlar ilk başlarda temkinli davranmaya dikkat ediyorlardı. İlişkilerde olgun, saygılı, tartışmalarda dinleyici olmaya dikkat ederek öğrenmeye, anlamaya ve kavramaya çalışıyorlardı. Her birisi de doğal ve kendilerine has farklılıklarıyla kısa sürede hepimiz tarafından ilgi toplamaya başlamışlardı.

Devrimci ahlakı oldukça iyi sergiliyorlardı. İlişkilerdeki sevgi ve saygı, günlük olarak gözle görülebilen bir düzeyde insanın ruhuna ve yaşamın içine akabilen bir gerçek oluyordu.

Davranışları, kişilik özellikleri, fedakar yaklaşımları ve yaşam olgunluklarıyla eski arkadaşlar arasındaki sohbetlere konu oluyorlardı. Yürekli ve yiğit insanların davranışlarını, duygularını ortama taşıyorlardı.

Yaşamı ideolojik, moral ve pratik olarak besleyerek güçlendiriyorlardı. Grup içinde Bişar adlı apayrı bir arkadaş vardı. Her davranışında sergilediği farklı özelliklerle dikkatleri çekiyordu. Bir yeteneğini sergileyerek gözleri dolduruyor, duyguları kabartıyordu. Doğal duruşuyla bile yaşamda tüm arkadaşlara güç ve moral veriyordu. Doğallığıyla yarattığı güzellik, herkeste farklı duygular yaratıyordu.

Bişar'ın gözleri çakmak çakmak yanıyordu. Günler geçtikçe, arkadaşlar O'na daha çok ilgi duyuyor ve herkes O'nunla tanışmak, tartışmak istiyordu. Eskiden O'nu tanıyan arkadaşlara O'nu sorduğumuzda, bize şöyle tanıtıyorlardı: "*Adım Bişar, Bingöllüyüm. Eskişehir'den katılıyorum. Asabi bir yapım var...*" Bunlar,

1998 Temmuzu başında Şehit Bişar'ın, Yunanistan'ın Teophilos Georgiades Eğitim Akademisi'ndeki ilk gününde, arkadaş yapısı karşısında söylediği ilk sözleriydi. Doğalında tebessüm yaratan bu sözler, büyük bir heyecanla bir çırpıda çıkıvermişti. Birkaç saniyede alnında biriken onca ter damlasını asi kişiliğine yediremese de yüreğini dolduran devrimciliğin büyük heyecan ve ağırlığına hemen anlam vermeye başlamıştı.

gür yaşamında hissediyorum. Ben bu doğanın bir parçasıyım. Bu yüzden ileride ismime, birçoğunuzun adını bile bilmediği, ama bizim yöremizde asiliğiyle tanınan 'jari' otunun adını ekleyeceğim. Ben Bişar Jariyim" diye haykırıyordu. Çünkü bu sözler; "*Eskişehir'den katılıyorum. Türkiye'yi tanıdım, okullarında okudum. Neye dost neye düşman olacağımı ise burada öğrendim. Bana sunulanlara da gülüp geçtim*" diye sesleniyordu.

Belki de farkında olmadan söylenen o sözler, geçmişi ve geleceği ile Bişar'ı anlatmaya, dinleyenlerin beynine kazımaya yetecekti. Çünkü bu sözler; "*ben Bişar'ım. Adımı şehit bir yoldaştan emanet aldım. Bu şehidi ben tanırım ve yıllardır O'nun intikam gününün hayaliyle yaşarım*" diye gürlüyordu. Çünkü bu sözler; "*Bingöllüyüm, yani isyanların merkezinden geliyorum. Ruhum bu şehirde Kürtlükle, mücadeleyle, baş eğmezlikle, cesaretle nakşedildi. Dağların çocuğuyum. Kendimi hala binlerce yıl öncesinin öz-*

Çünkü bu sözler; "*asabi bir yapım var. Binlerce yıldır halkım üzerindeki zulmün öfkesini taşıyorum. Düşen yoldaşların intikam aşkını içimde besliyorum. Hain ve kalleşlerin üstüne kusacağım günü iple çekiyorum. Dokunsalar patlayacağım.*" diyen bir devrimcinin duygularını özetliyordu.

İşte Bişar buydu. Günün herhangi bir saatinde ya da anında Bişar'ın gözlerine bakan biri, oradaki yaşamın pırıltısını, heyecanını görebilirdi.

Gözlerinde tutkunun feri, yüreğinde ise

büyük bir aşk taşıyan sıradışı bir yaratıcılık, özgün yetenekli, güçlü ve kabiliyetli bir insana mahsus mütevazı bir erdemlilik okunuyordu. Gözde merkezleşmiş bu yaşam ışığı, dolgun ruhundaki yaşam dinamizmi, pratik atikliği ve becerikliliğiyle çevresindekileri heyecanlandırıp hemen harekete geçirebiliyordu. Yüzüne baktığınızda ise, insana olan sevgisinin yarattığı sıcaklığın teninin rengine aksettiğini görebilirsiniz. Duygularını yoldaşlarına rahatça taşırabilir, onların ruhunu uyandırabilir, yaşam ilhamlarını canlandırabilirdi. Güçlü devrimci bir potansiyele sahipti. O'nun duygu ve düşüncelerini bilmeseniz de O'nu hiç tanımasanız da sadece yaşamdaki fiziksel duruşuna baksanız, devrimci yaşama dair olan sevgisinin tüm yaşamına yansıdığını görebilirsiniz.

Duruşunda, bakışlarında ve duygularında Kürdistan toprağı, Kürt asiliği ve isyancılığını her seferinde hissedebilmek mümkündür. Hem eğitime, hem yaşamdaki farklı etkinliklere katılımında seçicilik yapmadan kendini büyük işlere adama, başarı için hazırlanan bir insanın ciddiyeti, kararlılığı, azmi, olgunluğu ve titizliğini ortama yansıtıyordu. Kişiliğindeki sadeliğiyle yaptığı işi bütünleştirir, düşünce ve ruhu bir arada işletirdi.

Gönülden gelen bir azimle yaşama katılıyordu. En çarpıcı özelliklerinden biri de başarı hırsıydı. Başarmak O'nun için bir gurur ve onur meselesiydi. Başarmak ve kazanmak, yaşamın ruhudur. Nasıl ki maddeyi madde yapan özündeki dinamikse, yaşamı yaşam yapan da onun başarısıdır. Başarı, bir militanın dinamiğidir.

Başarıya inanmış ve kendini buna kilitlenmişti. Özellikle askeri, sportif faaliyetlerdeki başarma hırsını, bütün hırçınlığı ve inadıyla ortaya koyuyordu. Askeri eğitimi başladığı tempoyla sonuçlandırırdı. Komando eğitiminde engelli ve hız koşusu, silah atışı ve futbol maçında kendisini izleyenlere, "*işte bunu yapmak gerekiyor. İşte hareket, işte motivasyon, işte fedai yetenek budur. Bu arkadaş komutanlaşır. Geleceği şimdiden çizilmiştir*" dedirtiyordu.

Herkes büyük bir zevk, istek ve sevgiyle Bişar'ı izliyor, O'nun her an daha iyisini yapacağını düşünerek bekliyordu. İnadın, hırsın, boyun eğmezliğin ve askeri yeteneğin, başarının sistem olmuş halini ve duygulu özünü taşıyordu. Etkileyici, eğitici ve öğretici bir yapıya sahipti. Düşüncelerini inanarak tartışırdı. Doğruluğuna inandığı şeyleri ise büyük bir kararlılıkla eyleme, yaşama geçirmeye yönelirdi. Yaşamını bir bütün olarak takip ettiğinizde, O'nu kendisini hep bir şeylere hazırlıyormuş gibi görürdünüz.

Sanki büyük bir işe, büyük bir güne, büyük bir ana hazırlanma yoğunluğundaydı her işe başlarken. Geçmiş ve geleceğiyle tüm istemlerini, arzularını ve yaşam ideallerini özetleyecek, bunu ifade edecek bir militanın eyleme hazırlığının yoğunluğunu yaşıyordu. O'nun bu yoğunluğuna baktığınızda, sadece bugünde değil, hayallerindeki başka zamanlarda da yaşadığı hissine kapılırdınız.

Zamanını kesinlikle boşa harcamazdı. Yaşama verdiği değeri, bağlılığı ve amaçlı yaşamını pratikte ifadelendirmeye özen gösterirdi. Sürekli bir şeylerle meşgul olurdu; okur, araştırır, öğrenir ve sonuç alıcı net tartışmalar yürütürdü. Tartışmalarında devrimci fikirlerin ortama egemen olmasına özel bir dikkat gösterirdi. Böyle olmazsa büyük rahatsızlık duyar, ya tartışmaya girmez ya da o tartışmayı sonuçlandırmadan bitirirdi.

Adanmış öncü nitelikli insanların davranışlarını sergilerdi. Apocu çizgide fedaileşme iddiasını hırçınca bir hırsla biliyordu. Bu ,kesinlikle yapmacık, biçimci, ham bir davranış şeklinde değil, yüreğinde, ruhunun en derinliklerinde düşünceyle yoğrulmuş ve yaşamla uyumunu kurmuştu. Duygularının ruhuyla hareket ediyordu. Bu, ruhun olgun ve keskin bir hırs olarak eyleme geçmesiydi.

Beynindeki ve yüreğindeki idealleri, duruşuna ve fiziğine doğal bir biçimde yansıyabiliyordu. Yaşamını çekici devrimci bir estetikle işleyebiliyordu. Bunu başarmak tabii ki kolay değildi. Ama bu, zihniyetinde ve ruhunda, duygularının zerresine kadar felsefe, tarih, toplum ve bilimle yaşamı çözümlemeye çalışan, zamanı ve kendini aşmaya kilitlenen bir militanın yaşamıydı. Ve bu, Bişar'ın yaşamıydı.

En yeni ve en ileri olana her zaman gözünü diker, yaşama hükmetme gayretini olgunca gösterirdi. O'nu en tatlı ve sevecen kılan yanlarından biri de mütevazılığında genç ve toy bir mağrurluğun oluşuydu. Asi, hırçın ve zapt edilemez bir ruhun içinde bu kadar sevecen, gururlu bir mütevazılık, yaşamındaki en öğretici ve etkileyici yanlarından birkaçıdır. Tez canlı duruşunda etrafına her zaman bir özgürlük havası yansırdı. En doğal halinde bile özgürlüğü çağrıştıran izlenimleri yakalardınız. Toyca da ols,a yaşama karşı olan duygularını aleni bir şekilde sergilerdi.

Arkadaşları O'nu, havai bir özgürlük sevdalısı olmasıyla tanır ve öyle de severlerdi. Sözlerini ve davranışlarını asla sakınmazdı, dobra dobraydı. Bu dobralığında, Kürdistan gençliğinin mertliği, dostluğu, ahlakı ve boyun eğmezliği vardı.

Düşmana karşı olan bilinci çok somuttu. Ona olan öfkesi ve kini büyüktü. İntikam duygusuyla dopdoluydu. Sohbetlerde, tartışmalarda duygu ve düşüncelerini belirtirken, ifadelerinden, seçtiği sözcüklerden, kullandığı üslup ve hatta ses tonunda bile yüreğinin Kürdistani bir yurtseverlik ruhuyla yanıp tutuştuğu anında fark edilirdi.

Kaygısız ve korkusuzdu. Ürkütücü bir cesarete sahipti. Başarı ve öncülük 'nun için temel yaşam ilkelerinden biriydi. Bu azim, kararlılık, iddia ve hırsla başladığı fedai eğitim devresini tam dereceyle tamamlamıştı. Aldığı üstün moralle kendisini pratiğe taşırmak için artık sabırsızlanıyordu.

2001 yılı baharında, hareketimizin yeniden Kuzey'e yönelme sürecinde, kararlı bir biçimde anında önerisini yapar ve Dersim-Erzurum grubunda yer alarak Kuzey sahasına geçer. Dersim, Erzurum ve Bingöl alanlarında pratikte kalır.

O'nun için artık vakit, fedaice kendini sınama zamanıydı. Sürecin her şeyden önce zihinsel, ruhsal ve pratik zorlamalarına rağmen Bişar arkadaş, Başkan Apo'nun fedaisi olma aşkıyla, fedai eylem çizgisinde kalma kararlılığını sarsılmadan muhafaza etmesini bilmiştir.

Tek taraflı ateşkes sürecinin sona ermesiyle beraber her zamanki gibi ön saflarda savaşa yürümüş ve en son, Bingöl merkezde bulunan askeri gazinoya düzenlenen fedai eylem esnasında halkının şehitler ordusuna katılmıştır.

Bişar bir sohbette, *"Kürdistan'da devrimci, Başkan Apo'nun fedaisi olabilmek için, fırtına gibi yaşamak gerekir"* demişti.

Evet, Bişar sözünün eri oldu, dediği gibi yaptı. Tez canlı özgürlük havasıyla fırtına gibi yaşadı. Kendi yaşamının fırtınası oldu. Şimdiyse halkının ve ülkesinin şafaklarında hızından ve keskinliğinden hiçbir şey yitirmeden sonsuza dek esecek bir fırtına olma mertebesine onurlu ve şereflice yükseldi.

Evet fırtına delikanlı, bundan böyle dağlarımızın doruklarında kızıllaşan şafağa bir de senin için bakacağız. Yağız rengin, kızıl saçınla, çocukça gülümseyen siluetini göreceğiz. Okuduğumuz şiirlerin, söylediğimiz yiğitlik türkülerinin efkarında yankılanacaksın. Türkülerimizin ilhamı olacaksın.

Ayrılığın ağlatacak kadar acı, ama hırçın savaşçılığın da göz yaşlarını kurutacak kadar da kavgayı emrediyor. Yeminimiz odur ki bu emrin fedaice askerleri olacağız. Kavgan kavgamız, yolun yolumuzdur. Güneşte buluşmak üzere.

Mücadele arkadaşları adına
Özel Kuvvetler Karargahı

Yüreğinin pas tutmakta olan kıvrımları
sarılsın bir an öfkenin gökgürültüsüyle
beyninin her hücresi bir gerilla gibi
kuşansın pusatlarını ve sokağa çıksın
ve bir hançer gibi saplansın
puştlukların, ihanetlerin bağrına
Bak o zaman nasıl bitecek yanlışlar
ve cehennemleşen yalnızlığın
Sevdalar duman olmayacak o zaman
Hüznün isyan olmuştur çünkü
Hüznün isyan olmalıdır...

İki coşkun yürekti onlar

Hüzünlerimizde yankılanır türküleriniz. Haziran ayının pırıl pırıl bir sabahında ulaştı haberiniz. İki yiğit canı daha vermiştik kavgaya. Önemli olan hakkıyla yaşamak ya da yaşamda bir lotus çiçeği; bir Zerdeşt bir Haydar olabilmektir

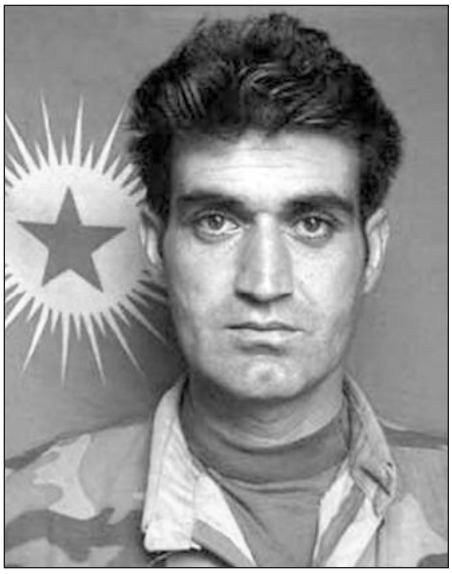

Adı, soyadı: **Sait ÇAVUŞ**
Kod adı: **Zerdeşt**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik 18 Aralık 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **15 Ağustos 1996, Şam**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Haziran 2004, Vezirava köyü Zagros, (komplo sonucu)**

Zerdeşt ve Haydar arkadaşlar, hain bir komployla gözlerini yaşama kapattıkları ve gönlümüzde ölümsüzlüğe eriştikleri ana kadar Kemal Pir arkadaşın coşku ve morali, Agit yoldaşın mücadele azmi ve Mazlum Doğan arkadaşın irade ve bilinç özellikleri ile yaşamasını bildiler.

İhanetin ani, sezilemez, soğuk ve kanlı nefesiyle çarpıştıkları ana kadar yollarını gözlerimiştik Zerdeşt ve Haydar arkadaşların. İhanetin bu kez bu arkadaşları alçakca vurduğunu duyduğumuzda, gittikleri ve bir daha dönmeyecekleri o yolda donup kalmıştı bakışlarımız. Yüreğimiz bir kez daha eşsiz bir hüznün mekanı oldu. İhaneti cevapsız bırakmamak ve onların silahlarını kaldırmak boynumuzun borcudur. Bütün şehitler gibi onlarda alnı ak, başı dik şehitler kervanına katıldılar. Anıları sürekli yolumuzu aydınlatacak, bizdeki ebedi manevi kuvvetin kaynağı olacaklardır.

Türküler, duygu, özlem ve biraz da hasretlerimizdir. Türkü en umulmadık bir zamanda deli dolu bir yıldızın kayarken içimizde bıraktığı buruk bir coşkudur. Nasırlı sevdaların acısını sürerken namluya, türkü, ozanlara bağlılığımızın bir şeceresidir.

Ozanlar çoğu kez halkın feryadıdır tarih denilen kitabede. Her biri umudu, özlemi, öfkeyi harmanlayarak başını diker cellatların yeryüzüne. Bu halk da sayısız ozanlarını yitirmiştir karanlıklar aydınlansın diye. İşte bu yüzdendir biz öfkemizi geceye sıkar, öfkemizi güne vururuz. Halk ve ozan birbirinden kopmayacak gerçeklerdir. İki ozan, iki sevda türküsü, iki can yoldaşımız bakire bir gecenin çırılçıplak gündoğumunda türkülerini söylemekteler.

Hüzünlerimizde yankılanır türküleriniz. Haziran ayının pırıl pırıl bir sabahında ulaştı haberiniz. İki yiğit canı daha vermiştik kavgaya. Önemli olan hakkıyla yaşamak ya da yaşamda bir lotus çiçeği; bir Zerdeşt bir Haydar olabilmektir. Yaşamın ve ölümün an-

lamını, en güzel ve sade biçimiyle gösterdiniz bize.

Biz ozanların çığlığının vurgunuyuz. Ozanımız Zerdeşt arkadaşımız, uzun boyu, yağız teni ile umudun ve moralin doruğuydu. Mücadeleye özgürlük tutkusunun ateşiyle katılmıştı. Bu masmavi yaşamın çetin dağlarında geçmişti yılları. Ve bu yağız delikanlının en büyük özelliği, kocaman yüreği ve kelimelerin anlatamayacağı mertliğiydi. Çoğu zamanlarda güzel esprileriyle canlar topluluğunu güldürürdü. Büyük fırtınaların, büyük coşkuların yoldaşıydı Zerdeşt arkadaş. Yaşamdaki duruşu ve çalışmalara katılımını anlatma ihtiyacı kesinlikle yok. Nasıl olsa yarım kalacak. Zerdeşt arkadaş komutan olarak da bütünleyici bir kişilikti. Sayısız anıları sığdırmıştık mücadelemizin yoldaşlığına.

Diğer ozanımız, diğer özgürlüğe dönük yüzümüz Haydar arkadaştı. O'nu tanıyanlara 'Haydar arkadaş deyince aklına ne geliyor' diye sorulsa, verilecek cevapların hepsi, "gülüşü" olacaktır. Gülüşü o kadar içten ve o kadar duygu yüklüydü ki karşısındakinin o gülüşe kayıtsız kalması pek mümkün olmazdı.

Botanlıydı, çocuk yaşta O da yüreğini avucuna koyup, mücadeleye katılmıştı. Çocukluğu ve gençliği genel olarak savaşta geçmişti. Bu savaş bir bakıma can ile demirin dövüşmesi olduğundan, O'nun da vücudunda sayısız demir parçaları vardı. Öyle ki bu, O'nun yürüyüşüne dahi yansıyordu. Botan alanında uzun yıllar kalmıştı. Genelde O'na savaşın çocuğu denilirdi. Öne çıkan özellikleri, mücadeleci ve radikal olması, örgüt yaşamından taviz vermemesiydi.

Evet, dönemin komutanı, mecrasındaki deli fişek; gülüşünü uğurlamak, vakitsiz bir zamanın kelebek kanadında seni uğurlamak lazım. Öyle ki gülüşünü, moralini, militanlığını anlatmak gerekir.

Sılası yarın olan on binlerin gerçeği, dinle bu türküyü.

Ey Gever, dinle bu türküyü.

Ve bu yangın yeli sabahlarında balçık kokusunu arındırarak gel güne, günümüze. Biliyorum sırtın More'ye dayalı, bir gözün Çarçella'ya, bir gözün Cilo'ya ya da senin

Zerdeşt (Sait Çavuş)

Zerdeşt (Sait Çavuş)

deyişinle Reşko'ya bakar. Duyuyorum nefesinin sesini Esendere'den.

Peki bu yürekleri nasıl anlatacaksın. Bilirim daha açtır bataklığın. Bizden oğullar ve kızlar istersin. Ama unutmayasın biz de ne oğul ne de kızlar biter. Bu geniş ovanın bir tarafı Şemdinli'ye doğru uzanır ve "dirilerle" doludur yüzü. Biraz More'ye doğru yol alınca, yamaçlarda Kinyanişlilerin kavruk yüzlerine bir selam dokundurmak gerekiyor ta ki Gele Biziye kadar. Mergezerê'den bıraktıkça kendini ovaya doğru, Oramar'dan Dostkilere iç içe bir yaşam uzar gider ta Çarçella'nın eteklerine doğru. Bu maviliğin farklı bir yüzü ise, içinde barındırdığı balçık bataklığıdır.

Bu ovada sırtını More'ye verdiğinde, ozanların türkülerindeki çocukların katlediliş öyküsünü dinlersin. Hiç ummadığın bir gecenin içinden bir fırtınadır kopar, Kela Şinê'den yüzüne üfler soğuğunu. Bir yiğitlik Vezirava'da saplanır göğsüne kahpeliğin.

Haydar arkadaş şehre yabancıydı, belki de asıl yabancı olan şehirdi. Son zamanlarında cep telefonunu öğrenmesi; kalmış olduğu eve garip garip bakması, aslında O'nun gri dünya karşısında saf bir masumiyetiydi. Bu koşullar karşısında yine kendinden bekleneni yapması; Gever'de militan duruşu sergilemesi, silahını temizlemesi ve TV'de panel izlemesi, O'nun militan kişiliğinin bir yansımasıydı. Zerdeşt arkadaşınsa kara gözlerinde şu cümleler yankılanmaktaydı: Ölümden yaşamı yaratmak ve yaşamı anlamlı kılmak yaşamak ister, duymak değil.

Ya bu kalem ihaneti nasıl anlatmalıdır. Gerçekten de ihanet bir bilmece midir? Kalemi oynatarak bunu dile getirmek ne kadar da zor. Çünkü ihanet karanlıktır. Kahramanlık ise karanlığı paramparça eden beyaz bir örstür.

Vezirava ihanetin adresiydi, Vezirava kahramanlığın son dakikasıydı. Ve çekilen pimler bir boşlukta değil, kocaman yüreklerin iklimsiz isyanında patladı. İhanet ya da kekliğin kültürü bu defa da Vezirava'nın iki katlı batakhanesinde pençe atmaya çalışmıştı düşlerimize. Zerdeşt ve Haydar'ın canlarıyla tarih bir kez daha yazılıyordu. Belki dışarıdan gölgelenmiş yüzleri ile karanlığın köleleri, teslim olmalarını istemişti, oysa özgürlüğün tutkusu örs, onurluca gerekeni yapmıştı.

Zerdeşt (Sait Çavuş)

Dalların sevdası düşmüş toprağa
Olgun meyvelere hasret gençliğimiz
Zamanın billur çağlayanı
Gürül gürül akarken avuçlarımızda
Bir damla yağmur adına
Yakarmış dağbaşlarında yüreğimiz
Gökyüzünde sanılmış bütün yaşam
Gökyüzüne çivilenmiş ellerimiz

Ateşler yine parlıyor dağlarda
Dolular yine kırıyor çiçekleri
Gecenin karnına inerken şafağın tekmeleri
Bulutları delen ışıklar
Ezik ve kinli
Aydınlık iri
Sanki kocaları işkencede kadın gözleri

Nasıl kapanır bu kanayan yara
Nasıl anlatılır ki sana bu hal
Terimde tuz gözyaşımda bal
Bağdaş kurar mısın soframa
Gözlerimde umut yüreğimde aşk
Ölümleri boşlayıp düşer misin sevdama

Ve yeni bir günün eşiğinde, komutan Harun'un anısında kutsuyoruz düşlerimizi. Gelî Dizi'nin derinliğinde Tirêj ile Sabri'nin feryadıyız. Kelaşin'de Akif'in asiliğinin rengiyiz. Baharın cemrelerinde Gele Dostki'de Mani'nin gülüşüyüz. Ozanlar bitmez. Bu engin dağların taşlarında, kaval ezgisinde uzayan vadilerinde, ovalarında türküler söylenmeye devam eder. Serpil'de Welatların, Ferhatların çağlayanı, Mergezerê'de Beritan'ın zılgıtıyız.

Fırtınalarında göz yaşını sakla Cilo, heybetinde öfkeni. Kesinlikle ikilem değildir bu, iki özge canın mertliğidir. Sıkıştır temmuzun incir kokan akşamlarına, Perihan'da Matê'nin elma gölgeli bağlarına ve Matelukka'nın yüksek yerdeki kutsal taşına, bir türküdür gecenin içinden gelir. Zerdeşt olur gelir, Haydar olur gelir.

Ey Cilo'nun yiğit delikanlıları, yiğit kızları!

Daha da sarılın kavgaya ve güne vurduğunuz öfkelerinize. Kalem nokta koymaz öykülere ve biz böyle ulaşırız varolmanın erdemine.

Onların sevdasını yaratacağız sevdalarımızda.

Mücadele arkadaşları adına
Şehit Harun Taburu

Kıyasıya vuruşmak isterim

Ve cellat uyandı
yatağında
bir gece
tanrım dedi
bu ne zor bilmece
öldükçe çoğalıyor adamlar
ben tükenmekteyim
öldürdükçe

Adı, soyadı: **Cafer ÜREN**
Kod adı: **Haydar GOİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Bêjeh köyü Uludere, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993 Haftanin**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Haziran 2004, Vezirava köyü Zagros, (komplo sonucu)**

Her bir vecizenin büyük acıları, büyük tecrübeleri barındıran hikayeleri olurmuş. Dağlarla kuşanan ülkelerde yaşayan tüm insanların da dağ insanı ile ova insanı diye kullandıkları tabirleri vardır. Dağlar, yol vermeyen geçitler orada yaşayan insanları kendi benliklerine daha yakın bırakmıştı. Orada kendilerine, doğru bildiklerine sımsıkı sarılarak, dillerini en yalın biçimde kullanarak yaşadılar. En çok da özgürlüklerini korudular. Ser verdiler, ama özgürlüklerinden taviz vermediler. Çünkü dağlar özgürlüğe davetin adresiydi. Ova dış etkilere daha açık olduğu için olumlu olumsuz tüm gelişmelerden etkilenmenin zeminini barındıran bir mekandı. Kürdistan'da özgürlük mücadelesinin gelişmesiyle birlikte dağ ile ova insanı el ele verdi, hayatını özgürlük için ortaya koydu. İdam sehpalarına götürülürken de yoğun işkencelerden geçirilirken de üzerine doğrultulmuş silahın gölgesinde de son nefesini verirken de özgürlüğe sevdasından asla taviz vermedi, öözzggüürrllüüükk diye bağırdı avaz avaz. Özgürlüğe bedellerle ulaştığının bilincine vardı. Tabii kendi yaşadığı köhneliğe yaşam diye sarılanlar da vardı. Hiçbir değer tanımadan kendi değersizliğinin cenderesinde yaşayanlar... Bunlar için zamanın, mekanın bir anlamı yoktu. Bunlar, gecenin karanlığında pusularda yatıp gencecik bedenlere kurşun sıkacak kadar kendileri olmaktan çıkmış olanlardı. Bunlar, geçilen gizli geçitleri, patikaları, arazileri panzerlerle tanklarla tutturacak kadar kendilerine yabancılaşanlardı.

Lanet ve kutsallık, direniş ve teslimiyet tarih boyunca hep yan yana oldu. Biri birini doğurdu. Bütün bu doğum anlarında kıyasıya mücadeleler gelişti; çok insan yara aldı, öldü, öldürdü. Ardında yıkık kentler, gözü yaşlı insanlar, açlık, bir ömür boyu özlem bıraktı. Ama hep varoldu, varolmaya devam ediyor çağlara rağmen.

Bir şey karşıtına böyle dönüşüyordu. Direnişler zılgıtlarla karşılandı, teslimiyetler ise bakışlarını sürekli birilerinden kaçırdı, sahte bir gülücük kondurdu

yüzüne. Kendi kuytuluğua sığındı. Şu naçar yüreğimize en çok dokunan bunca direnişe rağmen, binlerce gencecik insanın özgürlük için gülümseyerek ölümü karşılamasına rağmen kendi halkımızdan insanların teslimiyeti seçmesi, bu genç yürekleri ihbar etmesi, yollarına pusular kurması, üzerlerine yağmur gibi mermiler sıkmaları. Bütün anlam çabaları bile anlamaya yetmiyordu bu tür teslimiyetleri.

Bir teslimiyet ve direniş hikayesi de Zagrosların eteğindeki Vezirava köyünden geldi. Ser verip teslimiyeti kabul etmeyenlerin hikayesiydi bu. Bir de Kürtlerin kanayan yarası teslimiyetin, ihanetin.

Bir ömür anlatılacak bir hikayenin adıydı Haydar ve Zerdeşt (Sait Çavuş).

Haydar ve Zerdeşt arkadaşlar, eyaletin bahar düzenlemeleriyle Cilo bölüğünün yönetiminde görev almışlardı. Altı yıldan sonra yeniden başlayacak olan ve bizim için ölüm kalım anlamına gelen meşru savunma savaşının büyük sorumluluğunu ve görevlerini o alanda yerine getireceklerdi. Zaten Zerdeşt

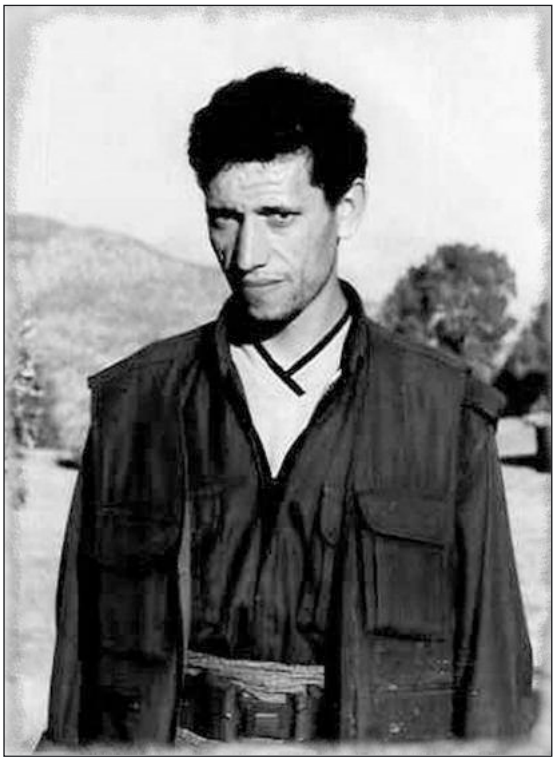

bu gece
ey dağların rüzgarı
silme gözlerimin buğusunu
bırak karışsın geceye
bırak tırnaklarının dipleri sızlasın
paramparça yüreğime
yoldaş ol bu gece
bir hüzün şarkısı gibi anlat
yıldızsız aysız ekmeksiz gecelerde
okşadın mı saçlarını
sildin mi terini

arkadaş sürecin bu öneminden dolayı kendisi hakkında alınan eğitim kararını reddederek, *"böylesine ağır bir süreçte, benim için en büyük eğitim Önderliğin çabalarına cevap olmaktır. Eğer imkan olursa sonbahara eğitime giderim, olmazsa da her yer eğitim yeridir"* diyerek, kendi önerisiyle Zagrosların en zor alanı olan Cilo'ya gitti.

Cilo, heybetin, görkemliliğin, gururun adı oluyordu. Coğrafyasıyla, yapısıyla ve bağrında taşıdığı pratik gerilla gücüyle apayrı bir alandı. Cilo daha fazla emek, daha fazla yol, daha fazla tırmanış, daha fazla yorgunluk, dolayısıyla daha fazla bağlılık demekti. Zorluklar yıldırıcı güç değil, daha çok yüreğini büyütüyordu gerillanın. Emek daha fazla sevgi demekti. Huzur demekti. Cilo'da bütün bu güzel duyguların mekanıydı.

Cilo ve gerilla iki sadık dost olur. İyi günde kötü günde birbirlerini kollarlar. Acılarını ve mutluluklarını paylaşırlar bütün içtenlikleriyle.

Cilo kendisini sevmeyeni sevmez, kendisine bağlanmayanı kabul etmez ve onun gazabına uğrar sevmeyenler. Cilo bir efsaneydi; adı konulmamış ve henüz yazılmamış bir efsane... En derin yalnızlığın, en güzel paylaşımların adresiydi Cilo.

Cilo, yüzyıllar boyunca yalnızlık duygusuyla mücadele etmeye çalışmıştı. Bazen metreleri aşan koca buzullardan sıyrılmak

istedi; bu buzların altında üşümüş umutlarını, buz tutmuş rüyalarını canlandırmak ve paylaşmak istedi. Yıllardır sadece onlar, yani gerillalar konuğu oluyordu. Onları sınamıştı, sevmişti, dost bilmişti kendine. Yaşadığı yalnızlık duygusunu o çok sevdiği gerillalarla paylaştı çağların ötesinden.

Haydar (Cafer Üren)

Sözlerle ifade edilmeyen duygularını, değişik dillerden, değişik güzelliklerde anlatmaya başlar misafirlerine. Sosınların sadeliğiyle, yıl boyunca sadeliğin nimetini paylaşır. Haydar'ın saflığı gibi olan sosın sadeliği, Mergezer sırtlarında dolaşan gerillanın ayak sesleri, Cilo'yu uyutan ninniler, yalnızlığını gideren melodilerdir yıl boyu.

Cilo onlar geleli yalnızlığı unuttu, onların sıcaklığına sığındı. Bu yılki ilk misafirleri, Haydar ve Zerdeşt arkadaşlar olacaktı. Birbirine güvenerek ve birbirini koruyarak dostça yaşayacaklardı. Ve ihanetin soğukluğu erken ayırdı bu dostlarını ondan. Hem de en alçak biçimiyle; ihanetle.

Zerdeşt arkadaş geçen yıl Gever'de kitle çalışması yürüttüğü için, alanı ve kitleyi tanıyordu. Gever halkı O'nu bağrına basmıştı, çok sevmişti, kendi evladı bilmişti. Eyaletin ilk misilleme eylemini Zerdeşt arkadaş yapmıştı. Bir polis noktasını basmıştı. İkinci eylemi Haydar arkadaşla birlikte yine şehir merkezinde yapacaklardı.

Önce Vezirava (vezirli) köyüne gittiler. Burada, Zerdeşt arkadaşın tanıdığı yurtseverler vardı; bir de yıllardan beridir milislik yapıp, teslimiyetin yolunu seçen milis. Onlar buradan şehre gideceklerdi, günlerdir planladıkları eylemlerini gerçekleştireceklerdi. Ovanın orta yerine inşa edilmiş bir köydü. Yıllarca parti için çalıştığı sanılan bir milis, son iki yılda JİTEM'in kayıtlı ajanı olmuştu. Onlar bu teslimeyetten habersiz, ona güvenerek kalırlar orada. Onları bir eve götürür. O, bu iki genç yüreği nasıl tuzağa düşüreceğinin hesabını yaparken, onlar yapacakları eylemin üzerine düşünüyorlardı. Nereden gideceklerdi, nasıl vuracaklardı, nasıl geri çekilme yapacaklardı, nereye gideceklerdi... En umulmadık anda en ağır darbeyi vurmak da ihanetin tek amacıydı. Onlar nereden bilebilirdi ki yıllarca milislik yapmış insanın teslimiyeti seçeceğini, cellat olacağını...

Güneşin solgun ışınları istemeyerek de olsa ovayı aydınlatmaya başlamıştı. Zaman, ihanetin utancını ağır ilerleyişiyle kapatmak ister gibi yavaşça ilerliyordu. Ve günün ilk ışıklarıyla evin etrafını sarmıştır askerler. Haydar ve Zerdeşt arkadaşların teslim olması için durmadan 'teslim ol' çağrısı yapmaya başlamışlardı. Düşman henüz onların inancının, direnişinin ne kadar sarsılmaz bir kale olduğunun farkına varmamıştı. Onlar ne olursa olsun teslimiyeti kabul etmeyecekerdi. Düşman da birazdan bunu anlayacaktı, görecekti, yaşayacaktı. Evde kadın ve çocuklar olduğu için, onlara zarar gelmesini istemiyordu iki

körpe can. Düşman umduğunu alamayacağını anlayınca, çemberi daraltmış ve evin çatısına çıkmaya başlamıştı. Saatlerce süren çember artık sona doğru gidiyordu.

Evdeki masum çocuklara herhangi bir zararın gelmemesi için yapılabilecek tek şey vardı; bombaların pimini çekmek.

Kolay olmasa gerek ölümü saniye saniye yaşamak. Kendini halka adayanların ölümden korkuları olmaz elbette. Ama eli kolu bağlı bir biçimde hiçbir şey yapmadan gitmek, üstelik inandığı, dostluğuna güvendiği insanların ihanet edebileceklerini öğrenmek çok zor. Saniyeler içerisinde, dev gibi insanı bile eritecek kadar acı olan bir gerçek.

Hangi anılarını hatırlamışlardı acaba son nefeslerini solurlarken? O an yanlarında gerilla yoldaşlarının olması için kaç dünyayı verirlerdi. Mutlaka o anda söylemek istedikleri sırları vardı. O an, Cilo'nun zirvesinde, Reşko'nun tam doruğunda asi rüzgara karşı kucak açıp, Avaşin'in serinletici okşayışlarını kendi tenlerinde hissetmek için neler vermezlerdi. Yeniden bir sosın koklayabilecekler miydi? Sadece Cilo'nun ve Çarçela'nın bir velinimeti olan sosın, eylem haberlerini bekleyen yoldaşlarını sevindirebilecek miydi?

Haydar (Cafer Üren)

Ve ölümün soğuk yüzü... Korkulu rüyaların soğuk yüzlü misafiri. Nasıl karşılamışlardı acaba bu soğuk yüzlü misafiri? Çünkü böylesine bir ölüm onların en korkunç haliydi. En çok korktukları da başlarına gelmişti. İşte hiçbir yürek dayanamazdı buna. Korkunç olan ölüm değildi, korkunç olan, böylesine bir ihanet ve bunun arkasından gelecek olan böylesi bir ölümdü. Korkunç da olsa bu misafir kapıya dayandı mı, onu karşılamak yiğitçe olmalıydı. Ve onlar da öyle yaptılar. İhanetin kara sayfalarını tutuşturan bir destan yazdılar, bombanın soğuk pimine el attıkları andan itibaren.

Lanetin abidesi Vezirava... Bir gün yüreğin sızlayacak mı? Bu teslimiyeti hangi zemzem suyu temizleyebilir ki şu yeryüzünde. Hangi mahkeme tutanakları haklı çıkarabilir ki kalleş pusuları, çemberleri... Bu da bedel olsun. Bu ihanetin hesabını soracağımıza dair söz veriyoruz biz geride kalanlar. Ciloların dostu, Haydar ve Zerdeşt'in yoldaşı.

Bütün savaşların bir barış zamanı vardır. Ama ihanetlerin, teslimiyetlerin, arkadaşlarımızı kalleşçe ihbar edenlerin barışı, affı olamaz. Biz Apocu militanlar olarak bu ihaneti affetmeyecek, hesabını soracağımızı söylüyoruz Cilo'nun heybetiyle.

Haydar heval 1993 baharında üç arkadaşıyla birlikte katılmıştı gerilla saflarına. Önce Ferman, sonra Mazlum, Şervan ve en son Haydar arkadaş şehadete ulaştı. Hepsi yaşıttı. Aynı hayallerle büyümüşlerdi, aynı pınardan su içmişlerdi, birlikte oyunlar oynamış, yaylalara birlikte çıkmışlardı.

Bêjceh köyü, mücadeleye katılımın çok

sınırlı olduğu bir köydü. Ferhatê Sor, Delil ve Haydar arkadaşlardan etkilenen Haydar arkadaş, mücadele yılları boyunca onların anısına bağlılığın gereklerini layıkıyla yerine getirmeye çalıştı.

Şehitlere ve Önderliğe bağlılığı en büyük özelliğiydi. En çok bu özelliğiyle tanımıştı arkadaşları O'nu. Bu yüce değerlere bağlılığın gereği olarak kendisinde devrimci militan kişiliğin diğer ölçülerini de oturtmuştu. Haydar arkadaşın çalışkanlığı, yoldaşlık ilişkilerindeki samimiyeti, göreve karşı sorumlu ve hep başarıyı hedefleyen duruşu, tüm arkadaşların beğenisini ve takdirini kazanmıştır. Arkadaş için O'nunla çalışmak, O'nunla göreve gitmek büyük bir moral kaynağıydı. Genç yaşına rağmen, oldukça olgun, iradeli ve sıradanlığı kabul etmeyen bir komutandı.

Haydar heval 1993-94 yılında Uludere'de kaldı. 1995'te Çiyaye Spi, 1996'da Beytüşşebap, 1997'de Botan eyaleti hareketli bölüğü, 1998'de Cemal ve Adıl arkadaşların yanında kaldı. 1998 sonbaharında tekrar Beytüşşebap'a gitti. 1999 sonbaharında Soran alanına geçti. 2002 yılında Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi'nde eğitim gördü ve 2003 yılında Zagros eyaletine takım komutanı olarak geldi. Ve 14 Haziran 2004'te Zerdeşt arkadaşla birlikte kahramanca şehit düştü.

Bu uzun soluklu mücadele içerisinde 4 kez yaralandı. Tedavi için Maxmur ve Musul'a gitti. Ancak iyileşir iyileşmez soluğu pratik çalışmalara aktif katılacağı alanlarda aldı.

Mücadele arkadaşları

Haydar (Cafer Üren)

"Hangi anılarını hatırlamışlardı acaba son nefeslerini solurlarken? O an yanlarında gerilla yoldaşlarının olması için kaç dünyayı verirlerdi. Mutlaka o anda söylemek istedikleri sırları vardı. O an, Cilo'nun zirvesinde, Reşko'nun tam doruğunda asi rüzgara karşı kucak açıp, Avaşin'in serinletici okşayışlarını kendi tenlerinde hissetmek için neler vermezlerdi. Yeniden bir sosın koklayabilecekler miydi?"

Haydar (Cafer Üren) Ş.Şoreş (Erkan Yalçın)

kıyasıya vuruşsun isterdim
dizginlenemeyen intikam çığlıkları
yiğitçe bir çarpışmada olsun isterdim
ölümü
yer gök inleseydi
kılıç kalkanlarının gümbürtüsünden
kan seli süpürüverseydi ovanın tüm lanetini
boyasaydı yalancı denizin
yalancı maviliğini
abideler dikilseydi kalleşliğin yüzsüzlüğüne
ve çağrıya dursaydı zafer naraları
Cilo'nun doruklarına
Çarçela'nın zirvelerine
özgürlük halayları tutulsaydı
umut bekleyen nasırlı yüreklerce
zılgıtlar ve tilililer altında
gürleseydi intikam ateşleri
yalancı güneşin yalancı aydınlığını
söndürürcesine
ama komadı kahpeliğin sillesi
körpe canların yemyeşil umutlarını
komadı namertliğin yüzsüzlüğü
iki filintanın dağ gibi yürek sızısını
bakakaldılar birbirlerinin yüzüne
tatlı ve umut dolu tebessümlerle
çelik parmaklıklar ardındaki
cennet kuşları misali
en ufak bir korku yoktu simalarında
bir şaşkınlıktı sadece
dudak uçlarında büzülmüş
bir de aynalarda görmek istediler yüzlerini
emin olmak, ölümsüzlüğün yüzünü görmek
için
ve son bir kez bakıştılar gözlerinin ucuyla
saniyelere binmiş kocaman bir ömrün ince
çizgisinde
yaşamın en tatlı sırrı değil miydi ölüm?
ve görülüverdiğinde ince çizginin ucu,
çekilen bombanın pimi
çoktandır görülmeyen yoldaşlara merhaba
olur
yüzlerindeki yorgun gülüşleriyle
sıcak kucaklaşma olur
yaşam bahçesinin taze kokulu iki 'Sosın'ı

Yarım kalan gülüşünün ardından

Hüzün yıldızlar kadar uzak
Mutluluk, göz bebeklerin kadar yakın
Sevdan damarlarında dolaşan kan gibi
Sıcak ve kutsal olsun
Yarım kaldı gülüşün,
güler yüzlü gül yoldaşımız

Adı, soyadı: **Şenay KURT**
Kod adı: **Newal Bawer**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan 24 Nisan 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **25 Mayıs1999, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Haziran 2004, Geliye Zap/Behdinan**

Yarım kalan gülüşün ardından yazılabilecek bir kelime, söylenebilecek bir söz var mıdır? Hangi söz dindirebilir yüreğimizdeki acıyı. Hangi gülüş tamamlayabilir bu yarım gülüşü. Hangi nehir alıp götürebilir içimizdeki özlemi. Hangi dağ saklayabilir siluetlerini, hangi patika silebilir anılarını? Hiçbiri. Onlar hayat boyu özlemlerimiz olarak yaşamaya devam edecekler. Onlar hep dipdiri anılarımız olarak belleklerimizdeki yerlerini alacaklar. Ve biz ne zaman onlardan söz etsek sevinçle hüznü bir arada yaşayacağız.

Biliyoruz, giden gidiyor. Tabiatın acımasız ve değişmeyen belki de tek kanunu bu. Ama yine de sana bağlılığımızın, yoldaşlığımızın en sıradan bir görevi olarak birkaç satır yazmak, bir nebze de olsa belki dindirir zaman zaman göğsümüzde sıkışan koyu acıyı.

Yarım kalan bir gülüştü seninkisi yaşama yeni başlarken henüz...

Ne getirebilir ki seni yeniden? Ne kadar hayıflansak da ne kadar kızsak da ne kadar öfkelensek de sana sebep olan tüm geriliklere, ne fayda! Şairin yazdığı gibi "Ejderha olsak kar etmez."

Ve biz seni daima öyle anacağız. Öyle hatırlayacağız. Yarım kaldı gülüşün, gülen güzel yoldaşımız. Acı veriyor bize böyle yazmak, böyle anmak, ama ne yapabiliriz ki? Eski bir tapınak yazıtında, *"öyle bir hayat yaşa ki öldüğünde herkes ağlasın"* diyordu. Şehadetinin hemen akabinde o sözleri anımsadık. Sanki seni anlatıyordu. Sen, gerçek bir yoldaş olabilmeyi öğrettin bize. Mütevazı, fedakar, moralli, duygu yüklü, hiçbir önyargıya kapılmadan, hiçbir kaygı taşımadan herkesle en doğal, özlü ilişkinin nasıl yaratılabileceğinin en canlı örneğiydin. Gözlerimizdeki şişkinlik, bakışlardaki uzaklık, kuruyan göz pınarlarımız bunun için Newal.

Oyuncağı elinden alınmış çocuklar gibi olmuştuk. Birbirimize bakabilme cesaretimiz bile yoktu, dokunsalar ağlayacaktık. Bir kader midir bu? Neden her yıl

aynı tekrar? Kim hak ediyor böyle şehit düşmeyi ki sen böyle şehit düştün?

Akşam göreve gideceğimiz söylenmişti. İçimizde tuhaf bir isteksizlik, yol boyu süren bir sıkıntı vardı. Bölüğe yaklaşırken hayal ediyoruz, senin, yani yüreğimizin derin Neval'inin sıcak bir merhabasını alacağız diye. Belki de oturup içten bir sohbete dalacağız. Tek tek arkadaşları soracaksın biliyoruz. Ve özlüyoruz senin doğal esprilerini. Hatta espri gücüne hayran kalıyoruz. Ama bakıyoruz ki hırçın suda arkadaşlar senin cesedini arıyorlar. Biz neyi umuyoruz neyi hayal ediyoruz ve neyle karşılaşıyoruz.

İlkin Rüstem'i görüyoruz. Bıçak vursan kan gelmez. Sonra Siyabend'i, diğerlerini. Yüzler hep aynı, anlıyoruz bir şeyler var, ama çözemiyoruz. Belki de uykunun ağırlığıdır diyoruz kendimize ya da uykusuzluğa yoruyoruz. Avutmak istiyoruz kendimizi, ama nafile, içimizi durmadan bir şeyler kemiriyor. Biz kaçtıkça o kuşku daha bir ağırlaşıyor, neredeyse üstümüze çöreklenip kalıyor. Anlıyoruz ki kaçılmıyor kuşkulardan. 'Hadi diyoruz anlat artık bize ne anlatacaksan. Bizimle yaşayan, acılarımızın da umutlarımızın da bağlılıklarımızın da kaynağı o gerçeği anlat. Madem kaçamıyoruz, o halde söyle. Bu sefer sıra kimin?'

Sonrasında duyuyoruz senin, yani yüreğimizin derin sızısının suya kapılıp gittiğini. Yüz hatlarımız gerginleşiyor. Sanki rüyadayız. İnanmak istemiyoruz, uyandığımızda her şeyi eskisi gibi görmek istiyoruz. Böyle avutmak istiyoruz kendimizi. Ama gerçek o kadar acımasız ki ve çoğu kez de akan su gibi hırçın. Zaman ve mekan sonsuzluğunun ötesinde. Bir anda irkiliyoruz, adeta sarsıntı geçiriyoruz. Yanlış duymuyoruz, rüya da görmüyoruz. Kalp atışlarımız hızlanıyor, tüylerimiz diken diken, boğazımız düğümleniyor, yutkunamıyoruz. Damlalar süzülüyor yanaklarımızdan. Hala inanmak istemiyoruz. Suya bakıp diş biliyoruz. Ama faydası ne?

Yarım kalıyor gülüşün güler yüzlü yoldaşımız.

Gözlerimiz buğulu, içimiz buruk, paramparça. Keşke seni hiç tanımasaydık. Şimdi o vadiden bir daha nasıl geçeceğiz? O suya, dağlara bir daha nasıl bakacağız. Sesinin yankısını duyup da kulaklarımız çınlamayacak mı? O patikadan ilerlerken dizlerimizin bağı çözülmeyecek mi?

Haksız ve yersiz şehadetin karşısında eziklikten başka ne hissedeceğiz? Zindan olacak bize o vadi. Gökyüzü, dağlar üzerimize çullanacak. Haykırmak isteyeceğiz. Göğsümüz yine daralacak, ama ejderha olsak fayda etmez, sen yoksun artık.

Oysa senin için her şey yeni başlıyordu. Sıradan birisi olamayacağının, büyük şeyler yapabileceğinin tüm emarelerini vermiştin.

Sen kelimenin tam anlamıyla eşsiz bir yoldaştın. Yoldaş olabilmeyi öğrettin bize tüm kaygılardan tasalardan uzak.

Yağmurlu bir sonbahar günü tanıdım seni. Yine içten, yine sade, yine doğaldın. Tıpkı sonraları gibi. Geçirdiğimiz bir kış boyu en çok eğitime katılan, yaşamda aktif, ilişkilerinde geliştirici, kendisini sorgulayan, gerçekten bir şeyler yapabilmek için çaba içerisinde olan yoldaşlardan birisiydin. Önderlik çizgisini özümsemiş, yeni sürecin gereklerini kavramış ve kendi çapında sorumluluklarını azami derecede yerine getirmeye çalışan yine sendin. Kuşkusuz bu duruşunun, isteminin, çabanın, dönemin gereklerini kavramayla, Önderlik çizgisinde kendini kararlaştırmayla bağı vardı. Bundan dolayı en çok eğitime katılan ve etrafını teşvik eden, yine sendin. Bize de doğrultu olması gereken budur zaten. Tüm yetersizliklerine rağmen mücadele ruhun ve azmin eğitimde böyle faal iken, yaşamdaki aktifliğin de gözlerden kaçmıyordu. Tüm pratik uğraşlarda yine en önde olanlardan birisiydin. Bir işe en çok moral-

Öylesine hırçın, öyle asi
öyle çığlık çığlığa
bir akış ki bu
dalgın bir bakış
çekici bir gülümseme.
Yankılanan kahkahan gibi
vedalaşmadan ayrılık belki
Gece karanlığının sessiz
esintisinde savrulmak,
yarattığın acıların
ateşinde kavrulmak,
hani yağmurlar altında
Cilo'nun Gare dağlarında
deliler gibi koşarak
hani o çok sevdiğimiz
Firuze'yi haykıra haykıra
birlikte söyleyecektik
mahsum bir bakış
ve bir de tebessüm
bırakabilmek fırtınalar
koparırcasına
ansız ve zamansız bu günde
yüreğinin derinliklere
aktığı an gibi
güzeller hırçın
hırçınlar ise bir çılgın
bir çığlık
binbir serin gümbürtüdür
akıp sonsuzluğu kucaklamaktı
Piremendê yolculuğunda
olduğu gibi sessiz ve derin
uyku değildi bu defa da
yaşamak, yaşatmak, hissetmekti
Piremendê'den Kani Guzê'ye
oradan Geliyê Zap'a
ve daha nice suların bütünleştiği
Zap, Avaşin, Basya buluşmasına
doğruydu bu varoluş
belki de hepimizin
hasret duyup da göremediği
muhteşem mekanlar
sensiz görüp de yaşadığımız
tatlı anılarla
özlem giderdiğimiz anlar
su dalgalarının asiliği mi?
yoksa deliveren yüreğinin
sığmazlığı mıydı seni çeken,
hırçınlar, hırçınları çekermiş
ve bir öfke bir yenilik olmakmış
ulaşılmazlıkların
gerçeği tatmanın adıymış
sen gibi olmak...

le sarılan yine sendin. Yoldaşlık ilişkilerine en içten ve kaygısız yaklaşan, en özlü ve sade ilişkiyi geliştiren, bu nedenle de ilişkilerinde en çok geliştiren yine sendin. Bir yönetici olarak sorumluluklarının bilincinde, kendi cinsine karşı sorumlu, karşı cinsle de anlamlı bir ilişkiyi geliştiren, ilişkilerde moral aşılayan, ölçü kazandıran, bundan dolayı da herkesin sempatisini kazanan, gönlünde taht kuran yine sendin. Çift taraflı ateşkes kaldırılmıştı. Aktif bir şekilde savaşta yer almak istiyordun.

Yoldaş olmayı öğrettin bize. En azından yıl sonuna kadar beraber olacaktık. Söz vermiştin bize. Oyun bozanlık yaptın bize demeyeceğiz. Ama neden bu kadar erken? Bu soruyu sormadan edemiyoruz kendimize. Fakat sorulan sorular da cevapsız kalacak. Her şeye karşın şehadetin omuzlarımıza bir şeyler yüklüyor bunun farkındayız. Seni anmak seni yaşamaktır. Seni hatırlamak, seni ölümsüz kılmaktır. Sana bağlılık bunu gerektiriyor. Varoluşun özüyle somut en güzel yaşamı, kısa ömrüne rağmen şiir ve türkü tadına yaşadın. Ve evrenin ruhuna daldın. Artık bir kelebeğin uçuşunda, bir kuşun ötüşünde, rüzgarın esintisinde, yaprakların hışırtısında, şafağın doğuşunda yaşamın kutsallığında sen varsın. Telepati ile buluruz seni.

Ey Farqin kızı! Sarınıyorken bir parça yağmurluğa gecenin ayazında tiril tiril, tırmanıyorken 3-4 bin metreyi, ter damlaları birikirken alnımızda, muhtaç kalıyorken bazen bir parça kuru ekmeğe, sen umut, sen inanç, sen güç kaynağımız oluyorsun.

Seni unutmak zor, seni anlatmak imkansız, çünkü sen unuttukça hatırlanan ve anlattıkça bitmeyensin. Bizim için acı olan, merhaba diyerek buluşan ellerin elveda diyemeden ayrılması oldu.

Mücadele arkadaşları

Yürek Yoldaşım Newal'e

"Dur neçe Newal (Heval)
Na na tu dûr neçê
Zemherî û tofane
Bahoz û barane
Xew şerîne, na heval..."

Uzun, soğuk ve puslu geçen gecelerimizin şarkısıyla başlamak istedim. Dağlara sevdalı yüreğimizle bizi çocukluğumuza ve hayallerimizdeki özgürlüğe götüren patikaları hep bu şarkıyla yürümüştük. Yoldaşlığa bağdaş kurduğumuz her ateşin başında, "dur neçe" demiştik seninle.

"Dur neçe"

Tarifini hiçbir sözcükte bulamadığım yoldaş sevgisinin bu dağlarda

bana öğrettiği çok şey oldu. Ama en çok da senden öğrendim sevgiyi, dostluğu, yoldaşlığı, paylaşımı ve erdemi.

Kardelenler hiç haziran'da açmadı. Badem çiçekleri ise hiç haziran'a kalmadı. Haziran, toprağın suya sevdalandığı zamanlardı. Haziran, hüzünlerin, ayrılıkların ve özlemlerin apansız baskınlarında yalnızca virane bir zamandı. Haziran, zamansız gidişlerin zamanıydı ve seninle hiç sevemedik haziranı.

Öfkeliyim, kinliyim ananın kınalı saçlarını bir daha koklamasına; yoldaşlarının umut dolu gözlerine bir daha bakmasına fırsat vermeyen, seni haksız bir kıskançlıkla çalan zamana.

Gözlerim, denizsiz bir memleketin yaralı martılarını arıyor. Göç mevsimlerinin tek ümitçisi gibi, en yüksek uçurumların başında, senin sesinin ezgisi ve yüzüme, saçlarıma dokunan rüzgarla göçmen kuşların yolunu gözlüyorum. Bir rüzgarın esişinden, bir kuşun kanadından, bir bulutun yağmurundan, bir denizin dalgasından ve bir de yaprak döken sonbahardan hala medet umuyorum. Doğanın bütün yasalarını yokluyor, senin yaşamının izlerini topluyorum.

Ölüme gülümseyen bir gerilla yüzüydün al şafakta, ardında kirli çocuk yüzünün masumiyeti. Ve gözlerimin takıldığı her çocuk yüzünde, senin yüzünün masumiyeti...

Mavi sulara, mavi gökyüzüne sadece senin için bakıyorum. Maviye sevdalı yüreğimizi en çok onlara anlatmıştık. Düşlerin sonsuzluğuydu mavi, uçurumun özgürlüğe açılmasıydı. Ve mavi, en çok senin esmer tenine yakışıyordu. Mavi, kırık kırmızı umutların özgürlüğe dönüşmesiydi sende. Nazarlar değmesin diye gülüşlerine, mavice gülerdin devrimin soluksuz günlerinde.

Bilmem hatırlıyor musun seninle son görüştüğümüz geceyi. Hiç beklemiyordun beni. Senin olduğun alana görev çıkınca, arkadaşlar beni görevlendirmiş ve ben de büyük bir istekle gelmiştim. Bütün arkadaşlar büyük bir coşkuyla karşılamışlardı bizi. Gözlerim hemen seni aramıştı ve ben daha sormadan arkadaşlar senin odun taşımaya gittiğini söylemişlerdi. Hiç soluk almadan ormana dalmış, seni ara-

maya koyulmuştum. Seni bir arkadaşla birlikte kucağınızda odunlarla bulmuş, şapkam ile yüzümü kapatarak yanınıza kadar varmıştım. Beni fark etmediğinizi anlayınca, şapkamı fırlatıp, "sürpriz" diye bağırmıştım. Ve ikimizin çığlığını bölükteki arkadaşlar bile duymuştu. Onlar bizden daha çok sevinmiş gibiydi. Hep birlikte bütün sevinçlerimize, özlemlerimize, hüzünlerimize, umutlarımıza ve coşkumuza tanıklık eden ateşin başında bağdaş kurmuş, bütün arkadaşlarla sıcak bir sohbete girmiştik. Genel durumları değerlendirdikten sonra, sıra vazgeçilmez gerilla şarkılarına gelmişti. Bizi toprağımızın köklerine, halkımızın yüreğine, özlemlere, umutlara götüren sesinden yine "dur neçe heval" şarkısını dinlemiştik. Ve gerilla ateşinin tutkusuyla yandığımız özgürlük umutlarımızı paylaşırken, zamanın nasıl akıp gittiğini anlamamıştık bile. Ve "bir gün mutlaka görüşeceğiz seninle" deyip sabahladığımız o güzel gecenin sonuna gelmiştik.

Gerillada en sevdiğimiz sözcüktü 'serkeftin.' Birbirimize serkeftin deyip sarılmış, başarı ve zaferlerde buluşma sözümüzü yenilemiştik. İkimiz de bunun son görüşme olacağını nereden bilebilirdik ki!

Sonraki mektuplarının birinde bana, "seni görmeden şehit düşmek istemiyorum" demiş ve eklemiştin, "ama yine de her yoldaşın gülen yüzünde, her sıcak tokaaşmada, her umut dolu gözde ve her başarıda seninle buluşuyor, yoldaşlığa böyle layık olmaya çalışıyorum" demiştin.

Bir de çocukluk hayallerimiz vardı; tüm sohbetlerimizde ve bahar yağmurlarında ıslanmış gerilla mektuplarımızda... Önderliğin, "çocukluk hayallerime ihanet etmedim" deyişinden büyük bir güç alıyor, bir gün gerilla kıyafeti ve kleşimiz ile Amed sokaklarında halkımızla özgür buluşmayı mutlaka yaşayacağımızı söylüyorduk.

Yine bir mektubunda yazmıştın: "Serhildanlarda, en önde göğsünü kurşunlara siper etmiş her ananın çığlığını yüreğimde his-

sediyorum ve bu yiğit kadınları gördükçe, zaferin daha da yakın olduğunu düşünüyorum." Ardın sıra, gözlerindeki isyan ateşinin parlaklığıyla Kürt çocuklarını anlatıyordun uzun uzun. Ve "zafer işareti yapan çocukların parmakları özgürlüğü simgeliyor. O çocuk parmaklarından biri sen, biri de ben olayım. Ve birlikte bu savaşçı çocukların umutlarını zafere taşıralım" demiştin.

Biliyorum, şimdi bana anıların yazıldığı patikalardan geçmişimizi toplamak, birlikte kurduğumuz ve masmavi göklere çizdiğimiz umutları bir bir gerçekleştirmek düşüyor.

Aslını istersen, ayrılığın o kahredici bütün zamanlarında, hiç alışamadım yokluğuna ve bu yüzden hep görüşme umuduyla yaşadım. Senin aşık olduğun ve cennetin saklı bir parçası dediğin Zagroslar'daki mezarından, arkadaşlar bir tutam toprak göndermişlerdi bana. Klasik bir yas tutmak yakışmayacaktı bu yoldaşlığımıza, ama yine de tutamadım gözyaşlarımı. Doyasıya kokladım o toprağı. Sen kokuyordun, özgürlük kokuyordu, ülke kokuyordu, dost kokuyordu, yoldaş kokuyordu. Bir muska gibi yanımda taşıyorum mezarının bir avuç toprağını. Sesinden şarkıları bir özgürlük ilahisi gibi dinliyor ve söylüyorum seni seven nice gerilla yoldaşımla...

Hiç eksilmedin sohbetlerimizden, hiç kopmadın düşlerimizden, hiç ayrılmadın gülüşlerimizden, hiç gitmedin içimizden. İşte bu yüzden, seni yüreğimizin kopmaz bir parçası yapan şehadetinin üçüncü yıldönümünde, özleminin derin dostluğu ve yoldaşlığı ile özgürlük düşlerimizden hiçbir şeyin yarım kalmayacağının, şahsında bütün yiğit Kürt kızları ve oğullarına, uğruna ölümlere gittikleri özgürlüğü yaratma sözünü veriyoruz.

En derin özlem ve sevgilerimle selamlıyor alnından öpüyorum.

Devrimci selam ve saygılar
Beritan Gulan

SULARDA SENİN SURETİN GEZİYOR

Yüksek dağların ardından bütün göz kamaştırıcılığıyla, umutlarıyla doğan güneş en kuytuluklara bile dalarak, bütün doğayı yeni bir güne başlamaya davet ediyor. Bu sıcaklık, yeni yaşamların, yeni gülüşlerin, ilk kıpırdanışların müjdecisi oluyor. Toprağın bağrında sonsuz uykuya dalan gidenlerimiz de kır çiçekleriyle gülümserler şafağın yüzüne her yeni günle. Biz kalanların günleri de özgürlük şehitlerinin amaçlarıyla, özlemleriyle, umutlarıyla, anılarıyla anlam buluyor. Zagros kadar eski yaşadığımız duygular.

Newal (Şenay Kurt)

Zagroslar. Neler yaşamadı ki bu engin dağlar. Nelere şahitlik etmedi ki, kimleri görmedi ki... Onu, bütün yaşadıklarıyla, gördükleriyle, hissettikleriyle, duygularıyla yazabilmek öylesine güç ki. Her an fırtınaların kopabileceği koca bir yüreği vardır. Ne zaman kopar bilinmez ama bu fırtınalar. O an başını bulutlar kaplar ve tipiye tutulur dorukları. Öyle bir tipi ki nefes almasına izin vermez geçmeye çalışanlara, gerisin geri gitmelerini salık verir.

İnsanlık tarihinin başlangıcı noktası. Bütün güzelliklerin, iyiliklerin, adaletin, eşitliğin yanı sıra, gelişen egemenliğin cennet olan yaşamı lanetlediği, insanları zulümle tanıştırdığı ilk yerdir de aynı zamanda. Çok sert ve çetin arazi iklimine sahip olsa da insan yaşamından hiç kopmamıştı. Onun zorlukları, ulaşılmazlığını büyütmüş, bedel ve emek isteyen bu güzelliğe savaşçılar daha büyük bir aşkla bağlanmıştı. Ve tarihi büyük orduların, yoğun savaşların, devrim yolcularının, özgür yarınlar için umutla savaşanların yeri olmuştu. Ama hiçbiri Kürdistan devrimcileri kadar aşık olmamış, hiçbiri bu denli iz bırakmamıştı bu topraklarda. Toprağının her karışı kanla sulanmış, tohumlar çepeçevre sarmalamış dağlarının her bir köşesini.

Her kayanın kuytusu bir bedene yuva olmuştu. Irmakları canlı ruhları içine almış, öylece akmakta denize doğru. Öylesine acı veriyor ki akıp giden suyla sürüklenen bedenler. Belki de bundandır ırmakların hüzünle akması. Bundandır belki coşkun aktığı zamanlar bizimle konuştuğunu sanmamız, suyun akışında gidenlerin siluetlerin görmemiz, çığlıklar duymamız...

Aylardan haziran. Yazın kavurucu sıcaklarının merhabası. Yüreğimizi sıcaklarıyla kavuran, terleten, hayallere sürükleyen, umutları avuçlarımıza bırakan, anlamı kendinde yoğunlaştırmış ayın ismi. Bu ayın anlamını yüzlere katlayan şehadetlerin en son halkaları Newal, Haydar ve Zerdeşt... Ve sonrasında başka adlar, başka mekanlar ve zamanlarda yeni halkalar eklenecek yeryüzü barışın yüzü oluncaya dek.

O sulardan her geçtiğimizde, O'nun billur sesi suları da berraklaştırıyor. Sanki suların çağıltısı değil de O'nun hüzünle yıkanmış sesi. Şimdi o sularda, hüznünü şarkılara bırakan bir kadın silueti geziniyor. Ve biz oradan her geçtiğimizde bizi hüznün kollarına iten şarkılarını dinliyoruz heval Neval'in

Newal pratiğe güçlü katılımın, moralin, kararlılığın, iradenin adı oluyordu bütün zamanlarda. Ve Newal bir haziran günü özlem oldu, acı oldu hepimizin yüreğinde. Yemin oldu dilimizde. Göz yaşı oldu gözlerimizde. O kısa ama anlamlı yaşamı boyunca şehitleri reber bildi kendine. Onların yolunda yürümek, onların yarım bıraktıklarını tamamlamak, onların yoldaşı olmak, onlarla birleşmek en büyük arzusu, yaşam sebebiydi.

Önderliğin kadına biçtiği misyonla, sürece cevap olmak için aktif bir şekilde savaşta yer almak istiyordu. Öylesine coşkuluydu ki bunun için. Önderliğin kadına atfettiği rolü kendinde somutlaştırıp, kendinden emin duruşuyla YJA STAR'ın sürece cevap olma ısrarını ifadelendiriyordu.

Bizim savaşımız sadece düşmanla değildi. Doğanın zorlu koşullarıyla da ölümüne bir mücadele yürütüyorduk. Bazen doğa öylesine acımasız oluyordu ki, kendini onca seven sevdalılarını alıp götürüyordu uzaklara. Dilindeki son kelimeleri yutarak, dudaklarındaki gülümseyişini orada dondurarak, bakışını asılı bırakarak, hiç haber vermeden alıp götürdü nicelerini.

Bazen canımızdan çok sevdiğimiz arkadaşlarımız için aşmaya çalışırız doğanın engellerini. Newal arkadaşın da yoldaşına bağlılığı, yoldaşları için bütün zorlu koşullarda ellerini tutup onları da yürütme çabası kadardı. Piremendê köprüsünde yoldaşını yalnız bırakmamak için ellerinden tutmuştu. Ağacın dallarına tutunarak adım adım cesaretlice yürüyordu. Tutunduğu ağacın dalları kırılmış ve bir anda serin suların kucağında bulmuştu kendini. Yoldaşlığı için hesapsızca ölüme gülümseyerek, ardından el sallama fırsatı bile bulamadan kapıldığı sularla gitti Newal heval. O'nunla biraz daha büyüdü yüreğimiz.

Her gün bir adım daha atıyoruz büyümeye, çoğalmaya doğru. Bunun bedelini hiç alışamadığımız, hayatımız boyunca alışamayacağımız şehadetlerle ödemek, bizleri daha da inatla, tutkuyla bağlıyor özgürlüğe. Newal arkadaş da coşkun suların sesiyle bütünleşerek ayrılmıştı içimizden.

O sulardan her geçtiğimizde, O'nun billur sesi suları da berraklaştırıyor. Sanki o duyduğumuz ses, suların çağıltısı değil de O'nun hüzünle yıkanmış sesi. Öyle işliyor yüreklerimize. Şimdi o sularda, hüznünü şarkılara bırakan bir kadın silueti geziniyor. Oradan her geçtiğimizde, bizi huzurlu bir hüznün kollarına iten şarkılarını duyuyoruz Newal hevalin...

Mücadele arkadaşları

Düşmana öfkesini halkına sevgisini saklamıştı

Yürekleri çocuk, düşünceleri yaşlı çınarlar gibi, elleri nasırlı çocuklar. Hayalleri dünyanın başka yerlerindeki çocukların hayallerine benzemeyen, düşlerinde özgür ülke gören koca yürekli yiğit çocuklar. Düş kurmayı acının gölgesinde öğrenen çocuklar

Adı, soyadı: **Behçet ŞENGÜL**
Kod adı: **Felat MUŞ**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto Muş, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997 Avrupa**
Şehadet tarihi ve yeri : **20 Haziran 2004, Dersim'e giderken (hastalık sonucu)**

Felat, yitik ülkenin güzel çocuğu. Anlam arayışçısı. Bu uğurda kilometrelerce yol kat eden yürekli insan. Umudu katık eyleyip yaşam mücadelesine katılan yıldız yürekli insan.

Felat denince, Kürdistan'ın hayalsiz, ütopyasız bırakılmış; inkar ve imhaya terk edilmiş yaşamı içinde büyüyen çocuklar gelir aklıma. Belki de tek bildikleri oyun, misketti onların. Yitik ülkenin o tozlu sokaklarında bağıra çağıra oynadıkları oyun.

Mevsimlerin değişimlerine aldırış etmeden; yazın kavurucu sıcaklarına, kışın soğuğuna, baharın bardaktan boşalırcasına yağan yağmurlarına, sonbaharın çiğli sabahlarına rağmen, çalışmak için uykusunu en tatlı yerinden bölen çocuklar. Yürekleri çocuk, düşünceleri yaşlı çınar gibi, elleri nasırlı çocuklar. Dünyanın başka yerlerindeki çocuklar gibi hayalleri olmayan kendi küçük, yaşamı büyük çocuklar.

Bütün çocukluk haklarından feragat etmek zorunda kalan koca yürekli çocuklar.

Dükkanların vitrinlerinde öylece yapayalnız durur oyuncaklar yitik ülkede. Bir çocuğun küçücük ellerinde ısınmak için bekler yıllarca, kim bilir belki daha çok bekleyeceklerdir üzerlerindeki toz tabakası her geçen gün biraz daha kalınlaşarak. Pembe renkli, cıvıl cıvıl döşeli odalarda değil, daracık bir odada birbirilerininin nefeslerine sokularak; tozlu sokaklarda koşturarak ve nasıl büyüdüklerinin bile farkına varmadan büyüdüler en çok hayallerini büyüterek. İşte Felat heval bu çocuklardan birisiydi. Sonradan anlamlı yaşamın arayışçısı olacak çocuk...

Felat heval yaşamın zorluklarıyla, acılarıyla, emekle erken yaşlarda tanışır. Ekonomik olarak ailesine destek sunmak için daha küçük yaşta çalışmaya başlar.

Hayallerini katık ettiği oyunları gibi değildir yaşam. Ve hayallerini bir başka zamana ertelemek zorundadır. Zorundadır, ama çocuk yüreğinin saflığını, masumiyetini teslim etmez o şartlara. Bu kavgada, tanık oldukları karşısında yaşamayı, çocuk yüreğinin sevgisi ile bakmayı hiçbir zaman unutmadı. El yorda-

mı ile tutunduğu hayatta, sevgisini yüreğinin en kuytuluğunda saklamayı bilmişti.

Artık hayalleri bir yetişkininkiydi. Ana topraklarında özgür yaşamın militan mücadelesini veriyordu. Felat heval erken büyüyen çocuklarından biriydi ülkemin. Bu yüzden devrimci düşüncelerle de erken tanışmıştı. Daha doğrusu şiddet, zulüm, işkence gibi kavramlarla tanıştırılmıştı. Bunlarla tanıştırılan insan, onursuz değilse eğer, devrimcilikle de tanışır gönlünce.

Felat yoldaş, adı, kimliği ve tüm benliği ile inkar ve imhaya maruz kalmış bir ülkenin çocuğu olarak, Muş'un Varto ilçesinde, geleceği olmayan bir yaşam girdabına atılmıştı. Çocuk yaşta tanık olduğu olaylar O'nda büyük bir öfkeyi geliştirirken, diğer taraftan da zorluklara karşı O'nu çelikten bir iradeye kavuşturuyordu.

Boyun eğmeme, hırsı, inadını ve bilincini pekiştiriyordu. Halkına ve ülkesine karşı yapılan saldırılar karşısında, kendi benliğini ve öz iradesini geliştiriyordu günden güne. O da diğer Kürdistanlı çocuklar gibi, yaşadıklarını ifadelendirecek bir dili bile olmadığı için, bir gün fırtınanın gelmesini bekleyen kara bulutlar gibi, yüreğinin kuytuluklarına saklamıştı tüm bunları. Ve bulutlar, yağmur yüklüydü, fırtınayı bekliyordu sabırsızca.

Çünkü bu çark, acımasızca dönüyordu. Ve Kürt çocuklarına geleceği olmayan bir yaşamın dışında şans tanımıyordu. Emek savaşçısı Felat yoldaş ve ailesi yeni bir çıkış kapısı olarak Avrupa macerasına atılırlar. Ülkesinden binlerce kilometre uzakta, adını bile bilmedikleri bir ülkenin yabancıları olmuşlardı.

Avrupa kültürüne bir türlü ısınamayan Felat yoldaş, Ortadoğu'nun o tarihsel maneviyatını yüreğinde taşır hep. Bir gün mutlaka ülkesine dönmenin hayaliyle yaşar. Felat yoldaş hiç tanımadığı, her şeyi ile kendisine uzak gelen bu sahada özgürlük mücadelesiyle tanışır. Bu tanışma kendisi için yeni bir yaşam kapısını aralar. Artık yüreğinin kuytuluklarında gizlediği her özlemi, öfkeyi, kini ve sevgiyi, kavga denizine akıtacak coşkun bir dere yatağı olmuştur. Kim neyi hak ediyorsa, onu verecektir. Hayallerini çalan düşmana öfke ve kinini, acılarla bilenmiş halkına da derinlerde kimsenin dokunamadığı sevgisini vermenin zamanı gelmişti. Ülkeye dönmenin azmi ve kararlılığıyla gerilla saflarına, yani hak ettiği yere büyük umut ve istekle katılır.

Felat (Behçet Şengül)

2000 yılında binlerce yoldaşının mevzilendiği, Beritanların, Şekiflerin ve daha nice kahramanın direnişiyle tarihe adını yazdıran Xankurkê alanında özlemini çektiği gerilla yoldaşlarına kavuşur. Gördüğü ilk temel eğitimde, beklenenin üs-

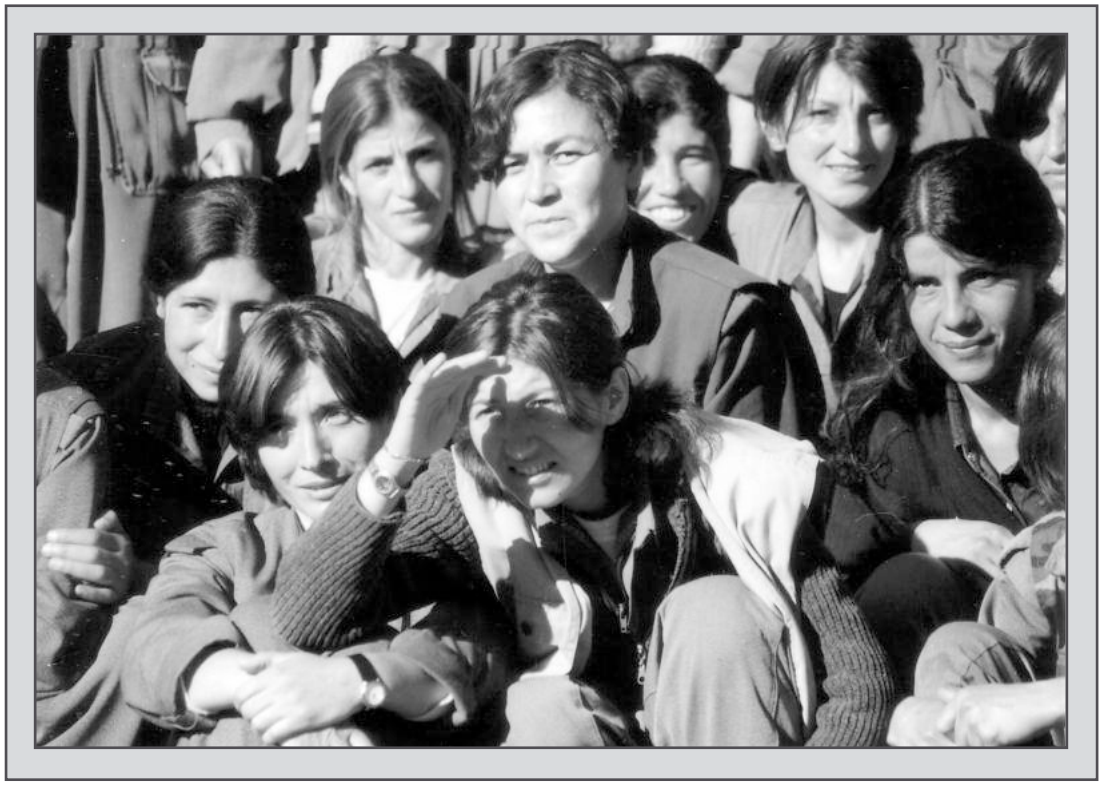

tünde gelişme göstererek, bütün arkadaşların ilgi odağı olur. Devre sonlarında bütün dikkatleri üstüne çeken Felat yoldaş, ideolojik eğitim almak üzere Parti Merkez Okulu'na gönderilir.

Felat yoldaş, olgun, cana yakın, zeki, sevecen özellikleriyle ve yaşama katılım performansı ile herkesin gurur duyduğu bir yoldaş olmayı başarır. Çok hızlı gelişme gösterir. Bu katılım tarzıyla, bütün yoldaşları artık savaşa katılabileceğine ikna etmiştir.

Ve Felat yoldaş, Dersim'e, yani Seyit Rızaların, Beselerin, Zilanların ve Mahirlerin diyarına gitmek üzere bir grup arkadaşlarla birlikte yola çıkarlar. Hepsi de birbirinden mutludur. Özledikleri topraklara gideceklerdir.

Birlikte yola çıktığı arkadaşlarıyla Önderliğe kilitlenmişlerdi. Hiçbir engel tanımadan, özlem duydukları topraklara ulaşmak ve kahramanların elindeki bayrağı almak için yola çıkmıştır onlar.

Yola çıktıkları günlerin çok ayrı bir anlamı vardı. Haziran ayı; Zilan yoldaşın sıcaklığının ayı. Umutlarının, ışıl ışıl gözlerinin ayı. Böylesine umutlarla yüklü bir ayın mücadele tarihimizdeki anlamı da çok farklıydı. Bu anlamlı günde yola çıkmak, Felat yoldaş için amacına ulaşmanın önemli bir adımıydı.

Büyük bir hırs ve azimle yola çıkan Felat yoldaş, bu yolculuğunda bir karabasan gibi üzerine çöken hastalıktan dolayı özlemini çektiği yerlere ulaşamaz. Hayalleri, umutları, özlemi yarımlarla bölünür. Gök ne kadar da mavidir o gün. Bir esinti gelip yüzünü okşar yürüdükleri yolun en yorgun yerinde.

Ve bütün özlemlerini yoldaşlarına bırakarak, şehitler kervanına katılır.

Felat yoldaşın yarım kalan hayalleri, yoldaşlarının ellerinde, yüreklerinde ve beyinlerinde Kürdistan'ın dört bir tarafında yeşertilecektir.

Mücadele arkadaşları

Şairler yeniden yazsın dizelerini

Yüreğimizin derin yarası ve yaralarımızın dermanı kutsal toprak... Sensin kendimizi kollarına bıraktığımız o şefkat, sensin yüreklerimizi sıkıştırıp duran derin azap. Ve sensin bir geleceğimizi emanet ettiğimiz sonsuz umut

Adı, soyadı: **Ekber POLAT**
Kod adı: **Çem ARARAT**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazgirt 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992 Ağrı dağı**
Şehadet tarihi ve yeri : **20 Haziran 2004, Mazgirt/Dersim**

Bir yürek yangınıdır Dersim. Talanların, isyanların ve de direnmelerin ardından geriye kalmış bir efsanedir. Bir isyan kalesidir burçlarında zılgıt sesleri yankılanan.

Dört mevsim özlem seli bir sevdadır Dersim. Her mevsim yüzüne bakıp, bir kez daha aşık olduğumuz bir kara sevdalımız...

Bir ömürlük umutların başlangıç ve bitiş yeri.

Ak köpüklü Munzur suyuna vurgundur yürekler. Zel dağına, kızıl toprağına, bir sonsuzluğun başlangıcı olan uçurumlarına vurgundur. Sabahları tepelerini yalayan gün ışığına, aysız gecelerine ve zifir karanlıklarında oğullarına, kızlarına sesiyle yol gösteren Munzur'un akışına...

Uzaklaştıkça özlenen, yakınlaştıkça bağlanılan amansız bir çelişkidir. Paslı bıçakların, kor gibi kılıçların yürekten söküp atamadığı, yüreğe yapışıp kalan bin yıllık bir sevdadır. Yarası içinde saklı bin yıllık bir sevda... Uzağına düştükçe, derinlerden seni çağıran bir iniltidir. Dilleri lal eden, yeni lisanlarla söylenmeye çalışılan bir özlemdir.

Üstüne nice yeminler ederek kutsal kıldığımız ve yeminlerimizin gerekleriyle nice şehitler verdiğimiz kutsal toprak. Bir tepesi Mahir, Munzur'un akışı Tekoşin, dağlardan süzülen derecikler Munzur, mağrur kayalıkları Hüseyin, uçurumları Leyla, sevdası Zeynel, inadı Bese, özlemi Zınar, Sarya, Fırat, Ruken olan topraklar. İşte o dağları daha bir güzelleştiren parçalarımız. Bu nehir, bu dağlar, bu tan vakti... kimisi bir utangaç bakışı, kimisi kahkahayı, kimisi tebessümü, kimisi göz yaşını, kimisi gizli bir sözü saklar.

Dersim toprağı insanı çağıran bir ses, esir alan bir bakıştır. Gönülden teslim oluruz bu esarete. Ve ilk kez bir esaret dokunmaz damarlarımızda direnç gibi, intikam gibi akan kanımıza.

Yüreğimizin derin yarası ve yaralarımızın dermanı kutsal toprak...Sensin kendimizi kollarına bıraktığımız o şefkat, sensin yüreklerimizi sıkıştırıp duran derin azap. Ve sensin bir geleceğimizi emanet ettiğimiz umut.

Ve sensin azalarak çoğaltmaktan başka bir çıkışı olmayan, uğruna ölümlere yürüdüğümüz, kopamadığımız yarimiz. Beselerle, Zeynellerle, Berçemlerle güzelleşen vazgeçilmez hayalimiz.

Çünkü dağların kızıla çalan rengi onların kanıdır.

Suların insanı kendine çeken acılı sesi onların son sloganı.

Her sabah içimizi sevinçle dolduran gün ışığı onların gülümseyişi.

Eğer Dersim gerillasız kalırsa bir gün, o gün zafer günü olmalıdır. Bundan gayrısını düşünmek yakışmaz adı direniş olan bu kente. Başka hiçbir sebep Dersim'i gerillasız bırakamaz. Koynuna evlatlarını almadan bölünür uykusu Dersim'in. Uçurumlardan atılan genç kızların çığlıklarıyla, dipçiklerle yaşam hakkı elinden alınmış yeryüzüne merhaba diyemeyen bebelerin haykırışlarıyla, oğullarını, kızlarını yitirmiş anaların göğsünü yırtarcasına yaktığı ağıtlarla bölünür yaşam adına ne varsa. O çığlıklar, haykırışlar yüzlerimize dönüp çarparsa, lanet o çatallaşmış dilini uzatır aşk sözlerimize. Kanlı elleriyle bölmeye çalışır ekmeğimizi. Bundandır zafer gününe dek gerillasız kalmaz, kalamaz Dersim.

Bir ağıttır Dersim. Evlatlarını gömen ana babaların, uçurumlardaki genç kızların, süngülerin ucunda sallanan bebelerin, idam sehpalarının, kan kızılı akan suların, gözü yaşlı ananın ağıdı.

Bir türküdür Dersim. Bütün acıları kendinde saklı bir türkü.

O seslerin, o türkülerin ardına düşerek Munzur suyuna doğru akmalıdır Çem. Yollara düşmelidir Kerem misali. Munzurlardan bir tas su içip, yüreğini kavuran bu sevdanın ateşini söndürmelidir. Sevdasına kavuşamasa da onun uğrunda ölümleri buyur etmelidir sofrasına.

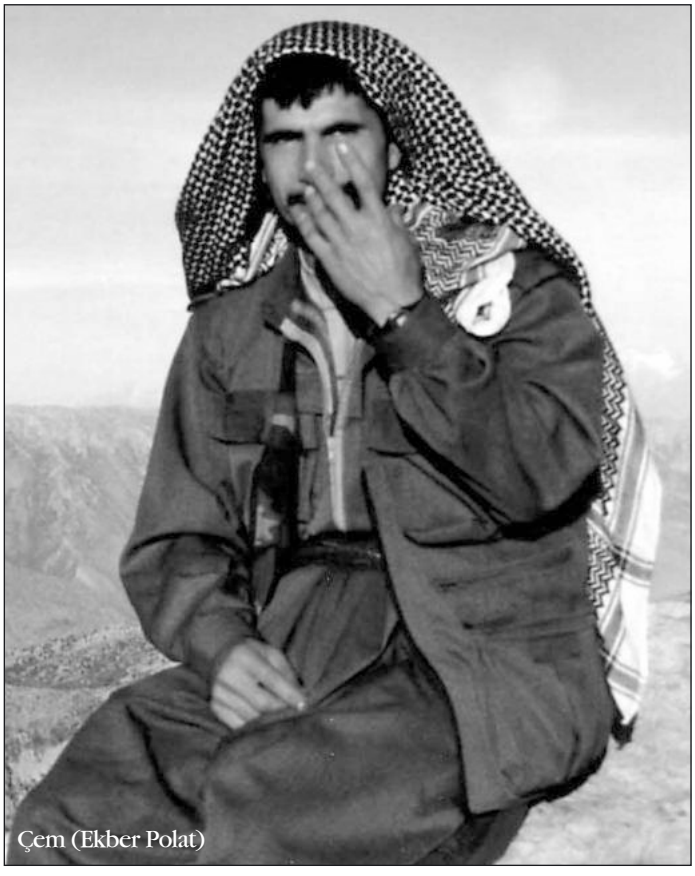
Çem (Ekber Polat)

Bu umutları, bu sevdayı yükler delikanlı bedenine Çem de. Ve ardında bırakır bitmez karanlıkları ve bitmek nedir bilmeyen yolları. Her biri bir doğa harikası olan dağların kuytuluklarında, doruklarında konaklar Kürdistan'ın. Botan, Amed ve Garzan'ın güzelim coğrafyasının her biri gönlünü çelmeye hazır bir cilveyle kıpırdatır yüreğini.Yine de sevdalısından vazgeçmeyen bir aşık gibi yola koyulur her akşam gün batarken. Yeniden ve yeniden...

Ve sonunda, aylar süren yolculuğun ardından, bir sabah onca bekleyişin, umud etmenin sonrasında sevdalısının kollarında merhaba der doğan güne.

Hani bir şiir vardır; doğdukları yerde ölenler için dizelenmiş bir şiir;

Mazgirt'de doğdu, Mazgirt'de son buldu yaşamı. Ceplerinde yitirmelerden, acılardan, ayrılıklardan yapılı koskoca bir ağırlığı Dersim'in ferahlığına bırakmak için gelmiş. Acıya, güzele dair ne kadar anı varsa Munzur'un dinginliğine bırakıp, yeni anılar, anlamlara ceplerinde yer açmak için gelmiş doğduğu topraklara

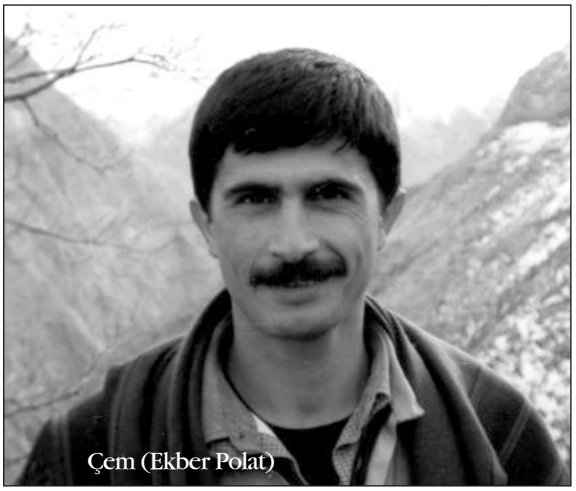
Çem (Ekber Polat)

Bozkırda bir kasabadan geçerken
tozlu yolda iki sıralı kahveler
öyle sakin kıpırtısız
otobüsü süzerler
doğdukları yerde ölenler

sıcak öğle sonraları kan uykularda
serinliği dipsiz kuyuların
soğutulmuş testilerde sızıntı
güneş birden devrilir gider
ve geceleri titrer fenerler
hiç şikayet etmezler
doğdukları yerde ölenler

dağ başında bir köyde
kar altında dal gibi bir kız
Munzur dağı gibi köye yazgılı
çeşme başındaki gülüşmeler
dünya onlar için dönmez
bilmezler yol yorgunluğunu
sesleri yankı bulur
hep aynı kayadan
aynı saat diliminden
düşlerinde Çin ü Maçin'e giderler
doğdukları yerde ölenler

Doğdukları yerde ölenlerin sesleri hep aynı kayadan yankı bulmaz Kürdistan'da. Yorgunluğun tadını su toplamış ayak tabanlarından kan çanağına dönmüş gözlerine kadar bilirler Kürdistan'da, doğdukları yerde ölenler.

Mazgirt'de doğdu, Mazgirt'de son buldu yaşamı. Ama nöbet tuttuğu yüksek kayalıklarda geceleri çaldığı ince ıslığı, Çırav'ın kayalıklarında gölgesi, Dicle suyunda keskin bakışlı, sıcacık gülüşlü çehresinin aksi kaldı Çem'in. Bak; ceplerine Botan zozanlardan sosınları, nergisleri, ovalardan başakları, Hezil'in, Dicle'nin sularından damlaları doldurmuş da gelmiş.

Ceplerinde yitirmelerden, acılardan, ayrılıklardan yapılı koskoca bir ağırlığı Dersim'in ferahlığına bırakmak için gelmiş. Acıya, güzele dair ne kadar anı varsa Munzur'un dinginliğine bırakıp, yeni anılar, anlamlara ceplerinde yer açmak için gelmiş. Doğduğu topraklara...

Şairler bir daha yazmalı bu dizeleri. Doğdukları yerde ölenler, bu sefer nice serüvenleri koyunlarına doldurup da gelmişler çünkü.

Çem'i yazmalı şairler. Arşınladığı yolları, ardında bıraktığı yarımları, yaşama sevdasını, dağlara tutkusunu, sözüyle ve pratiğiyle nasıl bir bütün olduğunu.

Çem, daracık yüreklere inat yüreğini okyanuslar kadar büyüten yoldaş.

O, çok yönlü bir arkadaştı. Savaşmak ve düşünsel gücünü artırmak O'nun için birbirini tamamlayan iki esas yöndü. Çevresine de bunu aşılamaya çalışırdı. Bir seferinde, yeni bir arkadaşın çok fazla kitap okumasına *'sonunda deli olacaksın'* diye eleştiren geri

yaklaşımlara karşı Çem heval, *"olsun, o da okuyarak deli olsun"* demişti. Sonra arkadaşa dönerek, *"anlamadığın, kafanı karıştıran şeyler olursa hiç çekinme, gel tartışalım"* diyerek, hepimize en güzel dersi vermişti. O'nun bilgisi kurak toprakları sulayan bir nehir gibiydi. Her konuda çok fazla bilgisi vardı ve söyleyeceği çok şey. O, bunu ne zaman, nerede kullanması gerektiğini bilir, gösteriş olsun diye konuşmaz, sadece gerekli olduğu zamanlarda zihnindeki o berrak sudan içilmesine izin verirdi. Düşünce ve pratiğini aynı potada eriten duruşunu, 'asıl cehalet bilmemek değil, bildiğini sanmaktır' sözünü kendisine esas alarak yaratmıştı.

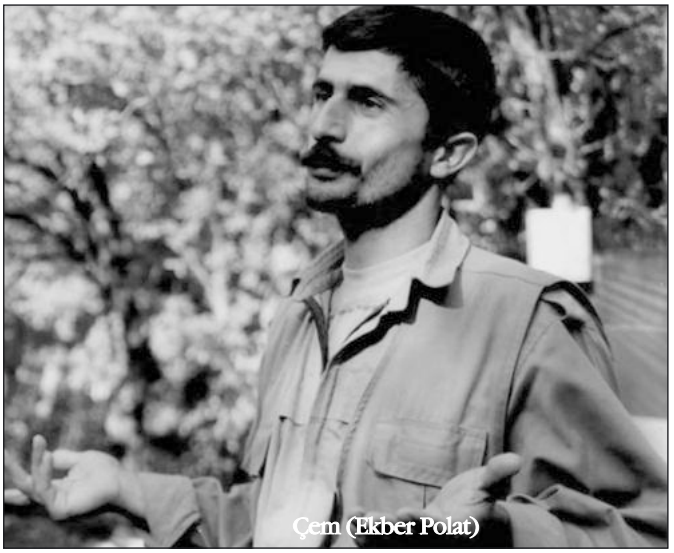
Çem (Ekber Polat)

Çem yoldaş, yaşama karşı oldukça duyarlıydı. Önderliğin AİHM savunmalarını ilk kez O okumuş; zihnimizin karanlık dehlizlerine ulaşamayan bu bilgileri mutlaka, ama mutlaka bizlere ulaştırmak için bir çıkış yolu bulmuştu.

Hiç unutmuyorum; savunmalar üzerine eğitimimiz hala devam ediyordu. Çem arkadaş, Önderliğin Ortadoğu'yu acılı bir anaya benzettiği bölümü okurken, çatallaşan sesine daha fazla hakim olamadı. Gözleri ansızın bastıran bir yaz yağmuru gibi dolu doluydu. Sonra, sesine ve gözlerine hakim olamayıp, tüm yapının önünde hıçkırıklarını tutamayarak ağladı. O güne kadar bu yönünü tanımamıştık. Savaşta bükülmez bir bilek olan komutanımızın o hali, hepimizi oldukça etkiledi. Bu yönünü de asla bir zayıflık belirtisi olarak görmedik. O zaman daha bir anladık savaşta pişenlerin duygularının daha büyük olduğunu. Yüreklerine dünyaları sığdırdıklarının tanığı oluyorduk. Savaşın, etrafına duvarlar örmek isteyip ulaşılmaz kıldığı yüreklerde toprağı yarıp geçen bir çiçek gibiydi Çem'in yüreği. Önderliği derinliğine anlamaya çabalayan bir erkeğin ne kadar duyarlı olabileceğini O'nun şahsında görmüştük. Savunmalarda belirtildiği gibi, devrimcilik bir vicdan devrimiydi. Ve Çem arkadaşın vicdanında iyiye güzele dair ne varsa zaferini ilan etmişti tüm zaaflar karşısında.

Ve sonunda Dersim'e olan uzun hasreti, sonsuz bir kavuşmaya döndü. O şimdi Dersim'in koynunda huzurla yatıyor. Kendisine verilmiş her görevi layıkıyla yerine getirmenin huzuru ile, nice yollar aşındırmış yüreğinin her şeyi en doruğunda yaşadığını bilen hazzı ile ve insan hayatını anlamlı kılmak için gereken tüm bedelleri vermenin haklı gururu ile rüzgarların peşine takılıyor, bulutlarla yarışıyor. Gözleri Munzur dağını yalayan serin rüzgarları, dorukların a yağan karı, Munzur suyunun sesini, güzlerini ve baharlarını ebediyen izleyecek artık. Dört mevsim aşık olduğu o yüze bakacak doymak bilmeden. Düzgün Baba'ya gelip yakılan adakların gerçekleşmesini arınmış ruhu, derin ve berrak zihni ile O da isteyecek. Mevsim kıştan bahara, yazdan güze döndüğünde, o kah gülümseyecek, kah buğulu gözlerle izleyecek solan ve yeşeren yaprakları...

Ve artık yeni şiirler yazılacak. Düşlerini gerçeğin ta kendisi yapan ve doğdukları yerde ölen insanlar için yeni şiirler yazılacak.

Mücadele arkadaşları

Ak kanatlı kuşlar

Ve sonra, orada savaşmış nice yiğidin izlerini arayacaktık tarifsiz bir hüzünle. Onları adsız mezarlarında bırakıp, hedefimize yürüyecektik sonra. Umutla, inançla, iradeyle sürükleyecektik takatı kalmayan bedenlerimizi, adını bir yemin belledğimiz o kutsal mekana, Dersim'e doğru...

Adı, soyadı: **Harun GÖRGÜLÜ**
Kod adı : **Harun PİR**
Doğum yeri ve tarihi:
Karakoçan, 1981
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Kasım, Almanya**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Haziran 2004, Mazgirt/Dersim**

Hayallerimizin gerçekleştiği an gelmişti. Kandil'den Dersim'e uzun bir yolun yolcusuyduk. Faraşin yaylalarını, Zagros'un geçit vermez dağlarını aşacaktık. Nehir yataklarına gölgelerimizi ve pusulardan sakındığımız seslerimizi bırakacaktık. Yorgun ve terli bedenlerimizi bir kayalığa dayayıp, soluk alacağımız nice mola verecektik Kürdistan'ın koynunda. Gün ağarınca, bir ormanın içinde saklanacak, ağaçlar arasında parıldayan elmaslar gibi beliriveren güneş ışıklarının içimizdeki kıpırtılarıyla huzur bulacak, rüzgarın uğultusu ile derin uykulara dalacaktık. Arkamızda bıraktığımız her yere kokumuz, sesimiz sinecekti. Ve sonra, orada savaşmış nice yiğidin izlerini arayacaktık tarifsiz bir hüzünle. Onları adsız mezarlarında bırakıp, hedefimize yürüyecektik sonra. Umutla, inançla, iradeyle sürükleyecektik takatsiz bedenlerimizi ulaşmak istediğimiz o kutsal mekana, Dersim'e...

Mevsimlerden sonbahardı, geceler uzun ve soğuktu. Yüreklerimizin sıcaklığı deliyordu soğukluğu ve içimizi ısıtıyordu. Umutluyduk. Geleceğe dair güzel umutlardı bunlar. Yolumuz uzundu. Her gece, bu zifir karanlıkları ölümüne yırtıp, geçiyorduk. Sabahın şafağında tepelerin ardından doğan güneşi seyretmek, yorgunluğumuzu bir nebze olsun unutturuyordu bize.

Zorlu ve uzun bir geceyi daha bitirmenin mutluluğu, gülen gözlere yansıyordu. Yorgunluğun tadı bir başkaydı. Nasıl kat ederdik bu yolları, nasıl aşardık asi dağları, derin karanlık vadileri, coşkun ırmakları. Yol boyunca Kürdistani güzellikleri karşılıyorduk. Gabar'ın güzelliği büyüledi bizi. Dicle sessiz akıyordu. Amed ülkemin kalbi ve Dersim'e ulaşmak, bize yeniden doğmak gibi geliyordu.

Nice yoldaşlar katıldı bu yolculuğa, nice yoldaşlar ki irade ile yürüyen. Yüreklerinden aldıkları güçle, yılmadan, bıkmadan, sitem etmeden yürüyen yoldaşlarımız vardı Harun ve Jinda gibi. Harun ve Jinda arkadaşlar, iradeleri ile hepimize güç veren yoldaşlarımızdı.

Harun arkadaş coşku doluydu. Güldü mü çözülürdü bütün buzlar. Karşısındaki insan dayanamazdı gülüşüne, hemen ortak olurdu.

Karakoçanlı bir arkadaştı. Peri suyunu geçtiğimizde heyecanlanmıştı. Büyüdüğü toprakların sınırına ilk kez bu kadar yakınlaşmış olmasındandı belki heyecanı. Karakoçan'dan ayrıldığından bu yana hayatla mücadele etmeye başlamıştı. Bu mücadele O'nu Almanya'ya sürüklemişti. Orada mücadele ile tanışmış, gerilla olmaya karar vermişti. O, topraklarla tekrar buluştuğunda artık bir özgürlük savaşçısıydı. Bu,

Harun (Harun Görgülü)

O'nun en büyük sevinç kaynağıydı. Sohbetlerimizde hayat hikayesini anlatır, yaşama olan sevinci ile bizi şaşırtırdı.

Kafesinden uçup, Dersim'in isyankar, özgür topraklarına kanat çırpan bir kuştu. Mutluydu, ışıl ışıldı gözleri. Yarınki umutlara yakındı yüreği.

Dersim'in asi savaşçılarına biz de katılacaktık. Öylesine heyecanlıydık ki. Birkaç nefeslik yolumuz kalmıştı sadece. Birkaç gece, iradenin son sınırıyla varılacak birkaç zorlu yolculuk daha kalmıştı.

Feryat eden Peri suyundan sevinç çığlıkları yükseliyordu. Her şey öylesine güzeldi ki, biz yakınlaştıkça yorgunluğumuz uçup gidiyordu.

Sevinçliydik. Yoldaşlarımıza koşuyorduk, Dersim topraklarına... Sadece kavuşma vardı, bunun heyecanı, mutluluğu, umudu. Ölüm düşünmediğimiz tek şeydi. Yoktu hesapta öyle bir şey.

Sonunda bitmişti yolumuz, aylardır özlemiyle yanıp tutuştuğumuz Dersim topraklarındaydık. Herkes gülüyor, herkes coşkun ırmaklar gibi coşuyor. Sabahın şafağında doğan güneşin ışınları ısıtıyor terden sırılsıklam olmuş bedenlerimizi. İçimize çekiyorduk güneşle kavrulmuş, yağmurla ıslanmış toprağın benzetme bulunamayan o güzel kokusunu.

Özgürlük ateşini yakmıştık, Dersim'e ulaşmayı başarmıştık. Gecenin karanlığını yarmış, azgın suları geçmiş, hesapsız dağlardan ve ovalardan geçmiştik. Hala inanamıyorduk, arkadaşlara ulaşmıştık. Şimdi olmamız gereken yerdeydik.

Hem arkadaşlara ulaşmanın hem de içimizi ısıtan güneşin keyfini çıkarmaya çalışırken hesapta olmayan bir sis dalgası çöktü havaya. Oysa böyle bir son yoktu hiçbirimizin hayallerinde. Kurduğumuz hayallerde, yarına dair umutlarımızda, hedeflerimizde böyle zamansızlıklara yer vermemiştik. Ve işte şimdi bir zamansızlık anındaydık.

Günlerce süren yolculuğumuzun sonunda Dersim'de neler yapacağımızın hayalini

kurarken, şimdiden eylem planlamaları yaparken, ölümle erken yüzleşme zamanıydı. Basılmıştı tetiklere bir kez. Namlulardan çıkan mermiler, sabahın huzur veren sessizliğini bozmuştu. Bir daha geri gelmeyecekti o huzurlu sessizlik. Bir daha yaşayamayacaktık bu topraklara ilk ayak bastığımız andaki sevinci. Sevinçlerimize hüzün karışıyordu. Sevinçler artık hüzünle anılacaktı. Her güzel anla birlikte yarımlar anlatılacaktı. Toprağa zamansız, en mutlu anında düşenler...

Henüz tanımadığımız arazide bilinmeyen bir labirente girmiştik sanki. Dört bir tarafımız sarılmıştı. Her taraftan üzerimize yağmur gibi mermiler yağıyordu. Var mı acaba durdurak bilmeden yağan bu kurşunların başka bir tarifi. Yorgun bedenlerimiz bütün gücünü topladı. Hesapsız, zamansız bir vuruşmadaydık. Etrafımızda vızıldayan kurşunlar gelecek umutlarımızın üstüne bir karabasan gibi çöküyordu. Bu kuşatmayı yarmanın zamanıydı. Zamanını düşman belirlese de hesaplaşma vaktiydi. Sabırsızlığımızdan bile daha hızlı bu savaş meydanında, kulakları sağır eden kurşun sesleri, gözleri karartan toz bulutu içinde bu ansız hesaplaşma gününün hakkını vermeye çalışıyordu herkes. Saatler birbirini kovaladı, gün bitti. Tabiat yine sessizliğinin kabuğuna çekilince, aramızda üç yoldaşımız yoktu artık, ***Harun, Çem (Ekber Polat), Jinda (Ayşe Akfa)...***

Orada vurulan üç yoldaş değil, vurulan insanlıktı.

Kandil'den Dersim'e kadar süren o uzun yolculukta hep umut biriktirdiler. Her attıkları adımda bir hayallerini ektiler. Belki hala o geçtiğimiz yerde onların yorgun, ama umutlu ayak izleri duruyordur yağmurlara inat. Ve biliyorum ki geçtiğimiz o yolların hepsi şimdi hüzünlü, şimdi gözü yaşlı aynen bizim gibi.

Gabar'dan Beşiri ovasına, Amed'den Dersim'e o uzun yürüyüşün bir yerlerinde umutları, gülüşleri asılı kaldı biliyorum. Dersime dünlerini ve bugünlerini yani ömürlerini astılar. Kürt halkının ve yoldaşlarının önüne serdikleri gencecik ömürlerini dizdiler bir an bile tereddüde düşmeden. Bir ömürleri daha olsa onu da tereddütsüz vermeyi bilerek.

Ve onlar yorgunluklarını giderecekleri sonsuz bir uykudalar şimdi. Biz de onlar için geçiyoruz Dersim'in uçurumlarından, Munzurlardan...

Mücadele arkadaşları

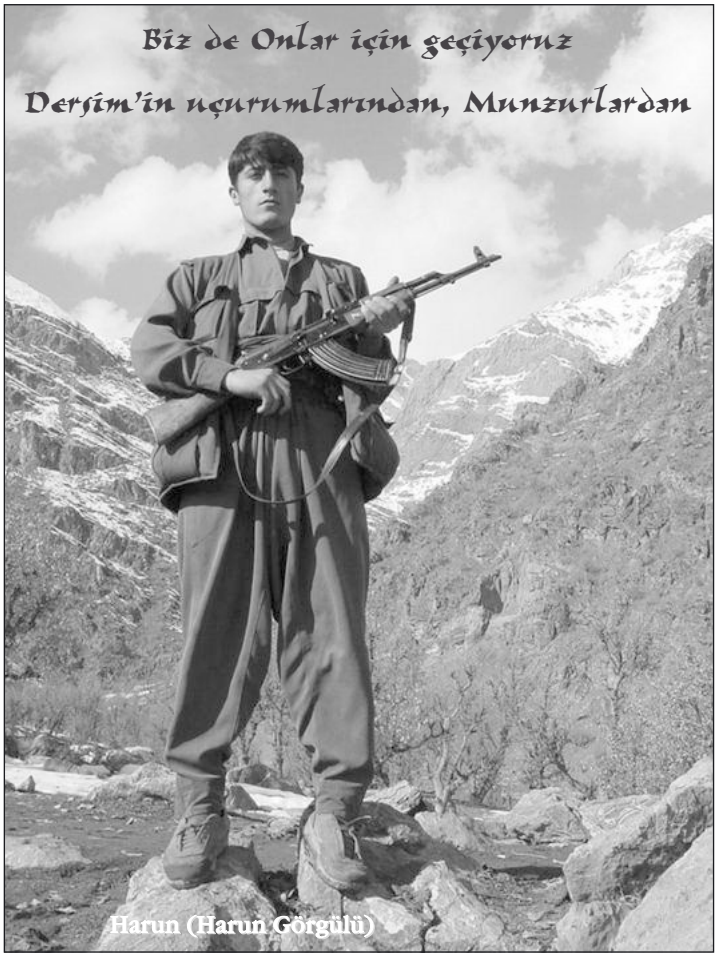

Bir ateş yak bu akşam benim için

Bak mavzer bakışlım,
iyi bak
O çocuk ellerim yok artık
Ellerim iki volkan
namlusunda silahımın
ipek saçlarım ilmeği
hain, çiyan düşmanın
işte gördüğün gibi
savaştıkça
güzelleşiyor kadın

Adı, soyadı: **Ayşe AKFA**
Kod adı: **Jinda PAZARCIK**
Doğum tarihi ve yeri : **1985 Pazarcık**
Katılım tarihi ve yeri : **1999 Almanya**
Şahadet tarihi ve yeri : **20 Haziran 2004, Mazgirt/Dersim**

Nasıl, nereden başlamalı bilemiyorum. Sana bu mektubu yazarken Dersim'de esen rüzgarı ve seni düşünüyorum. Sesimi en kısa yoldan sana duyuracak olan esen yel.

Yaşamın ve sevginin sonsuzluğunda tartışırdık. Her şeyin anlamla varolduğunda hemfikirdik. Bu gece, güneşin kızıl batışında, senin en sevdiğin mekanda bir ateş yaktım. Ve bir daha beraberdik, karşı karşıya oturmuş, gelecekten söz ediyorduk. Sonbaharın sarı yaprakları, dalından kopmanın hüznüyle dansa durur gibi süzülüyorlardı.

Sevdiğin dokuz dut ağacı, saygınlık uyandıran dokuz yaşam gibi. Kökleri, toprağı kucaklamış sımsıkı, renkleri acı ile boyanmış. Tıpkı bereketli toprağımızın acılı kadınları gibi. Aşkın muhabbetinde koyulaştık. Beraber yapacaklarımızdan dem vurduk. Gerilla oluşumuza anlamlar biçtik. Biraz ürkekçe, ama dürüstçe yaptık.

Zamana sığdıramadığımız yarım kalmışlıklardan hep korktum. Ama sen asla vazgeçmedin. Her zaman beynini yüreğinde taşıyanlardan oldun. Hedefin, hiçbir sahile demir atmadan, tüm okyanustan geçmekti. Yaşam bir sorudan ibarettir. Cevabını da ancak iç dünyanın güzelliğiyle donatırsan anlayabilirsin. Tıpkı yatağına akan damlacıklar gibi. *"Yaşam benim için bir sınavdır"* derdin.

Batı ve Doğu dünyası karakterleri üzerine somut, iddialı tartışmalarında kendini Batı karakteri, ama Doğu'nun vicdanı olarak tanımlardın. Batı'da büyümene karşı, toprağına, insanına bağlılığını sonsuz yolculuğunla bir kez daha ortaya koydun. Tüm engelleme çabalarımıza rağmen, özüne dönüş kervanına katıldın. Kimseler ağlamasın, gülmek insana yakışır derdin asi gülüşünle. Ağlamıyorum, her ne kadar gülümsemesem de...

Evet yoldaş, eskilerde olduğu gibi bu mektubum ne ilk olacak ne de son. *"Beni hep Dersim'deymişim gibi düşün"* derdin. Seni hep oralarda arayacağım. Beraber saydığımız yıldızları bıraktığın yer-

den her gece sayıyorum. *"Özlemek güzel şey"* derdin. İşte şimdi özlüyorum seni. Siz kutsanmış bedenlerle yaşananları anlamak ya da anlatmak, bir deha işi olsa gerek. Bütün dillerin tüm sözcüklerini toplasam, yine de sizleri tarif edemeyeceğimi biliyorum. Bizimkisi, sana ve sizlere olan bağlılığın kararlılığı ve davanızın sürdürücüsü olma iddiasının bir iki paragrafla ifadelendirilmesidir.

Sizler ki hep düşlerimizi, hayallerimizi, bedenlerinizi ortaya koyarak gerçekleştirdiniz. Yaşamlarınızdan ödün vererek, yeni bir yaşam yarattınız bize... İlk Dersim şehadetlerini duyunca, geç mi kaldım acaba diye kendim kendime mırıldandım.

Evet geç kalmıştım beraber savaşma randevusuna. Ve düşmanın kana susamış mermisi, acımasızca saplanmıştı kutsanmış bedene.

Özgür yarınlar adına kaygısızca adamıştı kendini Jinda heval. Hiç unutmuyorum; defterine büyük harflerle yazılı sözler şöyle diyordu: *"Çarpıcı bir umut ve yüce bir gelecek içinse, ölümlerde sadece yaşam vardır."* Ben de kime ait olduğunu bilmediğim bu sözleri kendi defterime yazmıştım daha sonraları. Evet acı da olsa, kaldıramasa da yüreğimiz gidişini, Jinda arkadaş bu sözün pratikçisi oldu. Çünkü O, çarpıcı bir umut ve yüce bir gelecek için yatırmıştı kendini ölüme.

Jinda heval ile mayıs 1999'da, partiye katıldığımız ilk yer olan Hollanda'daki eğitim kamplarında tanıştım. 15 Şubat'ta hain bir komployla Güneş'in tutsak edilişini, Jinda yoldaş da her onurlu Kürt genci gibi kabul etmemiş; düşmana, kendisinde yarattığı kin ve nefreti kusmak için mücadeleye katılmıştı. Daha 14 yaşında olmasına rağmen, düşmanın Güneşimize yaklaşımları O'nu çok öfkelendirmişti. Zaten kendisindeki öfke, kötü olan her şeye karşı daima bir refleks olarak ortaya çıkardı. Düşman gerçekliğine de daha küçük yaşından beri kinliydi.

1985 yılında Pazarcık'ın bir köyünde doğmuştu. Kendi anlatımlarında, "*daha çocukken, hep bir şeyler arardım. Yalnızlığı seviyordum, yalnızlığımı paylaştığım bir kuzumuz vardı. Çevremde olup bitenlerden habersiz ve anlam veremez durumdaydım. O sıralarda beş ya da altı yaşımdaydım. Daha sonra düşmanın yaklaşımları ve ekonomik zorluklardan dolayı ailece Almanya'ya göç ettik*" diyordu. Daha okula başlayamadan köyünden ayrılmak zorunda kalması, O'nda tanımlamadığı bir kırılganlık yaratmıştı. Çocuk yüreği ile de olsa, öz topraklarından ayrılışın öfkesiydi bu.

Avrupa'da, haziran 1999'da birlikte katıldığımız temel eğitimin platformlarında öz geçmişini ağlayarak anlatmıştı. O anı, yanaklarından süzülen göz yaşlarını bin asır da geçse unutamayacağım, neredeye gidersem gideyim hep benle birlikte olacak.

Ülkenin özlemi, düşmanın kini ve nefreti okunuyordu göz yaşlarında... Tüm bu yaşanılanların Jinda yoldaşta yarattığı kin,

nefret, intikam duygusu; ülkeye olan sevgi ve tutkusu; sistemin sunduğu tüm rahat yaşam olanaklarını reddedip, ülke topraklarına bir kadın savaşçısı, özgürlük ve umut savaşçısı olarak dönmesini getirmişti. İşte böyle büyük bir inanç, umut ve hırsla yönelmişti özgürlük davasına.

Çok rahat bir ortamda büyümesine rağmen, bu rahatlığı, mücadelesizliği reddetti. O, dağ yaşamının zorluklarını, emeğini, güzelliğini seçti. Zaten O'na da bu yakışırdı. Üç aylık temel eğitimden sonra, tüm dayatmalarına rağmen, çok genç olmasından kaynaklı ülkeye gönderilmedi. Bir süre bir grup bayan arkadaşla beraber yoğunlaşma amacıyla kampta kaldı. Bu gruba 'Başkan Apo'nun barış ve zafer kızları' deniliyordu. Bu grupta Şubat 2003'te çığ altında kalarak şehit düşen Nujiyan (Güneş Sıcak) arkadaş da vardı. Nujiyan ve Jinda yoldaşlar, kutsanmış bedenleriyle zaferin kızları olduklarını kanıtladılar.

2000 yılının başlarında, özlemi ve tutkusu O'nu bir mıknatıs gibi dağlara çekti. 2001 yılında geldiğimde, Jinda yoldaşla aynı taburda karşılaştık. Avrupa'da tanıdığım Jinda, kendinden bir şey kaybetmemişti. Aynı coşku ve morali, umutlu ve iradeli duruşu hakimdi. Başarma inatçılığı, insana olan samimi ve dürüst yaklaşımı, sadeliği ve yürekliliği... Daha sayacağımız birçok özelliği çiçekli dallara dönmüştü adeta. Özündeki bütün güzellikler dağ havası ile bütünleşmiş, çok daha derin bir duruş kazandırmıştı O'na.

2002 sonbaharında, birlikte kaldığımız taburdan ayrıldık. Kuzey'e gitme önerisinde bulunacağını belirtiyordu. *"Daha zor alanlar varken ve yoldaşlarım bundan daha zorunu yaşarken, benim rahat alanda kalmam Apoculuk ilkesine terstir, kişiliğim bunu kabul etmez"* diyordu. Bu, O'nun en belirgin bir özelliğiydi. Kısa bir süre sonra, 2003 sonbaharında, Kuzey gruplarıyla Dersim'e gideceğini duydum. Sonrası ayrılık ve uzun bir yol serüveni...

> "Evet yoldaş, eskilerde olduğu gibi bu mektubum ne ilk olacak ne de son. *"Beni hep Dersim'deymişim gibi düşün"* derdin. Seni hep oralarda arayacağım. Beraber saydığımız yıldızları bıraktığın yerden her gece sayıyorum. *"Özlemek güzel şey"* derdin. İşte şimdi özlüyorum seni"

Operasyonlar ve kış koşullarından dolayı Amed'-de kaldıklarını duyduk. Koşulların düzelmesiyle hemen o çok özledikleri topraklara doğru yola çıkmışlar sonra.

Grup olarak daha yeni ulaşmışlardı hasret besledikleri Munzurlara. Jinda da yeni bulmuştu özlemi olan dağları, daha yeni adım atmıştı kanla sulanmış o topraklara. Ve *'her gidiş erken bir gidiştir'* sözünü doğrulatırcasına toprağa düştü o çok sevdiği topraklarda.

Seni yazmak, anlamak ya da anlatmak için gücümün olmadığını biliyorum. Seni son bir defa görmeden

gitmenin acısını dindirmek için değil, savaşma randevusuna geç kalmanın affını dilemek için yazıyorum.

Seni düşündükçe, hayata dönüyorum yeniden. Ve sessiz bir gecemde, yumruğumu ısıtıp dayadım bulutlara. Bir kar tanesi anlıma düştü. Seninle ısıttığım yüreğimin sıcaklığında eriyorum şimdi.

Gecenin en karanlık yerindeyim ve bir başka dilden seviyordum seni, kırmızıdan daha koyu gelincikler gibi. Amber de neymiş dedirten nergis kokunu içime çekiyorum.

Bir mevsim değil dört iklim köşe bucak, kim ne derse desin geri dönecek yerim yok. Bir kentin ortasında çığlık çığlığa bağırarak, tek başıma kalsam da yine de seni seviyorum diyeceğim...

Davan davamız, onurun bayrağımız, kana bulanmış bedenin kutsal yeminimiz olacak. Anılarınızı ruhumuzda canlı tutarak, beyin ve yüreklerimize kazıma çabasında olacağız Jinda yoldaş.

Mücadele arkadaşları

"Sözlerimizle bağlılığımızın kanıtı –ki bu bir gerçekliği ifade eder– bu sözlerin sahipleri olarak, en zor anlarda ve muazzam bir güçsüzlük ortamında, adeta vahşetin kol gezdiği ve insanların yüreklerine dayanmaktan başka savaşım araçlarına sahip olmadıkları bir zeminde, gerçeklerin en büyük temsilcileri olan şehitlerdir. Bazıları bu gerçeği ne kadar eksik ve yanılgılı göstermek isterlerse istesinler, bu konuda ne kadar eksik yaklaşımların sahipleri olurlarsa olsunlar, gerçeğin kendisi böyledir"

Önder Apo

nice aldatıcı şafaklar gördüm
her şafak doğuşunda
doğanların sessiz vedaları
kıpırdamayan ellerin dalgın yüzü
aradaki mesafeler ulaşılmaz düşümde
gözlerinde biriken gerçeklerdi
akan acılar yokluğun korkusu
dostum olan yürek misafirim
kandan başka tüm akışlardan
keskin ve dürüsttük
yıldızım kaydı santigrat hesapsız,
sıcak mı sıcak
maviler saklanmış, dolunay utangaç
tüm ayrılıklar yarım ölüm
nice aldatıcı yağmurlar döküldü
dostluklara sığmayan terkedilmiş
hayaller gibi bir o göreceli değildi
hepsinin toplamı bir veda
kendi kırbacıma sarıldım
gece yol alınan ıssız bir orman gibi
bulutlar çökmüş bu kente
nefessiz kalmış tüm kanaryalar ve kadınlar
kum saatine takılı gözler
aldatıcı şafaklarda
yolculuklarımız sözleşmeli değil miydi?
bırakıp giden oyunu bozuyordu
her kopuş denize bir avuç su serperdi
her gidişte bir yol izi kaybolurdu
çark devinimi devam eder
yepyeni, taptaze bir sevgili gibi
her şeyden habersizmiş gibi
gün batışları kızıl olur
alışamamıştık gidişlere
kendimizin misafiri olduğumuz
günlüklere, albümlere
aldatıcı şafaklar noktayı koyar
yakamozlar gümüş serpiyor
tarlaya dökülen burçaklar kadar
asi ve bağımsız
en uzun vedaya inat
küçük bebelerin gülüşleri doldurur
tüm evren boşluklarını
kadınlar kum saatini saymaya başlar
gelecek içindedir
gece başlar bizim türkümüz
sensizlik içinde iklimler uzar
yürek dalgalarında açılan yelkenler
yakınlaşıyoruz yurdumuza
kanıtlayabilsek kim olduğumuzu
anmazdım adını
ne mabetlere eğilir
ne de yaşamın rolünü üstlenirdim
yağmur olup akıyorsam kar gibi donuyorsam
gözlerinde yaşıyorsam
aşkının muhabbetinde demlendiğimdendir
bir ateş yak bu akşam benim için
etrafında ısınan eller gibi
ısınan yürekler olsun
ne ihanet yer alsın
ne de sönmüş yıldızlar
kendi dansına tutuşmuş
kelebekler de olmasın
sadece elleri ve yürekleri sıcak olanları alsın
belki o zaman kanıksarım
bir çocuk gibi küçük ve yaşlı söğüt gibi
Dersimlere yol alırım
pusuya düşen yüreğim kurtulur
yine buluşuruz dut ağaçları altında
Ve senin karlı ormanlarında
karşımızdaki şehir ışıklarına döneriz sırtımızı
Ellerimiz sıcak,
yüzümüz dağa dönük olacak
ve yine bir arada ilk buluşmamızı
ateşte yüceltiriz benim küçük dostum.

Kararmış göğümüzde yeni ufuklar gibisin

Bilirim ben de baharın
güzelliğini.
Bir nisan yağmuru sonrasında
kırlarda yürümeyi
güneşin doğuşunda takılıp bir
martının kanadına
Taksim 1 Mayıs meydanına
süzülmeyi...

Bilirim ben de istavritlerin gümüş
kanatlarında yakamozlarda
tutuşmuş denizin güzelliğini.
Bilirim ben de yaşamayı
hem de türkü tadında...

Adı, soyadı: **Mecit HAMİT**
Kod adı: **Erdelan MAMÊREŞ**
Doğum yeri ve tarihi: **Bağdat 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997 Xankurkê**
Şehadet tarihi ve yeri : **22 Haziran 2004, Çavreş/Erzurum**

Erdalan arkadaş Güney Kürdistanlıydı. Ailesi, uzun yıllar önce Saddam rejimi tarafından Bağdat'a sürgün edilmiş, orada sürgünün bütün acılarını, ızdıraplarını her yönüyle derinden yaşamıştı. Savruk, boyun eğmiş bu yaşamda kader diye önüne konulanı yaşamaktan başka çaresi olmadığını sanmıştı önceleri. Ama koşullara teslim olmaya hiç niyeti yoktur. Ailesinin geçimine katkıda bulunmak için çeşitli işlerde çalışır. Kaderin değişmez hükmüne meydan okumak için, ilk adımını böyle atmıştır.

Yaşam kavgasına erken başladığı için, bazı gerçekleri yaşıtlarından daha çabuk bilince çıkarır. Kürt'ün boynunda demirden bir kolye gibi asılı bu savrulmuşluğun boyun eğilmek zorunda olunan bir yazgı olmadığını anladıktan sonra, arayışlarının yönü değişir. Savaşmalı, bu kader denilen ezberi yerle bir etmelidir. Bunda kararlıdır. Ancak savaşırken gücünü kiminle birleştirmesi gerektiği konusunda kaygıları vardır. Tanıdıklarının aracılığıyla önce Güney Kürdistan'da YNK peşmergelerine katılır. Üç yıl peşmergelik yaptıktan sonra oradan ayrılır. Buradan ayrıldıktan sonra da çelişkileri devam eder. Bir tanıdığı aracılığıyla partiyle ilişkiye geçer ve bir süre sonra gerilla saflarına katılır. Gerillaya katıldıktan sonra, aldığı pratik eğitimin ardından Kuzey'e geçmeyi dayatır. Örgüt tarafından önerisi kabul edilir ve 1999 baharında, Erzurum eyaletine geçecek gruplara dahil edilir. Grup, ağustos ayında Serhat'a ulaşır.

Geri çekilme sürecinin başlamasıyla, grup bir süre bekletilir. Daha sonra da Güney'e geri döner. Fakat Erdalan arkadaş Serhat'ta kalmak için ısrar eder. Bu ısrarlı tutumu üzerine Serhat'ta kalması uygun görülür. Bir yıl Serhat pratiğine katılır.

Burada kaldığı süre içinde halkın gerillaya yaklaşımından çok etkilendiği, gördüklerini arkadaşlara sürekli anlatmasından anlaşılıyordu. Serhat'taki halkımızın yurtseverliğini, Geliyê Zilan katliamlarının halkta bıraktığı derin acıları hep halkın dilinden dinlemişti. Bunlar O'nda daha derin bir halk bağlılığını geliştirmişti.

2000 yılı sonlarında tekrar Güney'e geçer. Güney'de bir dönem kaldıktan sonra, Kuzey'e geçecek gruplar içinde yer almak için 2001 yılında rapor yazar. Önerisi örgüt tarafından kabul edilir ve tekrar Erzurum eyaletine geçecek grupların içinde yerini alır.

Biz o zaman Erzurum'daydık. Yeni grupların eyalete geçeceğini duyduğumuzda, büyük bir heyecanla gelişlerini beklemeye koyulduk. Çünkü geri çekilme sürecinde, eyalet gücü sorumlu arkadaşların da içinde olduğu büyük kayıplar vermişti. Bu kayıpların temel nedeni, süreci yanlış anlamadan kaynaklı hareket tarzı ve örgütlenmedeki yetersizliklerdi. Dersim, Amed ve Serhat alanlarını birleştiren Erzurum eyaleti, geri çekilme sürecinde adeta bir kaosu yaşadı. Çünkü yeni strateji iyi anlaşılmamıştı. Bunun sonucu olarak doğan örgütsüzlük, düşmana kaba bir şekilde yönelme ve diğer hususlar akla, 'acaba bu süreçle birlikte Erzurum eyaleti de Garzan veya Gap eyaletlerinin hatalarını mı tekrarlıyor?' sorularını getiriyordu. Somut koşullar böyle bir durumun sinyallerini veriyordu.

İşte böylesi bir atmosferde, 2001 yılında, eyalet sorumlusu ve yürütme düzeyinde iki arkadaşın komutası altında iki grup alana geliyordu. Eyalette bulunan çok az sayıdaki arkadaşlar olarak biz de düşmana inat eyaletin bütün bölgelerini boş bırakmamaya, askeri ve örgütsel yaşamımızı her zaman yaşatmaya çalışıyorduk.

İlk grup, yani Orhan arkadaşın grubu sonbaharın ilk karıyla birlikte eyalete ulaşmış ve bizim bulunduğumuz bölgeye bir gece uzaklıktaki Şerafettin alanına gelmişti. Grup Şerafetin'e vardığında, artık sonbahar ortalarıydı. Zozanlarda hayvancılık yapanlar ovalara inmiş, zomlar da yerini sert soğuklara, karlı fırtınalara bırakmıştı. Arkadaşlar, Şerafettin'in çıplak zozanlarının karı içinde, akşam saatlerinin gelmesini sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Biz de gelen grubu karşılamak için hazırlıklar yapmıştık. Arkadaşların sonbaharın uzun gecelerini bir avantaj olarak değerle-

Erdelan (Mecit Hamit)

ceklerini ve yanımıza erken ulaşacaklarını düşünerek, akşamdan hazırlıklarımızı yaptık. Üç ayrı noktada, çarberlerde köz yaptık. Çaydanları ateşlerin kenarında hazır tuttuk. Bir türlü uyuyamıyorduk. Arkadaşlar direkt noktaya gelmedikleri için, gece bekleyişimize sabırsızlığımız da eklenince, sabahı zor ettik. Hazırladığımız közler gibi heyecanımız da sönmek üzereydi ki arkadaşlar günün ilk ışıkları ile noktaya ulaştılar. Rüzgarla birlikte parlayıveren közler gibi, yine aynı heyecan sardı hepimizi. Soracağımız o kadar çok arkadaş, o kadar gelişme vardı ki...

Şafakla birlikte noktamız bir bayram yerine döndü. Gelen grup on iki kişiden oluşuyordu, bizim sayımız da bir o kadar vardı. Yaşanan tarihsel bir gündü. Çünkü 1999 yılının ağustos ayından beri ilk kez Güney'e geri çekilme yapan gruplarımız Kızı-

lağaç alanına ayak basıyordu.

Kızılağaç (Kara cehennem) alanının eyalet tarihinde önemli bir yeri vardı. Çünkü düşman büyük askeri güç ve her türlü teknikle yüzlerce defa buralara askeri yönelimde bulunmuş, ama bizi çıkaramamıştı. Öyle ki her on metrede bir obüs topu veya havan gibi silahların ağaçlarda bıraktığı izleri görmek mümkündü. Bütün bunlar bugün de adeta geçmişin canlı tanıkları gibi durmakta.

Güney'den gelen bu grubun içinde Erdalan arkadaş da vardı. Onda ilk bakışta dikkatimizi çeken; mütevazı, alçakgönüllü duruşu ve oldukça yumuşak olan hitabıydı. Gelir gelmez hemen arkadaşlarla tanıştı. Kendini ortama çok çabuk kabul ettirdiği gibi, arkadaşların sevgisini de hemen kazandı.

Biz O'na Erdelan değil, Mamriş derdik. Böylesi daha çok hoşumuza gidiyordu. O da hiç ses çıkarmadı bu yeni ismine, demek ki sevmişti.

Fiziği zayıf olmasına rağmen zor işlere en önde yönelir, hiçbir zorluğun karşısında geri adım atmazdı. Geldiği aile ve toplumsal gerçeklikten aldığı bazı feodal özellikler olsa da kişiliğinin doğal toplum özelliklerini taşıyan yönleri de yoğundu.

Erdalan arkadaş kendi içinde halklaşarak, bunu iliklerine kadar yaşarak halkın da yüreğinde yer edinmişti. Bazen yaşayan bir Mani olur, bazen de ateş püsküren bir volkan gibi yerinde duramazdı. Eyalette kaldığı bütün yıllarda daima moral kaynağımız oldu.

2004 yılında, eyalette bulunuşunun üçüncü yılı dolmuştu. Bir grup arkadaş görevli olarak bir alana gidiyoruz. Biz bütün olacaklardan habersiz ilerliyoruz. Düşman, o istikametten geçeceğimizin bilgisini almıştı. Akşam hedeflediğimiz yere doğru giderken, kendimizi beklenmedik bir pusunun içinde bulduk.

Ben öndeydim. Bir taraftan teslimiyete çağrı yapılıyor bir taraftan da mermiler bedenimizi yalayarak geçiyordu. O an tek düşündüğüm şey, oradan sağ kurtulamayacağımız idi. Üzerimize, sağnak yağmur gibi kurşun yağıyordu. O zaman, ne geçmiş ne de gelecek, sadece düşmana teslim olmamak vardı. Bilincimiz bunun dışında başka hiç bir şey üzerinde düşünemiyordu. Öylesine yoğun bir çatışmadaydık ki bunu anlatacak kelime bulamıyorum. Silahımı, mermilerin geldiği yöne doğrultarak ateş etmeye başladım ve birden ateş sahasının dışına çıktığımı şaşkınlıkla gördüm. Arkadaşların oradan pusunun dışına çıkabilmesi için savunmaya geçtim.

Erdalan arkadaş arkamda olmasına rağmen, geç davranmıştı. Düşman havaya sıktığı ışıldaklarla meydana tam hakim olmuştu. Düşman bütün silahlarla arkadaşların olduğu yere ateş ediyordu. Saatler boyunca çatışma devam etti. Bu hain pusuda bir can yoldaşımızı, bir genç yüreği daha uğurladık şehitler kervanına. Moral kaynağımız, Mamrişimiz şehit düşmüştü.

Erdalan arkadaş, Saddam rejiminin despotluğu ve zorbalığını sürgün hayatında en yakından yaşamıştı. Yine peşmerge olduğu yıllarda, ilkel milliyetçi Kürt isyancılığını öğrenmişti. Düşmanın, Kürt'ün boynuna yağlı bir ilmek gibi geçirdiği o yaşamı da ve o ilmeği boynundan atamayan, tam tersine kendi boynunda sarıp sarmalayan diğer mücadele biçimlerini de görmüş, bunların hepsine tanık olmuştu. PKK'nin savaş ve yaşam tarzı ile tanıştıktan sonra, ufku aydınlanmış, geleceğe dair umutları çoğalmıştı.

Ne düşmanın hiçleştirmesine ne de ilkel milliyetçiliğin tutarsızlığına mahkum olmadığını anladıktan sonra da hedefini şaşmaz bir kurşun gibi atılmıştı kavgaya. Hareketimizin geliştirdiği Kürt özgürlük bilincinin, ve bunun insanlığa taşırılmasının önemini görmüştü. Bu yolda hiçbir tereddüt yaşamadı. Hayatının sonuna kadar Önderliğe, şehitlere, halkına ve yoldaşlarına bağlı kalmayı başardı. Kürdün, başkaları tarafından belirlenen değişmez yaşamında kara bulutlar ardından aralanan yeni ufuklar gibiydi.

Erzurum'daki mücadele arkadaşları

Değerlerden taviz vermeyen militan

Onların anıları dört mevsim süsler bu toprakları. Kışın, kristal parlaklığında bir kar tanesi gibi yanaklarımıza konarlar, baharda nergislerin kokusunda gizlenirler, yazın bizi yakan güneştir Onlar ve sonbaharda, solgun sarı yapraklar gibi üstümüze çöken hüzünlerin ardına gizlenirler...

Adı, soyadı: **Süleyman AVŞİN**
Kod adı: **Zınar VAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Gürpınar/Van, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Van**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Haziran 2004, Gürpınar/Botan**

Özgürlük savaşçıları, büyük emekler ve muazzam mücadeleler sonucu görkemli moral değerlerini yaratmışlardır. Yaşanan bütün acılara ve zorluklara rağmen, onları ayakta tutan ve geleceğe dair umutlarını diri kılan şey; bu ölümüne bağlı oldukları, kendilerinden bile sakımaya çalıştıkları moral değerleridir. İnsanlığa güzel bir yaşam armağan etmek, özgürlük için yumruğunu havaya kaldırıp var gücüyle haykırmak; taşlara, sopalara silah diye sarılmak, var gücüyle düşmanın üzerine yürümek... Ve bu kutsal mücadelede işkencelerden geçenler, canından bir parça verenler ve canlarını gülümseyerek verenler... İşte bizleri halk olarak, insan olarak ayakta tutan değerlerimiz.

Bu topraklar kaç direnişçi yatıyor bilinmez belki, ama biz onların orada olduklarını biliriz. Bundandır bu topraklar karşısında secdeye durmamız.

Mezopotamya, bütün zamanlarda direnişin hükmünü icra ettiği kutsal topraklar... Ve ne mutlu bize ki bizler de bu topraklarda doğduk, büyüdük. Direnişin hikayelerini dinleyerek büyüdük. Rüyalarımızda direnişleri gördük, onlara sevdalandık. onlar gibi olmak istedik.

Dünyalara değişmeyeceğimiz güzel arkadaşlıklar kurduk bu topraklarda. Ve bu arkadaşların zamansız gidişi oldu. Bu topraklarda en çok gençler gömüldü. Onların anıları dört mevsim süsler bu toprakları.

Kışın, kristal parlaklığında bir kar tanesi gibi yanaklarımıza konarlar, baharda nergislerin kokusunda gizlenirler, yazın bizi yakan güneştir onlar ve sonbaharda, solgun sarı yapraklar gibi üstümüze çöken hüzünlerin ardına gizlenirler...

Bu toprakların her karışında bir kahramanlık destanı yazılıydı. Her taşında, her karış toprağında bir direnişçinin adı yazılıydı. Kato'dayız, Kato Marinos... Hala uçurumlarında çığlıklar, kayalıklarında kahkahalar, gecenin karanlığına demli sohbetleri gidenlerin... Her yerde onların silueti. Sert kayalıkları sert mizacının aksine hüzün giyinmiş. İlk günkün-

den daha asi, daha heybetli, başı dik ve gidenlerin anılarıyla, son yolculuklarıyla iç içe. Bir dağ yüreği nasıl sığdırabilir ki bunca gidişi içine. Bir dağ yüreği nasıl kanamadan durabilir ki bunca canın ardından...

Onlarca Kürdistan şehidinin, Hebun'un, Nujin'in Şervin'in, Sinan'ın, Zınarin'in, Arjin'in ve adını bilemediğim daha onlarca arkadaşın mezar taşsız mezarları oradadır, Kato Marinos'un bağrında. Bir yanı onlarla gurur duyarken, bir yanı hala ince ince kanamakta gidişlere...

15 Mayıs tarihinde, acıların ve sevinçlerin bir arada yaşandığı bu mekandan bir grup arkadaşla birlikte Çatak'a doğru uzanan patikalarda yürümeye başladık. Deriyê Siyê'ye ulaştığımızda, Faraşin bütün güzelliğiyle karşımızda duruyordu. Öylesine muhteşemdi ki görüntüsü, bütün yorgunluğumuzu unutmuştuk. Bütün arkadaşlar sessizce etrafımızdaki manzaraya dalmıştık. Etrafını kuşatan o yüksek çıplak dağlar sanki Faraşin'i korumak için oradaydılar. O da gururlu bir edayla meydan okuyordu dağların ortasında. Hani gitmemiz gereken bir yol olmazsa, bizi bekleyen görevler, daha burada durup saatlerce izleyeceğiz Faraşin ovasının güzelliğini. Kendimizi Faraşin ovasına doğru bıraktık.

Derê Siyê'den gidebilirdik, ama oradan yolumuz çok uzak düşüyordu Çiyayê Reşkê'ye. Çiyayê Reşkê deyince hava kan kokar. İnler yıllar yılıdır. Göğünde parlayan kırk dokuz yıldızıyla zamanı aşar durmadan. Bütün zamanlara inat sürekli parlarlar Çiyayê Reşkê'nin göğünde. O parlaklığın gözünü değil, yüreğini kamaştırdığını hisseder ve anılarına bağlı kalmanın sözünü yineleme gereği duyar yolu oraya düşen her gerilla.

Kış ve bahar bir aradaydı. Kimi yerlerde hala metrelerce kar vardı, kimi yerler ise baharın keyfini çıkarıyordu. Faraşin ovasına indikçe baharın kokusunu soluyorduk.

Her taraf yemyeşildi. Yol güzergahımızda yenilebilir otları ceplerimize doldurduk. Onlarla karnımızı doyurduktan sonra, yolumuza tekrar devam ettik.

Bir süre sonra Çiyayê Erebê'ye ulaştık. 1999 geri çekilmesinden sonra bu alana gelen ilk gruptuk. Hem alanı hem de halkı tanımıyorduk. Görüntü vermemek için çok büyük çaba sarfediyorduk. Öncümüz Çiyayê Erebê'yi iyi tanıyan Zınar arkadaştı. Buralar onun mekanıydı.

Zınar arkadaş, yoksul bir ailenin en büyük çocuğu olarak 1979 yılında Gürpınarın bir köyünde doğmuştu. Yöredeki kan davalarından Zınar arkadaşın ailesi de nasibini almıştı. Ailesi, yaşanan bu kan davalarından dolayı Gürpınar'ın Meşanê köyüne taşınır.

Çocukluğu yoksulluk içinde geçen Zınar heval de Kürdistan'daki diğer akranları gibi çocukluğunu yaşamadan, çocukluk zamanlarına dair hiçbir şey istemeden büyür. Ailenin geçimine katkıda bulunmak için, Çiyayê Erebê dağlarında çobanlık yapmaya başlar. Çobanlık yaptığı bu yıllarda gerilla gruplarını görür, gerillalarla konuşmaya, onlara yardımcı olmaya başlar. Gerillaların yaşam tarzından, arkadaşlıklarından, sıcaklıklarından, umutlarından, amaçlarından etkilenir ve o çocuk yaşta gerillaya katılmaya karar verir. Fakat yaşı çok küçük olduğu için, arkadaşlar kabul etmez bu istemini.

Maddi sıkıntıları hala devam etmektedir ailenin. Daha fazla katkı sunması gerekmektedir. Bu gereklilikten hareketle çok sevdiği bu topraklardan ayrılarak İstanbul'a gider. Burada birçok işte çalışır. Nereye giderse gitsin beraberinde götürdüğü tek şey, gerillaya duyduğu özlemdir. Sanki ülke topraklarından uzaklaştıkça, bu özlem yüreğine daha ağır gelmektedir. Arayışları sonucu arkadaşlara ulaşmayı başarır ve burada bir süre gençlik faaliyetlerine kalır. Ardından da kendi çabalarıyla gerillaya ulaşmayı başarır.

Gerilla saflarında değişik alanlarda kalan Zınar yoldaş, 1999 yılında oluşturulan fedai güçlerde yerini alır. 2004 baharında Özalp merkezinde bulunan Zınar yoldaş, Çatak'a gitme önerisinde bulunur ve bu önerisi örgüt tarafından uygun görülür. Büyük bir moral ve coşkuyla Kuzey Kürdistan topraklarına ayak bastığında, yaşamında yeni bir başlangıç yaptığının farkındadır. Zilan yoldaşın, " *Yaşam iddiam çok büyük anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. İnsanları ve yaşamı çok sevdiğim için bu eylemi yapmak istiyorum*" sözleri O'nun mücadele felsefesi olur.

"Konvoy geri dönmüş ve eylemin başlamasına çok az bir süre kalmıştı. Son kez eylem grubu uyarıldı. Öndeki araç arkadaşların pususuna düşmek, ikinci araç ise mayına basmak üzereydi. Üçüncü araç ise BKC mesafesine girmişti bile. Patlayan mayın, yaşanan heyecanın sessizliğini, göktaşı düşmüş gibi büyük bir gürültü sona erdirdi"

Zınar yoldaş gerilla yaşamının bütün anlarında bu kutsal değerlere layık olmanın çabası içinde oldu. Bu değerlerden asla taviz vermedi. Onun için anlamlı olan tek şey, görevini ve eylemini başarmaktı. Gittiği bütün alanlarda olduğu gibi, yeni geldiği bu alana da bir direniş mirası bırakma çabasındadır.

Çiyayê Erebê'nin asi kayalıkları, bizlerin darê qaçê dediği bir tür ağaç ile süslüdür. Gerilla için oldukça elverişli bir

dağdı. Huzur veren bir havası vardı. 1999 yılında dört yıldız kaymıştı burada. Bu yıldızlar, cömert bir aydınlık saçarak düşmüşlerdi bu sarp kayalıklara. Bu değerli 4 özge canımız, düşman operasyonlarını boşa çıkarmak için, Apocu militan ruhunun direniş ve kahramanlığıyla düşmana darbe vurmayı temel amaç bilmiş ve bunu başarmışlardı. Çiyaye Erebê'nin bittiği sınırın kolunu Botan suyu tutar. Sessizce, kıvrıla kıvrıla ilerler akar. Kimseyi rahatsız etmemek için özen gösterir sanki akışına. Birçok canlıyı barındırır bağrında. Biz hem balıklarından yararlanır hem de suyundan içerdik. Tabii teşekkürlerimizi sunmayı da ihmal etmezdik. Suyun karşı tarafında yine zozanlar başlıyordu. Göz alabildiğine uzanan zozanlar...

Biz de bu alanda eylem hazırlıklarımızı başlattık. Bu eylemin, şehadet yıldönümü yaklaşan Zilan yoldaşın anısına layık olacak şekilde başarılı geçmesi hedeflenmişti ve bunun için büyük çaba harcanıyordu. Tam da o gün toplanmış olan NATO zirvesinden, HPG'nin etkisizleştirilmesi noktasında ortak bir kararın çıkacağı bekleniyordu. Büyük apoletlerini takmış, büyük planlar peşinde koşan "büyük" adamların yürekleri bizimki kadar büyük değildi. Kendimize kurduğumuz bu dünyada, onların yüreklerimize erişemeyeceğini biliyor, hakkımızda kararlar almayacaklarını onlara göstermeyi planlıyorduk. Yapacağımız eylem, aynı zamanda bu toplantıda hedeflenen amaca da darbe olacaktı.

27 Haziran'da bütün hazırlıklarımız tamamlanmıştık. Eylemde yer alacak arkadaşlarla eylem öncesinden yoğun tartışmalar yürütüldü. Eylem düzenlemesinde Zınar arkadaş yer almıyordu. Çünkü önümüzdeki günlerde ondan farklı görevler bekleniyordu. Zınar yoldaş eyleme katılmayacağını duyduğunda, Apocu bir ruhla, eyleme katılmak ve saldırı grubunda yer almak için ısrar etti. Bu önerisi kabul edilmeyince, 'grup eylem için ayrılırsa, ben de tek başıma .... karakolunu kaldıracağım' dedi. Zınar arkadaşı bu inadından vazgeçirmenin mümkün olmadığı anlaşıldı. Ne yapıp edip eylem grubunda yerini almayı başardı. Eylem yerine vardığımızda, Zınar yoldaş mevzi yerleri için öneride bulundu. Yola mayını döşedikten sonra, yerlerimizi aldık. Saldırı mayın patladıktan sonra yapılacaktı. Gözcü arkadaşlar, askeri araç gelir mi diye merak içinde dürbünlerini ellerinden bırakmıyorlardı. Saat on civarında beklenen an gelmiş ve düşman konvoyu görünmeye başlamıştı. Fakat henüz erken olduğundan, konvoyun geri dönmesi beklenecekti.

Konvoy geri dönmüş ve eylemin başlamasına çok az bir süre kalmıştı. Son kez eylem grubu uyarıldı. Öndeki araç arkadaşların pususun düşmek, ikinci araç ise mayına basmak üzereydi. Üçüncü araç ise BKC mesafesine girmişti bile. Mayının patlamasıyla eylem başlayacaktı. Mayın patlar mı diye yaşanan heyecanın sessizliğini, göktaşı düşmüş gibi büyük bir gürültü sona erdirdi. Ve eylem başlamış oldu.

Zınar yoldaş yaşamda gösterdiği cesaret ve fedakarlığı savaş alanında da göstererek gerçek bir Apocu olduğunu herkese kanıtlamış oldu. Eylem sırasında silahı tutukluk yapınca, geri dönmek zorunda kaldı. Başka bir arkadaşın da silahı tutukluk yapmıştı. Zınar yoldaş, böyle bir aksilikten dolayı eylemin başarısızlıkla sonuçlanmasını kabul etmiyordu. Ve düşmanın üzerine daha büyük bir öfke ile gitti. Sloganlar atarak aracın taa altına kadar ulaşmayı başaran Zınar yoldaş, burada göğsünden aldığı kör bir kurşunla yaralandı. Artık eylemin başarısından ziyade, yaralı arkadaşımızı kurtarma çabası içerisindeydik. Arkadaşlar bütün tehlikeleri göze alarak Zınar arkadaşı getirmeyi başarmış-

Zinar (Süleyman Avşin)

lardı. Ağır yaralanmıştı. Arkadaşları O'nu daha sağlam bir yere götürmek için çabalarken, O, arkadaşların kollarında son nefesini verdi. Ve son anında dudakları bir şeyler mırıldanıyordu.

Kim bilir belki de bize söylemek istediği şeyler vardı, şimdiye kadar sadece kendisiyle paylaştığı. Belki bildiklerini emanet edecekti bize. Ama yetmedi gücü. Hayatımıza bir yarım daha eklenmiş oldu.

Başarmaya ant içmiş bir gerillaydı Zınar yoldaş. Son anda neler mırıldandığını anlamasak da geleceğe dair inancını, umutlarını ve kararlılığını belirten sözler söylediğini biliyorduk. Hiç sarfedilmemiş değildi bu sözler. Daha önce kimbilir kaç mevzide son slogan olmuş, kaç yoldaşımız son nefesinde gülümseyerek bizlere fısıldamıştı. Biliyorduk ki O da bunu bir başkasından emanet almış ve bize devretmişti. Biz de sabırsızlıkla o devir gününü bekliyoruz...

Gruptan bir can daha ayrılmıştı. Ve O'nu bırakıp gitmek acı dolu bir gerçeği yaşatıyordu bizlere. Savaşın acımasızlığı bir kere daha kendini grupta yer alan arkadaşlara hissettiriyor ve adımlarımız pranga vurulmuşcasına ağırlaşmıştı.

Eylem başarılıydı. Ama Zınar yoldaşı şehitler kervanına uğurlamıştık. Eylemden sonra çıkan kapsamlı operasyonu Zınar yoldaşın anısına bağlı kalmanın bir gereği olarak boşa çıkarmalıydık ve öyle de oldu. Dudaklarında mırıldandığı sözleri beynimizi çatlatırcasına düşünüyorduk. Ama dedim ya, bu sözler daha önce sarf edilmişti. Hepimiz, bu sözlerin vicdansızlığın ve duyarsızlığın duvarına çarpıp sahibine dönmeyeceğine dair söz verdik Zınar hevale. O'nun son sözleri, ardına kadar açık kapılarından girdi yüreğimizin.

Mücadele arkadaşları adına
Çatak'taki mücadele arkadaşları

GABAR SENINLE HEP YEMYEŞIL

adına bakmayın siz
sarıya çalardı rengi
asiydi, ama içten
21'inde gencecikti
o ne bakış o ne gülüş
yüreğimi deldi geçti
teslimiyet mi?
o da ne?
inanın o bunu bilmedi
direnişle büyüdü
direnerek
sonsuzluğa yol aldı

Adı, soyadı: **Muaz REŞİT**
Kod adı : **Reşo BERDEKALŞO**
Doğum yeri ve tarihi: **Qamışlo 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Kamışlo**
Şehadet tarihi ve yeri : **27 Haziran 2004, Gabar/Botan**

Bir kahramanı yazmak, O'nu anlatmak... Hangi kelimelerle anlatılabilir, hangi cesaretle kaleme alınabilir, bilmiyorum. Bir gidişi daha şu naçar yüreklere anlatmak, anlatılanları metanetle karşılamasını beklemek... Her şeyi defalarca tekrar tekrar yaşamak, özlemek... İşte bu, dünyanın en zor işi.

Her gidiş, yeryüzünde yapmamız gerekleri tekrar tekrar sorgulatır hepimize. Nasıl yaşanması gerektiğini ve yoldaş olunduğunu; bütün acıların içinde dimdik ayakta kalmayı... Ve biz, sizlere sımsıkı sarılmış her zamankinden daha güçlü ayaktayız.

O güçlü kelimeler bile yokluğunuz karşısında takatsiz. Düğümleniyorlar mı keletleniyorlar mı bilmiyorum, ama güçlerinin tükendiğini biliyorum. takati kalmamış her söz sizlerle, kahramanlıklarınızla, yaşadıklarınızla dolup taşıyor.

Sade, kısa ama anlamlı yaşamınızın her anı, her davranışınız bir büyü saklardı içinde. Ve gelecek günlerin büyüsü taşar kelimlerimizden sizleri anlatırken...

Bu hikaye, genç bedeniyle halaya katılan Reşo'nun, umutlarının, kahramanlığının, savaşçılığının, Agitlerin meskeni Gabar ile birleşen şehadetininin hikayesi. Bu, aynı zamanda özlemlerimizin, umutlarımızın, sımsıkı sarıldığımız özgürlük idealimizin hikayesi oluyor.

Kahramanlık kavramı, kendisine yüklenen birçok anlamla günümüzün kapılarından da geçmişti. Ve yarınların kapısından da içeri girmeye devam edecekti. Kimileri için, zamanı geçmiş, klasik hatta mitolojik bir kavram. Kimileri için ise zaman aşımına uğramış, biçim değiştirmiş, farklı adlandırmalar gerektiren bir miras. Baskılar, zorluklar karşında direnmiş, başarılı olmuş insanlara bahşedilmişti bu kavram. Günümüz dünyasında haksızlıklar, baskılar, ölümler, savaşlar hızından hiçbir şey kaybetmeden, hatta daha da şiddetlenerek devam ederken, bunlara kafa tutan, direnen insanlar da olacaktı. Her şey karşıtını oluşturuyordu.

Bizim de kahramanlarımız vardı ve her gün bunlara yenileri ekleniyordu. Dağ başlarında kahramanlık, durmadan akan, toprağın derinliklerinde patlayıp, yer-

yüzüne doğru fışkıran bir pınardı. Zamanın umarsızlığına savaş açmış, dimdik ayakta duran, yılmayan bir kavramdı ve bu kavram, genç bedenlerde hayat buluyordu. Her gün yeşile duran, her gün tomurcuklanan bir bahar dalı gibiydi. Ve yüreğin toprağına köklerini öylesine güçlü salmıştı ki, binyıllara rağmen yine ilk günkü gibi yeşerecekti. Bu bir kanıksama değil, yaşanan gerçekliğin ta kendisiydi. Tarihsel gerçekliğin yanında, güncelliğin de bütün çıplaklığıyla duruyordu.

Gabar'ın 27 Haziran 2004 sabahının serinliği, gece yaşananlara tanıklık edecekti. Gabar, kahramanların mesken eyledikleri, sevdalandıkları, emekle, alın teriyle yaşam bulmuş güzel mekanın adı. Hala 27 Haziran o anla kanıyor. Yıldızların göçüp gittiği, akan suların yön değiştirdiği, sadece kurşunların aydınlattığı gece. Ve direnen yürekler. Ve bir dağ devriliyor o gece, ismi Reşo. Tarih yeni bir sayfa yazıyor. Yeni bir tomurcuk patlıyor dalında, çiçeğe duruyor bütün rüzgarların ortasında. Dün kadar yakın ve ateş kadar sıcaktı o gece yaşananlar...

Reşo yoldaş, 1999'da Önderliğin esaretinden sonra birçok Kürt genci gibi yüzünü dağlara çevirir. Yüreklerindeki acıya karşılık verebilecekleri tek yerin dağlar olduğunu bilirler kendilerinden öncekiler gibi.

1989 yılında Nusaybin kırsalında şehit düşen hemşehrisi yiğit insan Reşo yoldaşın adını alır. Reşo gibi olma sözünü daha dağlara gelmeden verir. O'nun gibi yiğit, O'nun gibi kahraman olacaktı kendisi de. Zaten özlemleri ve kişilik özellikleri de benzerdi.

Büyük Reşo arkadaşı hiç görmemişti belki, ama O'nun kahramanlık hikayelerinin anlatımıyla büyümüştü. Önderlik sevgisi, Önderliğin esaretiyle içinde gittikçe büyüyen intikam duyguları ve Reşo yoldaşa olan bağlılığı O'nu bir an bile tereddüt etmeden mücadele saflarına getirmişti. Yeni geldiğinde bile adın ne diye sorduğumuzda, gururla başını kaldırır, "Reşo" derdi gözlerinin içi gülerek. Farklı bir zaman diliminde yeni bir Reşo doğmuştu.

İçtenliği ve samimiyetiyle bütün arkadaşların sevgisini erkenden kazanmıştı. Ciddi ve sert görünüşü, gözlerindeki ışıltıyı, yüzündeki tebessümü saklayamıyordu. Emeğe saygılıydı, aynı zamanda emekçi ve fedakar. O, henüz 21'indeydi. Henüz gencecikti, umut doluydu, yaşama ölesiye bağlıydı. Ve O, ağız dolusu kahkahalarla gülmeyi severdi dağ başlarında. Erken olgunlaşmıştı belki,

ama yüreğindeki çocuk yanı örtmeye etmiyordu bu olgunluk. "Bu topraklarda yaşamla erken tanışır insanlar" sözünün doğrulatıcılarından birisiydi Reşo arkadaş.

Bu, bir savaşçının, bir kahramanın hikayesinin en basit anlatımı.

Reşo bir öfke seliydi haksızlıklara karşı. Yoldaşlarına karşı da bir o kadar duyarlı. Öfkesi nerede, ne zaman ortaya çıkacağını biliyordu. Kutsal saydığı değerlerle oynamaya cüret eden, özgürlüklerini ellerinden almaya çalışanlara, Önderliğin ve halkın üzerinde baskı oluşanlara karşı öfkeyle savaşmayı en temel görevi saymıştı. Sözünün ve pratiğinin birliğiyle etrafındakileri de güçlü bir mücadeleye davet ediyordu.

Ne zaman sohbet etsek ve konu direnişlere gelse, teslimiyet ve kahramanlık çelişkisine dile getirirdi. Onun için teslimiyet anlaşılması zor bir şeydi, kabul edilmezdi. Gerçekten ruhsal yapısı bu kavrama yabancıydı. Her şeye karşı olgun ve mütevazı tavrı, konu ihanete ve teslimiyete geldiğinde değişir, bir çocuk saflığı ile bu konuda yaşanan hiçbir pratiği kabul etmezdi. Direnişteki kararlılığı ve netliği, sözünün ve pratiğinin bir oluşu bütün davranışlarına ve üslubuna yansıyordu. Reşo heval deyince akla ilk gelen direnişti. Çünkü O, yaşamının temeline direnişi oturtmuştu.

27 Haziran sabahı başlayan kapsamlı operasyonla hareketlendik, tepeleri tuttuk, mevzilendik. Çatışmalar başladı. Birçok çatışmada olduğu gibi o hengamede yine kopuşlar olmuştu. Kopanlardan birisi de Reşo hevaldı. Henüz durumu, ne olup bittiğini bilmeyen birçok arkadaş bile, 'kesin yaralı bir arkadaşı kurtarmak için şehit düşmüştür' tahmininde bulunuyordu.

Tüm arkadaşlarda endişeli bir bekleyiş. Kopan tüm arkadaşlar tek tek gelmeye başlıyordu. Reşo arkadaş yoktu gelenlerin içinde. Acaba yarala mı sorusu dönüp duruyordu kafamızın içinde.

Ve silah sesleri gelmeye başladı yine çemberin içinden. Sonra koyu bir sessizlik. Ardından yine belli aralıklarla yoğun silah sesleri... Sonradan öğreniyoruz, yaralıydı, düşmanın çemberinde kalmıştı, ama hiçbir koşul O'nu direnişten vazgeçirememişti. Zaten Reşo deyince akla gelen şeyin direniş olması bu nedenleydi. Yaralı haliyle bile üç kez düşmanla temasa girdi. Bu temaslar kendi isteğiyle gelişti, düşmanın inisiyatifinde gelişen temaslar değildi.

"Ve silah sesleri gelmeye başladı yine çemberin içinden. Sonra koyu bir sessizlik. Ardından yine belli aralıklarla yoğun silah sesleri... Sonradan öğrendik yaralı olduğunu. Düşmanın çemberinde kalmıştı, ama hiçbir koşul O'nu direnişten vazgeçirememişti. Zaten Reşo deyince akla gelen şey direnişti"

Bu saldırı ruhunu O'nun gibi büyük bir yüreği taşıyanlar anlayabilirler. Bu saldırı ruhunu anlamak da yaşamakla özdeşti. Apocu militan gerçeğinin özü burada yatmaktaydı. Reşo arkadaşın şehadet gerçeği özün temsili ve en onurlu halkasıydı .

Reşo arkadaşın gerçekliği, 5 yıl sonra sürece meşru savunma çizgisi temelinde müdahale eden modern gerillanın yenilmezliğinin ifadesidir.

Düşmanın Önderliğimize, halkımıza ve gerillaya yönelik imha konseptlerini daha da geliştireceğini biliyoruz. Bu konseptlere cevap verebilecek militanlardan biri olan Reşo şehit düştü belki, ama binlerce yoldaşı O'nun direnişçi ruhunu yaşatmaya devam edecektir. Sürekli büyüyen bir halkadır Kürdistan devrimcileri.

Gabar... Bir çoğumuz Gabar'ı Agit arkadaşa atfen dizilen şiirlerde ve yakılan ezgilerden duyduk, tanıdık belki. Gabar bizim için hasret, yaşanması gereken kutsal bir

mekan, hayallerimizin kulaç attığı masmavi bir derya gibiydi. Gabar, Agit, gerilla, hep aynı anlama gelen bir gerçekti bizim için. Nedenini Gabar'ı gördükçe daha iyi anlıyoruz. Birçok yer gezdik, birçok yer gördük, ama hiçbir yerde bu kadar çok insan emeğinin izine rastlamadık. Neolitikten beri yaratılan ve insan emeğiyle güzelleştirilen alanların başında geliyordu. Toprağı, ormanı, kayalıkları, suyu adeta her şeyi özenle ve titizlikle yaratılmış gibi. Her yerde, her şeyde insan emeğinin izi. Bazen bir tepenin üstünde gördüğünüz bağlar, bazen ufacık taşlarla örülmüş duvarlar, meyve ağaçlarına sinen bereket, Gabar'da köylerin boşaltılmasından sonra inadına devam eden hayat, buradaki emeğin toprağın ne kadar derinlerine işlediğini gösteriyordu. Gerilla için Gabar direniş ve özgür yaşam yeriydi.

"Nihayet Gabar'a ulaştık." Bu, Gabar'a ayak basan her arkadaşın dillendirdiği ilk ve ortaklaştığı cümledir. Gabar Agit, Agit gerilla, gerilla direnişti. Ve bu topraklara ayak basan herkesin ilk hissettiği gerçek bu oluyordu.

Reşo da bu geleneğin en güçlü halklarından birinin adıydı. Reşo yoldaşın yaşamdaki ve düşman karşısındaki kararlı duruşu, silahının namlusundan çıkan kurşunlar düşmana da bu gerçeği kavratıyordu.

Agitleri, Erdalları, Reşoları ve yüzlerce şehidi bağrına basan bir ana kucağı gibi gerillayı karşılayan Gabar şimdi de nice kahramanları doğurmaya gebe, başı dik mağrur edasıyla geleceği karşılamaya hazırdır. Uğruna onca canın verildiği bu topraklarda kutsallık da kahramanlık gibi her gün yeniden yeşeren diri bir bahar dalıdır. Reşoların, Erdalların, Mazlumların, Kendalların kanıyla sulanan, sonsuz bereketini insanlığa sunan bir ağaç gibidir Gabar...

Mücadele arkadaşları adına
Gabar'daki mücadele arkadaşları

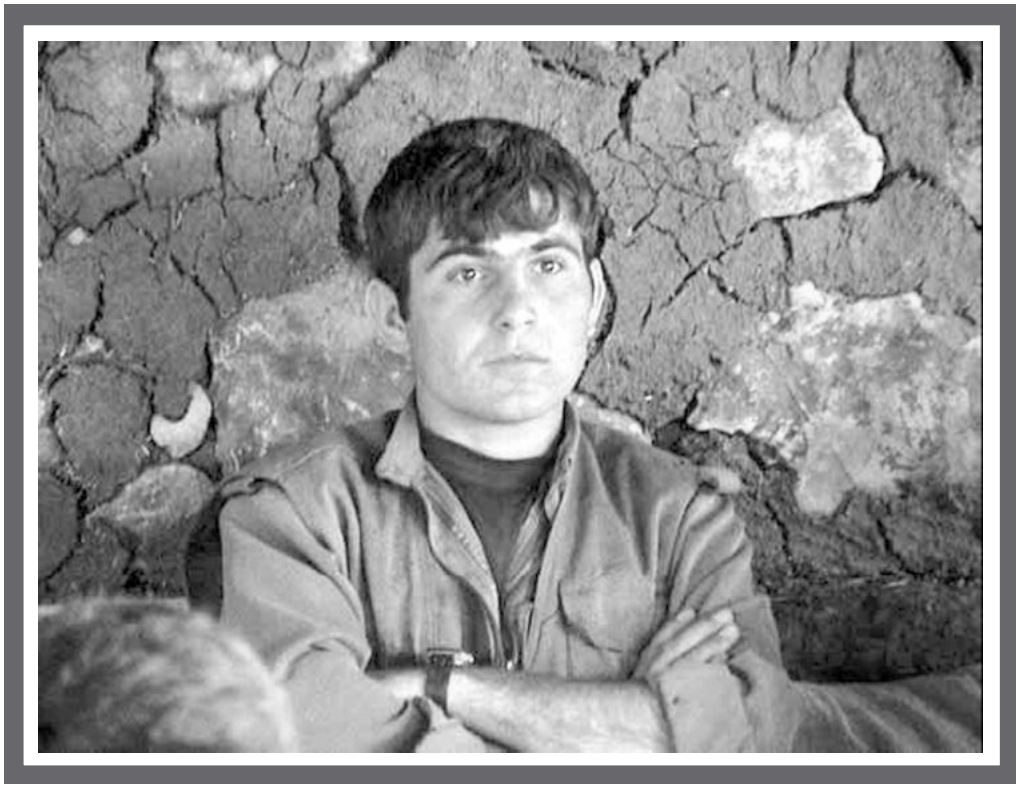

Sınanmış yoldaşlığa

**Toprağa gömülmez ki şehitlerimiz,
yüreğinize gömeceksiniz onları,
hatta pratiğinize**

Önder Apo

Adı, soyadı: **Emine TAYBOĞA**
Kod adı: **Ruken HEREKOL**
Doğum yeri ve tarihi: **İzmir 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 İzmir**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Haziran 2004, Antalya**

Bir yolculukla başlar serüven. Çoğu zaman yolculuğunun nerede, nasıl sonuçlanacağını bilmeden, binlerce soru işaretiyle irdeleyerek yol alır yolcu. Basit bir serüven değildir bu. Dahası bir serüven bile değildir. Yüreğin, kendi benliğine bir yolculuğudur sadece. Yolcu, bu yolculuk sırasında anlar aradığı şeyin aslında kendi 'ben'i olduğunu. Yıllardır arayıp da bulamadığı; bulduğunu sandığı anda yeniden yitirdiği 'ben'i. Kendisi olmaktan çıkmış, kendisine yabancılaşmış aldatmaca ben yerine kendini koyabilmek. Bu benle 'biz'e, yani bütüne ulaşmak... Bir halkın sevinçlerine, acılarına ancak böyle ortak olunabilirdi.

Ve sen, bu arayışın bir yolcusuydun. Sürekli çağlayan, dur durak bilmez bir nehirdin.

Halen karşımda o duruşun ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak, "*heval ben lanetleniyor muyum yoksa? Bütün çabama rağmen Önderliği yirmi dört saat yaşayamıyorum*" deyişin. Göz yaşlarına hiç sansür uygulamadan, hiçbir şeyden çekinmeden öylece ağlıyordun. Hangimiz bu kadar yüreklice sorabiliyorduk böyle bir soruyu kendimize. Bırakalım karşımızdakine, büyük yolculuklara sürdüğümüz yüreğimize bile sormayı... Sen cesur bir arayışçıydın.

Ve sen bu soruyu sorarak başlatıyordun yüreğini yargılamayı. Korkusuz ve kaygısızca, yüreklerimize giydirdiğimiz kara çarşaflardan sıyrılmamız, ördüğümüz bentleri yıkarak erdem yoluna sel gibi akmamız gerektiğini hatırlatıyordun.

Sen, yüreğini çırılçıplak aynada seyrederek çıkıyordun karşımıza ve bizden de bunu istiyordun. Bu nedenle seni 'sen' olarak anlatmak, seni 'sen' olarak yazmak gerek. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum ama. Senin kadar cesur ve yetenekli değilim Ruken heval.

Yanlışların ve doğrularınla, olumlu ve olumsuz yanlarınla seni anlatabilmek, sınanmış yoldaşlığın bir gereği olarak da yüreğimin kaldırabildiği kadar seni yeniden sana anlatmak...

Bir gün seni böyle senin ardından yazı yazabileceğimi hiç düşünmemiştim Ruken. Belki de düşünmek istememiştim. Bunu düşünmek bile acı verecekti çünkü. Ömrümüz ayrılıkların toplamı olmasına rağmen gidişlere alışamadık, alışılmıyor, bunu öğrendim yıllar yılı. Sen gideli durmadan seni anlatıp duruyorum kendime, önüme gelene, ağaçlara, kuşlara, çiçeklere, akan sulara, yağmur damlalarına, mevsimlere, patikalara. Sanki anlatmazsam yüreğim bir yanardağ gibi patlayacak, kendi kendini yakacak. O dost yüzünden, dost gülücüğünden cesaret alarak anlatıyorum seni. *"Benim için en değerli olan, kaygısızca değerlendiren sınanmış yoldaşlıklardır"* deyiverişin canlanıyor gözümde. Kendinden öylesine emin bunu söylemiştin ki. Tüm sorgulamalarına ve kendini ağır yargılamalarına rağmen, bazen sessiz kalışın, liberalliğin yansırdı yaşama. Belki de yaşam biz kendimizden daha acımasız oluşundandı bu tutumun.

"Dost yüzlüm, dost gülücüklüm diye hitap etmek istiyorum sana. Dostlukların, gülücüklerin anlamını yitirdiği zamanlarda kendi ismiyle bu denli uyuşan, isminin güzelliğiyle bütünleşen az insan bulunur. Ru-ken; güler yüz... Sen de bu ismi olanca ağırlığı ve olanca hafifliğiyle taşıyordun"

Herkes hızla ilerleyip 'varış'a doğru yol alırken, sen ağır, temponu hiç yükseltmeden, ama kararlı, ama inatla koşmaya devam ederdin. Kimisi takılır sana laf söyler, kimisi eleştirir, kimisi hoş karşılar; 'Ruken'dir olur böyle şeyler' derdi. Bir tartışmamızda, *"görmek istemediğin gerçeklikler karşında eline bir taş al, git suya at. Taşı suya atarken yalnızca suyun yüzeyine yansıyan dalgalanmaları değil, taşın suyun dibine inişini de görmeye çalış"* demiştim. Öfkelenmiştin bu sözlerime. Ama ertesi gün gelip, *"taşın sadece suyun dibine inişini değil, hangi hızda ve ne kadar zamanda ulaştığını da görmek önemli. Hedefe ulaşmada zamanlama çok önemli, zamanı gelince bayrağı kapıp hızla ilerlemeyi de bilirim"* demiştin. Yine başarmıştın Ruken.

'Lanetleniyor muyum?' diye sorduğun soruya kendin en anlamlı cevabı vererek, kutsallığın, kutsallaşmanın anlamını çözdün. Hem de gerektiği yerde ve gereken zamanda. İhanetin, çirkefliğin ve lanetin, erdemin yoluna yüzlerce mayın döşediği böylesi bir süreçte, bayrağı hepimizden önce kaparak, gerçek bir erdem yolcusu olduğunu kanıtladın. Yalnızca bu mu? Kendindeki liberal, duruşu, gerilikler, yanlışlıklar karşısında çoğu zaman sessiz kalan duruşunu yıkarak da olması, yapılması gerekeni bir kez daha anlattın bize. Anlayarak uygulamanın önemini kavrayarak yolculuğuna devam ettin. Bitmedi, halen devam ediyorsun bu yolculuğa.

Bize çoğu zaman çok sıradan gelen veya gözümüzün alıştığı bir manzara karşısında heyecanlanman, dağların o artık aşinası olduğumuz görüntülerinde senin sürekli yeni şeyler keşfetmen, bu yenilikler karşısında heyecanlanman, duygularını şiirlerin dizelerine dökmen. 'Romantik gerillamızdın. Doğanın bütün devinimleri ruhuna işliyordu. Hayretler içinde, 'şu güzelliğe bir bakın' deyişlerin hala gözümün önünde.

Sen buydun Ruken; göremediklerimizi gören, yaşamın her sahasında bir soluk alanı açmayı başarabilendin.

Dost yüzlüm, dost gülücüklüm diye hitap etmek istiyorum sana. Dostlukların, gülücüklerin anlamını çoğu zaman yitirdiği yaşam alanlarında, kendi ismiyle bu denli uyuşan, isminin güzelliğiyle bütünleşen az insan bulunur. Ru-ken; güler yüz... Sen de bu ismi olanca ağırlığı ve olanca hafifliğiyle taşıyordun.

Tüm olumsuzluklara, olmaması gere-

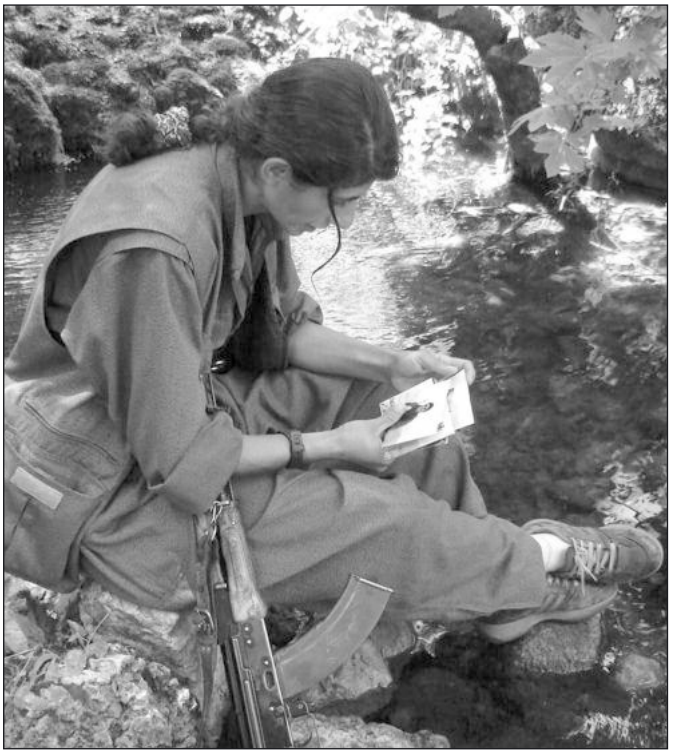

beyaz kanatlı ölüm
bir yıldız aldı göğümüzden
bir yıldız çaldı gönlümüzden
ölümün otuz iki tekmilini
birden yaşıyoruz
bu orta oyununda
otuz iki tekmilini
birden seyrediyoruz
ve her defasında
görünür görünmez
gözyaşlarıyla karşılıyoruz
yaşam oyununun acı sonunu
yerine yenisini
ne zaman nerede o biliyor
her oyunun sonunda
kaçınılmaz o geliyor
beyaz kanatlı ölüm

kenlere karşı yaşamda gülebilecek, gülümseyebilecek bir yan bulabilmek, çok az insana nasip olan bir erdem. Sen bu erdemden fazlasıyla nasibini almıştın. Yaşama tek bir pencereden bakmaktansa birçok açıdan, gökkuşağının tüm renklerini, hatta ışığın kırılmasıyla ortaya çıkan farklı tonları görerek bakmayı öğrenmiştin. Yaşam bağlılığında, özgürlük atının nasıl koşturulmasını gerektiğini hiç zayıflamayan moralinle belirliyordun. Bunu da başardın Ruken.

Belki kimi zaman bunu da çok gördüler sana. Bilirsin, toplumda kadına gülme yasaklanmıştı. Kadın, başı önünde, sesi kısık, gülüşü tutsak olarak yetiştirilir. Bu bir zihniyet olarak oturmuştur tüm toplumumuzda. Hatta özgürlüğe koşan yüreklerimize rağmen, bunun için canımızı avuçlarımızın içinde alıp inandığımız değerlere sunarken bile çoğu zaman böylesi bir zihniyete boyun eğmemiz beklenir bizden.

Senden de bu bekleniyordu. Sesli gülüşün, yüzünden hiç eksik olmayan gülümseyişin eleştirilmiş, hatta yüksek sesle gülmen yasaklanmıştı. Bu nedenle, gülerken kendini kasar, dudağını ısırarak ses çıkarmamaya, 'verili kuralların' dışına çıkmamaya çalışırdın.

Şimdi, kahkahaların aşsın geriliklerle örülmüş bütün çitleri. Dudağını ısırmadan, kasmadan kendini özgürce gülümseyebilirsin tüm insanlığa. Tıpkı eyleme gitmeden önce, hayalimde canlandırabildiğim gülümseyişin gibi.

Birçok şey yarım kalır yaşamımızda. Tamamlamak, paylaşmak isteyip de zaman ve fırsat bulamadığımız birçok duygu ve düşünce. Seninle de böyle oldu. Son tartışmamız da böyle yarım kalmıştı ve sen ardından sessiz sedasız, hiç sezdirmeden yürümüştün Gabar'a.

Çıktığın erdem yolculuğunda, 'ben'ini bir de kutsal mekanda aramak istemiştin. Bu, aynı zamanda bir görev ve sorumlulukla yüklenmişti omuzlarına. Devrimci fedai olmanın gereklerini yerine getirerek zafere göz dikmendi bütün dileğim senden.

Belki bu dileğimi sana söyleyemedim o zaman, seni görememiştim giderken, ama bak şimdi yazıyorum heval Ruken. 'Ben'ini İmralı'ya köprü olarak kurdun. Ve bize de özgürlüğün gerektiği yerde kendini feda etmek olduğunu bir kez daha göstererek, çağrını yineledin. Tıpkı "kendini bulmak ve anlayarak uygulamak" der gibi.

İtiraf etmeliyim ki Ruken, içerlemiştim aslında sessizce Gabar'a yürüyüşüne. Son bir kez bir kucaklayış, bir gülümseyiş olmalıydı diye durup durup söylenirdim. Her zaman, tekrardan buluşma sözüyle, yarım kalanları tamamlama kararlılığını gösterirdik. Buluşma çok büyük oldu Ruken. Buluşan bu kez tüm özgürlük tutkuları, özlemler, yarına dair hayal edilen ne varsa...

Eylemin yalnızca seni değil, özgürlüğe koşan, selama duran binlerce yüreğin varlığını anlatır anlaması gerekenlere. Gösterişten, şaşalı duruşlardan, konuşmalardan hoşlanmazdın zaten hiçbir zaman. Gidişin de yine sade ve gösterişten uzak oldu. Sessiz ve kendini bulduğuna inanarak yürüdün iman getirdiğin yola. Hiç tereddütsüz...

Son gidişin nerede, nasıl oldu tam olarak bilmiyorum, ama yaşayacağın en ufak bir tereddüdün bile seni yere mıhlayacağını, tereddütlü olsan yerinden kımıldamayacağını iyi biliyorum. Bu yüzden, neye doğru yürüdüğünü adın kadar iyi bildiğinden eminim Ruken.

Lanetlenmedin yoldaşım, aksine nasıl havari olunması gerektiğini çözerek tamamladın yolculuğunu. Bize kalan ise yarım kalan tartışmaları, pratikleri tamamlama görevi.

"Bugün veya yarın olmasa da bir gün bastonla buluşuruz" derdin sürekli. *"Ben yaşlanmış eski bir askeri komutan, sen ise kalemi titrek bir yazar."* Sen askeri bir komutan, askeri komutanım olmayı başardın. Ben bir yazar olmayı başaramadımsa da kalemim titreyerek seni yazmaya çabalıyorum gücüm yettiğince; yalnızca yarım kalanları tamamlama sözünü yeniden tekrarlayarak.

Ruken (Emine Tayboğa)

Mücadele arkadaşları

Gözlerinin asiliğinde dağlar diktim yüreğime

Sana her baktığımda Cudi'yi düşlerdim

Adı, soyadı: **Zeki TATAR**
Kod adı: **Cudi TOLHILDAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Mersin 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993 Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri : **Haziran 2004, Engizekler/Amanos**

Seni yazmaya çalışırken titreyen kalemimi, nasıl da utandırıyor dağlar. Dağlara sığmayan asi bir yüreği nasıl sığdırabilir bu kalem sınırları belirlenmiş sayfalara?

Seni kalem değil, dağlar anlatabilir ancak. Kavganı, sevdanı bir dağlar anlatabilir bir de coşkun ırmaklar.

Şimdi seni dağlardan dinliyorum yoldaş, yokluğunun soğukluğunda ürperen yüreğimle. Nehirlerin dinmeyen akışından, sabah kuşlarının huzurla cıvıldayışından, rüzgarların uğultusundan, bir tek yıldızların parladığı zifir karanlıkların sessizliğinden, sabah ateşinin çatlattığı ağaçların iniltisinden dinliyorum.

Nefesi hala sıcak olan yiğitlerinin acısıyla kıvranan, ama gururlu dağlar anlatıyor seni bana. Dinledikçe dağlardan seni, senden taptaze bir yaşamı soluyorum. Ve yaşam çiçekleniyor bir bahar tadında. Coşkunla, yüreğim fırtınalara tutuluyor aynı kavganın sıcaklığında. Anlattıkça dağlar seni, toprakta sessiz soluksuz yatan binlerce tomurcuğun ruhumda çoğaldığını duyumsuyorum.

Cudi'den Kandil'e, Kandil'den Xankurkê'ye, Xankurkê'den Amanoslar'a uzanan bir yürüyüşün türküsü çalınır şimdi yokluğunda. Ayak izlerini hala koruyor Cudi gizli patikalarında. Bakışların hala aynı mavi gökte asılı durur. Vadilerinde sesin yankılanır. Cudi, Amanoslar'a bir haber uçurur telli turnanın kanadıyla: *"Bir oğlum düşmüş koynuna, konuğun olmuş. Üşütme O'nu, üstünü iyi ört taze toprağınla. Her bahar mevsiminde, yağmurlar beslesin yanı başında açan çiçeklerini. Yıldızsız koyma gecelerini. Bakışları karanlığa düşmesin oğlumun. Bir ana gibi koru O'nu fırtınalardan. Her sabah ılık rüzgarımla ben okşarım yüzünü..."*

Gözlerinin asiliğinde, dağlar diktim yüreğime yoldaş. Çünkü yüreğim taşıyamaz bu yüreği. Seni

ancak yüreğimdeki dağlarda taşıyabilirim. Çünkü sen yüreğini dağların asiliğinde büyütmüştün.

Sana her baktığımda, Cudi'yi düşlerdim.

2002 baharının ilk ayıydı. Xankurkê'nin, Beritan'ın kavgasıyla anılan Şehit Beritan noktasındaki tabura, aynı dönemde gitmiştik. Mahsum Korkmaz Akademisi'nden bir grup arkadaşla tabura geldiğiniz ilk günü hiç unutmadım. Adının Cudi olduğunu öğrendiğimde, 'kesin Cudi'de kalmıştır' diye düşünmüştüm. Ama bunu sana hiç soramadım. Belki de adının öyküsü farklıydı, kim bilir. Cudi'de kaldığın noktasında yanılmamıştım. Bu yüzden sana her baktığımda Cudi'yi düşlerdim. Cudi gibi asi ve güvenilirdin. Eğitimlerdeki cesaretine, bir şeyleri verme isteğine hayran kalmıştım yoldaş. Eğitimde kendi düşünceni ateşli bir heyecanla savunduğun bütün anlarda, seninle mevzide karşılaşan düşmanın vay haline diye düşünürdüm. Çevrene yayılan o enerjin bizi de sarardı. Eğitimlerdeki tartışmaların hiçbirini doğruluğuna inanmadığın sürece kabullenmez, her görüşe karşı farklı bir açıdan yorum getirerek atağa geçer, savunulan düşüncenin sızabileceği bütün çatlakları kapatmaya çalışırdın. Aslında karşıt düşünceler öne sürerek, daha da sağlam kılardın savunulan düşünceyi. O an seni sıcak savaş alanlarında düşündüğümde, beni de bir heyecan sarardı.

Yaşam ve gerilla tecrübelerinizle gerilladaki acemiliklerimi bir parça da olsa gidermeye çalışırken, her şeyin canlı birer tanığı olmanızı kıskanırdım. Yıllara sığdırdığın gerillacılığını kıskanırdım anlayacağın. Her birinden binlerce anı, acı fışkıran bu anıları çok anlatmasan da yüzündeki çizgilerin yumuşayıp keskinleşmesinden, acıyı da sevinci de dolu dolu yaşadığını anlayabiliyorduk.

Sen her zaman kendine yeterli olanı alıp sıcak savaş sahasına yönelmek istedin. Eğitimde en çok katılım sağlayanlardan biri olarak, sıranın eyleme geldiğini düşündüğün gün gelip çatmıştı. Ve artık gitmek zamanıydı senin için. Daha gitmeden gideceğini bilmek bile yüreğimizi özlemle doldurmaya yetiyordu. Heyecanlandırıyordu yüreklerimizi. Sana, o ateşli tartışmalarına, varlığına ne de çok alışmıştık anlatamam be yoldaş... Bile güle güle, başarılar demekten başka bir şey kalmıyordu. Kendine dikkat et olur mu heval. Ve eller havada...

Bir zaman sonra, Amanoslar'da aynı sevdanın sıcaklığıyla estiğini öğrendim. Hiç şaşırmadım yoldaş. Sen sıcak kavganın içinde büyütmüştün yüreğini. Kim tutabilirdi seni. Ve tarih bir kez daha kahramanlarını tanıtacaktı zamana. Cesur yürekleri, yiğit oğulları ve kızlarını zamana adlarını yazmak için çağırmışken, kim arkalarda tutabilirdi seni. Hangi fırtınalar yolunu kapatabilirdi. Yüreğin avucunda, ille de *"olacaksa yaşam ya özgür olacak ya da*

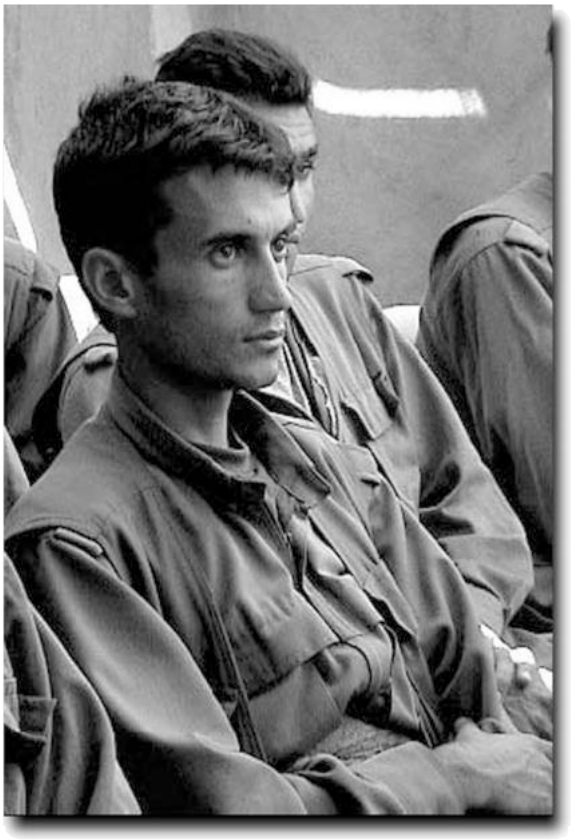

hiç olmayacak” sözünün amansız takipçisi olarak, tarihe bir yiğidin öyküsünü yazdın.

Haberini aldığımda, boğazım düğümlendi. Gözyaşlarımın sicim gibi akmasını ne kadar da istedim. Ama sanki buzdan sarkıtlar gibiydi gözyaşlarım. Yokluğunun soğuk rüzgarları üşüttü. Ne kadar zor geldi inanmak.

İlk günkü gibi hayalin hala canlı duruyor gözümde. Yine öyle düşünceni savunurken, el kol hareketleriyle ateşli bir tartışma yürütürken olduğu gibi. Eğitimleri dinlerken uzaklara dalıp giden şahin bakışların ve o bakışlardaki kararlılık, meydan okuma güç verirdi bana. Senin gibi uzun yıllar bu mücadelenin bir sıra neferi olabilmek için güç aldım o bakışlardan. Ve bir kez daha dağlara nakşettiğin resmine takıldı gözlerim. Özlemlerin, umutların, kavgan, yoldaşlığın kazındı bilincime.

Mücadele arkadaşları

Çocukları öldürdüler
bu yüzden
yumuşaklık nedir bilmezler
bir gülün tenine değmedi hiç elleri
çiçeksiz büyüttüler çocukları

oyunlarda
durmadan yenmeyi öğrettiler
bir büyük oyundan sonra
yenildi çokları
sevgisiz büyüttüler çocukları

dal sürmedi hiçbiri
kaldılar yoz kıraçta
çiğ yalan bencillik,
biraz da kindi suları
gölgesiz büyüttüler çocukları

konmadı hiçbirinin
sesine yumuşacık
bir yüreğin dalından
uçan sevi kuşları
türküsüz büyüttüler çocukları

el vermek nedir
dosta dostluk nedir ki
hep bir oyuna gelmekti korkuları
güvensiz büyüttüler çocukları

Cudi (Zeki Tatar)

"Bizler sadece onların yüce komutu altında hareket eden savaşçılarıyız. Bu tanım bir abartma değildir. Eğer biz yaşamı doğru devrimci düşüncelerin yoğunlaşması olarak anlıyorsak, diğer türlü bir yaşamın ne anlamı olabilir? Fiziksel varlığımızın canlılığını korumasının, kollarımızın ve bacaklarımızın hareket etmesinin ve duygularımızın çalışmasının hiçbir anlamı yoktur. Eğer biz yaşamı bu kadar alt düzeyde bir kavrayışa götürmüyorsak, bir toplumu yeniden yaratmak ve devrimci bir tarzda üretmek gibi bir amaçla yola çıkmışsak, işte bu amaçların içinde en değerli varlığın şehitler ve dolayısıyla da gerçek yaşayanlar olduklarını kabul edeceğiz. Yaşamı daha da yüceltmenin anlamını, aslında şehitleri daha da çoğaltmak olarak, bunun ise şehitlerin kendilerini bir ordu haline getirmesi tarzında anlayacağız. Bu aynı zamanda ordulaşmada tek doğru ve zafere giden yolun seçilmesi anlamına gelmektedir"

Önder Apo

Tarihin ezberini bozma zamanıdır

Bu hikaye,
iki kişinin hikayesi.
Yüreğimizin iki kanayan yarasının, hayatın bir kulvarında yaşamları birleşen iki özge canın hikayesi

Adı, soyadı: **İsmet TEMİRCİ**
Kod adı : **Şiyar NURHAK**
Doğum yeri ve tarihi: **2 Şubat 1973, Elbistan**
Mücadeleye katılım tarihi: **10 Ekim 1999, Xınere**
Şehadet tarihi ve yeri : **Haziran 2004, Engizekler/Amanos**

İtiraf etmeliyim ki sizleri yazacak gücüm yok. Sizleri yazabilecek bir eli tutmadım şimdiye denk. Sizleri yazacak kalemi henüz almadım parmaklarımın arasına. Bütün sözcükler kiyafetsizce öylece duruyor belleğimdeki anılarınız karşısında elleri kolları bağlı. Ve o anılar karşısında ben çaresiz... Belki nesilden nesile akacak destanlar; dilden dile dolaşan türküler anlatacak sizi.

Bu hikaye, iki kişinin hikayesi. Yüreğimizin iki kanayan yarasının, hayatın bir kulvarında yaşamları birleşen iki özge canın hikayesi. İkinizin hikayesi, içimizi acıyla kazıyan bir tesadüf...

Her ikisinin ismi de Şiyar'dı. Birisi Amanos yöresinde doğmuştu, birisi de Amanoslar'daydı. Yani birisi Amanosluydu, diğeri de Amanos'taydı.

Sanki sizler, bütün çalışmalarınızı bu isme layık olmak için geliştirdiniz. Adınızın kendi dilimizdeki anlamı; duyarlı, hisleri güçlü, kabiliyeti, anlama düzeyi yüksek ve refleksleri güçlü demekti. Eski çağlarda insanlar gösterdikleri başarılara göre isim alırlardı. Biliyorum ki sizler o çağlarda da yaşasaydınız isimlerinizi Şiyar koyarlardı.

Her ikisi de özel kuvvetlerin temel taşlarındandı. Onlar, Apocu devrimciliğin, adanmışlığın gerçek temsilcileriydi. Yani Şiyarlar yaşarken de fedaiydiler. Yaşam duruşları, tarihin derinliklerine değiyordu. Onlar gerçek dostluğa, insanlığa, yoldaşlığa duyarlıydılar. Onlar, insan bilimine, felsefesine, onun sosyalizmine duyarlıydılar.

Evet yoldaşlarım, sizleri hangi güzellikle yazayım?

Toros-Amanos silsilesine yol alan dördüncü dinin her iki havarisi, Altın Hilal'e yol alır gibi bir geleneği sürdürdüler. Geçmişte gelenek ne ise bugünde onu daha da zenginleştirerek, güzelleştirerek, anlamlılaştırarak devam ettirdiler. Hem de kendilerinden de bir şeyler katarak, kendilerinden öncekilerin de özlemlerini, hayallerini katık eyleyerek sürdürdüler. Bundandı nerede olurlarsa olsunlar silah-

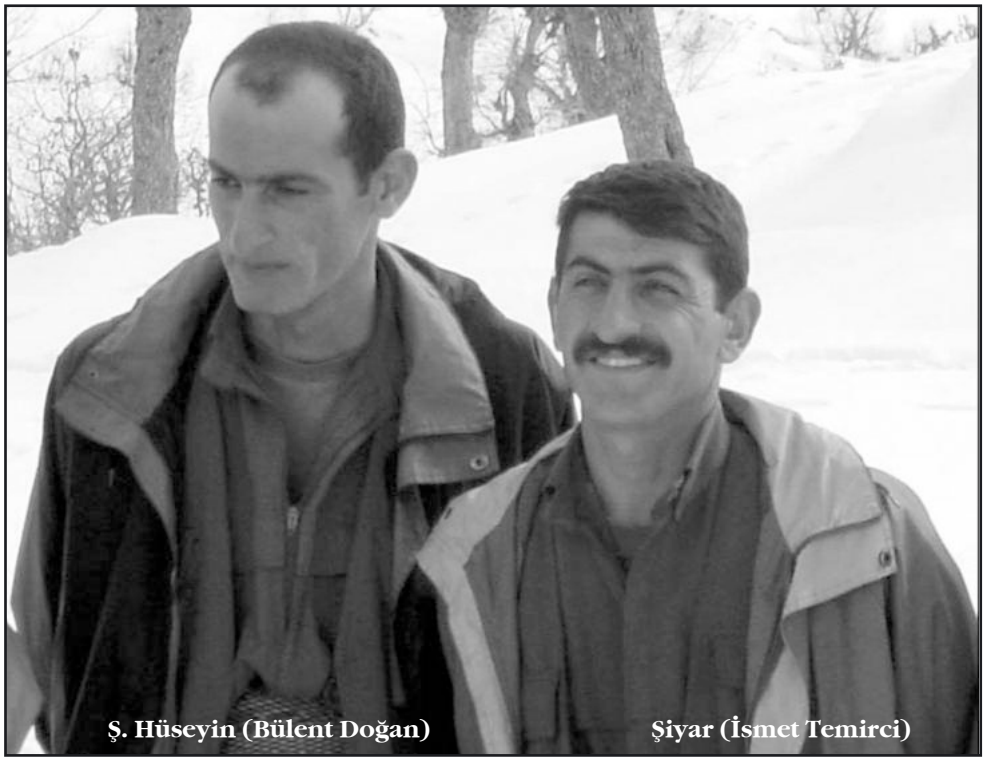

Ş. Hüseyin (Bülent Doğan) Şiyar (İsmet Temirci)

larına aşk düzeyinde sarılmaları. Ve her koşul altında, mevsimlere, zorluklara hiç aldırış etmeden, yüzlerindeki tebessümü kaybetmeden geleneği yürütmeleri. Ardılları da özlemlerini özlemleri bilerek, hayallerini hayallerine katarak, onları yaşam kaynağı bilerek yürümeye devam edeceklerdi. Gelenek büyüktü, hümanistçeydi, enternasyonalistçeydi ve evrenseldi.

Büyük tarihçi filozof şöyle buyurdu: *"Şimdiye kadar yazılan tarihin tarihini yazmak şarttır. Çünkü bu tarih, gerçek, berrak tarihi, halk kahramanlarının tarihini parçalayarak veya ters yüz ederek anlaşılmaz hale getirilmiştir.*

Yeni yazılacak tarih, bu ters yüz edilmiş tarihi eleştirerek, yargılayarak başlayacaktır. Böylece gerçek halk kahramanlarının tarihi ortaya serilir ve anlaşılır kılınacaktır." Ve gerçekliğe nöbet tutanlar, gerçek sevginin peşinde koşanlar, tarihi ters yüz edenlere karşı Hallac-ı Mansur'un 'En-el Hak' felsefesini; insan özünün peşinde koşanlar, Pir Sultanların hakikatçılığını, gerçek dostluğu yükselterek sürdüreceklerdir.

Sokrates'in 'kendini bil' erdemliliğini en büyük erdem olarak görenler; Brunoyum, Galileyim, Nesimiyim diyerek ardılları olanlar; haykırarak onlar ölmedi, bizler varoldukça onlar yaşayacaktır diyenler; Hallac-ı Mansurların derisini yüzenlerin geleneğini sürdürenlerle, Nesimilerin kafasını keserek gerçeği, sevgiyi örtbas etmeye çalışanların sürdürücüleriyle amansızca savaşmanın zamanı gelmiştir. İşte şimdi tarihle yüzleşme zamanıdır. 'Haklı haksız mı değil, güçlü olanlar kazanır' ezberini bozmanın zamanıdır.

Kürdistan özgürlük savaşçılarının her biri, yeniden dirilen Hallac-ı Mansur'dur, Pir Sultan'dır, Nesimi'dir.

Zerdeşt, *'tanrıyı sorgularım. Gerçek olan insan, iradesi özgür olandır"* dediği anda, Ehrimanlar şunu der: *"O şeytandır, ona lanet yağdırın."* Sizler de her zaman insanın yanında yer alıp, kendini tanrı yeri-

ne koyanlara karşı mücadele ettiniz canınız pahasına. Bu mücadelede Eyüb'ün sabrının taşıyıcıları oldunuz, yüce erdemler uğruna mücadele eden Ali gibi kılıçlarınızı bilediniz. Hakikatle nefes alıp verdiniz. Olacaksa bir yaşam özgürce olmalı dediniz. Bunun dışındaki bir yaşamı tanımadınız, tanımak da istemediniz.

Sizleri yaşatmak da bizim boynumuzun borcu olsun. Hayallerinizi gerçekleştirmek birinci görevimiz.

Biz sizlerle tamamız, anılarınız sayesinde yaşam dalına tutunuyoruz. Sizlerle varız, umutlarınızı, umutlarımızı yaşamsallaştırmak için de nefes alıp veriyoruz. Bu, aynı zamanda onurumuz ve en büyük erdemimiz oluyor.

Tarihin şafak türküsünü avazı çıktığı kadar haykırarak söyleyenler de var bu boranların ortasında. İnsanlığın her zor dönemeçlerinde kendilerini adayanlar. Onlar, birer ışık huzmesi oldular ve tarihin üzerindeki sis perdesini yavaş yavaş araladılar. Onlar, yüreklerinde ateşi taşıyan yiğit çocuklar. Tarihin üzerindeki sis perdesi aralandıkça, gülüşlerini görüyoruz onların. Tarih onların yüzü oluyor, onlar tarihin. Ve bir geleneğin sürdürücüleri, yüzyıllarca yaşayan bir ruh, yaşam oldular. Yaşamın anlamı oldular.

Onlar Altın Hilal'in altın çocukları. Onlar bu toprakların özgürlüğe vurgun yürekleriydiler.

Evet değerli Şiyarlar, değerli komutanlarımız! Birinizden söz etsek hemen diğeriniz konuğu olursunuz sohbetlerimizin. Birinizi hayal etsek, diğeriniz gülümsersiniz yandan. Birinizin toprağına dokunsak, diğeriniz elimizden tutarsınız. Biriniz için göz yaşı döksek, diğeriniz silersiniz. Hayallerinizle, özlemlerinizle, umutlarınızla, neşenizle, arkadaş canlısı yüreğinizle, dağlara sevdalı duruşunuzla, kararlılığınızla, özgüveninizle; ne olursa olsun doğrudan yana oluşunuzla öyle çok benziyorsunuz ki birbirinize. Ve biz ikinizi birden öyle çok özlüyoruz ki. Birinizi anlatırken diğerinizi anlatmadan eksik kalıyor tüm anlatılanlar ve sanki yaşananlar ve sanki yaşanacak olanlar. Kemal ile Haki gibi, Mazlum gibi, Agit gibi, Dörtler gibi ve daha niceleri....

Her ne yaşanacaksa özgürce olmalıydı, ve toprağa düşerken özgürlük oldu son sözleri. Biz bu sözü vasiyet bildik, biz bu söze sarılıp bir adım da sizler için attık. Onurumun üzerine huzurunuzda söz veriyorum ki yolunuzun takipçisi olacağım. takipçiniz olmanın gereklerini yerine getireceğim. Yılmadan, usanmadan çalışacak, sizlerin başı dik bir neferi olacağım.

Şiyarlar yaşarken de fedaiydiler. Onlar en zor koşulların bile üstesinden gelen güce sahiptiler. Zorlukları aşmanın sırrını yüreklerinde taşıyorlardı.

Onlar, en karmaşık durumlarda bile sakin olmayı beceren metanetli iki yürekti. En zorlu çalışmaları zevkle yaparlardı. Büyük yaşam ustasının yaşam felsefesini ilk günden beri kendilerinde uygulamaya başlamışlardı.

Manevi dünyaya karşı birer Zerdüşt'tüler, zorluğa karşı birer Korgagin'diler. İlkesizliğe karşı bitmez tükenmez birer kızıl yıldız Ali Çiçek'tiler. Aydınlığın karanlığa karşı savaşımının birer ışık bahçesi oldular. Denizlerin yanında yumrukları havada, emperyalistlere karşı birer Zapata, Bolivar ve Ernesto olup yürüdüler. Tarihte yaşamak, tarihi yaşamak ve onun kahramanı olmak...

Siz duruşunuza yakışır yaşadınız, yaşattınız, yaşatmaya da devam ediyorsunuz. Giderken, mirasınızı güçlü bir inanç gücüyle bıraktınız. Bıraktığınız binlerin mirasını hayallerinizi gerçekleştirene dek, yanınıza gelene dek omuzlayacağız.

Mücadele arkadaşları

Kardeşe mektup

Sevgili kardeşim, sana nasıl mektup yazılır hiç bilmiyorum. Çünkü bana hep sen mektup yazardın. Mektuplarında, üniversitede neler yaptığınızı tek tek anlatırdın. Kahvaltıda ne yediğinizi, tasarruflu olmanın yollarını; maddi durumu iyi olmayan arkadaşlarınızın, acıkmasınlar diye hafta sonları öğlene kadar uyuduklarını yazardın. Hatta bazı arkadaşlarınızın harçlığının gelmediğini ve o arkadaşlarınıza da ay sonuna kadar yardımcı olduğunuzu, ay sonunu böyle idareli getirmeye çalıştığınızı yazar dururdun.

Türkiye'de meslek sahibi olup da birşey yapılamıyacağını yazardın bir de. Ama seni en çok üzen, gözünün önünde oda arkadaşının sağ görüşlü öğrenciler tarafından öldüresiye dövülmesiydi. Bunu da yazmıştın. Hatırlıyor musun; *"bu duruma ne kadar dayanılır"* diye sormuştun bana. Cevapım olmamıştı, cevap verememiştim sana. Zaten bu soruya ne gibi bir cevap verilebilirdi ki.

Ama senin haksızlıklara boyun eğecek bir çocuk olmadığını biliyordum ve korkuyordum. Ve boyun eğmedin. Kız arkadaşına mektup yazıp, onu öyle apansız bırakıp gittiğin için özür dilemiş ve seni anlamasını istemiştin. Mektubunda, daha önemli işlerinin olduğunu söylüyordun, mektubun sen gittikten sonra ulaştı eline.

Hatırlıyorum da en büyük amacın üniversiteyi bitirmekti. Evin küçük oğluydun. Çok büyük heyecanla başlamıştın üniversiteye. Kazanabilmek için, gece sabahlara kadar ders çalışırdın. Maraş'ın Ekinözü ilçesinde başlamıştın liseye. Orayı beğenmeyince, daha iyi eğitim almak için İskendurun'a, benim yanıma gelmiştin. Mahmut ağabeyine, "ağabey, orada gençler liseyi bitirmiş olmak için askeri düzen gibi sabah git öğlen gel yapar, ama ben okuluma devam etmek istediğim için buraya geldim" demiştin. Çok çalışıp, geceni gündüzüne katıp sınavı kazanmıştın. Kışın okula gider, yazın çalışırdın babama yardım olsun diye.

Hatırlar mısın; bir yaz günü köyde yaralı üç gerilla saklanmış diye, askerler bütün köylüleri çeşmenin yanına toplamıştı. O anda yaşanan onca duygu karmaşası ve kafamızdaki binlerce cevapsız soruya rağmen, her olaydan olduğu gibi bu olaydan da gülecek bir şeyler çıkarmıştın. Bir askerin yaşlı Mehmet amcaya 'senin yaşın kaç' sorusuna, Mehmet amcanın "oğlum" diye cevap vermesi karşısında askerin güldüğünü anlatır kendin de katıla katıla gülerek. Ya komşu köydeki düğün için otobüs tutulduğunda sen ve emoğlu Ahmed'in (Renas Sümbül) düğüne yürüyerek gidişi. O zaman kimse anlam verememişti böyle yürüyerek gidişinize. Neden üniversiteli gençler düğüne yürüyerek gittiler diye şaşırmışlardı. Ama artık herkes biliyor neden yürüyerek gittiğinizi. Ve sizlerle gurur duyuyor.

Evet, değişen birşey yok kardeşim. Herşey aynı, kötü olan tek şey, annem ve babamın yıkılışı. Sen, *"annem bana kızmaz"* demiştin ya. Bana son telefon konuşmasında –rahat uyu annem– sana hiç kızmadı, sen her zaman annemin küçük oğlusun ve öyle kalacaksın.

Bir de sarkık yanaklı dediğin yeğenin vardı ya, o zaman bir yaşındaydı, şimdi dokuz yaşında ve durmadan 'anne, neden küçük dayı gerilla oldu' diyor. Bu soruyu en güzel sen cevaplardın. Ben cevaplayamam. Bu soruya cevabım koca bir özlem olur, durmadan anılarını anlatmak olur, göz yaşıyla karışık gülme olur, sessizlik olur. Sen soruları en güzel cevaplayandın kardeşim.

Seni hiçbir zaman unutmayacağız sen hep bizimle yaşayacaksın.

Ablan Selver Demir (Temirci)

Emeğin anlatıcısı bir yoldaş

Yüreğimizi binbir parçaya bölen acılarımızı ölçecek bir takvim; özlemlerimizi, yani nefes aldığımız zamanlar boyunca dinmeyen bir sızı gibi içimizi kavuran özlemlerimizi ya da anılarımızı unutturacak bir zaman dilimi var mıdır?

Adı, soyadı: **Şefik ACABEK**
Kod adı: **Bendiwelat**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik Mardin, 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992 Derik**
Şehadet tarihi ve yeri: **Haziran 2004, Kandil**

bu gece
ey dağların rüzgarı
silme gözlerimin buğusunu
bırak karışsın geceye
bırak tırnaklarının dipleri sızlasın
paramparça yüreğime
gel yoldaş ol bu gece
bir hüzün şarkısı gibi anlat
yıldızsız aysız ekmeksiz gecelerde
okşadın mı saçlarını
sildin mi terini
ey dağların cananı
sevdin mi onları sende
yaralı bir kuş kanadı gibi
titredi mi yüreğin senin de her eylemde
haykırdın mı
aç gözlerini uyan
ne olur sen ölme ben öleyim ah
ben bileyim yoldaş
senin yerine dedin mi
incitmedin değil mi
biliyorsun ağırdır yaraları
kanıyordu sıcaktı daha
sararken kollarınla
sızlatmadın değil mi
ah özgürlük rüzgarı
ruhumun yoldaşı
sen ki tarihin isyanısın
toprağın kokusu
nehirlerin şarkısı
yüreğin çığlığısın
gel sevdayı anlat bana

damarları yırtan acıyı
söyle sende yoldaş oldun mu
onlarasen de sevdin mi onları
benim sevdiğim gibi söylegel
ey dağların yoldaşı
koy başını dizime usulca
anlat bana, sevdayı anlat
düşlerken toprağa onlara
son defa çarparken yürek
gözlerinde kalan
umudu anlat bana

Bendiwelat (Şefik Acabek)

Bendiwelat (Şefik Acabek)

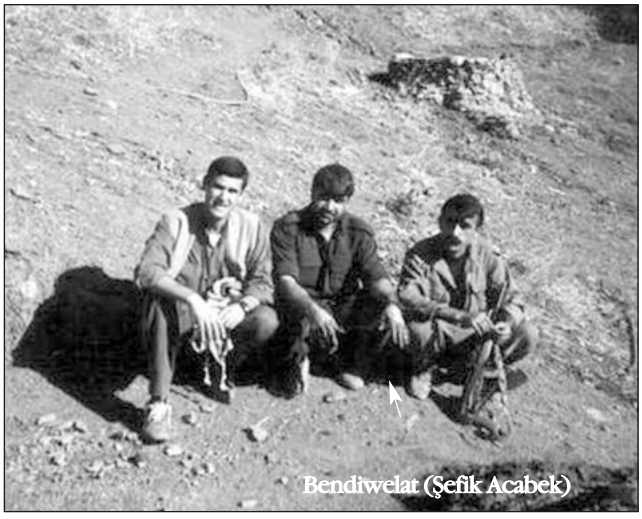
Bendiwelat (Şefik Acabek)

benim de oğullarım vardı
o dağlarda yırtıcı hayalleri vardı
yarışırdı keskin soluğunla
hani gülünce
bahar akardı peşinden
ağaçlar çiçeğe dururdu
güneş gülerdi sımsıcak
hani dört mevsim reyhan kokardı
saçları
fırat dicleye
zin meme kavuşurdu sesinde
yüreğimizin sevgilisiydi hani

Temmuz ayı şehitleri

senden bana yol kesen
bir uçurum dehşeti değil ayrılık
bir mecra ve kaynak ilişkisi
yani mecnun işi çılgın bir macera
tümüyle kaynak aslında
kendisi olan ve kaçan kendindeki uzağa
sonsuzluğa sessiz bir çağrı
tetiğe işmar eden hedef
duyduğum en zalim ilenç
sevgilinin dilindeki acı beddua
menzili kısa
sakın durma diyorum
yürü ve kulaç at tekmil ufuklara
dizlerime hükmeden denli soluğun mevcutsa hala
bütün uzaklıklar beni bulsun

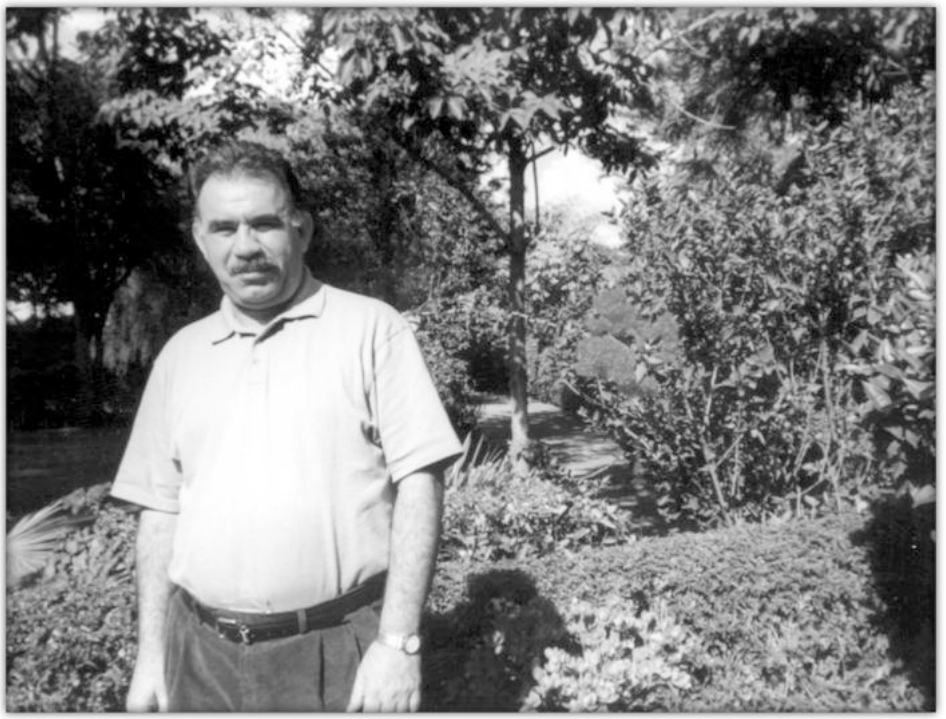

"Bu meşaleyi söndürtmemek için çok yetkin olmaya çalıştım. Onların yaşamla kurdukları bağı değerlendirmeye özen gösterdim. Yaşayanların yaşamını şehadete yakın kılarak, şehitleri yaşama ve yaşayanları da şehitlere yaklaştırarak köprü olma rolünü iyi oynamaya çalıştım. Başka türlü karşılık vermek mümkün değildir. Şehidin yaşamındaki büyük anlamı bilmekle birlikte , onu yaşam gücüne dönüştürmenin büyük ustalık, sabır ve dayanma gücü istediğini bilerek, bunun sorumluluğunu duyarak köprü olma rolüne adam akıllı sarıldım. Gafilce yaşayanların gafletini durdurmaya, yaşam sahtekarlığına geçit vermemeye çalıştık. Adeta şehidi teorileştirdik, savaş teorisine dönüştürdük. Sahte yaşamın önünü kestiğimiz kadar, şehidin teorisiyle yaşamı bir kez daha canlandırmaya, kaynaştırmaya ve çare olmaya çalıştık. Gelişmeler oldu, şehit yaşama geçirildi. Yaşam biraz şehide göre oldu"

Önder Apo

Ona benzesin istiyoruz gözlerimiz

hiçbir şeye benzemiyor
zamansız vedaların sızısı başka
sabahsız uykulara
yatsanız da
başka göğün mavisine
uyansanız da
özlüyorum
utandırmayan ellerinizi
üşümeyesiniz
sevgimle sarıyorum sizi

Adı, soyadı: **Ferhat ŞUT**
Kod adı: **Behzat MALAZGİRT**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992 Malazgirt**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Temmuz 2004, Şehidan/İran**

Bu kadar içten gülen gözlerle bize bakan bir resme takılmadan, durup durup bakmadan edemiyor insan. Nasıl da kendinden emin, yaşam sevinciyle bakıyor bizlere. Ve yaşam, moral, ruh veren gözlerle sanki birazdan bizimle konuşacak; soğuk Serhat gecelerinin anılarını tazeleyecek, her bahar karı delerek çıkan berfinlerin coşkusunda sürecek...

Durup bu sesi dinlemek, onunla Kürdistan'ı boydan boya gezmek, adımladığı her patikada ektiği umutları birlikte toplamak isterken, bir anda her şeyin bir düş olduğunu düşünüyorum. Bir resim nasıl bu kadar canlı ve hayat kokabilir? Ve sonra, o gözlerin artık hayata yine öyle ışıltılı bakmadığına nasıl inanılır? Ölüm ve yaşam arasındaki fark böylesi ince mi? Saniyelerle mi, duygularla mı, bir gün dönümü kadarlık bir zamanla mı ölçülür? İşte bunu bilmek istiyorum. Bu düş sürüp gidiyor mu hep, bunu bilmek istiyorum.

Zamanın ötesine taşmış o gülüşler bir ömür boyu misafiri olsun hayallerimizin istiyorum. Her arşınladığımız adımda bir adım önümüzde yürüyen, arkasına bakıp bakıp gülen o insan, bütün yollarda bizimle olsun istiyorum. Her zaman olduğu gibi bize anılarını anlatsın biz dinleyelim istiyorum. O'nunla coşup, O'nunla hüzünlenelim istiyorum. Ve hüznün bulutlarını gülüşüye dağıttığı o günleri özlüyorum, özlüyoruz.

Her an yaşamı yeniden yaratmanın kavgasında büyümüştü Behzat yoldaş. Bu yüzden o gözler hep gülerek baktı, hayat koktu.

Behzat arkadaş 1971 yılında dünyaya gelmişti. Ailesinden ve çevresinden gerillaya katılımlar olmuştu. Bu insanların katılımı, direnişi, dağlara sevdaları O'nu da derinden etkilemişti. Yurtsever bir çevreden geliyordu. O da bu yurtseverlik duygularıyla büyüdü. O zamanlar insanlar mücadeleyi, PKK'yi haykıramıyordu, yerin kulağı vardır misali fısıltılarla konuşuyorlardı. Ve O, bütün bu fısıltılı konuşmaya kulak kabartıyordu fırsat buldukça. Sonra halk boğazını yırtırcasına avazı çıktığı

Behzat (Ferhat Sut)

kadar haykırmaya başladı mücadeleyi. Lise yıllarında yurtseverlik duyguları bilinçle yoğrulur. Ve bir selin akışıdır yüreğinde hissettiği. Ve gerillaya katılma kararı alır. Zamanı gelmiştir dağlarla kuşanmanın.

Kürdistan'ın coğrafik olarak en zor alanlarından birisi olan Serhat'ta katılmıştı gerillaya. İnsanda bütün yoğunluğuyla özgürlük duygusunu uyandırıyordu bu uçsuz bucaksız yaylalar. Engin bir deniz gibiydi ayaklarının altında uzayıp giden.

Behzat yoldaş, en olmaz denilen kayalıklarda açan çiçekler misali boy veren yaşamın, bunu yaratmanın bir parçasıydı artık. O'nun özgürlük sevdası Ararat'tan doğan güneşin kızıllığındaydı. Karşısında çıkan her zorluğu o kızıllıkta eritirdi. Çünkü Apocu mücadele felsefesinin adı olan, '*en olmadık anlarda imkansızı başarmanın, karanlıkları yırtmanın*' sırrına ermişti. Her zorluk, O'nda yeni bir çıkışın adı olmaya başlar.

Behzat arkadaş, Serhat'ta başlayan yürüyüşünü Zagroslar'da sürdürür. Bakışları Ararat'ın semalarında asılı kalan yüzlerce şehit yoldaşının anısını sırtlayarak yürür Zagros'a. Onlara layık olmanın, anılarını büyütmenin son sözünü verirken, o bakışları da yüreğine nakşeder.

Behzat arkadaş şehitler gerçeğine göre yaşamanın, onları yaşamsallaştırmanın en sade ifadesi olarak hiçbir zaman yüreğini unutmanın dipsiz kuyusuna düşürmez. Onlara, gidenlere göre yaşamak O'nda bir amaç, bir ilke olur. Ve bu ilke O'nda bir tutkunun adı olur, yaşamın anlamı olur. Yaşam aynası olur.

Hareket olarak yaşadığımız zorlu süreçlerde, Behzat arkadaş zor dönemlerin militan kişiliğini sergiler. O fırtınalarda, ihanetlerde yüreğininin kapılarını sıkı sıkıya kapatarak, anılarına sarılır sımsıkı. Serhat'ın uçsuz bucaksız zozanlarında asılı kalan gülüşlere kulak kabartır. Çay yapmak için saatlerce uğraşırlardı. Rüzgar ateşlerini söndürmesin diye çaydanın etrafında çember kurarlardı. Göreve giderken bazen öğlenin o yakıcı güneşinin altında saatlerce sırt üstü uzanmaları gerekirdi. Hüzne boğulan öyle çok anısı vardı ki. Bunca anı belleğinle dipdiri dururken tasfiyecilerin o ölüm soğukluğundaki sesini duyabilir miydi? Yüreği sadece şehit yoldaşlarına, yani PKK'nin gerçek değerlerine açıktı. Bunlardan gayrısını içeri almaz ve hiçbirinin ruhuna dokunmasına izin vermez. Yüreğini her

"Zamanın ötesine taşmış o gülüşler bir ömür boyu hayallerimizin misafiri olsun istiyorum. Her arşınladığımız adımda bir adım önümüzde yürüyen, o insan, bütün yollarda bizimle olsun istiyorum. Her zaman olduğu gibi bize aılarını anlatsın biz dinleyelim istiyorum"

Behzat (Ferhat Sut)

fırtınada sağlam tutan, güneşi içen bir Apocu militan olarak, korkak ve hain yüreklere en güçlü cevabı kendi duruşuyla verirdi.

Alt üst oluş süreçlerinde, birçoğunun aç kurtlar gibi pay kapmaya çalıştığı anlarda, binlerce şehit yoldaşının umutlarını yaşatmaya çalışarak, Başkan Apo'nun mücadele çizgisinde yürümenin kararlılığını sergiledi. Çünkü O, bu mücadelenin köklerinin ne kadar sağlam olduğunu ve bu kökler üzerinde yeşeren gerçeğin hiçbir zaman kurutulamayacağını biliyordu.

Ve Behzat arkadaş, tarihin sözü kendi kahramanlarına bıraktığı bir dönemde bir kez daha konuşur. Silahıyla, eylemiyle, yaşamıyla konuşur. Ancak böylesi kahramanlık özünü taşıyanlar sert fırtınalar karşısında ayakta kalabilir, karanlığı yırtabilir. Korkak ve hainler kendilerini saklayacak bir yer ararken, onlar kendilerini halkların yüreğine nakşederler.

Behzat arkadaşın resmine bakınca O'nun hayat kokan gözlerinin kaynağını bir kez daha görüyoruz. O gözlerde haksızlığa ve ihanete karşı tarihe son sözünü söyleyen bir öfke, yüreği Ağrı'nın göğüne asılı kalmış bir hasret ve ihanetin dipsiz kuyusuna düşmeyen haklı gururu görüyoruz.

Evet, bütün bunları o resimden okuyoruz. Ve düş değil hiçbir şey, çünkü o gözler bize hayat veriyor. O'nun gözlerinden taşan ışıltıyla aydınlanıyor yürüdüğümüz zifir karanlıklar. O'nun gözlerinden taşan sevince benziyor ayrılıklardan, acılardan ve yitirmelerden arta kalan sevinçlerimiz. O'na benzemeye başlıyor gözlerimiz...

Mücadele arkadaşları

Behzat (Ferhat Sut)

Hikayemiz kutsal anamızın yüzüne yakışana kadar kavgadayız

'Başaklar toprağa bakarak büyümedi. Çocuklarımızı öldürdüler, nehirlerimizi kana buladılar, topraklarımızı çatlattılar ve herşeyimizi arsızca çaldılar

Adı, soyadı: **İkram ERGÜL**
Kod adı: **Doğan**
Doğum yeri ve tarihi: **Yüksekova, 1985**
Mücadeleye katılım tarihi: **Ekim 2003, Xınere**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Temmuz 2004 Şehidan/İran**

Cilo'nun yüreği, Çarçela'nın asiliği ve ikisinin hırçınlığından 'DOĞAN' bir yürek... Kendini kandırmayan gerçekliğiyle onurlu bir yaşam felsefesi anlatıyordu bize.

"Kutsal kitaplarda sözü edilen o coğrafya, Adem bahçesi Mezopotamya. Tüm doğurganlığıyla insanlığa beşik olan kutsal ana. Sevgiyi, barışı, özgürlüğü, eşitliği ve adaleti bir yaşam felsefesi olarak çocuklarına öğreten ana. Düş değil gerçek. Yani zaman içinde varlık olmanın mekanı. İşte böyle bir coğrafyada severek, özgürce varoluyorduk.

Güzelliği şahitlik ediyordu bize. Koynunda büyüyorduk. Geceleri tüm parlaklığıyla yıldızlar bize göz kırpar, rüyalarımızda bize eşlik ederdi. Güneş tüm aydınlığıyla yüreğimizi öptüğünde, hep beraber ekmeğe koşardık. Ekmeğin kutsallığında oluşmanın ahlaklı yaşamında daha da güzelleşiyorduk. Kimi zaman ay bizi kıskanır, çocukluğumuz ona gülümsediğinde ise utanırdı. Sonra gecede daha bir parlardı."

Bunları anlatınca, gözlerinde bir ışıltı, yüzündeki gülümseme ile bir çocuk saflığını taşırdı. Anlatırken kimi zaman susar, ama suskunluğu altındaki volkanda yürekler büyüdükçe büyür, bize taşardı. Anlatmaya devam ederken, bu sefer yüzü bir öfke, gözleri nefret seline dönüşürdü.

"Sonra, insan kılığına bürünmüş canavarlar geldi. Kutsal olan her şeyimizi kendi yarattıkları tanrılar adına çalmak için geldiler. Tüm karanlık ve kötülüklerini kustular. Kendilerine benzeyen korkunç hikayeleriyle, insanların beyinlerine korkunun hızla bulaşan zehrini akıttılar. Zihinleri karartıp, tarihin böyle başladığına inandırmaya çalıştılar Mezopotamya'nın gül yüzlü çocuklarını.

Sözde kutsallıkları adına, emeğimizi savaşlarda pazarladılar. Her gün toprak ananın bağrına binlerce hançer sapladılar. Her yerinden yaraladılar. Ve onca savaşı, O'nun sevgi dolu, emekçi bağrında yaptılar. Yordular O'nu, yordular gül yüzlü çocuklarını.

"Baskılara rağmen alamadıkları da vardı bizden: umudumuz ve düşlerimiz. Yüreklerimize karanlık hükmedemezdi. Çünkü biz yüce dağların ardında 'DOĞAN ateşin ve güneşin çocuklarıydık. Umudumuz ve düşlerimiz sarmıştı bütün benliğimizi. Bizi öldürmek bile umutlarımızı almaya yetmeyecekti. Çünkü biz Mezopotamya'nın, dağların çocuklarıydık"

Maskelerini gizlemek için gökyüzüne çekildiler sonra. Birer birer, yüzer yüzer, biner biner yok etmeye başlayıp, köle pazarları kurdular yeryüzünde. Barışın, kardeşliğin, dayanışmanın, güzelliğin, sevginin coğrafyası kanıyordu durmadan. Solunan havada kan kokusu. Rüzgar, ölülerimizin iniltisini taşıyordu ve nehirler kanlı akıyordu. Düşe benzeyen o gerçek şimdi bir kabusa dönmüştü. Topraklarımızın mavi göğünde artık kara bulutlar vardı. Bereketli topraklarımız suya hasret topraklara dönüştü, çatladı. Başaklar toprağa bakarak büyümedi. Çocuklarımızı öldürdüler, nehirlerimizi kana buladılar, topraklarımızı çatlattılar ve neyimiz var neyimiz yok hepsini arsızca çaldılar.

Bütün bu baskılara rağmen alamadıkları da vardı bizden; umudumuz ve düşlerimiz. Karanlık yüreklerimize hükmedemezdi. Çünkü biz yüce dağların ardında 'DOĞAN' ateşin ve güneşin çocuklarıydık. Umudumuz ve düşlerimiz sarpa sarmıştı bütün benliğimizi. Bizi öldürmek bile umutlarımızı almaya yetmeyecekti. İhanetlere ve karanlıklara inat, binyıllarca direndik. Çünkü biz Mezopotamya'nın, dağların çocuklarıydık. Biz özgürlüğe sevdalı yüreklerdik."

Bu hikayeleri düşsel bir dille anlatıp, gerçeğe yakınlaştıran da hep Doğan olurdu. Mezopotamya'nın hikayesini O'ndan dinlemek bir başkaydı.

Doğan da o yiğit çocuklardan biriydi. Yüreğindeki coşku ve heyecanın yüzündeki izdüşümleri, Mezopotamyalı olmanın sınırsızlığını anlatırdı. O, binyıllardır Kürdün bir parçası olmuş acı ve ağıtlarla büyüyen halkının tüm çocukları gibi, yaşından daha büyük bir olgunluğa ve mütevazılığa sahipti. Ne zaman düş ülkesinin hikayelerini dinlemek istesek, umutla bakan sevinçli gözlerini ufuklara bırakır ve anlatmaya başlardı. Arada, gözlerinde yanıp sönen o pırıltıların göklere gizlenen sahte kutsallıklara dair olduğunu artık anlamıştık O'nu tanıdıkça. Ve anlatmaya devam ediyordu

"İnsanlığın kaybettiği umut ve düşlerden bir çocuk doğdu. O doğduğunda, karanlığın tanrılarının beyinlerdeki hükmü de son buldu. O, insanlığın özlemlerinde büyüyerek, eyleme dönüştü. Yarattığı özgürlük mücadelesiyle Kürdün ve insanlığın yeniden doğuşu olarak ihanetlerle dolu tarihe son verip, direniş ve kahramanlığın tarihini yarattı hayallerine ihanet etmeyen çocuklarla.

Özgürlük mücadelemizin direniş ve kahramanlık sembolü şehitlerimize sıra gelince; onlar, güneşimizin aydınlığında kutsal bir ahlak öğretisidir. Onurlu bir yaşam için şehitlerimizin izinde yürümek, onların anılarıyla büyümek, bıraktıkları hayalleriyle doğmak, direnişlerini zaferle taçlandırmak gerekir" diyordu.

O öğretmeye, biz öğrenmeye devam ediyorduk. Yaşamın onlarda gizli olanı yakalayıp, süreklileşen bir eyleme dönüştürmek olduğunu O'ndan öğreniyorduk. Gözleri derinlere dalıp durgunlaştığında, vicdani sorgulamasının O'nu Önderliğe, şehitlerimize ve halkımıza yaraşır bir devrimci militan olmanın savaşımında kıyasıya vuruşturduğunu anlardık. Sancılı da olsa, iç savaşımında kendini kandırmayan, korkularına dahi iradeli yaklaşan, yenik düşmeyen bir duruşu vardı. "... Çünkü korkuların gölgesinde büyük aşklar da yaşanır" diyordu. Büyük aşkların ve yaşamın ancak kişinin korkularıyla

yüzleşmesiyle gerçekleşeceğini biliyordu. Gerilla özlemini ve gerilla olmanın coşkusunu, o güzel sesiyle halaya dururken söylediği, "Cilê gerilla sore, lo berxo lo berxo, lo berxo gerilla" türküsüyle yaşardı.

Duygular büyüyüp çoğaldıkça, yaşamın eyleme dönüştüğünü vurgulardı. Eyleme dönüşmek, eylem insanı olmak, sevgi dolu bir gidişti O'nun için. Ve sevgi, yaşanarak, sınanarak, netleşerek güzelleşmekti. Bazen yüreğinden akıp gelenleri kaleme dökmek isterdi, ama zorlanırdı. Kelimeler, yüreğinde

hissettiklerinin karşısında her defasında kifayetsizleşirdi.

Asıl telaşı özeleştirisinde yaşardı. Kendine kızıyordu, çünkü pratikçe bir cevaptı vermek istediği. Zaman, kaybedilen tüm kutsal değerlerlerimizi kazanma, büyük bir kavga zamanıydı. Süzülecekti kavganın içinde kendince, kavganın 'DOĞAN'ı olmak için koşacaktı.

'DOĞAN' yeni savaşçıydı... Sınırsızlığın ilk anlarındaydı. Tazeydi, ama her şeye rağmen yaşam eylemliliğindeydi.

Çabuk geldi ölüm; daha varamadan tadına kavganın, haince ve çok çabuk. Şehidan'dan gökyüzü ülkesine gitmek için katıldı o kervana.

Şimdi ise şehit... Mezopotamya'nın derinlerine ekilen bir özgürlük tohumu artık. Tarihin üstüne basıp geçemeyeceği bir kahramanlık artık O. Tüm öğrettiklerini yüreğinde bir volkan gibi yaşayan şehit. Sen de biliyordun ki yeniden doğmak kolay olmayacaktı. Ama kim korkardı ki? Paylaştıkça zulalarda yalnızlığımızı, tek kalmazdık değil mi? Arkandan donakaldı bahar. Bilir misin niye? Çünkü çiçeklerindeki yeniden doğuşa inanır, bilir bahar. Bir çiçeğini, bir emeğini ezdiler diye böylesi ağlamaklı oldu bahar.

Kimbilir bu topraklar daha temiz kalabilmek için kaç kan çiçeği ile sulanmıştır. Yine de her birine evren kadar geniş bir yer ayırabilir bağrında. Evren kadar geniş bir acı duyabilir her biri için. Çünkü bilir yirmi birinde gelen ateşin çocuklarını.

Şimdi biz düşünüyoruz hem ardından, hem seninle beraber. Karanlığın içinde erimesin diye düşlerimiz, uğraştayız. Bizlere anlattığın düş ülkesinin hikayesinin sonu köleliğe dur diyenlerden yana bitsin diye dağları mesken tutmuşuz. Hikayemizin sonu kutsal anamızın yüzüne yakışana kadar kavgadayız Doğan, sana sözümüz bu olsun.

Mücadele arkadaşları

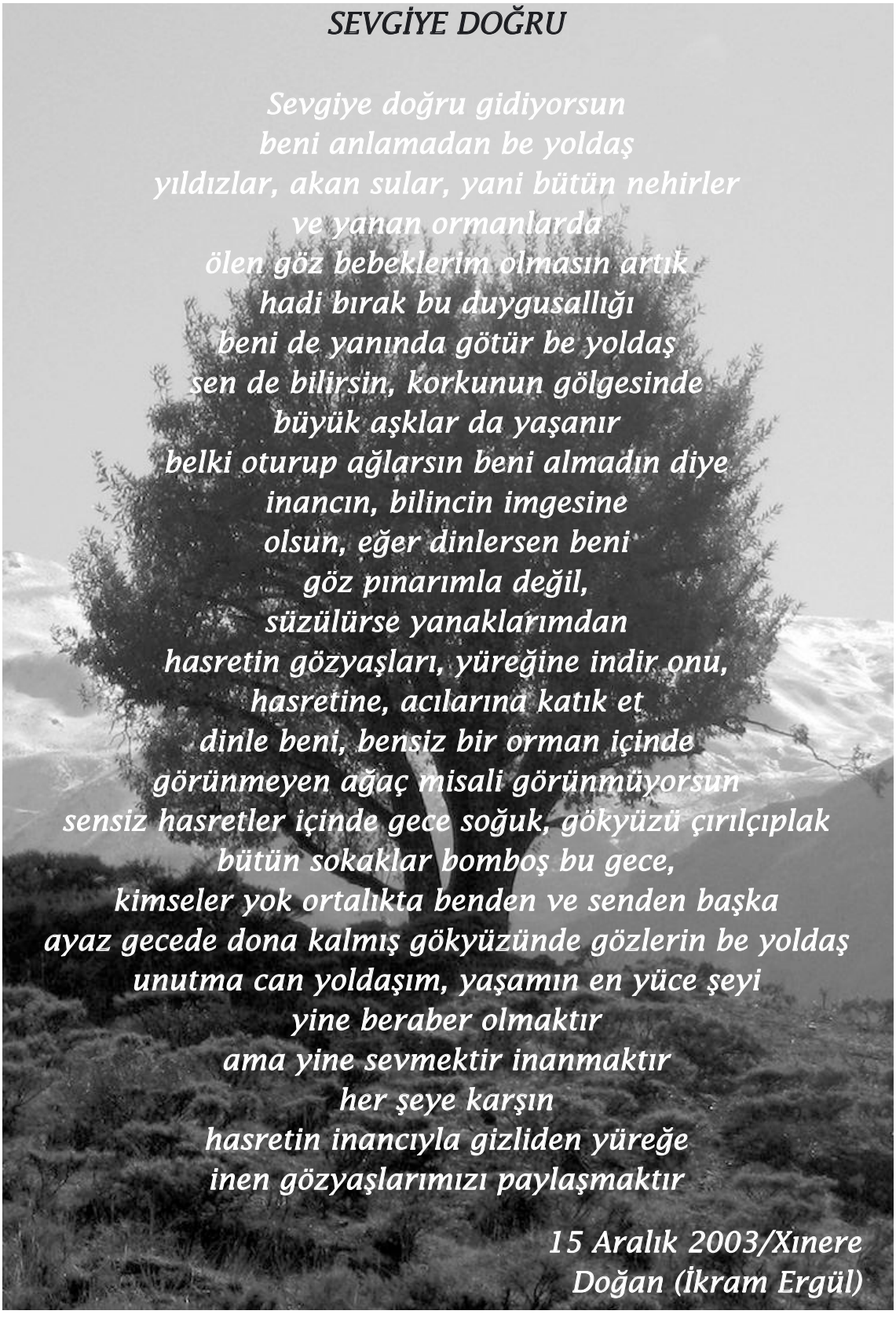

SEVGİYE DOĞRU

Sevgiye doğru gidiyorsun
beni anlamadan be yoldaş
yıldızlar, akan sular, yani bütün nehirler
ve yanan ormanlarda
ölen göz bebeklerim olmasın artık
hadi bırak bu duygusallığı
beni de yanında götür be yoldaş
sen de bilirsin, korkunun gölgesinde
büyük aşklar da yaşanır
belki oturup ağlarsın beni almadın diye
inancın, bilincin imgesine
olsun, eğer dinlersen beni
göz pınarımla değil,
süzülürse yanaklarımdan
hasretin gözyaşları, yüreğine indir onu,
hasretine, acılarına katık et
dinle beni, bensiz bir orman içinde
görünmeyen ağaç misali görünmüyorsun
sensiz hasretler içinde gece soğuk, gökyüzü çırılçıplak
bütün sokaklar bomboş bu gece,
kimseler yok ortalıkta benden ve senden başka
ayaz gecede dona kalmış gökyüzünde gözlerin be yoldaş
unutma can yoldaşım, yaşamın en yüce şeyi
yine beraber olmaktır
ama yine sevmektir inanmaktır
her şeye karşın
hasretin inancıyla gizliden yüreğe
inen gözyaşlarımızı paylaşmaktır

15 Aralık 2003/Xınere
Doğan (İkram Ergül)

Dağlarda filizlenen yüreğe

Bir yürek yangınıydı Abdullah yoldaş. On dört yıl süren mücadelesiyle halkın ve dağ başlarındaki yoldaşlarının yüreğinde her zaman yanacak, daha da gürleşecek özgürlük ateşiydi

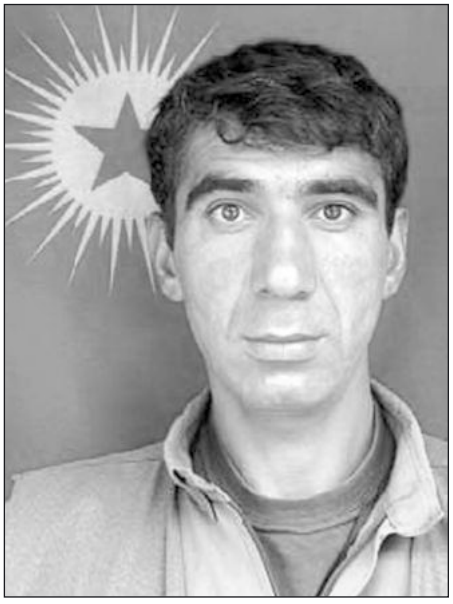

Adı, soyadı: **A.Rahim BULUT**
Kod adı: **Abdullah CEMŞİD**
Doğum yeri ve tarihi: **Ömerli Mardin, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991 Adana**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Temmuz 2004, Şehidan/İran**

Büyüyen her çocuk, hayatının en güzel demlerinde dağların yolunu tuttu bu topraklarda. Her attıkları adımda kendilerinden bir parça bırakarak yürüdüler bir uçtan bir uca. Ovalarda gün boyu kıpırtısız durarak geceyi beklediler sabırsızlıkla, zozanlarda sığınacak bir guni gölgesi aradılar; yağmurdan, borandan, tipilerden korunacak bir sığınak bulamadılar yürekleri dışında. Dağların dorukların-da özgürlük diye haykırdılar. Oradan güneşin doğuşunu selama durdular. Buz gibi pınarlardan kana kana su içtiler. Nehirlerin azgın dalgalarıyla boğuştular. Düşenler oldu, elleri ayakları buz kesilenler, ama onlar kulvarlarını bırakmadan yürümeye devam ettiler daha da çoğalarak, kendilerini çoğaltarak, hayallerini büyüterek...

Abdullah heval de 18'inde, gençliğinin en heyecanlı, en keskin döneminde katıldı gerillaya. Kendisinden önce gidenler gibi, O da halkının yaşadığı acılara kayıtsız kalamazdı. Ve O'ndan sonra gelecekler de olacaktı. Bir yangın seliydi bu.

Hayatın bahşettiği en değerli armağan olan canını, hayatının en güzel demini, gençliğinin coşkusunu, enerjisini halkının özgürlük mücadelesine katmak istemişti. Bundan daha onurlu bir yaşam yoktu bu topraklarda. Ölümlere, faili meçhul (belli) cinayetlere, talanlara, yakılıp yıkılan köylere, zorla yerinden yurdundan göç ettirilen halkının acılarına kendi yaşamının ateşini ışık tutar. O'nun, onların tuttuğu ışıkla yine hayat bulacaktır o sessizliğe bürünmüş, çocuk seslerine hasret kalmış topraklar. Bu ışıkla yeşerecektir o topraklar.

Öyle bir zamanda katılır ki Abdullah heval, hiçbir ikircikliğe yer yoktur kavgaya atılırken. Öyle kıyısından köşesinden tutulacak gibi değil, tam ortasından dalacak gibi diridir günler. Sistem içinde bir saniye bile nefes alınamayacak kadar nettir saflar. Dostun dost, düşmanın düşmandan başka hiçbir tanıma sığmadığı amansız bir zamandır.

1991 serhildanları sürecinde güne, "rojbaş gerilla" denerek başlanırdı. Her yer bir mevzidir halkın

gözünde. Sadece dağlar değil, yoksulluk ve göç kokan varoşlar; bir şehrin içinde kendi dünyası içine saklanmış, zamanı gelince avazı çıktığı kadar bağırmayı bekleyen sessiz gecekondu mahalleleri de birer mevzidir.

Abdullah heval de serhildanlar döneminde kendi safını belirleyerek, bunu bir yaşam tercihi haline getirir. Belki de yaptığı şey, sadece daha sağlam bir mevziye geçmektir. O'nun serhildan ortamından dağlara akışı böyle oldu. Bu seferki, daha uzun kalınacak, uğrunda ömür verilecek bir mevzidir. Serhildanlardaki barikatlar gibi değildir. Hep oradadır. Dağlarla yekvücut olmuş bir yaşamdı onlarınki. Fedakarlığıyla, cesaretiyle, sevgisiyle düşmanın tam karşısında yıkılmaz bir barikat gibi duruyordu gerilla yaşamı. Yıkılmaz bir kale gibiydi onlar. Onlar, kavganın sıcaklığıyla yüreklerini büyüten onurlu insanlardı.

Abdullah heval de genç yaşında girdiği kavganın sıcaklığında büyütür yüreğini. Barikatlardan mevzilere mekan değiştirirken, özgürlük denen ülkeyi keşfe çıkarken, rotasını şaşmayan bir serüvencidir O.

Halkının ve özgürlüğe inanan insanlığın umudu ve yarını olan Kürdistan gerillasının bir üyesi olarak, tam 14 yıl süren bir yürüyüşün sahibi olur. Agitlerin diyarı Botan'dan, fethedilemeyen Zagroslar'ın asi dağlarına uzanan uzun bir serüvendir O'nunki. Adım attığı her alan, bir özgürlük mevzisidir O'nun için. Bu yüzden tam da bir serüvenciye yaraşır biçimde, ait olduğu bir mekan da yoktur. Bir yerde başarıyı yakaladığında orada duramaz artık. Çünkü keşfedilecek nice coğrafya, aşılacak nice sınır beklemektedir O'nu. Böyle bir ruhla, her zaman savaşın en kızgın olduğu alanlarda büyük bir cesaretin ve atikliğin sahibi oldu.

Abdullah (A.Rahim Bulut)

Acımasız savaş koşullarında iki kez de yaralanmıştı. Her zaman olduğu gibi, yaralanmalarında da ölüme meydan okumuştu. İyileşir iyileşmez de yine dağların koynuna atmıştı kendini. Yaralarının dermanının sevdalısı olduğu dağlarda olduğunu biliyordu. Dağların o tertemiz havasına ciğerlerine doldurması yetecektir yaralarının iyice kapanması için.

Gökyüzüne baktığında başını döndüren mavilikler, dağların heybetine meydan okuyan uzun yol yürüyüşleri, görevlerde sırtından akan ter, sabah keşfinden sonra yakılan ateşin alazı, avcuna doldurduğu buz gibi su... İşte yaralarını iyileştirecek, O'nu mutlu edecek mekan.

Dağları mesken eylemişti O'nun yüreği.

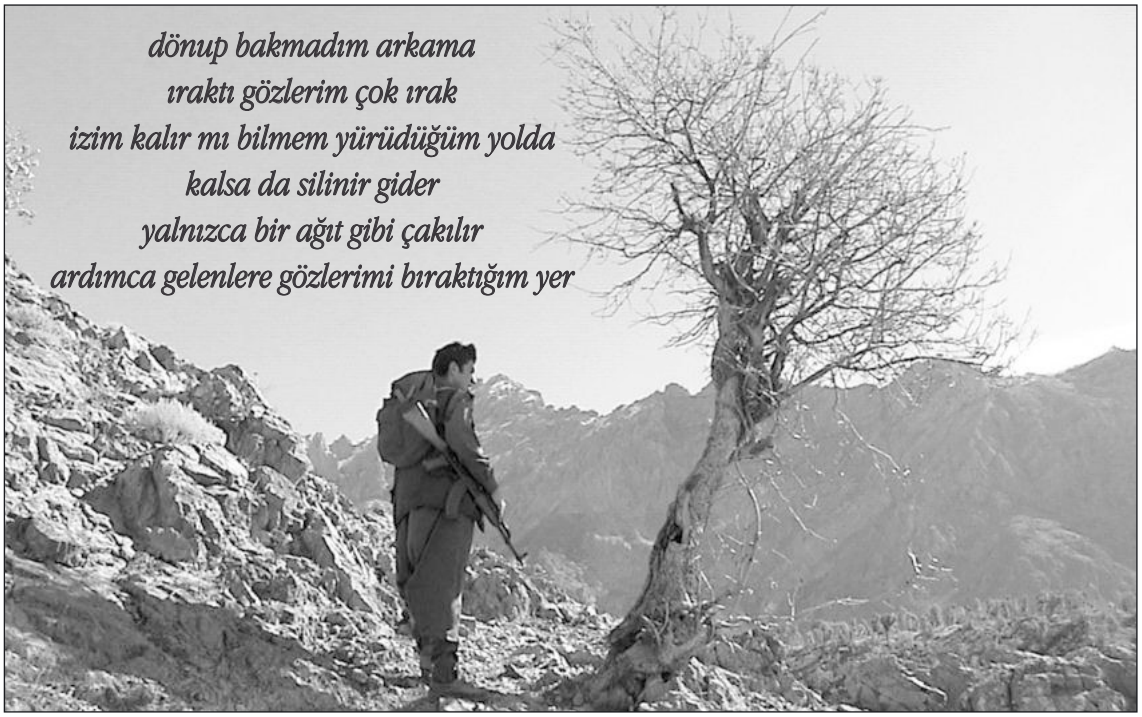

Abdullah heval dağlarda filizlenmiş, orada boy vermiş ve dağlarda kök salmıştı. O'nu dağlardan koparmak, bir çiçeği dalından koparmak gibidir. Ve o bir nergis çiçeğidir en derin uçurumlarda yeşeren. Hayatının kaynağının dağlar olduğunu ilk günden son güne hep bildi ve orada yaşayabilmesi için de yapması gerekenleri...

Yeni alanlar beklemektedir O'nu. Serüvenine başka bir mekandan devam edecektir bu kez. Doğu Kürdistan halkının yanında olmanın büyük heyecanıyla Şehidan alanına geçer Abdullah heval.

Özgürlük mücadelesi gün geçtikçe büyümektedir. Bir halkın özgürlük mücadelesi olmaktan çıkmış, Ortadoğu'da ezilen halkların umudu olmaya başlamıştır. Her geçen gün daha da büyümektedir mücadele. Güneş daha da parlamaktadır bu topraklarda. Aydınlıktan korkup en koyu kuytuluklara sığınanlar da vardı. Kuytuluklarında halkın üzerinde baskı yapıyor, bu baskıları her geçen biraz daha ağırlaştırıyorlardı. Doğu Kürdistan'daki halkımız da özgürlük mücadelesine aktif olarak katılıyor, boyun eğmiyordu bütün baskılara rağmen. Bu da devletin baskılarını artırması için yeterliydi. Her geçen gün biraz daha saldırganlaşıyordu.

Hain bir komployla Şehidan alaında operasyona çıktılar. Yoğun çatışmalar yaşandı o gün o topraklarda. Özgürlük savaşçıları kendilerine yakışanı yapıyor direniyorlardı.

Bu yoğun çatışma ortamında ***Behzat (Ferhat Şut), Doğan (İkram Ergül), Harun (Lokman Ergün)*** yoldaşlarıyla birlikte şehitler kervanına katılır.

Bir yürek yangınıydı Abdullah yoldaş. On dört yıl süren mücadelesiyle halkın ve dağ başlarındaki yoldaşlarının yüreğinde her zaman yanacak, daha da gürleşecek özgürlük ateşidir.

İhanetin ve komploculuğun kararttığı yüreklere karşı, halkının aydınlık yarını olabilen yürekleri şahsında bir kez daha anıyor, mücadelemizi büyüttüğümüz oranda sizlere daha yakın olacağımızı, size yakın oldukça anlamlı bir yaşamın sahibi olacağımızı biliyoruz.

Anlamlı bir yaşamı yaratma sevdanızın güzelliği ile sizleri selamlıyoruz.

Mücadele arkadaşları

Seni yaşatarak anlatacağız

yırtarak geçiyor
kalbimizden
hayatı da törpüleyen
zaman
şuramızda birşey var
acıya benzer
umuda benzer
böyle günlerde herşey
hem acıya,
hem umuda benzer

Adı, soyadı: **Lokman ERGÜN**
Kod adı: **Harun SERHILDAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993 Almanya**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Temmuz 2004, Şehidan/İran**

Öyle anlar vardır ki o anın insanda yarattığı duyguları dile getirmek dünyanın en zor işi olur. Daha önce dile getirmenin zorluğunun hiç bu kadar yakıcı hissedilmediği anlar... Anlatmak için hiç bir söz yetmez. Sadece o anlara tanıklık etmiş insanlar görebilir insan ruhunda açılan onulmaz yaraları. Bu anlara tanıklık edenler arasında, kimsenin çözemediği farklı bi lisan konuşulur. Sadece o tanıklığın kutsal ve yıkılmaz ortakları anlayabilir birbirini. Gerisi, kendini tekrar eden kelimeler yığınıdır. Belki de o ortak dilin bir başka anlama kavuşan niteliğidir.

Her dilin içeriğini, onu yaratan toplumun yaşadıkları belirler. Acıların da sevinçlerin de her insanda, her toplumda kavuştuğu farklı anlamlar vardır. Acı, egemenlerin pençeleri arasında sıkışmamış bir toplumda, belki bir çocuğun elinin kanamasına karşılık kullanılan bir kelimedir. Belki, normal seyrinde yürüyen bir hayatın bir kazayla ya da hastalıkla bittiği yerde kullanılır.

Kürdistan'da ise bu üç harf öyle çok anlamı sığdırıyor ki içine. İçinde ömürler gizli üç harflik bir kelime... Son kurşununa kadar savaşan bir gerillanın son sloganıdır. Yoldaşını kurtarabilmek için mevzide öne atılan bir gerillanın vuruluşudur. Gözleri önünde arkadaşlarının parçalanan bedenlerini seyretmektir. Cenazesini bile alamadan gitmek zorunda kalmaktır. Evlatlarının yolunu gözleyen anaların, başında ağlayabileceği bir mezarın bile olmayışıdır. Yaşından daha fazla sayıda kurşunlanan bir çocuk bedenidir acı. Sevinç ise çocuk yaştaki bir gerillanın eline aldığı gerçek silaha sarılmasıdır. Hep kısa anlara sığmış kavuşmalardır. İşte Kürdistan'da acıya ve sevince sadece bir kaç tanım...

Bir gerillanın dile getirmekte en çok zorlandığı ve hep zorlanacağı bir duygu da daha düne kadar birlikte olduğu bir yoldaşının şehit düşmesi karşısında yaşadıklarıdır.

Ölümle yaşamın burun buruna olduğu o ince çizgide, yanı başındaki yoldaşını her zaman kendinden önce dü-

şünmenin, gelen kurşuna kendi bedenini siper etmenin nasıl bir gerçeği ifade ettiğini ancak bu yaşamın sahibi olanlar anlayabilirdi. Yine, hain bir kurşunun yönünü değiştirip yoldaşını vurduğunda onu kurtaramamanın nasıl bir duygu olduğunu da ancak yine onlar bilirler.

Dile gelmeyen, anlatılamayan bu gerçeğin nasıl yürekler yarattığını da her gerilla kendi yoldaşının ardından içine akıttığı gözyaşlarının berraklığında görür ancak.

Akan her damla gözyaşı bir damla soluk olur yanan yüreklere. Ve yüreklerinde onların bahçesi sulanır. Bu bahçede yaşam yeşerir, ölümsüzlük yeşerir.

İşte yoldaş, senin de şehadet haberini aldığımızda yaşadıklarımı hiç anlatmaya çalışmadım. Çünkü bu duyguları hiçbir zaman dile getiremeyeceğimi biliyordum. Bu dili konuşanlar anlayabilirdi. Kutsal ortaklık adına yemin eden herkes zaten bilirdi o anda neler yaşadığımızı...

Bu solukla yaşıyor, nefes alıyoruz. Ülkenden uzak geçirdiğin yıllar, seni halkına, ülke topraklarına kavuşmanın özlemiyle büyütmüştü. Mesafeler uzadıkça, özlemin ve ülke topraklarına biçtiğin anlamlar da daha çok artıyordu. Ülke topraklarına ayak bastığında, silahı kavrayan ellerin, yaşamı dokuyacağın yeni bir sevdanın sıkılığındaydı. Ama o eller büyüyen yüreğinle çelikleşti. Silaha sarılan ellerin gibi, bu yaşama sarılan yüreğinle halkının özlemlerini topladın dağlardan. Umutlarını ektin her bahar. Onların özlemi, umudu olma tutkusu seni hiç terk etmedi.

Sen de giden yoldaşlarının ardından kimbilir kaç kez gözyaşlarını akıttın yüreğine. Ama bu yüreğin bütün yaşanılanlara rağmen nasıl hala çocuk saflığında tutulacağını bizlere gösterdin. Yıllara sığdırdığın mücadelen seni büyütürken, sen yüreğini gençliğin coşkusunda tutmayı başardın.

Her gidiş gibi senin gidişin de yüreklerimizin yaşam bahçesinde çiçekler açtırdı. Yeni bir baharın soluğu oldu bunlar yüreğimizde.

Hain bir kuşatmanın ortasında senden önce gelen mermiye kendimi siper edememenin, o an yanınızda omuz omuza olamamanın acısı yüreğimi burkarken, bir kez daha gözyaşlarımızı yüreklerimize akıtıyoruz.

Seni bu bildik kelimelerle anlatmaya çalışırken, her bir kelimeye Kürdistani bir anlam katıyorum. Acıya da sevgiye de bağlılığa da... Bu Kürdistani dille anlatacağım seni. Acını da kutsal ortaklarımla paylaşacağım Harun.

Mücadele arkadaşları

Harun (Lokman Ergün)

Yaraların kabuğu kolayca kaldırılıyor
halkın doğurgan dünyasına dalmakla
onların güneşe çarpan sesini anlamayan
dört duvarın, tel örgünün, meşhur yasakların sahipleri
seyir bile edemezken içimizdeki şenliği
yılgı yanımıza yanaşamazken
bizi kıvıl kıvıl bekliyorken hayat
yıkılmak elinde mi?
yaşamak bizim için dokunaklı bir şarkı değil ki.
Bu yürek gökle barışkın yaşamaya alışmış bir kere
ve inatla çevrilmiş toprağın çılgarına
yazık ki uzaktır kuşları, sokaklarıyla bizim olan şehir
Köpüren, köpürtücü bir hayatın nadasıdır kardeşim
bütün devrimcilerin çektikleri
biliriz dünyadaki yorgunluk habire mızraklanır
dağlarda gürbüz bir ölümdür bizim arkadaşlarınki
pusmuş bir şahanız şimdilik, ne kadar şahan olsak
ama budandıkça fışkıran da bizleriz
ölüyoruz, demek ki yaşanılacak

BİR NEHRİN MASALI

Bu nehir aşık olur çocuklar.
Onu siz bilmezsiniz...
Bir insana sevdalanmaya görsün,
onu bir kez olsun unutmaz.
Onu büyük bir sabırla bekler.
Onun gelip kıyısında diz çökmesini,
suyunu alıp yüzüne vurmasını bekler

Adı, soyadı: **Mahir SEYHAN**
Kod adı: **Rezan ULAŞ**
Doğum yeri ve tarihi: **İstanbul 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996 İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Temmuz 2004, Zap suyu/Behdinan**

Kürdistan dağlarına adım attığım ilk günlerdi. Ne bir yol biliyordum, ne herhangi bir yönün farkındaydım. Dağların derinliklerinde kaybolduğumu düşündüğüm ve önümde yürüyen arkadaşı kaybetmemek için tüm çabamı sarf ettiğim günlerdi.

Zap diye bir yerden bahsediyorlardı ve biz de oraya doğru yürüyorduk. Öylesine yabancıydım ki bu coğrafyaya, Zap'ın ne olduğunu bile bilmiyordum. Ama ısrarla oraya doğru yürüyordum.

Henüz onunla karşılaşmamıştım. Yürüdüğümüz yollar boyunca arkadaşlar ondan bahsediyorlardı ve Metina dağlarında karşılaştığımız köylülerden bir tanesi, onun aşık bir nehir olduğunu söylediğinde, ben henüz nehir bile görmemiştim.

Bir dağ evinde, yağmurdan sırılsıklam olmuş arkadaşlarımın arasında oturmuş konuşmakta olan bu köylüye iyice yaklaştım. Kürtçe konuşuyordu ve ben Kürtçe'yi de henüz öğrenememiştim.

Ama köylünün anlattıklarını da duymak, öğrenmek istiyordum. Hemen yanımdaki arkadaş, kısık sesle onun sözlerini bana aktarmaya başladı. O gece dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken, o köylüden Zap'ın bir nehir olduğunu öğrendim, hem de aşık bir nehir...

Yaşlı köylü gözlerimize baka baka anlatıyordu hikayesini ve arkadaşlarımın gülmelerine rağmen, dinletiyordu kendisini. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurdan kaçarken sığındığımız bu köy evini elbiselerimizin buğusu doldururken, bizi de masalın buğusu sarıyordu.

Çok açtım, yorgundum ve bir türlü gözlerime söz geçiremiyordum, ama köylünün dudakları arasından dökülen kelimelerin ahengi beni yavaş yavaş içine alıyordu. Kürtçe'nin bir masal dili olduğunu ilk o gece fark ettim ve artık bu masalı dinlemek istiyordum. Kürtçe ile masallar anlatılır, masallar yaşanırdı. Bu masal gerçeğini, çok sonra daha iyi fark edecektim.

— Hele söyle, o senin aşık nehrin bana da aşık olur mu?
— Önce seni görmesi gerekir.
— Hele bir bak bana, ne diyorsun, beni de beğenir, alıp götürür mü?
— Sanmam, seni almaz...
— Ben iyi yüzüyorum. Kolay kolay kendimi herkese kaptırmam...

Evin ufak çocuğu sobaya odun atıyordu. İhtiyar köylünün sözlerini dinledikçe, Güney savaşının o yorgunluk ve uykusuzluk dolu günlerinde, bir masalın içine yol aldığımı hissediyordum. Anlatılanlar hem içime korku salıyor hem de dinlemek için büyük çaba harcıyordum.

Uyumamak için sırtımı duvara yasladım. Yaşlı köylü bizlerin dağa yeni gelen gerillalar olduğumuzu biliyordu. Ve bu aşık nehrin masalını anlatacak yeni birilerini bulmak ona bayağı keyif veriyordu. Arkadaşlarımın gülüşlerine rağmen odada masaldan etkilenen birilerinin olduğunu anlamış olacak ki anlatmaktan vazgeçmiyordu.

Onun evine gelen tanrı misafirleriydik. Bizimle ekmeğini ve tuzunu paylaşmıştı. Şimdi de masallarını paylaşıyordu. Böyle şeyler öykülerde, destanlarda, masallarda olurdu. Anlatılanlar hikayeydi, masaldı, inanılmazdı, ama köylünün sözleri bir türlü aklımdan da çıkmıyordu. Gözlerim uykusuzluğa daha fazla dayanamayıp kapanıyor, ama masalın buğusu kulaklarımı epey duyarlı kılmış olmalı ki derinlerden gelen o sesi duymazlık edemiyordum.

"*Bu nehir aşık olur çocuklar. Onu siz bilmezsiniz... Bir insana sevdalanmaya görsün, onu bir kez olsun unutmaz. Onu büyük bir sabırla bekler. Onun gelip kıyısında diz çökmesini, suyunu alıp yüzüne vurmasını bekler.*

O kişi bir kez Zap'ın sularına dokunmaya görsün, her şey değişir. Onun tadını almıştır artık, onun büyüsüne kapılmıştır. Zap, sularını yükseltir, onu usulca akıntısının içine alır ve denizlere doğru yolculuğa çıkarlar birlikte..."

Yıllar sonra yaşlı köylünün bu hikayesini Rezan'a anlattığımda, bir başka masalın içindeydik. Onunla bir kış masalının içinde, bir kış filmi çekiyorduk. Bütün acemiliğimize, bütün zorlanmalarımıza rağmen, '*Yüzlerimizin Sırrı*' diye bir film çalışmasının içine atlamış, canla başla çalışıyorduk. Bütün çalışmalarımız kar içinde geçiyordu.

Kar yağışı

başladığı zaman eşyalarımızı alıyor, hemen dışarıya fırlıyor, çekim yapacağımız yerlere koşuyorduk. O kış ne kadar çok fırtına bekledik, ne kadar çok kar bekledik, kimse bilemez.

Çok acemiydik, ama coşkumuza diyecek yoktu. Karlarla boğuşmak, fırtınanın içinde film çekmek bizler için inanılmaz güzellikteydi. Bir şey yaptığımızı hissettikçe mutlu oluyorduk.

Rezan (Mahir Seyhan)

Bu kış masalını çok sevmiştik. O günler, masalların kendi ellerimizle yaratılacağını öğrendiğimiz günlerdi. O kış, her şeyin ellerimizde olduğunu keşfetmiştik.

Yine bütün gün kar içinde çalışıp akşam ısınmak için sobanın başına oturduğumuz gecelerden birindeydik. Bu defa dışarıda kar yağıyordu ve yine üzerimizden buğular yükseliyordu. Metina dağlarına geldiğim o yağmurlu geceyi, yaşlı köylünün evini, önünde oturduğumuz sobayı, yükselen buğuları anımsadım.

Ardından köylünün anlattığı nehrin hikayesini hatırladım. Bu defa aşık nehri ben anlattım. Rezan ve diğer arkadaşlar ilgiyle dinlediler. Sanki bu gecenin yaşlı köylüsü bendim. Hepsi etrafımda bana bakıyordu. Bu defa masalı ben anlatıyordum.

Ertesi sabah çekimleri yapacağımız yere Rezan ile birlikte gittik. Bir yandan senaryoya uygun yerler arıyorduk, bir yandan da Rezan'ın rolünü tartışıyorduk. Bu konuda çok güçlüydü. Filmimizin öyküsünü hemen kavramış ve o güçlü yorumunu esirgememişti.

Bir yere ulaştık. Bu gün çekeceğimiz sahne için çok uygun bir yerdi. Rezan omzuma dokundu, gülümsüyordu. Bir şey soracağını söyledi, ben de cevaplayacağımı söyledim.

– Hele söyle, o senin aşık nehrin bana da aşık olur mu?

– Önce seni görmesi gerekir.

– Hele bir bak bana, ne diyorsun, beni de beğenir, alıp götürür mü?

– Sanmam, seni almaz...

– Ben iyi yüzüyorum. Kolay kolay kendimi herkese kaptırmam...

Bu sözlerimizin orada kaldığını, o karların içinde yitip gittiğini düşünüyordum. Öylesine bir konuşma olduğunu sanıyordum. Ne de olsa her şey bir masaldı.

Zap'a ulaştığımız bu baharda, hikaye çok gerilerde kalmıştı. Rezan'ın bu alanda olduğunu duymuştum, ama görüşememiştik. Bir görev çıksa da oralara doğru gitsem diye düşündüğüm günlerden bir gündü.

Bir gün bir arkadaşımızın Zap'a kapıldığını söylediler. Bunu duyar duymaz yıllar önceki o yaşlı köylüyü, onun anlattığı o masalı anımsadım. Zap yine gönlünü birine mi kaptırdı diye düşündüm. Ve Zap'a kapılıp giden bu gerillanın Rezan olduğunu öğrenince, aklım duracak gibi oldu. Masalı köylüden alıp ona aktardığım o karlı geceyi bütün ayrıntıları ile hatırladım.

Ve ertesi gün Rezan ile yaptığımız o konuşmanın bütün kelimelerini bir kenara yazdım. Bütün bu yaşananlar bir tesadüf müydü, bilemiyorum. Ama yıllar önce yaptığımız o konuşmada ben yanılmıştım.

Nehrin karşı kıyısında yangın çıkmış. Bütün bir arazi, o güzelim ağaçlar yanıp kül olmak üzereymiş. O, ağaçların yakarışlarını duymuş. Hemen karşı kıyıya yüzerek geçmeye karar vermiş. Hızla elbiselerini çıkarmış. Ve nehir belki de yüzyıllardır bu anı bekliyormuş. O an iyice sessizleşmiş. Rezan kıyıdan hızla suya atlamış. Artık nehrin kucağındaymış. Zap, bütün mutluluğu ile O'nu sarmalamış. Rezan karşı kıyıya kulaç atmaya çalışmış. Ama O, artık başka bir diyara yolculuk yapıyormuş. Zap, o gün bütün sevinciyle bir sevgi olup akmış. Rezan iyi bir yüzücüydü, ama o gün, masalın gerçeğine, nehrin akışına kulaç açmıştı.

Mücadele arkadaşları

Neredesin dağların kartalı

Ölüm darağacına giderken gülmeyi unutmak, dikenleri gerekçe yaparak gülleri selamlamamaktır. Sevgisiz ve umutsuz kalmaktır. Şehit Kendal ölüme giderken gülmeyi ve cesareti unutmadı. Dikenleri gerekçe yapmadı, gülleri selamladı, sevgisiz ve umutsuz kalmadı

Adı, soyadı: **Yusuf SARUHAN**
Kod adı: **Kendal BAZ**
Doğum yeri ve tarihi: **Kızıltepe 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998 Balıkesir**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Temmuz 2004, Gabar/Botan**

Her insanın yaşamla arasında apayrı bir ilişkilenme söz konusudur. Yaşama ayrı ayrı anlamlar yükleriz. Yaşama yüklediğimiz en değerli anlamlardan biri de gerçek olana ulaşmaktır. Gerçek bağlılık, gerçek arkadaşlık, gerçek dostluk, gerçek sevgi... Yaşamla ve gerçekle kurduğumuz bağ, örgütle, mücadeleyle aramızda kurulan ilişkilerin düzeyinin de göstergesidir.

İşte bu gerçek arayışçılarından biri de heval Kendal'dır. Heval Kendal, Kızıltepe'de yaşam kavgasına başlar. Ailenin en sevilen, en fazla güven duyulan çocuğudur. Okul yaşamında da zeki ve çalışkan oluşu doğallığıyla birleşince, okuldaki arkadaşları arasında da sevilip sayılan biri olur. Hem özü hem de duruşu güven vericidir. Bu nedenle de daha küçük yaşlarda boyundan büyük işler beklenir Kendal'dan. Yaptığı her işte başarılıdır, mutlaka sonuç alır. Oldukça uyumlu bir ortamda büyümesinden kaynaklı, duygusal ve iyi niyetli bir yapılanması vardır.

Çelişkili ortamları fazla sevmez. Ancak zamanla, yaşamla ve insanlarla kurduğu ilişki, O'nu adaletsizlikleri, haksızlıkları ve eşitsizliği görmeye götürür. Üniversitenin turizm ve otelcilik bölümünden mezun olur. Okuduğu okulda toplumsal adaletsizlikleri, eşitsizlikleri daha çok görür ve iliklerine kadar hisseder. Böyle bir toplumda yaşanamayacağını da bütün çıplaklığıyla hisseder. Ve özgürlük dağlarına doğru yola çıkmaya, orada mücadele etmeye karar verir. Duygusal yönlerinin ağırlıkta olduğu katılımını, önceleri ideolojik katılım olarak değerlendirir. Yunanistan sahasına 1998 yılında ulaşan Kendal yoldaş, hemen yaşama katılır. Aktivitesi, yaşama katılımdaki morali, özlülüğüyle dikkatleri üzerine çeker. Kısa sürede arkadaşlar tarafından sevilir. Hep uyumlu ortamlara alışkın olan Kendal arkadaş, Önderliğin çözümlemeleri ve görülen eğitimlerle kendini sorgulamaya başlar. İlk etapta kabul etmekte zorlanır kendi gerçekliğini. Gece yarılarına kadar Önderliğin çözümlemelerini okur, arkadaşlarla tartışır, arayışlarına, sorgulamaları-

na cevap bulmaya çalışır. Her zaman olumlu özellikleriyle ön plana çıkan Kendal arkadaşın Önderlik gerçeği karşısında kendini sorgulaması, geceleri uykusunu kaçırır. Eğitim sahasının bahçesinde volta atarken, oldukça yoğun karşılaşırsınız O'nunla. Hep kendini aşma ve gerçeklikle buluşturma, bireyselliklerinden sıyrılma mücadelesi yürütür. Verdiği bu yoğun savaşım, kısa süre içinde heval Kendal'ın aşırı zayıflamasına neden olur. Hata yapmaya alışkın olmadığı için, kendisini en ince ayrıntısına kadar sorgulamasıyla belli bir dönem zorlanır. Ama bu zorlanma, O'nda büyük bir çıkış yaratacaktır. Zorlanmalarını hiçbir zaman yansıtmayan heval Kendal, yaşamda oldukça morallidir. Gururludur, zorlanmayı yakıştıramaz kendine. Kendal'ın yoğunlaşmaları umut çevresindeki bütün arkadaşlara verir ve "*mutlaka Parti Merkez Okulu'na gitmeli, Önderliğin eğitimine katılmalıdır*" der arkadaşlar.

Akademiye gitme hazırlıklarındayken, Önderliğe yönelik uluslarası komplo gerçekleşir. Onlar Yunanistan'daki eğitim sahasındayken haber bültenlerinden öğrenirler durumu. Kendal arkadaş kendisini hemen fedai eyleme önerir ve eylemini gerçekleştirmek üzere metropollere yönelir. Eylem hazırlıklarındayken ateşkes gündeme gelir.

Metropollere gittikten kısa bir süre sonra arkadaşlarla ilişkisi kopar. Ama O, hiçbir zaman partiyle bağlarını koparmaz. Bulunduğu ortamlarda parti yaşamının temsilcisi olur. Kendi imkanlarıyla tekrar arkadaşlarla bağlantı kurar ve Kelareş üzeri Güney sahasına geçer.

Partinin başlattığı her hamlede hamle güçlerinin içinde yer aldı. Çünkü O, en hızlı koşucusu olmalıdır bu maratonun.

Ve maratona, Kuzey alanlarından Gabar'da devam eder. Hem ideolojik hem de askeri anlamda gelişebilecek bir potansiyele sahip olan Kendal arkadaş, Gabar'daki gelişme zeminini kendisi için bir yaşam okulu olarak değerlendirir. Emekçi, mütevazı, doğal ve mutlaka sonuç alıcı tarzıyla kısa sürede çeşitli düzeylerde en zor alanlarda görev alır ve açılımlar sağlar. Çalışma performansı, kendini eğitme düzeyi, pratikleşme çabası, komple bir gerçeğe ulaştırır

O'nu. Arkadaşların saygı ve sevgisini kazanır.

Kendal yaşarken kahramanlaşanlardan olur. Etki gücünün, moral ve manevi değerlere bağlılığının yarattığı olumlu etkinin kendisi bile farkında değildir çoğu zaman. Bir devrimcinin yaşam içerisindeki etkinliğini, belirleyiciliğini, gerici ideolojilerden ve eski yaşam alışkanlıklarından kendini kurtarma düzeyinde aranmalı. Heval Kendal eski yaşam alışkanlıklarından kendini kurtarma savaşımını en üst düzeyde yürüttüğünden, yaşamda bu kadar özlü, fedakardı ve yorgunluk nedir bilmiyordu. Eski ilişki ve yaşam anlayışına hizmet eden yaklaşımları kabul etmedi. Bildiği iki kelimelik doğru varsa, onu uygulamaya, uygulatmaya çalıştı. O, uzun boyu, keskin bakışlı kara gözleriyle, yine ne söylediğinden çok, nasıl yaşadığıyla farklıydı. Eski Apocuları hatırlatıyordu. Oturuşu, kalkışı, sevgisi, saygısı, yiğitliği, mertliği.

Heval Kendal başarısızlığı asla kabul etmedi. Örgüt karşısında yaşadığı ufak bir yetmezlik, kendisini ezik hissetmesine neden olurdu. Çünkü O, tam bir örgüt militanıdır. Çok zorlanacağını bilse de örgütün önüne koyduğu bir görev ya da sürecin beklentileri varsa, mutlaka başarmalıdır. Böylesi bir durumda farklı alternatifleri asla düşünmez, tamamen hedefe kilitlenirdi.

Arayış serüveninde asıl kişilikler, fırtınanın başında veya sonunda kıyıya sessizce vuranlar değildir. Bu serüvende, fırtınanın en alasıyla en zorlu biçimde çarpışıp ayakta kalanlardır. Gerçek savaşçılar, büyük savaşların yaşam armağanıdır bizlere. Sen de bu büyük yaşamın ve savaşın armağanısın bizlere.

Süreç, Kendal arkadaş gibi arkadaşlarla yürütülebilecek sıçrama ve hamle yaratabilecek nitelikli eylemsellikler isteyen bir süreçtir.

1 Haziran'la başlatılan süreç, yine Önderliğin tecrit koşullarının ağırlaşması Kendal arkadaşı oldukça etkiler. Mutlaka cevap olunmalıdır. 14 Temmuz ölüm orucu şehitlerini anma günü bunun için bir fırsat olur. Hedef tespitleri üzerine yoğun tartışmalar yürütülür, hazırlıklar tamamlanır. Eylemin riskleri oldukça fazladır, düşmanın tedbirleri de kapsamlıdır. Ancak tüm bunlara rağmen arkadaşlar oldukça ısrarlı, kararlı ve cesaretlidir. Eylemin olacağı yer, zamanlama ve tarz, örnek alınıp sonuç çıkarılması gereken bir niteliğe sahiptir. Eruh'ta, 15 Ağustos 1984'ten beri eylem yapılmamıştır. Düşman bu alan üzerinde özel politika yürütmektedir. 'PKK Eruh'ta silahlı eyleme başladı, burada bitireceğiz' yaklaşımı vardır. Kendal arkadaş ise bu eylemle, "PKK Eruh'ta silahlı eyleme başladı, şimdi 14 Temmuz ruhuyla, fe-

Kendal (Yusuf Saruhan)

dai tarzla yeni sürece de burada başlayacak" yaklaşımını sergiler.

Gabar'ın sıcak yaz günleri. Günlerden 13 Temmuz ve yarın ölüm orucu şehitlerini anma yıldönümü. Onların ruhuna, eylem tarzına, cesaretine, kararlılığına denk bir eylemle gitmeli düşmanın üzerine. Fedaice 14 temmuz ruhuyla.

Heval Kendal ve bir arkadaş düşmanın üzerine yönelmek için kendilerini hazırlarlar. Eyleme gitmeden önce, heval Kendal 14 Temmuz ruhu ve kararlılığı, yapılacak eylemin anlamı üzerine tartışır arkadaşlarla. Hiçbir kaygı taşımaz, hesap yapmaz, sadece düşmana yönelecek ve intikam alacaktır.

Ve eyleme yönelirler. İki arkadaş düşmanın arabasının üzerine gider ve fedai tarzda araba imha edilir. Belki Kendal şehadete ulaşmıştır, ama ölümü yenen şehadetiyle Apocu ruhun, kararlılığın, cesaretin, yeni dönemin tarzının ne olduğu düşmana gösterilmiştir. Düşman, eylem karşısında şok olmuştur. Tüm özel güçlerini harekete geçirir, ama faydasız. Kazanan, sonuç alan Apocu ruh, gerçek bağlılık, fedai tarz olur.

Ölüm, çarmıh çivilerinde bedeni ruhta çakılı bırakmak, bir organın cansızlığında solmak, artık nefes alıp vermemek değildir. Ölüm darağacına giderken gülmeyi unutmak, dikenleri gerekçe yaparak gülleri selamlamamaktır. Sevgisiz ve umutsuz kalmaktır. Şehit Kendal ölüme giderken gülmeyi ve cesareti unutmadı. Dikenleri gerekçe yapmadı, gülleri selamladı, sevgisiz ve umutsuz kalmadı.

Korkak insan ölmemek için yaşar, cesur insan ise inandıklarına ölümü pahasına kendini adayarak, ölüme değişik anlamlar yükler. Bu, cevabı kitaplarda yazılmayan bir bilmecedir. Ancak yüreği onu anlayacak kadar büyük olanlar çözer. İşte heval Kendal da bu bilmeceyi çözecek kadar büyük bir yüreğe ve güçlü duygulara sahipti.

O, yaşam ışığımız olmuştur artık. Kendini yaşamın ışığı kılanlara ne mutlu. Yaşam ışığının insanın yolunu aydınlattığı an... Anın insanı olmayı başarmak ve yaşamı anlamlandırmak... Sen yolumuzu aydınlatan, hiç sönmeyecek bir ışıksın şimdi.

Neredesin şimdi dağların kartalı? Birazdan çıkıp geleceksin sanki. Usulca gülümseyecek ve yine moral vereceksin başarmanın verdiği coşkuyla.

Ölüm ne kadar uzak sana ,yaşam ise bir o kadar yakın. Kurşun işler mi senin o güzel yüreğine, ya yüreği büyük olmayanlar anlayabilir mi seni? Kendal! çık gel hadi; hepimiz seni bekliyoruz. Heyecanlı heyecanlı eylemini anlatışını düşlüyoruz.

Mücadele arkadaşları adına
Gabar'daki mücadele arkadaşları

Korkmadan kandırmadan yüzleş benimle

Eğer insan bütün dünyasını alt üst eden süreçler yaşamışsa, o döneme ait bütün yaralar gibi bütün sevinçleri de yüreğinin en derin dehlizlerine atmak, unutmak ister. Çünkü yaşadığı o anlar ne söze dökülür, ne dile gelir ne de yüreğinde bir yer bulur kendine. O derin karanlık dehlizlerde yıllarca sakladığı ve vicdanı ile masaya oturup yüzleşmekten korkup, sürekli kaçtığı o anılar bakımsızlıktan güller ve ısırgan otlarının içiçe birbirine karıştığı bir bahçeye dönüşür. Derinlere atıldıkça iniltisi artan o acıyı zamanın ve mekanın duyarsızlıkları ile bastıran sıradanlıklarla öğütmeye çalışırsınız. Öyle ki geçmişte kahkalarla güldüğünüz şeyler şimdi sadece yaranızı sızlatır. Anıları taşımayı öğrenemeyen her yüreğin çaresizlikle denediği bir yoldur unutmaya çalışmak, unuttuğunu sanmak. Ama nafile bir çaba olduğunu anlarsınız tüm bunların. Ve sonra duyduğunuz bir şarkı, bir ses, bir koku, gördüğünüz bir resim kimselere açamadığınız bu sırrın saklandığı dehlizlerden bir lav gibi fışkırmasına sebep olur. Lavlar altında kalırsınız, yanarsınız.

"Sanki ödenmesi gereken bir diyetti bu. Ödemezsek uykularımız bölünecekti, acılarımız katmerleşecekti. Çünkü binyıl yaşamış gibi doymuştuk her şeye. Dünyanın bütün güzellikleri, sabah serinliği, yağmurun tenimize değen soğukluğu, güneşin tepeler ardından çekilişi ve doğuşu hepsi, ama hepsi sırtımızı kamburlaştıran bir yük gibiydi o zamanlar. Ve sırtımızdaki bu kamburdan, uykularımızı bölen bu huzursuzluktan kimselere bahsetmiyorduk"

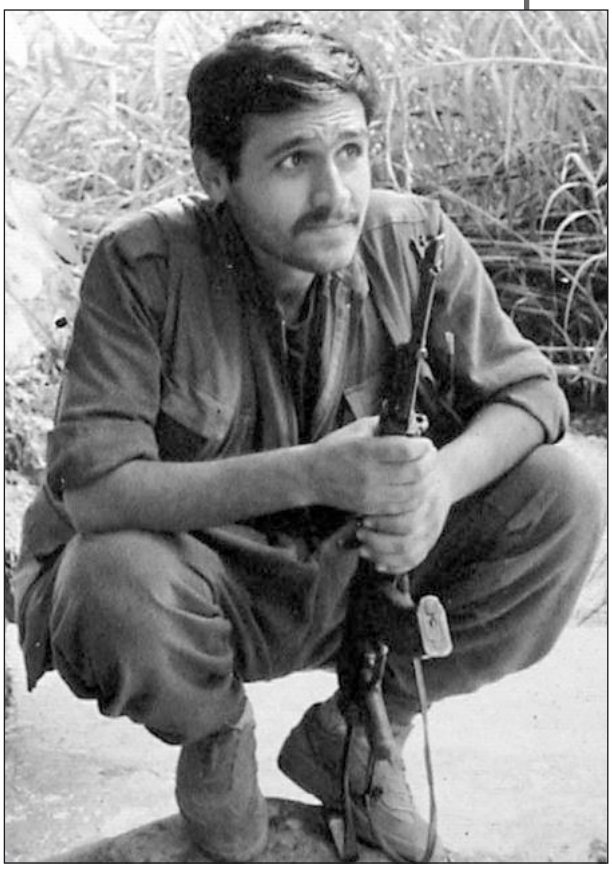

Nihayet bu anlarla yüzleşme zamanı gelmiştir. Kaçtığınız, içinizdeki derin dehlizlere attığınız, ama ruhunuzdan söküp atamadığınız o anıları tekrar gün ışığına çıkarmak zamanı gelmiştir. Zamanını siz belirlememişsinizdir. Belki duyarlılıklarınızın körelmeye başladığı, belki de yüreğinizin en derin kuytusunda hapsettiğinizi sandığınız bir anda gelir ve vicdanınızın yakasından tutup, sarsar sizi. "Yüzleşmelisin benimle" der. Ve siz bilirsiniz ki eğer onursuzluğu, acılara duyarsızlığı seçerseniz, kendi celladınız olursunuz. Bilirsiniz bunu.

Ya da zor olanı seçersiniz ama doğru olanı. Hem çok iyi bilirsiniz ki hiçbir doğru kolay değildir ama değerlidir. Bu yüzden yüzleşmelisinizdir kendinizle ve anlamı acısında saklı olan o anılarla. Derin dehlizlere inmek, ısırgan otları ile gülleri ayrıştırmak, anıları gün ışığına çıkarmak zorundasınızdır.

Kendal'la vedalaştığım 1999 Kasımı'ndan bu yana ilk kez karşılaşıyorum. Ardımda verilmiş sözler, yarım kalmışlıklar ve bir kaya dibine, bir vadinin kuytusuna kasatura ile kazdığımız topraklara gömdüğümüz yoldaşlarımı bıraktığım Botan topraklarına veda ettiğim o günden sonra ilk kez. "Kalk" diyor bana, ellerini vicdanımın boğazına yapışmış bir halde. Bir şehit ilanının içinden fışkırıyor lavlar. Ve içimin dehlizlerine akıyor. Diyor ki; *"Kalk ve yüzleş benimle. Korkmadan, kandırmadan, kaçmadan yüzleş! Botan topraklarından uzaklaştıkça gecenin, günün sınırını bilemediğimiz o uzun yürüyüşü hatırla. Çiyaye Reşkê'de verdiğimiz molayı, yoldaşlarımızın ruhunun gezindiği, o zaman bomba sesleri ile yankılanan noktada bizim geçtiğimiz günkü ürperten derin sessizliği hatırla. Birbirimize sorduğumuz sorulara verdiğimiz kaçamak cevapları, vardığımız hedefi düşündükçe ayaklarımıza inen kara suların birden çekilişini ve kanatlanışımızı... Ateş başında kendi belirlediğimiz sonun görkemini düşündükçe yüzümüze vuran o gururdan dalgayı, halimize gizemli bir hava katarak ele vermemeye çalıştığımız o anları. Anlat bunları dilinin döndüğünce. Sanki bu dünyada değilmişsin gibi huzurlu, sanki binlerce yıl yaşamış gibi her şeye doymuş... Yani yaşamın ta içinde ve en dışında olduğumuz o anları. Çiçeklerin kokusunu, nehirlerin akıntısını, gün ışığının parıltısını bize binyıl yetecekmiş gibi içimize çektiğimiz o anları. İnsanın kendini aştığı, ölümü yendiği zaman ne denli güzel, sabırlı, dirençli olduğunu. Tüm beşeri zaafların ayartıcı gücüne sırt çevirip hedefine yakınlaştıkça ne denli arındığını. Vicdanın ve beynin arasındaki mesafenin bir toz zerreciğini dahi görecek kadar net olduğu o anları anlat. Kalk ve yüzleş benimle! Hadi al eline kalemi ve yüzleşmemizin tutanağını tut."0*

Seni yazıyorum şimdi. Seninle yüzleşir gibi, zaaflarımı, duyarsızlıklarımı, alışkanlıklarımı bir bir seriyorum senin fedai kişiliğinin önüne. Ve işlediği suçun bilincinde olan bir mahkum gibi bekliyorum hükmümü.

Gözlerin anlatırdı her şeyi. Titrek bir alev gibi gülüşler belirirdi gözlerinde. Çatık kaşlarının ardına sanki böyle olursa daha kararlı görünürdün diye gizlediğin masumiyetin anlatırdı. Ve bazen sen anlatırdın kaçamak bir iki sözle. Üniversiteden katıldığını böyle öğrenmiştik. Seninle tanıştığımda henüz bir yıllık gerilla olduğunu da şehit ilanında yazılı olan sicilinden öğreniyorum. Edindiğin tecrüben, yaşamdaki hakimiyetin, her işi çok kısa bir zaman dilimi içinde öğrenişin ve kusursuz uygulayışın. Kim anlayabilirdi ki senin bir yıldır katıldığını? İşte şimdi sicilinden öğreniyorum bunu.

Eğitimde anlamadığın, başarmadığın bir şey var mıydı diye zorluyorum hafızamı, ama yok. Hani biz fedailere yakışsa, "kıskanıyorduk seni" diyeceğim, ama kaşlarını çattığını görür gibiyim. O zaman şöyle söyleyeyim: Seni devrimci rekabette en güçlü rakibimiz olarak görüyorduk. Hazırladığımız patlayıcıları denerken kurduğun tuzakları fark ettiğimizde bunun bir oyun olduğunu unutur, hırsla bizi tuzağa düşürmek için tekrar tekrar denerdin. En tahmin edilmeyen yerlerde kurulan tuzakların eylem planı hep sana aitti. Üslubun konuşman ne kadar etkileyici idi. Ciddiyetin, samimiyetinin ve içtenliğinin sınırlarını belirleyen bir ölçü idi sadece. Sert, kararlı bakışların altındaki ışık hep yakınlaştırırdı seni bize. Sen yaşamı paylaştığımız, ölümü de birlikte karşılayacağımız Kendalımızdın...

Sonra en zor olanı kaldı bize. Savaşarak değil, ölümü seçerek değil yaşayarak ve yaşatmaya çalışarak arınacaktık. Bir tek ölümle yüzleşenler anlayabilirdi yüreği kin ve intikam duygusu ile dolu olanlar için yaşayarak yaşatmanın ne kadar ağır bir yük olduğu-

nu. Sanki ödenmesi gereken bir diyetti bu. Ödemezsek uykularımız bölünecekti, acılarımız katmerleşecekti. Çünkü binyıl yaşamış gibi doymuştuk her şeye. Dünyanın bütün güzellikleri, sabah serinliği, yağmurun tenimize değen soğukluğu, güneşin tepeler ardından çekilişi ve doğuşu hepsi ama hepsi sırtımızı kamburlaştıran bir yük gibiydi o zamanlar. Bize verilen görevleri fedailiğe yaraşır bir tarzda yerine getirmeye çalışıyorduk. Ve sırtımızdaki bu kamburdan, uykularımızı bölen bu huzursuzluktan kimselere bahsetmiyorduk. Birbirimizden başka kimseye...

Ve sen içimizde kendini en çabuk toparlayan oldun. Yeni savaşçılara bir yıllık gerilla olduğunu asla hissettirmeyen bir ustalıkla ve etkileme gücü ile eğitim verdin. Sevdin işini. Zamanla yaşatmanın kutsallığını anladın. Sabah sporundan, ideolojik eğitime, yaşamdan üsluba kadar her birini bir Kendal yapmak için uğraştın. Kendal olmalıydı her biri. Kendal kadar katılımcı, iddialı, düzeyli, ağırbaşlı ve Kendal kadar yoldaş canlısı olmalıydı. Ve sanırım bunu başardın.

Kandil'e doğru yola koyulduğumuzda bizi götürecek olan kuryenin sen olduğunu görünce ne kadar şaşırdım. İki gün boyunca bizimle yürüdün. Yol çok tehlikeli ve zorlu idi üstelik kar, güzelliğinin esamesi bile okunmayan haliyle durmadan yağıyordu. Düşman kılığında ve durmadan yağıyordu. Sen yolculuğumuzun ilk ve en zorlu durağında bizi sağ salim diğer kurye arkadaşlara teslim ettiğinde rahatlamıştın. Öncesinden fazla konuşamadığımız için ayrılacağımız son gün konuşma fırsatı bulabildik Herkes uykunun kollarında dinlenirken, ben yorgunluğumun kollarından kurtulup yoldaşlığın dinginliğine sığındım. Sanki çok daha derinlere çekilmişti gözlerindeki gülümsemeler. Hüzün çökmüştü gözbebeklerine. Nedenini soramadım. Biliyordum belki... Ödenmemiş bir diyetin amansız hesaplaşmasıydı.

Eğitimde öğrendiğin her şeyi pratikte uyguladığını, fedailiğin karşılığını Kendal yaptığını öğreniyorum. Düşmanın tam kalbinde, saldırıda şehit düşmüşsün. Ve işte sonunda borcunu ödemişsin.

Ben ise hala karabasan geceler, yerine getiremediğim sözler, senin ve Yusuf'un yokluğunun verdiği acılarla boğuşuyorum. Acılar yüksekelerden bütün karları biriken bir çığ gibi büyütüyor kendini. Ve sen diyorsun ki yüzleş benimle. Anıları gün ışığına, rüzgarına tutup, su içtiğin nehirlerde yıkayıp yüreğimin baş köşesine oturtuyorum. Anıları ve acıları sırtımdaki kambur değil, fırtınalarda pusulam yapıyorum.

Gülümsüyorsun Kendal. Çatık kaşlarının altında masum bir çocuk yüzü beliriyor...

Mücadele arkadaşları

Muş'un engin dağlarında üç fidan

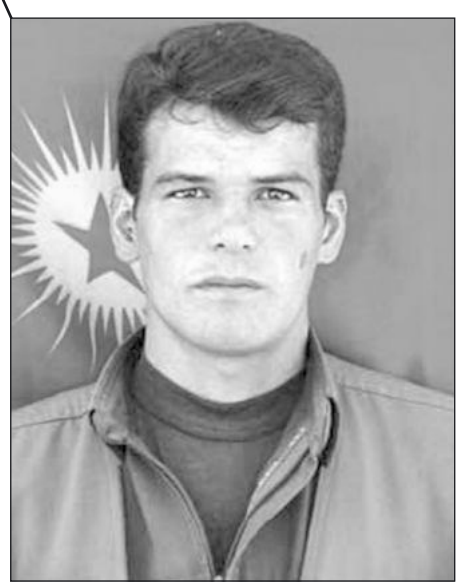

Adı, soyadı: **Mustafa ALİ**
Kod adı: **Orhan YÖNDEM**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997 Halep**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Temmuz 2004, Şene alanı/Muş**

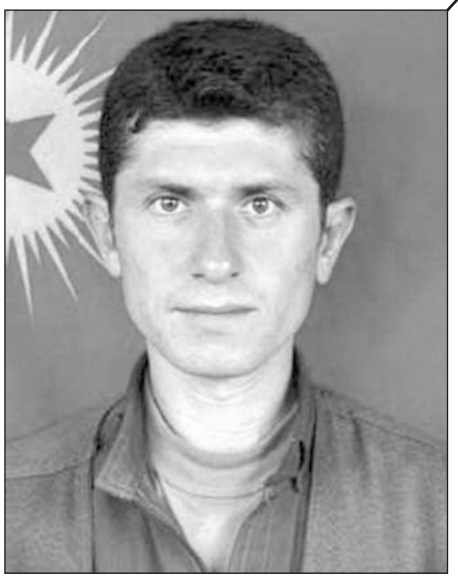

Adı, soyadı: **Tahir KAYA**
Kod adı: **Berxwedan ÇIRAV**
Doğum yeri ve tarihi: **Özlüpelit Siirt, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Kelareş**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Temmuz 2004, Şene alanı/Muş**

14 Temmuz gecesiydi... Yarın Hayrilerin, Kemallerin büyük kahramanların yıldönümüydü... Muş Güney Takımı bu büyük günü anmak için hazırlıklarına başlamıştı. Ve biliyorlardı ki dağlardaki bütün yoldaşları nerede olurlarsa olsunlar yarınki anma törenleri için hazırlanıyorlardı. Dağ başlarını mesken eyleyenlerin hepsi aynı duygular denizindeydi şimdi. Ve zindandaki özgürlük savaşçıları. Dört duvarların tutsak alamadığı yürekleriyle aynı duyguları hissediyorlardı. Hepsi birbirini, birbirinin yüreklerinin sıcaklığını hissediyordu. Hepsi bu saatlerde hüzünle karışık bir huzurun kollarındaydılar.

Yemyeşil kocaman bir halı gibi serilmiş olan Muş ovasının kartal yuvasını andıran yüksek ve engin dağlarında hummalı bir çalışma vardı. Özgürlük savaşçılarından Berxwedan, Şervan ve Orhan arkadaşlar görev için hazırlanıyorlardı. Bir taraftan hazırlanırken, bir taraftan da yoldaşlarıyla sohbet ediyorlardı. Gün bitmek üzereydi. Bu topraklara barışın gelmesi için uzun yollardan geçip

Adı, soyadı: **Murat KESERCİ**
Kod adı: **Şervan DELİL**
Doğum yeri ve tarihi: **Adilcevaz Bitlis, 1 Ekim 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991 milislik, 2002 gerilla**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Temmuz 2004, Şene alanı/Muş**

gelmişlerdi Muş ovasının enginliğine.

Hazırlıklarının bitimi, sohbetlerini yarım bırakmıştı. Kalanlar ve gidenler birbirlerine 'serkeftin' diyerek, yola koyulmuşlardı.

Hiç sonu gelmeyecek gibi görünen, başlanınca da zamanın farkına varılmayan o yürüyüşlerden birine daha başlamışlardı. Güneşin nöbetini yıldızlara devrettiği saatlerdi. Attıkları her adımda, insan iradesinin heybetli dağları, asi kayalıkları, azgın nehirleri, derin uçurumları geride bırakan gücünü görüyorlar ve gururla yükleniyorlardı ayaklarına. Bedenleri değil, bu ruh yönetiyordu onları.

Karanlıktı, bütün doğa uyuyordu sanki. Koyu bir sessizlik vardı etrafta. Hani ayaklarının altında ezilen kuru otun ya da kırılan bir dalın sesi olmazsa uçtuklarını sanacaklardı. Karanlığın içinde gözleriyle görmüyor, ayaklarıyla hissederek yol alıyorlardı. Ötelerinde karanlığın tümüyle sessizliğe bürünmüş yerinde onları bekleyen ihanetten habersizdiler. Halkımızın gelenekselleşmiş dramı; ihanetçiliğe karşı direniş, yirmi yaşını doldurmamış bu üç gencin de adı olacaktı. Özgürlüğe aşık, Başkan Apo'ya yeminini etmiş ve her şeylerini mücadeleye adamış olan bu üç özge can, böylesine anlamlı bir gecede Hayrilerin, Kemallerin, Akiflerin ellerinden tutacak, Onların eylemine yakışır bir direniş sergileyeceklerdi. Bu üç genç militan, Apocu geleneğe yakışır bir direnişin fedaice ve cesurca sahibi olacaklardı. Ve Onlar bu ruhla direndiler ve bu ruhla şehadete ulaştılar.

Düşman içinde kalan yoldaşlarından haber alamayınca, Berxwedan yoldaş diğer yoldaşlarını kurtarmak için saldırı emrini verir. Her üçü de bombanın pimini çekerek, ihanetin üzerine yürürler. Onlara yakışan da buydu, asla teslim olmamak; 14 Temmuz gecesinin direnişten başka bir mücadele biçimini kabul etmeyen görkemini bozmamaktı. Direnişten, davaya bağlılıktan başka bir şey anlatmayan bu günde gökler yırtılmalıydı kurşun sesleriyle, gerillanın kurşunları rüzgardan hızlı olmalıydı. Sloganlar, ahengi bozulmayan bir orkestra gibi doğanın o dingin sesine karışmalı, en yüksek perdeden söylenmeliydi. Gökyüzünü yıldızlarla birlikte onların mermileri aydınlatmalıydı.

Siirt'in Eruh ilçesinde dünyaya gelen Berxwedan yoldaş, Kürt geleneklerinin çok güçlü olduğu bir yörede ve düşmanın baskısına maruz kalan bir ortamda dünyaya gözlerini açmış ve burada da büyümüştü. Berxwedan yoldaş, özgürlüğe öylesine susamıştı ki, özgürlüğe öylesine sevdalıydı ki hiçbir zora, karşısında ölüm bile olsa boyun eğmemeyecekti.

15 Ağustos Atılımı'nın kazandırdığı büyük mücadele ruhunun etkisiyle büyümüştü. Tüm yasakları çiğnemek, meydan okumak çocukluğundan kalma bir alışkanlıktı. Hele de o yasaklar insanı benliğine yabancılaştı-

ran, kendisi olmaktan çıkaran türdense, bir saniye bile tahammül edemez, geçiverirdi konulan sınırları.

Berxwedan yoldaş 15 Ağustos'un çocuğuydu. Onlar 15 Ağustos'un direnişçi ruhunu ruhlarında hissediyorlardı. Bundan dolayı da birçok baskıya maruz kalmış ve ailesiyle birlikte göç etmeye mecbur bırakılmıştı. Yoksul, barınaksız ve göçe zorlanan Kürtlerin dramına artık o da tanık olmuştu, sadece tanıklık etmemiş bizzat yaşayanlarından birisi olmuştu.

"Hiç sonu gelmeyecek gibi görünen, başlanınca da zamanın farkına varılmayan o yürüyüşlerden birine daha başlamışlardı. Güneşin nöbetini yıldızlara devrettiği saatlerdi. Attıkları her adımda, insan iradesinin heybetli dağları, asi kayalıkları, azgın nehirleri, derin uçurumları geride bırakan gücünü görüyorlar ve gururla yükleniyorlardı ayaklarına"

Berxwedan yoldaş, tüm bu olanların ardından, kendini sokakta bulmuş, özel savaşın kurbanı haline gelmişti. Madde bağımlılısı olmuş, suç örgütleri gibi birçok kötülüğe bulaşmıştı. Bu da yasaklara meydan okumanın bir parçasıydı, ama kendisini de bitiren bir meydan okuma. Taa ki Apocu düşünceyle tanışıp, düşmanın bu kirli savaş politikalarını görene dek. İsyanını mücadelenin haklı gerekçeleriyle birleştirene kadar böyle devam etmişti.

Orhan Yöndem (Mustafa Ali)

Apocu hareketle tanışan Berxwedan yoldaş, uluslararası komploya karşı gerçekleşen serhildanların en önünde yer aldı. Ve mevcut sisteme isyan bayrağını anlamlı bir cepheden kaldırarak Başkan Apo'nun militanı olmaya karar verir ve 1999 yılında gerilla saflarına katılır. Ruhundaki isyancılığı PKK içinde bir avantaja dönüştürmüştü. Metropollerin her türlü kirli yaşamına karşı, dağlardaki devrimci ve temiz yaşam ölçülerine çok hızlı bir biçimde uyum sağlamıştır. Eski yaşama duyduğu kinle, yeni özgür yaşama tüm benliğiyle katılmıştı. Berxwedan heval, cesur, alçakgönüllü, sade ve dürüstlüğüyle tüm arkadaşların sevgisini kazanmıştı.

HPG'nin 2003 yılı ile başlattığı Kuzey'e dönüş kararını temelinde, meşru savunma savaşının gereklerini yerine getirmek için büyük bir kararlılıkla önerisini

yapmış ve Kuzey Kürdistan'ın en zor alanlarından birisi olan Garzan eyaletinde görev almıştı. Burada özveri, moral ve heyecan dolu yüksek bir performans sergilemişti.

Orhan yoldaş, özgürlük hareketini bağrına basmış, kızlarını ve oğullarını zılgıtlarla dağlara uğurlayan Güneybatı Kürdistan'da Apocu hareketi tanımış, tanıdıkça kendini bulmuştu. Halkımız maddi ve manevi hiçbir desteğini hareketten esirgememişti. Özgürlük mücadelesine gönül vermiş, canıyla malıyla destek sunan, yurtseverliğiyle başat rol oynayan şehirlerden biriydi Halep ve O, gözlerini burada açmıştı yaşama. Yurtsever bir ailenin çocuğuydu. Çocuk yaşta partiyle tanışmış, her türlü örgütsel etkinliğe katılmış, genç yaşına rağmen kitle içerisinde çalışma yürütmüş, bu aktivitelerden dolayı Suriye'nin baskısına maruz kalmış, tutuklanmış ve cezaevine konulmuştu. Cezaevinde sergilediği bilinç düzeyi, yaşam ilkeleri ve olgunluğu ile tüm tutsakları kendine hayran bırakmıştı. Apocu hareketin direniş geleneklerini Suriye cezaevlerinde yaşamsallaştırmıştı. Dağların özlem ateşiniyle kavrulan Orhan yoldaş, cezaevinden çıkar çıkmaz gerillaya katılmıştı. Genç yaşına rağmen hayat dolu olan Orhan yoldaş, Apocu düşünceyi yaşamda oturtmaya çalışan yoldaşlardan biri olmuştu. Ağabeyinin şehit düştüğü topraklara büyük bir susamışlılıkla, onun silahını yerde bırakmamak, onun mücadelesini sürdürmek için yönelmişti. Bu yaşamın borcuydu onun için, ve onursal görev bellemişti bunu.

Ve Orhan yoldaş bu özlemine nihayet kavuşacaktı. 2004 yılında ağabeyinin şehit düştüğü topraklara, Garzan'a gelecekti. Öylesine mutluydu ki Garzan'a geçeceği için. Sanki orada ağabeyini görecek, onunla yılların özlemini giderecek demli sohbetlere dalacaktı. Onunla aynı mevzide savaşacak, aynı göğün altında bitmek nedir bilmez yollara düşecekti. Aynı göğün yıldızlarını toplayacaklardı avuç avuç...

Şervan Delil (Murat Keserci)

Şervan yoldaş, her türlü özel savaş politikasının uygulandığı ve faşistlerin yoğun olduğu Bitlis'in Adılcevaz ilçesinde dünyaya gelmişti. Yurtsever bir ailenin çocuğu olan Şervan yoldaş, içindeki Kürtçülük ve özgürlük ateşi ile yanıyordu. Böyle bir yerde, tüm baskıcı ve egemenlere rağmen mücadeleye sarılıp, Van Gölü'nün kıyılarında özgürce ve onurluca yaşamanın hayallerini kurardı. Bu hayalini gerçekleştirmek için büyük bir kararlılıkla gerillaya katılmak üzere yollara düşmüştü. Evliydi ve iki çocuğu vardı. Arkadaşlar bu istemini geri çevirmişlerdi. Özgürlük mücadelesine bir biçimde katılmalı ve var gücüyle çalışmalıydı. Bunun üzerine

Şervan yoldaş, milislik yapmış ve bu çalışmalarda oldukça başarılı olmuştu. Halk içerisindeki çalışmalarında çevresindekiler için bir umut kaynağı olmuştu. Mücadeleye çok sayıda taraftar ve savaşçı kazandırmıştı.

Başkan Apo'ya karşı gelişen komploya cevap olmak için, kendi çapında Adılcevaz'da aktif bir çalışma sergilemiştir. Devletin baskısına maruz kaldıktan sonra, artık bu çalışmaları mücadelenin ihtiyaçlarına göre yürütemeyeceğini anlayan Şervan yoldaş, gerillaya katılmaya karar verir. Dağlara gidip gerilla olmanın zamanı çoktan gelmişti ve işte şimdi hayallerini gerçekleştirmenin zamanıydı. Böylesine büyük bir coşkuyla gerilla saflarına katılır. Ve Garzan dağlarında devrimci görevlerini kararlılık ve coşkuyla yerine getirir. Kısa bir sürede tim komutanlığına getirilir. Bir anlamda dürüstlüğün sembolü haline gelerek, pratik çalışmalar içerisinde büyük bir katılım düzeyi sergiler.

Bir grup arkadaş ile planlama için gittikleri yerde pusuya düşen yoldaşlarımız, grup komutanının ve grubun tümden şehit düştüğünü sanarak, düşmana karşı saldırıya girişirler. Bombalarının pimlerini çekerek saldırıya giren canlarımız, candan yoldaşlarımız, kendilerinden beklenen fedai ruhu sergileyerek şehadete ulaşırlar.

Onlar, ihanetin karşısında Hayrilerin, Kemallerin direnişçi ruhunu esas alıyorlardı. Onlar, yeni Apocu neslin çocukları, halkımın yeşeren umutlarıydılar. Kürdistan'ın engin dağlarında yüzlerini şafaklara dönerek, bu toprakların ve halkın özgürlüğünü kendi omuzlarına aldılar. Bize düşen, onların davasını ve sözlerini devam ettirmektir. Bu sözü tüm devrim şehitlerine veriyoruz.

Berxwedan, Orhan ve Şervan yoldaşlar ölümsüzdür.

Mücadele arkadaşları

Düşlerini dolu dizgin sürdü Dersim'e

Sınırların ardında asılı kalan
gözlerini geri getirmelidir.
Ya da gözlerinin olduğu yere
gitmelidir. Bu düşler zamana
ve hayatın sıradanlığına
yenilmez çünkü Gabar heval,
düşleriyle ısınır ayazlarda.
Ve çöl sıcağında,
yine bu düşler ferahlatır içini

Adı, soyadı: **Bedir BEDİRALİ**
Kod adı: **Gabar KOBANİ**
Doğum tarihi ve yeri: **Kobani 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Rakka**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Temmuz 2004, Xacur/Ovacık/Dersim**

Gabar arkadaş, yurtsever bir ailenin çocuğu olarak, 1981 yılında Kobani'de dünyaya gelir. Çocukluğunda duymuştur sınırların ardında kendine benzeyen çocuklar olduğunu, onlarla aynı dili konuştuklarını, saçları güneşle yıkanmış, gözlerine çocuk yaşta gölge düşmüş kardeşleri olduğunu. Tel örgülerin ardındaki çocuklarla oynamak, onlarla gülmek, onlarla hayat boyu sürecek bir arkadaşlık kurmak, en büyük hayali olur hep.

Tel örgüler hayatının her anındadır. Onun bilmediği bir zaman diliminde köylerinin ortasından geçirmişlerdi o kanatan telleri. Anneler çocuklarından ayrılmış o zaman. Ve bir daha da bir araya gelememişler. Sadece yürekleri yana yana uzaktan bakmışlar birbirlerine. Teller onları başka başka ülkelerin sadece 'daş'ı yapmıştı, ama ortada bir vatanları yoktu. Yürekleri bölünmüştü. Yüreği tel örgülerle çevrelenmiş insanların ülkesi olabilir miydi? Yaşlılar tel örgülerin çekilmediği dönemleri masal diye anlatırlardı çocuklara. Bir yangındı teller, isyan, öfkeydi. Gabar ne çok dinlemişti bu masalları. Ne çok tanık olmuştu tellere isyana, yürek yakan özlemlere.

İki adım ötedeki kardeşlerini bu kadar uzak kılan dikenli teller bir gün kalkacaktı mutlaka. O, bu düşleri, sınırların ardından acılı bakan gözleri bin yıllık özlemin sesi yapmak ister. Ve tarih Kürt çocuklarına düşlerini gerçekleştirme fırsatını vermiştir artık.

Başkan Apo'nun esareti, O'nda dinmek nedir bilmeyen bir acının ifadesi olur. Daha çocuk yaşlarda askeri olmak istediği Önderliğini esaret koşullarından kurtarmak yeni bir düş olur O'nda. Düşlerini büyütmüştür. Sınırlar ardında kalan arkadaşlarını, denizler ortasındaki sabır adasında kalan Önderini kurtarmalıdır.

Ve düşlerini dolu dizgin kavganın ortasına sürmenin zamanı gelmiştir artık. Bu düşler, bir kararlılığın ve mücadelenin keskinliğine dönüşür yüreğinde. Düşlerin ardına takıldığında da kendisini Kandil dağında bulur. 2001 yılında düş ile gerçeğin bir arada

yaşandığı o mekandadır artık. Dağlardadır. Düş ile gerçek, sınırlara aldırmayan bulutlar gibi gezinir artık O'nun da göğünde...

Kandil alanında aldığı eğitimle kendini günden güne geliştirir. Her anına bir anlam yüklemeye çalışan Gabar arkadaş, çocukluk düşlerinin peşini bırakmaz. O büyüdükçe düşleri de O'nunla büyür. Ve artık bir fırtına gibi esmek isteyen yüreğine kaldığı alanlar yetmez. Çocuk yüreğiyle sınırların ardından baktığı yasaklı topraklara, artık kendi kavgası ile girmenin sabırsızlığındadır. Artık yasaklar tanımayan, sadece sonsuz bağlılıklarla yürüyen bir gerilladır ve nihayet, sınırlar ardında bıraktığı gözlerine kavuşacaktır. Kimbilir gözlerindeki gölgeler birer ışığa dönmüş o çocukları güneşle yıkanan saçlarından tanıyacaktır.

"Dersim'e ayak basar basmaz, bir sevdaya tutulduğunu hemen hisseder. Zaten O'nda damarlarını çatlatırcasına sınırsız bir savaşma isteği yaratan da bu sevdadır. Sınırların diğer tarafına geçmiştir. Ama bu kez acılı, kederli gözlerle değil, sınırları anlamsızlaştıran bir mücadelenin sahibi olarak bakmaktadır artık"

Katliamlarla, sürgünlerle yaşamın bitirilmek istendiği bir coğrafyada yaşam, gerillanın mücadelesinde yeniden yaratılmıştı. Bu yaşamın büyük emeklerle, binlerce kahraman yiğidin eliyle nakşedildiğini bilmektedir. Gabar arkadaş da çocukluk düşlerinin izini Dersim'de, yani yaşamın ilmek ilmek örüldüğü topraklarda sürmek ister. Dersim O'nun için birçok başlangıcın, birçok bilinmezliğin ve gizemin de adıdır.

Dersim'e ayak basar basmaz, bir sevdaya tutulduğunu hemen hisseder. Zaten O'nda damarlarını çatlatırcasına sınırsız bir savaşma isteği yaratan da bu sevdadır. Sınırların diğer tarafına geçmiştir. Ama bu kez acılı, kederli gözlerle değil, sınırları anlamsızlaştıran bir mücadelenin sahibi olarak bakmaktadır artık.

Ütopyaları büyük olanların yaşamları da büyük olur. Dünyanın neresinde olursa olsun, ütopyalarını gerçekleştirmek isteyenler bütün sınırları zorlarlar. Hele Kürdistan'ın dört parça olmuş topraklarının birinden, ütopyalarını her bir parçayla bütünleştirenler, birer devrimci lider haline gelirler. Önce, topraklarını özgür ve demokratik Kürdistan hedefiyle yüreklerinde bütünleştirirler, sonra da insanlık için kendilerini kılıç kadar keskin birer savaşçı haline getirirler. Yaşam çizgilerinin her hattında, Kürdistan'ın renklerine bürünmüş özgürlük tutkuları yatar. Yürekleri tarihin derin mirasıyla kenetlenir ve geleceğe diriliş halkası olurlar. Zamanların amansızlıkları karşısında, her koşul altında Kürt halkının evlatlarıyla bütün olurlar. Kobani'de başlayan bu öykü, Kandil'de beslenip büyür, Dersim'de başarıya dönüşür giderek.

Gabar heval, mücadele ve yaşam perspektifini Önderliğin savunmalarından almıştır. Geriye uygulamanın alanlarını yaratmak ve düşmanın yarattığı her engeli aşmak kalmıştır. Hele Kürt halkı etrafına örülen baskı, zulüm ve işkenceye dayanmak mümkün değildir. Kürt halkına dayatılan katliamların uygulayıcıları ve tüm ortaklarından intikam almanın zamanının geldiğini düşünür.

Dersim'in engin ormanlarında ve yüksek dağlarının kuytularında kurt gözleri, hançerini saplamak için beklemektedir. Bu hançer Halepçe'de, Kamışlo'da ve Kürdistan'ın her bir şehrinde yine halk çocuklarının bağrına saplanmıştı. Anaların feryatları, çocukların çığlıkları, gençlerimizin belleklerinde bir cevap arayışına dönüşmüştü.

Böylesi bir genç beden olan Gabar yoldaş, edindiği amaç ve hedefleriyle daha dirençli kılmıştı kendisini. Bu direnç tarif edilemez bir inanç, umut, bağlılık, azim ve kararlılık geliştirmişti. Böylelikle özgürlük mücadelesinin coşkun akışına kattı kendisini. Her damlanın biraz daha coşkun kıldığı bu akış,

O'nunla daha bir hızlandı. Çünkü O, hiçbir gerekçeye sarılmadan kişiliğini çelikleştirdi.

Her şehit arkadaş, hedeflerimize ulaşmaya çalıştığımız anlarda, yaşadığımız her zorlanmada bir gülümseme bırakır. Her arkadaşla paylaştığımız anlar, bize büyük moral ve destek olur. Yapamayız dediğimiz anlarda, yapabildiğimizi görürüz o gülüşlerle. Her şehit arkadaş, yaşam öğretileriyle bizi eğitirler. Bununla anlam kazanır yoldaşlığa bağlılığın büyük gücü.

İşte Gabar yoldaş, Dersim'in teslim olmayan asiliğinde düşlerinin sahibi oldu. Biz de bu kavganın sıcaklığında büyüttüğü düşlerinin maviliğinde anıyoruz Gabar yoldaşı. O'nun düşlerinin açan her çiçekte her şafakta bizlere yol göstereceğini bilerek yürüyeceğiz. Bir çocuk gülüşünde, sınırlardan kaldırdığımız her tel örgüde O'nun saklı umutlarını görüyoruz. Her sınır ardından baktığımızda, Kobani'den Dersim'e düşlerini dolu dizgin süren çocuk yürekli bir isyancı gelir konar yüreğimizin en ince kıyısına.

Gabar hevalden aldığımız bu gücü, Önderliğimizin yarattığı yaşam değerlerimize daha çok sarılmanın gerekçesi yapıyor ve inandıklarımızın büyüklüğünü Gabar yoldaş ve diğer yoldaşlar şahsında daha iyi görüyoruz.

Mücadele arkadaşları

Yıldızları avuçlardın durmadan

O gittiğiniz gecede ne de çok yıldız
kaymıştı gökyüzünden, sen avucunu
açıp toplamaya çalışırdın onları.
Ve gidişinle
şiir tadında, bahar
yağmurlarıyla yıkanmış anılar
bıraktın, bir de
koca bir özlem denizini

Kod adı: **Diyar**
Adı, soyadı: **İdris ...**
Doğum yeri tarihi:
Mahabad/İran ...
Mücadele katılım tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **13**
Temmuz 2004
Xacur/Ovacık/Dersim

Mahabat'ın topraklarında doğan ve büyüyen çılgın çocuk, özledik seni. Senden geriye nesilden nesile anlatılacak bir kahramanlık hikayesidir şimdi dillerde. Dağlara söz verip akşamları yıldızları avuçlayıp yürürdün. Şimdi biz hüzünleri topluyoruz göğün yıldızlarından. Onlar ise durmadan gülümsüyor.

O gittiğiniz geceyi hatırlıyor musun, ne de çok yıldız kaymıştı gökyüzünden, sen avucunu açıp toplamaya çalışırdın onları.

Ve gidişinle şiir tadında, bahar yağmurlarıyla yıkanmış anılar bıraktın bize Diyar. Bir de koca bir özlem denizini...

Diyar heval, Mahabad'da Kürtlüğü ile gurur duyan bir ailede kahramanlık kültürüyle büyümüştü. Ailesinden aldığı bu kültür, O'nun arayışlarını da belirleyen temel etken olmuştu. Yaşı genç olmasına rağmen, ne istediğini bilen bir kişidir. Hedefi, duruşu nettir.

Mücadeleci bir kişiliği vardır. Hani kadere inansak diyeceğiz ki O, doğmadan görevi belirlemiş bir insandı. Mücadele yaşam gerekçesi gibidir.

Çevresindeki Kürt hareketleri ile tanışır ve onlarla birlikte aktif mücadele yürütmeye başlar. Kürdistan'daki egemen güçlerin adı farklı da olsa, Kürde bakışı, yaklaşımı hep aynıdır. Kürtlüğünü unutturmak, inkar ettirmek için hepsinin konuştuğu bir tek dil, uyguladığı bir tek yöntem vardır; baskı ve işkence. İran rejimi de Diyar hevalin mücadeleci kişiliğini sindirmek için her geçen gün daha da körelen ve sonunda kendini bitiren yöntemlere başvurur. Bu süreç içerisinde rejim tarafından tutuklanır ve zindana atılır. O'nu pişman ettirmek için her türlü işkence yapılır. Fakat O, mücadelesinin haklılığını bilir, mücadelesinde ısrarcıdır. Israrı, zindandan çıktıktan sonra PKK ile tanışmaya götürür O'nu.

1997 yılında gerilla saflarına katılma kararını alır ve kararını zaman geçirmeden hemen pratikleştirir. Gerilla, O'nun arayışlarına cevap olacak bir yerdir. Bu nedenle seçimini, atılımdan ve direnişten yana yapar.

"Yazın kızgın sıcaklığının yürekle korlaştığı zamanlarda sarışın kızıllığında yaşardınız yaşamı adı gerilla olan sizler ölüm meydanını yaşama açandınız. Dersim ve Botan'da güzelliklerden bir tutam yoldaşlığa, bir tutum insanlığa bir tutam da yaşam sunulurdu avuçlarınızda. Gülüşlerinizle doğan ve batan güneşe selema dururdunuz... Bir yudum su, bir lokma ekmek, sevgiyi yudum yudum içişinize eklenirdi. Kiminiz kara, kiminiz yeşil bakardınız.her birinizin gözünde rengarenk görünürdü her şey"

Diyar yoldaşın en büyük arzusu, Önderliği görmektir. Bu istem O'nda hep bir hasret olarak kaldı. Ancak mücadele içinde yüreği büyüdükçe, beyin gücü arttıkça bilincine vardı ki önemli olan Önderliği fiziki olarak görmek değil, O'nu ruhta ve düşüncede yaşamaktır. Tüm zorlukları göze alarak, O'nun mücadele azmini üstlenmek istiyordu. Kuzey sahasında daha aktif çalışabileceğine inanıyor, Kuzey'e geçmek için durmadan öneri geliştiriyordu. 1999 yılında Kuzey sahasına gitme önerisi kabul edilince, bir grup arkadaşla yola koyuldular. Kanatları olsa uçacaktı sevinçten.

Önderliğin geri çekilme talimatı üzerine onlar da grup olarak yarı yoldan geri dönmek zorunda kalmışlardı. O, hiçbir şeyi yarım bırakmak istemediği için, verdiği bu sözü hiç unutmadı. Bir gün yarıda bıraktığı bu yolculuğu tamamlayacaktı, zamanını bilmiyordu, ama bir gün mutlaka diyordu.

Ve işte Kuzey'e gidecek grupların oluştuğu bir süreç çıkagelmişti. Yarım kalan sözünü tamamlamak, O'nun için, yaşamın bir başka renge bürünmesi gibi bir şeydi. Bu bir fırsattı ve bu fırsatı elinden kaçırmaya hiç niyeti yoktu. Yaşamını, yüreğini paylaştığı yoldaşlarıyla yola koyuldular. Bu uzun yıllar ve yollar, özgürlük savaşçılarının görkemli yürüyüşüne çok defa tanıklık etmişti ve edecekti. Top, tüfek sesleri dinene dek, nehirlere kan karışmayana dek, postal izleri silinene dek Kuzey toprakları bekleyecekti savaşçılarını. Onlar karanlığa ışık tutmalıydılar. Bundandı bu sabırsız gün dönümleri.

Grup Dersime doğru yol alırken, kış gelip kapıya dayanmıştı. Ve onların önünde daha kat edilmesi gereken uzun bir yol vardı. Zemheri soğuklar başlamıştır ve kulakları sağır eden korkunç fırtınalar kopuyordur. Ancak özgürlüğe kilitlenmiş savaşçılar için bu zorluklar yeni değildi. Doğa koşulları düzelir düzelmez, ısrarlı yürüyüşlerini devam ettirirler ve baharla birlikte tekrarda yola koyulurlar.

Yıl 2001 baharı ve ulaşılan ulaşılmazlık Dersim topraklarıydı artık. Özlemin topraklarındaydılar ve hızla pratikleşmeleri gerekiyordu. İlk pratikleri Ovacık alanında olur. Bu zorlu yolculuk boyunca birlikte ilerledikleri can yoldaşı ve çok sevdiği komutanı Agit yoldaşı kaybeder burada. Hayalleri yarım kalmıştır Agit'in. Yüreği kanar Diyar'ın. Henüz söylenmemiş sözleri, ayak basıl-

mamış toprakları vardı Dersim'in. Ne zaman adını ansa Agit'in nefesinin kesildiğini hissederdi. Onca zorluğu birlikte aşmışlardı. Ve bu çok sevdiği topraklarda yoktu artık Agit. Bütün mevsimlerden bir parçaydı artık Agit. Dersim'in semalarında parlayan yıldızdı. Ve Diyar her gece o yıldıza bakarak intikam yeminleri içti. İntikamını mutlaka alacaktı.

Ovacık bir savaş meydanıydı O'nun için. Bu meydanda kalıp başarmalıydı. Agit için ve diğer giden bütün yoldaşları için başarmalıydı.

Ovacık ilk göz ağrısıydı Diyar yoldaşın. Agit'in yarım kalan hayallerinin, özlemlerinin yeriydi orası. Bu nedenle çok farklı bir anlamı ifade ediyordu.

O'ndaki ısrar ve hırs, O'nu gerçek bir savaş komutanı yapmıştı. Kısa sürede herkesin bahsettiği bir komutan olmuştu. O'nunla kalmak, yaşamak, savaşmak, herkes için bir merak olmuştu. O'nunla yaşayan her arkadaş, ondaki sevgi, saygı, cesaret ve saflığa bağlanıyordu adeta. Dersim halkının gelenek ve kültüründen çok uzak olmasına rağmen, bunu hiçbir zaman engel görmez, halkla sıcak ilişkiler kurmayı başarırdı. Yoldaşlarının arasında ve halkının içinde sevilen bir insan olmuştu. Morali ve canlılığı ile ortamı çok rahat etkileyebiliyordu. Yürüyüşü zafere çağrıydı. Gözlerinde saflık, gözlerinde intikam... Yürürken başı dikti, kendine güvenen, etrafına da güven aşılayan bir duruşu vardı Diyar hevalin.

Emekle büyümüştü ve tecrübelerini her zaman etrafındaki bütün arkadaşlara mal ederdi. Cesaretiyle, savaş tarzıyla düşmanın kabusu haline gelmişti. Bütün zorlu koşullarda, yollarda, çatışmalarda öncüydü hep. O bir komutandı. *"Örgütün ve yoldaşlığın bir hizmetçisiyim"* diyordu. Üstüne gittiği her görevi başarı ve üstün moral anlayışıyla yürütür ve bitirirdi.

Kat edilmesi gereken daha çok yol vardı. Yolların yılmaz yolcusu, çalışmak, yapmak ve yaratmak için tekrar düşmeliydi yollara. Son yürüyüşü Ovacık'ın çıplak topraklarında, Munzurların heybetli dağlarının gölgesinde oldu.

Ayrılık vakti gelmişti artık. Sonsuzluğa doğru bir yürüyüş olduğunu hissedercesine parlayan gözleriyle ayrılacağı yoldaşlarına baktı bir kez daha. Herkese bir şeyler söyledi. Bize bırakılan bu son sözlerin hatırası, künyemize kazındı adeta.

Evet, zamanı geldi. Canından çok sevdiği üç yoldaşı ile ayrıldı noktadan. Tesadüf müydü acaba? Hayır hayır, tesadüf değildi.

Tarih 12 Temmuz 2004'tü. Onlar sadece dört kişiydi. Onları çembere alanlarsa, yüzlerce kişilik bir orduydu. Hem de tankları, topları, kobralarıyla bir ordu. Büyük bir güç dengesizliği içinde bir savaştı bu. Düşman araziyi kuşatmıştı ve onlar şimdi bir kuşatmanın orta yerindeydiler. Çatıştılar bütün güç dengesizliğine rağmen, umutlarından, inançlarından hiçbir şey yitirmeden çatıştılar. Tek tek düştüler ama teslim olmadılar.

Ve O, artık bir yıldızdı. Sen yıldızları avuçlardın durmadan, biz hüznün yıldızlarını topluyoruz ardından.

Kuşatmanın ortasında bütün yoldaşlar bir yere dağılmıştı. Teslim olunmayacaktı. Ve hepsi iki gün boyunca direndiler. Diyar yoldaş yaralı ve yorgundur. Ne olursa olsun terk etmeyecekti mevzisini. Zaten yüreği öylesine kıpır kıpırdı ki O dursa da yüreği duramazdı. Can yoldaşı Gabar'ın toprağa düştüğü anı görmüştü, Gabar orada öylece yatarken bir yere gitmeyecekti. O'nun için dahi olsa durmalıydı. Tek başına ve yaralıydı. Tek de olsa, bir orduya karşı savaşacak kadar büyük bir yüreğe sahipti. Yoldaşlarının kanı yerde kalmamalıydı. Bütün gücünü toplayarak son bir hamle için ayağa kalkar o anda tüm silahlar Diyar yoldaşa yönelir, tüm şarjörler boşaltılmak zorundaymış gibi Diyar yoldaşın üzerine yağmur gibi boşaltılır. Düşman, bu yenilmez savaşçıyı düşüremiyor, üzerine gitmeye korkuyordu. Kobraları devreye koyarlar. Bire karşı bütün teknik donanımıyla bir ordu devreye girer. Kobraların vurmasıyla bulunduğu yer bir alev topuna döner. Ve O, bu alevlerin ortasında özgürlüğe ulaşmışlığın huzuruyla gözlerini kapar.

O artık soylu direnişin sahibi olan yoldaşları Munzur, Hüseyin, Rubar ve Rojhatlarla el ele tutuşarak halaya durmuştur. Yüreğimize hükmedemiyorduk o gün. Gün yas tutmuş ağlıyordu. Son selamlarını, son sözlerini, son gülüşlerini Munzurlardan gelen rüzgardan aldık o gün ve sonrasındaki tüm gün ve geceler.

Munzurlar asi ellerini uzatarak, *"ağlama anayurt, çektiğin acıları biliyorum. Seni bugüne kadar yücelten, bu kahramanların kanı olmuştur. Bu direnişler varoldukça başın dik ve daha da asi olacak yüreğin"* diyordu.

Dağlarla sözleşen yiğit yoldaşlar! Dersim'de, Munzurlar'da, Sipan'da, Zagroslar'da, Botan'da, Engizekler'de, Nurhaklar'da şimdi yüreğiniz. Ve biz her gittiğimiz yerde yüreğimizde ve beynimizde sizlerle birlikte olacak, yıldızları toplayacağız. Şiir tadındaki anılarınızı anlatacağız yeryüzünün bütün kıtalarında.

Sizleri saygıyla anıyoruz

Mücadele arkadaşları

Delikanlım iyi bak yıldızlara

Ölüm ile yaşam arasında
beyaz atlarıyla gelip geçtiler
günaydınların yerine
çığlıkların düştüğü
bir yarım sabahta
gelinlikleriyle
yıldızlara doğru...

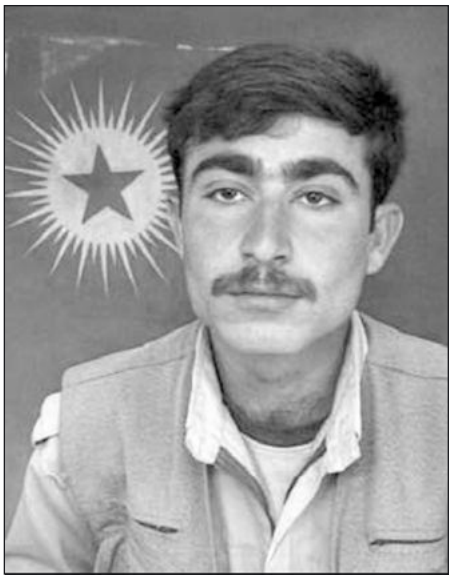

Adı, soyadı: **Süleyman BAYAR**
Kod adı: **Haki SİLOPİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Esenli Silopi, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995 Ertuş**
Şehadet tarihi ve yeri : **23 Temmuz 2004 Çukurca merkezi**

Kürdistan halk mücadelesinde şehadet mertebesi, en büyük manevi değerdir. Yaşama aşk düzeyinde bağlılığın adıdır şehadet. Bir zirveleşme, yıldızlaşmadır. İdeolojik düzeyden askeri düzeye bağlılıkta aman tanımayan bir evredir. Özgürlük yolunda yürümenin, bunun için gerekli olan çabanın doruğa ulaştığı andır. Umudun, inadın, kendini bulmanın, delicesine bağlılığın adıdır şehadet. Bir halkın sıkılmış yumrukları havada, dilindeki slogan, yüreğindeki intikam yeminidir. Serhildanda vurulan gencin yumruğundaki taşın, sokakta vurulan çocuğun dünyaya son bakışının vasiyetini yerine getirmenin adıdır.

Kürdistan halkının mücadeleye olan inancı da şehitler ve onların yaratımları sonucu gelişmiştir. Binlerce yıl süren talan ve sömürü ile derin bir sessizliğe gömülen Kürdistan'da ancak böylesi kahramanlıklar halkta mücadele kararlılığını geliştirebilirdi. Bugün de bu kutsal düşünce ve onlarla yaşayarak gelişmekten daha değerli olgu yoktur, olamaz.

Şehadet, bir öncülük misyonudur. Mücadeleye fedaice katılan binlerce yoldaşımız vardır. Bunlar kendilerini ölüme yatırmamışlardır. Aksine, onlar yaşamı uğrunda ölecek kadar sevenlerdi. Ama onlar özgürce yaşamı yaşam diye bellemişlerdi. Ve onlar, halk ve yoldaşları için Başkan Apo'nun çizgisinden başka bir yaşam istemeyen duruşlarıyla canlarını vererek şehitler kervanına katıldılar.

Bu öncülerden, yaşamı uğrunda ölecek kadar sevenlerden biriydi Haki heval. Kürdistan özgürlük hareketinin bir militanı olarak yaşamasıyla, mücadele alanını yaşam bilmesiyle, bütün anlarda en ön saflarda yer almasıyla, kararlılığıyla, coşkusuyla, cesaretiyle anılacaktı bütün zamanlara inat.

"Dılo zalıma dılo, dılo rebena dılo" derdi bizim kelambêj. Daha delikanlılık çağındaydı, fakat üslubu, şakaları yetmişlik bir dedeyi anımsatırdı. İnsanlar bilgi ve tecrübelerinden yararlansın diye, tüm hünerlerini bir ana sığdırır, öyle konuşurdu Haki heval. Bir bayrak yarışı gibiydi O'nun için bilgi ve tecrübelerin

insandan insana geçmesi. Bu tecrübe ve deneyimlerini önceki yoldaşlardan almıştı ve bunu beraberindeki arkadaşlara devretmek için canla başla uğraşırdı. Şehitlerin söylenmemiş sözlerle dillendirdikleri vasiyetleriydi kişiden kişiye anlatılan bu tecrübeler.

Merminin adres sormadığını daha gencecik yaşında anlamış ve bu gerçeği içselleştirmişti. Bir pusuda ya da bir mevzide, atılan bir kurşunla hayatının son bulacağı ihtimalini bir kolye gibi boynunda taşıyordu. Bunun bilinciyle acele ediyordu birikimlerini kendisinden genç olanlara vermeye.

Anlatılamayan, hiçbir zaman dile getirilmeyen, ama en güçlü hissedilen bir duygudur gidişlerin çağrısı. Savaşın en bilinen, en amansız yüzüydü apansız alıp götürmeler. Ve O, bu yüzle karşılaşacağı günlerin yakınlaştığını hissetmişti.

Bütün hoşçakallar, son ayrılık gibiydi bir daha görüşeceğimizin umudunu eksik etmediğimiz. İşte böylesi ayrılmaların birinde –ki son ayrılmamız oldu– *"2004'te rolümü layıkıyla oynayabilirsem, alacağım ideolojik eğitimden sonra 2005 baharında seninle Dersim'de buluşuruz"* demişti. Buluşamadık, ama bütün geçtiğim yollara O'nun yoldaşlık ruhundan bir parça ektim. Bütün doğa yeniden canlansın diye rüzgarlara bıraktım gülüşlerini, dağların doruklarından seyre daldığım güneşin gün doğumlarına teslim ettim umutlarını. Kendime de anılarını bıraktım, söylenmiş ve söylenmemiş sözlerini.

O'nun için önemli olan yoldaşa bağlılıktı. Bu, yaşamının en temel ilkesi ve ölçüsüydü. Samimiyet, dürüstlük ve bağlılık; bir yoldaş için en temel köşe taşları bunlar olmayacak da ne olacaktı?

Haki arkadaş, duygu, düşünce ve eyleminde delikanlıydı. Çalışmayı seven, emeği kendisi için moral kaynağı haline getiren bir ruh haline sahipti. En nefret ettiği şey, çalışma üzerine yapılan bireysel hesaplardı. Haki heval, yaşamın bütün anlarının dolu dolu yaşanması gerektiğine inanır ve dolu dolu yaşardı. Canlılara verilmiş bir armağan gibi yaklaşırdı yaşama. Bunun için de boşluklara asla izin vermezdi. Doğan her boşluğu yaşamı kirleten bir virüs gibi görür, yaşamdaki en küçük ayrıntıyı dahi ustalıkla hedefe yönlendirmeyi bilirdi. Zamanın değerini bilir, her anı anlamlı kılmaya ve geleceğe taşımaya çabalardı.

"Dılo zalıma dılo, dılo rebena dılo" derdi kelambêjimiz... Ne zaman fırsat bulsa bu dizeleri mırıldanırdı usulca. Yüreğin zalimliği ve çözümsüzlük ikilemini sürekli bu dizelerle dile getirirdi. Karşıtların varlığını ve birlikteliğini taşıyan bir enginlikti ruhu.

Kendi kafasında çözümlediği hiçbir şeyi gerekli olmadığı sürece dillendirmezdi.

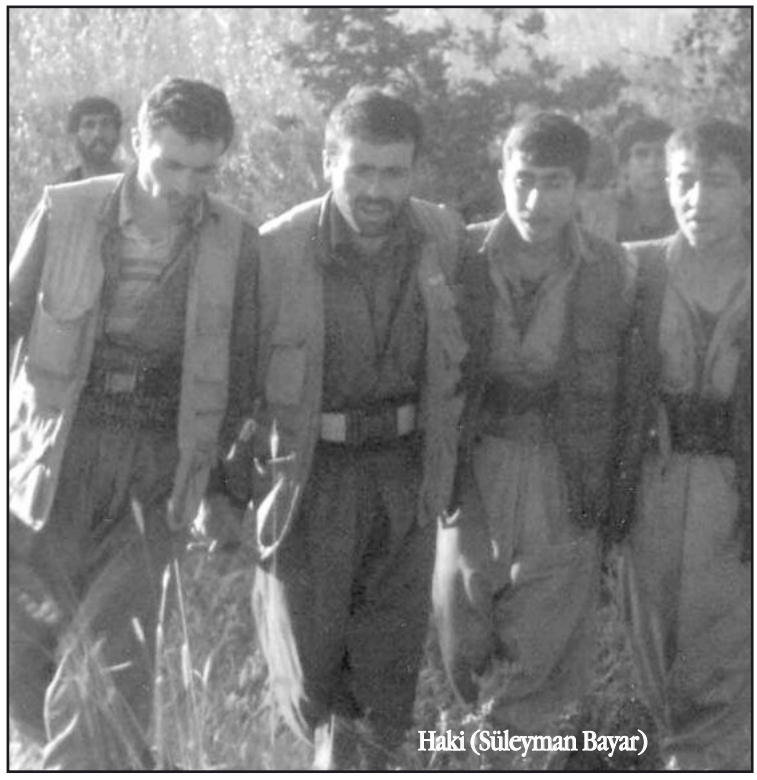
Haki (Süleyman Bayar)

Emek diliydi konuştuğu. Emeğin derin ve sade gücünün nice kelimeyi alt ettiğini kaç kez görmüştü savaşta. Bu yüzden, emeğin kutsallığına sahtekarca yaklaşılmasına öfke duyardı. Kendi gücü ve emeğiyle emeğin insanın bütün zaaflarını eleveren sınavından başarıyla geçmişti. Haki arkadaşın emek ve çalışma üzerine bizlere bıraktığı, her zaman için tazeliğini koruyan ve koruyacak olan sözleri vardı. Onlardan birinin alıntısını yapacağım burada:

"PKK, işçilerin partisiyse, biz işçiler de çalışmalara özgücümüz ve bilincimizle canıgönülden katılacağız. Çalışmalara hep en önde koşacağız. Hangi alanda bulunursak bulunalım, yoldaşlarımıza yardımcı olup destek ve katkılarımızı hiçbir zaman esirgemeyeceğiz" derdi. O, az ve öz konuşurdu. Bütün söylediği o özlü sözler tarihin bir köşesine dipnot olarak geçti. Bir seferinde, *"bir yoldaşın temel görevi, örgüt çizgisine sahip çıkıp, bu çizginin yaşamsallaştırılması için yoldaşlarına yardımcı olup destek sunmaktır. Buna gerekli ortamı yaratmak için çalışmaktır"* demişti.

Haki (Süleyman Bayar)

Haki arkadaş bir gençlik sembolüydü. Partiye daha 13-14 yaşında, 1995 yılında katılmıştı. Çocuk yaşta gerillaya katılmasına rağmen, olgunluğu dikkat çekerdi. Yaşıtları henüz kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenirken, O, gerçeğin öncülüğünde tarihin yükünü sırtlamış bir savaşçı olmuştu. Birçok olgun insanın yapmaya cesaret edemediği şeye, daha o genç yaşında cesaret edip kararını vermişti. İsmini, kuruluş döneminin öncü kadrolarından şehit Haki Karer yoldaştan almıştı. Sıcakkanlı, sempatik bir arkadaştı. Her daim moralli, coşkuluydu. Morali, sabahın ilk saatlerinde yeryüzünü ısıtan güneş ışınları gibi hızla dağılırdı etrafa. Işığın sızmadığı hiçbir hüzünlü yürek kalmazdı. Çocuk yaşta partiye katıldığından, partiye aidiyet duygusu oldukça gelişkindi. Partinin varlığı ve gücü O'nun da varoluşuydu. Haki arkadaş da kendisini bu şekilde değerlendirir ve bu bakış açısını sürekli ortama yansıtırdı. *"Ben partiye aidim, partiyle varım"* derdi. Haki arkadaş bir ortama gittiğinde, bütün arkadaşların yüzlerinde gururlu bir gülümsemeyle, *"parti hat"* der, kişiliğine duyulan sevgi ve saygıyla önünde kalkılır, Haki arkadaşa yer verilirdi.

Ne Zagrosların derin bir yalnızlık gibi yüksek dağları, ne de Zagros'taki yoldaşlar, Haki arkadaşı hiçbir zaman unutmayacak. Unutmk ihanetti ve biz asla ihanet etmeyecektik. Seni ve bütün gidenlerin öncülüğünde yarınlara yürüyeceğiz.

Haki arkadaş okula gidememişti, ama partide kısa bir sürede öğrenmişti. Öğrendiği her

dikine müstakil bir
apartmanın
en üst katında
dört köşe bir oda
perdesiz pencereler
pencerelerin dışında
yıldızsız geceler
genç olan
alnını dayamış cama
bir romanın muhaciri
diyorum ki genç adama
delikanlım!
iyi bak yıldızlara
belki bir daha
göremezsin onları
belki bir daha
yıldızların ışığında
kollarını ufuklar gibi
açıp geremezsin
delikanlım!
senin beynin
yıldızlı karanlık gibi
güzel, asil ve
kudretlidir
yıldızlar ve sen
kainatın en mükemmeli

delikanlım!
sen ki
ya bir köşe başında
kaşından kan sızarak
geleceksin
ya da bir dar ağacında
can vereceksin
onları göremezsin belki
bir daha

şeyi ait olduğu yerin ihtiyaçlarına göre almak, O'nun en temel özelliklerinden birisiydi. Okumayı öğrendikten sonra da Önderliğin çözümlemeleri ve parti yayınlarıyla bunu daha da geliştirmişti. Önderliğin çözümlemeleri ve parti yayınları dışında kitap okamayı sevmezdi. Birçok kez kendisine neden farklı kitaplar da okumadığı sorulduğunda, *"sen neden kitap okuyorsun?"* diyerek, sorulara soruyla karşılık verirdi. Karşıdaki ihtiyaç duyduğum için dediğinde, *"Bak gördüm mü, ben de ihtiyaçlarımı parti yayınlarından karşılıyorum"* cevabını verirdi.

Haki arkadaşın genç yaşına bakıp aldanmamak gerekirdi. Gençliği sadece fiziğinde idi. Konuşmaları, hareketleri ve esprileri kendinden çok büyüklerinki ile özdeşti. Eğitimdeki konuşmalarında, partinin belirlemelerinin doğrultusu ne ise, o çerçevede değerlendirme yapardı. Eğitimlerde Haki arkadaşın en çok dikkat çeken yönü, parti önder kadrolarının eğitimdeki tavır, üslup ve dikkat çeken yanlarını kendisinde içselleştirmeye çalışmasıydı. Parti militanının özelliklerini yaşamsallaştırmak, en önemli görevlerin başında geliyordu.

Haki arkadaş, askeri düzeyde de girişken ve inisiyatifli bir komutandı. Zagros arazisini avucunun içi gibi bilirdi. Özellikle de Cilo, Geliyê Zap ve Çarçela arazisinin kurduydu. Arazi hakimiyeti olduğu için, genel coğrafyada sürekli öncülük rolünü üstlenirdi. Kış eğitim kamplarından bahar ile birlikte ilk ayrılan öncü grupların başında nasıl hep Ha-

Haki (Süleyman Bayar)

ki arkadaş vardıysa; kış kampına girildiği zaman da uzamış sakalı, mavi parkesi ve siyah kefiyesi ile karları eze eze kampa en son gelen hep O olurdu. Ve kampa geldiğinde, bir pratik sezonu kapatmanın coşkusu ve sevincini esprileriyle tüm arkadaşlara yansıtırdı.

Bir dengbejdi Haki arkadaş. Sesi güzeldi ve ortam bulduğunda tüm arkadaşlara klasik Kürt müziklerinden beyitler söylerdi. Bir sazı vardı, sürekli bu ezgiler eşliğinde saz çalardı. Müziği sevdiğinden, saz ile arasında bir bağ kurar, öyle çalardı. Halaylar çekildiğinde, halayın başını başı dik çeker ve etrafında halayı izlemekle yetinip onlara katılmayanlara, *"siz asimile olmuşsunuz, kültürel geleneklerinize sahip çıkmıyorsunuz"* diyerek taş atardı.

Zagros arazisine hakim olduğu için eylemlerin keşif gruplarında da yer alırdı daima. Her gittiği keşiften yeni bir şeyler öğrenerek dönerdi. Eylemin başarısı keşfin iyi yapılmasıyla bağlantılıydı. Bunun bilinciyle hareket ederdi Haki heval. Eylemlerin keşfinde olduğu gibi eylem hazırlıklarında ve eylemde de yer alırdı. Çünkü o bir öncüydü.

Son gittiği polis noktası keşfinin ardından da eylem planlaması sırasında, keşfi yaptığı, araziyi iyi tanıdığı ve gitmek istediği yönünde öneri yapınca, diğer arkadaşları tarafından da uygun görülmüştü bu öneri. Ve her zaman olduğu gibi yine öndeydi.

Gecenin karanlığını yararak eylem yerlerine nihayet ulaşmışlardı. Düşman, eylem grubunun yerini termal kameralarla fark etmişti. Bu fark etmeyle birlikte çatışmanın çıkması bir olmuştu. Çatışma gittikçe şiddetleniyordu. Düşman bütün silahlarını kullanıyordu. Ve bu çatışma esnasında Haki hevalin göğsüne bir mermi saplanmıştı. Orada, gökyüzündeki yıldızları ışıldakların ışığının örtüğü o saatlerde O, kimsenin göremediği o yıldızları görerek, onları avuçluyordu. Gökyüzünde bir yıldız oldu o gece.

Her eylem gibi, başlangıcından sonuna kadar her türlü hazırlık ve çalışma atmosferinde olmanın O'na verdiği coşku ve yoldaşlarına aktardığı tecrübelerle yüreğimizde ve düşüncelerimizde her zaman yaşıyor ve yaşayacak Haki heval.

Mücadele arkadaşları

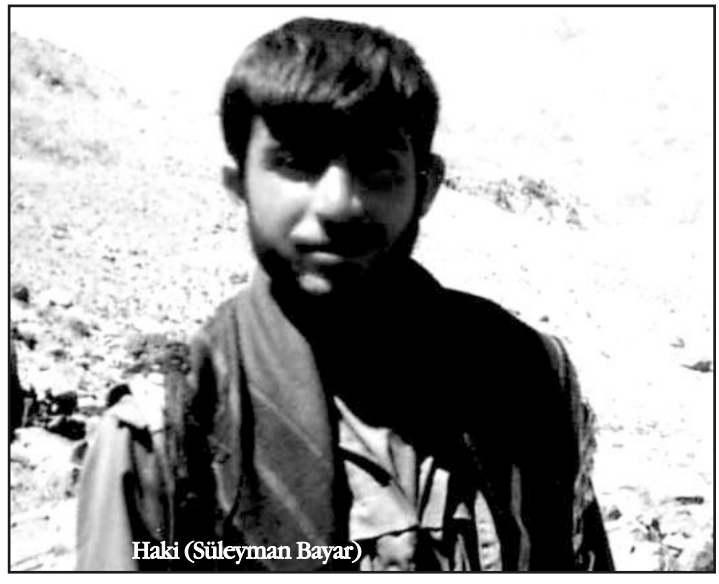
Haki (Süleyman Bayar)

İki coşkun yürek seliydi onlar

Adı, soyadı: **Mesut Ahmet PİR**
Kod adı: **Dılşer**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000 Kandil**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Temmuz 2004 Tatvan alanı/Garzan**

Adı, soyadı: **Kurtuluş DURAK**
Kod adı: **Haydar**
Doğum yeri ve tarihi: **Elbistan 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Temmuz 2004 Tatvan alanı/Garzan**

Özgür yaşama duyulan sevgi, her şeyin tutkuyla, gönülden yapılmasını gerektirir. Bu da büyük bir özveri gerektirir tabii. Sadece çalışıp çabalamak yetmez çoğu kez; en değerli varlığını, canını vermek gerekir. Ve verirler, veririz gülümseyerek.

Özgür ve anlamlı yaşamın emek, fedakarlık, cesaret ve kahramanlıkla örüldüğünü, bundan başka çıkar yol olmadığını biliriz. Bir gönüllüler hareketidir hareketimiz. Böylesi bir yaşam uğruna insana sunulmuş en güzel armağanlarını bedelin sunaklarına adarlar. Hiç çekinmeden, tereddüt etmeden adarlar kendilerini. Hiçbir kötülük kalmasın isterler sadece insana yakışan dünyada. Bunun için çabalayan, gecesini gündüzüne katan, gerektiğinde canını verenlerin adı Dılşer ve Haydar oluyordu Tatvan'ın Cangez köyünde. Tarihler 18 Temmuz'u 2004'ü gösteriyordu.

Şubede tanışmıştık Dılşer arkadaşla. Moral düzeyi yüksek, coşkuluydu. Kararlı duruşu, candan yaklaşımıyla kendisini sevdirmişti. Dört yıl aradan sonra Nisan ayında, Haftanin alanında karşılaşmıştık O'nunla.

Yeni değildi artık, epey de gelişmişti. Bir iddia hırsı da görünüyordu. Kuzey grubun-

daydı ve bir an önce hedefine ulaşmak için can atıyordu. Düzenlemesi, bizim bulunduğumuz Hakkari grubuna yapıldı. Tecrübesizliğine rağmen, bir timin sorumluluğunu üstlenmişti. İstikrarlı duruşu, fedakarlığı ve mütevazılığı, örnek alınacak düzeydeydi.

Yirmiye yakın bir grup arkadaş ile Gera Berana üzeri Hakkkari'ye geçtik. Hakkari ilkbaharının zor koşulları, Gera Berana'nın bitmeyen karı, yüksek zirvelerinin dondurucu soğuğu ve uzun yolculuğa rağmen hiç belli ettirmiyordu yorgunluğunu. O, örnek özelliklerini hiç kaybetmemişti. Hiç eksilmemişti yüzündeki yoldaşı kucaklayan tebessümü.

Bir haftalık zorlu yol yürüyüşünden sonra nihayet Anitos'a ulaştık. İkinci durağımız ise direniş ve zaferin kalesi olarak bilinen Kato Marinos idi. Kato'ya ulaştığımızda, alandaki arkadaşlar karşıladı bizi. Sınırı aşmanın rahatlığı ve sağ salim Kato'ya ulaşmanın sevinci ve heyecanıyla kucakladık birbirimizi.

Sonrası, vakit kaybetmeden belirlenen alanlara gidip pratiğe başlamaktı. Yani Haziran hamlesine katılmaktı. Tüm arkadaşların hazır bulunduğu bir toplantı gerçekleşti hamleye ilişkin. Düşmanın imha operasyonlarına ve baskılarına karşı altı yıldan sonra ilk cevap geliştiriliyordu. Haziran hamlesi oldukça önemliydi. Bunu gerçekleştirecek olan yoldaşlar da bir o kadar mutlu, coşkulu ve kararlıydılar.

Dılşer arkadaş da zor alanlara gidip zorluğu, açlığı, susuzluğu ve birçok arkadaşın yaşadığı duyguları yaşayarak onların yoldaşı olmak istiyordu. Bir ay sonra Garzan grubu da gelmişti Besta'dan. Hakkari gücünden de bu gruba dahil olacak iki arkadaş belirlenmişti. Sayıları az olduğu için iki arkadaş daha gerekiyordu. Grup için düzenlemesi olan üçüncü ve dördüncü arkadaşlara henüz ulaşılamamıştı.

Grup Faraşin'e ulaştığında, yanlarında iki kurye arkadaş da vardı. Onlardan birisi Dılşer yoldaştı. Bu durum, pratikte en zor alanlarda büyük fedakarlıklara hazır olan Dılşer yoldaş için büyük bir fırsattı. Garzan'ın birçok alandan farklı ve zor olduğunu biliyordu. Ve O, gitmek için çok ısrar ediyordu.

O'nun için önemli olan zorluk değil, yeterli yoldaşlığa ulaşmaktı. O'nun bu kararlılığı, doğru yaşama ulaşmasını, yani zaferini belirleyecekti. Ve önerisi kabul edilmişti.

Gruptaki arkadaşlar da tecrübesizliğine rağmen gruba dahil olmasına sevinmişlerdi. Bu tür alanlar ve küçük gruplar için en gerekli olan, doğru ve anlayışlı yoldaşlıktı. Dılşer arkadaşta da bu özellikler fazlasıyla mevcuttu.

Dılşer (Mesut Ahmet Pir)

Grup komutanı B... arkadaş, "*Dılşer yoldaş hazır mısın*?" dedi. Dılşer yoldaş da gülümseyerek, "*ben çoktan hazırdım heval*" dedi. "*İyi, o zaman akşama doğru yola çıkıyoruz*" dedi.

Dılşer arkadaş büyük bir heyecanla çantasını hazırlamaya gitti. Yükleri çok ağırdı. Yanlarına bir haftalık erzak almaları gerekiyordu. Zorluklarla, tehlikelerle dolu uzun bir yol vardı önlerinde. Gruptaki bütün arkadaşlar birbirlerinden daha heyecanlı ve coşkuluydular. Gözlerinde yıldızlar parlıyordu.

Yedi günlük zorlu bir yürüyüşten sonra Azapşer'e ulaşmayı başarmışlardı. Azapşer çok yüksek bir dağdı. Bahar mevsiminin henüz bitmemesi, su bulmalarını sağlıyordu. Yazın hiç su bulunmazdı Azapşer'de. Ama şimdi o kadar çok su kaynağı vardı ki sanki hiç kurumayacaklar ve daima böyle akıp gideceklermiş hissini uyandırıyordu.

Grup burada ikiye ayrılarak örgütlendi. Birinin Azapşer, diğerinin Tatvan'dı çalışma bölgesi.

Dılşer yoldaş Tatvan alanında faaliyet yürütecek grupta yer aldı. Dılşer, Azapşer'in eteklerindeki noktadan gözleriyle bu yüksekliği süzerek, "*benden daha uzun, daha geniş ve sert olabilirsin, ama yüreğim kadar cesur, hayallerim kadar temiz ve bedenim kadar genç olabilir misin*" dercesine derin bir iç geçirerek baktı. Ve grup, Tatvan'a, Sinegir çevrelerine, Geliyê Cangez'e, Endewin sırtını aşarak ulaştı.

İhanet olmazsa bir ruhu bedeninden ayırabilir mi? Buna binlerce ağızdan hayır oluyor cevabımız. Yüzleri, binleri ayıramadığı gibi... Beden yok olup tükenebilir. Ruh yaşadıkça insan tükenir mi hiç? Ruh düşünceye, düşünce dile, dil de kalpten ve düşünceden gelen duyguları yaşatır. Ayrılmaz iki parçadırlar.

Örgüt ile irtibatsızdılar, ne bir cihaz ne de telefonlar vardı. İrtibat için eski bir ilişkiden telefon sağlanacaktı. Dılşer ile Haydar arkadaşlar gideceklerdi bu görev için. O, hiçbir görevi ne küçük görmüş ne de itiraz etmişti bugüne kadar. En zor koşullarda bile, görevini en iyi şekilde yerine getirmeyi kutsal görev saymıştı her zaman. Haydar arkadaşın da görev arzusu O'ndan az değildi. İkisi de birbirinden coşkuluydu. Birbirlerine takılıyorlardı yola çıkmadan önce. Onları neyin beklediğini ne bizler ne de onlar hiçbir zaman bilemeyecektik. Yapılması gerekenler vardı, onun dışında olabilecekler belirsizlikti. Nereden bileceklerdi, bilecektik eskiden yurtsever olan Cangez'in, boğazına kadar ihanete battığını. Nereden bilecektik gözlerini kırpmadan kendilerini bir halkın özgürlük mücadelesine veren, canlarından bir parça olan insanları çıkarları için kahpece sırtından vurabileceklerini. Biz yurtseverler diye sevgiyle söz ederken onlardan, onların bizleri öldürmek için planlar yaptıklarını... ve daha binlerce bilinmezlik.

> **"***Dılşer arkadaş da üzerine büyük bir ağırlığın çöktüğünü hissediyordu. Ve O da artık çökmek üzereydi. Haydar arkadaş tam çökmüştü, yürüyecek halde değildi. Dılşer arkadaşa seslenerek "heval gözlerim görmüyor, artık yürüyemeyeceğim" dedi. Dılşer arkadaş, "heval zehirlendik herhalde, burada kalırsak ölmekten daha kötüsü, esir ele geçebiliriz, biraz daha uzaklaşalım, şehit olsak bile cenazelerimiz düşmanın eline geçmesin" dedi***"**

Gün nöbetini geceye devrediyordu. Yıldızlar tek tek belirmeye başlıyordu gökyüzünde. Ve yola çıkma vakti gelmişti. Gereken perspektifler alındıktan sonra serkeftik dilekleriyle birlikte yola çıktı iki can. Sinegir'in yamacından dikkatlice aşağıya doğru ilerliyorlardı. Sinegir'in doğusundan ay yavaş yavaş yükseliyordu. Tüm görkemliliği ile onları selamlıyordu. Haydar arkadaş arkasından gelen Dılşer arkadaşa, "*burada küçük bir ara verelim*" dedi. Dılşer arkadaş da evet dercesine başını salladı. Ve ayın doğu-

şunu seyrettiler sessizce. Gözlerinde sevgi vardı. Yoldaşlığın sıcacık duygularıyla kuşanmıştı çevreleri.

Yanlarına aldıkları küçük tütün kesesinden birer sigara sarıp içtiler. Ortalık çok sakindi. Ne ürküp uçan bir kuş, ne korkup kaçan bir hayvan ne de öten gece böcekleri. Az sonra oluşacak olan bulanık bir sis tabakası, ışıl ışıl parlayan yıldızları ve ayı sarıp şimdiki görünümünden eser bırakmayacaktı.

Azapşer ise bu kahramanları son kez ağarlarcasına, onların karşısında heybetli görünüşüyle dile geliyordu. Cangez, uzun ve geniş arazisiyle, meyve ağaçları ve yamaçlarındaki sık ormanıyla bir güzellik abidesiydi. Birçok kahramana kucak açmış ve onların amansız direnişine sahiplik etmişti. Arkadaşlar vadiye indiklerinde köyün ışıklarını gördüler. Haydar arkadaş, "*biraz daha yaklaşıp ara verelim*" dedi. Dılşer arkadaş da etrafta herhangi bir şeyin olup olmadığını anlayabilmek için, "*iyi olur*" dedi. Biraz daha ilerledikten sonra, uygun bir yer bulup ara verdiler. Haydar arkadaş daha eski, daha tecrübeliydi.

Dılşer arkadaş da tecrübesi olmasına rağmen, nasıl hareket edileceğini iyi biliyordu. Gökyüzünün ağarmasına daha iki saat vardı. Haydar arkadaş, "*biraz dinlenelim, sabaha keşfimizi yaparız*" dedi. Dılşer arkadaş da çantasındaki yağmurluğu çıkararak üzerlerine örttü. Terlemişlerdi ve yorgundular. Daha iyi ısınabilmek için sırt sırta verip yattılar.

Köyde, hayat normal akışıyla devam ediyordu. Çocukların oyun sesleri ve hayvanların gürültüsüyle uyandılar. Dürbün ile köyün etrafını iyice kontrol ettiler. Herhangi bir hareketin olmadığına emin olduktan sonra, bundan önce göreve gittikleri köyden aldıkları ekmekten biraz yediler.

Çocukların oyun sesleri, Dılşer arkadaşın dikkatini çekmişti. Özlem duyarcasına uzun uzun seyretti onları. Kobani'nin kenar mahallelerinin birinde doğmuş ve çocukluğunu orada geçirmişti. Pek farklı değildi. Oyunları değişik olsa bile saf, temiz duyguları aynıydı. Aradan geçen yıllar ve yaşadıkları yüreklerinde saklı duran çocuğun yüreğini daha da büyütmüştü. Gün dönmüştü, akşam olmadan son keşiflerini de yaptılar.

Haydar arkadaş, "*19: 30'da gidip köyden birkaç günlük erzak alalım. Bu arada çok dikkatli olmalıyız, bu köy diğer köylere benzemez*" dedi. Dılşer arkadaş, "*doğrudur, bu köy ile düşman çok oynamış. Düşman tarafına geçmiş olabilir*" diye cevap verdi. Sanki ihaneti sezer gibiydiler. Garzan'dan söz

edilince direniş ile ihanetten bir arada söz edilirdi. En çok bu alanda ihanet yüzünü göstermişti. En çok burada ihanet yüzünden arkadaşlar şehit düşmüştü. En çok burası yüreklerini yakmıştı.

Ve akşama doğru yola koyuldular. Köye yaklaştıklarından tekrar sesleri dinlediler. Mesafeli ve oldukça sessiz bir şekilde gidecekleri eve doğru ilerlediler. Evin kapısına varmışlardı. Dılşer arkadaş tedbir amaçlı kenarda durdu. Haydar arkadaş ise kapıyı çaldı. İçeriden, *"kim o"* diyen bir ses yükseldi. Haydar arkadaş, "*biziz, hevalız*" dedi. Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Ev sahibi tedirgin bir yüz ifadesiyle, "*gelin odaya gidelim*" dedi. Biraz sohbet ettiler. Evdeki sessizliği mutfaktan gelen takırtı sesleri bozuyordu. Adamın tedirgin ve sahte gülüşü Dılşer arkadaşın dikkatini çekmişti. Dılşer arkadaş, "*kadın ve çocuklar nerede?*" diye sordu. Ev sahibi, "*onlar mutfakta yemek hazırlıyorlar*" diye cevap verdi. Ev sahibi ikide bir mutfağa gidip geliyordu. Bu arada her iki yoldaş da aynı görüşle, "*o yemek yemeden biz de yemeyelim, işleri belli olmaz bunların*" dediler. Biraz sonra odanın kapısında yüzü örtülü bir kadın belirdi. Elinde tepsi vardı. O içeri girmeden, adam tepsiyi alıp yere koydu. Tepside üç yemek tabağı vardı.

Adam tabakları dizdikten sonra, "*sofraya buyurun, yemek yiyin*" dedi. Haydar arkadaş "*gel beraber yiyelim*" dedi. Ev sahibi, "*ben biraz önce yedim, hatırınız için birkaç lokma yiyebilirim*" dedi. Yemek yendikten sonra çay getirdiler. Çayın tadı değişikti. Yoksa onlara mı öyle geliyordu. Ve zehir etkisini gösteriyordu.

Bedenlerine bir anda büyük bir ağırlık, onunla da uyku çökmüştü. Kendilerini çok yorgun hissediyorlardı. "*Yolumuz uzun, gidelim artık*" dediler. Ev sahibi kalmaları için çok ısrar etti. Kalleş elleriyle teslim etmek istiyordu cansız bedenleri. Adamın çok ısrar etmesine rağmen her iki arkadaş kalkıp gittiler. Haydar arkadaş kendini hiç iyi hissetmiyordu.

Dılşer, Haydar arkadaş kadar olmazsa da etkilenmişti. Haydar arkadaş artık çökmek üzereydi, adım atacak hali yoktu. Dılşer arkadaşa seslenerek, "*heval, dizlerim tutmuyor, yürüyemiyorum, gözlerim kararıyor*" dedi. Bunun üzerine Dılşer arkadaş Haydar arkadaşın kolunun altına girip yürümesine yardımcı olmaya çalıştı.

Dılşer arkadaş da üzerine büyük bir ağırlığın çöktüğünü hissediyordu. Ve o da artık çökmek üzereydi. Haydar arkadaş tam çökmüştü, yürüyecek halde değildi. Dılşer arkadaşa seslenerek "*heval gözlerim görmüyor, artık yürüyemeyeceğim*" dedi. Dılşer arkadaş, "*heval zehirlendik herhalde, burada kalırsak ölmekten daha kötüsü, esir ele geçebiliriz, biraz daha uzaklaşalım, şehit olsak bile cenazelerimiz düşman eline geçmesin*" dedi.

Gökyüzü kararmış, ay cılız bir görünüme bürünmüş, yıldızlar ise eski görünümünden uzak, yok

olmaya yüz tutmuştu. Dılşer arkadaşın aklına Sinegir'in eteklerinden indikleri gece geldi. Ama yolları çok uzaktı. Bir saatlik çabalarına rağmen kat ettikleri mesafe çok kısaydı. Yine de direniyorlardı.

Zehirlenmişlerdi, bunu biliyorlardı. Birbirlerine yardım ederek yol almaya çalışırlarken bir de ihanetin pususuna düşmüşlerdi o gece. Ateşlenen silahlar ve patlayan bombalarla Cangez vadisi büyük bir gürültüyle sarsıldı. İlk sıkılan mermilerle Haydar arkadaştan bir inleme sesi geldi ve zaten zor taşıdığı bedeni yere uzandı. Dılşer arkadaş intikam almak istercesine yerde duran silahını almak istedi. Ama kolları silahı kaldıramayacak kadar zayıflamıştı. Gözlerinin önünde ise sadece kara bulutlar vardı. İçinde bulunduğu çaresizlik O'nu kahrediyordu.

Hala durmadan bulundukları yere mermi yağmuru yağıyordu. Ve Dılşer arkadaş da son nefesini verdi. Bedenleri zehirden zayıf düşmüştü, mermiler bedenlerini delip geçmişti belki, ama gözlerindeki umudun parıltısını alıp götürmeye yetmemişti ikisi de. Yola çıktıkları andaki gibi parlıyordu göz bebekleri. Ölüm umudu tüketmiyor, daha da harmanlıyordu.

Cangez vadisi utanırcasına suskunluğa boğulmuştu. Akan sular tedirgin, dağlar ise öfkeliydi. İki arkadaş, kalleşçe katledilmişlerdi. İşbirlikçiliğin, ihanetin ve komplonun çirkin yüzüydü kendisini gösteren. Ona karşı da yürekler büyütülüyordu dağ başlarında, intikam yeminleri ediliyordu ardıllarınca.

Dılşer arkadaş ihanete karşı hep şunu söylerdi: "*İhanet edip onursuz yaşayacağıma, özgürlük uğruna özgürce her an ölmeyi tercih ederim.*"

Onlar, onur zincirinin halkası oldular. Mazlum'un Newroz ateşiyle ısındılar. Agitlerle canlandılar ve Beritan ile özgürlüğün doruğuna ulaştılar.

Duygular yasa boğulur, tarih ise zılgıt çalar. Yeminli yürekler intikam için gecenin karanlığını yararlar. Ve onlar gibi ardılları da biliyordur ki tek bir Apocu kalıncaya kadar hep lanetle anılacaktı Cangez. Ve günü geldiğinde intikamı alınacaktı iki özge canın.

Mücadele arkadaşları

Ozanım ben dağların Ozanı

"Ozandın sen dağların ozanı. Bir türkü tutturmuştun adı özgürlük olan. Bir türkü ki, Prometeus'tan Spartaküs'e, Şeyh Bedrettin'den Che Guevara'ya, Denizlerden Mazlumlara, Hakilerden Karasungurlara kadar hep söylendi ve söylenmeye devam edecek Bagerlere, Çiçeklere, Cudilere, Xwindalara... kadar. Sen merak etme Hamza yoldaş! Türkümüz, Bandozlardan esen rüzgar misali tüm dünyaya yayılıyor. Son nefesini verdiğin o anda, gözlerinde beliren denizlerde kulaç attık düş ülkesine doğru. Ve her şeye inat yüzünden silinmeyen gülüşle karşılayacağız gelecek günleri ve özleyeceğiz seni mekan ve zamanı düşünmeden. Anlayacağın, seni sevdiğimiz gibi, bütün yüreğimizle özleyeceğiz de"

Adı, soyadı: **Ozan TOPRAK**
Kod adı: **Hamza KARASUNGUR**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Suriye**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Temmuz 2004 Kızılağaç/Erzurum**

Güneşin çocuklarının ardından yazı yazmanın ne kadar acı ve zor olduğunu onlarla yaşamayan bilemez. Biz o güzel, fedakar, cana yakın, özlem ve sevgi dolu insanları tanıdık, birlikte gecenin yıldızlarını örtündük. Onlarla paylaştık bir dilim kuru ekmeğimizi, kışın soğuğunu, yazın kavurucu sıcağını, bir yudum suyu, bir nefeslik sigarayı. Birlikte nefes nefese kaldık bir dağı tırmanırken. Gecenin karanlığını birlikte yardık. Mevzinin üzerine birlikte gittik, pusulara birlikte düştük. Uçurumlarda seslerimiz hep birlikte yankılandı. Bütün bu birlikteliklerde yarımlarını bizi bile aşan isyanlarımızla bize bırakıp gidenler oldu. Ve biz yarımlarıyla birlikte anılarını sırtlayıp yürümeye devam ettik.

Kendimizden çok sevdik yoldaşlarımızı. Ve onların kimileri gittiler. Hangi kalem yazabilir ki onlara duyduğumuz sevgiyi, yokluklarındaki özlemimizi. Onların anılarını sırtlayıp yürümeyi, onlar için gökyüzünden yıldız toplamayı. Her adımda bıraktıkları bir parça gülüşlerini hangi kelimeler anlatabilir ki. Ve sen Hamza, seni de yazacak gücü bulamıyorum kendimde.

Sıra seninle başlayacak cümlelere gelince, okuma yazması olmayan bir çocuk gibi oluyorum.

Seninle üç dolu dolu yıl geçirmiştik birlikte. Acısıyla, tatlısıyla bir ömürlük üç yıl. Senin anıla-

rınla öylesine yüklüyüm ki yazamıyorum Hamza. Yüreğimin fırtınaları, kelimelerin cümle olmasını engelliyor, kalemim tutukluk yapıyor, kelimelerle birlikte ben de kifayetsizleşiyorum.

Bir yürek bunca zamansız gitmelere nasıl katlanabilir Hamza. Söyle nasıl... Zamansız gitmelerin ağırlığı yazı yazmamı da öylesine zorlaştırıyor ki. Biliyorum ki sen de olsan böyle zorlanırdın. Şehit Şiyar için yazı yazmıştın, hatırlıyorum, o yazıyı yazıncaya kadar ecel terleri dökmüştün. Yazanların adları değişse de yürekler aynı dalgalarla vuruluyordu.

Yazılsa eksik kalır, yazılmazsa yitik. Bu çelişki, tüm beceriksizliğime rağmen kalemi tekrar elime almaya cesaret etmeme neden oluyor. Bu yazının eksik kalan yanlarını, seni kendimden bir parça gibi yaparak doldurabilirim belki. Hiç olmazsa bu, anılarının yitik kalmasından daha dayanılır bir durum. Bu yüzden elden ayaktan düşmüş kelimelerimi tekrar sıralamak, zihnimin tozlu sandıklarına kaldırdığım bütün yoğunluklarımı yoldaşlık duygusunun sadeliğiyle tekrar sermek istiyorum isminin üstüne.

İşte böyle Hamza yoldaş! Bizi hiç hesapta olmayan bir ayrılıkla yüz yüze bıraktın. Sanki yaşanan ayrılıkların hangisi hesaptaydı ki? Bakma sen bana; efkarım neye sitem edeceğini bilemiyor. Yoksa, biliyorum ki ayrılıkların, ölümlerin koynunda bu kadar gezinirken, düşler ülkesine vardığımızda birilerimiz olmayacak, her yoklamalarda eksik olacağız. Ama herkes bir açıklama getirecek yokluklara. O bende, benimle yaşıyor diyecek.

Mehmet Karasungur yoldaşı çok sevdiğin, O'nun gibi büyük bir komutan olmak istediğin için soyadını da Karasungur yapmıştın. Böyle erken, hem de Karasungur yoldaşın köyünün yanında bizi yalnız bırakıp gitmek vardı demek ki Hamza heval. İsterdim ki düşler ülkesine vardığımızda sana sıkı sıkı sarılayım. İsterdim ki ilk kez sevinçten ağlayacağımız o gün, gözlerin bir yaz sabahındaki deniz kadar huzur dolu ve mavi olsun gözyaşlarımızla.

Çok özlemini çektiğin Kuzey Kürdistan'a daha yeni ulaşmışken, daha bir yılını doldurmadan elveda demek olur mu? Haberini, sıcak bir Temmuz gününde kanımı dondurucasına aldım. Şairin dediği gibi, 'sanki üzerimden bir tren geçmiş gibi oldum.'

Bandozlar seni soruyor Sülbüs'e, Star'a, Bingöl dağlarına Hamza nerede diye? Onlar da mahcup, hüzünlü. Üç mayunları oynuyorlar; 'görmedik, duymadık,

bilmiyoruz' diyorlar. Gerçeği saklıyorlar bandozlardan. Çünkü korkuyorlar. Bandozların öfkesini de biliyorlar. Bandozların Hamza'yı ne kadar sevdiğini ve Hamza'nın haberini alırsa bir volkan gibi patlayacağını; Yedisu vadisini taş ile dolduracağını; Peri'yi başka yerlere akıtacağını, orada artık canlı namına bir şeyi bırakmayacağını çok iyi biliyorlar.

Hamza (Ozan Toprak)

1999 yılıydı. Ankara'da okuduğu üniversiteyi bırakıp, gerilla saflarına katılmıştı. Hamza yoldaş, herkesi şaşırtacak kadar çabuk uyum sağlamıştı gerilla ortamına. Gerilla yaşamının her alanında yetkinleştiriyordu kendisini. Eğitimlerde Önderliğin talimatlarını tercüme ederdi. Kararlılığı ve çalışma azmiyle kısa bir zamanda içinde bulunduğu ortamda arkadaşlar tarafından sevilen ve sayılan bir arkadaş olur Hamza heval.

2000 yılında Kuzey Kürdistan'a geçen bir grupla sonu gelmeyen yollara düşer. Fakat yolda ciddi bir böbrek rahatsızlığı geçirir. Bunun için Kuzey'e gitme hayalini ertelemek zorunda kalır. Tedavi olduktan sonra tekrar eskisi gibi moralli, coşkulu bir şekilde çalışmalara katılır. Ancak Kuzey"e geçme hedefinden hiçbir zaman vazgeçmez.

Kuzey sahası O'nun için düşler ülkesine en yakın sınırdır. O sınırı aşınca, şafakların en kızılı, çiçeklerin en alacası, suların en köpüklüsü, ormanların en yeşili karşılayacaktır O'nu. Düşler ülkesine ulaşmak için aşacağı son bir sınır kalmıştır.

Bir an önce iyileşip tekrar Kuzey'e açılan o bir ömürlük yollara düşmek ister. Yıl 2003. Hayallerini gerçekleştirebilmek için fırsat doğar. Kuzey'e gitmek için gruplar çıkar yollara ve Hamza heval de bu grupların içindeki yerini büyük bir coşkuyla alır. Uzun yolları aşarlar. Ve nihayet 15 Ağustos gibi tarihi bir günde Kızılağaç bölgesine ulaşır içinde bulunduğu grup. Yapılan düzenleme ile Yedisu alanına geçen Hamza yoldaş, çalışmalara moralli ve coşkulu katılımı ve halka ölçülü yaklaşımları ile kısa sürede hem arkadaşlar, hem Yedisu halkı tarafından çok sevilen bir arkadaş olur.

Düşünü gerçekleştirmiştir artık Hamza heval.

Bir grup arkadaşla birlikte görev için Kızılağaç bölgesine gelir. Kızılağaç'ta düşmanın çok kapsamlı bir operasyonu başlar. Nice badireler atlatmışlardır bugüne kadar, bunu da atlatacaklardır.

Operasyonun ikinci gününde düşmanı gözetlemek için iki arkadaş ile beraber düşmana yakın bir yere gider Hamza heval. Düşman operasyona çıktığı andan itibaren araziyi rasgele havanlarla vurur. Ormanlar yanar, ağaçlar çığlık çığlığadır. Bu havan atışlarından birisi grubun yakınına düşer ve Hamza

heval yaralanır. Yaralanırken, gövdesini iki arkadaşına siper eder. Hamza heval, arkadaşlarından kendisini bırakıp gitmeleri, kendilerini sağlama almaları yönünde istekte bulunur. Yarası ağırdır, bunu biliyordur Hamza heval. Ne soğukkanlılığını elden bırakır ne de yüzündeki tebessüm bedenindeki yaraya yenilir.

Yaşamı ciddiye aldığı kadar alay etmeyi de bilirdi zorluklarla. Her şeyde gülünecek bir şey bulur, onu espri konusu yapardı. Ölümle yüzleşirken de yüzünden gülümseyişi eksik olmaz Hamza hevalin. Ölümün soğukluğu bile yüreğinin sıcaklığı karşısında yenilgiye uğrar. Bu karşılaşmayı kendi kafasında o kadar kurgulamıştır ki beyin ve yürek, vicdanın zaaflarla olan savaşımından sağ çıkmıştır. Bedeni kaybettiği kanla ağırlaştıkça, vicdanı hafiflemeye, gülüşü bir ışık gibi dalgalandırmaya başlar deniz mavisi gözlerini.

Ve kendisi için, –bir değil bin defa hak ettiği– bir törenin arkadaşlar tarafından yapılmasını ister.

Yurtsever halkımızın katılacağı bir törenle sloganlar eşliğinde toprağa verilmek istediğini söyleyen Hamza arkadaş, serhildanların ilk sloganını şehit düşmeden önce haykırır;

Bijî Serok Apo!

Ve barikatlarda, alanlarda sönmeyecek isyan ateşlerinin ilk kıvılcımı olur son sözleri...

Mücadele arkdaşları

Maviye vuruldum
yaşamla sözleştim
özgürlük ateşinde
yandım
küllerimden yeni yaşamı
yaratsınlar istedim
yarına dair
ve
şafağın saçlarından
tutup
güneşe yürüdük
adım adım

ay ışığında yüzünü yıkayan bendim

Ne dün doğdum ne de bugün ölüyorum; her zaman var olandım. Ay ışığında yüzünü yıkayan bendim; ırmakların suyunu kana kana içen yabancı da bendim. Hemen kenarımda duran ağaca, terden ıslanmış sırtını dayayan da bendim. Yıldızlarla konuşup sevda türküleri söyleyen, ezgimi bir dağdan diğerine haykıran, tepelerde tökezleyen dizlerime aldırmadan yürüyen yine bendim

Adı, soyadı: **Osman OKUMUŞ**
Kod adı: **Reber AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **2002 İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Temmuz 2004, Güney Kürdistan (kaza sonucu)**

Bir mevsimi daha ardımızda bırakırken, ovalarda başaklar sararıyor; ormanlarda ağaçların, dağlarda kayalıkların gölgesi uzuyor; zozanlarda kayalar arasındaki çatlaklarda her mevsim üst üste binen kar ın serinliği artıyor, üşütüyor kır çiçeklerini. Ve sular bahardaki gibi muzırca her bir yandan fışkırmıyordu. Pınarlar, nefesi kesilen bir hasta gibi çekiliyordu birer birer. Gündüzün sıcağından gecenin koynuna kendimizi attığımızda, biraz olsun serin ve derin uykumuzu nöbetlerle bölüyorduk. İşte bu zamanlardı yitirdiğimizde Rêberimizi...

Şimdi onca bitmek nedir bilmeyen zemherinin ardından güneş ilk defa uğruyor noktamıza. Öyle yakıyor ki, yaz sıcağı bu diyorum. Sığınakta uzun süre kalmaktan soğumuş bedenimi güneşle yıkamak istiyorum. Ve üstüme döküyorum ışığı. Nöbetime daha üç saat var diyerek, uykunun beni içine çekmesine sessizce boyun eğiyorum. Rüyamda bahar gelmişti...

Dağların zirvelerinde duruyordu Kürt'ün gelini. Özgürlüğe olan hasretiyle döktüğü gözyaşları ırmak olup akıyordu. Dağlardan kardelen kokuları yayılıyordu Helgurt'tan Kelaşin'e, Kelaşin'den Xınere'ye. Belli ki doruklarda, kartal yuvalarında da karlar erimeye başlamıştı.

O da ne! Sırtında çantası, omzunda silahıyla soluk soluğa, çatlayan dudaklarına ,terden ıslanmış bedenine, güneşten yanmış tenine aldırmadan birisi ilerliyor. Ve işte ovadaki ırmağa ulaşıyor. Gördüğüm bir bölge gibi. Biliyorum ki birazdan görecektim yüzünü. Belli ki bu canlı ve hırslı beden de karlı zirvelerin yolcusu...

Evet, sonunda görüyorum yüzünü. Biliyordum görecektim. Ve ırmağa dokunan bu eller, güneşin ışınlarına meydan okurcasına sıcak ve yakıcı...

– O'sun sen, ta kendisisin. Hevalsın, halkın öncüsü, Rêbersin sen!

Kaç mevsim geldi geçti buralardan, kaç mevsim dokundu yüreğimizin en ince yerine sayısını bilmiy-

Reber (Osman Okumuş)

ışığında yüzünü yıkayan bendim; ırmakların suyunu kana kana içen yabancı da bendim. Hemen kenarımda duran ağaca, terden ıslanmış sırtını dayayan da bendim. Yıldızlarla konuşup sevda türküleri söyleyen, ezgimi bir dağdan diğerine haykıran, tepelerde tökezleyen dizlerime aldırmadan yürüyen yine bendim. Şimdi tanıdın mı beni?

Dün, Kelaşin'de yeni yeni eriyen karlar arasında bir kardelen gördüm. Gözüm takılı kaldı güzelliğine. Özgürlük kokuyordu, yaklaşmak, dokunmak istedim. Kardelendi o, elbette bir gün solacaktı, ama ne geçmişi düşünerek ne de geleceğe takılarak şimdiki zamanda yaşıyorum diyordu bütün güzelliğiyle, yaşam heyecanıyla. Böldüğü karın arasından çıkarmıştı başını ve huzur kokuyordu. Oysa bölünmüş karlar dışında başka şeyler de vardı orada. Deli dolu esen rüzgar; eriyen karların her taraftan usulca akışı. İki mevsimin birlikteliği, huzur.... Ve kardelenim, deli dolu esen rüzgara kapılıp bir sağa bir sola savruluyordu. Mayın tarlasında boy verdiğinden habersiz gülümsüyordu dünyaya.

On dakika sonra gözlerim kararadı. Yapraklarını artık göremiyordum. Kulaklarım sağır, dilim lal. Kendime geldiğimde, kardelen kokusuyla kendimi burada buldum. Biliyorum zamansızdı gelişim. Arkadaşlarımı çok özlüyorum, ama yine de mutluyum. Yoldaşlarımın da kardelene olan sevdalarını bilirim. Onların hissettikleri, kalp atışlarındaki o heyecanım. Dillerinden bütün zamanlara inat dökülen orum. Hissettiğim tek şey beni bile aşan hisler. Burada nice insanlar gördüm gözyaşlarıyla yüzünü yıkayan, hepsi de ardına bakmadan gitti. Öylesine istedim ki bir tek kelime bile olsa söylemelerini, ama söylemediler, öylece sessizce gittiler. Ve onlar gittikçe ben kanadım. Bari sen konuş benimle. Anlat, nereden geldin nereye gidiyorsun? Biliyorum, Rêbersin sen. Neden sen de sessizce içine çekiyorsun kardelen kokusunu? Ne olur konuş benle. Yüreğim kaldıramaz artık bunca sessiz gidişi, konuş benimle. Yangın yüreğime bir damla su ol sözlerinle.

Bembeyaz köpüklere benzeyen bir huzurla gülümsüyorsun. Gülüşün, bir dalga gibi alıp götürüyor uzaklara sabırsızlığımı ve huzursuzluğumu. Cevap veriyorsun derinlerden gelen sesinin yankısıyla:

– Nedendir bilmem bu gözyaşların. Ben Rêberim, şehidim. Yimdi halay günü, güneşe selama durma günüdür. Ben şehidim, kentlerin değil, dağların çocuğuyum. Güneşin, halkın öncüsü Başkan Apo'nun savaşçısı, şehitlerin yolcusuyum. Ne dün doğdum ne de bugün ölüyorum; her zaman var olandım. Ay

kelimeyim, yüreklerdeki acıyım, bilenen intikam sözüyüm.

Haaa bir de bazen oturdukları bir taşın kenarında, bazen sırtlarını dayadıkları ağacın yanında, bazen de yürüdükleri patika uçlarında onlara eşlik eden de bendim, unutma.

Bir arkadaşın beni, *"nöbetine on beş dakika var, amma da çok uyudun heval"* diyerek uyandırmasıyla kalktım. Nöbet yerinden, tepelerin ardına çekilen ışıkları takip ettim gözlerimle. Bahar geliyordu. Ve sonra yaz gelecekti. Reber'i görecektim nergislerde, kardelenlerde, başaklarda, yeni doğan günün ışıklarında ve gün batımının kızıllığında.

Sırtımı tepedeki o yalnız ağaca yasladım huzurla. Sonra irkildim, çektim sırtımı hemen. Reber oradaydı. O'na yüreğimde ve ağacın yanında bir yer açtım O da sırtını dayasın diye...

Mücadele arkadaşları

kavuşmak ilminde uzay çağının
sadece bölünmüş bir düştür bize vuslat
tekmil yollar izsiz ve ıssız bir çöle çıksa bile
hala ayrılıktayız ha
vay be bu ne muamma diyen kim
bengisu sensin ve ben seni arıyorum
her adımım bir nebze daha götürüyorsa
beni buradan uzağa
varsın her saniyesi akan zamanın
ruhumu acılar tufanına salsın

Ağustos ayı şehitleri

Benim adım
bilinen bütün cevapların üstüne mühürlenmiş
ellerim tütsülenmiş
evlerin yeni yıkanmış serin taşlıklarında
dirgenler, bakraçlar, tornavidalar
bende kül, bende kanat, bende gizem bırakmadılar
ve içinden bir baş ağrısı gibi çınlamaktansa
gövdem açık bir hedef kılındı belalara.
Ve bu yüzden yakışıksız oluyor
insanları hummalı baharlar olarak tanımlamak
ve bu yüzden göğsümde dakikalar
ince parmaklar halinde geziniyor
konvoylar geçiyor meşelikler arasından
bir yaprak kapatıyorum
hayatımın nemli taraflarına
ölümden anlayanı ciddi bir yaprak
unutulacak diyorum, iyice unutulsun
neden büyük ırmaklardan bile heyecanlıydı
karlı bir gece vakti
bir dostu uyandırmak

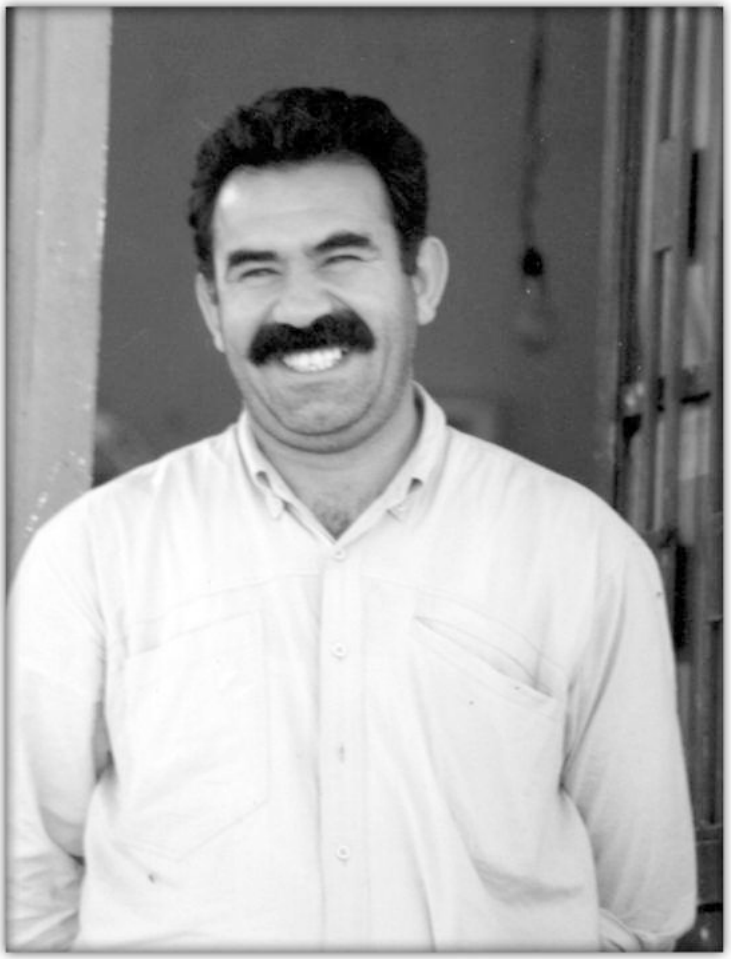

"Şehitlerimiz çok büyük, acıları çok büyük ve derin,
ama biz onların büyük acısını büyük PKK'ye,
onun büyük militan kişiliğine büründürerek yaşatıyoruz"

Önder Apo

Başkadır bizim masallarımız

Bu masal, ırmak yürekli insanların masalıdır. Çorak yüreklerin anlayamayacağı, hissedemediği, bambaşka bir masal. Anlamak, büyük bir yüreğe sahip olmayı gerektiriyor

Adı, soyadı: **Ömer ASLAN**
Kod adı: **Sipan TEKMAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Tekman 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001, Gabar**
Şehadet tarihi ve yeri : **17 Ağustos 2004, Çiyaye Fındıke Gabar/Botan**

Bir varmış, bir yokmuş diye başlar bütün masallar. Ama bizim masallarımız, binler varmış binler olacak diye başlayıp devam eder. Bu masallar ne büyük annesini ziyaret ederken ormanda kaybolan ve kurtlara yem olmamaya çalışan kırmızı başlıklı kızın öyküsüne, ne üvey annesinin kıskançlığından dolayı ormanda yedi cücelerle yaşamak zorunda kalan pamuk prensese ne de yedi renkli çiçeği arayan şeker kız Candy'nin öyküsüne benzer.

Çocukluk öykülerimize benzemiyor yaşam ve gerçeğin öyküleri. Her şey daha keskin, daha gerçek, daha yalın, ama bir o kadar da acı. Acı; gerçeğin, umudun ve inancın ikiz kardeşi oluyor öykülerimizde. Gerçeğin, adaletin ahlaki olanın öyküsünü yaşamak, ikiz kardeşi olan acıyı da sancıyı da yaşamak oluyordu.

Bu masal, ırmak yürekli insanların masalıdır. Çorak yüreklerin anlayamayacağı, hissedemediği, bambaşka bir masal. Anlamak, büyük bir yüreğe sahip olmayı gerektiriyordu.

Yüreği büyük olanların kahramanlarıdır bu masaldaki kahramanlar. Çağları aşarcasına yaşamlara damgasını vuran, insanı o tertemiz çocuk saflığındaki düşlerle başbaşa bırakan hikayelerdir bunlar. Çocuk saflığında yaşama bakan ve çocuksu duygularını kaybetmeyenlerin, çocukluk hikayelerine asla ihanet etmeyenlerin masalı... Bu masallar Kaf dağının ardında değil, Adı Dersim, Kızılağaç, Goste, Ağrı, Zagros, Botan dağları olan dağ başlarında yaşanır.

Duydum ki masalımızın kahramanlarından birisi Gabar dağlarında vurulmuş. Adı cesaret, fedakarlık; yüreği duru bir su gibi olan Sipan heval...

Kendilerini en iyi anlatanlar, masalın kahramanlarıdır heval. İşte bu yüzden yaşam masalının kahramanı sensin heval.

Gerçek kahramanlar yüksek dağlara benzer. Rüzgarların, fırtınaların, boranların, yağmurların, sıcağın, zemheri soğukların aşındıramadığı dağlar. Acılarını yüreklerine gömerek bütün zamanlarda, mevsimlerde, inatla ayakta dururlar dört başı mağrur. Adı Si-

pan olan bir dağdın sen de. Onca tanıklığa rağmen başı dik Sipan... Rüzgarın ve depremlerin adı güçsüzlük oluyor Sipan'la muharebede.

O yeri göğü inleten pusuda da düşmanın gücü güçsüzlüğü oluyor Sipan heval, biz bunu çok iyi biliyoruz.

Çok hızlı yaşıyordun, koşarcasına. Parçalanmış bir gerçekliğin bütüne koşma umudu muydu bu hevalim? Sanki biliyordun kısa bir vaktinin olduğunu. Bu yüzden mi bir kelebeğin aceleciliğinde ve bu kadar dolu dolu yaşıyordun? Hatırlıyorum da ne de çabuk uyum sağlamıştın dağlara. Yıllardır bu dağlardaymışcasına, dağları yüreğine sığdırmıştın, yüreğini nehirlerin sularına kaptırmış, umudu katık eyliyordun bütün zorluklara.

Zemheri soğukları, kavurucu sıcakları, açlığı, susuzluğu, uykusuzluğu; insanın hayaline bile sığmayacak denli zorlukları vardı dağlarda yaşamanın. Ama tarifi imkansız güzellikleri de vardı bir ömre bedel. Bir şey öğretmişti dağlar, kendisini mesken eyleyenlere; dağları sevmek ona arkadaş olmak gerekir. İşte bu dağları en çok sevenlerden biri de sendin Sipan. En yakın yoldaşı olmuştun dağların. Dağların sana yüreğini açmasından bilirdik bunu. Yürekleriniz yekti hevalim.

Dağlarla bu yürekten buluşma, gerillacılığa çok kolay uyum sağlamana vesile olmuştu. En dik tepelere tırmanırken bile sen en öndeydin, biz nefese nefese kalmış adım atmaya çalışırken, sen sanki uçardın o yokuşlarda. O kısa anlamlı yaşamın gibi, tırmanışların, yürüyüşlerin, savaşın da soluksuz, nefes nefeseydi.

Hatırlar mısın hevalim; seni atikliğin nedeniyle pezkuviye ya da sivoriye benzetirdi arkadaşlar.

Öylesine canlı, coşkulu, umutluydun ki... Gabar'daki arkadaşlar, sohbetlerinin orta yerinde senin koşarak yanlarına gelmene, bir kayanın üstünden atlayıp hiçbir şey yokmuşçasına sohbete ortak olmana alışmışlardır artık. Fazla konuşmayı sevmezdin; az ve öz konuşurdun Sipan. Her zaman, fikirlerini gözlerinle, mimiklerinle paylaşmayı tercih ettin. Biz de bu paylaşım biçimini çok sevdik hevalim. En dolaysız anlatım bu değil miydi? Yoldaş yoldaşını gözlerinden tanır, yaşadıklarını gözlerinden anlardı. Dağla arkadaşlık da yol göstericidir.

Sen kısa sürede herkesin labirente benzettiği Gabar arazisine hakim olmayı başarmıştın. Artık

"İki kelime bilmek, ama bildiğiyle bütünleşmek. Ona göre yaşamak, ona göre konuşmak, ona göre inanmak... İşte sen bunu başardın. İnandın, düşündün, düşündüğünü yaptın ve bağlandın hem de kopmamacasına"

öncüydün. Sen Gabar'ı, Gabar seni, biz ikinizi de çok sevmiştik. Kısa süre kuryelik de yapmıştın burada. En güzel badem ağacının nerede olduğunu, en güzel üzüm bağının hangi köyde bulunduğunu, en temiz su sarınçlarının nerede bulunduğunu, en iyi savaşım yerinin, savunma yapma yerinin neresi olduğunu da erkenden öğrenmiştin.

Bir tek avcılıkta başarılı değildin. Bu da aceleci ve sabırsız olmanla bağlantılıydı. Avdan elin boş dönünce, *"neolitik dönemde yaşasaydım, kesin bulunduğum kabileden atılırdım"* derdin. Sen de bu açığını toplayıcılıkla kapatırdın. Yani pezkuvi getiremezsen mutlaka mantar getirirdin ya da rezkê rovi, guhreşk... Bu durumu espri konusu yapar, *"pezkuvi avına değil, mantarkuvi avına gidiyorum"* derdin. Bizler de katıla katıla gülerdik.

Gabar'ın o emek kokan dağlarında tanışmıştın gerillayla, orada bilgeleştin ve orada sonsuzlaştın hevalim. Gabar'ın yoldaşlığına yüreğinle anlam biçerdin. Gabar'a ve onun arkadaşlığına ilişkin ağzından dökülen her söz, bir anlam damlasıyla başlayıp koskoca bir okyanusa dönüşüyordu. Bu konularla ilgili sohbetlerde kimse susturamazdı seni. Arkadaşların tüm ısrarına rağmen, eğitim amaçlı bile olsa Güney sahasına gitmek istememiştin. *"Gabar'da insan sadece arkadaşlara değil, Gabar'ın taşlarına bile bağlanıyor"* derdin.

Belki partinin ideolojisini bütün ayrıntılarıyla bilmezdin, ama en temel değerlere bağlılığınla, bir militanda olması gereken esas özellikleri gelir gelmez geliştirmiştin kişiliğinde. Önderliğe, şehide ve yoldaşlığa bağlılık her şeyin üstündeydi senin için. Zaten esas ideolojik olmak da bu değil miydi? İki kelime bilmek, ama bildiğiyle bütünleşmek. Ona göre yaşamak, ona göre konuşmak, ona göre düşünmek ona göre inanmak... İşte sen bunu başardın heval Sipan. İnandın, düşündün, düşündüğünü yaptın ve bağlandın hem de kopmamacasına.

Askeri yaşamın kurallarına çok fazla anlam veremezdin. Hatırlıyor musun bir keresinde nöbette uyumuştun. Arkadaşlar eleştirince, *"ben arkadaşların yoldaşlığına inanıyordum, onların bağlılığı bence temizdi, neden ikiyüzlülük yapıyorlar"* demiştin. Çünkü sana göre yoldaşlık, bağlılık her kuralın ötesindeydi. O eleştiriden sonra

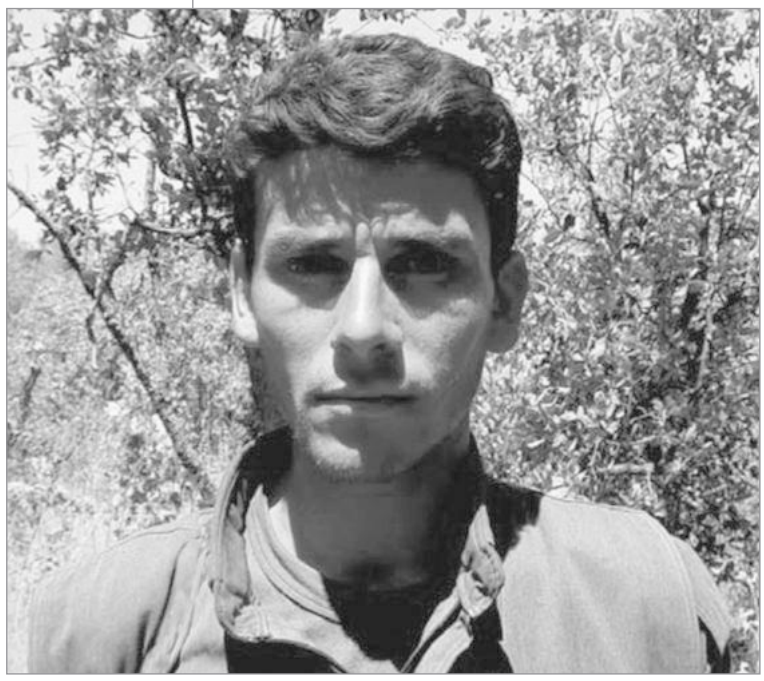

oldukça kırılmıştın ve uzun süre kendi kabuğuna çekilmiştin. Sonra sana askeri yaşamın kurallarından ve bunların gerekliliğinden, eleştiri özeleştirinin nasıl olmazsa olmaz bir kural olduğundan söz etmiştin. İkna olmuştun. Ve işte yine o coşkun ırmak olmuştun hemen arkadaşların yanına koşup. Gözlerin yine ışıl ışıl parlıyordu. Yeni bir şeyler öğrenmenin, heyecanla öğrendiklerini anında pratikleştirme istemiyle arkadaşlara, *"eleştirilerinize böyle yaklaştığım için özeleştirimi veriyorum"* demiştin gülerek ve her zamanki mahcup, ama afacan bakışınla.

Sen bir şampiyondun aynı zamanda. Gerilla savaş tarzının oyun biçimi olan satrançta kimse yenemezdi seni. Birçok arkadaşa satranç oynamayı öğretmiş ve sevdirmiştin. Karşıdaki bir hamle yapmadan, sen birkaç hamle ardını düşünecek kadar hakimdin. Şimdilerde satranç oynarken içimiz buruk hevalim. Çünkü satranç hocamız, şampiyonumuz yok artık.

Değerlerin nasıl zorluklarla yaratıldığını bildiğinden, hem maddi hem de manevi değerlere farklı yaklaşırdın. Sen şehit düştüğünde, çantanda taşıdığın yeni elbisen kaldı geriye. Artık kimse o elbiseye bakamayacak, kimse o elbiseyi giymeyecek. Çünkü o sen can yoldaşımız Sipan'ın elbisesi.

Erzurumluydun, soğuk iklimlerden gelmiştin. Ama karlarını eritecek, soğukluğunu giderecek kadar sımsıcak bir yüreğe sahiptin .

16 Ağustos... Gabar'da Ağustos'a girmek ne kadar da farklıydı. Ağustos dağların dört bir yanında nelere tanıklık etmemişti ki. Ve işte yine bir kahramanlık hikayesi.

Fındıkê, Gabar'ın küçük bir köyü. Sessiz, ama fırtınalar kopacak birazdan. Fırtınadan önceki sessizlik bu. Senin yaşam canlılığınla, deli doluluğunla coşacak, tanışacak. Düşman pusuda. Düşman sinsi, pusu hain. Sen ve beş arkadaşın göreve gitmiştiniz. Görev yerine ulaşmaya yakın sen ve bir başka arkadaş keşif için önden gitmişsiniz. Sen yine her zamanki gibi öncüymüşsün. Bir ses duymuşsunuz, fakat sen aldırış etmemişsin buna. Sesin üzerine üzerine gitmişsin. Sonrası tarifi imkansız bir acı, pusunun ortasına düşmüşsünüz. İlk atışla yere düşmüşsün Sipan. Yanındaki can yoldaşların anlattı olup biteni. Biz gözyaşlarımız sel olanları anlamaya çalışıyoruz. Seni aldığı için öfkemiz daha da büyük düşmana. Öfkemiz, böyle kalleş oluşuna. Gencecik, güneşe duran, yeni tomurcuklanan bir fidanın dallarını kırışına.

Sen delikanlılık çağındaydın heval Sipan. Neden en güzel parçalarımızı alır toprak bizden? Toprak bizden daha mı çok sever siz güzel insanları? Yoksa korumak için mi bağrına basar? Biz neden koruyamadık diye kızarız kendimize? Yoksa kurşun adres mi tanır ki hep seçer en iyileri.

İlk geldiğinde, beyaz bir defter sayfası gibiydin. En güzelinden her şeyi

oraya geçirdin ve yaşadın. Belki yaşama gelip gelmemeye biz karar veremeyiz, ama onu değiştirip yaratabiliriz. Sen bunu, küçük yaşına rağmen devrim gibi soylu bir göreve soyunarak başardın deli çocuk.

Çocukların uçurtmaları tellere takılı kalmayacak artık. Kimse uçurtmaları vurmayacak artık ve çocuklar sizlerin öyküleriyle büyüyecek. Gururlu ve onurlu olacaklar. Başları dik, böyle bir tarihe sahip olduklarından gurur duyacaklar.

Ve dağlar bir şey daha öğretti bizlere: Her ayrılığın bir kavuşma umudu olmadığını. Yaşamımızda derin izler bırakan, hem yaralayan hem de cesaretiyle yaralarımızı saran sana bakarken, hep bir yerlerde gizemlilik var diye düşünürdük. Nereden bulurdun bu enerjiyi. Ateşinden korkardık belki de dokunamazdık. Uzaktan seyre dalmak daha mı güzel gelirdi ne... Oysaki şimdi kaygısızca yaklaşıyoruz ateşine. Dokunuyoruz ve ateşin gizemliliğini anlıyoruz şimdi. Ateşin, yoldaşlık sevgisiydi, cesaretti, çocuksu duygularındı hevalim.

Yarım kalan, tamamlanmayan arayışlarını, özlemlerini, yarım yüreğimizi tamamlayarak seni de tamamlamış olacağız. Kendimizi büyütmek, seni ve bu devrimi büyütmektir. Sana senin gibi yalın bir söz veriyoruz hevalim. Sana başarı sözü veriyoruz. Ve bilge öğreticinin dediği gibi, bir gün karşılaşılırsa başlar dik olmak zorunda diyoruz.

Şimdi tarihler 28 Ağustos'u gösteriyor. Yani senin şehadetinin 10 gün ertesi ve senin şehit düştüğün yerdeyiz hevalim. Günlerdir burayı keşfediyoruz. Öfkemiz büyük, kan kusturmalıyız düşmana. Ve intikamın alınıyor can yoldaş. Gözün arkada kalmasın, rahat uyu, silah arkadaşların hesap soruyor. Seni unutmayacağız ve bu büyüyen dünyadan hesap soracağız deli çocuk.

Mücadele arkadaşları adına
Gabar'daki mücadele arkadaşları

işte en güzel yaşamı
böyle yarattılar
kutupların bile
asla soğutamadığı kızgın kinle
ve kudurmuş ırmaklar gibi
sevgileriyle
yedi kat pers dehlizlerinde gömülü
özgürlük ruhunu çekip çıkardılar
dipçik vurgunu çıplak elleri
ve avuçlarında çıplak yürekleriyle
en güzel dünyayı böyle kurdular
benevok çiçekleri

Aynı kulvarda birleşen iki yürekti onlar

Aynı düşlerin sahibi iki militandı onlar. Adları dağların yüreğine kazılmış iki yürekli insan. Halkın özgürce yaşaması, insanca, ben de varım diyerek yaşayabilmesi için kolları sıvayıp dağların yolunu tutmuş iki intikam sözüydü onlar

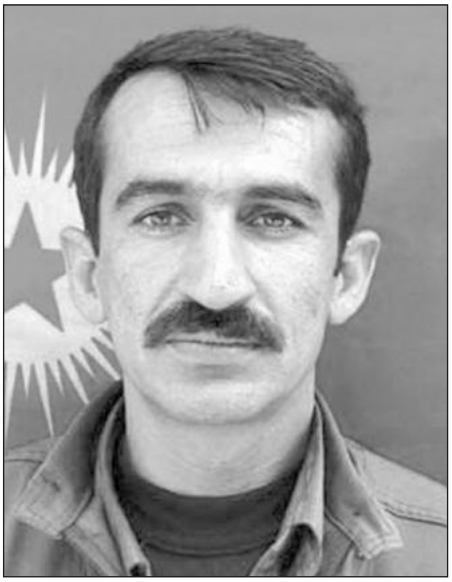

Adı, soyadı: **Adil DENK**
Kod adı: **Brusk**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin/Derik, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995 Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Ağustos 2004, Amed merkezi**

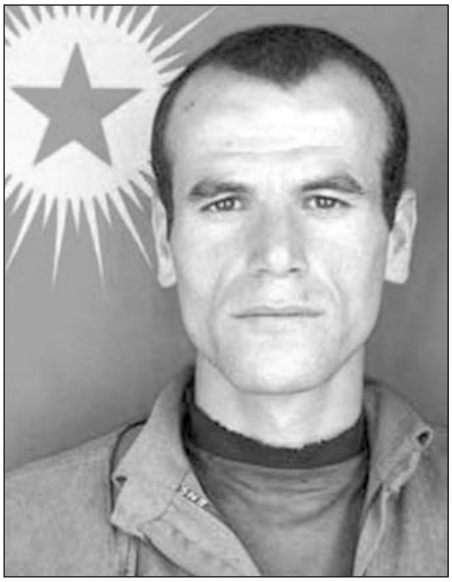

Adı, soyadı: **M. Sait ÖZGÜN**
Kod adı: **Ciwan XANÇEPEK**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995 Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Ağustos 2004, Amed merkezi**

Ayrı kulvarlardan yola çıkıp aynı kulvarda birleşen iki yürekti onlar. Aynı şehirde büyümüşlerdi birbirlerinin varlığından habersiz. Sonradan öğreneceklerdi aynı kentin havasını ayrı yerlerde, ama birlikte soluduklarını. Belki aynı mahallenin birbirine uzak sokaklarında oturuyorlardı. Bir gün bambaşka bir mekanda tanışıp, yoldaş olacaklarından, birlikte çok değerli, anlamlı bir yaşamı paylaşacaklarından ve bir gün birlikte sonsuzluğu kucaklayacaklarından habersizdiler o zamanlar.

Ve mesken eyledikleri bu yeni yerde, daha önce belki de adını hiç duymadıkları ve adını sadece dağları mesken eyleyenlerin bildiği bir dağın yamacında birlikte güle-

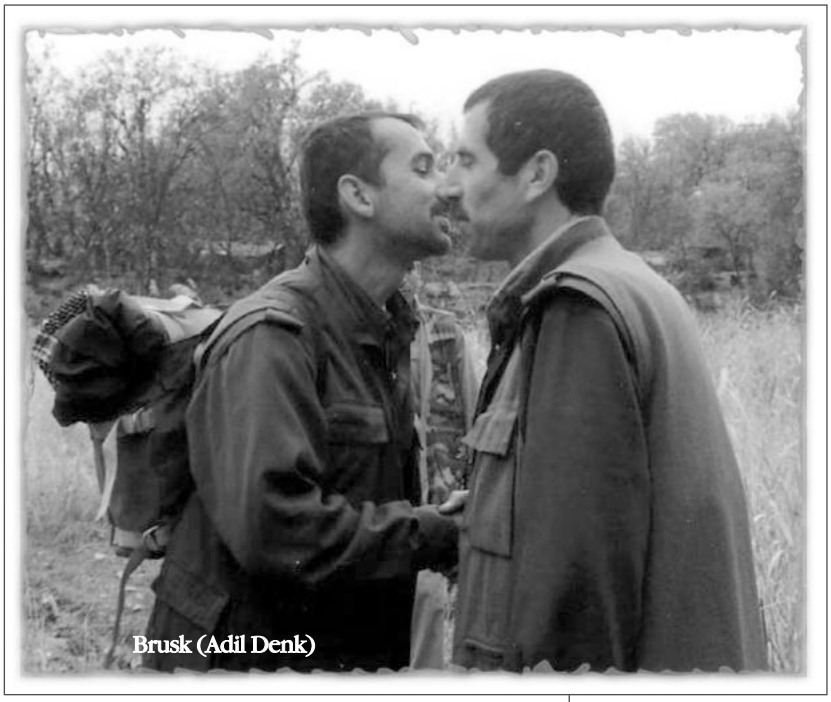

Brusk (Adil Denk)

ceklerdi birbirlerine ve bu onların ilk tanışması olacaktı. Belki uzun bir yol yürüyüşünün 5 dakikalık dinlenme molasında birer sigara saracaklardı birlikte ve bu tanışmalarının ilk paylaşımı olacaktı. Belki ayrı alanlardan görev için yola çıkmış iki grubun yollarının kesiştiği bir yol üstünde, gecenin karanlığında 'merhaba heval' deyip tokalaşmaları olacaktı ilk tanışma anları. Belki de dağın yolunu tuttukları ilk gün birlikte gelmişlerdi. Ve bu belkiler uzadıkça uzuyordu bizler için.

İlkler belkilerin ardında saklanmış da olsa bizim için onlara dair, sonrası gün ışığı gibi aydınlık. Onlar, zifir gecelere, günler boyu süren çatışmalara, ayları bulan operasyonlara, zemheri soğuklara, kavurucu sıcaklara inat, yoldaşlığın en güzelini yaşayan iki candan yoldaştı.

Ne zaman tanıştığımızı hiç sormadık birbirimize, zaten bunun pek de önemi yoktu. Tanışmasak da bir yaşamı paylaşıyorduk başka başka alanlarda. Birbirimizin adını bilmesek de, kişi olarak birbirimizden haberimiz, uzak yerlerde de olsak, yoldaşlarımızın varlığı güç kaynağımız oluyordu ve olmaya da devam edecekti. Onlar da birbirlerinin varlığıyla daha da coşan, umutlanan, birlikte birçok badireyi gülümseyerek atlatan iki candı. Bizden birer parçaydı onlar.

Biz hep birbirimizi tanıyorduk sanki. Sanki birlikte doğmuş, birlikte büyümüş, birlikte oyunlar oynamıştık o tozlu sokaklarda. Aynı kuru ekmeği bölüşüp iştahla yemiştik. Komşunun evinden bir bardak su isteyip bölüşmüştük. Bundan öte bir geçmişimiz yoktu sanki ve bu paylaşımlarımızdan öte bir gelecek de olmayacaktı. Geleceğimiz de geçmişimiz gibi birlikte olmalıydı aynen siz Brusk ve Ciwan'ın birlikteliği gibi.

Aynı düşlerin sahibi iki militandı onlar. Adları dağların yüreğine kazılmış iki yürekli insan. Halkın özgürce yaşaması, insanca, ben de varım diyerek yaşayabilmesi için kolları sıvayıp dağların yolunu tutmuş iki intikam sözüydü onlar.

Brusk arkadaş, 1972 yılında Mardin'in De-

"Yoldaşlarımızın varlığı güç kaynağımız oluyordu ve olmaya da devam edecekti. Onlar da birbirlerinin varlığıyla daha da coşan, umutlanan, birlikte birçok badireyi gülümseyerek atlatan iki candı. Bizden birer parçaydı onlar"

Brusk arkadaş, 1972 yılında Mardin'in Derik ilçesinde dünyaya gelmişti. Ama Kürdistan'ın kalbi Amed'de büyümüş, kişiliği orada şekillenmişti. Liseye kadar okumuştu. Bu yörenin kişillik özelliklerini edinmişti. Sevdi mi çaktırmadan, yürekten severdi yörenin delikanlıları. Haksızlıklara boyun eğmezdi onlar, dobraydılar, direnişçiydiler ve teslimiyete asla açık kapı bırakmazlardı. Halk mücadelesinin gelişmesiyle birlikte hiç tereddüt etmeden mücadeledeki yerlerini almışlardı. Ne olsa onlar gönül verdi mi tam verirlerdi. Brusk arkadaştaki bu kişillik şekillenmesi aydın özellikleriyle bir araya gelince doğal bir Apocu ruh kazandırmıştı.

Cıwan (M.Sait Özgün)

Mücadelenin direniş hikayeleriyle, anaların ağıtlarıyla büyümüştü diğer çocuklar gibi. Bu ağıtlarla çocuklar daha çabuk büyüdü ve Ciwan gibi henüz 14'ündeyken tuttu dağların yolunu kimileri. Brusk heval de bulunduğu alanı mücadelenin direniş mevzileri haline getirmek için gecesini gündüzüne kattı.

Gerçeklerin çarpıtıldığı bir ortamda yaşanan gerçeklikleri dünyaya haykırmanın dili olan Özgür Gündem gazetesinde çalıştı önce. Uzun süre özgür düşünce militanlığını basın alanında yaptı. Ve 1995 yılında Amed dağlarının yolunu tutup gerilla saflarına katıldı. Dağda da uzun bir dönem basın faaliyetlerinde yer aldı. Savaşın bütün acımasızlığıyla yürütüldüğü, kapsamlı operasyonların durdurak bilmeden sürdürüldüğü bu ortamda bir taraftan basın çalışmalarını yürütüyor, bir taraftan da savaşın acımasız gerçekliğini tanıyordu. Savaşın gerçekliğini tanıması kişiliğini de çelikleştiriyordu. Temsil ettiği yoldaşlık ruhu, kişiliği, emekçiliği, dürüstlüğü, fedakarlığı ve bağlılığı bu gerçeği derinliğine kavramasının yarattığı sonuçlardı.

Biz O'nunla bir yaşamı paylaşan yoldaşları, uzun süre Brusk arkadaştaki bu güçlü kişilik özelliklerini keşfedemedik. Birçok kere yaptığımız gibi, O'nu kendimizin yaratı olduğu belli bir kalıbın içine sığdırmaya çalıştık. Yanıldığımızı görecektik kısa bir süre sonra ve bu önyargılarımızdan dolayı kendimizi sorgulayacaktık.

Askeri açıdan öylesine kıvrak bir zekaya sahipti ki. En olmadık badireleri O'nun kıvrak zekasının taktikleri sonucunda atlatmayı başartık. Düşmanın hesap edemediği taktikler üretir ve bunları çok sonuç alıcı bir tarzda pratiğe geçirirdi. Her şey o kadar etkileyiciydi ki. O, savaşta gösterdiği ataklığı ve uyguladığı taktiklerle kozasından sıyrılan bir kelebek gibi herkesi şaşırttı. Deyim yerindeyse, dudak uçuklatacak bir savaş tarzı uyguladı. Zor ve tehlikeli anlarda ele avuca sığmayan bir leopar gibi yırtıcıydı. Kemal Pir tarzı direnişçi tavırlarıyla imrenilecek bir duruşa sahipti Brusk heval.

Brusk (Adil Denk)

Senin yoldaşın olmakla gurur duyuyor, ama seni geç keşfettiğimiz için de kızıyorduk kendimize. Sen gün geçtikçe biraz daha devleten bir askeri kişiliktin.

Edindiği tecrübeyi, birikimini o kadar anlaşılır, o kadar dolambaçsız, o kadar yalın bir tarzda paylaşıyordu ki çevresiyle. Bir yudum su gibi içiyorduk. İçtikçe yeşilleniyorduk. Gerçek verme de bu değil miydi zaten...

O, moralli gözüken moralsizlerden, hareketli gözüküp atıl kalan küçük burjuvalardan değildi, hiçbir zaman da olmadı. O'nu hep yoldaşlık ruhuyla, askeri konudaki yaratıcı tarzıyla, öğrendiklerini etrafıyla paylaşma istemiyle, çabasıyla, birikimiyle, militan özellikleriyle, cesaretiyle, kıvrak zekasıyla hatırlayacağız. O'nu Brusk olarak yüreğimizin en güzel yerine oturttuk hem varlığında hem de yokluğunda.

O'nun ruhunun derinliğinde zamanı geldiğinde patlamaya hazır, yeri göğü sarsacak kadar güçlü gizil bir enerji vardı. O'nu keşfettikçe, enerjisi karşısında büyüleniyorduk. Ve O, bu enerjiyi pratikleştireceği vakit geldiğinde kendine mutlak bir yol bulurdu.

Düşmanın 1998 yılında Amed'de gerçekleştirdiği Murat operasyonu halen hafızalardan silinmiş değil. Ve yıllar da geçse dilden dile dolaşan bir hikaye olacak. O

meşhur Murat operasyonunda Akdağ bölgesinde sergilenen direniş ise operasyonunun büyüklüğünü gölgesinde bırakır cinstendi. Düşmanın bütün gücünü ve teknik donanımını seferber ettiği bu operasyon en çok da Akdağ'daki direnişle hatırlanacaktı.

Amed eyaletinin tüm bölgelerinde ağır kayıplar verilmişti. Çok değerli yoldaşlar şehit düşmüştü. Bunca kapsamlı operasyonun ortasında kayıp vermeyen tek yer Akdağ bölgesiydi. Sergilediği büyük direnişle düşmanın yaptığı operasyonu boşa çıkartan, yine Akdağ bölgesi olmuştu. Buradaki direnişin sürükleyiciliğini vuruş tarzıyla Brusk arkadaş yapmıştı. O'nun savaş tarzı kayıplara yer bırakmayan bir tarzdı.

Cıwan (M.Sait Özgün)

Brusk arkadaşın gittiği eylemde başarısızlık ihtimal dahiline girmezdi. Tartışılan tek konu; başarı oranının ne kadar yüksek olacağı idi. O, kendisine güvenen ve çevresine güven veren kişilik özellikleriyle tanınırdı. Murat operasyonundan sonra, savaş tarzı ve cesareti O'na daha büyük sorumluluklar yüklemişti. Artık savaşta yönlendireceği, savaştıracağı bir bölüklük gücü vardı. Kısa bir süre sonra da Akdağ bölgesinin sorumluluğunu üstlendi. 1999 yılında ise, olumlu ve başarı tarzı yüksek pratiği ile Amed'in en zor bölgesi olan 4. bölgede bölge komutanı sorumluluğunu üstlendi. Kendisine verilen her görevi layıkıyla yerine getirdiğinden, sorumluluk sahası da gün geçtikçe genişliyordu. Ateşten gömleğin, giymesini bilmeyeni nasıl yaktığını savaşta yaşadığı yıllar O'na fazlasıyla öğretmişti. Ve O, savaşın bütün öğrettiklerini tecrübeye dönüştürmüştü.

Zor koşullar ve zor anlarda hep öne fırlayan kendisi olurdu. Komutanlığında ortada ya da arkada yer almazdı. Nerede olursa olsun hep savaşçılarının en önündeydi. Eylemde, pratik görevlerde, yoldaşlık ilişkilerinde, doğal tartışmalarda hep öncüydü. O gerçek bir PKK'li komutandı.

O'nu en çok da Ciwan heval severdi. Bir pınardı Brusk heval ve bu pınardan kana kana içiyordu Ciwan. En zorlu ve en güzel zaman dilimlerini birlikte geçirmişlerdi Amed'in o çok sevdikleri dağlarında.

Onurluydu. Hep insan olma, gerilla olmanın bilinciyle hareket ederdi, sorumlu-

di durmadan. Başarmamanın utancını yaşamamak ve yaşatmamak için, hep başarıyı esas alıp sonuç alırdı.

Tarihe sorun; o size en doğrusunu söyler. Amed'e sorun; Akdağ'ın Ayı ormanına, Koyespisine, 4. bölgenin Gorse dağına, Amed'in taşlarına, toprağına, halkına, gerillasına sorun. Onlar, Brusk arkadaşı bizden daha iyi anlatırlar. 1999 yılındaki geri çekilme sürecinden sonra geldiği Şehit Ayhan kampında bulunan yoldaşlara sorun O'nu. Xınere ve Kandil'de başında bulunduğu basın bölüğünde yer alan arkadaşlara sorun. Biliyoruz ki hepsi size bir başka yönünü anlatacaktır O'nun. Bir basın militanı, bir gerilla komutanı ve bir insan...

2001-02'de Kandil'deki Kuzey kamp sorumlusuyken, Kuzey'den gelen arkadaşlara sorun O'nu. Şehit Rojhat'taki arkadaşlara sorun. Haftanin'deki Perax bölüğüne sorun ve 2003 yılında Amed'e doğru birlikte yol aldığı, orada birlikte kaldığı arkadaşlara sorun O'nu.

O'na ilişkin herkesin mutlaka anlatacak bir anısı vardır. Bir özelliğini gözleri buğulu anlatacaklardır soranlara.

Büyüdüğü topraklara sorun direniş destanını. Amed halkına son destanını, Hevsel bahçelerindeki 10 günlük direnişini sorun. Onların da anlatacakları vardır Brusk hevale dair. Anlatırlar, ama yürek yarasıyla, gururun ardına gizleyemedikleri gözyaşlarıyla.

Basın gerillacılığından halk gerillasına giden yolda komutan Brusk. Bir yönüyle basın şehidi, bir yanıyla dört yanı kuşatılmışken düşmanına aman vermeyen savaş komutanı. Ölümü karşılarken, düşmanın hafızasından silinmeyecek bir patlama yaratan savaşçı.

Tarihe nakşedilen bir direnişin sahibi olurlar Ciwan hevalle birlikte. Amed'in çocuklarına yaraşır bir biçimde savaştılar son mermilerine değin.

5 Ağustos 2004'te, Hevsel'de Ciwan ile yürek yüreğe verirler. Tek yürek ve tek yumruk olurlar. 1 Haziran direniş ruhuyla, Ağustos sıcaklığıyla, canla ve kanla yerleşirler milyonların yüreğine. Ve hafızalardan silinmeyen bir destan yaratırlar Hevsel bahçelerinde.

Mücadele arkadaşları

Cıwan (M.Sait Özgün)

hevsel bahçeleri hüzünlü bir yeşile bürünür
lağım suyu içemez artık sebze ve meyveleri
sarhoşları nara atamaz olurken saz eşliğinde
hafta sonu çocuk bağırtılarıyla kuş sesleri karışamaz arasına

kırklar dağı utanır
on gözlü köprü tanık olur
dicle suyu ağlayarak akar
mardin kapı şen olmaz
yedi kardeş halaya tutulamaz
fiskaya, ciranlığını terk eder
benusen aşağısına bakamaz
zozanın türküsü de unutulur
çember içinde çember
ve kuşatılmıştır Hevsel bahçeleri

demir kanatlı kuşları
bakır yürekli insanlar uçurur
asimetrik olsa da güçler
yürek yüreğe yiğitlik varken vız gelir

dinle ve seyret beni ey halkım!
sevdamı senden aldım
artık sevdam sende
bana direnmek düşer
bağrında yer aç ve bekle
bruskum brusk!
adıma yorun beni
bakın! ciwan da var yanımda
asidir benim gibi
öfke ile bilenmiştir silahı
duy ey insanlık!
çıkışımıza dönüyoruz feryat etmeden
gül yüzlü insani armanclarımızla

Saflığının bilgece bakışları vardı

O'nu tanıyabilmek için yılların sınamasına ihtiyaç yoktu. O'nu görmek, 'merhaba' demek yetiyordu. Duruşu iç dünyasının aynasıydı

Adı, soyadı: **Yusuf SADIK**
Kod adı: **Kahraman CİLO**
Doğum yeri ve tarihi: **Xoy/İran 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **2003, Xınere**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ağustos 2004, Zagros (hastalık sonucu)**

Bizim de bir Kahramanımız vardı. Gülünce güller açardı gül yanaklarında. O'na öylece bakmak isterdik. Gülüşünün aydınlığı ile ısınmak; dalıp gittiği uzaklara yol almak isterdik. Hayatın bütün karmaşasının içine saflığıyla dalmıştı. Saflığının bilgece bakışları vardı ve biz o bakışlardaki anlamı çözmeye çalışırdık. Ne kadar çözsek, kendisini o denli bilinmez kılan bu bakışlar hepimizi derinden etkilerdi.

Konuştu mu doğa sessizliğe bürünürdü sanki. Konuşunca şiir okuyor sanırdınız. Yüreğe işlerdi sesi. Bir şeyleri anlatmanın tek yolunun dile gelen sesli sözcükler olmadığından olsa gerek, az ve öz konuşurdu. Yaşamdaki duruşuyla, bakışlarıyla dillendirirdi anlatmak istediklerini. Sessizliğin dilinin daha etkileyici olduğunu öğretmişti O'na hayat.

Ve biz O'na öylece bakakalırdık. Duruşuyla umut dağıtırdı çevresindeki insanlara. Umutsuzluk anlarımızda, baharda patlayan tomurcuk gibi patlayan gülüşünden alırdık yaşam suyumuzu. Öyle canlı, öyle içten, öyle saf ve sadeydi ki, "insana ait hiçbir zaaf, hesapçılık, hiçbir kötülük bulaşmamış" derdik kendi aramızda. Nasıl oluyordu da onca kirletilmiş dünyada bu kadar temiz kalmayı başarabilmişti. İnsan bu kadar mı temiz olurdu, şaşırıyorduk. Berrak bir su gibiydi. Geçmişi sorgulatan, geleceğin yolunu aydınlatan bir pınar.

O'nu tanıyabilmek için yılların sınamasına ihtiyaç yoktu. O'nu görmek, 'merhaba' demek yetiyordu. Duruşu iç dünyasının aynasıydı.

Aynı bölükte birlikte kaldık, kimilerine göre kısa, kimilerine göre uzun olan bir aylık süre zarfında. Bana göre uzundu, çünkü hayatımda derin izler bırakan bir paylaşımın dolu dolu yaşandığı bir süreçti. Dağ başlarında anlar bile asırlara dönüşür. Bir an bir ömrü doldurmaya yeterdi.

Henüz bir yılını doldurmuştu Kahraman. Tüm günleri ilk katıldığı gün gibi heyecanlı, canlı, istekli, coşkuluydu. O, dolu dolu ve tertemiz yaşardı yaşamı. Bir bilgeydi O, bir evliya.

Yaşadığı yaşamın kaynağına göre yaşar ve yaşatırdı. Her gün keşfedecek yeni şeyler bulurdu hem gerillada, hem doğada. Her yeni günün bağrında koca bir umudu taşıdığının bilinciyle yaşardı.

Yaşam konusunda bilge, gerilla yaşamında henüz öğrenciydi. Ama en başarılı öğrencilerden biriydi Kahraman heval. Öğrendiği örgüt ölçülerini hemen pratikte uygulamaya başlardı. Bütün anları bunun yoğun çabasıyla geçerdi. O, bu yaşamı çok ama çok sevmişti.

Yaşamın bütün insanların omuzlarına yüklediği yükümlülükler vardı. Bunları yerine getirmek gerekiyordu. Bu bilinçle yaklaşır, hiçbir görevden geri durmazdı. Fedakar, hesapsız, kaygısız bir katılımı vardı. Eylemsel faaliyetlerde de gelişmesi gerektiğine inanıyor, her fırsatta bu konudaki isteğini dile getiriyordu.

B-7'yi taşıyordu. Eyleme giderken kendisinin değil, daha tecrübeli arkadaşların kullanacağını öğrendiğinde daha derin bir sessizliğe gömülmüştü. O silahı taşıyan değil, düşmanın üzerine yürürken de kullanan olmak istiyordu. B-7'yi kullanacağı gün de gelecekti elbet, ama öylesine sabırsızdı ki. Savaşın acımasızlıkları sabırsızlığı, isteği dinlemiyordu ve O, henüz bunu bilecek kadar pişmemişti.

Yaşamdaki duruşu gibi eylemlere gidişi de hesapsız, kaygısızdı. Dağlara verdiği sözün gereklerini öylesine güzel, içten yerine getiriyordu ki.

Tüm bölüğün güvenini kazanmıştı en kısa zamanda. Yaşamının ana teması hakkaniyetti. Zaten bunun için tutmuştu dağların yolunu. Ve bunun için sevmiştin O'nu bu kadar fazla. Onun için gidişinden sonraki bu hüzün, yüreğimizin bunca sancıması.

Bir insan nasıl bu kadar iyi niyetli, saf olabiliyordu. Bu yanları, O'nu kötü niyetli yaklaşımlardan koruyan bir zırhtı. Birlikte yaşadığı bütün arkadaşları bu kadar derinden etkilemesi bundandı işte.

Bütün insanların kendilerine has bir özelliği vardır. Sürekli anıldıkları, hatırlandıkları bir özellik. O'nun da buydu işte.

O duru kişiliğine sığmıyorum seni tam anlatamadığım için.
Gücüm bu kadarına yetti, affola...

O'nun özünde varolan bu cevher, PKK'nin emeğe, fedakarlığa, sevgiye dayanan yaşam anlayışı ile gerçek değerine kavuşmuştu. Özünde varolan bu erdemleri korumak ve çoğaltmak için, PKK'den daha iyi bir liman bulunamazdı.

O'nun gerçeğini en iyi karşılayan kelime, 'arınmışlık' olabilir. Bir çoğumuzun ulaşmak istediği; uğruna nice yeminler edip bozduğu ve bazen kendisinden dahi nefret ettiren o zaafların tümünden arınmış bir insandı. Üstelik böyle bir duruşa ulaşmak için uykusuz geceler geçirmiyor, huzursuz hesaplaşmalara da girmiyordu. Aynada gördüğü yüz içinde sakladığı insandı. Kandırmalardan, kaçışlardan uzak, korkusuzca yüzleşebiliyordu kendisiyle. Ve bu duruşunu, bütün koşullarda bir çizgi gibi koruyordu.

Biliyorum ki içindeki o bambaşka dünyayı anlatmaya bu satırlar yetmeyecek. Yine biliyorum ki yüreğimin sızlayan yanı olacaksın. Ve biliyorum ki her yeni günde günün çehresine asılmış umutta göreceğiz siluetini. Ve seni özleyeceğiz heval Kahraman.

O duru kişiliğine sığınıyorum seni tam anlatamadığım için. Gücüm bu kadarına yetti, affola.

Henüz 24'ündeydin. Yaptığın onca şey gibi, yapabileceğin şeyler de çoktu. Ama amansız bir hastalık seni alıp götürdü aramızdan. Ağustos'un kavurucu sıcaklarında kar yağıyordu avuçlarımıza.

Böyle zamansız gidişin acı veriyor be heval. Yüreklerimizi çelikleştiren acıların en derin halkası oluyor. Seni unutmayacağız heval Kahraman. Bizlerle paylaştığın güzel ve anlamlı günleri zaman ve mekan dinlemeden devam ettireceğiz. Senden öğrendiklerimizi başka insanlara öğretmeyi görev bileceğiz. Senin dürüst, insani ve ahlaksal erdemlerini devam ettiren yoldaşlar bütünü olmaya çalışacağız.

Mücadele arkadaşları

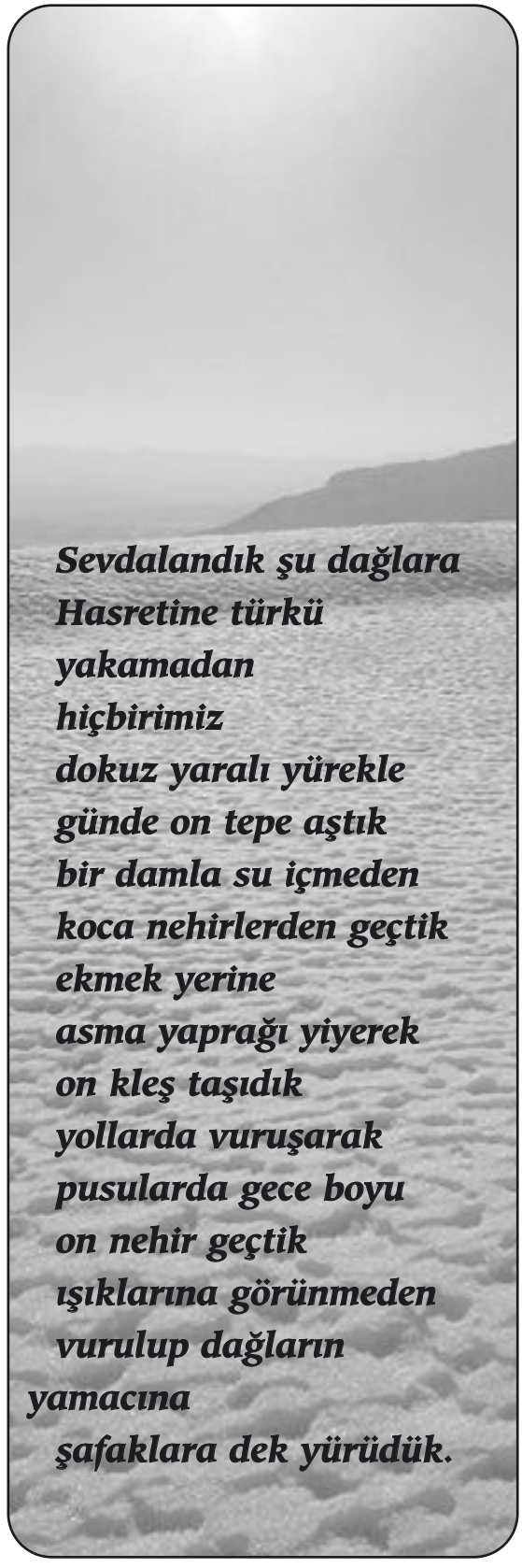

MERHABA GÜZEL KIZ

Her akşam yeli estiğinde,
saçlarınla savur Munzur'un
yelini bize de.
Roza'ya özlemlerimi
ve sevgilerimi ilet.
Benim yerime sarıp
sarmala O'nu.
Seni ben sanmalı

Adı, soyadı: **Ruhal AKYILDIZ**
Kod adı: **Tekoşin TOLHILDAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazgirt 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ağustos 2004, Zel yaylası/Dersim**

Merhaba güzel kız!

Senin sevdiğin kaseti dinliyorum şimdi. Dün akşam haberini aldığımdan beri yerli yersiz ıslanıyor kirpiklerim. Tertemiz sıcacık gülüşün, bir çocuk saflığıyla gülen gözlerinin içi, incitmekten korkan ürkek sesin...

Sana dair her şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Çok da zorlanmıyorum. Her şey çok taze belleğimde. Beraber söylediğimiz türküler geliyor aklıma. Saçlarına sinmiş Dersim kokusunu yitirmeden yeniden yetiştirdin ya Dersim'e. Yine içimden bir ses, gidişinin erken olduğunu söylüyordu, ama duyan olmadı ki...

Sevecenlik, içtenlik, mütevazılık... Eğitimde konuşmak için önce sıkı bir ter dökerdin, sonra pembe yanakların domates kırmızısı bir hal alırdı. Bunlar senin gelişmen için gereken en küçük bedellerdi. Güzelleşmek kolay değildi ki...

Bugün, birçok yoldaşının tıpkı benim gibi içi daralıyor, kirpikleri ıslanıyor, seni anlatıyor, seni yazıyor can. Her akşam yeli estiğinde, saçlarınla savur Munzur'un yelini bize de. Roza'ya özlemlerimi ve sevgilerimi ilet. Benim yerime sarıp sarmala O'nu. Seni ben sanmalı.

"İnsan, yazgısına ihanet etmek için doğar" diyor bir bilge. Sen yazgını değiştirdin. Keşke senin kadar ben da bu yazgıya ihanet edebilsem, ülkemi diyar diyar gezebilsem ve Dersim'e ulaşabilsem... Sana imreniyorum Tekoşin. Her akşam yıldızlarla sana göz kırpacağım.

Hoşçakal güzel kız...

Mücadele arkadaşları

Düşlerimin gerilla kızı

Bir hayat vardı, birileri vardı çok uzaklarda. Bu hayat ve bu hayatın insanları birer sır yumağıydı önümüzde. Neredeydi, hangi zamandaydı, kaçıncı zamandaydı, kimler vardı bu hayatta bilemeden, oralara, onlara ulaşmanın heyecanı ile iz sürdük.

Düşlerimiz bu hayat, hayatımız bu düşler olmuştu.

Bu hayatın içinden isimler duyardık, hiç yüzünü görmediğimiz. Sonra o yüzler bütün hayat olurdu peşinden koştuğumuz. Bu hayatın izini süren herkesin yüreğinde, düşlerinde böyle bir yüz olmuştur.

Belki de ondandı izini sürdüğümüz hayatın kendisi. Onların olduğu, ama bizim bilmediğimiz; gece olup kaybolan, kuş olup uçan, ne zaman nerede olacağı bilinmeyen bu hayatın ve yüzlerin bildik, içinde olduğumuz, tanıdık olduğumuz hayattan farklı olduğu kesindi.

Tıpkı düşler gibi... Elinden tutamadığımız, dokunamadığımız, ama bizi terk etmeyen düşlerimiz gibi.

İşte bu hayatın izini sürdüğüm yıllarda benim de hiç görmediğim ama tanıdık bir yüz vardı artık. Belli belirsiz bir sohbetin içinde fısıldanan ismini duymuştum. O'nun düşlerime girmesi için bu yetmişti. İşte o yüzle karşılaşma anımızı, sonra birlikte yürüyeceğimiz yolları, iz süreceğimiz, hayatın sesini dinleyeceğimiz sessizliği düşleyip adımladım yolları.

Gözlerinin rengini bilmiyordum, ama hangi renkte düşünsem, yakışırdı o gözlere. Ülke olurdu o gözler.

Yıllar sonra, yollar sonra sınırına varmıştım o hayatın. Ya da sınırına ulaştığımı sanmıştım. Daha öncesinde, arkamda koca bir ordu edasıyla yürüyen bir komutan gibiydim. Ama sınırına yaklaştığımda, herkes sanki beni bırakıp gitmişti. Ve ben yapayalnız yürüyordum o hayatın içinden. Çok olabilmek için önce yalnız kalmayı bilmeliydi insan. Belki de bu hayatın bana sunduğu ilk sınav buydu. İçinden çıkıp geldiğim hayatın hiçbir yasası işlemiyordu artık. Bu yalnızlık ya beni sınırında vazgeçirecekti ya da tüm gücümle kapısını aralayacak ve içine girecektim bu hayatın yalnız ve çok olmayı bilerek...

Ama hala düşlerim benimleydi. Hala yüreğimde her

Tekoşin (Ruhal Akyıldız)

renkte bir gerilla yüzü vardı. Bir genç kız vardı yanıbaşımda. Dokunamadığım, ama benimle olan bir gerilla kız...

İlk yüzler, ilk sesler, ilk yorulmalar, ilk düşmeler başlamıştı. Ve ben hala yürüyordum. Demek ki yürüyebiliyordum. Onlarca yüz görmüştüm, ama O'nu daha görememiştim. Hayat bir sürpriz yapacaktı ikimize de yapmalıydı.

Aradan dört ay geçmişti. Yeni savaşçılar kampından çıkmış, kadro okuluna geçmiştim. Yeni savaşçılar devresinde herkes biraz birbirine benziyordu. Herkes yenisiydi bu hayatın. Herkes daha yolun çok çok başındaydı. Yıllara vurulacaksa eğer bir hayatın hesabı, bu böyleydi.

Sonra, kadro okulunda gördüklerim, biraz daha bu hayatın yıllarını biriktirerek yürüyenlerdi. Eski arkadaşlar diyorduk, hayatın eskisinin olmayacağını bilmeden.

İlk günümü onları tanımayla geçiriyordum. Sonra bir grup arkadaşın Dersim'den geldiğini duyduğumda, sanki birileri elimden tutmuş beni onlara doğru götürüyordu. Beni onlara çeken şeyin hayatın bana sakladığı sürprizin ta kendisi olduğunu sonradan anlayacaktım.

Hepsinin üzerindeki elbiseler yırtılmıştı. Çok yol katettikleri belliydi. Zayıflamış ve yorulmuşlardı. Bırakıp gelmişlerdi oraları. Biraz şaşkın, etraflarına bakıyorlardı. Sıcak bir çay sohbeti herkesi sarmıştı. Ama hala uzaklardaydı bakışları.

Sonra, bir çift esmer göz karşılıyor oturduğum yerden beni. Soruyorum oraları, kalanları, ne zaman yola çıktıklarını... O da sıkılmadan, ama her anlatışta özleyerek anlatıyor bana...

Adı Tekoşin... Kara gözlü gerilla kız... Dersimli... Dersim bana bir şeyler söylüyor, beni O'na daha çok yakınlaştırıyor. Sorularım biraz daha çoğalıyor. Sonra, adını duyduğum, ama kendisini hiç görmediğim düşlerimin gerilla kızının tam karşımda oturduğunu anlıyorum. Bakıyorum, ama O neden öyle şaşırdığımı, sevindiğimi anlamıyor.

Az önce sarıldığım, günlerin, ayların, hayatların özlemleri ile terlemiş olan sıcak beden, düşlerimdeki gerilla kızmış. Yani düşlerime sarılmıştım. Düşlerim bana sarılmıştı kimseler görmeden, bilmeden.

Dört ay boyunca aynı mekanın havasını soluduk. O'na hiç düşlerimden bahsetmedim. Hem bir düş nasıl anlatılırdı ya da anlatılabilir miydi?

Aylar sonra, hayatın ayrı yollarından ayrı yerlere doğru yol almıştık. O geldiği yerlere geri gidiyordu. Bıraktıklarına, özlemlerine, düşlerine, yani, *"Dersim bir sevdadır"* dediği sevdasına gidiyordu. Bense, sadece adını duyduğum bir yere gidiyordum. Ben Zagroslar'a, O Dersim'e gidiyordu. Ayrı yollarda ter döküyorduk, ama hepsi aynı nehre akıyordu. Benim için birçok 'ilk'in de yeri olacaktı Zagros...

O beni götürmemişti, ama ben O'nun ellerinden tutmuş, kendimle götürüyordum. Her Dersim adını duyduğumda, birlikte seviniyorduk. Dersim'den gelen eylem haberleriyle birlikte coşuyorduk. O'nunla yol alıyordum ülkemin dağlarında. O bir zamanlar bana uzak olan hayat, şimdi birlikte büyütüyordu ikimizi. Düşlerim büyüyordu, ben büyüyordum.

1 Ağustos'ta, düşlerimin esmer, zeytin gözlü kızının vurulduğunu duydum. Ama düşlere kurşun işlemiyordu. Ve şimdi, düşlerimin yaşayan tarafında büyütüyorum bu gerilla kızın yüzünü. Düşlerimin çocuk masumiyetinde yok ediyorum ölümleri. Gözlerinin rengini bilmediğim binlerce gerilla kızın düşlerinde dokunuyorum düşlerime...

Mücadele arkadaşları adına
Nehir METİN

Tara saçlarını gülen kız
aklarımı saymadan,
nedenini sormadan
Ölümlerle doludur bugün
Sevdam yarınlaradır
Doldurmuşum sevinçlerimi
acılar bana işlemez
Bak gözlerime!
bahar yeşilinden daha yeşil
sonsuzlukla beslenir,
Nice isyanlar yaşamış bedenim
karşı koymasını bilir,
bu yürek bedende durdukça
Bir soluk olmaksa yaşamak,
geceyi deler de
umudun ateşiyle
aydınlatır şafağı...

Şehit Rojbin SERHAT

“Dersim’de kadın yüreğinin sıcaklığında buluşalım”

Tekoşin’i anlatmak zor. Tekoşin’in yüreğinde kopan fırtınaların tarifi imkansız. Dersim’in asi kızıydı O.

Tekoşin hevalle 1997 yılında, Dersim dağlarında gerçekleştirdiğimiz kadın konferansında tanıştık. Farklı duruşu ilk görenlerin bile hemen dikkatini çekiyordu. 7’den 70’e, eski yeni herkesle paylaşacak bir şeyleri vardı.

İlk merhabada bile sanki yıllardır tanışılıyor hissini uyandıran sımsıcak bir yaklaşımı, paylaşımı vardı. Söze gerek yoktu, insana duyduğu sevgiyi, verdiği değeri gözlerinin ışıltısından hissederdik. Her geçen günle birlikte ‘farklı bir arkadaş’ görüşümüzü doğrulatırcasına, yeni yeni yanlar keşfediyorduk O’nda.

Tüm hayatımız boyunca yokluğunu iliklerimize dek yaşayacağımız yoldaşlarımızdan biri. Özgürlük dağlarının tertemiz havasını birlikte solumak, birlikte tırmanmak zirvelere, Peri suyunu birlikte geçmek, yağmurun eşliğinde iliklerimize kadar ıslanıp yürümek, bir noktaya ulaşır ulaşmaz hemen ateşe koyduğumuz çayı birlikte yudumlamak, hepsini özlüyoruz heval Tekoşin.

Şehitler kervanına katılan her arkadaşın bıraktığı bir yarım vardı. Dağ başlarında her biriyle paylaştığımız ayrı ayrı anılar vardı. Ve biz şimdi onları anıyoruz bütün sohbetlerimizde. Anılarını tazeliyoruz birlikte arşınladığımız yollardan geçerken. Seni de tekrar tekrar yaşıyoruz Tekoşin heval.

Öz ve biçim uyumunun bütünselliğini, dışarıya yansıyan özelliklerinin altında yatan cevheri yaşamdaki duruşuyla olduğu kadar, şehadetindeki tavrıyla da bir kez daha ispatladın sen.

Şehadeti, büyük bir kahramanlığa ve fedakarlığa dayalı bir şehadettir. Düşmanın eline geçmemek için bombayı kendisinde patlatması, O’nun gerçek

Tekoşin (Ruhal Akyıldız)

özünü ifade eden fedai ruhun görkemli bir gerçekleşmesidir.

Tekoşin arkadaş ilk katıldığı gün de dahil olmak üzere yaşamdaki duruşuyla, fedakar, samimi yaklaşımlarıyla dikkat çeken ve bu noktada bütün arkadaşların sevgisini ve takdirini kazanmış bir arkadaştı. İnsan bazen, 'anaların ak sütü gibi temiz' benzetmesi yerine Tekoşin gibi hilesiz demeli ve yalandan uzaklığı, temizliği böyle tanımlamalıdır. Tekoşin arkadaşın kişiliğinde hileye, yalana ve yoldaşlarına karşı politika yapmaya kesinlikle yer yoktu. Her kesimden arkadaşlara dönük samimi, dürüsttü. Candan ilişkilenirdi yaşamla, yoldaşlarıyla. Yaşamının felsefesi sevgiye dayanırdı O'nun. O'nu görür görmez taşıdığı gelişme potansiyelini fark etmiştim. Ağır sorumluluklar yüklenebilecek bir devrimciydi.

Tekoşin (Ruhal Akyıldız)

Tertemiz, bir sayfa gibiydi. İçine yazılsa yazılsa ancak güzelliklerin, sevginin, adaletin, samimiyetin yazılabileceği bir sayfa. Yüksek dağların enginliklerinde açan nadide bir çiçek misaliydi. Heval Tekoşin, gittiği her alanda, aldığı her görevdeki gelişim seyriyle beni hiçbir zaman yanıltmadı.

O'nunla en son Dersim'e gideceği süreçte birlikte olduk. Tekoşin arkadaş Dersim'de sevdalanmıştı dağlara, yine burada koşmuştu sevdasına. Ve işte bir kez daha düşecekti sevdasının yollarına. Dersim'in dağlarına tek kelimeyle sevdalıydı. Gözleri, yeniden Dersim dağlarıyla buluşacak olmanın coşkusuyla ışıldıyordu. Düşmanın her yönüyle üzerimize imha temelinde geldiği bir süreçte yeniden Kuzey'e gitmek, en ön saflarda yer almak, yeniden Dersim'in dağlarıyla buluşmak bambaşkaydı. Bu, Önderliğe yönelik gerçekleştirilen komploya karşı en keskin duruş demekti.

Ve hiçbirimizin yapamadığını Tekoşin arkadaş gerçekleştirdi. Duruşuyla, bir bütünen kadın yüreğinin Önderliğe verdiği samimi ve gerçek cevabı sergiledi. Şehadeti ve yaşamda temsil ettiği gerçeklikle Önderliğe bağlılığın en özlü ifadesi oldu.

Tekoşin arkadaş, kadın özünü temsil eden ve bunun pratiğini sergileyen seçkin arkadaşlardan biriydi. Kadın özgürlüğüne sevdalıydı. Duruşuyla, yöneticilik tarzıyla ve mücadeleciliği ile hiçbir zaman kadınla buluşmama, kadın tarzından uzaklaşma gibi bir zayıflığı yaşamadı. Adeta, doğal toplumda yaşayan kadının çağdaş bir pratikçisiydi. Eşitlik yaklaşımıyla, insanlara olan sevgisiyle, yoldaşlar topluluğu içerisinde adaletli paylaşım düzeyi ve herkesi anlama çabasıyla, temsil ettiği gerçeklikle aranan ve sevilen bir insan oldu. Özgürlükçü karakterini, bir kadın olarak hem yöneticilik yaptığı dönemlerde hem de savaşçılık yaparken pratikleştirmekteydi. Kadına bağlılığı ve sevgisiyle hem erkek hem de kadın yapısı içerisinde saygıyla yer etmiş bir arkadaştı. Kuzey'deki son katılımı ve duruşuyla da gerçek bir YJA STAR militanı olduğunu, yeni dönem kadın komutasına öncülük ettiğini şehadet gerçekliği ile çarpıcı bir şekilde ortaya koydu.

1998 sonbaharında, Önderlik sahasına gidecek olan grup ile Dersim'den ayrılacaktık. Bir moral düzenlemiştik. Bu moralde en fazla şarkı söyleyen, Tekoşin arkadaştı. İnsanı oldukça etkileyen billur bir sesi vardı. Biz ayrılmadan önce yaptığı konuşmasında, *'kadın yüreğinin sıcaklığı ile Dersim topraklarında bir kez daha buluşma'* dileği vardı. Bu dileği hepimiz gerçekleştiremedik belki. Ama 1998 sonrası ve geri çekilme süreci de dahil olmak üzere Dersim'den gelen bayan arkadaşların içerisinde her birimizin istemi ve arzusu olan bu dileği, yine heval Tekoşin gerçekleştirdi. Eminim kendisi de Dersim'e veda ederken, tekrar dönme sözünü vermişti. Giderken de bunun coşkusunu yaşıyordu. Dersim'den gelen bayan arkadaşların içinden dileğini ve sözünü gerçekleştirebilen tek arkadaş oldu.

Seni asla unutmayacağız Tekoşin.

Mücadele arkadaşları

senden bana yol kesen
bir uçurum dehşeti değil ayrılık
bir mecra ve kaynak ilişkisi
yani mecnun işi çılgın bir macera
tümüyle kaynak aslında
kendisi olan ve kaçan kendindeki
uzağa
sonsuzluğa sessiz bir çağrı
tetiğe işmar eden hedef
duyduğum en zalim ilenç
sevgilinin dilindeki acı beddua
menzili kısa
sakın durma diyorum
yürü ve kulaç at tekmil ufuklara
dizlerime hükmeden denli soluğun
mevcutsa hala
bütün uzaklıklar beni bulsun

şikayetim yok
dur dediğim duyulmayacak asla
dilim damağıma yapışsın beni bekle
dediğim an
karanlığı kuşansın evren o zaman
ve bitsin bütün rüya
ben yolların medinesiz hicrete
hükümlü göçmen çocuğu
tek essin şu bad-ı saba
engel olma
bu bir rica yalnızca
taşısın benden yana sendeki hayat=
soluğunu
mor menevşe kokusu katran karası
saçlarının
ciğerlerime dolsun

Kısa yaşamlarına dünyaları sığdıranlar vardır

Ağustos sıcağı kadar yakıcı sevinçler ve yitirmeler düştü takvim yapraklarımıza. Bunu hepimiz hissettik yüreğimizde depremler yaşayarak

Adı, soyadı: **Serdar MORSÜMBÜL**
Kod adı: **Seyit Rıza**
Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993 Erzurum**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ağustos 2004, Zel yaylası/Dersim**

Adı, soyadı: **Necat M. KERİM**
Kod adı: **Koçer BOKANİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Kerkük 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998 Süleymaniye**
Şehadet tarihi ve yeri : **1 Ağustos 2004, Zel yaylası/Dersim**

Yaşamın kısalığı, insanın yapmak istediklerinin yaptıklarına göre fazla olmasıyla bağlantılıdır belki de. Bu yüzdendir belki her ölümün erken olduğunu düşündürmesi.

Ölümün anlamını yitirdiği gitmeler vardır. Kısacık yaşamlarına koca dünyaları sığdıranlar... Düşlerine koşanlar... Düşlerine koşanların, bu uğurda mücadele edenlerin gitmesiyle söz daha büyük anlamlara bürünür. Sessizlik en güçlü anlatıcıları olur o kahramanların. Kanayan bir düş olurlar yüreklerimizde. Bütün sınırları ardımızda bırakarak, onlara meydan okuyarak tanışmamız sarar

acılarımızı. Birlikte yürüdüğümüz patikalar, geçtiğimiz sular, saydığımıız yıldızlar, sabırsızlıkla beklediğimiz şafaklar.... yokluğunuzda güldürür yüzümüzü.

Sizler eksilen ve çoğalan yanımızsınız.

Hangi ölüm için zamanıydı diyebilir insan? "Her ölüm erken ölümdür" diyen şairin dizeleri, herkesin isyanının, kabullenemeyişinin sesi olur. Ölüm zamansız bir konuk gibi kapımızı çaldığında, hep bunu söyleriz. Yitirmeler sözkonusu olunca, zaman bir kelebek ömrü kadar kısa ve doyumsuz olur. Ve her zamanki o isyan sözleri dökülür dudaklardan; 'neden ben değil, o.' Zamanın ve kavganın acımasızlığının bu sözlerle oyalanmayacağını bile bile sarfederiz yine de...

Gülüşlerimizin en orta yerinde vurulur ve kanarız.

Giden ile kalanları karşılaştırırız. Her yaşam ve ölüm, kendi içinde bir anlama sahipti. Ama dava savunucularının yaşamları da ölümleri da bu anlamın sınırını zorlar. Bazı kişiler yaşamlarıyla olduğu gibi, gitmeleriyle de en keskin bir dönemeci olurlar yaşamımızın.

> *"Birlikte yürüdüğümüz patikalar, geçtiğimiz sular, saydığımıız yıldızlar, sabırsızlıkla beklediğimiz şafaklar.... yokluğunuzda güldürür yüzümüzü"*

Son yirmi yılın her ağustosu gibi bu Ağustos'a da böylesi keskin bir dönemeçten geçerek girdik. Ağustos sıcağı kadar yakıcı sevinçler ve yitirmeler düştü takvim yapraklarımıza. Bunu hepimiz hissettik yüreğimizde depremler yaşayarak.

Takvim yaprakları 1 Ağustos'u gösterirken, bir kez daha parçalandık gitmelerle. Seyit Rıza, Koçer Bokani ve Tekoşin arkadaşların şehadeti anıların, özlemin, ayrılıkların denizine sürükledi bizleri. Ve sessizlik. Sizleri dinliyoruz, hissediyoruz sonraki bütün takvim yapraklarında.

Onlar da Mehmet Şenol'dan Cafer'e (Ali Ekber Yaylagül), Gurbetelli Ersöz'den Selçuk'a (Enver Polat) ve Vasfi'den (HamzaYavuz) Erdal'a (Engin Sincer) uzanan zincirin birer halkası oldular.

Seyit Rıza; O'nu on yıl önce ilk gördüğüm yer olan Ortadoğu'nun kadim şehri Şam'dan, ardından ayağından ve yüreğinden yaralı olduğu Zap'taki karşılaşmalarımızdan, 1999 yılının Temmuz ayında bir arada olduğumuz Kandil dağının Kasr-ı Çoman'a bakan yamaçlarından; iki yıldır Dersim dağlarından yaptığımız telefon konuşmaları ve son olarak bir kaç ay önce gönderdiği selamdan da hep aklımda kalan en önemli ayrıntı insan kalitesi, yoldaşa duyduğu bağlılıktı.

Seyit Rıza (Serdar Morsümbül)

1995 baharında Şam'da karşılamıştık. Yaklaşık üç yıllık bir savaş tecrübesi ardından kendisini düşünsel olarak yeniden yarat-

"Abi, bir gün Munzurları da göreceğiz"

İçimden son birkaç gündür hep şu geçiyor: Acaba bu dağlarda yaşadıklarımızı, onca kahraman yoldaşımızı gelecek kuşaklar bilecek mi, hatırlayacaklar mı, yoksa unutulacak mı? Bu topraklarda en güzel, en fedakar, en kahraman çocukların tek tek nasıl şehit düştüklerini nasıl bilecekler?

Geleceğe yazılı belgeler bırakma isteğim, her zamankinden daha fazla içimden geliyor. Şehit düşen her yoldaş arkasından bu istem, daha çok beliriyor, bu duygu daha da kabarıyor. Ama yazamıyorum. Yazıya dökmek de sanat işidir, bir ustalık işidir. Onlarca şehit arkadaşı tanıdım, ama onların anılarını yazamadığım için kahroluyorum.

1996 yılından bugüne kadar bazen yazdım. Ama yazdıklarımı hep kendimde sakladım. Avaşin'de, Güney'de, en son Beyazdağ'da vurulan Erdalımı, (Muradımı) yazmak istedim. Ama olmadı, beceremedim. Murat arkadaşın şehadetinin üstünden sekiz yıl geçti. Evet, koca sekiz yıl. Sekiz yıl, hep Muradımın yokluğunun dayanılmaz özlemi, hasreti ve acısıyla gelip geçti.

"Abi, bir gün Munzurları da göreceğiz" demişti. Bir gün iş dönüşünün yorgunluğuyla sonsuzluğa uzanan denizin mağrur sularına bakarken, *"acele etme ufaklık, ben senden önce gideceğim Munzurlara"* demiştim. Ve sekiz yıl önce Amed'de aramızdan ayrıldı. Bir defacık olsun O'nu görmeden, doyasıya kucaklayamadan... Ülkemizin, yoldaşlarımızın içindeyim. Munzur dağlarına birlikte gideceğiz diyemeden, 22 Kasım 1996 yılında şehitler kervanına katıldın. Anılar, anılar, anılar... Ve çocukluğumuza, okul yıllarımıza layık birkaç fotoğraf, yüreğimde, hafızamda kalan, kalacak olan. Son

ni sınırsız katanlardandı. Daha da önemlisi hep kendi rengindeydi. Hiçbir çıkar gözetip başkalarının rengine bürünmedi. Ser vermeye hazırdı, ama doğru bildiklerinden taviz vermeyecekti. O, her yönüyle direnişçi bir militandı.

2001'e girerken, fiziki durumu Dersim'e gitmesine el vermemesine rağmen, gitmek için çok ısrar etti. Orada daha çok şey başarabileceğine inanmıştı bir kere. Gidecekti, ne olursa olsun gidecekti. Kimse ısrarırndan, Kuzey sevdasından vazgeçiremedi O'nu. İşte Seyit Rıza buydu. Zor alanlarda faaliyet yürütmeliydi O.

Ve grupla birlikte yola çıktı. Bütün zorluklara rağmen üstün moraliyle, güçlü iradesiyle, arkadaşlarına moral kaynağı olarak oraya ulaşmayı başarmaştı.

Sonra bir gün Dersim'den telefon açtı. Coşkusu, kararlılığı her zamankinden daha çoktu.

Seyit Rıza, yaşanan savaşta ortaya çıkan kimi lümpen, kimi çeteci, daha çok da dar askeri yaklaşıma karşı kişilik ve pratik olarak doğru tutumun temsilcisiydi. Üstelik de bunu sözü ve pratiğiyle birlikte yapıyordu. Bu duruşu en çok asker, komutan kesilenlerin gerçek yüzlerini deşifre ediyordu. Üstelik sadece askeri alandaki yaklaşımı ile değil, örgütsel sorunlar karşısındaki duruşuyla da gerçek arkadaşlık, bağlılık ve dürüstlüğün örneği idi. Doğru bildiğini her koşul altında savunan, savundukları ile yaşadıklarını birleştirenlerdendi. Özellikle yaşam tarzları, kişilikleri ile güven vermeyen; özleri ile sözleri bir olmayanların makamların –yetkileri ne olursa olsun– her zaman karşısına dikilir, açık ve net tutumunu ortaya koyardı.

Bakıyorum da Seyit Rıza'nın yıllar önce eleştirdiği, tarzları yüzünden karşılarında durduğu, tavır aldığı kişilerin hemen hemen hepsi, bugün yollarını ayırmış durumda mücadeleden. Partinin militan ölçülerini, bir komutanın olması gereken duruşunu mücadelede kaldığı yıllar içinde ayrıntılarına kadar öğrenmişti.

'Anlı şanlı komutan, gerillacı, siyasal lider' diye ismi çıkanlar bugün ne halde? Güney'in de güneyine kaçan 'Çoman fatihleri'ne nispet, Seyit Rıza, Dersim dağlarının asiliklerinde dipdiri ayakta. Hem yaşam tartı hem de kahramanca şehadeti ve toprağa düştüğü yer itibariyle onların yüzüne inen en yalınından bir devrimci tokat oldu. O'na da bu yakışırdı zaten. İşte Seyit Rıza buydu.

Seyit Rıza (Serdar Morsümbül)

Karşısında savaşanlar, O'nun kim olduğunu doğru anlamış gözüküyor. En azından adı ve yaşı devlete denk gazete boşuna atmadı o başlığı: 'Seyit Rıza öldürüldü, PKK'ya darbe'

Onlar bir çınarın bilgeliğinde 3 yürekti. Onlar cansız bedenleriyle bile meydan okuyan 3 militandı. Onlar canımızdan birer parça olan Seyit Rıza, Koçer Bokani ve Tekoşin idiler.

Mücadele arkadaşları

"Abi, bir gün Munzurları da göreceğiz"

İçimden son birkaç gündür hep şu geçiyor: Acaba bu dağlarda yaşadıklarımızı, onca kahraman yoldaşımızı gelecek kuşaklar bilecek mi, hatırlayacaklar mı, yoksa unutulacak mı? Bu topraklarda en güzel, en fedakar, en kahraman çocukların tek tek nasıl şehit düştüklerini nasıl bilecekler?

Geleceğe yazılı belgeler bırakma isteğim, her zamankinden daha fazla içimden geliyor. Şehit düşen her yoldaş arkasından bu istem, daha çok beliriyor, bu duygu daha da kabarıyor. Ama yazamıyorum. Yazıya dökmek de sanat işidir, bir ustalık işidir. Onlarca şehit arkadaşı tanıdım, ama onların anılarını yazamadığım için kahroluyorum.

1996 yılından bugüne kadar bazen yazdım. Ama yazdıklarımı hep kendimde sakladım. Avaşin'-de, Güney'de, en son Beyazdağ'da vurulan Erdalımı, (Muradımı) yazmak istedim. Ama olmadı, beceremedim. Murat arkadaşın şehadetinin üstünden sekiz yıl geçti. Evet, koca sekiz yıl. Sekiz yıl, hep Muradımın yokluğunun dayanılmaz özlemi, hasreti ve acısıyla gelip geçti.

"Abi, bir gün Munzurları da göreceğiz" demişti. Bir gün iş dönüşünün yorgunluğuyla sonsuzluğa uzanan denizin mağrur sularına bakarken, *"acele etme ufaklık, ben senden önce gideceğim Munzurlara"* demiştim. Ve sekiz yıl önce Amed'de aramızdan ayrıldı. Bir defacık olsun O'nu görmeden, doyasıya kucaklayamadan... Ülkemizin, yoldaşlarımızın içindeyim. Munzur dağlarına birlikte gideceğiz diyemeden, 22 Kasım 1996 yılında şehitler kervanına katıldın. Anılar, anılar, anılar... Ve çocukluğumuza, okul yıllarımıza layık birkaç fotoğraf, yüreğimde, hafızamda kalan, kalacak olan. Son

nefesime kadar da kalacak. Acıyla, özlem ve hasretle bağlı kalacağım en güzel duygularım.

En değerli duygular, en değerli ve en güzel yaşamlar şehitlere dair olanlardır. Bugün bana sorulsa; 'en değerli eşya nedir senin için bu dünyada?' Hiç durmam, şehit düşen yoldaşlarımızın, o güzel insanların, o yiğit insanların birer fotoğrafıdır derim. Bir fotoğraf varsa sende, yüreğinin dünü, bugünü ve geleceğini sana en yalın ve sade olarak o gösterir.

Şehidin yaşamı en temiz, en kutsal, en dürüst ve en özlü yaşamdır. Onun fotoğrafına bakıp bunu daha iyi anlayacaktır. Yüreğinde, anıları da olunca, utanır ve pişman olursun o fotoğrafın huzurunda. Bazen de fazla ve anlamsız zorluklarla karşılaşırsın. İhanet çevrende kol gezer. Bakarsın fotoğrafa, kendi bedenini yaşatmak için uğraşanlardan, ihanet edenlerden nefret edersin. Yeri ve zamanı gelince ölüm hoş gelir safa gelir.

Ey şehit yoldaş bekle, ben de geleceğim yanınıza dersin. Yüreğindeki korkular, endişeler, kuşkular kendiliğinden dökülür. Düşman birlikleri karşısında şehidin yanında onurlu ve korkusuzca savaşırsın.

Bazen pratiğin karmaşasında zaman bulduğumda bakardım fotoğrafa. Muratları, Serfirazları, Harunları, Şahanları, Serkeftinleri, Avaşin şehitlerini, Şevgerleri düşünürdüm. Daha sayamadığım binlerce can yoldaşım aklıma gelirdi. Acı yüreğime ve beynime iner, tüm hücrelerini sarar. Boşluğa dalar gözlerim, dalıp giderim eski günlere, Murat'la çocukluğumuz, okul yıllarımız, ekmek kavgasında geçirdiğimiz günlerimiz, mücadeleye, geleceğe, birbirimize dair konuşmalarımız... O'nun saf, tertemiz yüreği, siması gözlerimin önüne gelir.

İhanete karşı kahramanca direnerek şehit düşen genç Kadirleri ve Dersim'de tanıdığım genç komutan, düşman karşısında korkusuzca, yoldaşlarına, savaşçılarına her zaman güven veren Şevger yoldaşı hatırlarım. İnanmak istemezsin, ama onlar artık yoklar.

Hayalleri, anıları, düşünceleri ve tertemiz yaşamları bizlere kaldı. Bazen unutamazsın, gizli gizli ağlarsın. Ağlamak özlemdir, onlara duyduğun sonsuz sevgidir. Acı, düşmana karşı öfkeye dönüşür. Bir fotoğraf neler neler düşündürür. Bunu ancak yaşayan bedenin içindeki yürek bilir. Bizim için bir şehidin fotoğrafı, en saf, en değerli varlığımızdır. Beni yıllarca ayakta tutan işte budur.

2003-04 kış kampı/Dersim

Seyit Rıza

Not: Bu yazı Şehit Seyit Rıza arkadaşın günlüğünden alınmıştır.

Gün ışığı yakındır buuralarda

PKK şehitlerin anısıdır, şehitler de anılarıyla vardır

Önder Apo

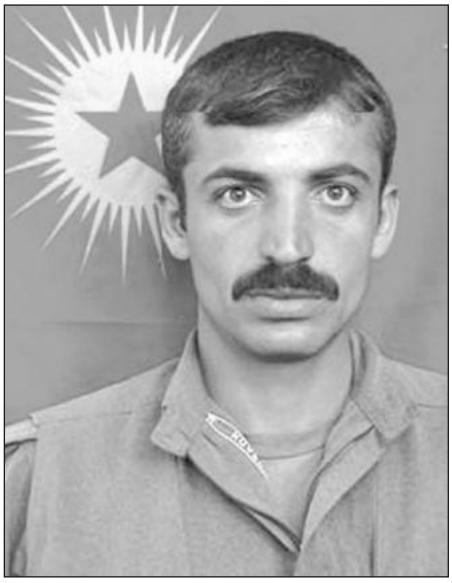

Adı, soyadı: **Musa AYHAN**
Kod adı: **Numan TOROS**
Doğum yeri ve tarihi: **Malatya 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Amanos**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Ağustos 2004, Van merkezi**

buralarda gece uzun
gün ışığı yakındır
var git artık
bakma ardına
ölüme fazla sokulma ama
düşün ki
mevsim rüzgarlarının
savurduğu
bir orman,
insan
sev onu, sokul, konuştur
doludur
fazla üstüne varma
hep susmak
susmak...
yetmiyor bazen
işte bu yüzden
bütün ışıkları yanmalı
yeryüzünün
ozanlar her şeyi anlatmalı
var git artık
acıyı aşındırma
tut ve at
sevdaya uzanan çağ

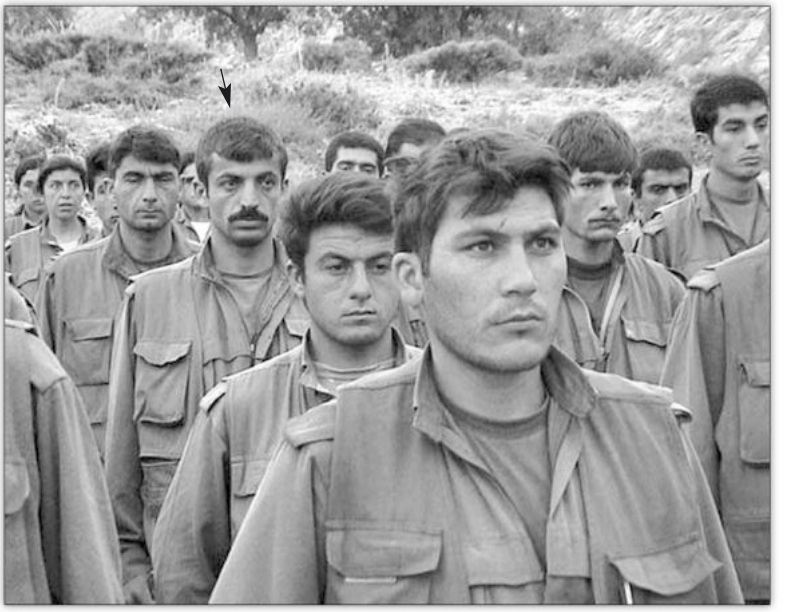

Hikayenizi bir şiire
sığdırmak haksızlıktır
Acımı katmerleştiren,
zamansız gidişinizdir
ne ilktiniz,
ne de son
İlkleri yazmaya varamaz
elim, susar dilim
Tüm zamanların en
büyük fedaileridir,
onlar en unutulmayanlar
Bilincimde bitimsiz
bir güzelliktir her biri

Ve erdemin solmayan
çiçekleridir onlar.
Dudaklarının kıyısında yarım kalan
gülüşleriyle
selamladılar güneşi

En güzel mirası bırakıp
bizlere...
Bir tek dünya vardır!
Yaşam bir kez yaşanır
Sevgiyle işlemek ustalıktır
Ama,
hayatın çırağı
olduğumuzu unutmadan

Eylül ayı şehitleri

Ne düştüğün gök ne varacağın toprak
Seni bir bitmişlik diye anlamayacak
Her yerde izi var kanatlarının
Her yere saçıldı duyarlıkların
İşte sonu geldi yorgunlukların
Başka kuşlar olacak bundan sonra
Zaman kadar bitimsiz göklerde

Güneşe en yakın doruklarda
Yeni kuş yuvalarında yeni kuşlar
Kanatlanıyor çığlık çığlığa
Göklere yeni çırpınışlar gelecek
Ne üzül ne kıskan ne acı çek
Bir sonsuzluk gibi geçtiğin göklerden
Artık başka güzellikler geçecek

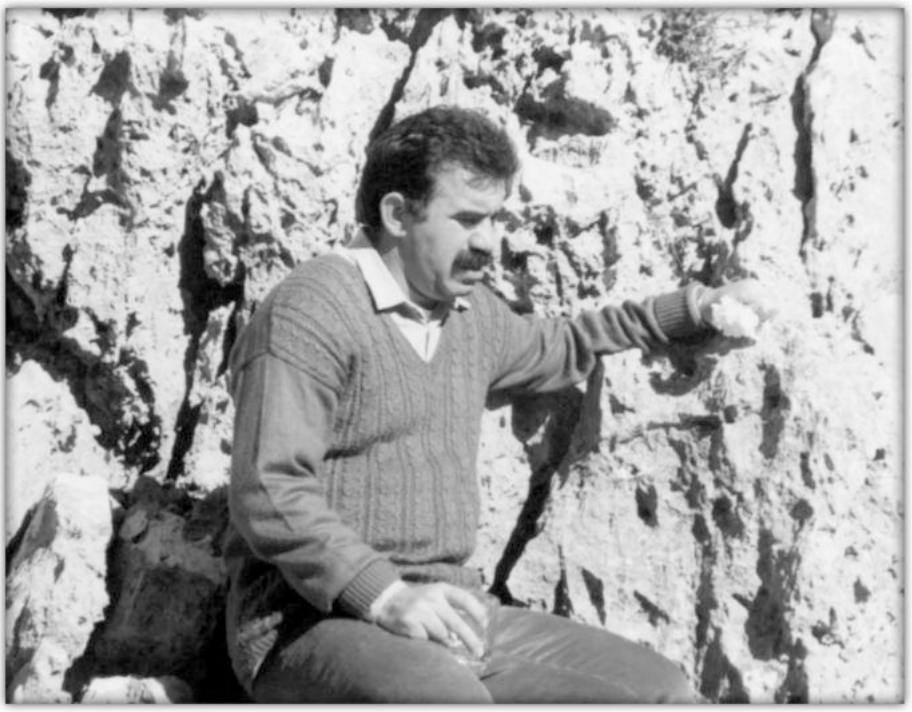

"Başarı benim emrim değil, Hakilerden tutalım, Zilanların, Semaların emridir. Her gün korkusuzca her türlü eylemi gerçekleştiren genç kahraman savaşçılarımızın emridir. Ben onların komutanlığından ziyade, onların ideolojik, siyasi, askeri öğretisinin gereklerini yerine getiriyorum. Siz ise pratik görevlere tabi olmayı uygun görüyorsunuz. O zaman bu öğreti; şehitlerimizin, kahraman savaşçılarımızın kimliğine, kişiliğine burada cevap bulmadır ve önemlidir. Kimse bundan kaçınamaz. Bu kadar kahramanlıklar gerçeğinin öğretisine sahip olmaktan daha yüce, daha anlamlı, daha gururlu bir şey olur mu? Bu gururla geliştirilen bir sezgiden, tutkudan daha yüce bir şey olur mu? Bunları sonuna kadar öğrenin. Sonuna kadar kendinizi gururlandırın, savaştırın, askerileştirin, sevgileştirin ve bu da en güzelidir, en yaraşanıdır, en layıkıdır"

Önder Apo

Geceyi deviren ışık

Ve ana, kızının körpe bedenine sarılıyor bütün çağları gerisinde bırakarak. Acıların, yürek yanmalarının çağı başlıyor böylece

Adı, soyadı: **Sılav ZINARİN**
Kod adı: **Fatma İĞDEM**
Doğum yeri ve tarihi: **İdil 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993 İdil**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Eylül 2004, Siirt merkezi**

Adamanın sınırı yoktur. Her şey kendini sınırsız, hesapsız adayanların ruhunda gizlidir. Sırrına ermek istenilen her giz, onların duruluğunda çözülür. Onların gözlerinden anlam yüklü bir ışık huzmesi yükselir yerden göğe. Kaynağına doğru yola çıkar ışık, çünkü oraya ulaşmalıdır. Adama gibi yolun da sınırı yoktu bu yüzden.

Her bir dağın ardında başka dağlar vardır. Başka sular, ovalar. Her biri ayrı bir güzelliktir ayrı demlerdeki bu manzaralar. Damıtılmış yaşamlar vardır o dağların ardında herkesin ve hiç kimsenin olan. Gize ulaşanların duruluğunda yıkanmış bir yaşam...

Direnişin de sınırı yoktur. Fırtınada, denizlerin kabardığı, dalgaların yükseldiği, sağanak yağmurların başladığı en zifir gecelerde bile bir an olsun parçalanmadan, şaşmadan yürüyebilmeydi, akabilmeydi doğru bildiğine. Koca koca gemilerin alabora olduğu fırtınalarda, Sılav gibi gencecik bedeniyle meydan okurcasına dimdik ayakta durmaktı. Bakın işte sözünü ettiğim sevdanın kızı, denizin coşkusuna kapılarak savaş dansına başlamış.

Tarihten gelen gözyaşları arasında bir ana tilili savuruyor cansız bedeniyle yatan evladının baş ucunda. Sesine bir acı işlemiş bakışları gibi. Ağıtları yürekleri paralıyor, bir de umut yüklü. Acıyla umudu bir arada hissettiriyor insana. O da biliyor her yokoluş bir varlığa su oluyor, toprak oluyor, güneş oluyor. Biliyor ki her giden özgür yaşama adamıştır kendini.

Ve ana, kızının körpe bedenine sarılıyor bütün çağları gerisinde bırakarak. Acıların, yürek yanmalarının çağı başlıyor böylece.

Gülünü kokluyor tüm hasretini giderircesine. Yüreği bu sevgiyi taşıyacak büyüklükte. Kucaklıyor dünya sevgisini, güzelliğini. Körpe bedeni kocaman yüreğine dokunuyor. Yıllardır göremediği kızının bedeni gözyaşları ile yıkanıyor ananın. Toprak kokuyor kızının bedeni. Yağmurlarla ıslanmış toprak kokusu gibi. Ve toprağın bereketini, yaratıcılığını, kutsallığını içine çekiyor ana. İnsan eli değmemiş topraklar gibi tertemiz ve kutsal buluyor fidanını.

O görmeyeli epey değişmiş Sılav'ı. Görmeyeli ne kadar da büyümüş, gözlerindeki anlam sonsuzlukta asılı kalmış Sılav'ının. Güzelliği daha bir anlam kazanmış. *"Cılız bedeni güçlenmiş, olgunlaşmış, hatları daha bir keskinleşmiş"* diyor ana gözyaşları arasında. Yaşamı, mücadelesi ve direnişi, yüzünün çizgilerine bambaşka bir derinlik katmış. Güneşten yanmış teni yüreğinin sevdası gibi ışıldıyor. Sarıldığı cansız beden konuşuyor, ana sesini duyuyor kızının. Derinlerden geliyor sesi. Ve ana kızının bedeninden yükselen sesle konuşuyor. Elini saçlarına uzatıyor Sılav'ının yumuşacık, yüzüne dokunuyor sonra sımsıcak...

Ananın acılardan katılaşmış yüreğini okşuyor bu sıcaklık. *"Kızım"* diye iç çekiyor. " *Ne kadar da bana benzemiş"* diyor yıllardır çektiği hasretini şimdi O'nun yüzüne doyasıya bakarak gidermeye çalışırken. Şimdi acısı, yüreğinin çeperlerini zorluyor. Öylesine bir sağanak ki bu, sarıldığı o cansız beden gibi kesiliveriyor birden nefesi yüreğindeki acıdan. Vurulan kendisiydi, panzerin ardında sürüklenmiş ve bedeni paramparça edilmişti, bütün bedeni sızlıyor. Yüreği kanıyor ananın. Ellerine dokunuyor, yerli yersiz çizikler var. Avuçları nasır bağlamış. İşte emeğin elleri. Karşısında duran, emekle nasırlaşmış dünyanın en güzel eli, kızının, hasretinin, soru işaretlerinin, uykusuz gecelerinin, dualarının eli. Ellerinden tutup O'nu yürütmeye çalıştığı çocukluk günleri geliyor aklına. Ne kadar da hevesliydi yürümeye.

Kendi başına yürümeyi öğrendiğinde, kahkahalarla coşkusunu yayıyordu etrafına. Şimdi kocaman bir kızdı karşısında duran. Ve sadece onun değil, orada toplanmış tüm kalabalığın kızıydı Sılav. Halkın kızıydı, tüm umutların yüklendiği gerillaydı O. Silahı yoldaşlık etmişti O'na. Düşman karşısında yalnız bırakmamıştı.

O silahını bırakmamıştı. Silahı da O'nu düşmana teslim etmemişti. İşte yıllar sonra anasını ziyarete gelmişti. Şimdi anasının kollarında huzur içinde uyuyordu. Sevgi için savaşmış, sevgi için yaşamıştı; sevdası uğrunda bedeni panzerin arkasına bağlanıp sürüklenmişti. Bu topraklarda sevda bedel ödenmeden yaşanmıyordu. Adı gibi sevdasıyla se-

lamlıyor başında toplanmış o çok sevdiği halkını. Görmek istemedikleri de vardı, seslerini duymak istemedikleri. Gözlerinde yoldaşlarının izi silinmesin diye açmayacaktı gözlerini. Gülen gözleri, paylaşılan emeği, bağlılığı, fedakarlığı sonsuz sevgi ve saygıyı görmüştü gözleri. Açar mıydı çirkinliğe, köleliğe. En anlamlı, en dostça sözcükleri, en güzel yoldaş seslerinden duymuştu kulakları, başka seslere duymayacaktı kulakları.

Halkının acılarını yüreğinde götürmüştü Sılav. Şimdi umut olup geri dönmüştü.

Ardıllarına da umudu ve inancı bırakmıştı. Kayalarda nergis olup boy veren O değil miydi? Şimdi gören, duyan, bilen ve mücadele eden halkı O'nu kucaklamış baş tacı yapmıştı kendine.

Kölelik bir zorunluluk olmayacaktı. Bunu kader diye bellemeyecekti. İşte bunun için de her şeye rest çekip vurmuştu kendini dağlara. Kader denilen utanç zincirini kırmak için dağları kucaklamıştı Sılav. Bu zincirle boğulmak istenmemiş miydi halkımız? Kader denilen o kör ihaneti, yoldaş kılamadı mı direnişe.

İşte O, eylemiyle bu ihanet tarihine rest çekti ve paramparça etti onu. Kan kaybeden, teşhir olan, ihanetçi güruh oldu. Zaten eylemine de bu amaçla hazırlanmış, bu duygularla hedefine yönelmişti. Gitmeden önce yazdığı mektubunda, ihanete karşı özgür yaşam kararlılığını ve iddiasını dillendirmişti. Bir kadın olarak özgür yaşam arayışçılığı, savaşımı ve direnişi, O'nun sürüklenen ve paramparça edilen bedeninde dillendi, söz oldu.

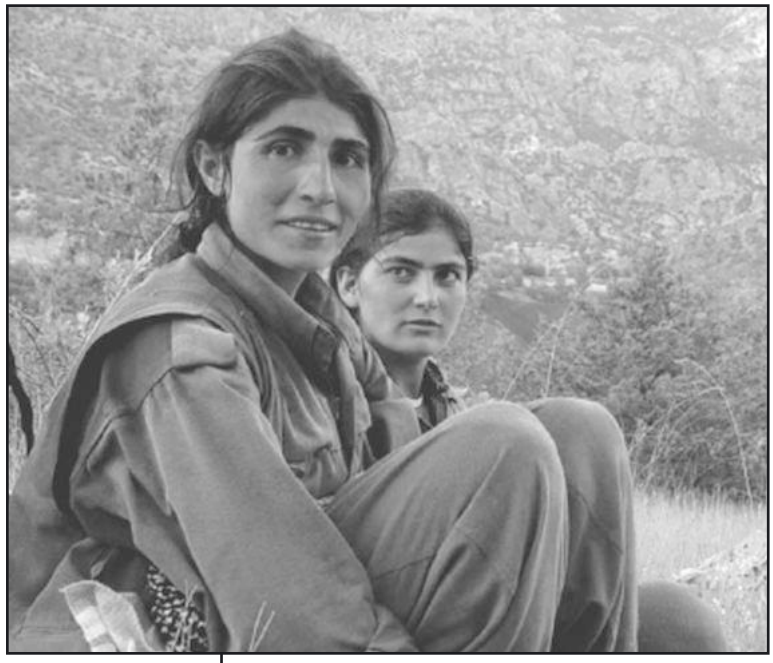

Bizler O'nun eylemiyle selamını aldık. Adı gibi selam oldu özgürlüğe, direnişe.

Ardılı olduğu kahraman şehitlere, Önderliğine, halkına ve tüm gerilla yoldaşlarına, sevgi, cesaret ve bağlılık yüklü bir söz adı gibi de SILAV oldu yoldaşlarına, dağlara.

Anlamının izinde adımlarımız güçlenecek. Senin gibi direnişçi yoldaşlarımızla onurlu ve umutluyuz. Güneşe giden yolun yolcuları olacak, karanlık her geceyi ışığımızla devirecek ve söken şafağın kızıllığında gülümseyeceğiz güne.

Mücadele arkadaşları

"Yoldaşlarının izi silinmesin diye açmayacaktı gözlerini. Emeği, bağlılığı, fedakarlığı sonsuz sevgi ve saygıyı görmüştü gözleri. Açar mıydı çirkinliğe, köleliğe. En anlamlı, en dostça sözcükleri, en güzel yoldaş seslerinden duymuştu kulakları, başka seslere duymayacaktı kulakları"

Direniş çizgisine çağrının adıdır Sılav

Bir Ortadoğu isyanıydı bizi yan yana getiren. Acılara son verme, gözyaşlarını dindirme ve çocukları sevindirme hayaliydi bizi özgür dağlarda birleştiren.

Kır çiçeklerinin açmaya başladığı, ağaçların tomurcuklarının patladığı, doğanın yeşile büründüğü bahardı. 1997 yılının Newroz günleriydi. Sılav arkadaş Botan'dan tedavi amacıyla yanımıza, Çemê Rezan kampına gelmişti. Dağ yaşamında en çok sınananımız, zorluklara meydan okuyanımız O'ydu. Biz onu soru yağmuruna tutardık geldiği andan başlayarak, gülümseyerek verirdi cevaplarını. Şimdi hayatının bir anını kareleyen resimlerine bakıyorum, hepsinde gülüşün asılı duruyor, bir de gözlerinin ışığı. Güney'de kapsamlı bir operasyonun başladığını söylüyordu bütün haber bültenleri. Biz de hazırlanıyoruz. Yaşanan Hewler katliamıyla birlikte tedavi göremeden Hacı Ümran alanına geçtik. Oraya birlikte gittik.

Yaşamda toyduk, pratikte yok denecek düzeyde tecrübelere sahiptik. Yol aldığımız patikalar uçsuz bucaksız zozanlarda uzuyor. Sanki zozanlar yolları daha da uzatıyor. Dağlarına bahar gelmişti memleketimin, ama zozanları hala karla örtülüydü. Kara bata çıka ilerliyoruz. Terden sırılsıklam olmuşuz. Beş dakika dinlenelim diyoruz bu defa üşümeye başlıyoruz. Biz bütün yorgunluğumuza rağmen yürümeyi tercih ediyoruz.

Hacı Ümran, gerillanın açtığı yeni alanlardan birisi. Dolayısıyla çok ciddi erkaz ve cephane sorunlarımız oluyor. Akla gelmeyen, hayale sığmayan zorluklarla karşılaşıyoruz. Alışkın olmadığımız bu zorluklar bizi zaman zaman umutsuzluğa sürüklüyor ve doğanın hırçınlığı karşısında çaresizliğe düşüyoruz. Sılav arkadaş tedavi görmediği halde, fiziki zorlanmasını bizlere yansıtmamaya çalıyordu. Yaşananlara anlam vererek, yeni

bir alanı gerillaya açmanın coşkusuyla büyük bir cesaret ve moralle çalışmalara yükleniyordu. O'nun duruşu moral kaynağımız oluyordu, güçleniyorduk. Kendimizi O'nun yoldaşlık anlayışında, coşkusunda, gülüşünde, cesaretinde sınıyorduk. Ve bizler de yeni yeni yetişen bir Sılav oluyorduk.

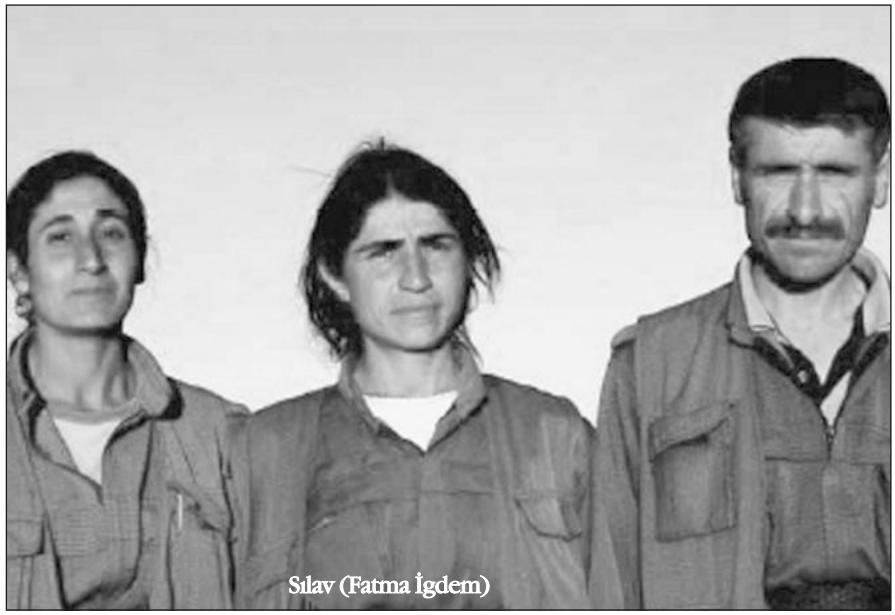
Sılav (Fatma İgdem)

Yaşamın küçük ayrıntılarına kadar her konuda öğretendi. Bir gerillanın yaratıcı gücünü nasıl ortaya çıkarabileceğini O'ndan öğreniyorduk. Karı kazıp manga yapmayı, yine karı eşip çalı çırpı çıkarmayı, ekmek yapmayı, soğuktan korunmanın yollarını, rüzgarlı havalarda ateş yakıp çay yapabilmenin sırrını O'ndan öğrendik.

Yaşamdaki zorluklar zorluklarla olduğu kadar bizim toyluklarımızla da müthiş bir mücadele veriyordu heval Sılav. Doğaya karşı yenilgimizi kabul etmiyor, tam bir gerilla direnişiyle bizi yaşama çekiyor ve mücadeleyi öğretiyordu. Gündüz soğuklarını az da olsa yenmeyi başarıyorduk, ama geceleri soğuğa dayanmak neredeyse imkansızlaşıyordu.

O dayanılmaz soğuklardan bizi korumak için soğuklarla aramıza kendin bedenini siper ederdi. Köşede uyumanın insanın ilikleri bile dondurduğunu sonradan fark edecektik. O zaman Sılav arkadaşı bir kez daha anacak, yoldaşa bağlılığıyla yüreğimizi bir kez daha ısıtacaktık. Slav heval, o yok denecek kadar az imkanların içinde irademizin kırılmaması, moralimizin bozulmaması için küçücük bir fırsatı lehimize çevirmek için uğraşıp duruyordu.

Geceleri çıktığımız uzun yol yürüyüşlerinde, rahatsız olmasına rağmen BKC silahını taşıyan arkadaşın yardımcılığını yapar, bize moral vererek hepimizin en önünde yürürdü. Geride kalanları bekler ve güleç bir edayla hepimize moral verirdi. Bir noktaya vardığımızda ise çay yapmak, neredeyse unvan verilecek bir başarı olurdu. Diğer bütün işler gibi Sılav arkadaş bu işlere de koşardı. Bazen ağrıları dayanılmaz oluyordu. Moralimizi etkilememek için bize hissetmemeye çalışırdı. Bizden biraz uzak bir yere giderek fiziki ağrılarından dolayı sessizce ağlardı, hissederdik bunu. Ve O'nun için bir şey yapamamanın çaresizliği bizi öfkelendirirdi.

Bir savaş durumu vardı. Bizler de yavaş yavaş katılmaya başlıyorduk. Yapılan bütün eylemlerin düzenlemesinde Sılav arkadaş kendisini saldırı için kendisini öneriyor, ama dönemin varolan geri ve klasik yaklaşımları hep O'nun önüne engel olarak çıkıyordu. O dönemde kadın gerillalara fazla güvenilmiyor ve savaşta güçlü sonuçlar elde edebileceklerine inanılmıyordu. Sılav arkadaş orada bulunan birçok erkek arkadaştan daha tecrübeliydi, daha savaşçıydı, iradeliydi, mücadeleciydi, ama varolan geri erkek egemenlikli yaklaşımlar için

önemli olan bir kadın gerilla olmasıydı.

Bir gün Helgurt tarafında eylem yapmaya gittik. Eylem düzenlemesine göre Sılav arkadaş noktada kaldı. Biz gece eyleme gittik. Hedefimize ulaştık ve geri çekilmemizi de gerçekleştirdik. Uzun bir geri çekilme yolumuz vardı. Birçok köyün arasından geçmek zorundaydık. Güneş doğmuştu. İçinden geçtiğimiz köyde KDP'nin pususuna düşüp, çembere alındık. Noktada kalan arkadaşlar savunmamızı yapmak amacıyla harekete geçmişti. Takviye grubunda bulunan Sılav arkadaş inisiyatifini kullanarak, yanına iki erkek arkadaş almış ve saldırıya geçmişti. KDP'nin tuttuğu tepeyi düşürüp, bizi tehlikeden kurtarmıştı. Geri erkek egemenlikli yaklaşımların söyleyecek bir şeyi olamazdı bu durumda. Bu başarıyla savaşta aktif bir şekilde tekrar yerini aldı. Biz öğrencileri yaşamdaki başarıları kadar savaşta da başarılı olduğunu biliyorduk. Yaşamdaki duruşuyla olduğu kadar savaştaki başarısıyla bunu herkese bir kez daha gösterdi.

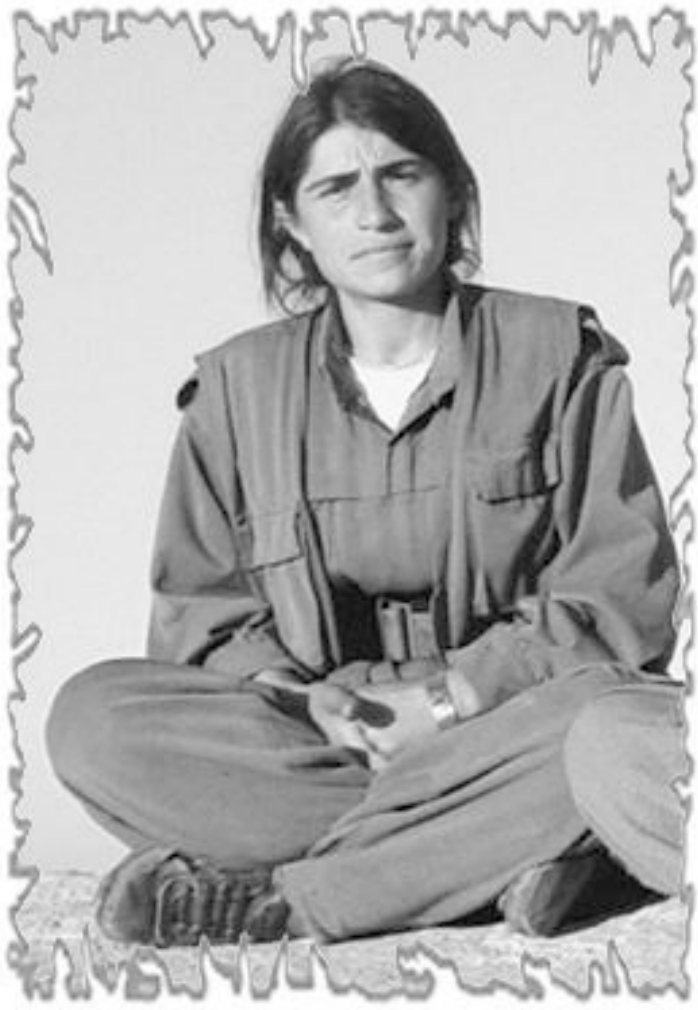

Sılav arkadaş okula gidememişti belki, ama partide okuma yazmayı öğrenmişti. Teorik olarak çok güçlü olmazsa da ideoljik olarak anladıklarını en iyi biçimde pratikleştirirdi. Yaşamda mücadele etmekten asla vazgeçmez, kendi geri bulduğu yanlarına karşı da bir savaşım yürütürdü. Bir kadın olarak kendisinde özgüveni güçlü geliştirmişti. Cesaretinin kaynağı da kişiliğindeki bu özgüvenden geliyordu Sılav hevalin.

Yaşama doğal bir katılımı sağlar. İçi dışı birdir Sılav hevalin. En umutsuz anlarda bile umudunu dipdiri koruyanlardandı.

Son gerçekleştirdiği eylemiyle de fedakar, hesapsız, çıkarsız, samimi duruşunu bir kez daha gösterdi. İlk tanıdığımda nasıl ki yaşam öncüsü olmayı, yoldaşlarına yol göstermeyi devrimci bir görev olarak bilip uyguladıysa, yaşanılan ihanet ve teslimiyet çizgisine karşı da aynı şekilde bir yaşam öncüsü olmayı başardı. Beritan çizgisinde yürümenin, direniş çizgisini her an ve her koşulda yaşamsallaştırabilmenin anlamını bizlere gösterdi. O'nun eylemi, esas itibariyle yaşanan ihanete, işbirlikçiliğe ve teslimiyete karşı direniş çizgisinde yürümenin, Önderlikle yoldaş olmanın eylemidir. O, direniş çizgisine çağrı, kadın yoldaşlığının özünün ifadesidir.

Mücadele arkadaşları

Yüreğimizden kopan iki çığlık

Adı, soyadı: **Süleyman BABAT**
Kod adı: **Resul SEFİN**
Doğum yeri tarihi: **Van, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993 Van**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Eylül 2004, Herekol/Botan**

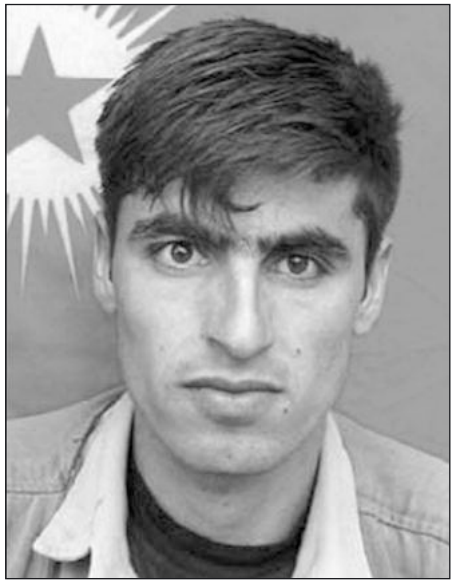

Adı, soyadı: **Nimet AKSOY**
Kod adı: **Zinar AMED**
Doğum yeri tarihi: **Lice, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Kelareş**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Eylül 2004, Herekol/Botan**

Şu anda bulunduğumuz yer, Herekol'un zirvesinde bulunan bir nokta. Bir yanımız Cudi'ye, bir yanımız Gabar'a bakıyor. Noktamızın hemen altında, çıplak gözle de görülen asfalt bir yol geçiyor. Bulunduğumuz yer oldukça güzel ve görkemli.

Burada yapmayı en sevdiğim şey, sabahları dağların ardından doğan güneşin doğuşunu seyretmek. Herekol'da bir başkadır güneşin doğuşunu ve batışını seyretmek. İnsanı büyülüyor, içine işliyor bu manzara. Her şey o kadar güzel görünüyor ki burada. İnsan bir huzur seline kapılıp gidiyor. Sanki elimi uzatsam güneşi avuçlayacağım. Bulutlara dokunabilirim sanki. Yıldızları toplayabilirim, aya konukluğa gidebilirim sanki. O an doğanın sırrına eriyorum. Her şey daha önce hiç görmediğim kadar farklı geliyor gözüme. Ve anlıyorum ki şimdiye kadar sadece bakmışım.

Doğayla insan arasında tarifi zor bir ilişki vardı. Bu ilişkinin sıcaklığı ruhun derinliklerine nüfuz ediyordu burada. Her sabah bu manzarayı görmek için bile olsa, tüm zorlukları göğüslemeye değer diyorum. Uğrunda ölümlere gidilen tüm güzellikler bu asi coğrafyanın içinde gizli. Ve gizler, genç bedenlerle yavaş yavaş aralanıyor.

Bu uçsuz bucaksız coğrafyanın içinde sadece bir takımlık güç kalıyoruz. İki tim er-

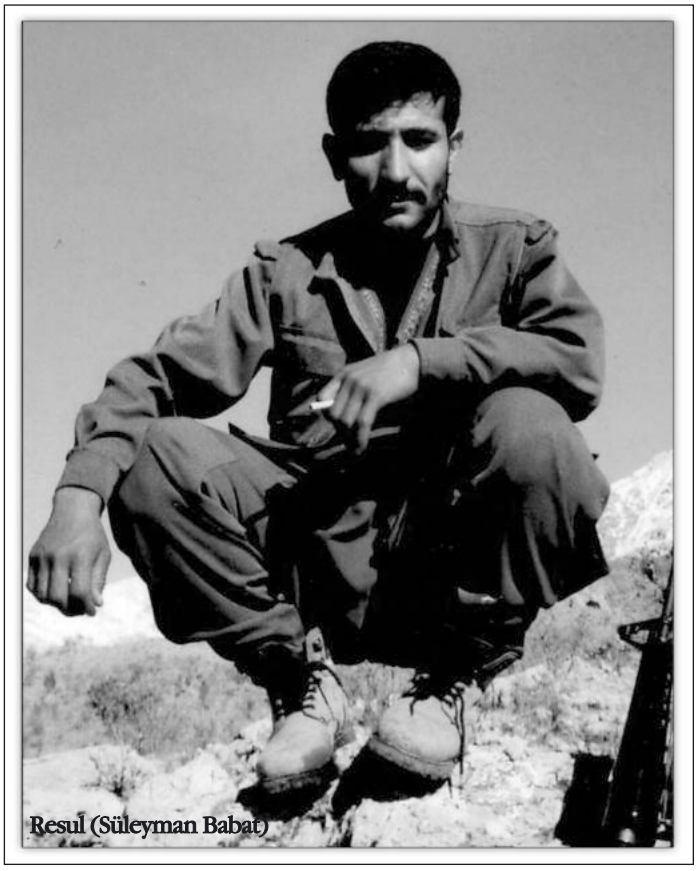
Resul (Süleyman Babat)

kek, bir tim bayan arkadaş. Düşleri aynı olan bir takım. Birbirlerinin varlıklarıyla coşan, birbirlerine ölümüne bağlı bir takım.

Dünyanın dört bir yanından insanlar yola çıkıp geliyordu dağlara. Birbirini hiç tanımayan insanlar burada en güzel yaşamı kuruyor, en anlamlı paylaşımların sahibi oluyor ve gerektiğinde birlikte ölüme gidiyorlardı. İnsanların yalnızlaştığı bir çağda, onlar her gün biraz daha çoğaltıyordu kendilerini.

Takım komutanımız Resul arkadaş. Yaşamdaki duruşu ve kişiliği ile herkes tarafından sevilen, saygı duyulan bir arkadaş. Savaşta geçirdiği uzun yıllarla sınanmış bir komutan. Savaşta pişmişti, bizim tabirimizle eski bir arkadaştı. Morali, coşkusu, yaşama bağlılığı, yoldaşa yaklaşımı ise yeni. Kendini her gün biraz daha çoğaltarak güzelleşenlerdendi Resul heval. Savaşın acımasızlıkları hiçbir güzelliği alamamış yüreğinden, O'na daha da güzelleştirmiş. Doğallığıyla, katılımıyla tüm takımın moral kaynağıydı. Böylesi zor bir alana da ancak Resul arkadaş gibi bir komutan yakışırdı zaten.

Uzun bir aradan sonra Önderliğin iki görüşme notu birden ulaşıyor elimize. Hiç zaman kaybetmeden okumaya başlıyoruz. Eğitimimizin komisyonu, Resul arkadaş. Görüşme notu okunurken, büyük bir ilgiyle dinliyor. Bugün O'nda anlam veremediğim büyük bir coşku var. Her zamankinden daha hareketli olduğu kaçmıyor gözlerden.

Eğitimden sonra hemen bizim timi ziyaret etti. Arkadaşlarla biraz sohbet ettikten sonra timimizin kendisiyle birlikte göreve gideceğini söyledi. Zaman kaybetmeden görev için hazırlanmaya başladık. Ve işte her şey hazır, birazdan yola çıkacağız. Resul arkadaş bir arkadaşı yanına alarak, keşif için önden gitti. Biz de biraz sonra yola çıkacaktık. Asfalt yolun karşı tarafına geçecektik. Uygun bir yere konumlanıp çevreyi kontrol etmeye başlamışlar. Ardı arkası kesilmeyen konvoyların Herekol alanına geçtiğini gördüklerinde, düşmanın alana operasyona çıktığını anlamışlardı. Yanındaki diğer arkadaşla beraber hızla noktaya geri döndü. Operasyonun çıktığını haber vermeliydi arkadaşlara. Ve takımı sağlama alıp, operasyon için hazırlamak gerekiyordu.

İşte tüm takım bir aradayız. Resul arkadaş yanımıza ulaşır ulaşmaz tüm takımı topladı ve operasyonun çıktığını söyledi. Ani bir durum karşısında da tüm takımın düzenlemesini yaptı. Ardından dürbünü alıp, hemen nöbet yerine gitti. Sonra bir an dönüp beni çağırdı. Dürbünle düşmanın bulunduğu tepeye baktım. Askerler o kadar çoktu ki tepe karınca yuvası gibi görünüyordu. Askerlerin bulunduğu tepede taşlar bile görünmüyordu.

Resul arkadaş dürbünü elimden aldı. Takımın yanına dönerek çok sakin bir üslupla, *"arkadaşlar hazır olun, düşman bize yaklaşıyor"* dedi.

Akşam üzeriydi. Takımı toplayıp eylem için bir grubun çıkartılması gerektiğini söyledi. Operasyona çıkan düşmanı vuracaktık. Grup belirlendi, Resul arkadaş eylem grubunun sorumlusu olarak gidiyordu her zamanki gib. Eyleme gitmeden önce çok iddialı ve moralliydi. *"Düşmanı kesinlikle Herekol'a bırakmayacağız"* diyordu. O'nun bu iddia, kararlılığı ve morali bizi de etkiliyordu.

Gecenin karanlığını yarıp sessizce düşmanın bulunduğu tepeye sızma yaptık. Tepe boştu. Düşman taktik yapmıştı. Gündüz görüntü verip, akşam tepeyi bırakmıştı. Çok yorulmuştuk. O yorgunlukla noktaya geri döndük. Resul arkadaş bir köşeye çekilip biraz dinlenecekken, bir ses aniden, düşmanın yakınlaştığını söylüyordu. Resul arkadaş hemen takımı toplayıp, uygun bir şekilde mevzilendirdi. Benim bulunduğum grupta Zınar arkadaş vardı. Hemen mevzi yerimize gitmemiz gerekiyordu. Resul arkadaş çok soğukkanlıydı, bir yandan gereken düzenlemeleri yapıyor, bir yandan da badem yiyordu. Artık bütün arkadaşlar mevzilerdeydi. Resul arkadaş çok atikti ruhu bize geçecek kadar da cesaretli. Tek tek tüm mevzileri dolaşıyor ve arkadaşlara moral veriyordu.

Ve işte kaçınılmaz an gelip çattı. Doğanın sessizliği silah sesleriyle bölündü. Sadece sesler vardı. Düşman arkadaşların bulunduğu yere çok yaklaşmış, arkadaşlar da onu vurmuştu. Resul hevalin BKC'yi ateşlemesiye pusu eylemi başlamıştı. Burada cenazelerin üzerine giderek bir BKC bile kaldırmıştı.

Resul arkadaşın bu cesareti ve başarısı karşısında düşman çok tahrik olmuştu. Bizle askerler iç içe girmiştik. Bütün konuşmalarını duyabiliyorduk. Bazı askerler, "bu grubun komutanını kesinlikle öldürmemiz gerekiyor" diyorlardı. Düşman çılgına dönmüştü, biz de sonuç almış olmanın coşkusunu yaşıyorduk. Sayıca bu kadar çok olan bir gücün içine dalıp silah kaldırmak düşmanı psiklojik olarak çökertmişti. Gerillanın sayıyla, teknikle ölçülmeyen cesareti, düşmanda olmayan bir şeydi. Tüm imkanlarını da seferber etse, bu ruhu kendi askerinde yaratamayacağını biliyordu. Cesaretinin yetmeyeceğini bildiğinden, teknik gücünü sonuna kadar kullanarak saldırıyordu. Resul arkadaş düşman mevzisinden aldığı BKC'yi son mermisine kadar düşman karşısında kullandı. Bütün mermileri bitirince de yanındaki arkadaşa, *"bu BKC artık senindir, iyi koru"* demişti.

Çatışmada birçok asker vurulmuştu. Vurulanlardan birinin üzerindeki cihazdan komutan olduğunu anlamıştık. Resul arkadaş, *"bu cihazı almak gerekiyor"* diyerek, tekrar

Zınar (Nimet Aksoy)

"Yüreğimizdeki acı adımlarımızı yavaşlatıyordu. Söz geçiremiyorduk ne ayaklarımıza ne de yüreğimize. Ama gitmeliydik. Savaş, yoldaşlarımızla vedalaşmamıza bile izin vermiyordu"

vurulan askerlerin üzerine gitti. İki arkadaş da mevzide kalarak O'nun savunmasını yapıyordu. Cenazelerin üzerine ulaştığı sırada askerlerden biri omzunda taşıdığı küçük havan silahıyla Resul arkadaşı vuruyor. Şehadet anına sadece bir arkadaş tanık oluyor. Çatışma hala bütün şiddetiyle devam ediyordu. Herkesin çatışmanın sonunda Resul arkadaşa söyleyecek bir şeyleri vardı, şimdi onları biriktiriyordu.

Bizim grup da olup bitenden habersiz hala mevzisinde bekliyordu. Düşman henüz mevzimize yakınlaşmamıştı. O hengamenin içinde Zınar arkadaş uykusunun geldiğini söyledi. Ben de *"ölüm uykusudur sakın yatma"* diye cevap verdim.

Zınar arkadaş henüz yeniydi, savaş tecrübesi yoktu. Bu silah sesleri, barut kokusu, patlamalar ilkti O'nun için. Bilinmezdi. Yaşananlarla yüreği kıpır kıpırdı. Askerlerin sesi gittikçe yaklaşıyordu. Resul arkadaşın kesin talimatıydı; düşman tam yaklaşmadan çatışmaya girilmeyecekti. Sessizce bekliyoruz. Bizim mevzimizin bulunduğu yerde de çatışma başladı. Karşımızda sayılamayacak kadar asker var. Bizse üç kişiydik. Bu dengesizlik umrumuzda değildi. Düşmanın hiçbir zaman sahip olamayacağı bir inancımız vardı. Resul arkadaşın cesareti hepimize güç vermişti.

Çatışma bütün şiddetiyle devam ediyordu. Gayri ihtiyarı birden yan tarafıma döndüm. Böylesi anlarda saatlere gerek yoktu, her şey bir anda olup bitiyordu. Savaşta sadece an vardı.

Zınar arkadaşı en son mermi sıkarken görmüştüm. Başımı o yana çevirdiğimde, Zınar arkadaşın kafasından yara aldığını gördüm. Hemen yanına gidip başını dizlerimin üzerine koydum. Hala yaşam mücadelesi veriyordu. Gözleri açıktı, kalbi de çok hızlı atıyordu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu can yoldaşım için. Yoldaşım, canımın bir parçası kollarımın arasında can çekişiyordu ve ben sadece 'geçecek hevalim' diyebiliyordum. Yarasının üzerine tampon yapıyorum, hiçbir şey O'nu kurtarmama yetmiyor. Başı dizimde son nefesini veriyor Zınar heval.

Sanki bütün acılara rağmen yaşam yaşamayı emrediyor. Can yoldaşım dizlerimde can veriyor ve yaşam yaşamayı emrediyor. Ne kadar zor bilir misiniz kalanlar için onlardan sonra yaşamak?

Saatlerce süren çatışmadan sonra yüreğimiz buruk. Yüreğimizi çatışma bölgesinde bırakarak geri çekildik. Bu yürüyüşte iki arkadaşımız yoktu yanımızda. Ve bir daha da olmayacaklardı. Anılarını toplayacaktık her yürüdüğümüz patikadan.

Yüreğimizdeki acı adımlarımızı yavaşlatıyordu. Söz geçiremiyorduk ne ayaklarımıza ne de yüreğimize. Ama gitmeliydik. Savaş, yoldaşlarımızla vedalaşmamıza bile izin vermiyordu.

Resul arkadaşın yüzündeki soğukkanlılıkla yüzümüzdeki acılı ifadenin üstünü örttük. Zınar arkadaşın son bakışını kendimize söz bildik.

Sayıca bu kadar üstün bir gücün karşısında grubun sağ kalması bir mucize idi. Ve o mucizenin yaratıcıları şimdi Herekol'ün kollarında uyuyordu.

Huzurlu, dingin ve sonsuz bir uykunun kollarındalar şimdi Onlar. Görevlerini layıkıyla yerine getirmenin onuruyla savaştılar. Doğacak güneşi her zamanki gibi sessizce seyredip bir kez daha vurulacaklar bu dağlara. Bir kez daha Gabar'ı ve Cudi'yi birleştirecekler varlıklarıyla.

Mücadele arkadaşları

Onları unutmamak kaydıyla hoşçakal Herekol

Temiz yürekli Kürt çocukları Resul ve Zınar yoldaşlar...

Eşit ve özgür yaşamın mimarları, kutsal ananın yiğit evlatları, güven dolu ve özgür Herekol dağının gerillaları...

Dillerden düşmeyen özlem çağlayanlarısınız şimdi. Herekol'dan seyretmeye doyamayadığımız gün doğumuna ve batımına astık suretlerinizi. Dağlara nakşettik gülüşlerinizi.

Kahramanlığınızla, cesaretinizle, yoldaşlık ruhunuzla her daim öncülerimiz olacaksınız. Yüreklerini halk, Önderlik, yoldaş sevgisi kuşatmışken, bir yanları düşmanın kuşatması altındaydı. Çok aldırmıyorlardı düşmanın sayı üstünlüğüne. Çünkü onların çelikten yürekleri, dillere destan cesaretleri vardı.

Onlar kendilerinen öncekiler gibi Herekol'u gerillanın mevzisi olarak korumayı bileceklerdi. Bunun için gerekirse toprağa da düşeceklerdi. Bunun için de direnişleri bir nehir yatağının yönünü değiştirecek kadar güçlü olmalıydı.

Dört bir yandan kuşatıldığımızda bütün arkadaşların gözü takım komutanımız Resul arkadaştaydı. Herkes yüreğinin elinden tutmuş ve söz verdikleri direnişin vaktini bekliyorlardı.

Evet, artık cenk zamanıydı. Şimşek gibi gülüşleri ve şahin bakışları düşmanın mevzilerini yerle bir etmeliydi. Onlardaki merhamet, toprak sevgisi, yoldaşlarına aitti. Bu öfkeli, yırtıcı bakışlar ise gözünü kan bürümüş düşman içindi. Hiçbir değer gözetmeden, ölüye saygı nedir bilmeden cansız bedenlere bile kurşun sıkan düşman içindi.

İki gözümüz vardır hepimizin. Birinden sevgi, umut taşar, birinden öfke ve direnç. Biri dosta, yoldaşadır bu bakışların, biri bizi

soluksuz koymak isteyen düşmana. Resul ve Zınar yoldaşların gözleri umudun yeşerdiği bir çayırdı. Umut her sabah bir gül olup açardı o yeşillikte. *"Umut zaferden daha değerlidir."* İşte yüreklerimizde en çok hissettiğimiz duygu.

Ve onlar, insanca yaşayabilmek için gerekli olan değeren yaratanlarıydılar, yani umudun. O gözlerde yeşeren umut, zaferini ilan etmeye hazırlanan ihanetin ve işbirlikçiliğin tek korkusuydu. Oturup kara kara düşünmeliydi savaşın gözyaşı ve acıdan başka bir şeyi doğurmadığını, Gözlerimizdeki umut onun da yüreğinde bahar çiçeklerini açmalıydı. Ama o her zamanki gibi sayı ve teknik üstünlüğüyle saldırmayı tercih etmişti. Biz de cesaretimizle, umudumuzla, moral kaynaklarımızla, amaca bağlılığımızla alt edecektik onu.

Agitlerin meskeni, Azime, Zınarin, Zınar, Zübeyir ve daha nice kahramanın yeri yurdu, toprağı ve özgür evi asi Herekol'un kayalarına çarpıp durmalıydı bu çığırtkanlık. Direnişin kalesinde kara bulutlar gibi dolanıp duran bu planları direnişimiz aralamalıydı. Güneş önce Herekol'un doruklarını yalayıp, Botan'ın asi dağlarına sabahı muştulamalıydı. Kela Memê'ye, Safine'ye, Piro'ya, Serxwebun tepesine yayılmalıydı o ışık. Böyle sözleşmiştik onlarla. Herekol şahitlik etmişti yeminlerimize. Ve kendi paylarına bizden önce düşen sözlerin bedeli ne ise, vermişti Resul ve Zınar yoldaşlar.

Yıl 2004... Dokuzuncu ayın dokuzuncu günü... Vakitlerden sabah. Güneş ağlıyor, hüzünle yükseliyor bugün. Herekol'dan Safine'ye bir ses 'başardık, başardık' diye haykırıyordu. Herekol'un hüznüyle bambaşka mevsimlere yol alıyoruz. Dokunulamayan yürek mevsimidir bu. Ağıtlar yakıyor Herekol.

Düşmanın gözlerinde yılgınlık var. Yenmek bazen yitirmenin de adı oluyor bu coğrafyada.

Herekol'un hüznü Resul ve Zınar yoldaşların yemyeşil gülüşüne karışıyor. Öyle çok genç beden gömüldü ki bağrına Herekol'un, öyle çok yeminler edildi ki topraklarında. Onların sesleri yankılanmalıydı yine kayalıklarında.

Gencecik bedenlerin, Mazlumların, Serdarların, Dılşaların bedenleriyle örülmüş mevzilerini kaptırmayacaktı düşmana, onun da sözü bu olsundu Resul ve Zınar'a. Bizim de sözümüz olacaktı Resul'a, Zınar'a, Pir Kemal'e, Agiri'ye, Zelal'e... Asla yalnız komayacağız, onların mevzilerini boş bırakmayacak, onlarla yeni bir buluşmayı sağlayıncaya, onlara layık oluncaya kadar kendimizi çoğaltacaktık. Unutmayacaktık. Unutmayı ihanet bilecektik.

Şimdi gitmeliyiz, bizi bekleyen görevler, alanlar var. 'Onları unutmamak kaydıyla şimdilik hoşçakal, seninle yoldaş olmak büyük onur.'

Mücadele arkadaşları

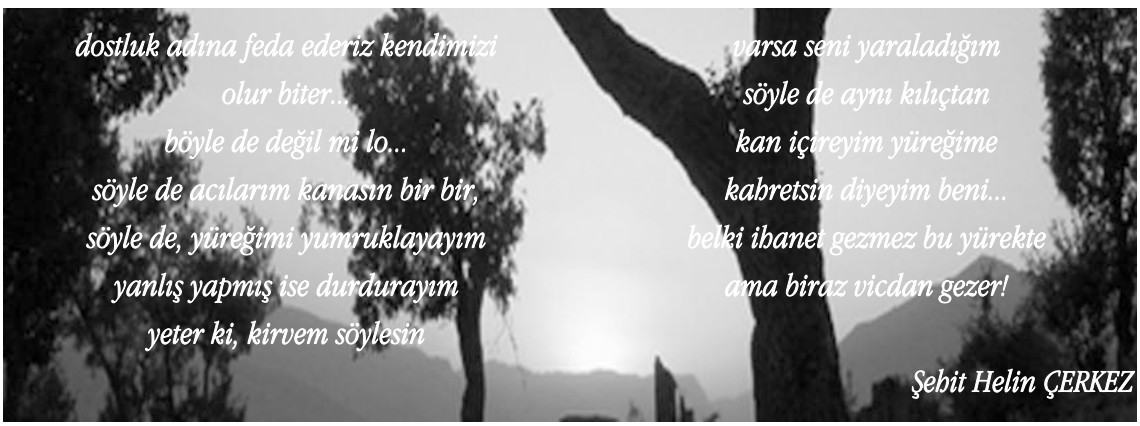

Bir başka deyişle umudun adı oluyor Rojhat

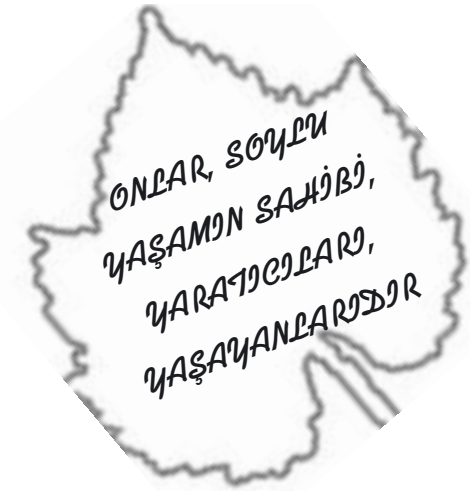

Adı, soyadı: **Mehmet ERGÜL**
Kod adı : **Rojhat ÇEMÇE**
Doğum yeri ve tarihi: **Hizan Bitlis, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996 Serhat**
Şehadet tarihi ve yeri : **11 Eylül 2004, Kağızman/Serhat**

Kürt halkı gibi en küçük hücresine kadar katliamdan geçirilen, bütün benliği ile yok edilmek istenen halklar adına özgürlük hareketine kalkışmak ve onun öncü militanları olmak olağanüstü bir kişilik gerektirir. Bu hareket içinde yer alan her bir kahramanın sergilediği soylu tavırlar, hareketin başarısını da beraberinde getirmiştir. Tırnağıyla, dişiyle kuyu kazma, dağları delme inancıdır bu. Bu inanç sayesinde halklar katliamdan, inkardan, asimilasyondan kurtulup özgürce haykırabilmişlerdir. Bu nedenle de tarihte birçok harekette olduğu gibi, PKK'nin de gerçek tarihi, şehitlerimizin emek çaba, özveri ve fedakarlıklarıyla yazılmıştır.

İnsanlık, aydınlık karanlık, çirkinlik güzellik, özgürlük kölelik, umut umutsuzluk ikilemlerinde yaşamın bütün çelişkileriyle yüzleşirken, şehitlerimiz her zaman iyiliğin, güzelliğin, aydınlığın, umudun temsilcileri ve yol göstericileri olmuşlardır. Bundan dolayı şehitlerimizin özünde olanı görebilmek, amaçlarının, ideallerinin takipçisi olmak ve yaşamsallaştırmak, militanlık görevinden de öte bizim için varlık gerekçesidir.

Her şehidimiz, aşılmaz denen yolları, geçilmez denen pusuları, boşa çıkarılamaz denen ihanetleri kendi yaşamını siper ederek aşmıştır, geçmiştir, ihaneti de tarihin karanlık dehlizlerine, hak ettiği yere göndermeyi bilmiştir.

İhanetin korkunç pençesi ile yüreklerimizi avuçlamak istediği zamanlarda başımızda toplanan sisli, kasvetli havayı dağıtan bir ışık olup yayıldı üzerimizde kahramanlıklar. Savaştaki cephaneleri inanç yüklü yürekleri olan şehitlerimiz, ihanetin pervasızlaşarak kol gezdiği, bütün kavramları alt üst etmeye çalıştığı dönemlerde de her renge, her sese, her davranışa hak ettiği değeri veren bir ölçü oldu. O kadar şaşmaz, o denli adil bir ölçüdür ki bu, laf kalabalığına, yaldızlı cümlelere ihtiyaç duymaz. Sözlerin içini doldurarak konuşur ve hiçbir sözün erişemeyeceği bir yücelikte koyar son noktasını. Bu yaşamına da koyduğu son

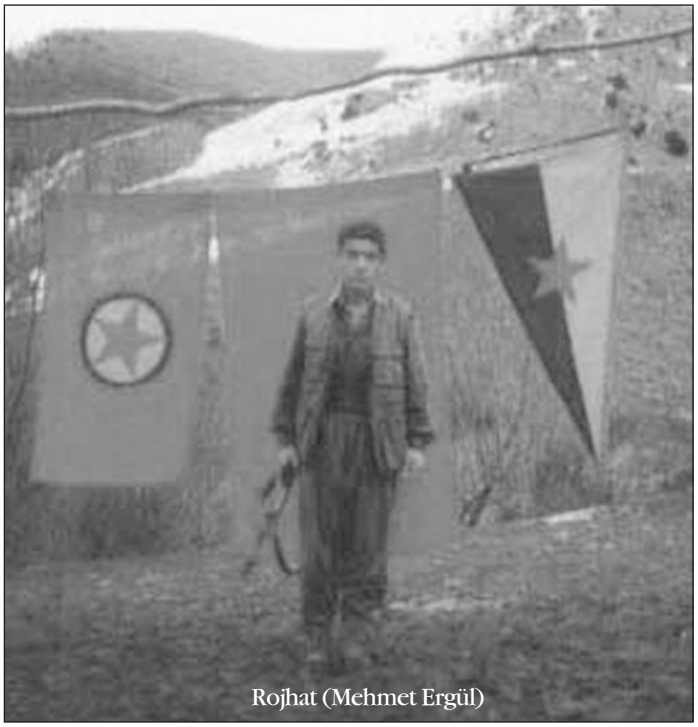

Rojhat (Mehmet Ergül)

noktadır ve artık kelimeler kifayetsizleşir o yaşamın karşısında. Konuştukça eksilir sanki, yeni bir söz buldukça hızla eskir kelimeler. İşte böylesi bir hızla, derinlikle ve güçle yaratılır şehadet. Hangi kirli, hesaplı el uzansa yakar; hangi inançlı, dirençli ve kararlı el uzansa sarar onu ve yağmurlardan sonra çıkan yaz güneşi gibi ısıtır.

Serhat eyaletinin Çemçe mıntıkasında şehit düşen Rojhat, Deniz, Kemal ve Rebaz arkadaşlar da onlardan bazılarıydı. Güz yalnızlığımızda yaz güneşi gibidir onlar. Dilimizin lal olduğu, yüreğimizde kocaman bir düğümün oluştuğu bir andayız şimdi. Onlar bir yaşamın son noktasını koydular yeni yaşamın başlangıcını avuçlayarak. Bu noktadan sonra yazılan her cümlenin kolu kanadı kırıktır, biliriz.

Arkadaşlarımızın şehadetleri de derinden yaraladı bizi, bir kez daha kanadık, parçalandık. Birlikte geçirdiğimiz anıların kuşatmasına uğruyoruz. Hafızamızdaki filmleri bakışımızın odaklandığı bir taşın görüntüsünde, bir suyun akışında, bir dağın doruğunda, bir ağacın gölgesinde, bir kuşun kanat çırpışında, sararan yaprakların hüznünde görmeye başlıyoruz. Ne çok paylaşımlarımız olmuştu. Ve şimdi şehadet haberinizi alırken de vurulan biz oluyoruz.

Rojhat arkadaşı metropollerden geldiği ilk gün tanıştık. Sonrası birlikte geçirilen uzun pratik süreçler. Ne çabuk geçmişti onca yıl, her şey daha gün gibi geliyor insana. Sanki yine çıkıp gelecek ve 'işte geldim' diyecekti. Yokluğunu kabullenemiyorum yüreğim gelen habere inanmamakta direniyor. Sadece kanadığımı biliyorum. Ben inanmak istemedikçe, gerçekler onunla yüzleşmem için beni zorluyordu. O'nun heyecan ve coşku dolu gülüşünü, mimiklerini, kendine has davranışlarını anımsıyorum her an.

1996 yılının Ekim'inde olmuştu ilk karşılaşmamız. Üçü de daha gencecikti. İstanbul'dan gelmişlerdi.

Bütün arkadaşlara içtenliklerle sarılıyorlardı. Dopdoluydular, yerlerinde duramıyorlardı. Coşkuları her yanı inletiyordu. İsimlerini soruyoruz. Azad, Welat, Rojhat diyorlar. Birbirinden güzel, birbirinden anlamlı üç isim. Ne de yakışıyor bu isimler aynı yolun yolcularına. Azad ve Welat amca oğullarıydı. *(Azad 1997 mayısında Sinekler'de, Welat 2001'de Avaşin'de şehit düştü.)*

Rojhat heval 1982 yılında, Bitlis'in Hizan ilçesinde doğmuştu. Ailenin en büyük çocuğuydu. Mücadelenin gelişip, hızla yayıldığı, halkın bütün kentlerde, kasabalarda, köylerde serhildan bayrağını dalganlandırdığı o yıllarda büyümüş ve bu süreçte şekillenmişti kişiliği.

Halkımızın coşkulu uyanışını ve serhildanini hazmedemeyenler de vardı. Faili meçhul cinayetler işleyen, köyleri yakıp yıkan, insanları doğup büyüdükleri topraklardan göçe zorlayanlar... Rojhat arkadaşın doğduğu, sokaklarında çocuk seslerinin yankılandığı, bü-

yüdüğü köyü de nasibini almıştı bu saldırılardan. Ölülerini gömdükleri, doğdukları, emekleriyle güzelleştirdikleri topraklardan zorla koparmışlardı. Köylerini de hepsinin gözü önünde yakmışlardı. Bazı yaşlılar bu zulme dayanamayıp orada verdiler son nefeslerini. Rojhat heval burada yaşanan her şeyi bir intikam yemini, umut gibi taşır yüreğinde. Düşmanla hesaplaşma günü gelinceye dek. Umutlarını dağların gölgesine nakşedene dek. Bedeni de yüreğinin ait olduğu o yitik coğrafyaya dönene dek...

O gün gelene dek de yerinden yurdundan edilen her çocuk gibi yaşayamaz çocukluğunu. Erken yaşta emekle tanışır. Bu koca metropollerde çalışması, ailenin geçimine katkıda bulunmak zorundadır. Burada hayat şartları O'nu erken büyütür. Yaşam O'na emeğin rengini gösterir. Yaşamın en iyi okuyucularından birisi olur bu yaşam mücadelesini verdikleri yerde. Uygulama gücü gelişir.

Mevcut haliyle durulamayacağının bilinciyle, kendisiyle uzak şehirlere getirdiği hayallerini, umutlarını ve hasretlerini ait olduğu yere götürmek, O'nun için yaşamın anlamı olur. Ve bu anlama doğru yola çıkar.

Zorla toprakların dağlarına bir gerilla olarak dönüş yapar bu kez ve bu O'nun için çok heyecan vericidir.

Serhat eyaletinde gerillaya katılır. Eyaletin en çetin pratiklerinde kalır. Genç yaşına rağmen, zorluklara aldırış etmeden yıllarca hiç yılmadan mücadelede saf tutar. Asıl kahramanların, irade tarihi Dehaklar'da komutan Seyfi'nin şanlı direnişini, yoldaşlık abidesi olan Ali Direj'in bağlılığını, Kürt kadınının iradeleşmesinin onuru olan Gulan ve Adar yoldaşların paylaşımını ve Zilan'dan duruluğu, sadeliği öğrenmişti.

En yakından hissedeniydi onlarla yaşanılanı; insanlığı, sevgiyi bağlılığı, iradeyi ve güzel olan her şeyi. Rojhat yoldaş direniş kültürümüzü her an yaşayan, özümseyen ve her sahada uygulayandı. Yeryüzündeki kirler O'nun duruluğunda arınırdı.. Bir çağlayan gibiydi yaşamı. Coşkusu, yoldaşlık duygusu, militan ölçülerinden tavizsizliği Rojhat'ı Rojhat yapandı. Teslimiyetçi yaşamların karşısında en sert tavrı alan da oydu. Yanlışlara karşı yüreği kaya gibi sert olurdu.

Bütün yanlışlıkların, yetmezliklerin doğru çizgi militanlığı ile aşılacağına inanarak, bunun da doğru pratikleşmeden geçtiğini bilerek ve yaşayarak, bütün pratik çalışmalara tüm benliği ile katılarak, bütün enerjisiyle Apocu başarma ruhuyla sonuç almaya çalıştı. O'nunkisi başarmaya koşan bir yürüyüştü, fedai ruhuydu.

Rojhat yoldaş katıldığı 1996 yılından şehadete ulaştığı 2004 yılına kadar saflara katıldığı yer olan Serhat'ta kaldı. Sadece bir yıla yakın Güney'de özel kuvvetler gücü içinde kaldı. Sonra yine soluğu Serhat'ta aldı. Serhat çok zor bir eyaletti, ama O'nun soluğuydu burası, kimliğiydi.

Eyaletin bütün alanlarında aktif olarak çalışmalara katıldı. Tendürek, Agiri, Çemçe, Sinekler, Eledağlar, Karayazı, Mağdur, Digor alanlarını karış karış bilen bir öncüydü O.

Halkla kurduğu öyle güçlü bir bağ kurdu ki, örgütlediği her ev, mücadeleye sınırsız hizmet eden bir mevzi haline geldi.

Hareketimizin 1 Haziran Atılımı'nın Serhat'taki fedaice duruşunun sembolüdür Rojhat yoldaş. Umudun, coşkunun, iradenin adıdır Rojhat. İyinin, güzelin, doğrunun özüdür Rojhat. Emeğin, fedakarlığın, bağlılığın çelik duruşudur Rojhat. Başkan Apo'nun yarattığı yeni insanın özüdür Rojhat.

Yüreğimizdekileri anlatmaya, onları yazmaya ne yürek ne de kelimeler yetiyor.

Onlar, soylu yaşamın sahibi, yaratıcıları, yaşayanıydılar. Onların yoldaşları olarak, anılarını, güzel yaşamlarını, örnek kişiliklerini mücadelememizin felsefesi haline getirmek ve ellerinden düşmeyen mücadele bayrağını daha da yükselterek dalgalandırmak hedefimizdir.

Mücadele arkadaşları

akıtsam deliren sevdamı
köpürür mü hayatı besleyen su
ey benim
yedi başlı kartalım
her başını
bir dağ başlangıcında koyanım
senin
böyle diri bir akarsu gibi kıvrılan gövdendir

bizim aşkımızı solduranların korkusu
çünki elbette bir su
kendi akacağı toprağın sertliğini bilir
ve suyun gövdesiyle yırtılınca toprak
artık ırmak mı ne denir
işte devrim
ona benzer bir akışın hızına denir

Deniz koymuştu adını

Onlar umutlarıyla, özlemleriyle, sevdalarıyla, gülüşleriyle, cesaretleriyle yazdılar paylarına düşen tarih sayfalarını. Her biri ardında herhangi bir soru bırakmayan cevaplar oldular

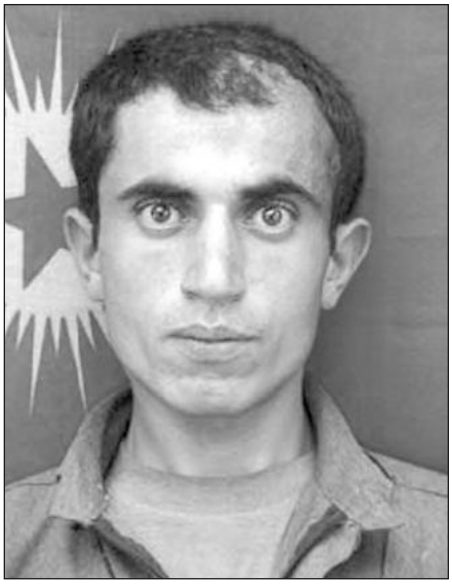

Adı, soyadı: **Saim EROL**
Kod adı: **Deniz**
Doğum yeri ve tarihi: **Karayazı Erzurum, 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Serhat**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Eylül 2004, Kağızman/Serhat**

Nasıl anlatacağız dağları, buradaki anlam arayışçılarının yaşamını. Her toprağa düşenle çoğalan kır çiçeklerini. Sel gibi akan yıldızları. Zemheri soğuklarda elleri ayakları kesilen güzel insanların her şeye rağmen gülen gözlerini. Akşam üzeri dağın herhangi bir yerinden kendi söyledikleri şarkılar eşliğinde halay çeken yürekleri. Bitmek nedir bilmeyen yollara düşen serüvencileri. "Yine görüşeceğiz" temennileriyle ayrılıp bir daha görüşemeyenleri ya da vedalaşamadan gidenleri. Bir lokma ekmeği, bir nefeslik cigarayı, bir parça şekeri, bir bardak çayı yanındakiyle paylaşımın mutluluğunu, bir gülümsemeden yayılan huzuru?

Hangi anlatıcı anlatabilir bunları. Dilleri lal eden bir yaşamdır bizimkisi. Kelimeler yürekte bir yanardağ gibi patlar, ama hiçbir söze dökülemez. Sanki sözcükler anlamını bozacak bütün yaşananların. Ben de en kötüsünden bir anlatıcıyım, hakkını veremeyeceğimi biliyorum, ama anlatmalıyım O'nu, onları. Zoru başarmalıyım.

Onlar bir tarihi yazmak için yola çıktılar. Umutlarıyla, özlemleriyle, sevdalarıyla, gülüşleriyle, paylaşımlarıyla, cesaretleriyle yazdılar paylarına düşen tarih sayfalarını. Her biri ardında herhangi bir soru bırakmayan cevaplar oldular.

"Şehitlerimiz, dünümüz bugünümüz ve geleceğimizdir" diyordu Büyük Usta. Onların anılarını yaşatmak yaşam gerekçemizdir.

O da adını toprağa düşenlerden almıştı kendisinden öncekiler gibi. Deniz koymuştu adını. Zaten deniz gibi engin bir yüreği vardı Denizimizin.

Yurtsever bir ailede büyümüş, bu bilinçle şekillenmişti kişiliği. Çocukluk anılarına abisinin tutuklaması vurmuştu damgasını. En çok abisinin tutuklanması, ona yapılan işkenceler etkilemişti O'nu. Mücadeleyi, direnmeyi abisinden öğrenmişti ilk.

Deniz yoldaş halkın acılarına artık daha yakındı. Kürt halkına karşı geliştirilen katliamları, asimilasyoları, halkı birbirine kırdırtma politikalarını, düşmanın baskılarını öğreniyordu. Etrafında yaşanan olaylar

her gün yeni şeyler öğretiyordu O'na. Daha iyi anlamak için daha da tanımak istiyordu. Kafasındaki soru işaretleri yurtsever insanlarla tartışıyordu. Bu soruları O'nu mücadeleyle tanıştıracaktı. Düşman gerçekliğini tanıdıkça, mücadelenin gerekliliğini anlıyordu. Artık yüreğinde tarifi zor, zaptedilemez bir heyecan vardı.

Ve işte o kara gün gelmişti. Bütün halk suskundu o gün. Bebekler de ağlamıyordu, çocuklar oyunlarını bırakmıştı. Zaman durmuştu Kürtlerin dünyasında. Deniz ve arkadaşları da sessizdi.

Ulusal Önderimiz Başkan Apo'nun 15 Şubat uluslararası komplosuyla esaret altına alınması yüreğin kabullenebileceği bir durum değildi. Göz yaşları sel olup akıyordu yanaklarından Deniz'in. Bir şey yapacaktı, böyle eli kolu bağlı oturamazdı, bugünün hesabı sorulmalıydı. Evet, eylemler yapacak, korsan yürüyüşlere katılacaktı. Çok güçlü bir karara ulaşmıştı. Eylemden eyleme koşacaktı Deniz. Ama düşman O'na bu fırsatı vermedi. Katıldığı ilk eylemde yakalandı. Gözaltı, işkence derken, cezaevine gönderildi. Yaşı henüz çok gençti. 6 ay yatıp çıktı. Zindan, mücadeleye katılımının birinci aşamasıydı. Kavgada rüzgara kapılan bir yaprak değil, toprağın derinliklerine kök salan bir çınar olmaktı hedefi. Bunu da gerçekleştirebileceği tek yer dağlardı, bunu biliyordu. Toprakla, ülkeyle bütünleşmek için dağların havasını soluması gerekliydi. Sularda arınmış suretini görmeliydi. Bir dağ doruğunda şafağın kızıl ışıkları ile aydınlanmalıydı gözleri. Yollar katetmeliydi, sıradağlar aşmalıydı ve mermi sıkmalıydı düşmanın kendisinden çaldığı her güzelliği geri alabilmek için.Zindandan çıktıktan kısa bir süre sonra, zaman kaybetmeden 1999 yazında gerillaya saflarına katıldı.

Deniz yoldaş hayallerini, amaçlarını, yapmayı düşündüklerini gerçekleştirmekte çok kararlıydı, amacı iradesini biliyordu. Yaşamının her alanına damgasını vuran Apocu fedai ruhu idi. Kendisini her daim sorgular, yanlışları eleştirir, kendisine de acımasızca yönelir, özeleştirisini verirdi. Her günün sonunda ertesi gün daha fazla nasıl katılabileceğinin muhasebesini yapardı. Ne yapsa, yetmeyeceğini dü ünürdü. Daha fazla yap alıydı. Bu s ni-

m i -

Deniz (Şaim Erol)

yeti yaşama katılımında değerleri biraz daha büyütüyordu. Değerleri kendinde büyütür, içselleştirir ve korurdu.

Azla yetinmeyen, daha fazla katılmayı esas alan bu duruş, 2003'ün sonbaharında Serhat gibi zor bir alanın yollarına düşürmüştü O'nu. Orada daha fazla şey yapabileceğine inanıyordu. Mücadeleyi kendi cephesinden büyütmeli ve onunla kendisi de büyümeliydi.

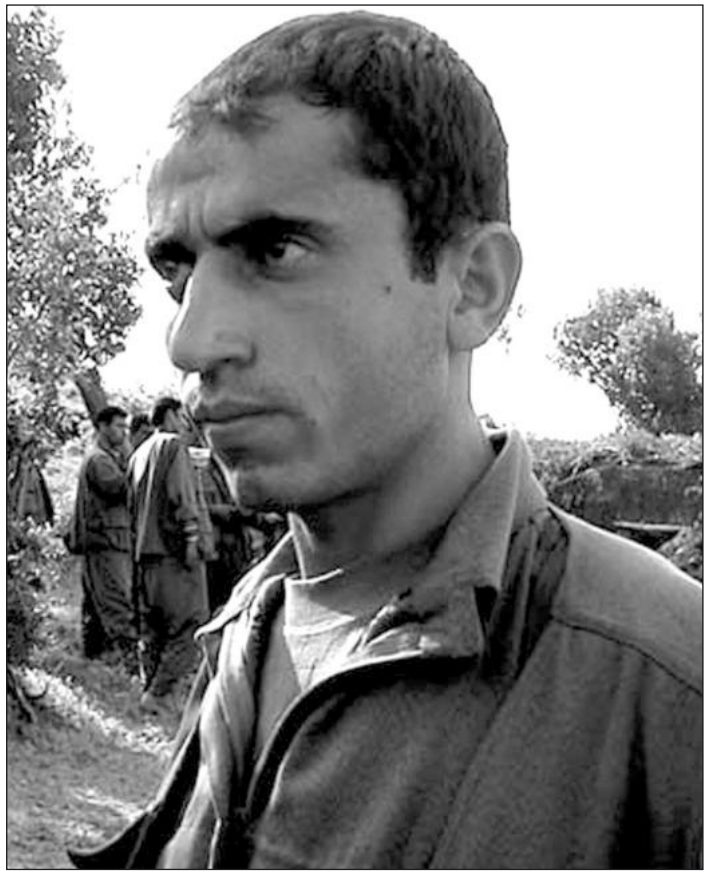

Serhat topraklarının yabancısı değildi Deniz yoldaş. Gerillaya ilk katıldığı alandı Serhat. Buradaki arkadaşları az da olsa tanıyordu. Bu durumlar O'na büyük bir güç veriyordu. Hiçbir görevden geri durmuyor, yorgunluğunu kimseye belli ettirmemek için elinden geleni yapardı. Hissederdik ve yaşama bu kadar bağlı olmasından bizler de güç alırdık. Ne yapsa yetmiyordu O'na. Gücünün daha fazla şey yapmaya yettiğini hissediyordu. Çünkü o deniz yürekliydi O.

Şehitlere layık olabilmekti bütün kaygısı. Bundandı yaptıklarının O'na yetmemesinin sebebi.

Fedai bir militan olmaya karar vermişti Deniz. Bunun için rapor yazacaktı. Bütün benliğiyle buna hazırdı. Bütün benliğiyle buna kilitlenmişti. Fedai olacaktı. Halkının, Başkan Apo'nun fedaisi. Yaşananlara daha güçlü bir şekilde cevap vermek istiyordu. Yaşananları kendi duru yüzüyle, inancıyla, iradesiyle, kararlılığıyla, bağlılığıyla yüzleştirecek ve alt edecekti. İhaneti yüreğinden vurup onu yok edecekti. Direnişin zılgıtları yankılanacaktı bir kez daha.

Ve yolculuğu başlıyordu Deniz yoldaşın. Çemçe'ye girecekti. Kahramanlıkların yaşandığı kadar ihanetlerin olduğu coğrafyamızda, bu uzlaşmaz çelişkide direnişin gücünü bir kez daha ispatlayacaktık. Bu topraklara direniş damgasını vurmuştu ve hükmünü icra etmeye devam edecekti. Zulüm varsa bir yerde isyan da vardır. Korku sivri pençelerini geçirmişse Kürdün yaşamına, insan aklının almayacağı türden cesaret de gerçekleşecekti. Bunları ispatlamaya çalışırcasına bütün bir kararlılık ve cesaretle eylemine yöneldi.

Yolculuk boyunca onlarla birlikteydi Ağrı dağı. Başı yine bulutların arasındaydı. Beyazlarına kuşanmıştı yine. Patlamaya hazır bir volkan gibiydi çehresi. Ve onlar usulca hedeflerine yöneliyordu.

Çemçe'nin Kızıl Kilise vadisine ulaşmışlardı. Yorulmuşlardı, ama mutluydular, hedeflerine az kalmıştı. Tarih 11 Eylül'ü gösteriyordu. Alanda başlamış olan kapsamlı operasyondan habersizdiler. Sonrası şiddetli çatışmalar, dillere destan direnişler.

Tendürek'ten, aşıklar diyarı Çemçe'den

yükseliyordu Deniz'in ve yoldaşlarının haykırışı. Silahların namlusundan yükselen direniş ezgisi, her an ağlamaya hazır bulutların arasından fısıldıyordu halkların kulağına. Bizleri yok etmeye çalışan ve benliğimizde halkımızın kutsal umudundan koparmak; Roma arenasında aslanlara yedirmek isteyen kardeş kalleşliğine, ihanete karşı koyacağız diyordu Deniz yoldaş. En zirvelerden seyretmek istiyordu özgürlük güneşini; ona dokunmak, onunla daha güçlü bir yoldaş olmak, sokaklarda özgürlük diye haykıran halkımızın zafer işareti olmak için.

Artık sonsuzluğuna giden patikalarda yürüyordu Deniz yoldaş. Yolun sonunu görüyordu, bir son sonsuzluğa açılıyordu. Ölümsüzleşmek buydu biraz da; sonsuzluktan korkmamak, içine dalmaktı ateşin.

Zilan'ın anlam arayışı, Sema'nın yanan ateşi, Beritan'ın gericiliğe karşı direnişiydi yüreğine katık eyledikleri. Deniz yoldaşın o

Deniz (Saim Erol)

> *"Dağlara çıktılar düşlerinin peşinden. Mevsimlere takılmadan düştüler yollara ve birer nehir olup aktılar Mezopotamya topraklarına. Baskılarla, işkencelerle, öldürmelerle bitirilemeyeceğimizi haykırdılar. Bir söz seli olup aktılar yüreklerimize"*

gururlu bakışları biz kalanların duygularına, zaaflarına bir ok gibi saplandı. Yüreğinden umutları alınmak istenen halkımızın umudu oluyordu kararlılığıyla, cesaretiyle, inancıyla. Ve halkının bağrında yeniden canlanıyordu Deniz.

Bir sevdaydı O'nunki, Mem û Zin'in sevdasına benzer. Ama bu kez buluşma gerçekleşiyordu hem de en yükseklerde. Tendürek dağları Deniz'i ve üç yoldaşını basıyordu şimdi bağrına. Sızlayan yüreğiyle ağıtlar yakıyordu Ağrı.

Onlar, baharın renklerini armağan ediyorlardı Tendürekler'e. Deniz yoldaşın kararlı, inançlı duruşu ve düşlerine bağlılığı, hayallerimize bir felsefe dersi veriyordu. Yürünmesi gereken yolun işaretlerini ve fedaiciliğin ruhunu gösteriyordu. Bir halkın acıları, anaların gözyaşları ancak böyle dindirilebilirdi.

Dağlara çıktılar düşlerinin peşinden, durdurak bilmeden çalıştılar. Mevsimlere takılmadan düştüler yollara ve birer nehir olup aktılar Mezopotamya topraklarına. Yüzyılların gericiliğine, baskılarına, işkencelerine, öldürmelerine, onların tanrılarına ısrarla bitmeyeceğimizi, bitirilemeyeceğimizi haykırdılar. Bir söz seli olup aktılar yüreklerimize.

Sizleri unutmayacağız yoldaşlar. Yanınıza gelip usulca Ağrı'yı seyredinceye kadar, Tendürekler'den güneşin doğuşunu hep birlikte izleyinceye kadar düşlerinize sarılarak yürüyeceğiz.

Mücadele arkadaşları

Ülkesiyle güzelleşen acılarıyla seven bir yoldaş

Ve biz,
O'nun yaşamından da
şehadetinden de
acılardan
öğrenecek çok şeyimiz
olduğunu anladık

Adı, soyadı: **Süleyman GÜNGÖR**
Kod adı: **Kemal NUSAYBİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Almanya**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Eylül 2004, Kağızman/Serhat**

İnsanları güzelleştiren nedir ya da bir insan nasıl güzelleşir? Peki ya güzellik nedir? İnsandan insana cevabı değişecek bir sorudur belki de bu. Herkesin kendince yüklediği anlamların olacağı bir kavram. Bir de aynı cevabı verecek binler, hatta belki milyonlar vardır bizim topraklarımızda. Çünkü bizim topraklarımızda güzellik ülkeyle bütünleşmiştir. Emekle, sevgiyle, yürekten paylaşımlarla gerçek anlamına ulaşmıştır. Dört mevsimi bir arada yaşayabilecek kadar güçlü paylaşımlardır bunlar. Aramızda kilometrelerce mesafeler de olsa, birisinin acısıyla onunla kanayabilecek kadar sevdalı. Ve gerektiğinde birbirinin yerine ölebilecek kadar yürekli. Bizim topraklarımızın güzellik tanımı hep bu oldu. Bundandır bu topraklardan biraz uzaklaşınca nefessiz kalmamız.

Bu topraklar onlarla güzeldi, şimdi yokluklarıyla kanasa da onlar güzelliğine güzellik kattı bu toprakların.

Henüz yaşamı neyin güzelleştirdiğini bilmediğim, anlam arayışlarımın yeni yeni geliştiği yıllardı. Dinlediğim bir türkünün sözleri anlam arayışlarımı daha da güçlendirmişti:

"İnsanın yurdu bir kez daha kendinin olur, toprağına suyuna karıştıkça tadı" sözleriyle içimin denizine daha güçlü kulaçlar atmaya başlamıştım.

Kemal arkadaşın şehadetini duyduğumda, güzelliğin ülkemizin suyuna, toprağına karışmak olduğunu söyleyen şarkının sözleri geldi yine aklıma, içimdeki sızı durmadan bu sözleri mırıldanmaya başladı. Birlikte yürüdüğümüz patikalar, tırmandığımız dağ yamaçları, gün doğumunu karşıladığımız doruklar, aştığımız sular, indiğimiz derin vadiler, nöbet tuttuğumuz kayalıklar, bitmek nedir bilmeyen yollar, ıslandığımız yağmurlar, üşüten karlar, yaktığımız gerilla ateşleri, bir bardakta paylaştığımız çayımız, demli sohbetlerimiz de mırıldanıyor benle aynı sözleri.

Kemal, ülkeye sevdanın diğer adıydı. Güzelliğin yaratmak olduğunu ve bunun da hayatın binlerce acılarını yaşayarak, çamuruna, tozuna bulanarak gelişeceğinin inancıydı bizi dağ başlarında buluşturan. An-

lam arayışlarının bütün kulvarlarında en öndeydi Kemal arkadaş.

Azmini, inancının büyüklüğünü, yüreğinin güzelliğini, yaratıcı gücünü hemen keşfetmiştik. O, acılarını güce dönüştürmesini bilenlerdendi.

Kemal arkadaş ülke ile güzelleşmenin, acılarıyla büyümenin ve sevmenin kişiliğiydi. O, bir ülke çocuğuydu. Ülkesiyle güzelleşen, acılarıyla seven bir yoldaştı. Bizim coğrafyamızın değişmeyen bir yasasıydı belki de bu. Acıyla yoğrulmak, acıyla sevmek ve hatta acıyla koşmak...

Acı umutlarımızın doğuranı oluyor. Yüreklerimizn her gidenle kanasa da durmadan daha da büyüyor onlarla. Bir şarkının nağmesi, bir şiirin dizeleri, bir söz, bir yaprağın rüzgarda savruluşu, bir suyun akışı durmadan onlara açılan kapı olur.

Kemal arkadaş, aradaki bütün mesafelere, ayrı kıtalarda olmamıza rağmen kendi topraklarının sevdasıyla nefes alıp veren bir isyancıydı. Mesafeler yüreğinde sıfırlanmıştı Kemal arkadaşın. O, yaşamın en iyi ustalarından birisiydi. Acıları güce dönüştürmesini bilenlerdendi O. *"Eğer bir şeyleri başarmak, yapmak ve yaşamak istiyorsak, acı çekmeyi peşinin göze almalıyız"* diyordu. Ve O, önce acıyı yaşadı. Yaşayarak başardı. Öyle ya buluşmalar için ayrılık acısını, yaşamı sevmek için ölümün acısını, yare ulaşmak için gurbetin acısını, gülü koparmak için dikenin acısını, barış için savaşın acısını yaşamak gerekiyor. Bizim coğrafyamızın değişmeyen kanunu haline getirilmişti bu. Güzellik acıların zorlu, engebeli yolunun sonunda çıkardı toprağımız insanlarının karşısına. Yaşananlara isyan etmekle, kabul etmemekle başlıyordu yolculuk. Ve biliyorduk ki zemheri kışın sonunda nergis çiçeği kokusunda baharlar bekler bizi. Kır çiçekleri tomurcuk yeşili... Güzellik ve acının diyalektiğini kavramak, sarsılmaz ütopyalar yaratmanın umudunu beslemenin tek yolu oluyordu. İnançlı olmak, kararlıca yürümek için acının diyalektiğini anlamak ve yaşamak gerekiyordu. Ancak bu gerçeği kavradıkça ütopyalara doğruu sarsılmaz bir inanç ve kararlıca yürünür.

"Güzellik acıların engebeli yolunun sonunda çıkardı toprağımız insanlarının karşısına. Yaşananlara isyan etmekle, kabul etmemekle başlıyordu yolculuk. Ve biliyorduk ki zemheri kışın sonunda nergis çiçeği kokusunda baharlar bekler bizi"

Kemal arkadaş, güzelliğin ve acının anlamına ulaşmış bir arkadaştı.

Acı demek güzellik demekti ülkemizin güzelliğinde. Acılar bu nedenle yıldırmamıştı O'nu. Her acının anlamı güzelliğe gebe bir süreçti. Bunu giden yol da savaşmak, savaşmak, savaşmaktan geçiyordu bizim topraklarımızda. Bu da Kemal'in bir başka ifadesiydi. O'nun kadar mücadele ve ülkeyle dolu olan, bu değerlerin sadece adını bile söylerken coşan kimseler azdı şu koca yeryüzünde. O, zikre dalar gibi dalmıştı ülkenin ve savaşın sevdasına.

Yağan her yağmurun ardından mutlaka bir yerlerden güneş bulutların arasından gülümseyecek ve ışınlarıyla bütün doğayı kucaklayacaktı, bunu biliyordu.

Kemal, anlatılması zor bir ırmağın akışı. Bir ırmağın akışı hangi kelimelerle anlatılabilir ki. Bütün ırmaklar ülkesinin sevda denizine açılırdı.

O'nu anlatmak için acıyı, ülkeyi ve güzelliği anlatmak gerekir. Hangi ressam çizebilir acıyı. Hangi notalar bir araya gelip şarkıya dönüştürebilir... İşte bundandır anlatmasının da yaşamak gibi zor ve sancılı olması...

Güzelliğe ulaşmanın yolu, Kemal ve O'nun gibi nice şehit gerçeğini anlamaktan geçer, bunu da biliriz. Ve bu gerçeklik en büyük söz olur dilimizde, yaşam gerekçemize

dönüşür. Kelimeler kifayetsizleşse de dilimizde onları anlatırken, onlar anlatılması gereken en temel değerlerimiz. Bu hepimizin boyun borcu. Onların gerçeklikleri karşısında en temel görevlerimizden birisi. Ve işte ben de seni anlatmaya çalışıyorum, çok beceremezsem de.

Kemal arkadaş Nusaybinliydi. Orada doğmuş, orada büyümüştü. Halkın serhildanlarına tanıklık etmiş ve elinde taş sokak çatışmalarına girmişti. Hiçbir baskı, zafer işareti yapan parmaklarını indirememişti.

Orada başlamıştı okula. Bir dersleri dolu geçse, diğeri boş geçmişti. Öğetmenler hayati tehlike adı altında gelmezdi bizim topraklara. Sonra, öğrenimini tamamlamak için de Avrupa'nın yolunu tutmuştu. Ülkemizin toprak kokusunu özlediğimiz, insanlarımızın sıcaklıklarını aradığımız bu kıtanın Fransa'sında tanışmışık Kemal arkadaşla.

Temel eğitim devresine katılmıştı. Avrupa ortamına oldukça yabancıydı ve uyum sağlamakta da fazlasıyla zorlanıyordu. Bir tek isteği vardı; bir an önce ülkeye gitmek. Öylesine sabırsızdı ki bunun için, yerinde duramıyordu, adeta gün sayıyordu. Baştan başa ülke özlemi olmuştu Kemal arkadaş.

Avrupa'ya, oradaki yaşama hiçbir zaman uyum sağlamadı. Yıllarca doğduğu, büyüdüğü topraklardan ayrı yaşamak kolay değildi. İlk arkadaşlarını edindiğin, ilk oyunlarını oynadığın yerlerden uzak, yabancı bir diyarda yaşamak kolay ve alışılır değildi. Kendi topraklarının dağlara bakan yüzünden, gündüzleri güneşin, geceleri yıldızların süslediği göğünden ayrı olmak kolay mı?

Kolay değildi elbet ve O, zorluklardan zorluk beğendi. Acılardan acı beğendi. Ülkesinden kopmanın zorluğunu ve acısını bir ülke yaratmak için dağlara giderek dindirmeye çalıştı. Orada da acı vardı, orada da zorluk... Ama bunların ardında duran güzellikti O'nun için önemli olan. Kendi topraklarının sahibi olmak için geldi, ülkesinin toprağına, suyuna karışmak için. Ve ülkemizin gerçek sahiplerinden biri oldu.

Ve biz, O'nun yaşamından da şehadetinden de acılardan öğrenecek çok şeyimiz olduğunu anladık. Ondan aldığımız ilk ders buydu. Yaşamının, kişiliğinin tüm ayrıntılarından da öğrenecek çok şey olduğunu biliyoruz, sen öğretmenimiz oldun Kemal yoldaş, öğrencilerin olarak yürüdüğün yollardan geçeceğiz, senin gibi olmak için gecemizi gündüzümüze katacağız. Seni asla unutmayacağız.

Mücadele arkadaşları

Serhat yeni yaşamın başlangıç yeriydi

Düşlerimi yüreğime yüreğimi toprağıma gömerim
filiz tutar sen olursan
envayi renkler bürünürsün
kaparım gözlerimi

Kemal yoldaş Nusaybin'de dünyaya gelir. Serhildan geleneğinin damarlarda dolaşan kan gibi vazgeçilmez olduğu bir yerde doğduğundan mıdır bilinmez ama Kemal arkadaşta da bu direniş çok derinlerde bir yerdeydi. O da kanında dolaşan bu akışa karşı koymadı. Önce dingin, sonra fırtınalı yolculuklara sürükleyen bu akışı iliğine kadar hissetti ve tüm zamanlarda da onun rotasında ilerledi.

Sınırlara, koşullara hapsolmayan asi bir mizaca sahipti Kemal arkadaş. Bir zaman, Avrupa özgürlüğe açılan bir kapı olabilir mi diye düşünmüştü ve Avrupa'ya doğru yola çıkmıştı. Avrupa hiçbir şey kendi topraklarındaki gibi değildi. Derin bir yalnızlığa sürüklüyordu o topraklar. Bir türlü uyum sağlayamadı. Zaten isteseydi de uyum sağlayamazdı. Arayışlarının peşinden düşmüştü Avrupa yollarına, ama arayışının adresinin burası olmadığını anlaması için çok zamanın geçmesine gerek yoktu. Topraklarına uzaktı, ama toprakları yüreğinde kendinden daha yakın bir yerde duruyordu. En çok ülkesinin dağlarını özlüyordu. Dağlar ve dağların zirvesi. Ormanlar ve ormanların en kuytusundaki en koyu yeşil. Rüzgarlar ve fırtınalar çağırıyordu O'nu. Yerin göğe en yakın olduğu yerde yıldızları avuçlamak istiyordu. Göğün mavisini, güneşin kızılını ve nergislerin, sosınların, dağ lalelerinin en güzel renklerini görmek istiyordu. Kurtulmak istiyordu bu gri kentlerden. Her rengin solduğu bu yapay dünyaya bakmaktan, gözlerindeki ışık azalmıştı. Gözlerindeki ışığı her gün biraz daha söndüren bu neon ışıkları yormuştu bilincini.

Ve harekete geçme zamanı gelmişti. Geldiği topraklara dönmeliydi. Halkı için bir şeyler yapmalıydı. Ve canından çok sevdiği Önderliğini için. Ve gözlerindeki ışığı çoğaltmak için dağların yolunu tuttu 2001 yılında. Bütün yıldızlar gözlerine konmuştu dağ başlarında. Nefessiz kalmış ciğerlerini dağların o tertemiz havasıyla dolduruyordu şimdi.

Hem çok çalışkan hem çok fedakar bir kişiliği vardı. Durmadan bir şeylerle uğraşırdı.

Kemal (Süleyman Güngör)

Boş oturmayı sevmezdi. O'nun bu canlılığı yüreğindeki büyük sevgidendi. Bu sevgisi bütün hareketlerine yansırdı, etrafındaki herkes O'nun bu coşkusuyla coşardı. Hangi göreve gittiyse, neye el attıysa mutlaka başardı. Başarısızlığa yer yoktu O'nun pratiğinde.

Mutluluğun sırrına ermişti. göğe yakın bu yerlerde mutluluğun resmini çiziyordu şimdi. Hayallerini yaşamsallaştırmak için Güney dar geliyordu O'na. Ülkeyi boydan boya hayalleriyle donatmalıydı. Dağların bütün patikalarına, geçitlerine bir parça hayal ekmeliydi.

Güney'de gördüğü eğitimi hayata geçirmek için gittikçe sabırsızlanıyordu. Ama sabırla beklemeyi, yaşama katılmayı da ihmal etmedi Kemal arkadaş. Öylesine çok şey yapmayı istiyordu ki, bu istekleri O'na daha da hareketli kılıyordu. Mutlaka Kuzey'e geçecekti. Bunun için durmadan öneri geliştirdi. Israrları sonucu oluşturulan Kuzey gruplarında yer almayı başardı. İçi içine sığmıyordu düzenlemesinin Kuzey'e yapıldığı gün. Gözlerindeki parıltı, ruhunun dinginliğe kavuştuğunun bir işaretiydi...

Kemal yoldaş 2002 sonbaharında Erzurum güçleriyle Serhat eyaletine geldi. Serhat yeni bir hayatın başlangıcıydı O'nun için. Çok sevdiği ablasının şehit düştüğü topraklardı aynı zamanda Serhat toprakları. Ablasının O'nun hayatında çok önemli bir yeri vardı. Ablasının mücadeledeki kararlılığı ve şehadeti, O'nu çok fazla etkilemişti.

Kemal (Süleyman Güngör)

Kemal yoldaş için artık hesap sorma, gerçeklerle yüzleşme zamanıydı. Her attığı adımda ablasının anılarını hissetti. Bu anıların peşinden yürüdü.

Kurallı ve disiplinli bir arkadaştı. Bugünün işini asla yarına bırakmazdı. Kendisini sürekli planlardı, boş geçirecek bir anı bile olmamalıydı. Aldığı eğitimi en güçlü biçimde pratikleştirmeliydi Kemal arkadaş.

Süreç zorlu bir süreçti ve atacakları her adım parti için önemliydi. Kemal yoldaş da bunun bilincindeydi. Başkan Apo, parti ve şehitler için daha fazlasını yapmak istiyordu. Ve Şenkaya'ya gitmek için hazırlanan eylem birimine kendisini ısrarla önererek yerini aldı.

2004 baharıydı. Başaracaklarına olan inançlarıyla yola çıktılar soğuğa aldırış etmeden. Uzunca bir yol yürüdüler Serhat'ın dağlarında. Büyük kayaların ve taşların kuşattığı Tendürek'ten toprağının sert, arazisinin sarp olduğu Çemçe'ye gittiler. Ke-

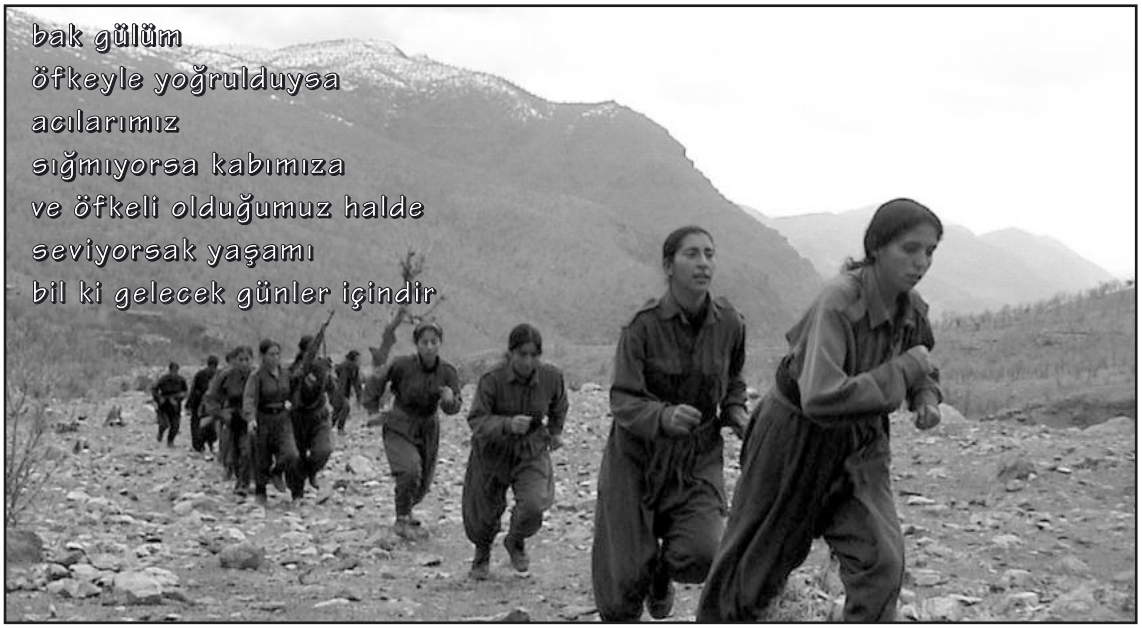

mal ve dört yoldaşı coşkun birer ırmak olmuşlardı. Yıldızlar gözlerinde parlıyordu o an. Bu eylem ilk eylemi olacaktı Kemal arkadaşın. Bunun için çok sabırsız, çok heyecanlıydı. Alnının akıyla çıkmak istiyordu bu eylemden. Ve çıktı da. Yüzündeki sevinç, gözlerinde çoğalıp taşan parlaklık geceyi aydınlatıyordu.

Sonra, Şenkaya'ya doğru yol aldı grupları.

Buradaki halk kendi gerçekliğine yabancılaşmıştı. Gerillaya çok mesafeli duruyordu. Bu topraklara gerilla gelmeyeli uzun yıllar olmuştu. Grup bunun bilinciyle hareket ediyordu, dikkatli hareket ediyorlardı. Alanı yeniden açmak için zamana ihtiyaçları vardı, ama bunu da başaracaklardı. Kayıp vermeden uzun bir süre alanda kalmayı başarmışlardı. Sonra tekrar Çemce'ye döndüler.

Kemal arkadaş, 'yaptıklarımız yetmez' deyip, her çalışmasını bir eylem coşkusuyla sürdürdü. Çünkü başarmak istiyordu. Şehitlerin yolunda ilerlemek ve ihanete karşı mücadele etmek... Yapılması gereken de buydu. Yani hesap sormak. Mazlum'un, Agit'in, Beritan'ın ve halkının katillerinden hesap sormak... Bu amaçla yola çıktı Kemal, Deniz, Rojhat ve Rebaz arkadaşlar. Hepsi de birbirinden daha çoşkuluydu. Her biri bir diğerinin coşkusunu bütün yüreğiyle hissediyordu. Birbirleriyle vardı onlar. Önlerine çıkacak bütün engelleri aşabilecek kadar umutluydular. Kemal arkadaş diğer bütün görevler gibi bunu da başarıyla yerine getirmek istiyordu.

Tarihin yapıcıları tarihi yeniden inşa ediyordu. Kürdistan topraklarında, Reper Apo öncülüğünde Kürt halkının diriliş tarihi yazılıyordu.

Onlar büyük bir coşkuyla hedeflerine doğru hızla koşarlarken, alanda çıkan operasyondan, vadinin kuytuluklarına gizlenen pusulardan habersizdiler. Ve Kızıl kilise vadisinde direnişleriyle destanlar yazdılar dört cesur yürek. Agit yoldaşın ilk kurşunu, Mazlum yoldaşın haykırışı, Zilan yoldaşın anlam arayışı oldular. Sema yoldaş gibi alevden bir bayrak oldular ve dalgalandılar Ağrı'nın zirvesinde.

Sonunda özlediği renklere kavuşmuştu. O, grilikten kurtulmuştu. En koyu kızılın içinde, en duru mavinin içinde en derin tondu artık Kemal arkadaş.

Mücadele arkadaşları

Onların kavgası yiğitçeydi

Onlar ateşin ve güneşin çocuklarıydılar. Seyrek ve sağlam adımlarının değdiği her yer, içten içe hasret kokardı. Kendi topraklarında yasaklı bir bahçeydiler

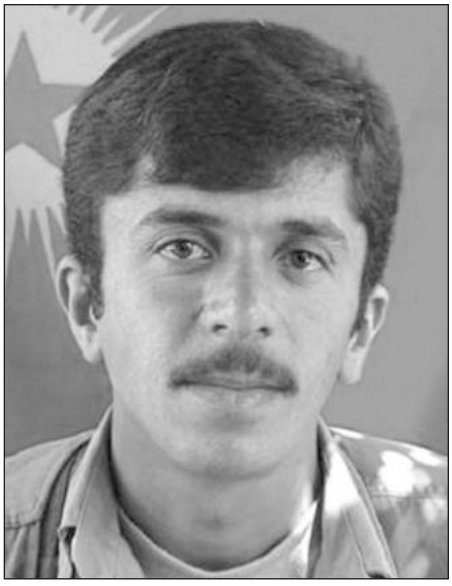

Adı, soyadı: **Sait ŞAHABİ**
Kod adı : **Rebaz KARASUNGUR**
Doğum yeri ve tarihi: **Maadi Saqız/İran, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Saqız**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Eylül 2004, Kağızman/Serhat**

Uzunca bir yoldur sonu gelmez patikalarda ve dağları çevreleyen aşınmış yollarda akıp giden. Yorgunluktan ve terden sırılsıklam olmuş bedenleri ve düğüm düğüm nefesleriyle dudaklarına süzülen boncuk boncuk terleriydi içtikleri. Belki bir mola her şeyi unutturacaktı onlara ya da şekersiz katran gibi bir çay. Ve sonrasında yine yürüyeceklerdi gecenin içinde.

Geceleri aşıp, gündüzün aydınlığında el çekeceklerdi hayatın günlük akışından. Bir dağ kuytusunda, insan elinin ulaşamadığı derin vadilerde gizlenecek, uykunun kollarında gidereceklerdi bedenlerinin yorgunluğunu. Adımlarını zamanla ve gece ile yarıştıracaklardı yeniden. Yıldızlar klavuzluk edecekti onlara. Yıldızlara fırsat vermezse bulutlar, rüzgar yol gösterecekti. Ay ise cilveli bir sevgili gibi kah görünüp kah kaçacaktı bulutlar ardına. Ama onlar aldırmazdı ayın bu nazına. Onlar bu sevgiliyi yaptığı bu naz ile severdi.

Kaç saat olmuştu yürüyüşleri, fark etmemişlerdi ya da kaç gün. Sadece ayaklarındaki sızıdan anlarlardı yürüyüşün uzun mesafesini. Bir mola gerekliydi onlara, hem de tepeleme yıldızla dolu göğün altında. Ay n0asıl da bulmuştu salınacağı saati. Tüm güzelliği ile karanlığı yırtıyordu. Kal der gibiydi onlara. Ama onlar kanmamalıydı bu cilvelere, ayakların söz dinlemez sızısını dinlememeliydiler. Yine de yürüyeceklerdi yükseklere doğru, hem de çok yükseklere. Taa ki zirvelerde iklim dinlemez karlara ayak basana dek. Terlemiş bedenlerini ve mağrur bakışlarını doruklardaki asi rüzgarlara teslim edinceye kadar. Yoruluncaya, nefessiz kalıncaya ve güneşin ardına bakacak gözleri oluncaya dek.

Teslim olmayacaktı onlar pembe düşlere. Yeni bir günde Dicle'de yıkayacaklardı bedenlerini. Murat'a koşacaklardı haylaz çocuklar gibi. Onlar gözlerini Fırat'a verecekti. Coşkusundan deli gibi akacaktı Fırat. Muş ovasını da geçecekti Fırat, dağları aşacak boğazları yaracaktı. Marmara olacaktı Fırat, Fırat Marmara'ya akacaktı.

Onlar ateşin ve güneşin çocuklarıydılar. Seyrek ve

sağlam adımlarının değdiği her yer, içten içe hasret kokardı. Kendi topraklarında yasaklı bir bahçeydiler.

Bu yasakları bozacak, kendi ülkesinde açabilen bahçeler olacak bir isyan lazımdı. Her attıkları adımın yerinde umudun filizleneceği tohumlara ihtiyaç vardı. Bunu yaratmak için gecenin içine dalanlardan biriydi Rebaz arkadaş. O, aya sevdalandı, yıldızlara sordu yolunu ve sınırlara takılmadan uzun yollar boyu dinlenmeden yürüdü.

Rebaz yoldaş, 1981 sonbaharında Doğu Kürdistan'ın Saqız şehrinde dünyaya gelmişti. Daha çocukken içinde bir köz vardı, isyanlardan geriye kalan bir parça köz... Bir esinti tutuşturabilirdi içindeki ateşi. Yüreğini yangın yeri gibi alt üst ederdi. O da zirvelerde iklim dinlemez karlara ayak basana dek söndüremezdi bu ateşi. Bu, kulağına fısıldanan bir yazgı gibiydi Rebaz yoldaş için. Hiç durmadan içini kavuracaktı bu ateş ve O'na türküler söyleyecek, türküler söyletecekti. Yasaklı türkülerdi bunlar. Ateşle yıkanmış türkülerdi bunlar. Ateşin hükmüne karşı çıkamazdı. Bunu olgunlukla bezenmiş bir inançla biliyordu.

Bulunduğu toplumun egemenleri palazlanmış, beterin beteri denen bir yere varmıştı. Bütün bunları durduracak bir cevabı olmalıydı. İçinde yanan ateşi söndürmeliydi karlı tepelerde. İşte bunun için bir şeyler yapacaktı.

Başkan Apo'nun uluslararası komplo ile esaret altına alınması, bütün parçalar gibi Doğru Kürdistan' da serhildanlara boğmuştu. Doğu Kürdistan'da yaşanan serhildanlar, Mahabad döneminin tekrar canlandığını gösteriyordu.

"İçinde isyanlardan geriye kalan bir parça köz... Bir esinti tutuşturabilirdi bunu. Yüreğini yangın yeri gibi alt üst ederdi. O da zirvelerde iklim dinlemez karlara ayak basana dek söndüremezdi bu ateşi"

İran'ın Kürt halkı üzerinde uyguladığı baskıları hazmedemeyen Rebaz yoldaş, artık bazı şeylerin yapılması gerektiğini, Başkan Apo'nun bulunduğu koşullardan kurtarılabilmesinin tek yolunun özgürlük saflarında yer almakla olabileceğine karar verir. ve 1999 sonbaharında dğlardaki yeni yaşamdaki yerini en güzel, en anlamlı biçimde aldı. Rebaz yoldaş dağlardadır artık...

Rebaz yoldaş genç yaşta katılmıştı özgürlük yürüyüşüne. Güler yüzüyle, coşkusuyla arkadaşların gönlünü kazanmıştı hemen. Sorular soruyordu durmadan. Öğrenmek istiyordu. Neyin nasıl olduğunu, neyin nereden geldiğini öğreniyor, öğrendikçe bilinmezliğin derinliklerine dalıyor, aydınlanan bilinci nefes almasını sağlıyordu o derinlikte. Anladıkça da daha da yapmak istiyordu. Yaşama daha canlı katılıyor ve çizginin amansız savunuculuğunu yapıyordu. Şehit arkadaşların anısını yaşatmak ve onlar gibi yaşamaktı tek amacı. Bunun için ne gerekiyorsa yapacaktı hiçbir şeyden çekinmeden.

Uzun bir yola girdi Rebaz yoldaş. 2002'de Erzurum'a gitmek için yola çıktığında çetin doğa buna izin vermedi. Ama Rebaz yoldaş yine yılmadı. Yasaklı toprakların her yeri aynıydı O'nun için. Serhat eyaletinde kaldı. Nereye giderse gitsin araziye, yaşama hemen adapte oluyordu. Sanki yıllardır oralardaydı, sanki buralar O'nun doğup büyüdüğü topraklardı. Burada araziye hemen hakimiyet sağladı. Ve arkadaşların yol göstericisi oldu.

Yasaklı topraklarda yaşamak her şeyden önce bir disiplin işiydi. Rebaz yoldaş da disiplinli hareket ediyor, keyfi davranmıyor ve bulunduğu yerde buna da izin vermiyordu. Bu toprakarda daha çok iş yapabilmenin yolu kurallı olmaktan ve gizli hareket etmekten geçiyordu. Rebaz yoldaş da hem kurallara dikkat eder hem e gizliliğe önem verirdi. Kurallara uymayanları eleştirir, ama eleştiri-

lerinde asla karşısındakini kırmazdı. Eleştirileri yapıcıydı, üslubu ikna ediciydi.

En çok da eylemlere katılmak istiyordu. Bunun için ısrar ediyordu. Başaracağını biliyordu. Kendine sonsuz bir güveni vardı Rebaz arkadaşın.

Bir eylemin planlaması yapıldı, bunun için düzenlemeye gidildi. Rebaz arkadaş da yerini alacaktı bu eylemde. İçi içine sığmıyordu O'nun. Kalanlarla vedalaşıp bitmek nedir bilmeyen patikalara düştüler.

2004'ün baharıydı, uzun yollar yürüdüler. Ağrı'dan Çemçe'ye, Çemçe'den Şenkaya'ya kadar az dinlenip çok yürüdüler. Şenkaya dağları çok yüksekti ve adına 'Allah û Ekber' denilen dağlardı bunlar. Geniş yaylaları ve sert bir arazisi vardı. Rebaz yoldaş buraya geldiği anda arazinin güzelliğine vuruldu. Tarifi imkansız bir doğa harikasıydı buranın arazisi. Her gün yeni yerler keşfediyorlardı. Yeni yerleri keşfettikçe daha çok bağlanıyordu Şenkaya'ya. Ama Çemçe'ye dönmek zorundaydılar. İstemeyerek de olsa geri döndüler. Geri döndüler ama yaptıkarı yetmiyordu. O daha ve daha çok şey yapmak istiyordu. Bunun için bir kez daha yola çıktı. Yanında Rojhat, Deniz ve Kemal arkadaşlar da vardı.

Pusu kurup, işgal edilmiş topraklara sinen işgal kokusunu silmek, gölgeleri çekip almak istiyordu bu güneş sarısı toprakların üzerinden.

İçinde yanan ateş nasıl da tutuşmuş gürleşmişti birdenbire. Vermiş olduğu sözü yerine getirmenin heyecanı gürleştirmişti içinde yanan ateşi. Ama ölümün soğukluğu vadiye yayılmıştı. Ölüm gölgelerin ardına saklanmıştı. Bir pusuda yatıyordu. Onlar gülümseyerek nice pusulardan geçmişlerdi. Ölümü yenmişlerdi. Yüzleşmede hep kazanan kendileri oldu. Ama bu kez ölüm yüzleşmiyordu, gizleniyordu. Ama onların bildiği kavga yiğitçeydi. Onların kanununda yüzleşmek vardı. Ama şimdi namertliğin kol gezdiği bir zaman dilimiydi. Onlar yine de mertçe savaşacaklardı, savaştılar da. Ölümü direnişleriyle alt ettiler bir kez daha.

Rebaz heval 1981 sonbaharında doğmuş, 1999 sonbaharında parti saflarına katılmış ve 2004 sonbaharının sarı yaprakları hüznün melodisini çalarken, üç yoldaşıyla bahar mevsiminden bir demet kır çiçeği olmuşlardı.

Ve artık güneşin ardına bakacak gözleri vardı Rebaz ve üç yoldaşının. Ve artık içindeki ateşi karlı zirvelerde söndürme zamanı gelmişti.

Mücadele arkadaşları

Ülke yürekli yoldaşın ardından

Şimdi yol eylediğin dağlarda yürürüm yoldaşım, rüzgar olup estiğin uçurumlara vurulurum. Bir sözümüz vardı seninle; zaferlerde buluşacaktık. Ondan, hiç vedalaşmadık seninle ve yine ondan seninle hiç kavuşma umudumuzu yitirmedik

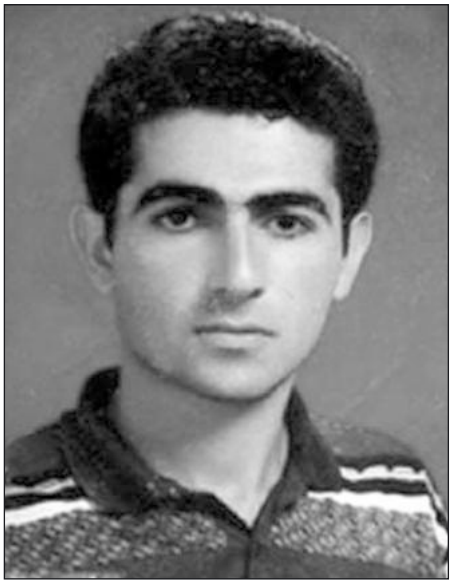

Adı, soyadı: **Lokman VURAL**
Kod adı: **Kemal JAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Kızıltepe 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Kızıltepe**
Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 2004 Dörtyol/Hatay**

Kirletilmemiş şafaklarla doğan günde gözlerinden öptüğümüz dağların zirvesinde, alnından baharı kokladığımız göğün mavisinde mayın patlamasını da bastıran suskun bir gerilla gülüşü duyulur.

Ve sabahın umut sofrasında bağdaş kuran gerillalar, hep bu gülüşle güne gözlerini açar... Kemal'in gülüşü rojbaşa kaldırır bizi. Kemal, mücadeleye çağırır bizi...

Yelkenleri göklere çekip, bütün toyluklarımızla kendimizi bulmak için yaşam denizine açıldığımız kurak limanlarda tanışmıştık ülke yürekli yoldaşla.

Anlaşılamamaların gençliklere kurşunlar sıktığı çağlardı o devrik zamanlar...

Devrimin coşkusuyla, mücadele sevdasının bizi kurak çöllerde yürütecek kadar bedenlerimizi sardığı vakitlerde, Güle'nin bizi tanıştırmasıyla başlamıştı ülke yoldaşlığımız.

Okul sıralarında bize öğretilmeye çalışılan 'vatan-millet-sakarya" edebiyatına inat, sosyalizm, Apoizm ve insanlığın kurtuluş yolunu sonsuz bir doğru çizgide anlatmaya çalışmıştın daha ilk tartışmamızda.

Bizi kendimizle buluşturmaya, gerçekliğimizi bize tanıtmaya ve anlatmaya koyulmuşken ve ben hep O'nun anlatmasını beklerken, bir gün gelip de anlatacağım hiç aklıma gelmemişti O'nu...

Anlatma sırası bende bu defa. İşte böylesi anlarda, keşkelerimden oluşan bir özlem bulutu kaplıyor yüreğimin yağmalanmış göğünü. Anlatabilir miyim bir ülke yürekliyi, bilemiyorum?

Hakkı verilememiş zamanların geçit vermediği bu dağlarda hangi sözcüklerin sınırı belirleyebilir ki yürek özlemlerini... İçimizde büyüttüğümüz dağ özlemlerini fakir bir sofrada sunamamışken birbirimize, uçurum boylu patikalarda nefesimiz kesilircesine ardı sıra yürümemişken gerilla yürüyüşünde, aynı mevzide çarpışıp siper olamamışken yoldaşa gelen ölüm kurşununa, nasıl yazabilirdim bu yiğidin şehadetini. Gerilla yıllarımın beni farkında olmadan olgunlaştırdığı zamanları anlatamamışken, her dağın ardında bulduğum yeni yoldaşlarımın yüzündeki Kemalleri Kemal'e anlatamamışken, nasıl ardından elim tutacaktı kalemi!

bir avuç
mavilikte umut,
gökyüzünde
öyle demişti
eskiyen takvim
yaprakları iken
zaman

bir bir eksildiler
ömrümüzden
kimi bir gece akti
kimi seher
mahmurlukta
nasıl anlatmalı ki
onların öykülerini

Birlikte büyüdüğümüz kentin sessiz isyanlarını, çocuk gözlerimizle birlikte oyun oynadığımız sokaklarda bırakıp ne onlarla ne de kavgalarımızla vedalaşmadan dağlarda buluşmaya yeminliyken, ikinci bir vedasız gidişi kaldırabilir miydi yüreğim! Yasakların gençliğimize mayınlı teller ördüğü; tuzakların, pusuların bizi beklediği o eylem dönüşlerinde, bizi geçirdiğin yazın terini ve tozunu bırakmamış kış sokaklarında fark etmiştim cesaretini, yiğitliğini. Yürüyüşlerimizde en önde olanımız, sloganları ilk haykıranımız, eylemlerimizin en aktif uygulayıcısı ve okul grubumuzdan ilk şehadete ulaşanımız...

Yüküm ne kadar da ağır, bilemezsin. Anan bana sormaz mı; yiğidim, ülke yürekli yoldaşın nerede, demez mi? Ona nasıl diyebilirim, 'bir mayının kıyameti koparan patlamasında yitirdik Kemal'i' diye.

Vedasız ayrılıp, dağlarda buluşma yeminini verdiğimiz günün üzerinden çetin mücadeleli yıllar geçmişti. Seni daha gerilla elbiseleriyle görememiştim. Uzak yerlere, Agitlerin diyarına, Botan'a gidecektin. Gerillacılığın en hızlı ve en acımasız şekilde yürütüldüğü o tarih kokan, insan sesinden, çocuk gülüşünden mahrum bırakılan dağ köylerini adım adım gezecektin. Ve bir yaz akşamı sabır taşı olan ateşin başında sessizce otururken, senden bir haber almıştım. Bana şiirlerini göndermiştin.

Yıllardan sonra senden şiirli bir merhaba almıştım. O gece kaç defa okudum o şiirleri, hiç hatırlamıyorum. Gelen yoldaşlarım seni anlatmışlardı bana, gerilla halini... Hala o mütevazı, fedakar, çalışkan ve mağ-

rur çocuktun. Ne çok gurur duymuştum seninle bir bilsen. Bir özgürlük bulutunun ardı sıra ülkenin doruklarına doğru yol alırken, uğursuz bir mayının parçaları delebilir miydi yüreği ülke olan yoldaşımın bedenini.

Şimdi yol eylediğin dağlarda yürürüm yoldaşım, rüzgar olup estiğin uçurumlara vurulurum. Bir sözümüz vardı seninle; zaferlerde buluşacaktık. Ondan, hiç vedalaşmadık seninle ve yine ondan seninle hiç kavuşma umudumuzu yitirmedik. Biliyorum, ölüme söylenecek sözler yoktur bizde, ama şehide verilecek sözlerimiz çok...

Sana söz Kemal yoldaşım, bir gün mutlaka yüreğindeki ülkeyi özgürleştireceğiz, bir gün mutlaka başaracağız, bir gün mutlaka yeniden sıcak bir merhabalaşmayla buluşacağız seninle.

Mücadele arkadaşları

en kahpe acılara çatıp da gelmişim
öfkeliyim, kinliyim
ve biraz da yorgun
yüreğim çığlıklara gebe
yüreğim bir yanık sevda
türküsü çağırır
fırtınalı, özlemli, ağır…

ateşten kararmış
demliği indir hele
bir de tabakadan bir tütün sar
Muş tütünü içersin bilirim,
halisinden ipek gibi

bu dağları ne de beter severim
silahlarımızla
namusladığımız eldeğmemiş
o vahşi bakir güzelliğini
ne de çok
ana rahmidir bize dağlar
sallanırken Türk'ün,
Arap'ın, Rum'un kılıcı tepemizde

bak mavzer mavzer bakışlım,
iyi bak
o çocuk ellerim yok artık
ellerim iki vokan
namlusunda silahımın
ipek saçlarım ilmeği hain,
çiyan düşmanın
işte gördüğün gibi
savaştıkça güzelleşiyor kadın
Yok, yok!
sen demesen de, ben bilirim
anlatmadı kalemim sana
kavgamı, kavgamızı
gelsin de abidin çizsin
Bu kavganın resmini!

Beritan (Gülnaz Karataş)

Vurulduğunu duydum bugün

"Gidiyorum, görmeyi çok isterdim ama olmadı" diyorsun mektubunda. Ya ben... Seni görmeyi ne de çok isterdim bir bilsen

Adı, soyadı: **Abdullah M. XER**
Kod adı: **Anter**
Doğum yeri ve tarihi: **Tırbespi 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Avrupa**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Eylül 2004, Bilgeç alanı/Ovacık Dersim**

Sevgili yoldaşım Anter

Zap'ın derin vadisinde, güneşin kızıllığa bürünüp dağların doruklarını kutsadığı, incecik bir esintinin sararan yaprakları bilinmeze doğru savurduğu, Zap suyunun fısıldayışlarını dinlediğim bu akşam üstünde Dersim dağlarında vurulduğunu duydum. Gerçek isminin Abdullah olduğunu da bugün öğrendim. Sonra sana bu mektubu yazmaya başladım. Şu anda keşkelerin kuşatması altında yazıyorum sana. Bütün keşkelerim sana, siz gidenlere dair.

Zap'ı görmüş müydün, bilemiyorum. O derin vadi içinde usulca akışını görmeni, fısıltılarını dinlemeni ne de çok isterdim. Zap suyu herkese bir şeyler fısıldar, bir şeyler anlatır. Herkese anlatabilecek kadar çok hikayesi vardır Zap'ın.

Onun kıyısına oturunca insan, binlerce yıllık aşıkların seslerini, onun sularına gönül kaptıranların sözlerini duyar. Baktıkça, o akıntının içinde yüzler gelir, yüzler geçer... Her yüzün bir hikayesi vardır. Hepsini dinlersin. Hikayeler anlatır Zap, kayalara çarpan dalgalarının fısıltılarıyla... Bizlerin bir, onun sayısız hikayeleri. Bir çığlık olup akıp gidenlerin hikayesini anlatır en çok. Onların umutlarını, yarım kalmış hayallerini, gülüşlerini, son sözlerini. Hikayeleri sondan anlatır Zap. Çünkü son nefestir Zap.

Bir akşamüstü onun kıyısına oturduğumda, çok eskilerden bir arkadaşı dinlemek istercesine ben susmuş, sessizliğe gömülmüş nehrin sesini dinlemekteydim. Zap'ın her zaman anlatacak çok şeyi vardır dinlemek isteyenlere... Ama nehrin bu akşam üstü bana seni anlatacağı aklımdan geçmiyordu. Nerede karşılaşmışsınız bilemiyorum. Herhalde çok uzaklarda bir yerde, onun henüz küçük bir derecik olduğu bir yerde sularından içmişsin, binlerce gerilla gibi terli yüzünü onunla yıkamışsın.

O seni tanıyor... Vurulduğunu onun kayalarında yankılanan sözlerinde duydum. Sessizce fısıldadı... Anter vuruldu...

Nereden nereye Anter yoldaş... Gitmeden önce bana yazdığın mektubun geldi aklıma.

Yeleğimin iç cebinde saklı durur hala. Arkadaşlarımın yazdığı yazıları her zaman saklarım. Güzel bir duygudur onların sararmış kağıtlarda kısa satırlara sığdırmaya çalıştıkları özlemleri, umutları, sevgileri anlatan sözlerini saklamak. Bir küçücük kağıda kaydolan, zamanın rüzgarında savrulmayan o dirençli kelimeleri yanımda taşıdıkça büyük bir huzuru yaşarım.

O yazılar benimle olduğu sürece, mesafeler ne olursa olsun arkadaşlarımla birlikte olduğumu hisseder, sanki onlar yanı başımdaymış gibi yaşarım. Bir hata yaparsam, bir yetersizliği yaşarsam, cebimde bir mengene gibi beni sıkıştıran o yazılar varlığını hissettirir bana. Bir vicdan olur onlar benim yeleğimin iç cebimde. Yazılan yazılar ne kadar çoğalırsa, bu yazılara, bu arkadaşlıklara layık olma gerekliliği kaçınılmaz olur hayatımızda.

Elimi cebime attığımda yazılar orada duruyordu. İçinden seninkini çıkardım. Katlanmış ve yol yürüyüşlerindeki terrim ile ıslanmış, mürekkebi de biraz yayılmıştı. Ama yazıların hala okunur haldeydi. Zap'ın fısıldayışları içinde okumaya başladım. Bu sırada Zap sessizleşti, senin sesine, sözlerine kulak verdi ben konuştum, durdurak bilmeden seni anlattım.

Zap aynı zamanda iyi bir dinleyendi. Herkesi büyük bir ilgi ile dinlemesini bilir. Biz insanlar belki her şeye tahammül etmeyi beceremeyiz, ama o eşsiz yeşil sularına her şeyi ve herkesi sığdırmasını bilir. Zap'ın kalbi herkese açıktır...

"Gidiyorum, görmeyi çok isterdim ama olmadı" diyorsun mektubunda.

Ya ben... Seni görmeyi ne de çok isterdim bir bilsen. Geçip gittiğini duyunca nasılda üzülmüştüm. Birkaç saatlik mesafeyle birbirimizi görememiştik. Şimdi Zap, bütün huzuru ile yanı başımda akarken, yine aynı duyguları yaşıyorum. Yüzün beliriyor Zap'ın yeşil sularında.

O bembeyaz saçlarını görüyorum. Arkadaşlar nasıl takılırdı sana, yaşlanmışsın diye. Ama sen bunun ırsi olduğunu bir tek bana söylemiştin. Gözlerinin içine bakınca insan farkederdi nasıl da genç olduğunu. Parıldayan gözlerin aydınlatırdı gencecik yüzünü. Onlara gülerdin ince bir tebessümle.

Adın neden Anterdi, onu da uzun zaman merak etmiştim. Ne kadar sorduysam bir türlü söylememiştin. Bu akşamüstü Zap onu da anlattı. Anter kabadayı an-

lamına gelirmiş. Çocukken çok kavga edermişsin. Eve bir kez olsun kavgasız gelmezmişsin. Bu nedenle sana Anter demeye başlamışlar. Sen kavga ettikçe, meydan okudukça bu isim yerleşmiş hafızalara. Artık bırak dışarıdaki insanları, evdekiler bile unutmuşlar gerçek ismini ve onlar da Anter diye seslenmeye başlamışlar sana. Dağa gelince de devam etmiş bu isim. Herhalde sende çok sevmişsin ki, sürdürmüşsün bu isimle yaşamayı.

ŞJiyan (Zeynep Erdem) Anter (Abdullah M.Xer)

Ama gerçeği söylemek gerekirse Anter, biz hiç görmedik bu kavgalarını. Bırak kavga etmeyi bir kez tartıştığını bile duymadık arkadaşlar içinde. Yahu, hiç kızmazdın bile... Aşk olsun, ne büyük bir mütevazılık içinde yaşadın içimizde. Arkadaşların gönlünde bu alçak gönüllülüğün ile taht kurmayı başardın. Demek kavganı Dersim dağlarına saklıyordun. Hem de ölümüne kavga edeceğin anı bekliyordun. İşte bütün bunları usulca akan o deli nehir anlatıyor.

Zap fısıldıyor seni... Seni yeterince tanıyamadım sevgili yoldaş. Ama o fırtınalı sonbaharı birlikte yaşadık. Bin yılın başlangıcındaki o fırtınalı sonbaharda, Güney savaşında birlikteydik. O buz gibi gecelerde birbirimizi tanımadığımız halde birbirimize sokularak uyuduk. İsimlerimizi bile bilmeden birbirimizi soluğumuz ile ısıttık. O bir parça ekmeği, o bir tutamlık tuzu önce birbirimize uzattık. Birbirimizle böyle tanıştık ve birbirimizi böyle sevdik...

Şimdi yazın ellerimde. Dersim'e yol almadan kısa bir süre önce yazdığın yazıya bakıp bakıp seni özlüyorum bütün yakıcılığıyla. Tırbespi'den Dersim dağlarına uzanan yolculuğunu hayal etmeye çalışıyorum. Ülkemizin, halkımızın, davamızın pazara sunulduğu bu çağ başlangıcında yalçın kayalıklarda yürüyen bedenini, karanlık gecelerde terleyen ateş gibi göğsünü, o derin soluğunu getiriyorum gözlerimin önüne. O bilmediğin coğrafyalardaki heyecan içindeki bakışlarını düşlüyorum.

Bu çağa, bu pazara, bu alçaklığın tarihine meydan okuyan o küçük Anter'i düşlüyorum, o küçük dev adamı, o küçük kabadayıyı... Bir arkadaşın senin için söylediği gibi, 'O beyaz saçlı küçük bilge'yi düşlüyorum.

Hayallerimize sahip çıktın Anter... Aldatmanın pervasızlaştığı şu bin yılın başlangıcında, bir halkı savunmak nasıl olur hepimize gösterdin. Sadakat nedir, bir halka nasıl

sadık kalınır bize işaret ettin, yol gösterdin.

Anneni, Tırbespi'deki o yaşlı kadını düşünüyorum. Belki henüz öğrenmemiştir beyaz saçlı Anter'inin vurulduğunu, kanlar içinde toprağa düştüğünü. Belki de çıkıp geleceğin, ona sarılacağın günün hayalini kuruyor her akşamüstü. Ama çok uzaktaki analar, kendi oğullarına ağlarcasına ağlıyorlar şimdi senin başucunda, gözyaşları ile ıslattılar gömüldüğün toprakları...

Çok uzakta, isimlerini bile bilmediğin insanlar için vurulmayı, ölmeyi bildin. Çok uzakta ismini bile bilmeyen insanlar kanlar içindeki bedenine dokundular, kucakladılar... Güney'de büyümüş, Avrupa'da olgunlaşmıştın Anter, ama Kuzey'de vedalaştın yaşamının en verimli çağı ile.

Güney'in topraklarında doğmuştun Anter, ama Kuzeyin topraklarına gömüldün. Yüzlerini bile görmediğin insanların ellerinde sevgiyle sarıp sarmalandın.

Bütün çorak diyarları sulayan, bütün çöllere akan, kurumuş kalpleri ferahlatan bu nehir değil mi? Seni ona bırakıyorum. Dağlara hiçbir zaman yüz çevirmeyen akarsular kalplerimizin çölünü ferahlatır. Ve en güzel nehirler anlatır sularında beyaz saçlarını ıslatan o gencecik insanı...

Bu yüzden binlerce yıldır akan ve binlerce yıl akacak olan Zap'ın sularına, o yeşil nehre bırakıyorum gözyaşlarımla ıslanan el yazılarını...

Mücadele arkadaşları

Kulağında karanfil
taşıyan halkımın
oğulları
Atlanın gidiyoruz
Buğulu bir şafak vakti
yeniden düşüyoruz
yollara
Eski zamanlarda
olduğu gibi
Dersimiz tarih
Unutmayın
kaldığımız yeri
yenilmedik daha

Ekim ayı şehitleri

Görüyorsun işte küçük adamları
Köhnemiş silahlarıyla saldıran sana
Kimi tutsak düşmüş kendi dünyasına
Kimisi düpedüz halk düşmanı
Diren öyleyse, diren, yılma
Yürüt daha bir inatla kavganı
Yıkılma sakın geçerken günler
Yaralayarak gençliğini
Onurlu, güzel geleceklerin
Biziz habercileri düşün ki
Ve halkın bağrında bir inci gibi
Büyüyüp gelişmektedir zafer

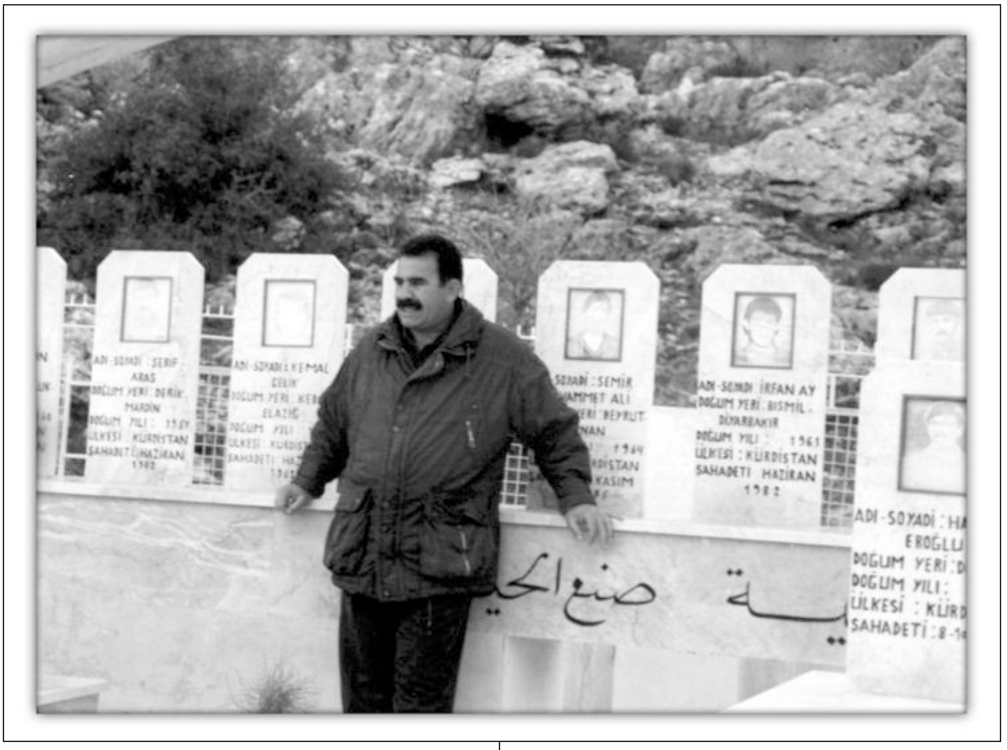

"Gösterilen cesaretin ve direnişçiliğin büyük şehitlerimizin kanı pahasına gerçekleştirildiğini biliyorsunuz. Artık bunlar tarihe mal olmuş gelişmelerdir. Bize düşen görev, bunların sonuçlarını ilki gibi, devrimin ikinci yarısını tamamlamakta kullanmaktadır. Bunlar, hem arzulanan hem de etle tırnak gibi direniş şehitlerimizin anılarına bağlılığın bir gereğidir.
Kahramanca direnişlerimizde, her militanımızı doyuracak,
onu katbekat yükseltecek her şey vardır. Eğer yaşama istediği varsa
körü bile aydınlatacak, yüreği zift bağlamış olanı dahi
soylu yaşam için çalıştıracak her türlü değer vardır"

Önder Apo

Kavgada en öndeydi hep

"Onurlu insanlar, heybetli ve güzel insanlardır. Arkadaşım, seni Başkan Apo 'nun iyi bir savaşçısı olarak kutlar, yaşamında başarılar dilerim"

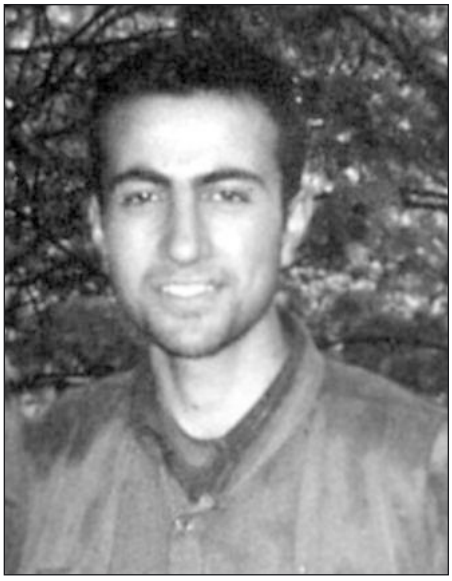

Adı, soyadı: **Kadri KÖMÜRCÜ**
Kod adı: **Rohat**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ekim 2004, Ovacık/Dersim**

Amed'in Batıkent meydanından bahar taşıyordu. Bir Newroz günüydü. Bahar çiçekleri gibi giyinmişti kadınlar, kesk û sor û zerlerle kuşanmışlardı. Gençler sağanak yağmura aldırmadan halay çekiyordu. Meydanın tam ortasında büyük bir ateş ve şehrin üstünü örten duman koca bulutların rengini daha da karartıyordu.

Duman, kızılderililerin eskiden birbirlerine ulaştırdıkları bir savaş çağrısı misali göğe yükseldikçe, meydana akıyordu binler. Böyle bir günde durmak, göğe yükselen kara dumanı, rengarenk giysileri içindeki insan denizini görmemek, her yana taşan bahar seslerini görmemek, duymamak için kör ya da sağır olmak da para etmiyordu. Yüreğiniz, gözleriniz kapalı olduğu halde en ince bir çatlaktan sızan hınzır bir sevinçti o gün Newroz.

Kendi bayramını bütün sesleri, renkleri ve sloganları ile şenlendiren halkın coşkusu düşmanın öfkelenmesine, yabancı gazetecilerin de hayretler içinde kalmasına neden olmuştu. Hepsi bu büyük coşkunun nedenini anlamaya çalışıyordu. Binlerce insan el ele girmiş, yeri göğü inleten davul zurna sesleri ve kadınların zılgıtları eşliğinde halay çekiyordu. Alanın dört bir yanından alkışlar eşliğinde slogan sesleri yükseliyordu.

Güvenlik güçleri, bu güzel günü nasıl bozacaklarının hesapları içine girmişti. Ama o gün her bir Kürt'ün yüzü biraz Mazlum'du, biraz Zekiye. Her birinin yüzünü yaktıkları özgürlük ateşi aydınlatıyordu. Meydanda en çok dikkat çekenlerden birisi de gerilla kıyafetiyle kuşanmış, beyaz güvercin dağıtan bir gençlik grubuydu. *"Dişe diş kana kan seninleyiz Öcalan"* sloganlarıyla tüm meydanları dolaşıp dost ve düşmana mesaj veriyorlardı. Avazları çıktığınca haykırıyorlardı. Barışa davet içindi bütün çabaları. Kürt ve Türk halkının kardeşçe, bir arada yaşayabilmesi içindi ellerindeki beyaz güvercinler.

Grubun en önünde kara gözlü, esmer tenli, sempatik bir genç vardı. Boğazını yırtarcasına herkese sesleniyor, duruşuyla, biz de varız diyordu. Duruşuyla

insanın inancını biliyordu, cesaret veriyordu, umut dağıtıyordu.

Büyük umutlar vaat ediyordu. Tüm kameralar ve fotoğraf makineleri O'na dönmüş, büyük bir ilgiyle çekim yapıyordu. Polisler kendi arasında, 'bu veleti temizlemeliyiz, yoksa ileride başımıza bela olacak' diye tartışmaya başlamışlardı. O, halk gözünde geleceğin teminatı; düşmanın gözünde ezilmesi gereken bir baş belasıydı. Adı Kadir Kömürcü.

Silvan doğumlu orta halli bir ailenin çocuğuydu Kadir. O, yaşamı boyunca dostunun sadık dostu, düşmanının baş belası olmuştu. Derken Newroz kutlamaları bitmiş, gençler Diyarbakır Cezaevi'ne doğru yürüyüşe geçmişti. Tansiyonlar en üst düzeye fırlamıştı. Kadir, yine en öndeki yerini almıştı. Her zaman en önündeydi serhildanların. Bu arada, panzerler ve çelik elbiseli polisler halkın üzerine sürülmüştü. Kadir, ne polislerin taştan bir heykel gibi duygudan yoksun yüzlerine ne de silahlarına, coplarına ve panzerlerine aldırmadan intifadadaydı. Sonrası polislerin kaba gücüyle cesur yüreklerin dövüşüydü. Polisler onların üzerine mermi sıkarken, onlar inançları ve ellerindeki taşlarla karşılık veriyordu. Yılmadan dövüştüler. Zaten onlara yakışan da buydu.

Akşama kadar temposunu düşürmeden düşmanı taşlamış, karanlıkla beraber toza dumana karışıp profesyonel bir gerilla gibi geri çekilmişti. Bu tarzı, bütün yaşamına ve eylemlerine damgasını vuracaktı. Bu, Kadir'in ilk büyük eylemiydi. Gerisi, sonu gelmeyen aralıksız eylemlerdi. Kadir bir yandan ailesini geçindirmek için çalışırken, diğer yandan halkının özgürlüğü için bıkmadan ve yorulmadan koşturuyordu.

Kadir demek, eylem demekti. Nerede eylem varsa bilin ki orada Kadir vardı. Arkadaşları ile buluştuğunda, ilk söylediği söz, 'nerede eylem yapalım'dı her zaman. Olmadık yerlerde inisiyatifini kullanıyor, eylem çıkarıyordu.

Cumhurbaşkanı ve genelkurmay başkanı Amed'e geldiğinde, karşılama alanına asker ve polis aileleri doldurulmuş, yoğun güvenlik önlemleri alınmıştı. Böyle bir anda eylem yapmak tamamıyla bir çılgınlıktı. Ve bu çılgınlığı ancak Kadir arkadaşın gözükara eylemci ruhu yapabilirdi. Tören alanına eylem gruplarını bir biçimde örgütleyip sokmuş ve gelenleri barış sloganlarıyla karşılamıştı.

Yine Diyarbakırspor'un birinci lige çıktığı gün, halkı örgütleyip sabaha kadar serhildan şarkılarıyla halay çektirmiş, Diyarbakırspor'un yeşil kırmızı bayrağı arasına

ERNK bayrağını ustalıkla yerleştirmişti. Korku nedir bilmeyen bir yürekti Kadir.

1 Mayıs işçi bayramı kutlamaları için 24 yıl aradan sonra Türkiye ve Kürdistan'da ilk defa beş yüz bin kişi toplanmıştı. O gün miting alanı 'bijî Serok Apo' sloganlarıyla inlemişti. Kadir arkadaşlarıyla birlikte meydanın ortasında kule yapmış, en üse de kendisi çıkmıştı. Her zaman yanında taşıdığı siyah beyaz kefiyeyi polis kameralarından korunmak için yüzüne sarmış, Önder Apo'nun dev bir posterini açarak meydana hitap etmişti. Posterin açılmasıyla birlikte sloganlardan ve zılgıtlardan yer gök inlemişti.

Bunlar Kadir'in eylemlerle dolu yaşamından sadece birkaç örnek. O'nun hayatı hep kavgaydı. Gaffar Okan katledildiğinde, cenaze törenini serhildana çevirmiş, sıradan konserleri miting alanına döndürmüş, hatta belediyenin açmış olduğu normal bir köprüyü bile ateşli bir yürüyüşe çevirmişti.

Kadir, serhildanlarda büyümüştü, hep en önde yerini almıştı. Yüreği ise hep özgürlük dağlarına dönüktü. Gündüzleri serhildan alanlarında, geceleri rüyalarında ise dağlarda bir gerilla olarak kavgasının en özlenen, en onurlu yerinde nefes alıyordu. Rüyalarının mekanına gitmeden, meydanlardaki hiçbir eylem O'nun ruhundaki çelişkileri çözemezdi. Varsın serhildanlar öncüsüz kalsındı.

"Rüyalarının mekanına gitmeden, meydanlardaki hiçbir eylem O'nun ruhundaki çelişkileri çözemezdi. Varsın serhildanlar öncüsüz kalsındı. Ne de olsa yine yüreğini dağlara kaptıran bir deli yürek çıkardı Amed'in yoklukla, zulümle erken tanışmış çocukları arasından"

Ne de olsa yine yüreğini dağlara kaptıran bir deli yürek çıkardı Amed'in yoklukla, zulümle erken tanışmış çocukları arasından.

Gün gelip çatmıştı. Kadir'in yaşı yirmiye dayanmıştı. Durmadan askerliğe çağırıyorlardı Kadir'i. Askerlik yapmayı kendine hakaret olarak görüyordu. Bunu yaparsa, sloganları boğazını yakan bir ateş olacaktı, meydanlarda açtığı bayraklar kefeni olacaktı. Halkının coşkusuna, taleplerine hep katliamlarla cevap veren, tam yirmi sekiz isyanı bastıran, ana karnındaki bebekleri bile süngüleyecek kadar pervasızlaşan bu sisteme hizmet etmeyi kendisi için büyük onursuzluk sayıyordu. İnandığı değerlere, yüreğine ihanet olacaktı. Alanlardaki mağrur, cesur, atılgan militan duruşuna yediremiyordu bunu. Kesin kararlıydı, kesinlikle askerlik yapmayacaktı.

Ailesinin yaşadığı onca sıkıntıya rağmen, 5 Eylül 2001 tarihinde Dersim'in kızıl dağlarına ulaştı. Serhildanların Kadir'inden dağların Rohat'ına yeni bir hikaye başlamıştı. Geçmişle yetinmeyen, ileri, hep ileri zafere kadar şiarıyla yürümeyi hedef almıştı. Daha ilk yılında, ustaca bir sızma eylemine katılmış, düşmanı kalbinden vurmuştu.

Heval Rohat gerillada ciddi bir eğitim almamasına rağmen, on yıllık gerillaymış gibi olgundu. Yeni savaşçı olduğu hiç belli olmuyordu. Hiçbir iç ve dış sorunu kendine dert etmeden kendini sonuna kadar zafere kilitlemişti.

Bu duruşuyla büyük bir saygınlık yaratmıştı. Yaşamı boyunca duyarlı, sorumlu, parti yaşamını sahiplenen, cesur ve fedakar bir yoldaş oldu. Duruşu, çevresine büyük umutlar veriyordu. Sanki bir efsaneydi. İnsanlığa sevgisiyle Hz. İsa'ya, direnişiyle Sokrates'e, bilgeliğiyle Zerdüşt'e, sevdasıyla Derveşê Abdê'ye, bağlılığıyla Aziz Paola'ya ve askeri duruşuyla da Che Guvera'ya benziyordu. Hedefi her zaman Başkan Apo'nun yaşam tarzına ulaşmaktı.

Batı Dersim'de bulunan bir arkadaşına

gönderdiği bir mektupta şunları yazmıştı: "*Onurlu insanlar, heybetli ve güzel insanlardır. Arkadaşım, seni Başkan Apo'nun iyi bir savaşçısı olarak kutlar, yaşamında başarılar dilerim.*" Bu sade cümlelerle yoldaşına olan sevgisini ve güvenini anlatmıştı. Zaten öyle uzun, şatafatlı sözler söylemeyi de yazmayı da bilmezdi. Ama konuştuğunda ya da bir iki satır bir şey yazdığında da insanı amacıyla kilitleyecek kadar öze dokunurdu.

O'na her baktığımızda şaşardık. Partiye katılana kadar bir fanusun içinde yaşamışçasına temizdi. Bir gerillada olması gereken bütün erdemler O'nun kişiliğinde hep vardı. Sanki başka dünyadan gelmişti. Sınıflı toplumun özelliklerini almamıştı. PKK'nin derin ruhunu yaşıyordu.

Son olarak Ekim ayında yaşanan amansız çatışmada her zamanki gibi cesurca savaştı, yine en öndeydi. O amansız çatışmada, sonbaharın renkleri arasında kahramanca şehit düştü. O'na da yakışan böyle bir şehadetti zaten. Şehadeti, bütün haber bültenlerinde dillendirilecek kadar etkide bulunmuştu düşmanın üzerinde. Yaşamıyla olduğu gibi şehadet biçiminiyle de en büyük etkiyi yarattı. Rohat aynı zamanda 1 Haziran hamlesinin nasıl karşılanması gerektiğinin mesajını vermiştir.

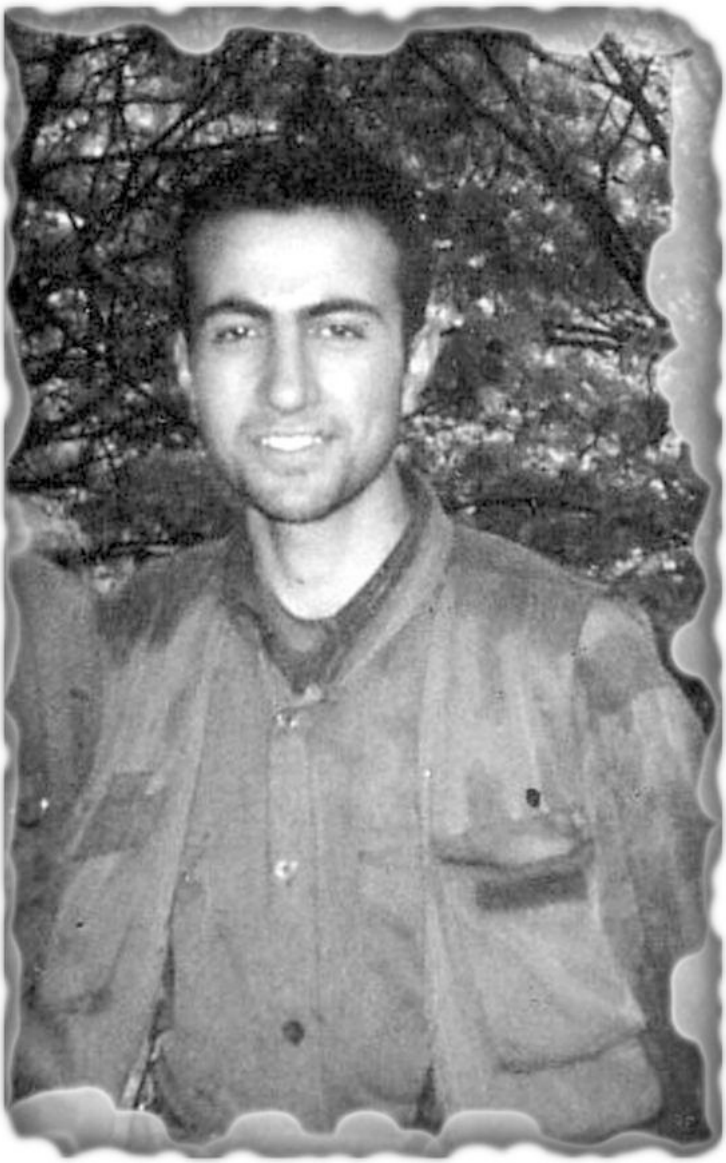

Dersim'deki savaşçı güçlerine nasıl savaşılır sorusunun cevabını verdiği gibi, Başkan Apo'nun 'kendini savunmayı bil' ilkesine de sonuna kadar uymuştu.

Ordulaşmaya, askerileşmeye, savaşa yaklaşımı örnek iken, yaşamıyla da yeniden partileşme örneği idi.

Biliyorum ki seni eksik anlattım heval Rohat, seni anlatabilecek kelimeleri bulamadım belki, ama seni sonuna kadar takip etme sözünü veriyoruz hep bir ağızdan.

Senin ve tüm şehitlerimizin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz ve size layık olacağımızın sözünü yeniliyoruz.

Mücadele arkadaşları

ey Dersim'in gözbebeği
ey uygarlığın beşiği
ey Munzur'un anası
ve ey göklerin sevdası
ey Kutudere
belki hiçbirini kabul etmemiş
belki özgürlük savaşçılarına
mekan olmuş
en zorlu günlerde şaha kalkmış
belki de zulme meydan okumuş

ey soylu Kutudere
çakalların korkulu rüyası
soysuzların cehennemi
ve yiğitlerin meydanı Kutudere
38'den günümüze
Seyit Rızalardan Tekoşine
en son Rohatım vuruldu
kalleşçe
hem de severken seni ölümüne

oysa ne düşleri kaldı geride
zafere yürüyecek büyüdüğünde
kahpe kurşun bedenini delse de
son nefese kadar
direndi seninle
çekmeden elini tetikten
kapatır gözlerini hızlı ve sessizce

sana and olsun Kutudere
Kadirim rahat yatacak şehitlikte
başımızı da versek önünde
kanımız renk verse de derene
gözyaşlarımız dönse de sellere
depremler olacak kalbimizde
alacağız ahını nefretle
ya zaferle ya şehadetle
bunu bilmelisin Kutudere
bahara yetişmeden düşsek de
sözümüz kalmayacak geride

serhildan çocukları peşimizde
halaya duracaklar elbette
mutlaka bir bahar gününde
bayrağımız çekilecek göklere
dost ve düşman izleyecek hayretle
esin kaynağı olacak evrene
söz veriyorum sana
ve tüm şehitlere

Döneceksin bu baharda gelincik kızılında

meğer acının
en koyu tonu,
birlikte nefes aldığın,
hayal kurduğun,
nöbeti devrettiğin,
bir daha görüşeceğiz
diyerek vedalaştığın
yoldaşını yitirmekmiş

Adı, soyadı: **Halit ÖZEN**
Kod adı : **Çekdar MARDİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Savur 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Ekim 2004, Cudi/Botan**

Kim bilebilirdi ki bir gün cihaz anonsunda duyabileceğimi senin şehadet haberini. Her zaman eylemleri müjdeleyen cihaz, şimdi dünyanın olanca ağırlığı ile üstümüze çöktüğü bir haber veriyordu. Sonrasındaki haberler neydi bilmiyorum.

O gün cihazın başında donup kalmış, az önce tarihe not düşülen o ismi yakından tanımanın da daha derin bir acı olduğunu anlamıştım. Acı ne renkse eğer, tek bir tonu yokmuş. Bunu öğrendim sayende. Senden birçok şeyi öğrendiğim gibi bunu da öğrendim. Meğer acının en koyu tonu, birlikte nefes aldığın, hayal kurduğun, nöbeti devrettiğin, bir daha görüşeceğiz diyerek vedalaştığın yoldaşını yitirmekmiş. Acının rengi senin yokluğun oluyor. Şimdi evrenim senin yokluğunun renginde.

Birlikte geçirdiğimiz günler, başka hiçbir düşünceye yer vermeksizin hücum ediyor zihnime. Birlikte nöbet tuttuğumuz anlarda, göğün bütün yıldızları göğsüne iliştirdiği gecelerde ışıltılarına bakardık. Gecenin karanlığında biraz daha kızıllaşan közün başında oturur, hayallerimizi bir sır verir gibi anlatırdık birbirimize. Hep, *"ne zaman Kuzey'e gideceğim"* deyip durduğun anları hatırlıyorum şimdi. Ben de *"bekle, belki bu bahar gidersin. Hele acele etme"* derdim. Bilirim, tatmin olmazdın. Ama o an için vermem gereken bir cevabım olmalıydı. Söylediğime kendim de inanmazdım doğrusunu istersen, çünkü yüüreğindeki Kuzey sevdasının yangına dönüştüğünü biliyordum. Kuzey'e gitmeden de yüreğinin rahat etmeyeceğini, oraya gitmeden gündüzün daha uzun gecenin daha zifir olacağını biliyordum evreninde. Yüreğinin sesini dinlemeliydin, sen böyleydin işte. Şimdi düşünüyorum da belki de sana o denli alıştığım için acele etmeni istemiyordum.

Sen şimdi dilimizden düşürmediğimiz yasaklı şarkılarda, yasaklı sözlerde ve yasaklı şiirlerde dile geliyorsun inadına. Yüreğimizin yangını oluyorsun bütün kelimelerde. Nehirlerin bile söndermeye yetmediği bir yangın yeli özlemimiz.

Halen dün yanımdaymışsın gibi aklıma gelir: Son-

"Hatırlıyorum da gözlerin ne zaman ufuk çizgisine takılsa şaka yapmayı bırakır, dalardın. Oysa ne kadar da severdik şakalarını. Bir sevdalının kavuşma umudu gibi bir özlem bulutu çökerdi üzerimize. Her baktığın yere, hayallerinden bir parça bıraktın. Şimdi hayallerimizi hayallerinle büyütüyoruz"

baharın bayrağını kışa devretmeye hazırlandığı zamanlardı. Kara bulutlar kaplamıştı göğü, hafiften de yağmur yağıyordu. Gabar'dan Haftanin'e ilk gelişimdi. Öğleden sonraydı. Sizin noktanıza gelmiştik. Sen manganın önündeydin, elindeki baltayı durmadan önünde duran oduna vuruyordun. Soba için odun kırıyordun. Sen odun kırmaktan terlemiştin biz uzun bir yol yürümekten. Tüm içtenliğinle hoş geldiniz demiştin. Sıcakkanlılığını hemen hissetmiştik. O içten merhaban yorgunluğumuzu unutturmuştu bize.

Şimdi Partizan tepesine her çıkışımızda, oradan Cudi'nin heybetli duruşunu her seyredişimizde, uzayıp giden suskun bakışlarla seni hatırlıyoruz. Haftanin'in derin vadilerinde saklı duran o anılarının her biri şimdi bana doğru geliyor. Kutsal bir emaneti teslim eder gibi zihnimin baş köşesine yerleşiyorlar. Baktığım her tarafta, bir şey seni hatırlatıyor bana. Xantur'la seni anmaya başlıyoruz sonra. Ne de çok severdin sen Xantur'u.

Seninle en çok gülerdik, her şeyde gülecek bir noktayı mutlaka bulur ve gülmelere boğardın çevrendekileri. Asabiyet, kızmak sana en uzak şeylerdi. Şakacıktan da olsa hiç başaramadın kaşlarını çatmayı. Hiçbir şey gözbebeklerindeki ışığı örtmeye yetmiyordu. Seni en çok da onlar ele verirdi.

Çekdar, yoldaşlık ilkeleriyle dolu yaşıyordu. Bencilliklerle paramparça edilmiş insan ilişkileri hüküm sürerken dünyanın dört bir tarafında, dağlarda uğrunda ölünecek kadar güzel paylaşımlarımız vardı. Birbirimizin varlığıyla güler, yokluğuyla sessizliklere gömülürdük.

Ne zaman Xantur'a, Partizan tepesine, Kêrê'ye, Batufa'ya, Şeşdarê'ye çıksak, Cudi sınırına, Cudi'nin eteğinde inşa edilmiş olan Kirya Reş taburuna bakar hüzünlenirdin. Parçalanmışlığın acısını bütün yüreğinle hissederdin. Sonrasında da ne zaman bir sınır görsen gözlerine hasretler çekmiş bir sevdalının hüznü çökerdi. Sessizleşirdin, uzaklarda bir yerlere dalardın ve biz de seninle birlikte sessizce dalardık hayallere.

Hatırlıyorum da gözlerin ne zaman ufuk çizgisine takılsa şaka yapmayı bırakır, dalardın. Oysa ne kadar da severdik şakalarını. Bir sevdalının kavuşma umudu gibi bir özlem bulutu çökerdi üzerimize.

Her baktığın yere, hayallerinden bir parça bıraktın. Şimdi hayallerimizi hayallerinle büyütüyoruz.

En çok Cudi'ye aşıktın sen. En çok orayı özledin. Bir de Safinê'den izlemek istedin ufuk çizgisini. Sadece sözlerinden değil, ne zaman Cudi'ye baksan, gözlerine bir hüznün dalgaları konardı. Biz hissederdik ki en büyük hayalin orada olmak...

Cudi'ye dair anlatılan bütün hikayeleri can kulağıyla dinlerdi. En çok da o hikayelerden etkilenirdin. Tufan sonrası insanoğlunun yeniden yaşamı yarattığı Safine'de şimdi Kürt'ün yeni yaşamını yaratmaya çalışan, tufana direnen bu yeni çağ savaşçılarından biri olmak istiyordu. Nuh'un yeryüzünde hayata dair ne varsa yaşatmak için o topraklarda bıraktığı kutsal hazinenin koruyucusu olmak istiyordu. Ve Kürt halkı için bir tufan koparılmak isteniyordu, ama O, bu tufanı büyük fırtınalar sonunda sığınılan liman olan Cudi'de engellemek istiyordu kendi cephesinden.

Ve işte uzun süren Haftanin'deki birliktenliğimizden sonra beklediğin o yolculuk başlamıştı, en çok istediğin yere gidecektin.

Cudi'ye gitmek için hazırlıklar bitmiş, vedalaşmalar ve başarı dilekleriden sonra yolculuk başlamıştı. Hüzünlü bir ayrılıkla, ama alkışlarla uğurlamıştık sizleri. Kuzey'e geçmek isteyen birçok arkadaş gibi şimdi ben de bekliyorum. İçimizdeki öfke günbegün çoğalıyor şimdi. Bir alev topu gibi bekleyişteyiz. Geleceğimizin anını bekliyoruz.

Hep şöyle derdin: *"Biz örgüte geç katıldık, o yüzden de çok fazla çaba harcamamız lazım. Kendimizi zaman kaybetmeden her konuda yetkinleştirmeliyiz*." En çok sen yetkinleştirdin, sen çaba harcadın heval Çekdar.

Yine bir gün mesafelerin adımlarımıza göre belirlendiği patikalarda yürürken; *"Heval ben asla dürbünsüz bir yere gitmem. Dürbünsüz gerilla yarım bir insan gibidir. Çünkü en önemli şeylerden birisi keşiftir" demiştin."* Senin edindiğin bu ilkeler kaç kez kurtarmıştı bizi hatırlamıyorum. Bir gün biz tepeciydik. Yoğun bir sis vardı, hiçbir şey görünmüyordu. Biz böyle bir havada düşman çıkmaz diye düşünmeye başlamışken, silah sesleri gelmeye başlamıştı. Düşman operasyona çıkmıştı. Sise rağmen durmadan keşif yapıyordun. Ve o gün düşmanı ilk fark edip vuran sendin.

Savaştaki cesaretin, tedbirliliğin gibi yaşamda da oldukça mütevazı ve hoşgörülüydün. Değerlere yaklaşımın örnek alınacak düzeydeydi her zaman. Bir defasında şöyle demiştin: *"Heval bizler için maddi değerler önemli. Çünkü bunlar halkımızın emeği ile gelmiştir. Ama yoldaşlık değerleri bizler için en büyük manevi değerdir. Bunun değerini daha da iyi bilmemiz gerekiyor."*

En belirgin özelliklerinden birisi de paylaşımcı ruhun, kolektif yaşamın bütün gereklerini harfiyen yerine getirmen; Önderlik çizgisinin şaşmaz bir savunucusu, takipçisi olmandı. Sen tam bir halk militanıydın heval Çekdar.

Olgunluğun, bizi her zaman ciddiyete çağıran bir özelliğindi. Bu halinle sana uzaktan bakanlar, seni sinirli ve gülmeyen biri olarak bilebilirlerdi. Ama sana yakınlaştıklarında tertemiz yüreğini, hesapsız katılımını, moralini, esprilerini, davranışlarını görür ve seni canlarından çok severlerdi.

Gerillada uzun süre kalmamana rağmen, her günün, her ayın ve yılın uzun yılların temsilini yapıyordu. Bildiğin en ufak bir şeyi bile yaşamda sınayarak, militan ölçülerine bağlı, amaca hizmet eden bir tutum içinde yaşama katardın. Hangi koşullarda olursa olsun, Apocu ruh ve felsefeyi yerine getirme çabası içinde olurdun. Ne yaparsan yap kendini hep halka karşı borçlu hissederdin. Borcunu fazlasıyla ödedin şimdi heval Çekdar.

Yoldaşa bağlılığın, ilişkilerin ve yaşamdaki dürüstlüğün hayranlık uyandıracak cinstendi.

Yaşamdaki güler yüzlülüğün son yolculuğunda da yüzünde asılıymış. Bunu da

son yolculuğunda yanında olan arkadaşlardan duyduk. Sen de hep demez miydin *"devrimciler ölüme giderken ölümün yüzüne gülerek giderler. Ya onurlu bir yaşamın temsilcisi olacağız ya da şerefimizle ölüme gideceğiz"* Sen hem onurunla yaşadın hem de şereflice şehit düştün. Sözlerin yeni bir ilke oldu yaşamımızda.

Eğer dalından sökülüp alınmazsa çiçek, solar ama bahara dirileceğini bilerek. Tohumlarını çoğaltarak, bir dahaki sefere daha gönül çelen renklere bürünerek. Sen bir dahaki baharda nergis mi olacaksın, sosin mı? Yoksa yeşil tarlalar üstünde uzakta da olsak boy veren kıpkızıl bir gelincik mi? Bence sen çok uzaklarda da olsak gözümüze ilişen, içimize bahar huzuru dolduran o gelinciklerden olmalısın. İncitmeden, kökünden koparmadan gözlerimizle konuşacağız o kızıl gelinciklerle her baharda. Seni soracağız; Çekdar'i göreniniz var mı ?

Ve biz de baharda hayatın yüzünü şenlendiren o çiçeklerden biri olana dek uğruna mücadele verdiğin bu topraklar için savaşacağız. Topraktan fışkırırcasına inadına çoğalacağız ve tekrar yeşereceğiz.

hırçın sulara bırak
kendini
bırak soğuk soğuk rüzgarlar
yırtsın alnını
ilk kurşundur seni vuracak olan
bırak o da olsun

Mücadele arkadaşları

Çekdar (Halit Özen)

Dağların doruklarına gönül vermişlerin hikayesidir bu. Kışın soğuğunda, yazın kavurucu sıcaklarında bile hep mırıldanılan bir türküdür. En güzel paylaşımların, katıksız sevinçlerin izdüşümüdür patikalardaki ayak izlerimiz. Her adımımız bir hayalin büyütülmesiydi

Fırtınalı bir öykünün sevdası

Hasretler çekeriz,
sorumluklar yükleniriz,
umutlar süreriz namlumuzun
ucuna, öfkeler kuşanırız
çarpraz fişekli
eşkıyalar gibi.
Acılar, ayrılıklar yaşarız.
Ve insan olmanın bütün
erdemlerini kıran kırana
bir kavgada öğreniriz

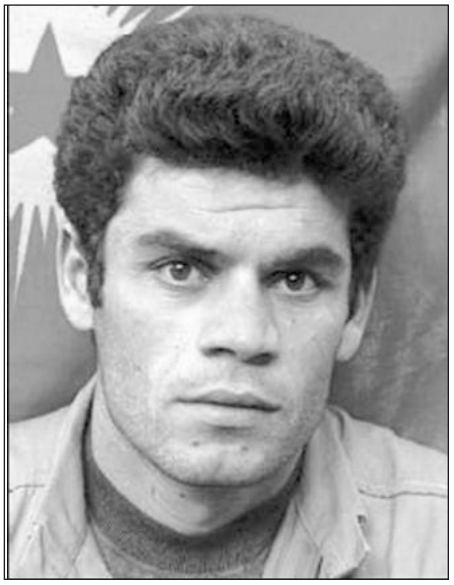

Kod adı: **Akif**
Adı, soyadı: **Bekir ASLAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Van,1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997 Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Ekim 2004, Dersim-Erzincan arası**

fırtınalı bir öyküdür sevdam
güneşin doğuşunda ararım
her gün
akarsuyun ışıltısında gülüm
ay ışığının sadeliğinde yüzün
belki de baharın güzelliğinde
bir çiçek
ya da yazın sıcaklığında bir tas su

sonbaharda yağmur zerreciğinde
ararım seni
hep düşümde
denizin maviliklerinde bir gökkuşağı
toprakta yeşeren gül misali
ya da güne türkü söyleyen bir kız

acaba bunlar sevdam olabilir mi?
sevdam
umut besleyen gönüllerde
özgürlüğü düşünen beyinlerde
direnişi yaşatan iradelerdedir
sevdam
dağlardadır dağlarda
ne güneşin doğuşu oldu derman
baharın güzelliği vermedi ferman
gülün bülbülün emanetsizliği
olmadı sevdam
sevdam
İmralı'dadır, İmralı'da.

Akif (BEKİR ASLAN)

Mesele dördüncü kelebeği anlayabilmekte

Vaktiyle dört kelebek ıssız mavilikte uçuyorlarmış, birden gözlerine mavi gökyüzünü delen yoğun bir duman ve dumanın altında parlayan bir nesne ilişmiş. Önce birinci kelebek yenememiş merakını; aşağıdaki nesneye doğru alçalmış bir süre, sonra geri gelmiş ve arkadaşlarına heyecanla anlatmış; *"aşağıdaki şey her ne ise, dumanı zehirli ve yoğun"* demiş. Bunun üzerine ikinci kelebek ayrılmış yanlarından ve aşağıya gitmiş. Bir süre sonra o da dönmüş. Ve *"aşağıdaki şeyin sadece dumanı yok, aynı zamanda inanılmaz parlak bir nesne"* demiş. Bu heyecanı biraz daha artırmış ki, üçüncü kelebek hızla yönelmiş aşağıya. Bir süre sonra bitkin bir şekilde geri dönmüş ve heyecanla; *"aşağıdaki şey her ne ise, dumanı olan, parlak ve sıcak bir şey"* demiş.

Ve dördüncü kelebek sessiz ve mağrur usuldan süzülmüş aşağıya, yani her neyse aşğıdaki şey, tam ortasına, kalbine... Dördüncü kelebek aşağıdaki nesnenin ne olduğunu öğrenmiş öğrenmesine ama kimseye anlatamamış... Dördüncü kelebeğin hissettiklerini kimse öğrenememiş.

Bilir misiniz bilmem bu dört kelebeğin hikayesini. Ve ateşin sırrını çözen dördüncü kelebeği... Bize benzer bu hikaye bir yandan, bir yandan da benzemez.

Ateşin sırrını çözmeye çalışanlarımız oldu. Kimisi yolun başından gördü iradesinin buna yetmeyeceğini ve hiç denemedi bunu. Kimisi biraz daha yakınlaştı, biraz daha daldı bu yaşamın içine. Ama böylesi insanlarda korku ile cesaret, gaflet ve bilinç, umut ve umutsuzluk atlarını hep aynı mesafede sürdü özlenene. Kazanmayı bilemedikleri için kaybetmeye mahkumdular. Doğanın dahi kanunu olan bu çelişkiyi uzlaştırmaya çalıştıkları için, kayboldular anlamsızlıklar içinde.

Üçüncü kelebeğe benzeriz çoğumuz. Yani biz anlatıcılar... Çözmeye çalıştığımız anlamların derin bir acıya yol açtığını bilerek, acının ateşinde kavrulacağımızı bilerek cesaretimizi, irademizi, umudumuzu ateşin içine süzüleceğimiz o güne dek biriktiririz. Hasretler çekeriz, sorumluklar yükleniriz, umutlar süreriz namlumuzun ucuna, öfkeler

kuşanırız çarpraz fişekli eşkıyalar gibi. Acılar, ayrılıklar yaşarız. Ve insan olmanın bütün erdemlerini kıran kırana bir kavgada öğreniriz. Başardık mı bilemeyiz. Bunu ateşin içine daldığımız son güne dek söylemeyi de hak görmeyiz kendimize. Böyledir bizim kavgamızın kanunu.

Bir de ateşin sırrını çözenler vardır. Mevzide ilk öne atılanlar onlardır. Yaşadıkları kadar değildir ömürleri. Yaşadıkları ile kalmazlar. Çoğalırlar, büyürler bir başkasının ruhunda. Çoğalırlar ve büyürler bir çocuğun umut bakışlarında. Çoğalırlar ve büyürler... Meydanlarda isyan kokan havayı taşıyan rüzgardır onlar. Bir Newroz gününde kadınların allı güllü elbiselerinden taşan renktir onlar. Gençlerin boğaz patlatırcasına haykırışlarında yazılmıştır adları. Bahar sabahında kuş cıvıltısı, çöl sıcağında bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, bir sonbahar esintisinde dökülen sarı yapraklardır onlar. Kışın kayaları, yeşili, nehirleri örten beyazın sessiz dinginliği olurlar bazen de. Acılarımızın kaynağı ve sızısını dindirenlerdir onlar. Yaşamı onurlu kılmanın dönülmez yeminidir onlar. Yarım kalmışlıklar ve tüm yarımlarımızı tamamlayanlardır onlar. Söyleyemediğimiz sözlerimizin ulaştığını bildiğimiz tek sığınağımız. Sırlarını, özlemlerini kulaklarımıza fısıldamasalar da ateş başı sohbetlerinde, bir nöbet yerinde, bir gerilla yürüyüşünde, kendilerine dair ipuçları verenler ve bunların her birini yaratmanın bir vasiyeti gibi algıladığımız sevgili yoldaşlarımızdır onlar.

İşte bizim hikayemiz burada benzemez dört kelebeğinkine...

Yıldızlara bakarak, benliğimizdeki kirleri aydınlık yüzlerinde yıkadığımız şehitlerimizdir onlar.

Onlar yaşarken, gülerken, ağlarken, öfkelenirken, özlerken ve umud ederken çözmek istedikleri sırrı fısıldamışlardır kulaklarımıza. Ve biz zihnimizin derinlerine sakladığımız o kısa anları öylesine bir kazımışızdır ki belleklerimize, ölümün soğukluğu ardından, zaman bize geri getirir o anların sıcaklığını. Yalnızlıktan üşürken, umutsuzluktan kavrulurken, hayattan yorulmuşken onlarla yeşerir dallarımız.

Adına soluk alıp vermek dedikleri şeyin yaşamak olmadığını onlar ateşin sırrını çözdüklerinden bu yana biliyoruz.

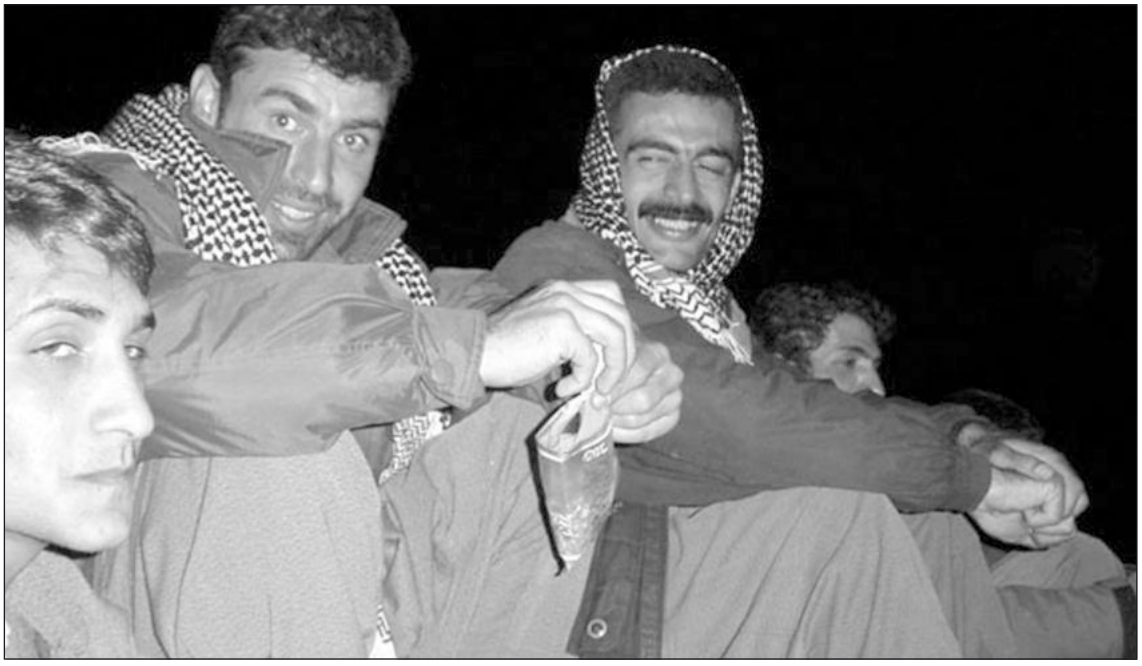

Yitik sevdam

Munzurlar'da Gevaş'ın asi
evladı
yitik sevdamızı arıyoruz
dağların
doruklarında
asi, sessiz ve soğuktu
Munzur
kışa sonbaharda merhaba
der
dağ gibi ona bakan
gözlere.

bir de vurmak isterken
diz çöktürür adama
kabul etmez hiçbir zaman
dağları sevmeyen acizleri
Akif yiğit bir yürektir
Munzurlar'da
gökyüzünde ayaz
ve yıldız kümesi

kaymaya hazır bir yıldız
Akif'in duruşu ve
sözleriyle
anlar gideceğini
özgür denen yere
ve öyle yansır yaşama
vurur yüzümüze gerçeklik
yıllarca Dersim'in isyan
kalesi
dağlarda
onurluca savaşmış Bekir
Aslan
her iki eliyle saçlarını
geriye
doğru iterken
buraya kadarmış
dercesine
duygulanırdı
bir yalnızlık kalmıştı
bu sırrı
kapatmaya
her zamanki gibi
görünse de
yaşam
yıldız kümelerinden
bir yıldız
izli mermilerin arasından
düşüp
geldi

Mücadele arkadaşları adına
Dilovan MALAZGİRT
15 Ekim 2004

İsyanın şafağı yırtmalı korkunun gecesini

Yağmur yağmadı o gün,
Serhat hevalin hayallerinin üzerine
güneş açtı. Mayının sesiyle yürek
yangınımızda bedenlerimiz yandı.
Sessizliğini arıyoruz
şimdi bu derin vadide

Adı, soyadı: ...
Kod adı : **Serhat URMİYE**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim 2004, Zap/Behdinan**

Güneşi zapt etmekse eğer devrim, önce onlar zapt ettiler ve güneşe gömüldüler. Güneşten bir parça olup, uçurum boylarında yürüyen ardıllarına kor gibi alevleriyle yol gösterdiler. Uçurumun diliyle yaşayan insanlık kaybolmamışsa eğer, bu adsız kahramanlar sayesindedir. Dünyanın tüm güzellikleri onlardadır. Onlar hiçbir şeyle tarif edilemez. Hiçbir şeye benzetilemezler. Menekşeler, çınarlar, selviler, şahinler yetersiz kalır yanlarında. Onları anlatmak, güneşi fenerle göstermeye benzer. Kimse güneşi fenerle gösteremez. Bu yazıda da anlatılamaz onlar. Bütün kelimeler yetersiz kalır onların sevdalarını, özlemlerini, hayallerini anlatmaya.

Güneşe gömülen isimsiz, asil kahramanlardan birisiydi Serhat arkadaş. 1982 yılında Doğu Kürdistan'ın Urmiye şehrinde dünyaya gelmişti. Dünyaya geldiğinde, mollaların öncülüğündeki İran Devrimi giderek kurumlaşıyor ve Kürt komünist sol muhalif güçleri tasfiye ediyordu. Baskı, sindirme, terör Şah dönemine rahmet okutacak cinstendir. İran'da uygulanan bu baskıların odak noktası yine Kürtlerdi.

Serhat yoldaş Celali aşiretindendi. Aşiret, Osmanlı'nın son döneminde ve cumhuriyetin ilk yıllarında Türk devletine karşı isyan etmiş ve bunun sonucunda büyük kıyım ve katliamlara maruz kalmıştı. Bu defa göç, yönünü İran'a dönmüştü. Mollaların yoğunlaşan baskıları, eski günleri çağrıştırdığından, korkudan bir sis kaplamıştı göğü. Bu sisli hava, tüm insanlık ve devrim değerlerini törpülemiş ve büyük bir sessizlik yaratmıştı.

Korkunun egemen olduğu böylesi anlarda, herkes kendi kabuğuna çekilir, dünyadan elini eteğini çeker. Korkunun bir doğurganlık olduğunu bilmeden, kendi sonunu hazırlar. Kendi kabuğuna çekilenlerden birisi de Serhat yoldaşın ailesidir. Yoksul olduklarından, tüm enerjilerini geçim derdine vermişlerdi. Gerçi öyle fazla iş imkanı ve olanakları da yoktu. Doğulu Kürtlerin büyük çoğunluğu gibi onlar da halı örerek geçimlerini sağlıyorlardı.

Serhat yoldaş, yoksulluğun, korkunun, ezilmişliğin altında, kendi emekleriyle geçinmenin zorluklarına küçük yaşta tanık olur. Bu durum kendisinde çelişkiler yaratsa da bilinçle bütünleşmediğinden tepkiyi aşmıyordu. Ailesi tüm imkanlarını zorlayarak O'nu okutmak istediyse de güçleri ancak ilkokula kadar yetmişti. Serhat yoldaş ilkokulu bitirir bitirmez, halıcılık işinde çalışmaya başlar. Zeki ve çalışkandır, çabuk kavrar halı işini. Büyük bir ilgi, dikkat, yoğunlaşma ve sabır isteyen halıcılık işinde saatlerce tezgahın başında kalmasına rağmen kimseyi rahatsız etmez. Sessizliği, içe kapanıklığı, emekçiliği, mütevazılığı öne çıkan yönleridir. Uzun yıllar halıcılık işinde çalışır.

"Kendini bulma arayışına çıkmıştı. Sonunda kendini kaybettiği yerde bulabileceğine inandı ve yüzünü dağlara çevirdi. Yönü o dağda gizliydi. Sönmeye, küllenmeye yüz tutmuş ateşin közüydü. O közü yeniden harlandırmalı, Zümrüdü Anka gibi küllerinden yeniden doğmalıydı"

Lanetli 15 Şubat komplosu bir karabasan gibi çökmüştü Kürtlerin üzerine. Sanki kocaman bir ateş ocağı dinamitlenip devrilmişti. Kıyamet günü dedikleri bu olsa gerekti ya da Kürtlerin kıyameti bu gündü. Bundan sonra, yaşamın ucuna ilişivermekle, korkunun hükmüne boyun eğmekle bir yere varılamayacağı belli idi. Eldeki son umut da düşman tarafından ucuzca harcanmıştı. Herkes enkaz altından çıkmış ruh haliyle şok olmuştu. Bilinçleri, kişilikleri donmuştu. Adeta gözlerinin feri sönmüştü, dizlerinin bağı çözülmüştü. Tarih tekerrür mü ediyordu acaba. Kürtler yirmi dokuzuncu kez mi mezara gömülüp üzerleri betonlanacaktı. 'Hayali Kürdistan burada meftundur' denilerek kadeh tokuşturulacak ve zafer naraları mı atılacaktı? Bunun düşüncesi bile ürpertiyordu Kürtleri. Bunun için de kendini parçalayan bir baraj gibi durmadan akıyorlardı. Öfkesini kinini kusuyordu dünyanın dört bir tarafında Kürtler. Hedefine bir an önce varmak isteyen kurşun gibi acele ediyorlardı. Çünkü Önderliksiz yaşamın nelere mal olduğunu ruhlarının en izbe köşelerine dek hissetmişlerdi.

Bu süreçte en büyük kalkışı Doğu Kürtleri yapmıştı. Karanlığın en zifiri anını bu isyan parçalamış, bir parça gün ışığı belirmişti göklerinde. Korkunun bentleri bir bir yıkılıyordu. Denize akan ırmak gibi halk da güneşe akıyordu.

Önderliğin esareti, halktaki bu uyanış, mollaların sert yönelimi, Serhat yoldaşı derinden sarsmıştı. O da yılllarca el etek çektiği bu dünyanın farkına varıyordu artık. Yıllarca süren derin bir uykudan uyanır gibiydi. Sanki ilk uyku sersemliğini attıktan sonra arayışları güçlenerek derinleşmişti. İşte parti ile tanışması, ilişkilenmesi bu süreçte olmuştu. Halıcılık işini bırakmıştı. Kendini bulma arayışına çıkmıştı. Sonunda kendini kaybettiği yerde bulabileceğine inandı ve yüzünü dağlara çevirdi. Yönü o dağda gizliydi. Sönmeye, küllenmeye yüz tutmuş ateşin közüydü. O közü yeniden harlandırmalı, Zümrüdü Anka gibi küllerinden yeniden doğmalıydı. Bir yandan bu arayışlarını derinleştiriyor, diğer yandan da iradesini güçlendiriyordu.

Bu arayışlarının sonunda 2002 yılının sonunda aktif katılma kararı verir ve Kandil alanında partiye katılır. Kandil'de yeni savaşçı eğitim kampında temel eğitim görür. Suya hasret toprağın suyu emmesi gibi verilen bütün eğitimleri bir solukta içer. Derin yoğunlaşıp büyük sonuçlar çıkarır. Eğitimi salt dört duvarla sınırlandırmıyor, yaşamın kendisini öğreniyordu. En büyük okul ve eğitimin yaşamın kendisi olduğunu fark et-

mişti. Eğitim bir terbiyeci ise, en büyük terbiyeci yaşamdı.

Sessizliği, içe kapanıklığı, sadeliği, içtenliği, emekçiliği, disiplini, temiz ve düzenli iş yapması en belirgin özellikleri olarak öne çıkmıştı. Temel eğitim devresinden sonra, 2003 Şubatı'nda yapılan düzenlemeyle Şehit Rüstem taburundaki yerini aldı. Tabura gelişinde *"en büyük hayalim, özgürlük için savaşan bir taburda özgürlük savaşçısı olarak yer almaktır'* diyerek sevincini dile getirmiş ve oradaki bütün arkadaşlar da bu sevincine ortak olmuştuk.

Şehit Rüstem Taburu, Kandil'den Behdinan'a geçer. Burası geldikleri yere göre daha sıcak bir savaş sahasıdır. Her şey kendine en uygun koşullarda boy verir ve gelişir sağlam ve emin adımlarla. Bir özgürlük savaşçısı da ancak en ön cephede gelişebilirdi. Taburun Behdinan'a gelmesi O'nu bu amacına bir adım daha yaklaştırdığından, sevinci ve morali en üst düzeydeydi.

Yapmacıklık ve sahtelikten nefret ederdi. Her şeyi içten ve dobraydı. Bir süre sonra düzenlemesi yapılıp kurumlara gidince, elinden oyuncağı alınmış çocuk gibiydi. Gitmekte isteksizdi. Kurumlara gitmeyi, geri cepheye gitme olarak değerlendirmişti. Bundan dolayı bir süre yaşama küsmüştü. Ancak kısa bir süre sonra *"devrimci, zaman ve mekanın ihtiyaçlarına cevap olandır"* diyerek kendini toparlamıştı. Kurumlarda olduğu süre içinde özgürlük arayışını hiç sınırlandırmadı. Kendisine sınır koyup sonradan sınırların esiri olup mutsuz olmadı. Her doğan yeni gündeki enerjiyi görerek, kendisini ona göre ayarladı. 'Bir gün mutlaka' düşüncesi, görevlerini eksiksiz yerine getirmenin de gerekçesi oldu.

Bir süre sonra yeniden askeri tabura gelişini, ikinci doğuş olarak değerlendirmiştir. Artık belli bir deney, tecrübe ve bilinç kazanmıştı. Denize açılmaya, dalgalarla boğuşmaya hazır bir gemi gibiydi. Bu sefer kendine söz vermişti. Kimseler döndüremezdi O'nu. Defterine *"esaret bahçesinde gül olmaktansa özgürlük dağlarında diken olmayı tercih ederim"* diye bir not düşmüştü.

Dağlara ve silahlara aşk düzeyinde tutkundu.

Sonbahar hüznün senfonisinden çalışıyordu. Havalar da iyice soğumaya başlamıştı. Ekim ayının 22'siydi. Çiğ düşmüştü bu sabah. Ne kadar da basınçlı, puslu bir hava vardı dışarıda. Her şey bir sis perdesinin ardında saklanmış gibiydi. Nefesleri kesen bir hava vardı dışarıda. Bir şey yapmak gelmiyordu içimizden o sabah. Güneş de doğmamıştı, yağmur yağacak, eli kulağında. Sabahın ilk

ışıklarıyla birlikte patlayan bir mayının sesi bizi kendimize getiriyor. Yüreğimiz Zap'ın uçurumlarından yuvarlanıyor sesle birlikte. Hissediyoruz canımızdan bir parçanın daha alındığını.

Yağmur yağmadı o gün, Serhat hevalin hayallerinin üzerine güneş açtı. Mayının sesiyle yürek yangınımızda bedenlerimiz yandı. Sessizliğini arıyoruz şimdi bu derin vadide. Her geçen günle özlemin ilmiğini biraz daha dokuyoruz sadece.

Seni asla unutmayacağız heval Serhat. Bir çiçek açtı 22 Ekim'de noktamızdaki o çok sevdiğin kayanın hemen yanında. Yüreğimizle ısıtıyoruz şimdi onu. Adını sen koyduk çiçeğimizin.

Serhat yoldaş;
sen
ceketini yağmurlara asarak
gittin
bir kaplumbağa gibi
uzun ve anlamsız yaşamak
yerine
bir kelebek gibi kısa
ama anlamlı yaşamayı seçtin
sen
mayonu giyip kumsala
uzanarak
dalgalarla boğuşanları izleyerek
zevk almak yerine
beyaz kefenini giyerek
dalgalarla alay edercesine
sörf yaptın
şairin;
"sana denize girme diyemem,
gireceksen eğer denize
bırak
alıp götürsün seni dalgalar"
dizelerini destur edindin
sen
ağlayarak acılarını hafifletmedin
yüreğini hançerini bileyip
intikama yöneldin
çünkü Sen
özgürlüğün mayasının
acı olduğunu bildin
gerçeğin çıplak olduğuna inandın
bu yüzden ekmek değil, taş değil
yüreğini taşıdın
sevgini ırmaklara yazıp
okyanuslara
oradan tüm insanlığa ulaştın
göklere merdiven dayayıp
kutup yıldızı oldun
sen
insan kiralanabilir ancak
satın alınamaz
kırılabilir ancak bükülemez
diyenlerdendir
çünkü sen
özgürlük damgasını vursun diye
alnını güneşe vererek yürüyen
asil insandın

Mücadele arkadaşları adına
Şehit Rüstem Taburu

Argeş'ti adı: yani çoşkun ateş

Argeş, yani coşkun ateş...
Isıtan, aydınlatan, alevlenen, savrulan ve yakan ateş.
Argeş olmak, ateşin kutsallığında yanmak ve temizlenmektir

Adı, soyadı: **Şefik YAKTIN**
Kod adı: **Argeş NORŞİNİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Güroymak/Bitlis, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000, Xınere**
Şehadet tarihi ve yeri : **21 Ekim 2004, Cudi/Botan**

İçinden geçtiğimiz süreç bütün yakıcılığı ile ilerlerken, kuşkusuz devrimci mücadele de kendi özgün kişiliklerini, kahramanlarını, öncülerini yaratacaktır. Bütün sancılı ve zorlu süreçler PKK militanının fedailiğiyle aşılmıştır. Kendi canlarını ortaya koyarak, mücadelenin değerlerine sahip çıkmış ve birer mihenk taşı olmuşlardır. Yaratılan değerlerin başında şüphesiz şehitlerimiz gelmektedir.

Ve devrimin yakıcılığında yaşanan kahramanlıklar, fedailiklerle birlikte soyları gittikçe tükenmekte olan ihanetler, tasfiyecilikler de boy verecekti. Bunlar, yaratılan değerleri dumura uğratamayacaklar, ama ateşin ortasına düşmüş bir akrep gibi kendilerini yok edeceklerdi. Nihayetinde mücadele boyunca ortaya çıkmış ihanetlerin sonu hep bu olmuştur.

2004 de kahramanlıkların ve ihanetin kıyasıya mücadele ettiği bir yıldı. Bir yandan en değme teslimiyet ve ihanetler hortlatılmaya çalışılırken, Apocu militanlığın en ileri düzeyde temsil edilmesi, sürecin kazanılacağını müjdelemiştir. Apocu militanlar canlarını ortaya koyarak mücadeleyi sahiplenmiş ve tasfiyeciliği boşa çıkarmışlardır.

1 Haziran süreciyle beraber bütün savaş sahalarında ihanete ve yaşamımızın temel değerlerine saldıran tüm güçler karşısında çok anlamlı şehadetler yaşandı. Bu şehadetlerden birisi de 21 Ekim 2004 tarihinde Cudi'de yaşandı.

Argeş'ti adı. Yani gür, coşkun ateş. Böyle bir isme de ihanetin zaferini ilan etmeye çalıştığı bu dönemde, direniş ateşini yükseltmek yakışırdı. O da taşıdığı ismin gereklerini layıkıyla yerine getirerek, mücadeleye ivme kazandırdı ve ihanete en anlamlı cevaplardan birisi oldu. Direnişe davetin sembollerinden birisi oldu Argeş heval.

Şehit Argeş 1975 yılında, Bitlis'in Norşin ilçesinin Rez mahallesinde dünyaya gelmişti. Çocukluğunun tümünü Norşin'de geçirmişti. İlkokuldan hemen sonra emekle tanışmıştı. İki yılını verdiği oto elektrik işi, toplumsal yaşam ve emekle tanışmasına vesile olur.

Bu yıllardan sonra, uzun yıllarını geçireceği Muğla ve İzmir gibi şehirlere kendi isteği üzerine gider. Buralarda

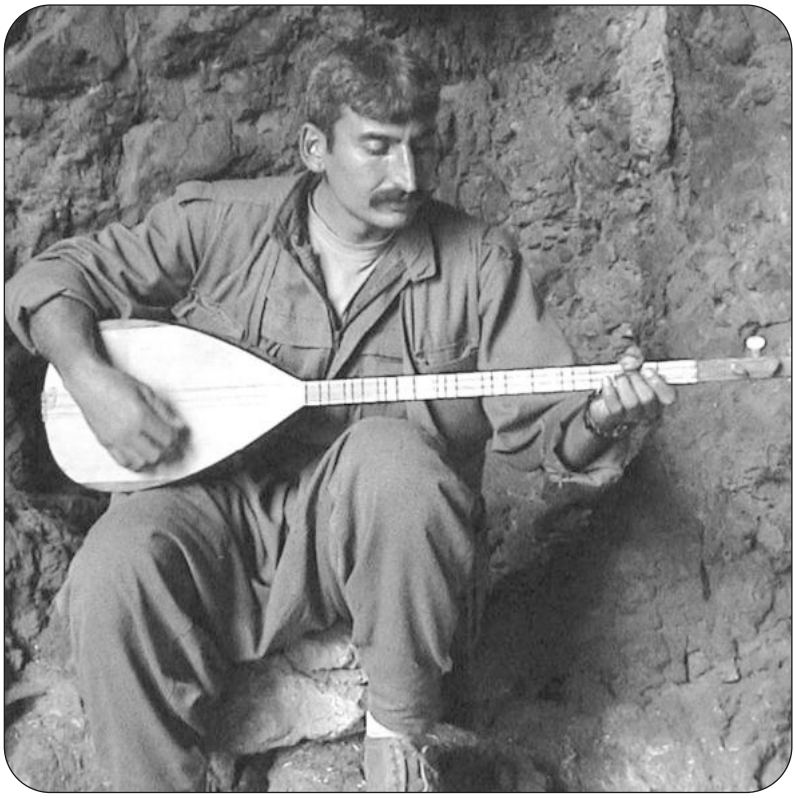

çeşitli mesleklerde çalışır. Bu süreçler, kendi tercihi ve inisiyatifini geliştirdiği ve bu doğrultuda yolunu belirlediği süreçlerdir.

Yine çevrede bu yönlü eğilimler olmamasına karşın, yaşamının önemli bir parçasını oluşturan müzikle, sanatla ilgilenmesi de 1990'lı yıllara tekabül eder. 1994 yılına kadar ailesi ile sürdürdüğü ilişkilerini keser ve mücadelenin farklı alanlarında aktif olarak çalışmaya başlar. 1998 yılına kadar MKM bünyesinde yürüttüğü müzik çalışmalarına 1998-2000 arası Kafkasya'da devam eder.

Ve üzerine türkülerin, ağıtların yakıldığı dağlara, yüreklerin baş kahramanı olmuş gerillaya katılır 2000 yılının baharında. Gerilla olmak için çok ısrar etmiş, adeta kendisini dayatmıştır. Gerilla içerisinde, kısa bir süre tam zamanlı müzik çalışmalarında yer alır. Ardından yine kendi ısrarı üzerine bu çalışmadan ayrılarak gerilla birlikleri içerisinde yer alır.

2002 Ağustos'una kadar Güney'in çeşitli alanlarında çalışmalara katıldı. Hayalinde hep Kuzey'e geçmek vardır. 2002 Ağustos'unda Kuzey'e geçen grupların içindeki yerini büyük bir sevinçle aldı. Yolculuğu Haftanin alanında son bulur. O daha Kuzey'e geçmek istiyordur. Nihayet 2003 baharında özlemini çektiği pratik ve savaş alanına, Cudi'ye ulaşır. Burada bütün çalışmalara, eylemlere aktif olarak katıldı. Ve çok kısa bir zamanda bir yaşam ve eylem ustası olup çıktı.

Kavgada yetinmeyi bilmeyen duruşu, O'nu devrimci yaşamın en kutsal mertebesine ulaştırdı. 21 Ekim 2004 tarihinde gerçekleştirilen bir eylemde şehitler kervanına katıldı.

Devrimci, savaşçı, sanatçı, şair, eğitmen gibi birçok özelliğini bir potada eritmeyi bilerek, mücadeleci kişiliğini güçlendirmeyi başarmıştır. Yine özgürlük uğruna verdiği savaş, fedakarlık, cesaret, en kritik anlarda önde olmak, ilkeli ve sağlam durmak, örgüt savunuculuğunda kaygı gözetmemek gibi kendinde yaratabildiği militan özellikleriyle bulunduğu ortama güç ve moral vermek, mücadeleci kişiliğinin önemli parçalarıdır. Kendinde bu düzeyi nasıl yaratabildi. Hangi özellikleriyle ve hangi temeller üzerine başardı, biraz da buna bakmak gerekir.

Çocukluğundan beri sürekli olarak bir arayışı yaşadı. Ailenin dar sınırları içine girmedi. Kendi arkadaş ortamını kendisi seçti. O noktada dıştan dayatılan bütün zorlamalara kayıtsız kaldı, bunun da gereklerini yerine getirdi. Sevdiği ve inandığı bir şey için bedel ödemekten korkmadı. Bu ister bir çocukluk oyunu, ister bir arkadaşlığı veya uğrunda mücadele verdiği Önderliğin özgürlük çizgisi olsun.

Varolan realiteyi beğenmez, bunu değiştirmek için mücadele verir, ama onun yerine geçmeyi hedeflemezdi. Ender rastlanan bir duruşa sahipti. O'nun çocukluğunda yaptığı birçok kavga, kendini savunmaya dönüktü. Kavga ettiği kişilerle bir gün sonra barışırdı. İçinde kin biriktirmezdi, kendini savunmayı bilir, ama arkadaşları ile arasındaki tartışmaları kine dönüştürmezdi. Bazen yaptığı işe o kadar dalardı ki zamanı unuturdu. O'nun için bir iş, erken bitirilmesi gereken bir zorunluluk değil, yeni bir şey öğrendiği ve zevk aldığı bir fırsattı.

Çocukluğunda, eline bir ağaç parçası alıp çocukların önüne geçer, hem türkü söyler hem de yaptığı jestlerle tam bir skeç havasında oyun sergilerdi. Bütün çocukları coştururdu. Şimdi daha iyi anlıyorum; aslında sanat, O'nun dışında bir olay değil, O'nun ruhunda yaşayan canlı bir olaydı. Gözlem ve taklit yönü çok güçlüydü. Tiyatroya çok uygun bir mizacı vardı. Neden tiyatro değil de müziği seçti, bilemiyorum. Ama bir yerde, *"ezilen bir halkın sesi olmak"* istediğinden bahsetmişti. Tok sesiyle belki de halkının acılarını, sevinçlerini, özlemlerini haykırmak istedi.

1990'lı yıllarda, Güney Kürdistan'daki olumsuz durumlar nedeniyle yaşanan büyük göç esnasında göçzedelere Norşin'den de yardım gönderildi. Şehit Argeş, henüz özgürlük hareketiyle tanışmadığı bu yıllarda, oradaki halk için her şeyiyle çalıştı. O'nun yaşındakiler kendileri dışında hiçbir şeyle ilgilenmezken, O'nun bu kadar çalışması, anlaşılmaya değerdir.

Norşin'de halk tabiriyle şal, şapık gibi Kürt kıyafetleri giyilmediğinden, bunlara karşı büyük bir ilgi duyuyordu. Şehit Argeş bir gün bu kıyafetlerden birini bulduğu gibi giyip dağlara çıkıyor. Gerilla duyumlarının yaygınlaştığı bu dönemde, Norşin'den hiç katılım olmamasına karşın gidip (bir ya da iki gün) gerillayı arıyor, bağırıyor, çağırıyor, ama gerillanın izine raslayamıyor ve geri dönmek zorunda kalıyor.

1990'daki bu arayışlar şahsında gerillayı

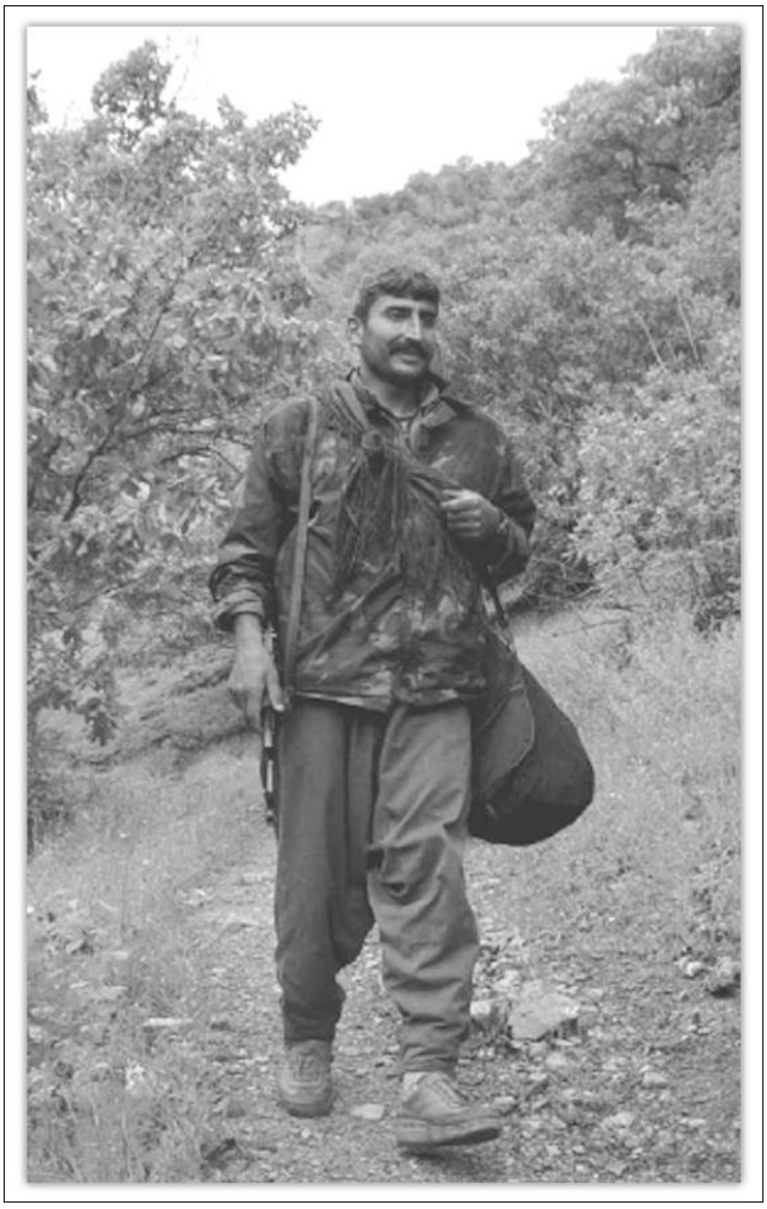

bulmuştur aslında. Gerilla yüreğindedir, hayalindedir, alıp verdiği nefesindedir. Örgütsüz ve sistemsiz olan özgürlük arayışının birinci aşaması burada başlar.

Argeş, yani coşkun ateş... Isıtan, aydınlatan, alevlenen, savrulan ve yakan ateş. Argeş olmak, ateşin kutsallığında yanmak ve temizlenmektir.

Şehit Argeş'in önemli bir yanını ifade eden sanat çalışmaları, sanatçı kişiliği ve sanata verdiği anlam hayli öğreticidir. Birçok tartışmada çok kullandığı özgür sanat belirlemesi, sanırım O'nun hayallerinin önemli bir kısmını oluşturmanın yanında nasıl bir sanat anlayışına sahip olduğunu da özetliyordu. Farklı alanlarda kalmasına ve çeşitli imkan, olanaklara sahip olmasına karşın, gerillaya katılması ve gerilladaki ısrarı, gerilla-sanat-özgürlük arasındaki bağı iyi kurmasından kaynaklanıyordu. O'nun için ezilen bir halkın sanatçısı olmak, en zor olanıydı. Sanatçı, yaratılan değerlerin üzerine konan değil, aktif rol oynayıp, yaratılan her değerde emeği, alın teri ve kanı olandı.

Kürdistan koşullarında gerilla ve savaş, anahtar rolünde ise, sanatçı bunun en iyi uygulayıcısı olmak zorundaydı. Gerçek bir aydınlanma ancak bununla mümkündü. Düşünsel anlamda ulaştığı netlikle yukarıda özetlenmeye çalışılan formülasyonun pratikleştirilmesi, O'nun özlemi ve yaşam gerekçesiydi. O'nun yaşamdaki canlılığı, hareketliliği, fedakarlığı, cesareti ve sanatçı kişiliğinin arkasında böylesi bir ideolojik anlamlandırmanın yattığı kesindi. Bu çerçevede teori ve pratik dirilik temelinde düşündüğü gibi yaşayabilmesi, duygu, düşünce ve eyleminde bir birlikteliği sağlaması, başarısının kendisiydi.

PKK mücadele geçmişinde Şehit Mizgin, Şehit Sefkan, Şehit Hogır, Şehit Serhat ve ismini yazamadığımız birçok değerli sanatçı yoldaşın canları pahasına yarattıkları sanat geleneği, bugün Şehit Argeş'in bayraktarlığıyla devam ediyor. Sürekli üretebilen performansıyla, arkasında söz ve müziği kendisine ait otuza yakın çalışmayla bir miras bıraktı.

O, sanatın emekle bağlantısını yaşamının sınırlarını zorlayarak kurmuştu. Sanatın özgürlükle bağını kurduğundan da özgürlüğe en yakın yer olan dağları seçti. Yaşamın en son sınırına vardığında, o sınırı aştığında da karşısında ölüm vardı. Varsın olsundu. O Argeşti. Ölümü sofrasına buyur edebilecek kadar gür, coşkun bir ateşti...

Mücadele arkadaşları

Argeş (Şefik Yatkın)

Hiçbir rüzgar yarışamaz içimdeki dalgakıran fırtınayla

Gözler buğulu, yürekler buruk
birbirimize anlattık,
birbirimizi dinledik.
O'nu sevmeyen var mı diye sordu
bir arkadaş.
Düşündük bulamadık,
kimse yoktu. Herkes O'nu,
O'nun arkadaşlığını, Önderliğe
ve şehitlere bağlılığını bilirdi

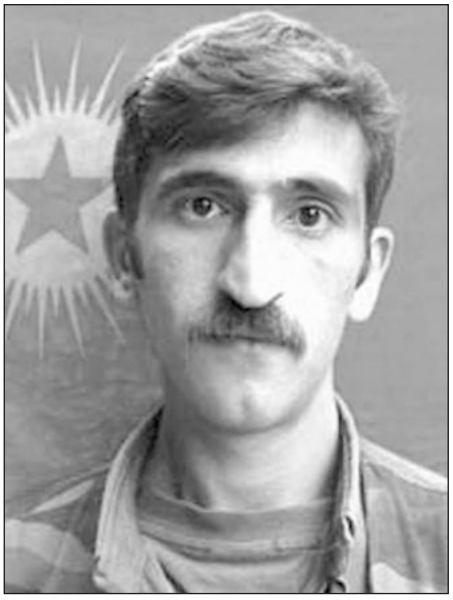

Adı, soyadı: **Cihan DÜNDAR**
Kod adı : **Mazlum AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **Lice 5 Ocak 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994 İzmir**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Ekim 2004, Memkawa köyü yakınlarında/Zagros**

isimsizler
yosun tutmuşlar
zamanın ve yaşananların
izidir
kiminin rengi solmuş
kimisi ise kabuk bağlamış
bir yeşilliği taşıyor
kim bilir ne zamandır
hep birbirlerine bakarlar
çünkü buralarda yazılmaz
isimler, tarihler
buralarda gönüllerde gizlidir
bütün duygular.
söze gelmez dualardadır her şey
içlerinde isimsiz tarihler uzanmışken
bir mezar taşı olmayanlar da var
halbuki onlar isimsizliğe
isim vermek için uzandılar toprağa

Sonbahar yağmurları, toprak ananın milyonlarca yıllık tütsüsünü genzimize yaymaya başladı bile. Ve biliyorum ki yağmur üzerime yağıyor. Bir tarih üzerime yağıyor. Gidenlerimizin ışıklı gülüşleri, gözyaşları, nergis kokulu nefesleri üzerime yağıyor.

Anaç topraklarında anaların yürek sesi 'tilililerle' uğurlandın. Çok şanslısın bu yüzden. Halkın yüreği senin için attı. Ve senin gibi binlerce yiğit Kürt oğlu ve kızı bir kez daha anıldı.

Bilirsin sen de her mevsimin ne anlamlar taşıdığını, sonbaharın kızıla, sarıya boyanmış halinin insanı nasıl hüzünlendirdiğini. Bu defa sonbahar yağmurlarından önce anaların gözyaşı düştü toprağına. Sen, onların gözyaşları oldun...

Bizlerin yüreğinde de hüzne boyanmış öfke ge-

zer şimdi. Varsın doğa ana savursun kızıl ve sarı yaprakları delicesine. Çıplak kışın kayınlarını, palamutlarını, çamlarını... Ama dinime imanıma yine de yarışamaz içimdeki dalgakıran fırtınayla. Bundandır öfkenin hüzünden önce gelmesi.

Aldığın isim gibi mazlum bir yüzün vardı. İlk sicili partiye verirken ne kadar da sevinmiştin. Derginin bir sonraki sayısında ve bu ayki şehitler sayfasında yine sicilin verilecek.

Güzel gülüşünü arayacağım orada. Anlamını çözmeye çalışacağım simanda bize söylemek istediklerinin. İlk arayacağım bu olacak.

Üniversite yıllarında kararlaştığın devrimci yaşamın, Atina'daki eğitimlerden sonra aldığın en büyük ödül olarak söz ettiğin, Önderlik sahasında devam etti.

Orada, *"alınan alınmıştır, gerisi vermeye kalmıştır"* sözünden sonra zirve olarak gördüğün ülke sahasına geçtin. *"Devrimci bir insan için mekan ne olursa olsun değişmez"* desen de Amed'de mücadele etmenin sende yarattığı duyguları hiç kaybetmedin ve boyuna anlatıp dururdun. Şimdi Amed'desin, halkının yüreğinde.

İhanetin geliştiği bu süreçte, direnişçilerin soy ağacına Mazlum Amed'i yazdırdın.

Bilisen bıra, Amed surlarında bir öfke buluti dolaşi. Ve gençler molotof ati. Bulutlar toplani. Kırık bir şekilde yağmur üzerine yağı...

Akşam haberleri Gever'de çatışma çıkmış diyordu. Bir grup arkadaş baskın yemiş, çatışma çıkmış sonrası... Kod adı Mazlum, adı Cihan Dündar diyordu haberler. Yaklaşık otuz arkadaş okuldaydık. Haberlerde geçen Mazlum isminden sonra okulda çıt çıkmadı. Herkes buz kesmişti. Bıçakla kessen akmayacaktı bir damla kanları. Kısa bir aradan sonra bazı yeni arkadaşlar, kim bu Mazlum arkadaş demeye başladılar. Tanıyanların ve eski arkadaşların iç çekmeleri, buğulanan gözleri, yürekleri buruk halde ağızlarını bıçak açmaz halleri, senin kim olduğunu merak etmelerine neden oluyordu. Anlatılmaz kelimelerle seni anlatmaya başladık sonra. Durdurak bilmeden anlattık. Sanki anlattıkça acımız hafifliyordu. Seni anlattıkça anılarınla çoşuyorduk. Hiç vurulduğun anı gelemedik anlatımlarımızda. Artık yeni şervanların dinlediği bir direniş hikayesi idin. Keşke tanıma olanağım olsaydı dedikleri yakın tarihimiz...

Gayri ihtiyari dışarı çıktık. Mazlum'u tanıyanlar, okuldan süzen ışıkta baktık bir-

birimizin gözüne. Şoktaydık. Birkaç gün sonra pratik bitecek, tekrardan görüşecektik. Bunlar okunuyordu gözlerden, çıkmıyordu ağızlardan tek bir ses. Gözler ve yürekler konuşuyordu yalnızca. Ve anlıyorduk olup biteni gözlerden.

Sonra büyük bir ateş yaktık tek bir kelime etmeden. Mazlum'a yakışır bir tören yapmak istedik. Ateşin etrafına oturduk ve önce Mazlum'la olan anılarımızı Mazlum'dan dinledik. Sonra birbirimize Mazlum'u anlatmaya başladık. Ne kadar arkadaş canlısıydı, ne kadar iş yapmayı severdi. Gözler buğulu, yürekler buruk birbirimize anlattık, birbirimizi dinledik. O'nu sevmeyen var mı diye sordu bir arkadaş. Düşündük bulamadık, kimse yoktu. Herkes O'nu, O'nun arkadaşlığını, Önderliğe ve şehitlere bağlılığını bilirdi.

Mazlum yoldaş hiç yorulmak bilmezdi. Her işini ciddiye alır, en iyisini yapmaya çalışırdı. Eğitimlerde en iyisini arkadaşlara vermeye çalışırdı. Pratik bir zekaya sahipti. İşinde pratikçiydi, hep en zor görevlere, en zor alanlara kendisini önerirdi. Kendisine ve yanındaki yoldaşlarına güvenirdi.

Başarısızlık aklının ucundan bile geçmezdi. Yiğitti yani. Bir seferinde Gever'de ovaya tek başına girerek koruculari uyarmıştı. Bunu operasyonlara hazırlanan koruculara örgütün tavırsız kalmayacağını göstermek için yapmıştı.

Duygularını şiirlere dökerdi, romantik bir gerillaydı yani. Futbol takımımızın en iyi kalecisiydi. Bireysel iş yapma yeteneğine güvenirdi, ama daha önemlisi kolektif çalışmaya inanırdı.

Mazlum arkadaş, Avrupa'dan partiye katılmıştı. Daha sonra Önderlik sahasına geçmiş, burada bir dönem Önderlik eğitimini gördükten sonra ülkeye, Zagros alanına geçmişti. Zagros'a bağlanan arkadaşlardan biriydi. Zagros'tan ayrılmayı aklının ucundan bile geçirmezdi.

Zagros'un sevdalısıydı. Köle yaşamın peşine düşenlerin karşısında dimdik duranlardan birisiydi. Bazıları her şeyden elini eteğini çekmek isterken, O, Zagros'un en tehlikeli alanına kendisini önermişti. Ölümün her an, her saat, her saniye yanı başında olacağını bilerek, ihanetin kol gezdiği Gever alanına kendisini önermişti.

Mücadele arkadaşları

O, bir çizgi devrimcisiydi.
O, Zagrosların en güzel güllerinden
birisiydi.
O, herkesin gönlünün başkahramanıydı
gün yine doğar
bir çentik daha atılır alnımızdaki çizgilere
iki daha eklenir
biri geçen günden
diğeri can acılarımızdan

Düşlerimizi güzel günlere erteleyerek savaşıyoruz

Ateşin aydınlığını, sıcaklığını yayma sevdasıdır yaşanan. Bedeli ne olursa olsun, ateşlerde yıkanmaya gelen yürekler çoğalacaktı

Adı, soyadı: **Adnan BATUR**
Kod adı : **Kendal BOTAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Pervari 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Kelareş**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Ekim 2004, Gabar/Botan**

Kendal'ı 2002 Haziran'ında Kalatuka'da dolunaylı bir gecenin akşamında tanıdım. Nereden, ne zaman, nelerden etkilenerek katıldığını sorduğumda, anladım ki O'nu da yürekten bağlı olduğu insanlar çekmişti fırtınanın ortasına. Aralarındaki sadece kan bağı değildi artık, ondan da öte, candan bir yoldaşlık bağıydı. 'Heval' deyince bile gözleri parlardı, heyecandan ellerinin hareketi artardı. Ve ayın aydınlattığı uçurumlara takılınca gözleri, bir ah kopardı yüreğinden uçurumları devirircesine.

Sinan arkadaşın ardından aynı aileden intikam yeminleri ederek dağlara gelip, buraya gönül veren üç genç daha vardı. Her üçünün de dağlardaki ismi Kendal idi. Birisi toprağa düşünce, diğeri gelip Kendal koydu ismini bütün vurulmalara inat.

Dolunayın şahitliğinde tanıştığım Kendal, sonuncusu idi onların. Bana merakla ve gözlerindeki acıyı saklamaya çalışarak, Sinan ve diğer iki Kendal arkadaşların nerede, nasıl şehit düştüklerini sormuştu. O ısrarlı bakışlarından kaçmak, kaçamak cevaplar vermek yerine, her birinin kahramanca şehadetini anlattım O'na. Gözlerine ve dolunayın aydınlattığı yüzüne acı ve gururdan bir gölge düştü. Ne kadar zaman geçti bilemiyorum anlatırken, ama anlattıklarım bittiğinde, uzaklara dalan bakışlarını bana çevirdi sonunda. Onlarla karşılaşmayı çok istediğini söyleyebildi sadece. Acısı sadece bu kadar konuşmasına müsade etmişti demek. İçinde kopan fırtınaları olgunluğunun ardına gizlemeye çalışarak ayrıldı yanımdan. Biliyorum ki şimdi O'nun yüreğinin çeperi gidenlerin özlemiyle vuruluyordu.

O'na kanından, canından olan üç insanın şehadet haberini vermek, nasıl vurulduklarını söylemek hiç de kolay olmadı. Ama anlatmak zorundaydım. Canından çok sevdiği bu insanların kahramanlıkları kadar nasıl kahramanca dövüştüklerini ve vurulduklarını da anlatmalıydım. Anlatırken soğuk terler döküyordum, sesim bana öylesine uzak geliyordu ki hem anlatandım hem dinleyen hem de O'nunla paylaşandım o anda.

Gerçekler çok acımasızdı, O'na bu ağır gerçekleri anlatmak için belki erkendi, ama dayanma gücü öylesine güçlüydü ki. Biliyordum ki anlattıklarım O'nu daha da güçlendirecekti.

Geleceği düşündüm sonra, bilinmezliği çözmeye çalıştım dolunayın aydınlattığı sessizliğin içinde öylece oturarak. O'nun acısından kendi payıma düşeni kendimde saklı tuttum. Kendimden öte, yeni Kendal'ın acısı acıtıyordu beni. O'nun acılarla tanışmamış bilinci, gerçeğin insanın üstüne böyle insafsızca hücum edeceğini bilmiyordu belki de. Şehadet ne menem bir yürek acısı yaratır insanda bilinmez. Bu duymakla, anlatılmakla ayrımına varılacak bir acı değildir. Boğazına yapışıp kalan, omuzlarını çökerten, kanını kurutan, isyanlarını duvarlara çarpıp sana geri getiren bu acı ancak yaşanıldığında anlaşılır.

Erkendi biliyorum. Ama Kendal'daki ısrar ve kararlılık bana başka bir yol bırakmamıştı. Bu acılardan daha nicesini yaşayacaktı, aklın sınırlarının bile alamadığı acılardı bunlar. Birlikte güldüğü, yıldızlara bakıp hayaller kurduğu, bir lokma ekmeği paylaştığı, soğuk gecelerde koyun koyuna yattığı insanları da kaybedebilirdi ilerde. Nicelerini kaybetmiştik. Bundandır sesimize bir vantuz gibi yapışıp kalan hüzün.

O anda tek dileğim, O'nun yüreğini yakan intikam ateşinin hemen sönmemesi idi. Tez canlılığı, mücadeledeki şaşmaz kararlılığı O'nu nice başarılara götürmeliydi. Kendallar adına yaşamalıydı. Yaşayarak intikam almayı, yaşayarak yaratmayı, Kendalları ve Sinan'ı böyle yaşatmayı öğrenmeliydi. O, su arılığındaki saf ve özlü insanları kendinden bir parça yaparak yaşatmayı bilmeliydi. Halkımızın ve insanlığın en çok ihtiyaç duyduğu o güzel insanları yaşatmak için yaşamalıydı.

O gece O'ndan ayrıldıktan sonra dileğim bu oldu. Tarihin hep kaybettiren yüzü tekerrür etmesin istedim. Özü erken götürmesin istedim. Arkadaşlığın tadına doyalım istedim bu sefer, Kendallarla yarım kalan yanlarımız O'nunla tamamlansın istedim.

Sanki karşında konuştuğun ya da bir yol üstünde merhabalaştığın o can yoldaşı kaybedecekmişsin duygusu belirir içinde. Bu his de nereden çıktı bilemezsin. O an sende bu hissi uyandıran herhangi bir maddi zemin de yoktur belki, ama bütün yakıcılığıyla hissedersin bunu. Bu hissin altında acıyla debelenmeye başlarsın.

Hayallerini gerçekleştirebilmesi için yaşaması gerekir bilirsin ve kendiliğinden olması gerekenin arayışına girersin.

Bedelin de, canın da verilmesinin zorunlu olduğunu bilirsin, ama bu, yürek fırtınalarını dindirmeye yetmiyor.

Gerçeğin peşine takılmak ağır sorumluluklar yükler genç omuzlara. Bunu yerine getirmek de en büyük moral kaynağı olur. Bu maratonda bedeli en ağır şeyin onurlu yaşamak olduğunu anlarsın. Bedeller hep canımızın bir parçası yoldaşlarımız olur. Onların acısını ve umutlarını yüklenerek, halkın özgürlük bahçesini yeşertme mücadelesine devam ederiz. 'Keşke onlar da olsaydı yanımızda' sözleri bütün sohbetlerimizin ilk cümlesi olur.

Ateşin aydınlığını, sıcaklığını yayma sevdasıdır yaşanan. Bedeli ne olursa olsun, ateşlerde yıkanmaya gelen yürekler çoğalacaktı.

Karanlığa, çirkinliğe, köleliğe, bencilliğe karşı vicdanın, etik değerlerin, eşitlik, özgürlük duygusunun sesi oldular. Onlar bütün koşullarda en temel değerlerden yana tavır koydular. İdam sehpalarına çıkarılıp, yağlı urganı boyunlarına geçirdiklerinde bile 'ÖZGÜRLÜK' diye haykıranların yoldaşıydı onlar. Bir şey öğrenmişlerdi; ölümsüzlüğe erişeceksen sonunda, ölümü de buyur edersin gururla. Ve onlar, ölümü düşünmeden yaşamı yaratmak için tuttular dağların yolunu hep beraber.

Kendal gibi düşülür yollara. Mekanlar dar gelir arayışının büyüklüğüne. O'nun gibi uzun yollardan yürür, mekanlar değiştirirsin. Neredeysen orayı kavganın mekanı bilirsin, aynen Kendal gibi.

Balkanlardan Türkiye'ye, oradan Kelareş, ardından Soran, kısa hedef Botan, uzun erimli Amed'de Sinanlarla buluşma sevdasına girmişti Kendalların sonuncusu. 'Dönemin görev ve militanlığında Kuzey alanında bu özü temsil edebilmek en büyük istemimdir. Ve gelecek açısından çok büyük alt yapı

Kendal (Adnan Batur)

kazanacağımın inancındayım.' İşte bütün hayallerin, hedeflerin ve amacın.

Nasıl ki Kendal benden ilk kez kendi kanından bir parça olanların şehadetini anlatmamı istediyse ve şehadetlerini bu hedeflerin zorluğunu bildiği için kabul ettiyse, ben de 1 Haziran Atılımı'nın genç yaratıcısı Kendal'in yokluğuna, acısına böyle dayanabiliyorum; dolunayın şahitliğindeki o konuşmanın ardında kalan yaşanmamışlıkları, küçük mütevazı istekleri, son sözleri söyleyememenin burukluğunu gelecek güzel günlerin büyüsüne erteleyerek. Onurlu yaşamanın bedelinin dünyadaki her şeyden daha zor olduğunu bilincimin bir köşesinde saklayarak, acının gelecek düşlerimizi gölgelemesine izin vermeyerek...

Mücadele arkadaşları

Sessizliğimizi anaların çığlıklarına katıyor ve yürüyoruz

Sen uğraşıp koca ömre sığdırılacak bir yaşamı soluk soluğa, dolu dizgin yaşadın. Sen isyan kuşağı olduğunu bilerek savaştın. Kavga idi yaşamın tek anlamı

Adı, soyadı: **Vahap MUSTAFALO**
Kod adı: **Xeyri DARA**
Doğum yeri ve tarihi: **Xoy/İran 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998, Kelareş**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Ekim 2004, Aliboğazı/Dersim**

Kürdistan bir isyan nesli yarattı zulümlerin, ihanetin, inkarın ayakları ile çiğnenen bu topraklarda. Kimilerince yitip giden, kimilerince ölümsüzleşen bir nesil. İnkarın, yitikliğin, umutsuzluğun son sınırında bir isyan kuşağı yarattı. Ve bu nesil, soluk almanın bile imkansız olduğu bir coğrafyada, kendi yaşam haklarından feragat ederek tarihin Kürt'e biçtiği yazgıyı değiştirmeye koyuldu. Yitip gitmeler değildi onlarınki, ölümsüzlüğe ermekti. Gecenin karanlığında, yanan bir ateşin etrafında toplanan çocuklara anlatılacak destanlardı. Toprağın kokusunu değiştiren rüzgardı onlar. Güneşin koynunda gizli ısı idi. Bir yazgıyı bozmanın bedeli gençliğin ilk heyecanlarını duyamayan, büyümeyen bir nesilse, verilecekti o da tereddüt edilmeden.

Ama yine de söz dinlemez anaların yüreği. Bir de çelikleşmiş dedikleri gerilla yürekleri. Gerillanın yüreğinde sakladığı acılar ve direnç yan yanadır, kimse bilmez bunu. Anaların yüreği gibi inceciktir gerilla yüreği. Analar acısını çığlıklara yükler, gerilla da gözlerinin ardına.

Şimdi gözlerimizin dirençli perdesinin ardına sakladığımız bir sonsuzluk daha var. Adı Hayri olan bir başka acı denizi bu. Yüreğimizdeki mevsimlerin hüznüne astığımız bir acı, bir özlem tufanı şimdi yaşadığımız.

Kendi feryatlarımızı analarınkine usulca katıyor, zamanın fırsat tanımadığı kavgaya tutuşuyoruz. Gözlerimize yüklediğimiz acılar, dirençli bakışlarımıza karışıyor...

17 yaşında başladığın altı yıllık kavga serüvenin Dersim'de son buldu. Huzurlusun, biliyoruz. Çünkü büyük hedefine ulaştın. Biz ölümün gölgemiz olmasına alışmışızdır. Onunla birlikte aynı pınarlardan su içer, aynı saatte nöbeti devr alırız. Göreve gitmek gerekirse birlikte gideriz. İkimiz de aldırmayız birbirimize. Ve çoğu defa ölümü biz yendik, o hiç yenedemi bizi.

Pusular, çatışmalar, kıran kırana kavgalardan korkmayız bu yüzden. Sen de düştüğün pusuda kahra-

manca direnerek şehadete ulaştın. Belki gençliğin heyecanlarını, sevdalarını yaşamadın. Ama sen uğraşıp koca ömre sığdırılacak bir yaşamı soluk soluğa, dolu dizgin yaşadın. Sen isyan kuşağı olduğunu bilerek savaştın. Kavga idi yaşamın tek anlamı. Savaşarak yaratmaktı.

Ve sen, Doğu Kürdistan'dan Dersim'e uzanan bir yiğitlik destanı oldun. Güzel olan her şeye layık gördüğün halkının nefes aldığı her karış toprakta, sınırları anlamsızlaştıran bakışın, gülüşün kaldı bizlere. İleride özgür soluk aldığımız topraklarda çocuklara binbir gece masalları gibi anlatılacak olan hem masalsı hem de gerçeğin ta kendisi bir kahramanlık öyküsü oldun. Doğu Kürdistan'dan Dersim'e uzanan bir serüvenin öyküsüdür bu.

Senin bir ömre bedel altı yıllık serüvenin bizim kavga gerekçemizdir. Direnme ve isyan kuşağı olmanın bedelini layıkıyla ödeme sözümüzsün sen. Zaman acıları doyasıya yaşamamıza meydan vermiyor, kavga bir o kadar amansız. Sana ve tüm şehitlerimize dair acılarımızı, anaların çığlıklarına sessizliğimizle katarak ilerliyoruz bu ateşten günlerin ortasında.

Mücadele arkadaşları

Hayri (Vahap Mustafalo)

Sakladım sevda kokan sesimi
Granit bir türkü söyleyin ardımdan
Soluğum soluğunuza can katsın
Kurşunum kalmıştı mavzerimde
Sıkın, ihanete sıkın
kardeş çiçekler boy versin üstümde

Artık tüm zamanlar senin

Tüm zamanları isterdi tanrılardan şüphesiz. Halkını özgürlüğüne kavuşturmak, bıkmadan usanmadan, soluğu yetene dek katılmak isterdi bu serüvene. Bir çocuğun gözlerine umut ekmek, o düşsel ülkeyi bir gökkuşağı gibi sermek isterdi halkının acılı, feryatlı karartılmış göğüne

Adı, soyadı: **Yusuf CUMO**
Kod adı : **Harun HALEP**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001, Kandil**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Ekim 2004, Gabar/Botan**

Afrin... Cennetin yeryüzüne düşmüş bir parçası. Dağların, suyun, yeşilin ve yaşamın en güzel ayrıntılarını yöre insanının sıcacık gülümseyişinde ve içten bakışlarında taşıyan o güzel mekan. Afrin insanının kimliği, gülen yüzleridir en başta. Ne kadar Afrinli tanımışsam, hepsinin yüzünde yeşile bezenmiş o coğrafya kadar huzur veren bir bakış, her an bir köşesinde rastlayabileceğiniz tarihi kalıntılar gibi köklü bir emek okudum. Zaten daha sonra o insanlarla birlikte geçirdiğim pratik hiçbir zaman yanıltmadı beni. Bu yargı savaşta birlikte kaldığımız arkadaşları tanıdıkça oluştu bende. Daha sonra hayata tutunmak adına geldiği şehirlerde tanıdığım halkı gördükçe de bu düşüncem daha bir pekişti.

Acılara meydan okumak için gözlerdeki gülümseyişi bence hiç silmemeli insan. Bunu en iyi başaranlar Afrinlilerdi desem, o yöre insanını tanıyan herkes bana hak verecek, ama tanımayanlar da bir bakıştan yola çıkarak nasıl böyle bir yargıya kapıldığıma şaşıp kalacaklar. Neyse ben sadece gördüklerimden yola çıkarak söylüyorum bunları. Yani Harun yoldaşı, O'nun tez canlı, atılgan, fedakar duruşunu anlatmaya doğduğu sıcak topraklardan başlamak istiyorum.

Apocular bu şehre geldikten sonra, halkın damarlarında gezinen yurtseverlik özü daha da güçlenir. Gök maviye büründüğünde, nehirler akıp okyanuslara ulaştığında, toprak yağmuru emdiğinde ne kadar huzur bulduysa ve bu kavuşmalar ne kadar anlamlı olduysa, yöre halkının Apocularla tanışması ve bütünleşmesi de böyle bir şeydi. Yurtseverlik Afrin halkı için bir yaşam biçimi olurken, bu uğurda canını ve malını feda etmek vicdani bir görev haline geldi. Ve kendisi için her türlü fedakarlığı yapan Apoculara 'mutlak verecek bir şeylerim olmalıdır' diye düşündü. Her evden bir devrimci çıktı bu yüzden. Ve anlar evlatlarının ardından gururla baktılar. Güzel bir geleceği muştulayan, umut dolu küçücük notları bekler oldu Kuzey'e bakan gözleri. Devrimci olmak anadan oğula, babadan kıza geçen bir vasiyet değildi.

Gönül işi idi. İrade ve kararlılık işi, geride bıraktıkları gözyaşlarını, rahatlığı kararlı ve keskin bakışlarının gölgesinde saklamaktı. Bu yüzden kimse tek bir söz söyleyemedi. Her genç yeri geldiğinde nöbeti devraldı. Ve eksildikçe çoğalan bir gidiş oldu. Her evden bir ya da iki kişi, o da olmazsa her yıl kaldırılan üründen bir parça özgürlüğe sunuldu. Bu halk böylesi değerli emeğin karşılığını nasıl verebilecekse, vermekte öyle kararlı idi. Çünkü tarihin iz sürdüğü bu topraklarda geçerli olan tek kanun emektir.

Ve sonunda, Kürt'ün tarihinin tersine döndürülmek istendiği o lanetli gün geldi. 15 Şubat. Yani artık kimsenin ertelemeyeceği, beklemeyeceği, tereddüt etmeyeceği kadar keskin kararlar alması gerektiği o kızıl kıyamet günü.

İşte Harun arkadaş da bu kıran kırana savaş zamanında gelmişti saflara. Artık ok yaydan çıkmıştı. Geleceğe, gençliğe dair hayaller, umudun el değmeyen gizinde saklanmalı ve yollara düşülmeliydi. Daha genç yaşta olmasına rağmen kararını tereddütsüzce vermiş, Kürdistan'a çevirmişti yüzünü.

Özgürlük dağlarına ulaşmanın vermiş olduğu sevinçle yeni savaşçı eğitimini, Güney Kürdistan'ın Soran mıntıkasında tamamlayarak pratik bölüklere geçer. Yaşamdaki morali ve coşkusu ile dikkatleri üzerine çekmeyi başarır. Başkan Apo'nun esaretine ve düşmanın acımasız uygulamalarına verilecek en büyük cevabın Kuzey'de gelişecek mücadeleden geçtiğine inanıyordu. Nihayet Kuzey'e gitmek için uzun süredir yaptığı öneri 2002 baharında örgüt tarafından kabul edilir. Bir yandan Kürdistan'ın Kuzey parçasını görmenin sevinci, bir yandan da Agitlerin diyarı olan Gabar'a ulaşmanın gururuyla, tecrübesizliğini katılımına engel yapmadan, kaygısızca pratiğe girer. Artık gerillanın efsanesi olan, koynunda kendi toprağından gençleri saklayan, kendi toprağı gibi emek kokan bir yerdedir. Burada gerilla olmanın ayrıcalıklı gururuyla önüne çıkan her engeli aşmaya çalışır.

Düşmanın Gabar'da uyguladığı tecrit politikası, O'na düşmanını iyi tanıma fırsatı verir. Büyüdüğü topraklardaki tek yaşam kanunu olan emeği burada da uygular tüm zamanlarda. Dağlara geldiği andan itibaren büyüdüğü topraklarda geçerli olan kanunun dağ başlarında da geçerli olduğunu görür; emek harcamak...

Yoğun pratikle kişiliğini her konuda olgunlaştırmaya doğru götürür. Girişimciliği ve atikliği ile pratik çalışmalarda hep öndedir. Belli bir dönem İdil ve Kerboran tarafında

pratik çalışmalara katılır. Fakat Harun arkadaşın hayalinde hep Gabar'da kalmak vardır. Gabar'da kalma istemini yarı şaka yarı ciddi üslubu ile *"bir kere geldim, artık kimse beni Gabar'dan çıkaramaz"* diyerek herkese kabul ettirir.

2004 baharı ile Fındıkê alanındaki çalışmalara katılır. Baharın başında gelişen düşman operasyonuna karşı gelişen eylemlerde aktif olarak yerini alır. Bu eylemlerde kendisine duyduğu güven daha da artar.

1 Haziran Hamlesi'nin başlamasıyla birlikte, Harun arkadaş pratiğe daha aktif katılır. Yeni almış olduğu tim sorumluluğuyla çevresindeki arkadaşları da yönlendirmeye, onlara güç vermeye çalışır.

Gabar'da hamle ile birlikte yoğunlaşan düşman yönelimleri ciddi anlamda darbe almış, birçok saldırısı boşa çıkarılmıştı. Fakat düşman intikam almak istercesine saldırı yapmaktan geri durmuyordu. Bu amaçla 23 Ekim 2004'te Gabar genelini kapsayan kapsamlı bir operasyon başlatmıştı. Operasyon gücü harekete geçtiği anda, Birava köyünde bir grup arkadaş tarafından pusuya düşürülüp ağır darbe yemişti. Düşman, almış olduğu darbenin kızgınlığı ve acizliği ile Gabar'ı havan toplarıyla rasgele vurmaya başlamıştı. Kobralar durmadan araziyi vurmaya başlamıştı. Harun arkadaş bu sırada Dersim'den Güneye geçmek için gelen bir grubu karargaha götürüyordu. Ama aklı arkadaşlarda kalmıştı. Bir an önce oradaki arkadaşların yanına gitmek istiyordu.

Operasyonun üçüncü gününde eylem grubunda olmamasına rağmen izinsiz bir şekilde eyleme giden arkadaşlara, *"H... arkadaş beni eylemde B-7 kullanmam için gönderdi"*

"Tanrılar O'nun dileğini kabul etti. Çünkü o tüm zamanlarda halkının yüreğinde yaşayacak bir özgürlük savaşçısı oldu. Tarih yazan ve nesilden nesile geçen kabına sığmaz bir serüvenci oldu Harun arkadaş"

diyerek gruba katılır. Daha eylem yerine varmadan, öğleden sonra saat 13:00'te Gabar TRT'sinin Dêrşew tarafında grubu fark etmesi sonucu başlayan çatışma, akşama kadar devam eder. Bu çatışmada Harun yoldaş şehitler kervanına katılır.

O tanrılardan dilekte bulunsaydı eğer, bütün zamanların kendisine bahşedilmesini isterdi kesinlikle. Düşmanına olan öfkesi, halkına, yoldaşlarına olan sevgisi için, bir kurşun daha fazla atmayı dilerdi kendine bahşedilen zaman içinde.

Daha fazla yaşamayı dilerdi kuşkusuz. Gabar'ın emek kokulu toprağında yatan nice adsız yoldaşını hissederek çekmek isterdi sabah güneşinin sıcaklığını içine. Yıldızlara dokunabilecek yüksek tepelere çıkmak, orada aramak isterdi bu coğrafyanın her bir köşesinde gelecek düşleriyle toprağa uzanan genç bedenleri. Gabar'da gezinen düşman postallarının izlerini sonsuza dek silebilmek için biraz daha yaşamak isterdi. Kanilerinden kana kana su içmek, göğe en yakın yerdeki bu yeryüzü cenneti içinde soluyarak gidermek isterdi memleket özlemini.

Tüm zamanları isterdi tanrılardan şüphesiz. Halkını özgürlüğüne kavuşturmak, bıkmadan usanmadan, soluğu yetene dek katılmak isterdi bu serüvene. Bir kurşun daha sıkabilmek, yaralı yoldaşını sırtlayıp pusuları aşmak, bir çocuğun, bir ananın gözlerine umut ekmek, o düşsel ülkeyi bir gökkuşağı gibi sermek isterdi halkının acılı, feryatlı karartılmış göğüne. Tüm zamanlar O'na bahşedilseydi eğer, yine kendisi için bir şey dilemezdi. Kendi gençliğini halkının geleceği önüne sermek isterdi bir kez daha tereddütsüzce.

Tanrılar O'nun dileğini kabul etti bence. Çünkü o tüm zamanlarda halkının yüreğinde yaşayacak bir özgürlük savaşçısı oldu. Tarih yazan ve nesilden nesile geçen kabına sığmaz bir serüvenci oldu Harun arkadaş.

Mücadele arkadaşları adına
Gabar'daki mücadele arkadaşları

Yaşamının anlamı direnmekti

Ben de bir gün
çekip gideceğim bu dünyadan
silahımı ve çantamı da
götüreceğim
belki de
yalnızca bir resmin olacak
yanımda
özgür bir ülke bırakıp da sana
şu dağların arkasını aşıp
orada öleceğim

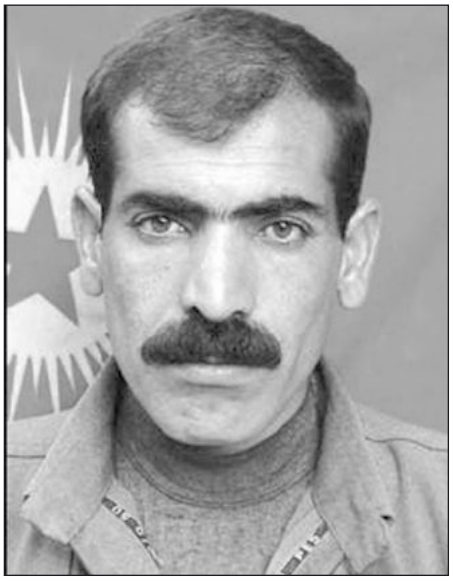

Adı, soyadı: **Mehmet ER**
Kod adı : **Dıjwar HEREKOL**
Doğum yeri ve tarihi: **Erkendi köyü/Pervari, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990 Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Ekim 2004, Amanoslar**

Nice yiğitleri, ateşin ve güneşin nice soylu çocuklarını vermiştik sana; Nurhak'ın görkemli dağlarına... Engizeklerin soğuk sularına... Balta girmemiş ormanlarına... Serin rüzgarlar esen yaylalarına. Dostluk, kardeşlik coğrafyasında anavatandan uzak topraklara... Anavatanımız gibi bağrımıza basmıştık seni; sevmiş, bağlanmıştık sana. Bir kutsallıktı bizim için Amanos artık. Çünkü orada da dövüşenlerimiz, kavgada yitirdiklerimiz vardı. Çünkü oraya da uğurladıklarımız vardı. Uzun patikalarda yürüyüp, mayınlı tarlalardan geçip, Fırat'la boğuşup, onlarca pusuyu aşıp ulaşanlarımız vardı çünkü.

Dıjwar yoldaş da bu toprakların vurgunuydu. Amanoslar'ın ılık havasını, usulca esen rüzgarlarını yüreğinde hissetmiş, özlemini duymuştu. Mücadelede kaldığı uzun yıllar boyunca Amanoslar'da gerillalık yapmak hep bir hayaldi O'nda. Bir gün gidecekti oraya. Yüreği oranın sevdasının vurgununu yemişti.

Dıjwar yoldaşı yıllar önce Parti Merkez Okulu öğrencisiyken tanıdım. İlk merhabalaşmada bile sanki yıllardır tanışıyoruz samimiyeti ve sıcaklığı vardı. O ilk merhabasındaki sıcaklığı uzun yıllara meydan okuyacak olan yoldaşlığımızın ilk adımı oldu. Aramızda tarifi zor bir bağlılık gelişmişti. Eğitimdeki en başarılı öğrencilerden birisiydi Dıjwar arkadaş. Bütün arkadaşların sevgisini saygısını kazanmıştı.

Apocu ruhu derinden yaşayışı, bunun coşku ve moralini her fırsatta çevresine yayması, pratiğe yürüyüşteki kararlılığı ve cesareti beni ve oradaki diğer bütün arkadaşları derinden etkilemişti. Kendime örnek aldığım militanlardan biriydi Dıjwar arkadaş.

Özgürlük mücadelesinin bütün Kürdistan'a yayıldığı 1990 yılında katılmıştı mücadeleye. Bütün çevresi yurtseverdi. Düşmanın bütün baskılarına rağmen inandıkları değerlerden taviz vermemişlerdi. Köyünden nice yiğit genç özgürlük mücadelesine katılmış ve idealleri uğruna şehit düşmüştü. Onlar mücadeleyi Agit arkadaşla tanımışlardı. O'nu sevip bağırlarına basmışlardı. O'nun yürüdüğü yoldan yürümeyi en temel görevleri bilmişlerdi.

Agit arkadaşın anısına bağlı kalmanın bir gereği olarak, bu öze denk katılımlar ve şahadetler de yaşanmıştı bu alanda. İşte bu anlamlı katılım sahiplerinden birisiydi Dıjwar arkadaş. Katılımı da akraba çevresi ve bölge üzerinde büyük bir etki yaratmış, katılımların önünü açmıştır.

O, mücadelenin en zorlu dönemlerinde Botan dağlarındaydı. Emeğiyle, çabasıyla, yoldaşlık ilişkileriyle, görevlere yaklışımıyla, fedakarlığıyla, dürüstlüğüyle arkadaşların yüreğind yer edinmişti. Bu kişilik özellikleri O'nu pratikte çok çabuk yetkinleştirmişti. O zorlu pratiklerde kazandığı tecrübeyle kararlı, güçlü ve iradeli bir kişilik ve komutan düzeyini yakalamıştı. Savaş koşulları içinde ciddi bir eğitim görememesine rağmen, Önderliğe ve çizgiye olan bağlılığı ile inandığı tüm değerleri korumuş ve tereddütsüz bir pratik sergilemişti. O'na hedefinden şaşmaz bu katılım tarzını kazandıran da zorluklarla sınanmış pratik sahada pişmesiydi. O gerçek bir pratikiydi. Söze gerek bırakmayan çalışmaların sahibiydi.

"Önderlik sahasına gelirken günlerce yol yürüdük. Yürüdükçe sevinçten ve heyecandan sanki dizlerimin bağı çözülmüştü. Önderliği göreceğim anı hayal ederek yürüdüm. Ve Önderliği gördüğüm an elim ayağım birbirine dolandı"

Önderliği görmek en büyük istemiydi. Bir yangın seliydi yüreğindeki özlem. O'nu dağların zirvelerinde ve ormanların derin kuytuluklarında ayakta tutan, açlıkla, soğukla savaşma gücü veren, yaşam ve mücadele umudu veren Önderliği bir gün görebilme umuduydu.

Bir gün cihazla arkadaşlar çağırmış O'nu. Neden çağırdıkları konusunda hiçbir şey söylememişler, sadece acele yanlarına gelmesini söylemişler. Kafasında soru işaretleriyle apar topar arkadaşların yanına gitmiş. Oradaki herkes ne olduğunu biliyormuş, bir bilmeyen kendisiymiş. Arkadaşlar O'nu daha fazla merakta bırakmamak için söylemişler; 'Önderlikler sahasına gideceksin hazırlan.' Sevinçten ne yapacağını bilememiş, yerinde öylece donup kalmış. Yıllardın özlemine çektiği Önderliği görmeye gidecekti.

O'nu Önderlik sahasına götüren, emeği ve pratikteki başarılarıydı. Yaşama hesapsızca katılımıydı. Yer aldığı bütün zorlu pratiklerden her defasında alnının akıyla çıkmıştı. Bunun gururuyla çıkacaktı Önderliğin karşısına. Yüreğine söz geçiremiyordu. *"Önderlik sahasına gelirken günlerce yol yürüdük. Yürüdükçe sevinçten ve heyecandan sanki dizlerimin bağı çözülmüştü. Önderliği göreceğim anı hayal ederek yürüdüm. Ve Önderliği gördüğüm an elim ayağım birbirine dolandı"* diyordu, o anı anlatırken.

Sahada büyük bir ilgi ve ciddiyetle Önderliği tanıma ve anlama çabası içerisinde oldu. Bu alandaki yoğunlaşmaları, daha sonraki pratiklerinde Önderliği daha çok uygulama ısrarını geliştirdi. Ve yer aldığı bütün pratiklerde çizgi dışılıklara karşı, mücadeleyle dolu bir militan pratiği gerçekleştirdi. Biz hep O'nun başarılarını duyduk. Ve O'nunla gurur duyduk.

Önderlik sahasında gördüğü eğitimin ardından, 1998 yılında bir grup arkadaşla birlikte mücadelemiz açısından önemli, önemli olduğu kadar da zorlu bir alan olan Amanos'a geçti. O'nu Amanos alanına Önderliğin görevlendirmiş olması çalışma azmini katbekat artırmıştı. Şimdiye kadar yürüttüğü bütün pratiklerde başarılı olmuştu, burada başarılarına da katlayacaktı. Bunun için gecesini gündüzüne katacaktı.

Öyle de oldu. Alanda başarılı bir pratik sergileyerek, düşmanın büyük bir panik yaşamasına neden olmuştu. Ailesi de yıllar öncesinden Adana'ya göç etmişti. Onların aracılığıyla Çukurova kitlesiyle ilişkilenmiş; halk için-

de yarattığı güçlü örgütlülüğün etkisiyle de birçok yeni katılımın gerçekleşmesini sağlamıştı.

Yüreğini işlediği bu topraklardan kopmak her ne kadar zor gelse de Önderliğin aldığı kararların doğruluğuna olan sonsuz güvenle geri çekilme kararı sonucunda Güney sahasına, Kandil alanına geçti. Burada belli bir süre eğitim gördükten sonra, yine zorlu bir alan olan Serhat'a büyük bir heyecanla geçti. Burada bir süre pratik çalışmalara katıldıktan sonra bir komplo sonucu İran devletine esir düştü.

Dıjwar yoldaş, İran'ın tüm baskılarına , işkencelerine rağmen Apocu direniş geleneğini ve Kemal Pir ruhunu koruyarak ölüm orucuna girdi. Ser vermeye hazırdı, ama sır asla... O'nun direnişi ile Apocuların iddia ve kararlılık düzeyi bir kez daha tüm egemenlere ispatlandı. Dıjwar direnmenin adı olmuştu.

Hapishaneden çıktıktan sonra, kendini bulduğu, yeniden doğduğu ve yüreğinin meskeni olan topraklara, dağlara tekrardan ulaşmanın coşkusundaydı. Öylesine mutluydu ki yerinde duramıyordu. Akademiye gelerek, eğitim çalışmalarına katıldı. Bu süreçte ortaya çıkan ihanetçi eğilimlere karşı pratik duruş ve atılım kararlılığıyla mücadeleyi esas aldı.

> *"Güçlü militanlar, zorlu koşullarda bilenir, zorlukları tercih ederler. Dıjwar yoldaş da eğitimden sonra mücadelenin en zorlu sahalarında biri olan, gelirken yüreğinin yarısını bıraktığı Amanoslar'a gitmek için ısrarcı oldu"*

Güçlü militanlar, zorlu koşullarda bilenir, zorlukları tercih ederler. Dıjwar yoldaş da eğitimden sonra mücadelenin en zorlu sahalarında biri olan, gelirken yüreğinin yarısını bıraktığı Amanoslar'a gitmek için ısrarcı oldu. Orada yapacak çok şey vardı. Ve bir kez daha bir grup arkadaşıyla beraber yeni bir açılım ve atılım ruhuyla Amanoslar'a yöneldiler. Giderken geride kalanlara başarı ruhu ve coşkusunu bırakırken, *"alan çok geniş, sizleri bekliyoruz. Erken gelin"* diyerek yoldaşlarıyla sözleşmiş, bir daha görüşme özlemiyle sıkı sıkıya kucaklaşmıştı.

Bazıları sözün kutsallığına başından ihanet edip, sözleşmeye ters düşerken, onlarcası da Amanos fırtınalarında tekrardan buluşabilmenin kararlılığıyla sözlerini korudu.

Dıjwar yoldaş, sahanın hassaslığı ve öz-

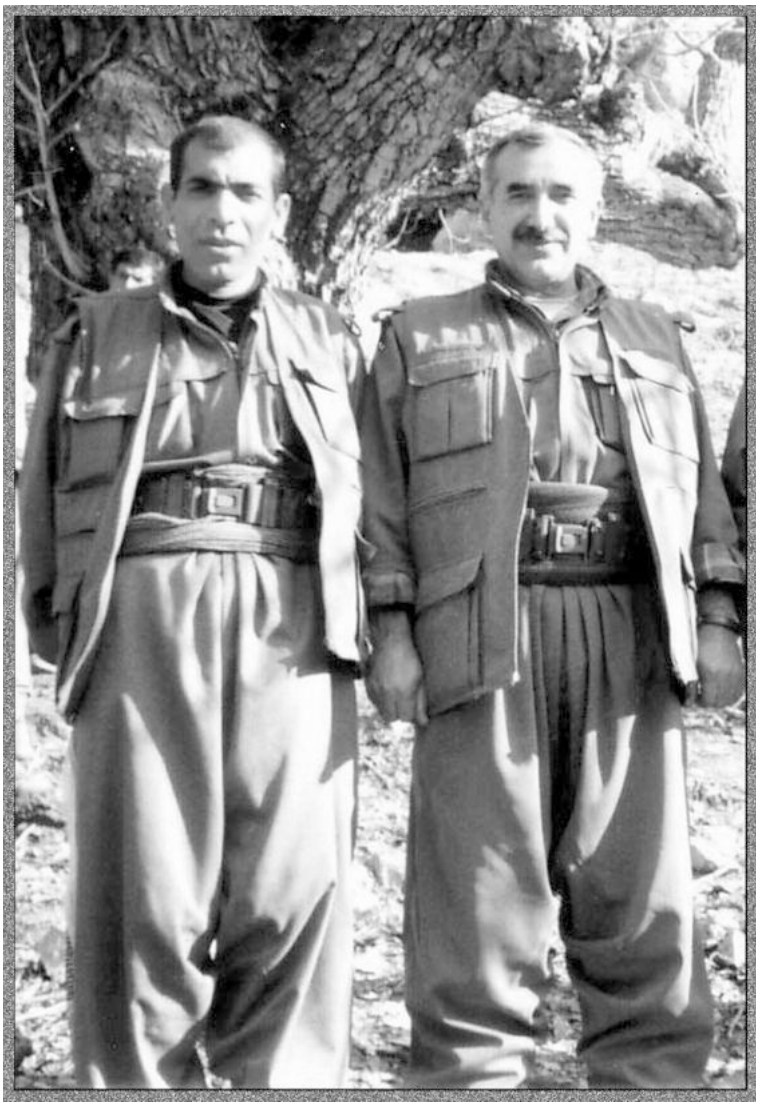

günlüklerinin bilincinde olduğundan yeni çalışma sahasına kendini sağlam ulaştırabilmek için büyük riskleri göze almıştı. Yılların tecrübelerinden aldığı güç ve inisiyatifle sınırları zorlayarak, görev sahasına ulaşmayı başarmıştı. Amanosların çetin koşullarında, alanı ve arkadaşları tanımak için zaman kaybetmeden çalışmalara başlamıştır. Çalışmaları erkenden toparlama ve hazırlıkları bir an önce tamamlama istemi, erkenden harekete geçmesine biraz da aceleci davranmasına yol açmıştı. Pratikçiliği ve üretme ısrarlılığıyla tüm görevlere koşmuştu.

Pratik heyecanla işlere koşturduğu bu süreçte Amanoslar'da düştüğü pusu hedeflerini istediği gibi gerçekleştirmesine fırsat tanımadı. Zaten O'nun başarma azmi ancak haince bir pusu sonucunda durdurulabilirdi. Düşmanının O'na dair bildiği tek şey bu idi. Pusuda yaralanmıştı. Yarası oldukça derindi. Yoldaşları varıp, yaralarını sarmaya bile fırsat bulamadan düşmanın eline geçmişti. O'nun için direnmenin sınırı ve zamanı yoktu. Gerektiği yerde gerektiği biçimde direnmeyi bir yaşam biçimi olarak bilmişti. Botan'da açlığa, aman vermeyen operasyonlara karşı enerjisi ile ne olursa olsun ayakta kalmak için direnerek; İran'da bedenini bilinçli bir biçimde açlığa yatırarak ve Türk devleti karşısında gözlerinde düşmanı kahreden bir gülümseme ile susarak...

Şimdi dağların kuytulukları ve ormanların derin dehlizleri O'nu koruyamamanın utangaçlığında. Toprak ana bu utangaçlıkla açmıştı kollarını O'na... Amanos diyarlarında yiğit bir militan daha katılmıştı şehitler kervanına...

Dıjwar yoldaşın cenazesi yüzlerin, binlerin omuzlarındaydı artık. Yürekler O'nun için atıyordu. Halk görkemli bir törenle O'nu bağrına basmış; anayurduna, Siirt'e getirmişti. O'nu Herekol'un eteklerine gömdük... Ama doğduğu topraklardan uzakta bir coğrafyada da gözyaşı dökülüyordu O'nun için. Amanoslar kendisine sevdalı bu yiğidin anısını her karış toprağında taşıyor artık.

Mücadele arkadaşları

Bu senin başarılarının hikayesi

Dıjwar arkadaş 1974 yılında Siirt'in Pervari ilçesi Erkendi köyünde dünyaya geldi. 15 Ağustos Atılımı sonrası PKK ile tanıştı. Bu atılım O'nu derinden etkilemiş ve mücadeleye sempati duymasını sağlamıştı.

15 Ağustos Atılımı sonrası gerilla birlikleri nicel olarak da bir büyümeyi sağlamış, yavaş yavaş Kürdistan'ın birçok alanına yayılmaya başlamışlardı. Perwari de gerilla birliklerinin sık sık geldikleri bir alandı. Halkının yurtsever olması, ulusal bilinci belirli oranda taşımaları gerillanın orada bir taban yaratmasına önemli bir zemin olmuştu. Aynı zamanda özgürlük mücadelesine bağlılık da gelişmekteydi.

1980'li yılların sonlarına doğru Kürdistan'ın genelinde mücadeleye karşı bir ilgi oluşmuş, katılımlar artmıştı. Siirt ve ilçeleri de mücadeleyi sahipleniyor, gerillaya destek veriyordu. Katılımlar buradan da yoğun olarak devam ediyordu.

Dıjwar (Mehmet Er)

Pervari ve Erkendi köyünde mücadeleye ilk katılan Dıjwar yoldaşımız olmuştur. O'nun katılımıyla hem doğup büyüdüğü köyü hem de çevre köyler etkilenmişti. Alanı tanıması, coğrafyaya hakim olması gerilla birliklerinin buralarda daha rahat hareket etmesini sağladı. Köy toplantıları, gençlere yönelik çağrılar gerillaya katılım konusunda önemli bir sonuç ortaya çıkartmış, birçok alandan katılımlar iyice yoğunlaşmıştı. Dıjwar arkadaşın katılım O'nu tanıyan birçok insanın da katılımını beraberinde getirdi.

Dıjwar yoldaşın en büyük hayali Kürtçe okuyup, yazma öğrenmek ve eğitim görmekti. Ama yaşadığı koşullarda bunu yapmasına imkan yoktu. Kürtçe yasaklı bir dildi. Bizim topraklarımızda devlet Kürtçe düşünmeyi bile yasaklamıştı. Devletin bu yasakları Dıjwar arkadaş da tepkilere yol açmıştı. O da okulunu bırakarak genç yaşta mücadele saflarındaki yerini aldı.

O, oldukça heyecanlı, coşkulu, tez canlı bir yapıya sahipti.

1990-94 arası Garısa alanında kaldı. Çok dar bir arazi olması itibariyle en zor alanlardan birisiydi Garısa. Oralarda yaptığı eylem-

ler, halka yaptığı toplantılarla halkı ve gerillayı başarılı kılmayı hedeflemiş ve bunu da başarmıştı. Bulunduğu alanda hem askeri çalışmaları hem de örgütlenme çalışmalarını başarıyla yürütmesini bilmişti. Bu özelliklerinden dolayı da hem arkadaşlarının hem de halkın sevgisini, saygısını kazanmıştı. Halkın verdiği değere daha çok layık olmak için daha çok emek harcıyordu.

Sorumluluğundaki gerillalar da kendisine oldukça bağlı ve saygılıydı. O, bulunduğu her alanda çevresine moral ve neşe verirdi. Savaştaki cesaretiyle de etrafındaki arkadaşlara güç veriyordu. O'nunla eylem yapmak bambaşka bir duygu veriyordu insana.

1993 yılında, Botan'daki hareketli taburda bölük komutanlığı görevini yürüttü. 1994'de Metina dağlarına geçerek, aynı görevini devam ettirdi. Yaşamda, yoldaşlık ilişkilerinde olgun ve mütevazı birisiydi.

1995'te, Dohuk ve Zaxo arasındaki ovada pusu planını hazırlamış, O'nun bölüğü bu eylem için görevlendirilmişti. Ama ortaya çıkan bir takım olumsuzluklar yüzünden üç arkadaşıyla KDP'nin eline esir düştü. 3 ay KDP zindanlarında esir kalan Dıjwar arkadaş, bırakıldıktan sonra tekrar özlemini duyduğu dağlara doğru ardına bile bakmadan koşup geldi.

1995'ten 1997 sonlarına kadar Botan'ın iç alanlarında ve Haftanin'de çalışmalar yürüttü. Daha sonra da Önderlik Sahası'na gitti. Bütün gerillaların en büyük hayali olan Önderliği görmek, O'nun eğitiminden geçmek, Dıjwar arkadaşın da en büyük istemlerinden birisiydi. 6 ay kaldığı Önderlik sahasında güçlü bir eğitim gören Dıjwar arkadaş, partiyi ve Önderliği daha yakından tanıma, anlama im-

kanı bulur burada. İdeolojik, politik yönünü de burada daha fazla geliştirir.

Önderlik sahasında aldığı eğitim sonrası Amanoslar'a görevlendirilir. Yüksek bir moral ve başarma azmiyle Amanoslar'a yönelir.

Amanoslar gerilla savaşına oldukça uygun bir alandı. Coğrafik olarak oldukça güzel, kaynakları boldu. 1998-99 sürecini Amanoslar'da geçiren Dıjwar yoldaş, geri çekilme kararıyla Kandil alanına geçti. 3 yıl Kandil'de kalır.

Her zaman olduğu gibi sorumluluktan kaçmamış, yine komutanlık görevini yapmıştı. O'nun denetiminde olan arkadaşlar genelde yeni savaşçılardı. Yaşam konusunda onları eğitmek, onlara moral, coşku vermek, yoldaşlık ruhunu aşılamak, gerillacılığı öğretmek O'nun en büyük zevkiydi.

2003 yılında da O'na ihtiyaç duyulan Serhat eyaletine geçer. Burada da başarılı eylemlere ve pratiklere imzasını atar. Bir komplo sonucu İran sınırını geçtiği sırada İran askerleri tarafından tutuklanır. Tutuklu bulunduğu 2 ay boyunca direnir. Açlık grevine girer. Ardından partinin de müdahalesiyle serbest bırakılır. Bırakıldıktan sonr a Zap alanına geçti. Zap'ta dört ay kalır. Buradaki çalışmalara katılır. Bu süreci daha çok bireysel eğitim ve hazırlık süreci olarak geçirir. Sonrasında tekrar Amanoslar'a doğru yola çıkar. Oralar O'nun eski meskenidir ve çok özlemiştir.

Dört arkadaşıyla Amanoslar'a doğru hareket eden Dıjwar yoldaş orada pusuya düşerler. Pusuda arkadaşlarından kopar. Ve yaralı olarak düşmanın eline geçer. Bütün işkencelere rağmen direnişi seçer. Susar sadece susar. Ve burada özel savaş güçlerinin yoğun işkenceleriyle şehitler kervanına katılır.

Anısı mücadelemizde önder olacaktır.

Mücadele arkadaşları adına
Ahmet Erkendi

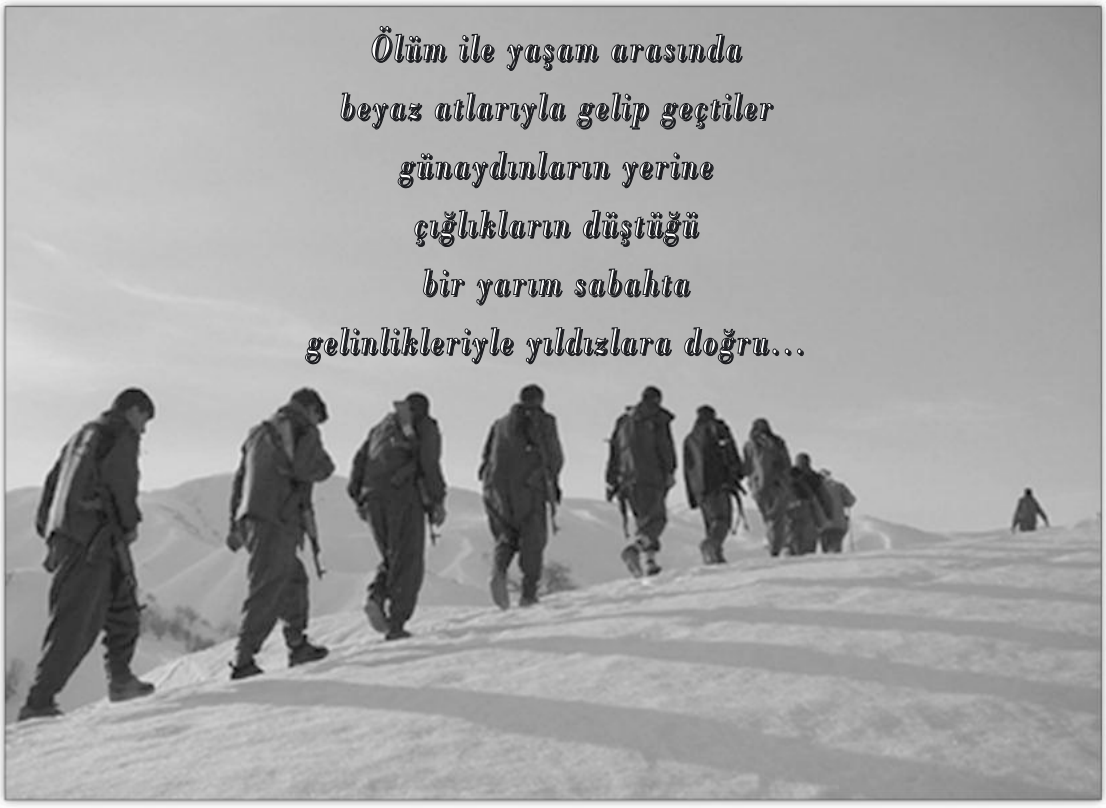

Tarihin belleğinde sana da yer var

onlar
sözünün hakkını
verenler
onlar yaşamı en çok sevenler
onlar ölüme gülüp de
geçenler
ve onlar
yarına en erken varanlar

Adı, soyadı: **Rıdvan ACAR**
Kod adı: **Yaşar GABAR**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ekim 2004**

Kim bilir halkların özgürlük mücadelesinde yer alıp, tarihlerini yazan nice adsız kahraman vardır. Çoğumuz onları tanıyamadık. Adlarını, yaşamlarını, sevdiklerini, umutlarını bilemedik tam olarak. Çoğunun adından başka bildiğimiz bir şeyi kalmadı geriye. Ya da soluk resimlerden yansıyan görüntülerinden başka hiçbir iz. Hepimiz bu isimlerin, resimlerin, elde ettiğimiz bu küçücük ipuçlarının ardına düşerek anlamlar yükledik onlara. Bakışlarında saklı sırrı çözmek istercesine beynimizin bütün damarlarını çatlatana dek düşündük.

Bilemeyiz ki ne kadar erdik gidenlerin sırrına. Bize söylemek istediklerini ne kadar anladık. Ama yine de bıkmadan, usanmadan anlamaya çalıştık. Bir avcı gibi gidenlerimizi hatırlatan her şeyin peşine düştük. İz sürdük anıların, sözlerin, resimlerin ardından. Her birimiz başka bir sonuç çıkardık. Her birimizin yüreğinin en ince yanını delip geçti bir yanları. Bazen bakışları, bazen sözleri, bazen de onların yüzüne benzeyen dağların kuytuları... Bazen de gülüşlerine benzeyen pınarın akışı... Burası onların anılarının taştığı Kürdistan coğrafyası. Burası onları özleyen yüreklerin kavrulduğu topraklar. Burada yağmurlar göğün üzerine yağar. Her şey onların sevdiği gibi, her şey onlarla dolu.

Onların ardlarında bıraktığı ve hepimizin aynı dört elle sarıldığı, sahip çıktığı, korumaya çalıştığı tek şeydi halkın isyanı ve mücadele kararlılığı. Halkın attığı her adımda, her gelişmede onların bize bıraktıklarını gördük beraberce. Onurunu her şeyin üstünde tutan, onuru için yaşayan bu halkta sürdük onların izlerini. Meydanları dolduran gençlerde, çocukların ışıltılı bakışlarında, anaların isyan kokan zılgıtlarında, gözyaşlarında. Ama yine de bilmek isterdik. Yüreklerine sakladıkları özlemlere, sevgilere, umutlara dokunmak isterdik. Yaralarını yoldaş sıcaklığı ile sarmak isterdik. Bunu hiç birimiz tam olarak yapamadık, yapamayız da. Ve hep istemeyeceğiz, durmadan kanayacağımızı, keşkelere boğulacağımızı, yokluklarıyla nefessiz kalacağımızı bildi-

> "Onlara dair bulduğumuz anlamlar biraz olsun yaşatıyor onları. Tarih yaratıp da tarih içinde kayıp olan milyonlarca insandan biri olmalarını engelliyor. Budur bizim en kutsal borcumuz; hep yaşatmak, ölümsüzleştirmek yani"

ğimiz halde bunu hep isteyeceğiz.

Ama onlara dair bulduğumuz anlamlar biraz olsun yaşatıyor onları. Tarih yaratıp da tarih içinde kayıp olan milyonlarca insandan biri olmalarını engelliyor. Budur bizim en kutsal borcumuz; hep yaşatmak, kendimizce çözdüğümüz yanlarını ölümsüzleştirmek yani.

Çünkü şehitlerdir en büyük inananlar. Ve en büyük inananlar en cesur olanlardır. En cesur olanlar en iyi savaşanlardır. Sömürülen, köleliğe maruz kalan, her günü yeni bir ölüm anlamına gelen halkların özgürlük mücadelesini veren insanlar; özgürlük için gereken inanç, bağlılık ve fedakarlığı en iyi kendisinde yaratan insanlardır. Tarihten bize kalan da sadece budur. O dönemlerden insanlık tarihine miras kalan şey, sıradan hayatlar yaşayan, adını kader koydukları buyruklara boyun eğenler olmamıştır asla. Tarih her zaman hayatın sınırlarını isyanı ile zorlayan yiğitleri taşımıştır insanlığın belleğine. Bunun dışında kalanlar için ise yaşam, zaman ve mekanla sınırlı birer fani olmuştur. Ancak inandığı dava uğruna son mermisine, kılıcının son darbesine, son nefesine kadar emek harcayanlar tarihin kendisiyle yaşattığı bir değer olabilir.

Belki eski çağda Atinalı bir ailenin yaşadıklarını bilmeyiz, ama Darius'a teslim olmamak için öleceklerini bile bile son ana kadar savaşarak ölen üç yüz kişilik Atinalı savaşçı grubu hepimiz tanırız. Belki Arjantin'i bilmeyiz, ama Che Guevara ismi bile kanımızın tutuşmasına yeter. Spartaküs'ü tanırız hepimiz. Ya da Jean D'arc'ı. Çünkü hepsi hayatın sınırlarını zorlayan, bunun için direnenlerdir. Ve hepsinin hikayesi direnen, isyana duran halklar için, insanlar için birer dayanak noktasıdır. Ve tarih onları asla unutmaz. Tarihin yaşattığı tek değer bu tür kişiliklerdir.

Kürdistan'ın isyan kuşağı da tarihin geleceğe taşıyacağı bir değer olacaktır mutlaka. Ama bizler, onları her yönü ile anlatabilirsek. Ölümü ceplerinde taşıyan, kendisini ateşle arındıran, gençliğinin en güzel çağlarını kavgası uğruna seve seve veren bu yiğitleri anlatabilmeliyiz. İhanet sadece düşman bellediğin güce sığınmak değildir aslında. Kendi yaşamını borçlu olduğu yiğitleri unutmak, onları yaşatmamak, hayatın her anında onlar için solumamak da ihanettir aslında. Kendilerini cayır cayır yakarak ateşe verenler, hiç tereddüt etmeden bombayı kendinde patlatanlar, hiç soluksuz kurşunlara siper olanlar bu halkın özgürlük tarihini yazanlar değil mi? O zaman bizim bu kıran kırana savaşın bütün ayrıntılarını tarihe kaydetmemiz gerekir. Ve tarih kendisi ile yaşatmayı bilir bu destanları. Belleğinde sadece kahramanlara ayırdığı bir yer vardır çünkü.

Devrimin, özgürlüğün ana hücresi bir insanın emeğinde, dürüstlüğünde, bağlılığında, inancında ve bir bütünen yaptığı fedakarlıkta bulunur. Bunu en iyi ispatlayanlar ise mücadelenin şehitleridir. Aradığımız gerçek tarih de uygarlık yaratanla bu uygarlığın özgürlük, eşitlik ve bütünlük ruhunu yaşatmak isteyenlerin tarihidir. Köleliğin ortaya çıkmasıyla birlikte bu sistemi kabul etmeyip dışında kalanlar ve kendi çağında sistemler tarafından barbar olarak tanıtılan bu insanlar, en büyük eşitlik ve özgürlük savaşçılarıdır.

Yaşar yoldaş, eğer ben de bu yazıyı yazabiliyorsam, bu, senden aldığım güç sayesindedir. Bu yazıyı yazarken yazma gücünü senden aldığım gibi, derinliğine düşünme ve yoldaşça sorumluluğu da senden öğrendim. Özlemiye ve sevmeyi, sabırlı olmayı da sen-

den öğrendim. Her zaman sorumluluk gösterip her göreve hazır olman, görevin esnasında hep moralli, coşkulu olman bize cesaret, güven verdiği gibi, seninle birlikte olan biz diğer arkadaşlarda yoldaşlık sevgisini de daha çok pekiştirmişti.

Bir ayrılıkla sele dönüşürken yüreğimiz, layık olmanın arayışını da bırakmıyor zihniyetimiz. Başka türlü bir yoldaşlığın sizin gibi değerli insanlara yakışmayacağını biliriz. Ne yaparsak yapalım yine de yüreğimizdeki sızıyı durdurmaya yetmiyor yaptıklarımız. Sizin yanımızda olmanız için neler vermezdik ki.

Bir yanda fiziki ayrılığı yaşarken, bir yandan da verilmesi gereken bedelleri düşünüyoruz. Bir savaşçının hayat olasılıklarından bir tanesi de budur diye teselli buluyoruz. Kim bilir belki bir savaşçıyı en çok onurlandıran da savaş meydanında ölmektir. Yenilmez komutan Xalit Bin Welit, *"verdiğim savaşlarda vücudumda yaralanmayan yer kalmadı, ama şimdi bir döşeğin üstünde ölüyorum"* demişti vakti zamanında. Ölüme değil, kendisine yaraşmayan bir ölümeydi sitemi. O zaman bir savaşçının sadece savaşmayı değil, ölüm zamanını ve mekanını da bilmesi gerekir.

Siz bu onurlu savaşçılığı yaşadığınız gibi, aynı zamanda bir savaşçının nasıl ölmesi gerektiğini de bize öğretme büyüklüğünü ve ustalığını gösterdiniz. Bu yazıyla sizi yazmak, sizi anlatmak mümkün değildir. Çünkü yaşamakla yazmak çok farklı şeylerdir. Böylesi kifayetsizliğimizden dolayı sizlerin ve tarihin affına sığınarak yazıyoruz. Amacımız sadece tarihe tanıklık etmek ve bunları yazmayı pek beceremezsek de yazmaktı. Biliyoruz ki yaşamınız, kavganız, devrimci ölçüleriniz tarihe kaydoldu. Siz de bin yıllarca anlatılacak bir yiğitlik destanı oldunuz. Korkusuz bir savaşçının yiğitlik destanı...

Mücadele arkadaşları

Gerisi bana kalsın

Artık dik yürüyorduk, yoksulluk omuzlarımızı çökertmiyordu. En büyük zenginliğin kazanılan kalpler olduğunu görmüştük

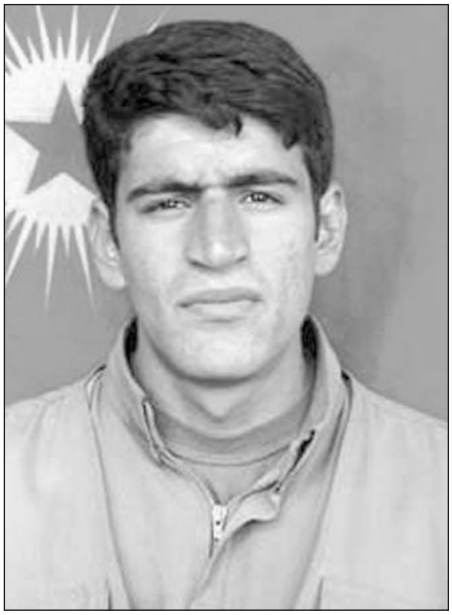

Adı, soyadı: **Mehmet CANTÜRK**
Kod adı: **Şervan COTKAR**
Doğum yeri ve tarihi: **Kulp, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ekim 2004 Dorşin'e geçerken/Garzan**

Güz geldi yine. Ansızın bastıran sonbahar yağmurları, dışarıda yatmamıza müsade etmiyor artık. Başımı naylon çadırdan dışarı çıkardığımda ürperdim önce. Uykunun insana her şeyi unutturan huzurunu hissedemiyorum bu sabah. Neredeyse beni nöbete kaldıran arkadaşa sarılacağım. Bölükteki arkadaşlar uykudan kalkarken ne kadar asabi olduğumu bildiklerinden, bu sabahki uysallığıma anlam veremediler. Doğrusu ben de şaşırdım kendime. İsmimi çağırdıkları anda ok gibi fırladım kefiyenin altından. 'Hayırdır' deyip, gülmelerine aldırmadan yürüyorum nöbet yerine.

Sonbahar yelinin ürperten soğuğunu içime çekiyorum. Huzursuzluk mu desem hüzün mü desem; adını koyamadığım bu ruh halini dağıtmak için, aşağıdaki vadinin huzurlu güzelliğine çeviriyorum bakışlarımı. Doğanın sessizliğini dinliyorum. Başka zaman beni neşelendiren her şey bu sabah sadece hüzne boğuyor. Dalından kopan yapraklar ağlıyor sanki. Sararmış yaprakların üzerine fısıltı ile düşen yağmur damlaları da tamamlıyor sanki bu görüntüyü. Neşelenmek için iyi bir sabah değil galiba. En iyisi kendimi sebebini bilmediğim hüznün kollarına bırakmak olacak.

Evet, şimdi hatırlıyorum. Bir rüya gördüm galiba. Etrafımdaki manzara bana rüyamdakileri sunuyor. Ve belleğime bir şimşek gibi çakıyor rüyamdaki görüntün:

Bir serhildan alanındayız. Hani o birlikte yollarını aşındırdığımız İstanbul'un varoşlarından birinde. Sonra bir kargaşa çıkıyor. Benden uzaklaşıyorsun. Deliler gibi seni arıyorum. Sokak aralarında, kaçışan kalabalığı iteleyerek seni arıyorum. Sonra sessizleşiyor eylem yeri. Ben hala seni kaybettiğim o sokakta gelmeni bekliyorum. Akşam karanlığı çöküyor. Sabah orayı inleten gürültünün aksine, sokak bir fısıltıyı duyacak kadar sessiz. İsmini anarak ürkekçe bağırıyorum. Ama ilginç olan şu: gerçek isminle değil, Şervan diyerek çağırıyorum seni. Böyle söylersem benim olduğumu anlarsın diye düşünüyorum galiba. Umutsuzca dolaşıyorum sonra bütün sokakları, bulamıyorum seni yine de. İşte tam o sırada nöbete kal-

dırdı beni arkadaşlar. Demek sabah hüznümün sebebi senmişsin yoldaş. Tam da acını yüreğimin derinlerine bir yere attığım bir anda tekrar aklıma geliyorsun. Özlüyorum seni. Bu sabah seninle uyandım bu hüzünlü sonbahar gününe.

Anıları getiriyorum aklıma birer birer. İstanbul'da birlikte büyüdüğümüz varoşlardan çıkmak için büyük adam olacağımız günleri hayal edişimizi hatırlıyorum. Zengin olma hayallerimizi. Şöyle afili bir takım elbise alıp, lüks bir araba ile yoksul mahallemize döneceğimiz günü hayal edişimizi hatırlıyorum. Sonra bir gün gelip, *"ben bıraktım o hayalleri dostum, ben gönlümü kaptırdım"* deyişini hatırlıyorum. Merakla, *"yoksa birine mi aşık oldun"* diye sormuştum. O zamanlar, insanın gönlünü bir ülkeye de kaptırabileceğini bilemeyecek kadar başka bir dünyam vardı benim. Sen de bana gülerek, *"evet aşık oldum, ama Kürdistan'a"* demiştin.

O günden sonra getirdiğin bütün kitapları içer gibi okumuştuk. Artık dik yürüyorduk, yoksulluk omuzlarımızı çökertmiyordu. En büyük zenginliğin kazanılan kalpler olduğunu görmüştük. Katıldığın toplantılarda akıcı konuşmalarını hayranlıkla izleyen gençleri gördükçe asıl zenginliğin ne olduğunu da anladık. Hiç öyle afili kıyafetimiz de olmadı. Ama ilk gerilla elbiselerimizi giyince bana, *"paltomuza kavuştuk değil mi, katırlarımız da var, onlar da araba olur"* dediğinde, ne kadar gülmüştük. Benden başka da kimse anlayamamıştı ne demek istediğini.

Sonra ayrıldık. Varoşlardan dağlara taşınan dostluğumuz, gittiğimiz yerlerde yazdığımız küçük notlarda, sana yazdığım günlüğümde pekişti. Bak şimdi beni duyduğunu bilerek yine yazıyorum sana. Sana bu anlattıklarımın dışında bir şeyler yazmamı istiyor arkadaşlar benden. Aramızdaki güçlü bağı bildikleri için senin hakkında benim bir şeyler yazmamı istediler. Onlara bunlardan mı bahsedeyim, yoksa şu yazdığım bir iki tanıtım sözü yeterli olur mu bilmiyorum. Biliyorum sen böyle konuşmazdın, yani benim gibi duygularınla, sözlerin ayrı yerlerde gezinmezdi. Düşüncenin, duygunun, bilincin ahengi her şeyine ne kadar da

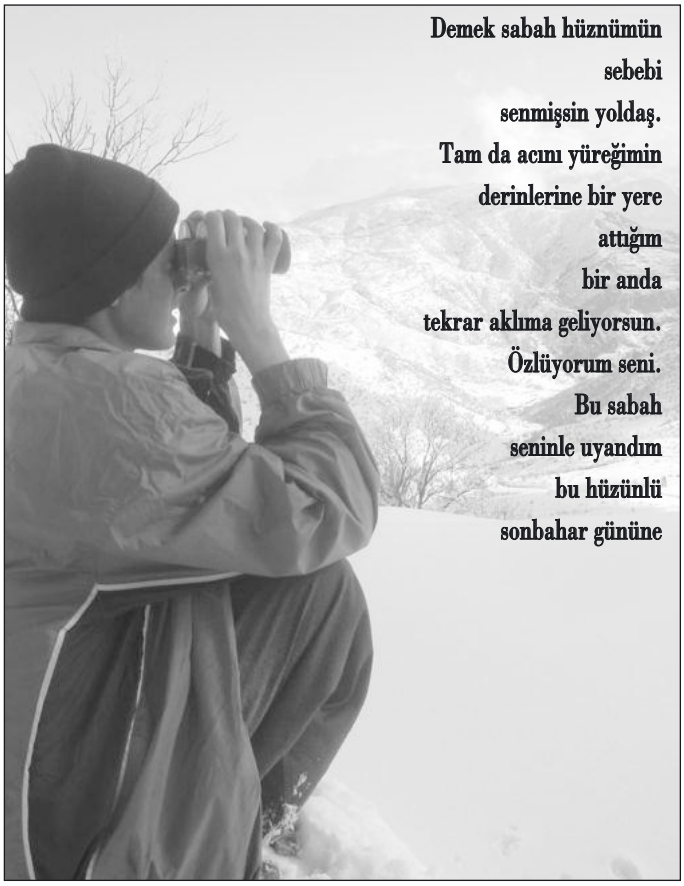

yansırdı. Konuştuğunda yüreğinin tüm kapıları açılırdı sonuna kadar. Bu yüzden katıldığın her toplantıda sen söz hakkı istediğinde, herkes seni dinlemek için nefeslerini dahi tutardı. Bak işte, ne konuşmayı ne de yazmayı senin kadar becerebiliyorum. Bugün şu aşağıdaki satırları vereceğim arkadaşlara. Gerisi bana kalsın. Bu sonbahar sabahında olduğu gibi yanına geleceğim güne dek, sana anlatacağım hüzünlerim, sevinçlerim, düş kırıklıklarım, acılarım olsun gerisi.

Şervan yoldaş, Amed'in Kulp ilçesinin Bendi (Ayhan) Köyü'nde dünyaya geldi. Düşmanın baskıları sonucu küçük yaştayken İstanbul'a göç etmek zorunda kaldılar. Böyle bir sistem gerçekliğinde Şervan yoldaş yaşam karşısında olgunlaşır, küçük yaşta olmasına rağmen örgütün düşüncelerine anlam vermiş ve sistemin özel savaşını çözmüştü. Yurtsever bağı güçlü olan bir ailenin çocuğu olmasının da etkisiyle, kendisini her şeyiyle özgürlük mücadelesine adamıştı. Sivil yaşamda bile örgütün tüm etkinliklerine ve serhildan eylemlerine aktif bir şekilde katılmıştı.

Komplo sürecindeki metropol eylemlerine aktif bir şekilde katılmış, bu eylemler içerisinde tutuklanmış, üç ay tutukluluk sürecinden sonra da 2001 yılında gerilla saflarına katılmıştı.

Şervan yoldaş saflara gelir gelmez Kuzey sahasına gitme önerisinde bulundu. Kuzey Kürdistan sahası O'nun içinde bir özlem olarak hep vardı ve bu özlem gün geçtikçe biraz daha büyüyordu dağlarda. Bu özlemini gidermek için 2003 yılında büyük umutlarla bir fırsat yakaladı. Artık Kuzey gruplarının içindeydi. Kanatları olsa hiç zaman kaybetmeden uçup gidecekti.

Ayaklarının izine alışmış patikalardan yürüdüler. Operasyonlara takıldılar, pusulara düştüler, azgın sularla boğuştular, ama yılmadılar. Gitmelere gereken yere doğru durmadan iz sürdüler.

Şervan heval buradaki bütün çalışmalarda büyük bir çaba ve fedakarlık sergiledi.

Militan olgunluğu yakalamaya çalışan bir arkadaştı. Garzan eyaleti oldukça zor bir alan olmasına rağmen buradaki pratiğe başarıyla katılmayı bildi.

2004 yılında Garzan'da yapılan düzenlemelerle Sason alanına görevlendirildi. Buradaki çalışmalara cesurca ve aktif bir şekilde katıldı. Bir grup arkadaşıyla Sason'dan Dorşin alanına geçmek isterken, karanlık bir gecede kurulan hain pusuda şehitler kervanına katıldı.

Bu gerçekliğin ışığında davana bağlı kalacağımıza dair söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

"Ben her zaman şehitlere söz verdim.
Haki yoldaşa söz verdim, partiyi ilan ettik.
Mazlum, Kemal, Hayri yoldaşlara söz verdim,
ülkeye dönüşü gerçekleştirdik.
Mehmet Karasungur yoldaşa söz verdim,
Güney Kürdistan'ı devrime ulaştırdık.
Kimse inanmıyordu, ama yaptık.
Agit yoldaşlara söz verdik,
Kürdistan'ın tamamında gerillayı donattık.
Bütün bunlar şehitlere verdiğimiz sözlerdir.
Zilan yoldaşlara söz verdik,
kadın özgürlüğünü yükselttik, büyüttük.
Hepsinin sözleri ve vasiyetleri
yerine getirilmiştir"

Önder Apo

Umudun taşıyıcısı bir yürek

"Şehitlerimiz bizim yaşayan gerçek değerlerimizdir. Her ne kadar fiziksel varlıklarıyla aramızda olmasalar da ruhları ve bilinçleriyle kurumlaşmış ve yaşayan bir savaşçı ordu haline gelmişlerdir"

Önder Apo

Adı, soyadı: **Gülnaz Ali Rıza**
Kod adı: **Mahabad AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **Urmiye 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **2004 Urmiye**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ekim 2004, Kandil**

Sevginin ve öfkenin uğultusunu
Bağrına vura vura taşırken sana
Karşılık gözetmiyor o gencecik insanlar
Ne barbarın tehdidi,
ne dişleri kıran elektrik
Dalga dalga yayılan o rüzgarı durdurabilir
Bu direniş senin için ey halk
Bu çığlık senin kollarınla
Yıkılsın şu köhne dünya
Ve coşkuyla yeniden kurulsun diye çınlatıyor hayatı
Bir yol kavşağındasın fakat
Mutlaka değişecek kaderin
Bunu bekliyor ıslak çukurlarda yürüyen şu yoksul çocuk
Bunu bekliyor
gözevleri kurutulmuş analar
Bunu bekliyor zincirin oyduğu bilek
Bunu bekliyor açlık, kuraklık,
ılık ılık akan kan
Bunun için en gençlerimizi ölümle tanıştırdık
Kuşan kendini artık,
Biraz da gövdeni yüreğinle kırbaçla
Ey halk, haykır acını; bu karadumanı dağıt

“Unutulmaması gereken değerleri bugün anıyorsak, şanla anıyorsak, yine şehitlerimizin yolunda dalga dalga yürüyebilecek bir halkı, bir PKK’yi yürütüyorsak, bu bize ancak mutluluk getirebilir. Ve bu ancak ve ancak olması gereken yoldaşlık tutturulduğu için böyledir. Şehitlerin yoldaşı olduğumuzu kanıtladığımız için böyledir. Bir tek tesellimiz varsa, o da budur. Başka hiçbir şey bizi şehitler karşısında teselli edemez. Tek teselli kaynağı anılarının gereklerinin yapılıyor olmasıdır”

Önder Apo

Her şeye rağmen umutluyum

Sana bir ülke yaratmak istiyorum
Taa ki uçmayı öğrenene dek
İleride
Toprağa düşmüş bile olsam
Rüyanda geleceğim
Usulca gireceğim koynuna
Oturacağım ses çıkarmadan
Gözlerimi dikeceğim
Seni görebilmek için karanlıkta
Sana bakmaya doyunca
Bir hoşçakalın diyerek
Sessizce çekip gideceğim

Adı, soyadı: **Semiha AKTURAN**
Kod adı: **Zin Yezda TAMARA**
Doğum yeri ve tarihi: **Van/Başkale, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996 Balkanlar**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ekim 2004, Ermenistan sınırı**

Semiha Akturan arkadaşın 29.11.2003 tarihinde otuz yaşına bastığında günlüğüne yazdığı yazıdır

Otuz yılı nasıl geçirdiğimi düşündüm. Düşüncelerimde canlandırdığım geçmişin hep korkulan anları geldi gözlerimin önüne. Tekrardan bir titreme nöbetine kapıldım. Aynen yaşadığım anlar gibi. Peki neden korkular? Cesur bir insan değil miyim? Çok mu ötekiyim ki korkular bana hakim? Kimbilir.

Ben nelerin beni korkuttuğuna şöyle bir baktım. Gördüğüm görüntüden korktum. Herşeyden önce takıntılarım var. Aşmak için cesaret gösteremediğim takıntılar. Konuşurken insanların gözlerine en fazla bakan ben, onların gözlerinin yalanından korkuyorum. Yapmak istediklerime ömrümün yetmemesinden korkuyorum. Ayak ve yüreğimle keşfettiğim ülke topraklarında toprağı kirleten mayında ayağımı kaybetmekten korkuyorum. İnsanları sevmeyen insanlardan, acı çektirenlerden korkuyorum. Evet, söylemeye, kendime bile itiraf etmeye çekindiğim sevgimden korkuyorum. Sevgi dedim de bana en ağır gelen yıllarca ağzımıza dahi almaktan korktuğumuz bu kavramı bu gün rahatça dillendiriyorsak da ondan korkuyorum.

Sevgi korkutuyor beni. İnandığım şey katıksız ve açık olmak. Dürüst ve saf olmak. Ama böyle sevgilerin olmayacağını olamayacağını bidiğimden korkuyorum. Gerçek olanı yitirmekten ve bağlanmaktan korkuyorum. Sınırsız bir yola çıkmaktan kendince sınır koymaktan korkuyorum. Cahilliğimden ve kirlenmiş bir dünyanın bilgililiğinden korkuyorum.

Geçen otuz yıl ne verdi ne aldı. Muhasebesini yapmayacağım bu yılların. Kanadı kırık bir insan ortaya çıkardığına şüphe yok. Ama o insan artık korkularından kurtulmak istiyor. Cesareti olmasına rağmen yarınlardan korkan bir insan.

(Sıradan oldu ama benim doğum günüm. Ve karmakarışık korkular içerisindeyim. Her şeye rağmen de umutlu...)

ONLARA...

Zamansız öleceğim kimseler bilmeyecek, usulca önünüzden akıp gideceğim yatağını beğenmiş durgun bir ırmak gibi. Ama kimselerin duyamayacağı bir coşkunlukla sevdalar taşıyacağım yarınlara. Güzel günler için sessizleştireceğim kendimi ve umarsızların beyninde patlayacağım. Dedim ya zamansız öleceğim, sessizliği sessizliğinde boğacağım. Kinle dolduracağım ardımdan gelenin yüreğini, çağlayanlara ulaşacağım ve ineceğim derinliklerine dünyanın. Yarıp ortasından toprağı pınar olup taşacağım en kuytusunda dağların, su içecek yavru serçe ve hayat bulacak tabiat ana ve ezgili bir çığlıkla gelecek bahar. Tüm sancılarından kurtulacak kara toprak, kendisini yeşile kırmızıya boyarken. Gelincikler narin yapraklarını esintisine bırakırken sabah rüzgarının, kelebeğin goncasına koşuşuyla gülücükler dağıtacak çayırına ovanın. Kimse bilmeyecek benim açtığım çağlasında ağacın. Bir meltemle geleceğim yamacından esip dağları serinleteceğim kavrulan güneşten ve bir sevda türküsü olacağım dilden dile dolaşan.

Çok yaşadım belki ama geç kaldım yarınlara. Bir soğuk namlunun ucunda açanın bir de ben olacağını bilemedim. Bir karınca yürüyüşüyle değil bir şahin dalışıyla kapıldım maratonuna dünyanın. Yazmaya başladım harf harf yaşamı. Adı oldum ismi olmayan dağların tepelerin. Denizlerde değil yerde yatanların kanında yüzmeye başladım asrın son çeyreğinde ve dövüştüğüm omuz omuza olan binlerle.Dedim ya zamansız öleceğim, zamanların en acımasızında yeniden doğmak üzere kabuslu geceler sonrası tatlı hülyalarla uyansın diye yurdumun çocukları, sessizce geçeceğim başuçlarına okşayacağım onları saçlarından, buse konduracağım al yanaklarına. Ama bilmeyecekler onlar için uzun yolculuğa çıktığımı. Bir gün kaldırınca başlarını doruklarında dağların ayak izlerinden anlayacaklar benim dolaştığımı buralarda."

Zülmün gölgesi dolaşırken üstümüzde kavurucu güneşle yakacağız tek tek düşüp toprağa. Yolculuğunu tamamlamamış altın çocuklar sarılacaklar bombanın pimine, belki de koymak için noktasını saysafanın. Adları Polat olacak ninni yerine ağıt dinleyen bebelerin ve çoğalacak intikam sözünü verenlerin sayısı.

29-25 99 9 Mayıs Kaşura pusu eyleminde Şehit düşen Polat ve Metina'da Şehit düşen Sinan arkadaşın anısına yazdığı yazıdır

Zin Yezda arkadaşın 10 Eylül 1997 tarihinde Önder Apo ile yaptığı diyalogtan bir bölüm

– En değme psikoloğun bile çözemeyeceği bir psiko sosyal, psiko siyasal çözüm gücünü yakalamışız.

– Kırılmış insan, iradelerimizi ilgiyle izliyorsun. Uyduruk düşman ajanlıkları öyle bir yerleştirilmiş ki hepsi birer iblistir. Ölmüş bir iradeyi yeniden kurmakla uğraşıyoruz. Bir çok tehlikeli, düşman adına olan iradeleleri de önlüyoruz. Derinliği yakala. Gerçekliği yakala, değiştirme- dönüştürme gücünü yakala, işine korkunç bir eforle, istekle sarıl. Yoksa yaşamın boşa gider.

– Kadınlık nerede başlar, nerede biter sınırları belli değil, sınırları karışmış. Sizin gibi aydınlar kendini sorumlu tutup sınırları çizmezlerse, biz bu yaşamın altından nasıl kalkarız? Plan yok. Erkeğimizin de sınırları karışmış. İmkan olsa, o sınırları da netleştirirsiniz. Gözlemle. Davranışlar karışmış. Kadının özgün yanları bir tarafa bırakılmış. Bu, erkek hakimiyetinin bir sonucudur. Egemen oyunudur. Gücü olan yok. Sorunlarınızı sorun, belleyip üzerinde durursunuz. Ömrünüzü buna verin.

– Kendini bir bilinç topu gibi yap, altından gir , köşesinden çık.

– Ne yurtseverliği tadıyorlar ne özgürlüğün,yaşamın, kazanmanın tadını çıkarıyorlar. Duygular ölmüş

YAJK yaşamın kabulünü olmalıdır. Reddini belirleyebilmelidir. YAJK, yaşam sahibi olmaktır. Karar gücü olabilmelidir

Zin Yezda arkadaşın çeşitli tarihlerde günlüğüne yazdıkları

✎✎✎✎✎

Nergisleri yeni açtı sarp kayalarında yurdumun. Tomurcuklar patladı isyan edercesine kışa. Her karınca yine taşıyor dünyayı sırtında ve mahmurluğu atmış gözlerinden. Basya coşkunlukla buluşuyor Avaşin'le. Dolduruyor sesi vadileri ve yarıp gidiyor engel tanımadan.

Kalkın yoldaşlar, Newroz sıcaklığıyla kavrulalım. Tutalım dilanımızı, türküler yarım kalmasın. Korkmalı düşmanımız, gülmeli dostumuz. Atın üzerinizden hüzün perdesini. Bakın gencecik bedenlerimiz hep aynı canlılıkta ve biz hep aynı yaşımızda kaldık. Kimin için bu döktüğünüz gözyaşları? Biliyoruz biz ölmeyeceğiz.

✎✎✎✎✎

Beş yıl öncesinin kaos dolu geçen günlerinde, kendime en çok sorduğum soru "alışabilecek miyim, alışabilecek miyiz?" soruları idi. Ama o zamanlar anladığım şey; Sensizliğe alışmak, Seni dört duvar arasında tasavvur etmek, Senin esaretini kabullenmek olacaktı. Kabulleniş de bitişimize davetiye çıkarmamız olacaktı. Ben de alıştırmadım kendimi, alışamadım. Alışmak ihanet olacaktı, kendimize, tarihimize, yaşadığımız onca gerçeğe. Alışmak unutmak olacaktı, Seni, sevdaları, hayalleri. Alışmak, esir etmek olacaktı tüm zamanları, baharları, umutları. Alışmak, bizi biz yapan tüm değerleri yitirmek olacaktı.

✎✎✎✎✎

Resmine bakıp Seninle paylaştığım günleri anımsıyorum. Her anı öğreten, her anı kazandıran ve her anı yenilgiden uzak geçen yedi ayı. Bir türlü bakamadığım yüzüne şimdi de cesaretle bakamadığımı söylersem yadırgama beni. Biliyorum "başaramadın yine" diyeceksin. "Neden,verdiklerim yetmedi mi" diye soracaksın ve benim verecek ne cevabım ne de cesaretim olacak. Çünkü gereken cevapların tümünü yitik zamanlarda bıraktım ve seninle paylaşmak için tüm zamanları yeniden yola koyuldum.

✎✎✎✎✎

Sana şiirler, türküler yazmak isterdim. Belki o zaman duygularımı daha rahat ifade edebilirdim. Körelmiş yanlarımı aşabilir ve gerçek bir tanımlamaya ulaşabilirdim. Yapamıyorum, çünkü gerçekliğin karşısında yetmiyor yanlarım, parçalanmış kişiliğim gerçeklerle bütünleşmiyor ve cevap olamıyor gerçekliğine. Bu nedenle kelimeleri, cümleleri yan yana getirmenin zorluğunu yaşıyorum. Tıpkı parçalı yanlarımız gibi, tıpkı dağılmış duygu ve düşüncelerimiz gibi. Bizi biz yapan özden kopuşumuz gibi parçalı. Kaybedilmiş çağların, kaybedilmiş halkları gibi tarumar. Ve dünyanın çirkinliklerinden bihaber insanlar gibi zavallı, güzellik adına yaratılmış herşeye karşı duran çirkin yüzler gibi çaresiz.

AY VE BEN

Ay fısıldıyor yapraklar arasından
Göz kırpıyor "MERHABA" dercesine
Alıp götürmek istiyor sonsuzluğa
Gitmiyorum.
Uzakları mı yaşıyorum?
Dünü unuturcasına
ya da unutmak istercesine
Bir yerlerdeyim
Bir ruh sessizliğiyle
Bağıramıyorum
Bir kabus ki gecede
Ay üstüme yağıyor kurşun gibi
Bir karınca yürüyüşüyle
Dünyayı geziyorum
Nefes nefese, kanatsız sevdasız
Ve çığlıklar arasından
Sana uyanıyorum
Koynunda taşıdığın onbinlerle
Koynuna girmek istiyorum
Ay uzaklaşıyor yapraklar arasından
Küskün bana
Bir sancı sanki beynimde
Elimi uzatıyorum tutmuyor
Ay küskün bana
Sarılmak istiyorum
Sıcak gelmiyor bana
Bir toprağın bahşettiği güzelliklere
Koşmak istiyorum
Duy beni
Yükseklerinde solumak ve yürümek
Ay beni çağırıyor
En yüksek zirvesine ülkenin
Büyük umutlar vaadederek
Ulaşamıyorum

Zin Yezda Tamara

Kasım ayı şehitleri

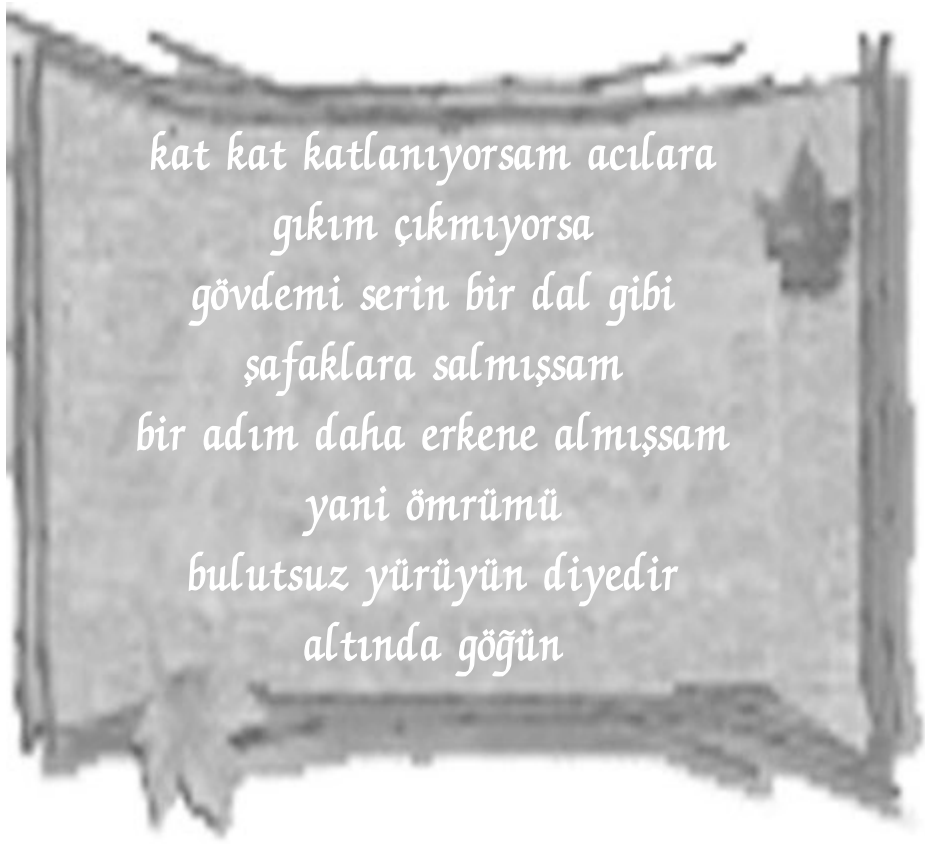

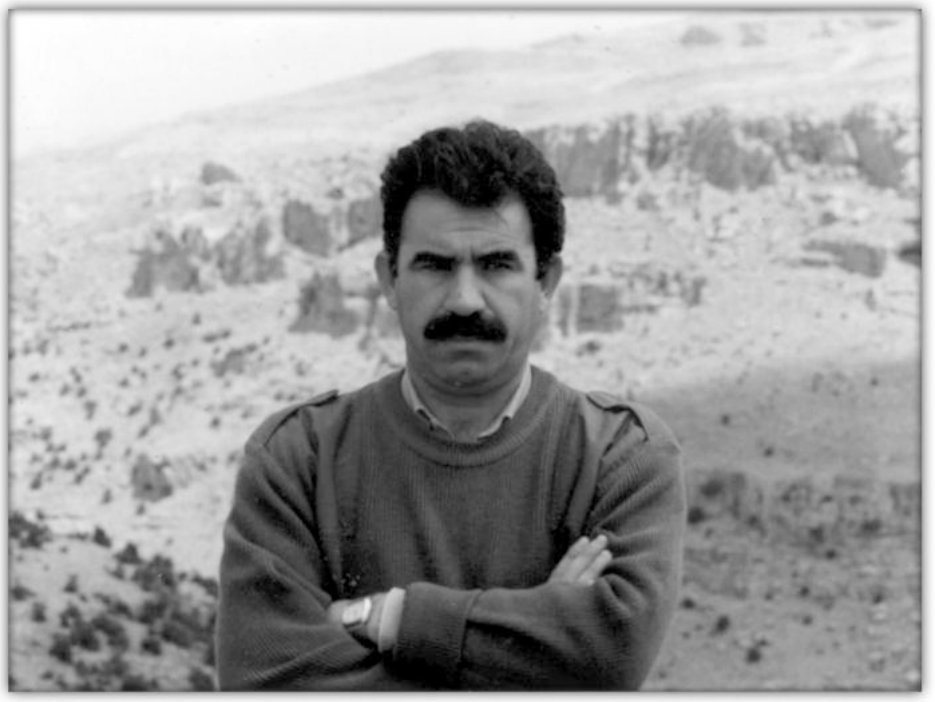

"Şehitlerin yaşamının doğru incelenmesi ve doğru kavranması hayatidir. Görevimiz böyle kavramak, böyle uygulamaktır. Biz yaşayanlar eğer bu davanın yüceliğine inanıyorsak, gerçekten her bakımdan yenilenmesi gereken yaşamı en tercih edilmesi gereken yaşam olarak kabul ediyorsak, o zaman şehitlerin zafere ulaşıncaya kadar bizlerle yaşadığını, onların bu davada düşmesinin bizim düşmemiz anlamına geldiğini, her gidenin bizden bir parça olduğunu, ama onlarda gelişen her yaşamın da bize katıldığını hissederek, anlayarak, görerek yaşarsak gerçek yoldaşlık sıfatlarına ulaşmış oluruz"

Önder Apo

Gülüşünü koklayacağız her bahar

Şimdi bir yandan ayak izlerinizin hala silinmediği topraklara ulaşmanın heyecanını, bir yandan da bu kadar erken gidişinin acısını yaşıyorum

Adı, Soyadı: **Abdulmutalip TAHVİL**
Kod adı: **Azad VAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Gevaş 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **8 Kasım 2002, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri : **1 Kasım 2004, Dal köyü/Nazimiye Dersim**

Baharın başlangıcını müjdeliyor tabiat. Dağlar beyaz örtüsünü atmış üzerinden, ağaçlar tomurcuklanmış. Sular, içine gömüldüğü buz sessizliğini çağıldayarak yırtıyor. Toprağın, güneşin ve suyun huzurlu uyanışına şahit oluyoruz. Bahar yüreklerimize sızıyor sanki. Nedensiz sevinçlerin sarmaşığı yüreğimizin duvarlarını kaplıyor. Ne kadar da özlemişiz bir ağaç gölgesinde güneşi içerek sohbet etmeyi, gözlerimizi ışıklı bir sabaha açmayı, ormanlarda çıkan ilk otları ilk bulan biz olalım diye girdiğimiz yarışları. Artık gün batana dek dolaşıyoruz arazide. Ot toplama bahanesi ile gittiğimiz bir uzaklıkta, dağlarımızın yeşil örtüyü üstüne çekişini izliyoruz. Bir kayanın gölgesinde dinlenirken gözlerimize değen bir nergisin, kekiğin kokusunu doyumsuzca dolduruyoruz ciğerlerimize. Bahar, ruhumuzun buz tutmuş her yanını bir umuda, hedefe yöneltiyor.

Hepimiz yeni yollar, yeni yüzler, yeni mekanlar tanımanın heyecanı ile geceleri yıldızları seyre dalarak hayal kuruyoruz. Hepimizin yüreğinden geçen bir yerler var. Hayallerimizi dillendiriyoruz sohbet arasında birbirimize.

Düzenleme zamanı. Belki bu baharda hayallerimizin topraklarında bir savaşçı olma şansını yakalayacağız. Bu ihtimal bile göğüs kafesimizi yırtacak denli heyecanlandırıyor bizi. Hepimiz, içimizin deli taylarını bir başka diyara sürmeye niyetliyiz bu baharda. Çocukluk arkadaşını yitirdiği Zagros'u görmek, oraya gitmek istiyor kimisi, kimisi de heybeti ismi ile başlayan Cudi'ye. Kimisi hem kuzeni, hem yoldaşı olan bir şehidin intikamını almak için Amed'e, kimisi kendisini dağlara sürükleyen halkların kardeşliği inancına sarılarak Karadeniz'e, kimisi sırf askerleşmek için en iyi mekan olarak bildiği Botan'a. Yani bahar bizi hedefimize taşıyor. Hepimiz istediğimiz yere gider miyiz acaba? Hayallerimizle örgütsel ihtiyaçlar bütünleşir mi? Her gün, dallarda çoğalan tomurcuklar gibi sabırsız bekliyoruz sorularımızın cevabını.

Düzenlemeler okunurken, kalbimiz duracak denli hızlı atıyor. Her bir isimden sonra kendi ismimizin söylenmesini büyük bir heyecanla bekliyoruz. İsmi okunanlar sevinç naraları atıyor, daha sırası gelmeyenler yerlerinde duramıyor soru işaretlerinden.

Ve işte ben de kazandım. Bu baharda Dersim'e gidecek gerilla grubunun içinde yer alıyorum. Hayal ettikleri topraklara gidecek olanların gözlerinde yıldızlar parlıyor. Kalanlar hüzünle karışık umutlarını bir dahaki düzenlemeye erteliyor. Bazıları da yönetimin yanına koşar adım giderek kendilerinin gruplarda yer alması için dayatmada bulunuyor. Umutlarını yarınlara erteleyecek kadar sabrı kalmayanlar bunlar. 'Belki kabul edilir' umudunun kırıntısı bu girişimler. Onlardan da kazanıp grupların içinde yer alanlar oluyor, bazıları da bir sonraki gidecek gruplar için söz alıyor.

Şimdi bulunduğumuz noktanın üstündeki tepedeyim. Sevincim o kadar büyük ki buraya ne kadar çabuk ulaştığımı fark bile edemiyorum. Çocukluk ediyorsun demesinler diye bana, buraya geldim. Sesim karşıdaki tepede yankılanıyor. Duyuyor musun Azad; ben de geliyorum oraya. Dersim'e geliyorum. Ne kadar bağırdığımı bilmiyorum. Sesim kesilene dek sesimin kayalıklara çarpıp bana dönüşünü dinleyip durdum.

Sesimin yankısı bana senin de bir çağrını getirir diye önce bağırıyor, sonra sessizce dinliyorum. Yorgun düşüyorum, hüzünleniyorum. Sesin bana gelir diye bekliyorum, güneş bulutların ardına çekilene dek öylece seninle baş başa. Sevincimin üstüne abanıyor kederim, keşkelerim.

Şimdi bir yandan ayak izlerinizin hala silinmediği topraklara ulaşmanın heyecanını, bir yandan da bu kadar erken gidişinin acısını yaşıyorum.

İlk kazanan sen olmuştun yarışta. Dersim'e gitme şansını ilk sen elde etmiştin. İmrenerek ve ağlayarak uğurlamıştım seni. Bensiz gidişine ağlamıştım. Ne kadar da heyecanlı ve kıpır kıpırdın. Seni yerinde

karanfil çalmış biri gecesine
illa ki karanfil dilemiş
yitirdiklerini ancak böyle
hissedebilmiş
ve sıyrılmış günahlarından
ve öyle beklemiş
kaybettiklerimi bulurum
diye
gece gündüz dilenmiş
oysa kaybettikleri
yüreğindeymiş
karanfil kokusu gecede

tutmak ne kadar da zordu. Bir an önce Dersim'e ulaşmanın heyecanını yoldaşlarınla paylaşırken, bu coşku ve sevinç nasıl da okunuyordu çocuk gözlerinden. Son hazırlıklar, çekilen hatıra fotoğrafları ve geride kalanların sıcak selamlarını oradaki yoldaşlara ulaştırmanın sabırsızlığıyla seni uğurlamıştım.

Hiç beklemediğimiz zamansız gidişin nasıl da kanatmıştı yüreğimizi. Alışmadık hala bu kadar erken gidişine. O hain kuşatmanın ortasında yanında olmak için neyimi vermezdim ki. Şimdi bu yolları, bu toprakları izinde değil seninle birlikte yürümek için neler vermezdim ki. O zaman anılarının acısında kulaç atmazdım, anılarımızın sevinçlerini kuşanırdık birlikte. Öyle olmadı Azad, keşkelere sığınıyorum şimdi.

Aldığımız acı haberinle sarsıldık. Sonrasında geçmek nedir bilmeyen zamanlara esir düştük.

"Hiç beklemediğimiz zamansız gidişin nasıl da kanattı yüreğimizi. O hain kuşatmanın ortasında yanında olmak; şimdi bu yolları izinde değil seninle birlikte yürümek için neler vermezdim ki. O zaman anılarının acısında kulaç atmazdım. Öyle olmadı Azad, keşkelere sığınıyorum şimdi"

Şimdi yeni bir baharla adımladığın yerlere ulaşmanın heyecanını senin duygularınla yaşıyoruz. Ve yarım bıraktıklarını tamamlamanın sabırsızlığında yüreğimiz. Kim bilir yeni yoldaşlarını orada karşılamanın hazırlığını yaparken nasıl da sevinmiştin. Hangi tatlı anılarını bir gün bize anlatabilmek için saklamıştın. Yürüdüğün yollarda en çok nerede zorlandığın, en çok nerenin manzarasından gözünü alamadığın. Hangi pınarın başında kana kana su içtiğin. Bunları ne yazabildin ne de anlatabildin Azad.

Bütün bunları senden dinlemek isterdik. Çok istesek de olmadı. Ama dağlara nakşettiğin kavganı büyütmenin ısrarıyla yürüyeceğiz. Seni orada bulamayacağımızın gerçeği, yüreğimizi bir kez daha kanatsa da gülüşlerini koklayacağız her bahar dağlarımızda.

Yarım bıraktıklarının takipçisi olacağız. Senin coşkunda akacak yüreklerimiz Dersim'e. Ve oraya ulaştığımız zaman Dersim'i senin kavganla selamlayacağız. Bu kavganın mavzer sıcaklığında kucaklayacağız özlemlerini.

Mücadele arkadaşları

sevgileri, en temiz aşkları
gömdüler
cıvıl cıvıl çocuk seslerini
şu kuşlarla yarışan
insanlığı gömdüler
bu topraklarda
çeşitli adlar altında
sömürgeciler

yaralıyım
yaram derinden sızlar
ama ağlamam yine de
bilirim bir işe yaramadığını
boşalmasının gözpınarlarının

bu topraklarda
beni gömmek istediler
toprağı toprağa
gömmek istediler
bu hiç olur mu!

yaralıyım,
kanar yaralarım oluk oluk
bakma sen kayalardan fışkıranın
ak olduğuna
dökülen kanlarımızı
umuda boyadığımızdandır
bakma sen çoğu başın
fazla dik durmadığına
alçak gönüllülüğündendir
insanlarımın

Son mesajımız... Önderliğe bağlıyız... Selamlar...

"Bizim yoldaşlarımız, şehitlerimiz var. Son nefeslerinde bile bizden kendi anılarının sürdürülmesini istiyorlar. Hepsi bizim için çok büyük değerlerdir"

Önder Apo

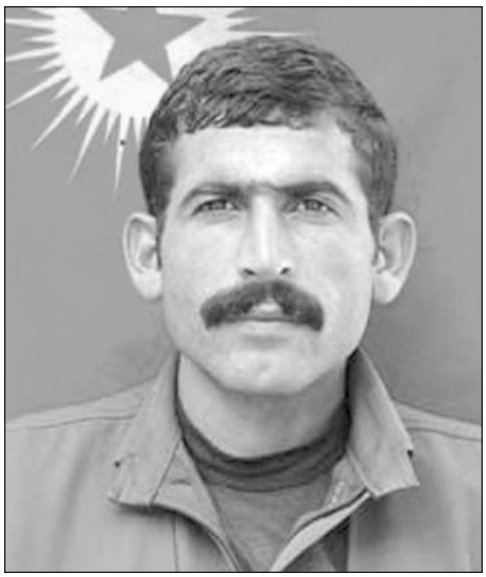

Adı, soyadı: **Avşar REBETİ**
Kod adı: **Canfeda**
Doğum yeri ve tarihi: **Urmiye, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Kelareş**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım 2004 Beşiri ovası/Garzan**

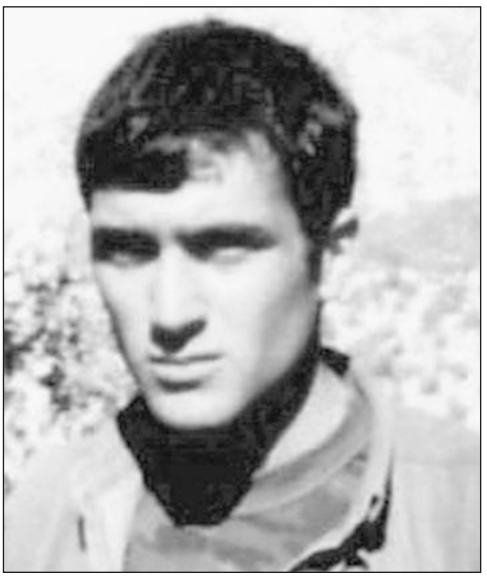

Adı, soyadı: **İdris ULAŞ**
Kod adı: **Redur AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **1983, Kulp**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Mava**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım 2004 Beşiri ovası/Garzan**

Takvimler Kasım'ın 19'unu gösteriyordu. Dışarıda hafiften bir yağmur çizeliyor. Sarı yaprakların üzerine düşen damlalar ıtırlı bir koku yayıyor etrafa. Biliyoruz ki bundan sonra aralıksız yağmurlar ve ardından da önce dorukları, yavaş yavaş da yamaçları kar kaplayacak. Arkadaşlar yağmurun altında hummalı bir çalışmanın içindeler. Kimileri kış için odun topluyor, kimileri son hız mangalarını bitirmeye çalışıyor. Hepimizin aklında iç eyaletlere gitmek üzere yola çıkmış yoldaşlar var. Kış kapıyı çalışmıştı, acaba onlar ne yapıyordu şimdi.

Saatler 15:20'yi gösteriyor. HPG Anakarargahı Basın ve İrtibat Bürosu'na bir mesaj geçiliyor. Bu mesaj, Beşiri ovasında girilecek çatışmanın başlangıç zamanını gösteriyor aynı zamanda. Redur ve Canfeda isimli iki gerilla, silahlarını ateşlemeden az önce, son kez arkadaşlarını arayıp son sözlerini bı-

rakıyorlar. *'Son mesajımız... Önderliğe bağlıyız... Selamlar...'* Bu üç kısa cümle, atmosfer boşluğunda gönderilen milyonlarca sinyal arasından geçip bize ulaşıyor. O esnada kim bilir kaç milyon insan, kaç milyon sözcüğü, kaç dilde aynı atmosfer boşluğuna gönderiyordu... Kaç milyon duygu, kaç milyon düşünce iletişim araçları aracılığıyla dolduruyordu atmosferi. Acaba o an o boşlukta yayılan sözler ve sesler arasında buna benzeyen başka bir mesaj daha var mıydı? Biz yerimizde dona kalıyoruz. Sanki bulunduğumuz yerdeki yerçekimi arttı, sanki bir hortum geldi ve bütün oksijeni alıp gitti gibi. Nefes almakta zorlanıyoruz. Hiçbir şey söyleyemiyoruz, hiçbir şey gelmiyor elimizden. Koşsak yetişmeyiz, uçsak ulaşamayız yanlarına. Bir de çaresizliğimize yanıyoruz o anda. İki yoldaşın son kez seslerini duyuyoruz dünyalara bedel üç cümlede. Yüreğimize bastığımız üç cümle. İçimizde zemheri soğuklar estiren, depremler yaratan üç cümle. İçimizin uçurumlarından çaresizliğe doğru yuvarlanıyoruz. Ne söylenebilir bu son üç cümlenin ardından. Bir sessizlik çöküyor içimizin en orta yerine. Dışarıda yağmur şiddetini artırıyor. Biz yangının ortasına dalan kelebek gibi kavruluyoruz son üç cümlenin orta yerinde.

Belki bütün sözler, sözcükler önemlidir. Her bir söz bazen çağları aşar da gelir. Hepimiz sözlerimizin önemli olmasını, dikkate alınmasını isteriz. Bunun için çaba harcarız. Hiç birimiz duygularımızın düşüncelerimizin atmosfer boşluğunda yitip gitmesini, orada asılı kalmasını istemeyiz. Silinip giden, bir an için okunup geçilen değil, dilden dile dolaşan, ezberlenen, kimisi için bir yaşam ilkesi olan sözler olmasını isteriz sözlerimizin. Bizde söylenmiş veya söylenememiş bütün sözlerin karşılığı yaşamdır. Hem de deli dolusundan bir yaşam.

Canfeda (Avşar Rebeti)

Siz son cümlelerinizle belki son kez yoldaşlarınızın senini duymak istediniz, ama biz söyleyecek bir şey bulamadık o nasıl geldiğini tarif edemediğimiz sözlerin karşısında. Hem hangi yürek verecek bir cevap bulabilirdi ki sözlerinizin karşısında. Hangi dil sözcüklere dökebilirdi. Bunu da öğrenmiştik; saygı ve bağlılığı sözlerle değil, onları sahiplenme biçimimizle kazanabiliriz. Daha sesinizin ilk tınısını duyduğumuz anda yerleşivermiştiniz yaşamımızın tam orta yerine.

Karşımızdaki ile konuşurken sözlerimizi dinleyip dinlemediğini anlamak için yüzüne bakarız. Bizi gerçekten algıladığını hissetmek için yüzünün kıvrımlarını, gözlerindeki parıltıları görmek isteriz. Karşımızdaki insanda bunları yakaladığımızda mutlu oluruz. Eğer konuştuğumuz o insanda bunları görmezsek hüzünleniriz. Boşa giden sözlerimizin boşa giden kendimiz olduğunu biliriz. Biliriz de biz hiç karşımızdakinin bizi dinlemediğini görüp hüzünlenmedik. Yıldızlar parlardı herkesin gözünde. Mesafeler bile sohbetlerimize mani olamazdı. Biz yine de bir yolunu bulur söylerdik sözlerimizi birbirimize. Sözlerimiz ruhumuzun izdüşümü olurdu.

Atmosfer, dünyamızı saran o görünmeyen kütle, şimdi sözlerin pazarlandığı bir mekan. Gün geçtikçe daha da ucuzlayan bir boşluk. Hızlı iletişim ağı dedikleri şey de bu. Modern çağ, sözleri ucuza satın almanın yolunu bulmuş. Kendini günden güne yenileyerek bizleri konuşmaya teşvik ediyor, söz söylemeye itiyor.

Artık 'sözler' de alınır satılır bir şey bu pazar yerinde. Bir zamanlar sözler insan ruhuna ulaşmanın en güzel yoluyken, şimdi o ruhu satın almanın bir yolu olmuş. Sözler çağ insanının en kolay ürettiği, en hızlı tekrar ettiği ve en çok tükettiği şeylerin başında geliyor. Bu pazarı yaratanlar da artık bunu keşfetmiş durumdalar.

Onlar her sözün değerini pazarlanabilirliği ile ölçer. Bu pazarda sarfedilen sözler

Redur (İdris Ulaş)

birer kelime yığını olarak bir süre bekler hafızalarda, sonra da hiçbir iz bırakmadan silinip gider. Hepsi belleklerimizi birer enkaza dönüşürene, yerini başka bir anlamsızlığa bırakana dek işgal eder. Çok konuşulur her şey ve herkes hakkında, ama artık tekrardır, tükenmişliktir, bitmiştir. Pazarlanmış, satılmış ve sonlanmıştır. İnsan ruhunu boşaltmanın en etkili yolu onu boş konuşturabilmektir. Ve bu, pazarın keşfettiği en büyük kaynaktır. Dağdaki yaşama ne bu cümlelerin anlamsızlığı işlemişti ne de bu pazarın bir kaynağı olacaktı. Hep en güzel sözlerin, en güzel insan ruhunun, en diri belleklerin meskeni olarak kalacaktı. Atmosferdeki diğer bütün seslere inat en güzel paylaşımların üç cümlesi olarak kalacaktı sözleriniz. Ve biz o sözlerinize hem sarılıp yarınlara uzanacağız hem de durmadan sızlayacağız.

Kürdistan dağlarında yürütülen özgürlük savaşının iki dönemine tanığım. 20. yüzyılın

Redur (İdris Ulaş)

sonundaki ARGK savaşçılarını ve 21. yüzyılın başındaki HPG gerillalarını gördüm, tanıdım ve arkadaş oldum. Bir asırdan diğerine geçerken gerilla da kendini değiştirmeyi başardı. O büyük değişimin ve yeniden yapılanmanın sancısını ve bunu başarmanın mutluluğunu onlarla birlikte yaşadım.

21. yüzyılın gerillası kendini inşa ederken, birçok şeyi değiştirmeyi başardı. Bir insana bakışından koca bir dünyaya bakışına kadar, bir çocuğa dokunuşundan karşı sında savaştığı ordunun askerlerine dokunuşuna kadar, bir çiçeği sevmesinden bir halkı sevmesine kadar kendini çoğaltmayı, kendinden katmayı ve kendini değiştirmeyi bildi. Bütün bu zaman içinde bir tek şey değişmedi; gerillaların son sözleri. Ruhumuzdan asla silinmeyecek olan, havada toz zerrecikleri gibi dağılmayan, zihnimizin en güvenli yerine sakladığımız o son sözler ilk gün de aynıydı, şimdi de aynı. Çağın el atıp değiştiremediği şeylerden birisi de bu olmalı.

Bundan yedi yıl önce, Tirej isimli bir ARGK gerillasının son sözlerine tanık olmuştum. Yaralandığı mevziden elindeki cihaz ile arkadaşlarına sesini duyurmayı başarmış ve son sözlerini söylemişti. O gece cihazdan O'nun o huzur dolu sesini bedenimin bütün hücreleri ile hissetmiş, o sözlerin atmosfer içinde dolaşan milyonlarca sözün içindeki en anlamlı sözler olduğuna karar vermiş ve gerillanın bu sözlerine bütün ruhumla inanmıştım. Dağlarda yürüdüğüm yıllar boyu duyduğum bu sözler kulaklarımda çınlayıp durmuştu.

Az önce, Anakarargah Basın ve İrtibat Bürosu çalışanlarından Rezan arkadaş beni çağırıp eline ulaşan mesajı gösterdiğinde, bir an için ne söyleyeceğimi bilemedim. Redur ve Canfeda isimli yüzlerini bile göremediğim bu iki HPG gerillasının son sözleri, kalbimin orta yerinden kızgın bir bıçakla dağlanmışım hissi veriyor bana. Sanki yanı başlarında, o kuşatmanın ortasında Onlar'la birlikteyim. Ve bu son sözleri tanışma fırsatı bile bulamadığım o gerillaların seslerinden duyuyorum. Onlar'ın az sonra başlayacak o mermi yağmuru altındaki heyecanlarını, vurulmadan önce ele geçmesin diye parçaladıkları eşyalarını, yaktıkları notlarını görüyorum. Gece karanlığına az bir zaman kala sıklaştırılan kuşatmanın, nakledilen askeri araçların, hakim tepelere yerleştirilen ağır topların, aydınlatma projektörlerini çalıştıran jeneratörlerin gürültüsünde Onlar'ın son sözlerini duyuyorum.

Gelecek nesillere bırakılacak olan ARGK gerillalarıyla başlayan, HPG gerillalarıyla süren bu direniş geleneği bir kez daha tarihin

o büyük sahnesine çıkıyordu. Dün ARGK gerillası olan Tirej'in söylediği sözleri bugün Canfeda ve Redur isimli gerillalardan duyuyorum. Onlar'ın sözleri beni nereye götürür tam olarak bilemiyorum. Duydum, artık unutamam...

Redur (İdris Ulaş)

Milyonlarca söz atmosfer içinde dönüp dolanırken, neden bu gencecik gerillaların sözleri gelip oturuyor kalbimin derinliklerine. Düşündüklerimden çıkardığım sonuç, kalbimin içindeki düğümü çözüyor sanki. Yeni bir şey daha öğreniyorum; sözleri söz yapan, onu söyleyenlerin duruşlarıdır, bakışlarıdır, gülüşleridir. Bir tek kelime bile olsa, özgürce söylemesini bilen ve söylediği gibi yapan insanlar kuruyor geleceği.

Geleceğe taşacak sözlerin sahibi olmayı ve söylediğiniz gibi yaşamayı başarırsanız, bir gün mutlaka başka bir beden devralır sözünüzü. Başka güzel bir insan haykırır sözlerinizi. Tıpkı Tirej'in devraldığı sözler gibi, tıpkı o sözleri de Tirej'den devralan Canfeda ve Redur gibi...

Bu yazıyı tamamlamak üzere olduğum şu sıralarda Batman'ın Beşiri Ovası'ndaki çatışma son bulmuş durumda. Son mesajdan sonra kuşatma altındaki iki gerilladan bir kez daha haber alınamadı. Hiçbir zaman Onlar gibi olamadım. Onlar'ın çemberler içinde, bütün silahların orta yerinde soğukkanlılıkla söylediği sözleri sadece uzaktan duyabiliyorum.

O sözleri iletişim dünyasının pazarlar kuran icatlarıyla duymak yerine, yanı başlarında olup Onlar'ın ağızlarından duymayı, soluklarını yüzümde hissetmeyi, heyecanla çarpan terli göğüslerine dokunmayı her şeyden çok isterdim. Orada olamadım, ama o sözler tarihin emirlerini kazıyor bilincimize. Söylenen son üç cümle dünyayı çevreleyen her an durmadan çoğalan sözlerin yapamadığını yapıyor ruhumuza.

Üç cümle üç emir oluyor ve teknolojinin yarattığı bütün iletişim ağlarına rağmen, pazar yerlerinin ucuz ilişkilerini paramparça ederek ulaşıyor bedenlerimize.

Birincisi; bir kertenkele gibi sürüm sürüm sürünsem de hiçbir zaman dağlardan ayrılmamanın emri...

İkincisi; bütün dünya üzerimize gelse de hiçbir zaman teslim olmamanın emri...

Üçüncüsü: o kaçınılmaz son an geldiğinde, denizler ortasına mahkum edilmiş o büyük insana bağlılığımızı bütün varlığımızla haykırmanın emri...

Kısacası sözlerimizi bir başka bedende yaşatacak olan onurlu yaşamanın üç emri.

Mücadele arkadaşları

"Yaşam olacaksa ya özgür temelde olacak ya da hiç olmayacak"

Nasıl yaşamalı sorusunu sorarken bir de onlar; yani şehitler nasıl yaşadı sorusunu sorarsak (ki vicdan varsa) binlerce cilt kitabın verebileceğinden, öğretebileceğinden daha çok şey öğrenmiş ve bunun karşısında kendimizi nereye koyabileceğimizi belirlemiş oluruz

Adı, soyadı: **Sezai KARAKUŞ**
Kod adı: **Mazlum Tekman**
Doğum yeri ve tarihi: **Tekman Erzurum, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi : **1999, Güney**
Şehadet tarihi ve tarihi: **23 Kasım 2004, Tekirdağ Cezaevi**

Yaşadıklarımızı bütün gerçekliği ve nedenselliğiyle öğrenmek istediğinizde dönüp bakacağımız yer kuşkusuz tarihin kendisi olacaktır. 'Dün neydik, bugün neyiz, yarın ne olacağız' sorularına en doğru ve en tutarlı cevabı yine tarihin kendisi verecektir bizlere. Tarihle doğru ve canlı bir iletişim kurmayı başardığımızda yaptıklarımıza, yapacaklarımıza ve yapabileceklerimize daha doğru ve derinlikli bir yaklaşım elde etmiş oluruz. Bunu başardığımız oranda tarihle buluşuruz. Böylesi bir buluşma geleceğimizle buluşma anlamı taşıyacaktır bizler açısından. Dünün ve bugünün sağlıklı bilinmesi bizleri yarının sağlıklı temellerde inşasına götürecektir.

Dünyanın diğer halkları gibi tarihle canlı ve doğru ilişkilenmemiz olmadı. Bunun bedelini sürgün, katliam, esaret olarak ödedik, ödüyoruz. Herkese muallimlik eden tarih bizlere yaşamın elifbesini öğretmede çok cömertçe davranmıyordu nedense... Suçlu kimdi? Tarihin kendisi mi yoksa onun büyüleyici, öğretici, diriltici gücünü bilen egemenler miydi? Ezilenler açısından tarihi bilinci edinmek yasak meyveye el uzatmak anlamına mı geliyordu? Egemen olanlar bunu bildikleri için mi ısrarla bizleri tarih bilincinden yoksun bırakıyorlardı? Parçalanmışlığımızın, yenilgilerimizin, esaretimizin temelinde derinlikli tarihi bilinçten yoksunluk yatmıyor muydu? Ve dahası egemenler bunu bildiklerinden bu uçurumu daha da derinleştirmiyorlar mıydı?

Toplumlar bir temel üzerinde büyür, şekillenir. Tarih toplumların temeli, büyüme, şekillenme zeminidir. Toplumlar bu zemine dayanarak gelişirler. Bir toplumun kimlik bilinci kazanması yine dayandığı tarihi arka planı zemininin varlığıyla mümkündür. Toplumlar açısından olduğu kadar bireyler açısından da durum böyledir. Bir bireyin kimlik, kişilik kazanması, onun dayanabileceği bir tarihi zemini varsa sağlıklı bir biçimde gerçekleşir ve birey gerçekleşen tarihle güncel tarihi buluşturmayı başarır. Kendisini de yaşanan tarihin bir parçası görür, koşulların ge-

rektirdiği tutumu takınır, sorumluluklarını yerine getirirse; o birey kimlikli kişilik kazanmada önemli bir mesafe katetmiştir. Böylesi bir birey eylemi, kimliği ve kişiliğiyle tarihe mal olmuş demektir. Önemli olan tarihi bilinci edinmenin yanı sıra bu bilinçle tarihe mal olmasını becerebilmektir. Edinilmiş bilinci içinde bulunulan koşullar ne olursa olsun amacın doğrultusu ve yüceliğinde yeni bir eylem ve çıkışla buluşturabilmektir. Bu bilinçten de öte bir sorumluluk anlayışıdır. Tarihin öğreticiliğine inanıyorsak, ona karşı sorumluluklarımızın da olduğuna inanmalı, bu bilinçle hareket etmeliyiz. Tarihi sorumluluğunu görmezden gelen birey. Yaşama, geleceğe ve inandıklarına karşı sorumluluklarını görmezden gelen bireydir. Zira her şeyimizi, tüm inandıklarımızı tarihin bir mirası olarak aldığımızı unutmamalıyız. Burada önemli olan şey, tarihe sadece bize bırakılmış bir miras olarak değil, ona kendimizin de bir şeyler katmak zorunda olduğumuz bir emanet olarak bakabilme anlayışına ulaşabilmektir. Tarihe karşı sorumluluk bilincine, anlayışına erişmek eşrefi mahlukat olan insana, topluma, canlıya, doğaya, geçmişe ve geleceğe karşı sorumluluk bilincine erişme anlamına gelmektedir. Her şeyden önce bireyin kendi kendisine karşı sorumluluk bilincine erişmesi anlamına gelmektedir. Kendisini insanlık, özgürlük, barış, kardeşlik gibi yüce ülkülere adadığını iddia eden biz devrimciler herkesten daha çok tarihle olan bağımızı güçlendirmek zorundayız. Bizden beklenen ve bize yaraşan da budur. Tarihle bağlarını güçlendirmeyen ister toplum olsun, ister birey olsun son tahlilde savrulmaktan, başkalaşıma uğramaktan kendini kurtaramaz. Çünkü tüm savrulmaların, başkalaşıma uğramaların temelinde köksüzlük yatmaktadır. Güçlü fırtınalar karşısında fideler kırılıyorsa, çınarlar sapasağlam ayakta duruyorsa, bunun tek nedeni birinin köklerinin derinde olması, diğerininkinin ise yüzeyde kalmasından başka bir şey değildir. Bu anlamda tarih yaşam damarı olduğu kadar, fırtınalar karşısında tutunduğumuz tek sağlam dayanaktır.

> **"PKK bir mücadele örgütü olduğu kadar, Kürtlere nasıl yaşanması gerektiğini öğreten bilge bir öğretmendir. Bir anlamda PKK Kürt'ün boy aynasıdır. Her Kürt ve mücadele içerisinde olan her birey bu aynanın karşısına geçip kendini çok rahat bir biçimde görebilir. Çünkü bu aynada Önderlik gerçeği ve kendini tarihe ispatlamış binlerce fedai yoldaşın sureti vardır"**

Değerli yoldaşlar

Halk olarak son çeyrek yüzyılı aşkın bir dönemdir zorlu bir mücadele içerisindeyiz. PKK önderliğinde gelişen ve her günü kahramanlık örnekleriyle dolu olan destansı mücadelemiz Türkiye ve bölge ülkeleri dengelerini sarstı, sarsmaya devam ediyor. Özgürlük mücadelemizle değişen sadece dengeler değil, Kürt'ün geleneksel yaşam ve bakış açısı oldu aynı zamanda. Özgürlük mücadelemizle birlikte Kürt insanı yaşam özgürlük, kimlik yaşam, kimlik özgürlük, kimlik kişilik, kişilik özgürlük, yaşam mücadele, mücadele savaş, savaş yaşam, yaşam savaş barış ilişkisini daha farklı bir biçimde sorguladı, sorguluyor. Artık Kürt'ün her şeyi kimlik, özgürlük, mücadele ekseninde anlama kavuşuyor. Bu değişim elbette ki, her onurlu Kürt tarafından anlaşılmalıydı. Bu da ancak Önderliğimizin, şehadete ulaşmış önder kadrolarımızın anlaşılmasıyla mümkündür. Çünkü niteliksel sonuçların anlaşılması onu yaratan bakış açısının, karakterin anlaşılmasıyla ancak gerçekleşir. Özgürlüğün kendisi de bir karakter olduğundan dolayı o da kendisine tutku düzeyinde bağlı olanların

karakterinde anlaşılır. Bahsedilen özgürlük tutkusu Önderliğimizin, şehadete ulaşmış önder yoldaşlarımızın karakterinde, yaşamında kendisini ispatlamıştır, ispatlıyor. Bu da görkemli halk hareketimiz PKK'nin yaşam anlayışı ve kimliği olarak tarihe Kürt'ün renginde bir izdüşüm bırakmıştır.

PKK bir mücadele örgütü olduğu kadar, Kürtlere nasıl yaşanması gerektiğini öğreten bilge bir öğretmendir. Bir anlamda PKK Kürt'ün boy aynasıdır. Her Kürt ve mücadele içerisinde olan her birey bu aynanın karşısına geçip kendini çok rahat bir biçimde görebilir. Çünkü bu aynada Önderlik gerçeği ve kendini tarihe ispatlamış binlerce fedai yoldaşın sureti vardır. Bu aynanın karşısına geçer kendimizi tüm yönleriyle gözden geçirirsek nasıl yaşamalı, nasıl tavır takınmalı sorularına çok özlü cevapları geliştirmede zorlanmayız. Doğru bir yön tespiti için geldiğimiz yönün neresi olduğunu bilmek gerekir. Ne olduğumuzu her yönüyle ortaya koyabilmek için neye dayandığımızı bilmek gerekir. Atacağımız adımı nereye atacağımızı, nasıl atacağımızı, belirlemek için yolun bu aşamasına kadar kimlerin hangi adımı attığını, hangi menzili hedeflediğini bilmek ve bu emek kahramanlarını anmak, anlamak gerekir. Bütün bu sorgulamalardan sonra bu olup bitenlerle bireysel anlamda bağını kurmak ve kendini nereye koyacağını tespit etmek gerekir.

Temelinde Başkan Apo'nun özgürlük felsefesi olan ***Haki KARER****'de* emeğe, ***Kemal PİR****'de* inanca, coşkuya, ***Mazlum DOĞAN****'da* bilince, iradeye, ***Hayri DURMUŞ'****ta* mütevaziliğe, fedakarlığa, ***DÖRTLER'****de* çelikten iradeye, ***Agit'****te* özgürlük savaşına, ***Zilan***'da fedailiğin kadınca rengine, ismini bilmediğim ve hatırlayamadığım binlerce şehit yoldaşta özgür yaşam perspektifine dönüşen, halkımızın güncel tarihine savaş, eylem ve yaşam tarzıyla damgasını vuran görkemli PKK mirasına dayanıyoruz. Böylesi kahramanlar yetiştiren hareketin mensubu olmak elbetteki insana büyük sorumluluklar yüklemektedir. Çünkü nihayetinde siyasal varlığımızı bir kökene dayandırıyorsak bu varlığın bir dalı, bir parçası olarak kökenimizin renginde çiçeğe durmak hem bir gereklilik hem de insani ve devrimci bir sorumluluk olarak karşımızda durmaktadır. Nasıl yaşamalı sorusunu sorarken bir de onlar; yani şehitler nasıl yaşadı sorusunu sorarsak (ki vicdan varsa) binlerce cilt kitabın verebileceğinden, öğretebileceğinden daha çok şey öğrenmiş ve bunun karşısında kendimizi nereye koyabileceğimizi belirlemiş oluruz.

Gerçek bir özgürlük savaşçısının sözü eylemdir

Değerli yoldaşlar 1978 yılında doğup büyüdüğüm Erzurum'un Tekman ilçesi geleneksel Kürtlük özelliklerini koruyan bir yerdir. Ama yörede bilinçli bir temeldeki yurtseverlik anlayışı çok fazla ge-

lişmemiştir. Yörenin dağlık Doğu'nun en ücra köşesinde olması, dışarıyla bağlantısının olmaması, okur yazar oranının düşük olması gibi sebeplerden dolayı yeni olan birçok şeye açılması hep gecikmeli olmuştur. Bu özellikleri yörenin kendi içinde kapalı kalmasını doğurmuştur. Burada gerçekleşen yurtseverlik bilinci genel olmayıp tek tek kişilerle, ailelerle sınırlı kalmıştır. Böylesi bir yerde etnik ve siyasi kimlik bilincini edinme koşulları yok denecek kadar azdır. Kişiliğe ağırlıklı olarak geleneksel değer yargıları damgasını vurur. Erzurum gibi çokça bilinen bir yerde siyasal etnik kimlik bilincini edinmenin sübjektif koşulları çok sınırlıdır. Diğer tarafta Erzurum'da bazı şeylerin uçta seyretmesi, dolaylı da olsa etnik sorgulamayı yaratıyordu. Faşizmin kalesi olarak tanınması, milliyetçiliğin zirvede olması, dolaysıyla hiç farkında olmadan bizi potansiyel muhatap durumuna getiriyordu. Nihayetinde orijinimiz Kürttü ve Kürtler benimsenmeyen kesimi teşkil ediyordu. İlk siyasal bilincimizi uçlaşmış görüşlerin kalesi Erzurum'un sağ görüşlü ahalisinde dolaylı da olsa edindiğimizi söylersek abartı olmaz. Ailenin öteden beri Kürtlük özünü koruması, yurtseverlik nüvelerini taşıması beni PKK'nin eylemsellik alanda zirvede olduğu liseyi okuduğum 1992-93'lü yılların ruhsal atmosferiyle buluşturdu. '94'te üniversiteyi kazanmam benim için dönüm noktasını teşkil etmiştir. Burada edinilen kısmi bilinç çapında ve hızında hiçbir şey kaybetmeyen yurtsever duygular severek inanarak benimsediğim örgüt ortamına taşıdı. 1997'den 2004 Eylül ayının sonlarını kapsayan bu süreci kendi açımdan PKK'yi tanımaya çalışma süreci olarak değerlendiriyorum. Gerillacılık sürecini de kapsayan bu dönemde PKK'deki yaşam ve mücadele anlayışındaki keskinlik, doğrularına sonuna kadar sadakat göstermesi beni en çok bağlayan yönlerin başında gelmiştir. Bunu yaşamında ve eyleminde temsil eden şehit yoldaşlar bende hem ilgi hem de ilgiden de öte hayranlık uyandırmıştır. Bu yoldaşlar özgürlüğün ve militanlığın abideleri olarak beni hep etkilemiştir.

Değerli yoldaşlar

Düşmanın eline fiziki anlamda esir düştüğüm, üzerimde bazı spekülasyonların gelişmesinden bu yana PKK'deki yaşam ve eylem anlayışının neresine kendimi koyabilirim sorgulaması beni yeni bir çıkış yapmam gerekliliği sonucuna götürmüştür. Burada hedeflenen ben değilim elbette. Düşmanın söylemleri düzmece de olsa bunun karşısında benim de yapacağım bir şeyler olmalıydı. Sorun düşmanın bununla neyi hedeflediğini bilince çıkarma sorunu değildir. Önemli olan vicdanın rahat olmasıdır. Ama öyle anlar olur ki, sadece vicdanın rahat olması da yetmez ki zaten vicdanım bu konuda oldukça rahattır da. Ama tertemiz bir geçmişin gözlerimin önünde kirletilmeye çalışılmasına da sessiz kalamazdım herhalde. bir şeyler söylemeliydim. Bazen öyle anlar vardır ki, sözün anlamı yiter. İşte sözdeki bu kutsallık başka biçimde dile getirilmeliydi. Ben bir özgürlük savaşçısıydım. Gerçek bir özgürlük savaşçısının sözü eylemdir anlayışı özgürlük tarihimizde bize bırakılmış bir mirastır. Özgürlük mücadelemizin görkemli mirası beni sorumluluklarımla yüz yüze getirmiştir. Söz söyleme sırası bana gelmişti ve ben bunu haykırmalıydım. İnandığım, bağlı olduğum, dostluğunu, yoldaşlığını yaşadığım, her şeyine onurluca sahip çıktığım geçmişim adına haykırmalıydım.

Demokratik özgürlük mücadelemize ihanetin, tasfiyeciliğin, teslimiyetin dayatıldığı, Önderliğimizin ağırlaştırılmış tecrit koşullarına tabii tutulduğu uluslararası komplonun içeride ve dışarıda rengini değiştirecek, bizi nihai bir biçimde bitirmek istediği, bölgenin ve dünyanın çeşitli ülkelerinde yoldaşlarımızın paketlenip çıkarlar karşısında Türkiye oligarşisine teslim edildiği böylesi kritik bir dönemde, ömrünün en verimli çağında halkı ve da-

vası için çok değerli hizmetleri verebilecek durumda iken bir özgürlük savaşçısının düşmanın eline geçmesi kabullenilmemesi gereken bir durumdur. Bütün bunlar bir eylem gerekçesidir. Olup bitenler doğru anlaşılmalıydı ki, anlamak adaletse bir özgürlük savaşçısı kendi adaletini kendi yasalarıyla uygulamalıydı. Roma hukukunda devlet paterya familyasıdır denilir. Devlet tanımlanırken adaleti uyguladığı oranda şerefli bir aile reisi olarak tanınır, tanımlanır. Bir özgürlük savaşçısı da kendi adaletini her şeyden önce kendine uyarladığında gerçek özüne, adilliğine kavuşur. Zira adaletini kendisine uygulayamayanın başkasına uygulaması beklenemez, beklenmemelidir. Gerçekleştireceğim eylem bir eylemlilikten öte yaşam karşısındaki duruş, bir özgür yaşam tercihi olarak algılanmalıdır. Yaşama hakkını vererek özgür bir temelde yaşamak hem canlı bir varlık olarak yaşama saygının hem de bir devrimci olarak kendimizi adadığımız yaşam anlayışımızın bir gereği ve sorumluluğudur. Yaşama saygı duymak, ona hakkını vererek yaşamak onurlu bir insan olmanın gereğidir. Yaşamı özgür bir temelde yaşamak, yaşamayı istemek devrimci ve onurlu bir insan olmanın gereğidir. Yaşam eğer elimizdeki bir tuval ise buraya özgürlükten daha güzel nakşedilecek bir şey olmasa gerek.

Değerli yoldaşlar

İrademiz dışında kendimizi yaşamın içerisinde bulduk. Ama irademizle kendimizi yaşama yansıtmak elimizde olan bir durumdur. Burada yapacağımız tercihler önem arz etmektedir. Zira bir kişinin yaşama saygısı, yaşam kalitesi yaptığı tercihten hareketle anlaşılır. Tercihler bireyin yaşamdaki istikametinin göstergesidir. Tercihlerimiz yaşam anlayışımızın dışındaki hiçbir şey değildir. Özgürlüğün kendisi de bir tercih olduğundan yaşamı buraya yöneltmek, arayışı bu temelde aramak insani vasıfları taşımanın, devrimci kişilik olmanın en doğru ve yegane tutumudur.

Helen ve Roma dönemi Anadolu'sunda Hint Avrupa kökenli halklardan Keltlerin yaşadığını tarih tespitler. Helenler Kelt, Romalılar Galler olarak adlandırılır. Anadolu'da ayrılan bir kolları da Galatlar olarak anılır. Keltler savaşçı bir halktır, onuruna bağlıdırlar. Diğer uygarlıklar gibi kültür sanat alanında belki tarihe fazla miras bırakamamışlardır. Zaten göçebe ve savaşçı olmalarından dolayı böylesi bir imkanları da fazla olmamıştır. Ama tarihe miras bırakmak sadece kültür sanat alanıyla sınırlı değildir elbette. Doğru bir yaşam ve özgürlük anlayışını oturtmak tarihe bırakılacak mirasların en değerlisidir. Hint Avrupa kökenli Kelt halkı bunu belki de herkesten daha iyi becermişlerdir. Bu anlamda coğrafyamızdaki her soylu özgürlük arayışında, eyleminde, yaşam karşısındaki her soylu tavırda Keltlerin de rengini aramak, onları anmak tarihe bağlı, saygılı bir insan olmanın gereğidir.

Keltler yaşama üst düzeyde değer verir, saygı gösterir. Onlarda yaşam kutsal bir olgu olarak algılanır. Bir Keltli sakatlandığında kendini vurur. Çünkü sakat olmayı saygı gösterdikleri kutsal yaşamla bağdaştıramazlar. Her haliyle yaşanılır, yaşanmalıdır anlayışı Keltlerde aşılmıştır. Yaşandı mı hakkını vererek, içeriğini doldurarak yaşamalısın anlayışı bir gelenek olarak yer edinmiştir. Yine bir Keltli savaş meydanında yaralandı mı kılıcını kendine saplar öldürür. Bu savaşçı bir halkın yaşam yasalarıdır. Savaşçının düşmanın eline düşmesi kendisi açısından kabullenilmeyecek bir şeydir. Bu hem bir savaşçılık ilkesi hem de soylu bir yaşam örneğidir. Doğada da benzer soyluluk özelliklerini taşıyan canlılar vardır. Soylu kartal türleri bunların en çok bilinenidir. Bazı soylu dağ kartalları avını vuramadığında, ya da kafese kapatıldıklarında kendini vurur öldürürler. Bu konuda tarih dünyanın halklarından da sayısızca örnekleri bizlere vermektedir. Gıdasıyla beslendiğimiz görkemli özgürlük tarihimizin savaş sayfaları böylesi yüzlerce örnekle doludur. Savaş ortamında son mermisini kendisine saklayan onurlu savaşçıları bu coğrafya çok duydu, tanıdı. Ama adına medeniyet, şehir denilen uygarlığın son canavarı, en kritik anda bir özgürlük savaşçısının kendi özgürlük yasalarını kendisine uyarlayabileceği bütün araçlardan mahrum bıraktığında, koşulların ve zorunluluğun bir sonucu olarak gelecekteki ilk fırsatı beklemekle yetineceksin.

"En az doğadaki soylu bir canlı kadar özgürlüğüne tutkun olmak, soylu bir Kelt savaşçısı kadar yaşama saygı göstermek, onu içeriğini doldurarak özgür bir temelde yaşamak, çatışma içerisinde son mermisini kendisine saklayan yoldaşlarım gibi yaşamla sözleşmek elbetteki benim de hakkımdır"

En az doğadaki soylu bir canlı kadar özgürlüğüne tutkun olmak, soylu bir Kelt savaşçısı kadar yaşama saygı göstermek, onu içeriğini doldurarak özgür bir temelde yaşamak, çatışma içerisinde son mermisini kendisine saklayan yoldaşlarım gibi yaşamla sözleşmek elbetteki benim de hakkımdır.

Diğer taraftan son dönemlerde ihanet çetesi tarafından hareketimize iç ihanet dayatılmaktadır. ABD'nin kucağına ilkesizce oturan, sahte düşkün bir yaşamı gerçek bir yaşam ve özgürlük olarak yansıtmaya çalışan bu güruh, özünde çizgimize saldırmakta, Önderliğimizi hedeflemektedir. İlkel milliyetçiliğin gıdasıyla beslenen işbirlikçiliği kendine siyaset olarak seçen bu çeteci anlayış uluslararası komplonun değişen yeni yüzünü temsil etmektedir. Hedeflenen Önderliğin kendisidir. Çok dikkatli olmak zorundayız. Özünde yapılmak istenen emperyalizmin çokça dillendirdiği gibi 'Aposuz' bir çözümü bu güruhun eliyle pratikleştirme istemleridir. Mevcut ihanet hareketimizin yaşam anlayışına saldırmakta, sahte yaşamı, teslimiyeti özgürlük ve demokrasi diye lanse etmektedir. Bilindiği gibi bizi biz eden temel ögelerin başında yaşam anlayışımız gelmektedir. Özgür yaşam anlayışında ısrar hareketimizin temel felsefesidir. Bu anlamda bizi parçalamak, yok etmek isteyen her hain söz birliği etmişçesine ilk saldırılarını bura üzeri gerçekleştirmektedir. Bu tesadüfi bir yaklaşım değildir. Elbetteki, bu ve benzeri yaklaşımlara karşı PKK'nin tavrı Önderlik çizgisinde yaşam anlayışında ısrar olmuştur, olacaktır. Önderliğimizin de belirttiği gibi *"yaşam olacaksa ya özgür bir temelde olacak, ya da olmayacak"* anlayışı bizim yaşam doktrinimiz olarak her zaman geçerliliğini koruyacaktır. Aslında uluslararası komplonun yeni yüzü olan bu güruha karşı tarih bizleri bir anlamda militani sorumluluğa davet etmektedir. Büyük şehidimiz ***Erdal*** yoldaşın

"militan militanlığın gereklerini yerine getirmelidir" belirlemesi tam da bu döneme denk gelmektedir. Özgür yaşam tercihi temelindeki gelişebilecek bir eylem işbirlikçi ihanete özgür yaşam anlayışını bir kez daha hatırlatacaktır.

Mücadele içerisinde bazı dönemeçler, bazı süreçler yaşanır. Kritik süreçler, kes kin dönemeçler bahsedilen dönemlerin başında gelir. Bu dönemler militanlığımızın sınandığı dönemlerdir. Kendimizi adadığımız, inandığımız hareketin mensubu olarak ya bu süreçleri doğru okur militani sorumluluğumuza sahip çıkarız ya da bu fırsatı kaybederiz. Bütün göstergeler tarihi sorumluluklarımıza sahip çıkmaya çağırıyor. Eğer sorumluluklarımız yakıcı bir biçimde kendini dayatıyorsa bize düşen devrimci onurumuzla buna sahip çıkmak, ertelememektir. Başkan Apo'nun özgürlük felsefesi bu gücü her zaman militanına vermiştir. Çünkü bu güç adaletin, özgürlüğün, barışın, halkın, şehitlerin gücüdür. Çünkü bu güç özgür insanın gücüdür ve bu ses bizi özgürlüğe çağırıyor.

Değerli yoldaşlar

Böylesi tarihi bir dönemde eylemlilik kararlılığına giderken gururluyum. Davama, halkıma ve şehit yoldaşlarıma karşı küçük de olsa bir sorumluluğu yerine getirmenin sevincini yaşıyorum. Kendi açımdan böylesi bir özgür yaşam tercihini olmazsa olmaz kabilindeki bir gereklilik olarak görüyorum. Elbetteki, halkımız, mücadelemiz daha büyük fedakarlıklara, güzelliklere layıktır. Önder yoldaşımız Hayri Durmuş'un da belirttiği gibi *"biz bu halka her zaman borçluyuz"* anlayışı temel yaşamsal ilkemizdir. Bu anlamda bizim yaptığımız borcunu ödeme değil, gücümüz oranında hizmet etmedir. Söz konusu olan borcun ödenmesi ise, bunu hiçbir zaman ödeyemeyiz. Bizimkisi olsa olsa bayrak yarışında koşabildiğimiz yere kadar koşmadır. Özgürlüğe, barışa, kardeşliğe gönül veren kişiler bizden daha iyisini yapacak, bu bayrağı onurlu bir barışla maratonun sonunda halklara devredecektir. Bu inancımı her zaman koruyorum.

Kürt Halk Önderliğine

Başkanım

Geliştirmiş olduğunuz Demokratik Ekolojik Toplum felsefesiyle ezilen insanların yeni sesi soluğu oldunuz. Bakış açınızla kördüğüm haline gelmiş çevre, toplum, siyasal sorunların birçoğu çözüm mantığına, perspektifine kavuştu. Buna rağmen hiç de hak edilmedik uygulamalara maruz bırakılıyorsunuz. Sizin gibi insanlık, özgürlük ve onur emekçisi birinin böylesi uygulamalara maruz bırakılması, İmralı tabutluğunda tutulması, kendine uygarım diyen 21. yüzyılın bir utancıdır. Egemenliğin, hiyerarşinin tarihi göz önüne getirildiğinde size yönelik uygulamaların nedenini anlamak zor değildir. Burada sorun sadece anlamakla bitmez. Sorun anlamaksa, dönemin Roma generalleri, Atina köleci sisteminin yöneticileri İsa'yı, Sokrates'i belki de herkesten daha çok anlamışlardı, ama bunların anlama mantığı çarmıha, baldıran ağusuna giden yola yasa taşlarını döşeyerek kendisini göstermiştir. Bizim anlamamız bir Roma generalinkinden, bir köleci Atina yöneticisininkinden, ahalisinden elbetteki daha farklı olmak zorundadır. Ki, anlamak adaletse gücümüz ve bilincimiz oranında bu adalete katılmak ancak tarih karşısında affettirilebilir. Size yönelik bu uygulamalardan aslında insanlık büyüklüğünüzü, yakıcılığınızı görüyor, anlıyorum. İmralı aslında bir arenadır. Çatışma zemini olduğu kadar, bir doğuş beşiği ve zeminidir aynı zamanda. Tarihte süzüle süzüle gelen 21. yüzyılın bilim ve tekniğiyle kendine çelikten zırh ören egemen görüş, düşünüş ve anlayışlarla özgür insan bakış açısı, düşünüşü, duyumsayışı arasındaki çatışmadır bu arenada gerçekleşen. Burası geleceğin özgür toplumu ve insanının doğuşuna beşiklik edecektir.

Başkanım

Aslında bizden öncekilerin ve bizlerin işlediği günahların kefaretini siz ödüyorsunuz. Bizim işlediğimiz günahlar sizde temize çekiliyor. Bizim yanma gücümüz olmadığı için hepimiz yerine siz yanıyorsunuz. Bizim belki de en güçsüz yanımız tarih karşısında kendi günahlarımızın kefaretini ödeme gücünden yoksun olmamız, bunu size yüklememizdir. Tarihin her döneminde hemen hemen böyle olmuştur. Gerçek özgürlüğe beynini ve yüreğini açamayanların bedelini bir özgürlük fedaisi çıkıp ödemiştir. Ancak o zaman beyinler ve yürekler biraz açılmıştır. Bizim de en büyük günahımız beynini ve yüreğini özgür insanın beyni ve yüreğiyle buluşturmayışımızdır. Bu anlamda yetersiz kalışımızdır. Sizin en büyük talihsizliğiniz ise bizim gibi yetersiz yoldaşlarla aynı yolu yürümek zorunda kalışınızdır.

Başkanım

Bu süreçte gerekli gördüğüm gerçekleştireceğim özgür yaşam çizgisi temelindeki eylemlilik bir anlamda yetersiz yoldaşlığın da bir özeleştirisidir. Gerekçelerini mektubumda uzun uzun koyduğum eylemi büyüklüğünüze, affınıza sığınarak gerçekleştiriyorum. Felsefik anlayışınızda tüm canlıya, doğaya üst düzeyde yaşam anlayışını benimseyen görüşlerin sahibisiniz. Bundan dolayı bir insanın fiziki anlamda kendini yok etmesini uygun göremezsiniz. Bunu biliyorum. Buna rağmen özgür yaşam tercihi olan bu eylemliliğin gerekçelerini kabul edeceğinizi umuyor, üst düzeyde sevgi, saygı ve bağlılıklarımı sunuyorum.

Yurtsever halkımıza

Maddiyatın ve çıkarın yaşamın rengini ve yönünü belirlediği 21. yüzyıl dünyasının kirine pasına bulaşmadan ilk insanın özündeki özgür yaşam tutkusuna inançla sarılmanız ezilen tüm kesimlere umut ve moral vermektedir. Ulusal demokratik mücadelenizin çıkışından günümüze kadar yegane sahiplenici gücü oldunuz. En değerli varlığınız canınızın parçası oğullarınızı ve kızlarınızı halkınızın özgürlüğü için seve seve verdiniz, veriyorsunuz. Elbetteki tarih, bunu insanlığın onur abidesi olarak gelecek kuşaklara aktaracaktır. Mücadelemizin en kritik dönemlerinde değerlerimize sahip çıktınız. Şahsi menfaatleri peşinde koşanlara imkan vermediniz. Bu kesimlerin heveslerini kursaklarında bıraktınız. Hareketimize işbirlikçi ihanetçi saldırıların yöneldiği uluslararası komplonun içeride, bölgede ve dışarıda rengini değiştirerek devam ettiği bu dönemde mücadelemiz her zamankinden daha çok sahiplenmenize ihtiyaç duymaktadır. Özgürlük çizgimiz tehdit altındadır. Tüm değerlerimizin toplamını temsil eden özgürlük çizgimiz Önderliğimize yönelik saldırılardır bunlar. İşbirlikçi kesim bölge ve uluslararası gericiliğin de gücünü arkasına alarak çizgisel saldırılarını sürdürmektedir. Daha önceki saldırılarda olduğu gibi bu saldırılarla da yine halkımız başa çıkacaktır. Buna inancımız sonsuzdur. Sizin varlığınız, davaya bağlılığınız her zaman bizler için onur kaynağıdır. Böylesi kahraman özgürlük sevdalısı bir halkın evladı olmak, onun mücadelesinde yer almak gurur vericidir. Geliştireceğim eylemlilikle sizlerle buluşmaya geliyorum. Elbetteki, size olan minnet borcumuzu ödemenin imkanı yoktur. Birey olarak tek varlığımız olan gençliğimizi ve canımızı size, özgürlük çizginize adıyorum. Bu onurlu yaşam kavgasında zafer demokrasiye, barışa, özgürlüğe gönül vermiş halkımızın olacaktır.

Yurtsever aileme

Değerli ailem

Yeni bir yaşam tercihine giderken belki de en çok sizler üzüleceksiniz. Kanınızdan, canınızdan olan birini kaybetmek sizleri zorlayabilir. Acınızı anlıyorum. Sizin de be-

olanların beyni ve yüreği yaratır anlayışını yeni yeni anlamaya çalışıyoruz. Bundan dolayıdır ki, özgürlüğü temel bir ihtiyaç olarak algılıyoruz. Özgürlüğe en çok ihtiyacı olan, onu herkesten daha çok aramalıdır. Bu anlamda biz Kürt halkının oğulları ve kızları olarak herkesten daha çok özgürlüğün arayışçısı olmalıyız. Zira özgürlüğünü yitiren ister toplum olsun, ister birey olsun son tahlilde insan olma vasfının en önemli özelliğini yitirmekten kendini kurtaramaz.

Değerli yoldaşlar

Özgürlüğümüz üzerindeki tehdit kalkmış değildir. Her zamankinden daha ince ve sinsi yöntemlerle bu tehdit devam etmektedir. Bunlar karşısında bizden beklenen beyin ve yürek gücümüzü açmak, tavizsiz bir özgürlük savaşçısı olmaktır. Özgürlük uğruna her şeyini adayanların, kazandığı, elde ettiği bir hazinedir. Biz de eğer onu tutku düzeyinde arzularsak onunla buluşan bizler oluruz. Yaşamda her şeyin bir bedeli vardır. Özgürlüğün de bir bedeli vardır. Bu bedeli göze alacak yürek, beyin ve duygu gücünü yakaladığımızda özgürlüğe bir adım daha yaklaşmış oluruz. Önemli olan istemek ve sıradanlığı aşmaktır. Sıradanlık aşıldı mı duyguda yücelme, düşüncede büyüme, kişilikte ve arayışta yücelme peşi sıra gelecektir. Sıradan bir insana bile nasıl bir yaşam diye sorulduğunda, onurluca bir yaşam diyecektir. Onur da ancak özgürlükte olur. Zira özgürlüğünü yitirenin onurundan bahsetmek büyük bir yanlış olacaktır.

Değerli yoldaşlar

Özgürlüğün bir diğer ölçütü de, egemen yanlarımızdan sıyrılma çabamızda kendini göstermelidir. Egemenlik anlayışını ve özgürlük olgusunu doğru yorumladığımızda, egemen yanlarımıza savaş açtığımızda doğrultunun önemli bir kısmını elde etmişiz demektir. Ama bu konuda dezavantajımız, eksik kalan yönlerimiz vardır. Her şeyden önce anlama devrimini tam gerçekleştirmiş değiliz. Kadını doğru anlama, tanıma noktasında da yetersiz kalan yönlerimiz vardır. Zira anlamak için yüksek kalitede beyin ve yürek gücü gereklidir. Egemen tarih anlayışının karakterimize işlediği yaşam ve olguyu erkekçe yorumlama anlayışı, beraberinde doğru anlama gücünden bizleri uzaklaştırıyordu. Ezilen sınıfı, cinsi, toplumu anlamak için her şeyden önce egemen tarihin genlerimize ve bilincimize işlediği egemen erkek anlayışlarından, bakış açısından boşanmak gerekir. Bunu tam başarmış değiliz. Böyle olduğu sürece özgürlük savaşçılığımızın bir yanı hep eksik kalacaktır. Ama şunu da büyük bir gururla söyleyebilirim ki, bu mantıktan bakış açısından boşanmak için

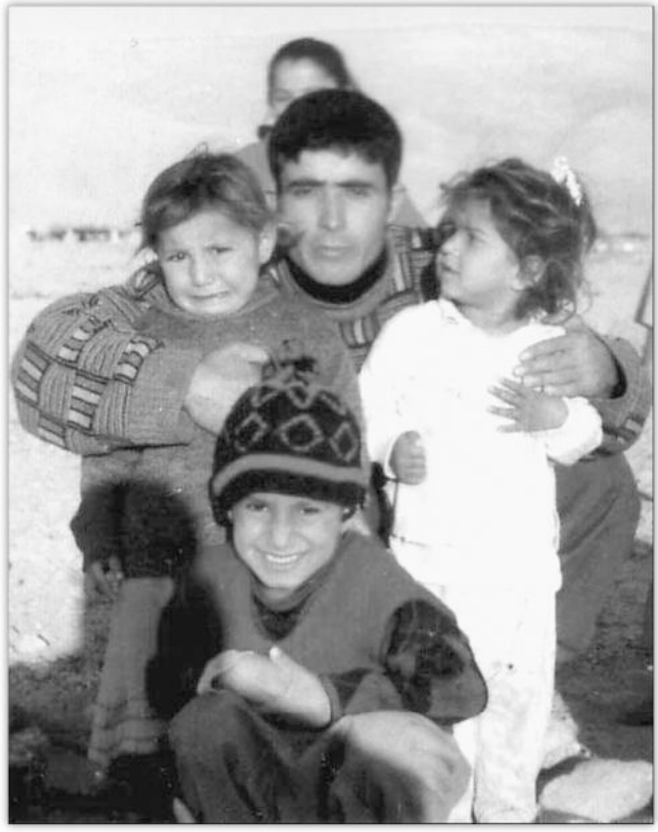

nim özgür yaşam tercihimi anlamanızı istiyorum. Bir oğul olarak sizlere evlat acısını yaşatma hakkım belki yoktu, olmamalıydı. Ama sizin bir devrimci oğlunuz olarak mensubu olduğum Özgürlük hareketimize bir saldırı anında militanca tavır koyma hakkını sanırım bana verirsiniz. Buna yapmasaydım durup şüphe etmeniz lazımdı. Kendi kanınızdan olan birinin yaşamasını elbette istersiniz. Bu sizin hakkınız. Ama önemli olan yaşamak değildir elbette. Bizim için önemli olan ne kadar yaşamamız gerektiğidir. Biz onurlu bir mücadele için hayatımızı ortaya koyduk. Bu yoldaki her zorluğa sizin de hazır olmanız gerekir. Binlerce yoldaşımız bu mücadelede şehit düştü. Bedel verme sırası gelenler elbetteki bedelini ödemelidir. Bu konuda sıra bana gelmiştir. Elbetteki ben de görev ve sorumluluklarıma sahip çıkacağım. Halkımıza, hareketimizin itibarına yönelik bir saldırı varsa bunun karşısında düşmanımıza bizim de bir sözümüz olmalıdır. Üzülmemenizi, yasımı tutmamanızı istiyorum. Her dağdaki yoldaşımda beni görün. Her zindandaki yoldaşta beni görün. Böyle yaklaşırsanız acınız hafifler. Sizlerle her zaman gurur duydum. Gerek sivil yaşamda, gerekse devrimci yaşamımda sizlere layık bir evlat olmaya çalıştım. Bu konuda başım dik, vicdanım rahattır. Anam ağlamasın. Kız kardeşlerime iyi bakın. Her zaman onların iyi bir kardeşi, yoldaşı olmaya çabaladım.

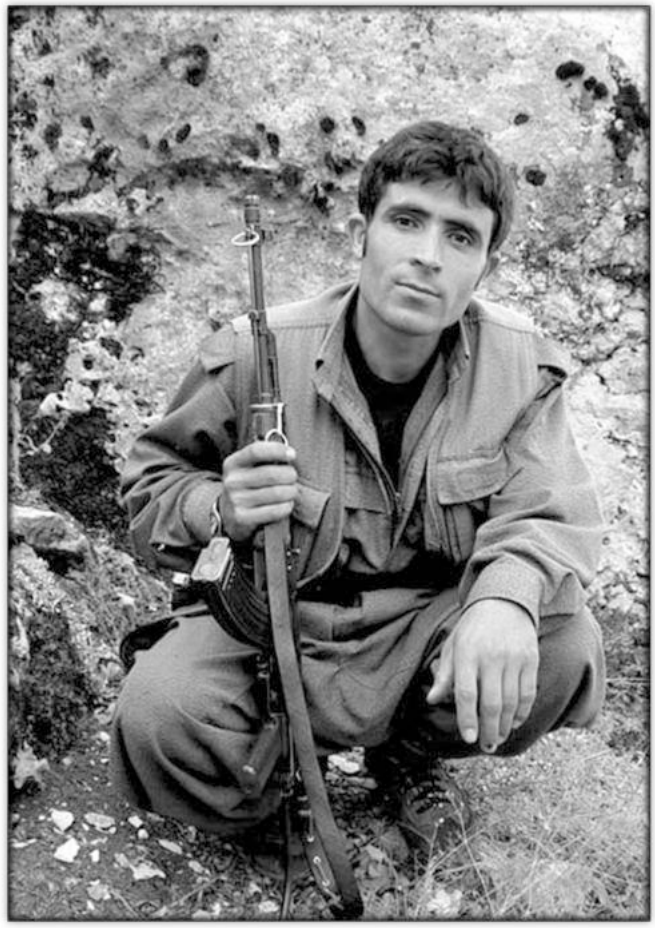

Kadın özgürlük hareketindeki tüm yoldaşlara

Değerli yoldaşlar

Kadının cinsel bir metaya dönüştürüldüğü, cinsiyetçi toplum anlayışının egemen olduğu günümüz dünyasında, özgürlük dağlarında yitirilmiş kadının özünü arıyorsunuz. Kadın yitirdiği dünyasına sizin özgürlük adımlarınızla ulaşmaya çabalıyor. Özgürlük için kadın hareketimizin gösterdiği fedakarlık ve dirayetçi duruş dünya kadınının mücadele azmi olacaktır. Kazanmanız sadece ezilen bir cinsin kazanması değil, aynı zamanda bir toplumun da kazanması anlamına gelmektedir. Kadının tarihi aslında mini bir Ortadoğu, mini bir ezilenlerin tarihidir. Tarihteki ezilen sınıf ve cins sömürüsündeki paralellik bunun göstergesidir. Toplumsal tarihimizin, bölgesel tarihimizin bir sonucu olarak bizler sistemin bize yüklediği mantığı pek erken kıramadık. Egemenliğin genleri şu ya da bu düzeyde her Kürt erkeğine, Ortadoğu erkeğine bulaştı. Bunu PKK Önderliği'yle biraz kırmaya başladık. Özgürlüğe eşitlikten gidilir, özgürlüğü eşit

büyük bir kararlılığım ve inancım olmuştur. Bu sonuca sadece devrimci olduğum için değil, insan olmanın bir gereği olarak vardığımı belirtmeliyim. Zira doğrulara ve güzelliklere yönelmek devrimci kimliği taşımanın gerekliliği olduğu kadar, insani kimliği taşımanın gerekliliği olarak da anlaşılmalı ve bu doğrular uygulanmalıdır. Yaşamda özgürlüğe mutlak sınırlar çizemeyiz. Onu kalıplarla ifade etmek fazla gerçekçi değildir. Mutlak sınırlar çizmek böyle bir olguyu gerçekleşebilir pozisyonuna sokmak onu bir anlamda, bir yerde nokta koyarak bitirmek olacaktır. Bir şeyi bitirmek de felsefik olarak yok etme anlamına gelir. Bu anlamda özgürlük anlayışına kesin sınırlar koyamayız. Çünkü özgürlüğün kendisi yakalanılan değil, yaşanılan bir olgudur. O yakalanmaz ancak yaşanılır. Özgürlük aslında bir doğrultu ve çizgi olayıdır. Bu doğrultuya, bu çizgiye girdiğimiz oranda özgürlüğü parça parça solumuş oluruz. Bu noktada elbette çizgimiz ve doğrultumuz özgürlük şehitlerimizin çizgisidir, doğrultusudur. Bu anlamda Şehit Beritan yoldaş bu doğrultuyu özgür kadın rengiyle bir daha işlemiş, özgür yaşam çizgisini kendisinde somutlaştırmıştır. Bir erkek olarak Şehit Beritan çizgisinde yürümeyi, o çizginin emireri, hizmetçisi olmayı kendi açımdan bir onur olarak görüyorum. Bunu kendi açımdan kadınla doğru bir dostluğun ve yoldaşlığın mütevazi bir tavrı olarak değerlendiriyorum. Bu çizgiye layık olursam ne mutlu bana.

Sonuç olarak yeni bir çıkışın arefesine gelmiş bulunmaktayız. Fiziksel ve tekniki obezitenin temel sorun haline geldiği, maneviyatın aşındığı, kimi zaman insanın adeta fazlalık olarak görüldüğü bir yüzyıl gerçeğini görüyoruz. Bir özgürlük savaşçısı olarak yaşam olgusunu doğal olarak insanın özündeki özgürlük anlayışıyla yorumlamak, anlamak ve bunu yaşamaya çalışmak temel görev olarak önümüzde durmaktadır. Ne olursa olsun yaşamalıyım anlayışından ziyade, ne kadar yaşamam gerekirse o kadar yaşamalıyım anlayışını özümsemek, doğal insanın özündeki özgürlükçü, eşitlikçi yaşam anlayışına bizleri bir adım daha yakınlaştıracak insani kimliğimizi pekiştirecektir.

"İnsan yaşadıkları, inandıkları kadar insandır. İnsan hayalleri, gerçekliği kadar insandır. İnsan inandığına kendini bilinçli olarak kattığı, adadığı kadar insandır. Benim yapmaya çalıştığım bu insan olma kimliğine, devrimci insan olma kimliğine layık olma çabasıdır. Ne olursa olsun bu konuda tavizsiz yürümedir"

Değerli yoldaşlar;

İnsan yaşadıkları, inandıkları kadar insandır. İnsan hayalleri, gerçekliği kadar insandır. İnsan inandığına kendini bilinçli olarak kattığı, adadığı kadar insandır. Benim yapmaya çalıştığım bu insan olma kimliğine, devrimci insan olma kimliğine layık olma çabasıdır. Ne olursa olsun bu konuda tavizsiz yürümedir. Sorunu bireysel olarak ele almıyorum. Burada mensubu olduğum Özgürlük hareketini, halkımızı rencide etme söz konusudur. Düşmanımızın öteden beri benzeri karalamaları çokça kullandığını biliyoruz. Sorun bir birey olarak benim karalanmamsa bir yere kadar önemlidir. Ama Özgürlük çizgimize, halkımıza hakaret vardır. Bir devrimci olarak bu hakarete gereken cevabı vermek başta benim görevimdir diye düşünüyorum. Bu davranış bir özgür yaşam tercihi olduğu kadar, bir meşru savunma refleksidir de aynı zamanda. Kendi savunmasını yapamayan birinin, insani kimliğini, özgürlüğünü elde etmesi olası bir şey değildir. Bu eylem çizgisinde başarlı? olursam ne mutlu bana.

Devrimci selam ve saygılarımla
Sezai Karakuş

Yoldaşlarım beni bekler

Bu kemer sıkıyor yoldaş beli-mi. Bu ayakkabı bağları acıtıyor ayaklarımı. Yoldaş çıkmalıyım bu zindandan. Ayaklarım alışmış mekaba. Belimde kuşak olmalıydı, şutik olmalıydı. Yoldaş sıkıyor beni bu beton duvarlar. Toprağın kokusunu almalıyım, toprağa ulaşmalıyım bir an önce. Buradan çıkmalıyım yoldaş.

Tekirdağ'da ne işim var benim. Dağlarda olmalıyım, ülkemde olmalıyım. Yoldaşlarım beni bekler. Hem Erzurum'u da özledim. Gabar'ı bilir misin yoldaş. Ben oradan geldim. Ağaçları kayalarından fazladır. Işığın ve aydınlığın savaşçısı gerilla yoldaşlarımın cenneti, karanlığın ve kötülük askerlerinin cehennemidir. Ben Gabar'ın cennetindenim.

Hayatımın anlamının büyük parçaları arkadaşlarım da orada. Yolumu gözlüyorlardır şimdi, benden güzel ve heyecanlı başarı haberleri bekliyorlardır. Beni ve birlikte olduğumuz zamanları özlüyorlardır. Ateş başı sohbetlerde beni anıp, dünya kadar güzel şeylerle dolu kafalarını raxt ve incecik kefiyelerinden yaptıkları yastığa koymadan, her gece benim için karanlık ve kötülük tanrılarından korunayım diye dualar ediyorlardır. İşte bu yüzden oraya gitmeliyim, hem de hemen, asla zaman kaybetmeden. Beni bekleyenleri merakta, kederde, endişede bırakmadan. Çünkü sadece neşe ve sevinç yaraşır yoldaşlarıma, heyecan, umut, coşku, ışık ve dünyanın bütün iyi şeyleri...

Zindan, bu elbiseler, bu ayakkabı bağları, bu kemer, bu zincirler. Ben bu duvarların insanı değilim ki ey insanlar. Ben kokladım bir kere özgürlüğü, aydınlığı gördüm ve büyülendim, bedenimi bağlayan ayak bağlarımdan ve ruhumu sınırlayan korkulardan kurtuldum, küçükleri kadar büyüklerinden de. Hem ben Güneş'i duydum, gözlerimi kamaştırsa da güçlü aydınlığı, ben Güneş'in kokusunu aldım. O'nun sesini duydum ve Güneş'in askeri oldum. Karanlıkla aydınlığın savaşında bir ışık olmaya ant içtim ve bir kere gelinen hayat adlı cenk meydanı için son sözümü verdim.

Dağların suyundan içtim ve insanların ruhlarını özgürlüğe götüren patikalarından yürüdüm. Baharlarda tüm yoldaşlarım gibi delice coşkuyu kendime hak gördüm. Sınav gibi karlı kışlarından ve olgunlaştıran yazlarıyla dingin, rahat ve huzurlu hazanlarından geçtim. Hayatı, dağlarda patikalarda yürüdükçe, omzumdaki silah, belimdeki raxtım ısındıkça ve geceleri, yalnızlık zamanlarımda, aşağılardaki şehirlerin ışıklarına baktıkça anladım. Yoldaşlarımın arasında sevdim hayatı. Ve bunun karşılığı olacaksa karanlık or-

dularıyla savaşta erkenden ölüm, hakkıdır dedim, bunu anlamlı gördüm. Dağların içinde, yoldaşlarımın ardında böyle öğrendim yürümeyi.

Özlemimdi beni dağ başlarına çıkaran, amacımdı beni bu şehirlere getiren; tıpkı beni bu kahır odalarından çıkaracak olan olduğu gibi. Kırk kilit taksalarda zincirlerime, kim demiş buradan çıkamam diye. Ben soykırımlar, sürgünler yaşamış güzel nenemden; devlerin yerin yedi kat altından, yedi demir kapılı zindanından kaçan kendi halkımdan kahramanların masalını dinledim. Ben bunlarla çocuk oldum, Güneş'in aydınlığıyla büyüdüm ve dağ başlarında yeniden doğdum. Peki şimdi hangi mahpusa sığar yüreğim. Kaç metre duvar, kaç demir kapı, kaç şehrin çemberi tutar ki bir dağlıyı, bir gerillayı, ve bir Güneş savaşçısını. Çıkarım ben buradan. Bu kemer, ayakkabı bağları ve duvar demirleri yeter bana... Onlarla kendime bir çift kanat yapıp yoldaşlarımın dağlarına, sıcak dost sohbetlerine, çayları hazır mangalarının kapılarına uçabilirim...

Mazlum (Sezai Karakuş)

Oradan bir kanat çırpmayla Erzurum'a, sevgili annemin dizine ulaşabilirim. Ellerini nazikçe öpüp beyaz ve aydınlık sütünün hakkı gereği, hayatımızı karanlıklara boğmak isteyen, yavru ile anneyi ayıran ehrimanlarla savaşta bedenimi çıra yaptığımı gururla söyleyebilirim. Ve büyük Mazlum günlerdir yanımda. Ben karanlığa esir düştüğümden beri hep baş ucumda. Hem ne yapmıştı 1982 Newrozu ışığın ve aydınlığın zafer bayramında. Önce üç kibrit çöpüyle karanlıklara karşı zaferin ilanı ve ardından bir kemer, ayakkabı bağları ve duvarda su boruları... Ve şimdi üç kibrit çöpünün ışığı bir ülkede yanan dev ateşlerdir. Özgürlük savaşında gençlerin elinde meşale ve karanlıkların zindanlarına esir düşen savaşçılara imandır. Ben adımıyım Mazlum'un işte! Ben ondan aldım adımı! Elime O'nun meşalesini alıp O'nun yoldaşı oldum. Her an yanımda O'nun ışıklı ve korkusuz gözlerine baktım ve O'nun gibi yapmaya böyle karar verdim.

Bir de küfrediyorlar yoldaş. Daha dilim elektrikten şişmişken, ayaklarımda demir çubuk izleri varken bir de küfür var direncime. Çıkmalıyım, cevap olmalıyım tüm bunlara. Mazlum olmalıyım, ateşi ben tercih etmeliyim, iplerimle çekmeliyim hayatın kalmayan ağırlığını.

Mazlum'un eylemiydi. Söz bitmişti. Koridordan ilerliyordu Tekirdağ Cezaevi'nde. Birden Gabar'daki gibiydi. Asker mevzilerini geçiyordu tek tek. Bombalarını serpiştiriyordu etrafına. Yangın gibi eyleme yürüyordu. Daha sonra Beritan gibi uçurumları, Mazlum gibi asılmayı tercih etti. 23 Kasım günü Mazlum (Sezai KARAKUŞ) kendisine yönelik saldırıları, işkenceleri, küfürleri cevaplamak, özlediği ve kopamadığı dağlara ve toprağına dönebilmek için Tekirdağ Cezaevi'nde kendini asarak eylemini gerçekleştirdi. Bir PKK'li gerilla ruhunun neler ya-

pabileceğini gösterdi. Eylemi bir direnişti, bedeli ağır da olsa.

Biz duyduk ve anladık son anlarını. Haykırdığı bir sessizlik vardı, hissettik. Bilemiyoruz herkes anladı mı Mazlum'u! Anlamayan varsa şunu bilmelidir ki; özgürlüğü içmiş bir gerillanın ruhu ve yüreği teslim alınamaz.

Gerçekleştireceğim eylem, bir eylemlilikten öte yaşam karşısında duruş ve bir özgür yaşam tercihi olarak algılanmalıdır.

Şehit Mazlum arkadaş, 1999 yılında Başkan Apo'ya karşı geliştirilen uluslararası komplo sürecinde HPG saflarına katılmıştır. Uluslararası komploya karşı kin ve intikam duygularının zirveye ulaştığı bir süreçte HPG saflarına katılımıyla, özgür yaşam dışında başka alternatif bir yaşamı tercih etmeyeceğinin kararlılığını ortaya koymuştur. Katıldığı günden itibaren yaşam coşkusu, iradeli ve onurlu duruşuyla örnek militanlığın ölçülerini yakalamıştır. Mazlum arkadaş, verdiği güvenle gittiği her görev ve içinde bulunduğu her ortamda Apocu çizginin emsalsiz temsilcisi olmuştur. Çizgisel duruşuyla 1 Haziran sürecine katılmak üzere, Mayıs 2004'te Kuzey yürüyüşünde yer almış, çok büyük engeller ve tehlikelerle karşılaşmasına rağmen, hedefine ulaşmayı başarmıştır.

23 Kasım günü Tekirdağ Cezaevi'ndeki hücresinde yaşamına son vererek şehit düşen Mazlum yoldaşımız, şehadetinden önce Önderliğimize, halka, arkadaşlarına, ailesine ve kadın yoldaşlarına bir mektup bırakmıştır. 28 Eylül 2004'te bir görev amacıyla bulunduğu İstanbul'da Türk emniyet güçlerince tutuklanarak esaret altına alınan Mazlum yoldaş, bu güçlerin işkencesinin yanında Türk medyasının basın ilkelerine uymayan pervasız, ahlaksız saldırılarına da maruz kalmıştır. Gözaltında olduğu uzun süre saklanan Mazlum yoldaşın kişiliği ve onuru şahsında, mahkemeye götürülürken, gündeme sokulan adı bir senaryoyla Kürt özgürlük hareketi ve onun savunma gücü olan HPG teşhir edilmek ve karalanmak istenmiştir.

> **"Biz duyduk ve anladık son anlarını. Haykırdığı bir sessizlik vardı, hissettik. Bilemiyoruz herkes anladı mı Mazlum'u! Anlamayan varsa şunu bilmelidir ki özgürlüğü içmiş bir gerillanın ruhu ve yüreği teslim alınamaz"**

Türk devleti, teslim alınamayan ve devrimci duruşundan taviz vermeyen Mazlum yoldaşı bu defa özgür ve onurlu yaşam anlayışına saldırarak düşürmek istemiş ve bunu medyasında işleyerek sonuç almaya çalışmıştır.

Mazlum yoldaş, bu saldırıları, içinde bulunduğu hareket ve onun militanı olarak kendisine kabul ettiremeyerek direniş tercihini yaşamına son vererek yapmıştır. Bu eylemini tarihten, Önderlikten ve şehit yoldaşlarından güç alarak yapmıştır. Bir özgürlük savaşçısının onuruna ve mücadelesine yaraşır bir tavırla ve çok bilinçli bir şekilde böylesi bir karara gitmiştir.

Şu bilinmelidir ki Mazlum arkadaşımız Kürt özgürlük hareketinin ve HPG'nin en seçkin militanlarından birisidir. Böylesi bir göreve gönderilmesinin ve O'nun tercih edilmesinin sebebi bizler açısından nettir. O'nunla yaşayan, O'nu tanıyan arkadaşları ve komutanları, Mazlum arkadaşın onurlu, başarılı ve özgürlük tutkusu olan bir savaşçı olduğunu bilmektedir.

Önderliğin 'yaşam olacaksa ya özgür bir temelde olacak ya da hiç olmayacak' perspektifini kendisine esas alan Mazlum arkadaş, soylu, onurlu ve kahramanca bir direnişi seçerek kendi şahsında Kürt özgürlük hareketine ve onun geçmişine yönelik saldırılara bu şekilde bir cevap vermiştir.

İnsanlık onurunu rencide eden ve mazlum halkların özgürlük savaşımını militanları üzerinden kirletmeye çalışan zihniyete karşı cevapsız kalmayarak bunu hem sözü hem de

eylemiyle gösteren yiğit yoldaşımızın yaşamı, mücadelesi ve eylemi, her özgürlük savaşçısının kendisi için esas alacağı bir miras ve yol gösterici olduğu kadar, halkımızın da sahiplendiği ve bağrına bastığı bir gerçeklik olmuştur. Mazlum yoldaşın bu eylemiyle tüm çarpıtmalara rağmen, HPG'ye özde bağlı olanların ve şehitliği seçenlerin aldanmayacağına ve aldatmayacağına gözleriyle görerek tanık olmuştur.

Mazlum yoldaş kendi şahsında, fiziki esarete rağmen her HPG militanının Apocu ruhu Mazlum, Hayri ve Kemallerin temsil ettikleri gibi temsil edeceği ve onursuzluğu kabul etmeyeceği gerçeğini zirveleştirmiştir.

Apocu direniş ruhunun devamı olan 1 Haziran ruhu, dağda Seyit Rıza, Tekoşin, Silav ve Dijwarlarla, zindanda ise Mazlum'la yeniden daha güçlü bir biçimde diriltilmiştir. 1 Haziran ruhunda teslimiyete yer olmadığı Mazlum arkadaşın direnişiyle tekrardan kanıtlanmıştır. Mazlum arkadaşın direniş çizgisini yaşamak ve yaşatmak tüm HPG militanlarının en temel görevi olarak önümüzde durmaktadır ve şehitlere layık olmanın en temel gerekliliği de budur.

Mücadele arkadaşları

iniş çıkışları varken hayatın
ben ise
parçalanmaz akışındayım
zamanın
yüreğim sonsuz ve
sınırsız bir yolculukta
bir yanım yürüyüp giderken
milyonlarla birlikte

bir yanım örülmüş duvarlarda
yalnızlık içinde
soysuzluğa kafa yorar
susayan yüreğim
aşkla gübrelenmiş bir gökyüzü
bir dünya arar
ve umudu tükenmez hiçbir zaman.

İdealinin peşinden koşan devrimci

Bir devrimcinin yaşamı, eylemi ile en güçlü anlamlara kavuşur. Çünkü eylem, devrimcinin yaşam bilincinin ve iradesinin bir ifadesi olarak ortaya çıkmıştır. Güçlü bir eylem ancak güçlü amaçların ve bağlılıkların sahibi bir yaşam üzerinde boy verebilir. Ve bir devrimci için eylem, düşman karşısında bağlı olduğu yaşam değerlerinde ısrarın en keskin iradesini ortaya koymaktır. Mazlum arkadaş, eylemiyle bu gerçeğin en güçlü haykırışı ve tertemiz bir ifadesidir.

Doğduğu yörede yaratılmış olan çarpık zihniyetin ifadesi olarak ortaya çıkan düşmanca yaklaşımlar, Mazlum arkadaşa kendi kimliğini, farklılığını hissettiren ilk etkiler olur. Kendi yaşıtlarının dilinde küfre, öğretmenlerin yaklaşımlarında hakarete dönüştürülmüş olan gerçeğine dair iç sorgulamalar ve sahiplenme duyguları çocuk yüreğinde boy vermeye başlar.

1990'lı yılların başlarında diriliş günlerinin coşkusunda yüreğinin içindeki kıpırtılar kendi ifadesini bulur. Yurtsever duyguları siyasal bilince dönüştükçe, O'nun için her şey anlamını özgürlük mücadelesinde bulur.

Mazlum bir halkın evladı olmanın bedeli ağırdır. Ya 'kader' dedikleri bir azap kendini yitirmenin sarhoşluğunda, kendini yaşamamanın, hissedememenin boşluğuyla yaşam kabullenilecek ya da unutulmaya terk edilmiş soy değerlerini sahiplenip, anda bin yılların yarattığı 'kaderi' değiştirmenin devrimci sorumluluğu üstlenilecektir. Ölüm ile yaşam arasındaki ayrımın bile anlamını yitirdiği bir dönemeçte son tercih budur. O'nun kararı tereddütsüz olacaktır. Yaşam bundan sonra yaratmanın ve yaratılmanın devrimci eylemidir O'nun için.

Üniversite ortamının kaygan zemininde ilkeli yaklaşımı ve mücadele coşkusuyla yor-

gun ve yılgın yaklaşımlar karşısında alternatif bir duruşu oluşturur. Ve ortamı toparlar. Çalışmalar içinde öncüleşir. Örgütleyici ve sürükleyicidir. Çünkü söylediğini yapan ve ilkeyi önce kendine uygulan bir karakteri vardı. Mücadele O'nun için gelip geçici bir gençlik hevesi değildir. Bilince dönüşen, coşku ve bilinçle tazelenen, bağlılık ve inançla kavgada süreklileşen bir anlamı vardır mücadelenin.

Artık bulunduğu mekan, bilincine ve coşkusuna dar gelmeye başlamıştır. Yeni hedefi özgürlük dağlarıdır. Ama bir süre eğitim sahalarında kalacaktır. Yüksek algılama düzeyiyle verilenleri erken kavrar. Aldığını kendisinde anlama dönüştürmenin erdemi ile Önderliksel gerçeğin iyi bir öğrencisi olmayı başarır. Önderlik komplosunun bir karabasan gibi beyinlere ve yüreklere çöktüğü, her şeyin anlamını yitirdiği bir anda intikam en güçlü yaşam duygusudur. İntikam unutmamaktır. Bedeli ödenmiş acılar için tarihin adaleti önünde bir halkın

öfkesi olmaktır. Mazlum arkadaş bu bilinçle özgürlük dağlarına ulaşır ve bir Önderlik fedaisi olarak sözünü verip, tarihin hesap günlerindeki onurlu görevlerine hazırlanmaya başlar.

Yaşam duruşu duygularıyla coşkun, düşünceleriyle olgundu. Katılımdaki canlılığıyla hep bulunduğu ortamın 'genç Mazlum'u olmuştu. Edindiği Apocu bilincin kendisinde ortaya çıkardığı düşünce olgunluğuyla, olaylara ve olgulara yaklaşımda temel doğrultuyu yetkince belirliyor ve ortaya koyuyordu. Güçlü tahlil ve yorumlama gücüyle, ortaya koyduğu fikirler ve ulaştığı sonuçlarla ideolojik yaklaşımın yaşamdaki ifadesi oluyordu.

Mücadeleye adanmış yaşamı ve kendisini mücadele içinde var etmeye çalışan kişiliğiyle örgütsel duruşta ilkeyi temsil ediyordu. O'nun için örgütsel mücadele; kendi davranışına ve genel yaşama Apocu yaşam tarzını ve ölçülerini hakim kılmaktır. Bu yüzden çizgiyi temsilde tutarlı ve tavizsizdir. Örgüt ve yaşam ölçülerinin zaafa uğratıldığı zaman ve ortamlarda örnek militan tavırlarıyla, çizgi dışı anlayış sahiplerince her zaman hesabı yapılması gereken bir engel olarak görülmüştür. Onların yaklaşımlarını erken çözer ve deşifre ederdi.

İlişkilerindeki samimiyet ve sıcaklığı kadar tamamlayıcılığıyla da her zaman varlığı aranan bir yoldaştı. Her şeyi içten paylaşıyordu. İlişkilerine sürekli, daha fazla katma, eksikliği tamamlama, yetersizliği giderme çabasının derin bilinci yansıyordu. Hiçbir zaman ucuz bir yaşamın ve ucuz zaferlerin peşinde olmamıştır. Apocu militan geleneği derinden hissetmiştir. Ölçüleri net ve keskindir. Sıradan bir duruş ve katılımı hiç tercih etmez. Sadece bir şeyler yapmış olmak O'nun için yeterli olmaz. Çünkü O ideal olanı gerçekleştirmenin arayışı ve çabasıyla kendisini yaratmıştır. Günü geldiğinde üstüne düşen görevi üslenmede tereddütsüzdür. Amaçta net olmanın ve sonsuz başarma arzusunun yarattığı coşkuyla yürür hedefine. Örgüt içerisinde adaletin hükmünü uygulama iradesi ve Önderliğe layık olabilmenin sorumluluğuyla katılır.

Ama düşman kendisini en çok korkutan bu güçlü iradeyi tanıyordu. Bu, PKK'nin özünü temsil eden militanların Diyarbakır Zindan'ında yenilmeyen iradesi idi. Bundan ötesi göğüs göğüse bir kavgaydı. Etten kemikten bir bedenin yıkılmaz bir direniş kalesine dönüşmesiydi.

Tanıyordu düşmanı, binlerce defa yüreğinin ve beyninin derinliklerinde parçalanmış bir gerçeklikken nasıl yenebilirdi ki O'nu! Bedeni acıların sarsılmaz bir yürek ve bilinç karşısında hükmü ne olabilir. Beyninde güneşin aydınlığını, yüreğinde sıcaklığını taşıyorken, nasıl teslim alınabilirdi ki...

Düşman tanıyordu bu direniş geleneğini. Biliyordu yenilmezliğini. Kaç defa sınamıştı inancın fedailerini. Ve her defasında kendisi yenilmişti. Madem ki yıkılmıyordu iradesi, o zaman onuru kirletilmeliydi. Onurlu bir yaşama en büyük küfür, O'nu karşısında savaştığı yaşam değerleriyle tanımlamalarıydı. Söz birliği edip tek ağızdan aynı küfürleri söylediler O'na ve yaşam değerlerine. Ama onurlu yaşama adanmış bir ömür karşısında yalan ne yapabilirdi ki? Yapılanların hiçbirisine şaşırmadı. Hepsinin, bilincinde oturduğu bir yer vardı. Düşman kendi yasasını uyguluyordu. O'nun beynine, yüreğine hükmeden ise PKK'nin direnme yasası idi. Özgürlükten ve başarıdan gayrı bir şeyi kabul edemezdi. Hiçbir zindan, hiçbir düşman O'nun kendi yasalarına sırt çevirmesine neden olamazdı. Kararını, adını Mazlum koyduğu gün vermişti. Günü gelmişti işte! Uygulayacaktı. Her şey Mazlumca olmalıydı. Gün, onur günüydü. Onur, zulmün kalesinde Mazlum olmaktı. O yazmıştı, *'kartallar yüksekte, çınarlar ayakta ölür'* son mısrayı da kendisi ekledi, *'yiğit ise kavgasında.....'*

Bilincin aydınlığıyla anlam, iradenin keskinliğiyle eylem olup tarih yaratan kahramanların yolunda yürüdü. Onurun kavgamızdır.

Mücadele arkadaşları adına
Özel Kuvvetler Karargahı

Dağlara gönül vermişlerin türküsü

"Şehit anması zafer anmasıdır. Şehit anması yenilmez bir ordu, sarsılmaz bir parti yaşamı, tarzıdır. Şehidin büyük gücü işte burada kendini kanıtlar"

Önder Apo

Adı, soyadı: **Rıza ÇAKAN**
Kod adı: **Enver**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991 Tatvan**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Kasım 2004, Silvan/Amed'de girilen pusuda şehit düştü**

Savaşan yüreklere ağlamak yok
saç baş yolanlar olmayacak aramızda
zira kurşunla yakmak için ağıtlarımızı
kurşun döktük yüreklerimize
kestik
kestik daha on sekizindeyken
bütün eflatun renkli aşk damarlarımızı
buzlu zirvelerde alaza vurduk
dokunulmamış ebrular gibi
bedenlerimizi kurşunladık
aç susuz kaldık
yanık çizgilerde yaşlar topladık
kalmadı
ne sevgili
ne ana
ne tanış
ne acı
ne çocuk kalbimizin o titrek çırpıntısı
kalmadı
zamanımız yoktu
eğilip iki gözyaşı bile dökmeye
her saat başı yanıbaşımızda düşen
o genç insanların geniş alınlarına vurduk
dörtnala giden atlılar gibi
vurduk geçtik yanlarından
o çıplak göğüslerini rüzgara bırakarak

"Bütün şehitlerin toplamı dayatılan düşman iradesinin sonucu olan bir yaşama 'hayır' demektir. Ondan sonrası dayatılan ölümdür ki, ona da hayır! Gerisi nedir? Büyük inatla direnmektir, her türlü düşmana karşı ve bizim de zayıflıklarımıza karşı yaşama gücünü gösterebilmektir"

Önder Apo

Enver (Rıza Çakan)

Her biri birer başarı abidesiydi onlar

Bundan iki yıl önce Şilan, Fuat, Zekeriya, Cemil ve Ciwan yoldaşların Musul'da hain bir pusuda, ajanların istihbarat bilgileriyle, Irak'taki radikal islam grupları tarafından katledilişlerinin yıldönümünü yaşıyoruz.

Bu şehadetler genel olarak örgüt tarihimizde, özelde de Güneybatı Kürdistan'daki demokratik mücadelemizde birer kilometre taşı oldular.

Şilan arkadaş, Kürt özgürlük hareketinin tasfiyeci güçlere karşı varolma mücadelesi verdiği bir dönemde, hareketimizin tasfiyesini amaçlayan kapsamlı planları boşa çıkarmak için yoğun ve kesintisiz bir çabanın sahibi oldu. Ş. Şilan yoldaş bu planların boşa çıkarılması ardından, Kürt özgürlük hareketinin yeni bir aşamaya geçiş yapmasıyla, KKK sisteminin oluşturulması aşamasında şehit düştü. Mücadeleyle örülmüş bir yaşamın sahibiydi. ***Şehit Şilan, Fuat, Cemil, Zekeriya ve Ciwan arkadaşlar,*** özgür demokratik sistemin kurumlaştırılması için yürüttükleri mücadele uğruna Kürdistan'ın demokrasi şehidi oldular.

Bilindiği gibi 2003-04 yıllarında, Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi için Suriye-Türkiye rejimlerinin işbirliğiyle genel bir saldırı konsepti başlatıldı. O dönemde bir yandan Güney ve Güneybatı Kürdistan'daki örgütümüz Suriye rejimi tarafından hedeflenirken, diğer yanıyla da ihanetçi, işbirlikçi güçler devreye sokuldu. Bu saldırıları boşa çıkarmak, yeni dönem görev ve sorumluluklarını yerine getirmek, Güneybatı Kürdistan'daki demokratik mücadelemizi yeniden yapılandırmak amacıyla bir grup arkadaş görevlendirilmişti. Örgütümüz bu görev için o güne dek aldığı sorumlulukları eksiksiz yerine getirme çabası içinde olan Şilan ve Fuat, Zekeriya, Ciwan, Cemil arkadaşları uygun görmüştü. Bu grubun yeni dönem mücadelesini başlatmak için aldığı sorumluluk anlamlı, anlamlı olduğu kadar da ağırdı. Ve örgüt bu arkadaşların bu görevi başarıyla sonuçlandıracağına dair sonsuz bir güven duyuyordu.

Bu, herhangi bir görevlendirme değildi. Ortada üstlenilmesi gereken tarihi bir misyon vardı. Nitekim bu misyon, dış güçler tarafından da bilindiği için grup hedef alındı. Ve insanlık dışı bir saldırı ile beş arkadaşımız katledildi. Düşman, savaş kurallarını iğrenç bir biçimde çiğneyen bu saldırı ile o arkadaşları fiziki olarak imha ederek amacına ulaştığını düşünebilir. Ancak bu şehadetler, Kürdistan

özgürlük mücadelesinde yeni bir mücadele azmi ve kararlılığı yaratarak, halkımızın şehitler şahsında özgürlük mücadelesine daha fazla bağlanmasını beraberinde getirmiştir.

Şilan yoldaş, PKK'nin Yeniden Yapılanma Kongresi'nde (2005) Apocu hareketin yeni kadro sembolü olarak ilan edildi. Bunun anlamı da oldukça büyüktür. O'na böyle bir ünvanı vermekle, Onlara olan borcumuzu bir nebze de olsa yerine getirme çabası içinde olduk.

Şilan arkadaş 1988 yılında Kürt özgürlük mücadelesine katıldı. 17 yıllık mücadele yaşamı boyunca Kürdistan özgürlük mücadelesinin bütün faaliyet alanlarında çalışma yürüttü. Örgütlü olduğumuz tüm çalışma sahalarında öncülük, militanlık, görev ve sorumluluk bilinciyle yer almış birisidir.

Şilan arkadaş kadın ordulaşmasında yer alan ilk kadın gerillalardandır. Askeri sanat üzerinde yoğunlaşan bir arkadaş olarak Botan, Zagros gibi zorlu alanlarda aktif mücadele yürütmüş ve komuta düzeyinde görev almıştır. Savaş koşullarında kısa zamanda kazandığı tecrübeyle tabur ve cephe komutanlığı yapan ilk bayan arkadaşlardan olmuştur. Şilan arkadaş gerilla savaş sanatında, askeri taktik ve teknik konularda güçlü ve etkili bir duruş sergilemiştir.

Öte yandan Şilan arkadaş, kadın partileşmesinin ilk militanlarındandı. Ve kadın özgürlük çalışmalarının örgütlü olduğu bütün sahalarda yer aldı. Bu özellikleri, O'nun 1995'te yapılan ilk kadın kongresinde merkez komitesine seçilmesinin vesile oldu. Gelişen kadın örgütlülüğünü en üst seviyede temsil edeceğine dair O'na duyulan inanç büyüktü. Nitekim mücadele yaşamı boyunca kendisine duyulan bu inanca denk bir katılım sergilemeyi başardı. Zagros eyaletinde ilk oluşturulan özgün kadın gücünü temsil etti. Kadın özgürlük mücadelesinde erkek egemenlikli zihniyete karşı her zaman ilk saflarda mücadele edenlerdendi. Önder Apo'nun çizgisi doğrultusunda, kadının özgürlük mücadelesini, Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile aynı potada birleştirmeyi büyük ustalıkla gerçekleştirdi.

2003-2004 yılları arasında özgürlük hareketimiz tasfiyeciliğin yoğun saldırıları ile karşılaştığında da kadın özgürlük ideolojisinde yaşanan yetmezliklerin tasfiyeciliğe zemin olmaması, pasif konumdan çıkması için öncü bir rol oynadı ve bu mücadelesinde de başarılı oldu. Bunun için de tasfiyeci güçlerin hedefi haline geldi.

Şimdiye kadar birçok değerli yoldaşımız şehit düştü. Fakat O, bu düzeyde ve bu biçimiyle şehit düşen ilk arkadaştır. Bu da O'nun ve beraberinde şehit düşen arkadaşların şehadetlerine farklı bir anlam katmaktadır. Bu bir tesadüf değildir.

Şilan arkadaş sadece kadın özgürlük mücadelesiyle kendisini sınırlayan biri değildi. Örgütün bütün çalışma alanlarında üstlendiği görevlerde de büyük bir azim, irade sahibiydi. Hiçbir zaman özgürlük mücadelesinin sorunlarına karşı kayıtsız kalmadı. Örgütün yaşadığı tüm sorunları kendi sorunları olarak gördü. Çalışma yürüttüğü alanlarda kadın özgürlük hareketinin görevlerinin yanı sıra genel görevleri de bütün bir moralle üstlendi ve başardı.

Şehit düştüğü zaman, Kürt özgürlük hareketimizin Güney Güneybatı Kürdistan'ın saha sorumlusuydu. O, aldığı sorumluluklara yaklaşımı ile böylesi geniş bir sahanın yöneticiliğini yapacak tecrübe ve birikime sahibiydi. Yaşamın zorluklarıyla sınanmış kişiliği bunu da başaracaktı.

Örgütümüzün tasfiyeyle yüz yüze kaldığı dönemde bir direniş sembolü olan Şilan arkadaş, tarihin en güzel sayfalarına altın harflerle yazılacaktır. Sadece kadın hareketi içinde tasfiyeciliğe karşı geliştirilen mücadelenin fedai bir sorumluluğu değil, genel hareketimiz içinde de bunu yapmıştır. Tasfiyecilere karşı korkusuzca bir duruş sergiledi. Bu yönüyle kadronun tavır ve tutum belirlemesinde öncü rol oynadı.

İnsanın gerçek özü ve kişiliği zor anlarda ortaya çıkar. Bizim hareketimiz de 2003-04 yıllarında oldukça zorlu bir süreç yaşadı. Şilan arkadaş bu dönemde kişiliği, fedakarlığı ile PKK militan ölçülerini temsil ederek, hal-

ka, şehitlere ve Önderliğe olan bağlılığını çok net bir biçimde göstermiştir.

Güney, Güneybatı Kürdistan halkına bağlılığın, özgürlüğe adanmışlığın somut ifadesi olan Şilan arkadaşın mücadele serüveni aynı zamanda Güney, Güneybatı Kürdistan halkının mücadele serüvenidir. Şilan arkadaş, bu parçalardaki halkımızın özgürlük hareketimizdeki düzeyini, mücadelesini, kahramanlığını kendi yaşamında somutlaştırmıştır. Bu nedenle bu parçalardaki halkımızı tanımak için, Şilan arkadaşın yaşamını bilmek gerekir.

Şilan arkadaş 1980'lerin başında ailesi aracılığıyla PKK ile tanışır. Güneybatı Kürdistan'ın çoğunda olduğu gibi çocukluğundan itibaren PKK yaşamı, ahlakı ve kültürüyle büyür. Genç yaşta mücadelemizin bir sonucu olarak geliştirilen kültür sanat çalışmasında yer alır. Ardından omuzuna aldığı sorumlulukları daha da büyüterek gerilla saflarına katılır. Gerillada hemen hemen bütün savaş sahalarında aktif mücadele yürüttü. Savaşta üst düzeyde görev alarak öncülük yaptı.

Nasıl ki Apocu hareketin öncü militanı ve manevi önderleri daima şehitlerimiz olmuşsa, Ş. Şilan da Güneybatı Kürdistan'daki demokratik yapılanma ve KKK sisteminin yapılanmasının manevi önderi ve güç kaynağı oldu ve olmaya devam edecektir.

Fuat arkadaş; uzun süreden beri mücadele içinde yer alan bir arkadaştı. Gerillada savaşın en zorlu dönemlerinde ön saflarda yer almış, hatta bu uğurda canından bir parça vererek, gazilik mertebesine erişmiştir. Buna rağmen hiçbir gün mücadele azmi eksilmemiş ve tereddüde düşmemiştir. Yaralandıktan sonra savaş sahasından çok, örgütlenme çalışmaları içinde yer almış, uzun bir süre Güneybatı Kürdistan'da kitle faaliyetleri yürütmüştür. Fuat arkadaş Suriye'de çalışma yürüttüğü her bölgede halkın ve örgütün büyük güvenine mazhar olmuş bir arkadaştır. Bu güven öylesine sarsılmazdır ki, Önderliğin Suriye'den çıkışından sonra örgüt yönetimimiz Suriye'deki bütün maddi değerlerimizi O'na emanet etmiştir. O, halkının ve hareketinin güvenini kazanmış bir militandı. Ve O, bu güveni boşa çıkaracak hiçbir yetmezliği yaşamamış, aksine, aldığı her görevle birlikte örgütün ne kadar isabetli kararlar aldığını ispatlar bir duruş sergilemiştir. Tek başına bir militan olarak halkın desteğini de alarak, Suriye devleti ve tasfiyeci güçlerin tüm zorlama ve baskılarına rağmen örgüt değerlerini koruyabilmiş ve sağlam bir şekilde örgüte devredebilmiştir. Şilan arkadaş ile birlikte sadece maddi değerleri korumakla kalmayıp, bundan da öte ve önemli olarak, hareketimizin yarattığı manevi değer ve örgütsel kazanımları, zorlu koşullara rağmen halkla birlikte koruyabilmiştir. Fuat arkadaş yürüttüğü mücadelede ve gittiği her bölgede örgütün değerlerini korumayı ve çoğaltmayı başarmış bir dava adamıdır. O'ndaki ulusal ruh o derece güçlüdür ki, Kuzey Kürdistanlı olmasına rağmen Güneybatı Kürdistan halkının içinde yıllarca kalmış ve düşmanın yaratmak istediği yabancılığı kendisinde varolan bu ulusal ruhla parçalamıştır. Nitekim Güneybatı Kürdistan halkı da O'nun bu emeklerinin karşılığını, kendi evladı gibi görüp sahiplenerek vermiştir. Bu yönüyle Fuat arkadaş, Önderliğin yarattığı örgüt değerlerimizi korumanın sembolü olmuştur.

Cemil Kobani arkadaş; PKK mücadelesi içe-

Ş.Sirwan (Fehmi Rüstem)

risinde bir emek abidesidir. Botan'dan Zagroslara, Zap'tan Kandil'e kadar ülke sahasında Cemil arkadaşın emeğini, eserlerini görmek mümkündür. Gerillanın dağdaki yaşamını kolaylaştırabilmek için ne gerekiyorsa yapmaya çalışmış, bütün gücüyle emek harcamıştır. Sadece yaşayanlar için değil, en kutsal değerlerimiz olan şehitlerimiz için de olağanüstü çaba göstererek, onlar için yapılan şehitliklerde büyük emek harcamıştır. Pratik mücadele sahasında muazzam emek sahibidir. O da diğer yoldaşları gibi Güneybatı Kürdistan'daki değerlerimizi koruma uğruna şehit düştü. Cemil arkadaşta kaynağı kendisinde saklı tükenmez bir mücadele azmi vardı. Tasfiyeciliğe karşı kararlı duruşuyla da örnek bir yoldaştı. Halkımızın yürüttüğü haklı mücadelesinde önemli görevleri almak üzere gittiği görev sahasına ulaşmadan şehit düştü. Cemil arkadaş Güneybatı Kürdistan halkının yetiştirdiği emektar, fedakar ve hesapsız çalışan, üreten bir evladı olarak anılacaktır.

Zekeriya Afrin arkadaş; hareketimizin tasfiye sürecinde Güneybatı Kürdistan'da fedaice mücadele etmiştir. O halkımızın fedai bir militanıydı. O, halkının değerlerini koruyabilmek için kendini kesintisiz bir şekilde eğitmeyi bilen, kendisini her koşul altında örgütleyebilen, yoldaşları ve halkı için gerektiğinde gözünü bile kırpmadan kendini feda edebilen bir yoldaştı. Zekeriya arkadaşa göre fedailik sadece askeri bir olgu değil, bir yaşam felsefesi ve Apocu hareketin temsiliydi. Zekeriya arkadaş halkı ve Önderliği için fedailik yemini içmiş bir militandı. Nitekim böylesi bir görev için de Güneybatı Kürdistan'a gönderiliyordu. Bu görevini yapmak için yola koyulduğunda da yoldaşlarıyla birlikte şehit düştü.

Ciwan arkadaş 1990'ların başında Güneybatı Kürdistan'dan katılmış, uzun soluklu bir mücadele yürütmüş bir yoldaşımızdı. Çok uzun bir süre gerilla saflarında savaştıktan sonra görevli bir militan olarak tekrar başlangıç noktasına dönüyordu. Gerillanın bütün sahalarında tecrübe edinen Ciwan arkadaş, kazandıklarını halkının hizmetine sunmak ve Güneybatı Kürdistan'daki yeni hamleye katılmak için yola koyulmuştu. Bunun için de coşku ve moral düzeyi oldukça yüksekti.

29 Ekim 2004 tarihinde Güney Kürdistan'ın Musul kentinde şehit düşen Şilan, Fuat, Cemil, Ciwan ve Zekeriya yoldaşların Apocu hareketin tarihinde hep belirgin, silinmez bir yeri olacaktır.

Onlar demokrasi mücadelemizin zirveleşmesinde birer abide olmuşlardır. Her biri hareketimizin yaşadığı en kritik süreçlerde emek ve fedakarlıkları ile zor dönemlerin aşılmasına öncülük eden yoldaşlar olarak, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin başarıya ulaşmasında kendi paylarına düşeni fazlasıyla ve layıkıyla yerine getirmiştir. Yeni dönemin yaratımlarının güç kaynağı olan bu yoldaşlar bizlerin her zaman öncüleri ve aydınlatıcıları; Güneybatı Kürdistan'da yeniden yapılandırılan KKK sisteminin mimarı ve öncüleri olacaklardır.

Mücadele arkadaşları adına
Şahin CUDİ

Zorlu sürecin ve özgür yaşamda ısrarın militanı

Şehit gerçeği kadar kesin, yalansız, dolansız olan bir başka gerçek yoktur

Önder Apo

Adı, soyadı: **Meysa BAKİ**
Kod adı: **Şilan KOBANİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1988 Halep**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Kasım 2004, Musul**

Şilan; sözüne sadık bir yaşam.
Şilan; 33 yıla sığdırılan özgürlük savaşçısı.
Şilan; gururla donanmış yüreğin sahibi.
Şilan; Ortadoğu'nun yıkılmaz dogmalarını aşan yenilikçi sesin sahibi.
Şilan; Kürt kadınının özgürlük savaşının işçisi, savaşçısı, yürüteni, komutanı.
Şilan; istikrarın, sadakatin, militanlığın eşsiz temsili.
Şilan; karanlığın bitim noktası, aydınlığın yüzü.
Şilan; gericiliğe korku salan yiğit insan.
Şilan; Kürdistan'da şimdi bir destan.
Şilan; bir sembol.
Şilan; barışın haykırışı.
Şilan; halkların birlikteliğinin adı.
Şilan; kadına has olan.

Anlatır mı bu kelimeler seni? Tarif eder mi? Tanımlar mı? İfade eder mi? Bilinmez.

Seni toprağa verdiğimiz gün geliyor aklıma. Çok düşünmeden, hani çok kafa yormadan ve buna kafa yoracak bellek henüz yerli yerine gelmediği bir zamanda yüreğimiz konuşmuştu. Yürekten çıkan haykırışlar seni tanımlamıştı. Belki de en yalın, en gerçek olanıydı onlar. Hani derler ya, 'gerçek basit ve yalın olandır' diye. Yürekten gelen sestir diye. İşte o gün yüzlercemiz hep birden 'ŞİLAN JİYANE' dedik çok düşünmeden. Dinlediğimiz tek yer yüreklerimizdi. Ve yüreklerimiz 'ŞİLAN JİYANE' dedi. Sonrasında anladım.

Anladım ki sen hepimizin yüreğinin JİYAN'ıymışsın. Yüzlerce insanın ilk refleksi, ilk iç tepkisi bu olmuştu şehadetine. İmrenilecek bir yaşam dedim. İmrenilecek bir insan, ilk hatırlattığı 'yaşam' olan bir kadın. Seni en güzel bu anlattı sanırım

Şilan, Jiyan.

Olanca gericiliğiyle birleşen güçlerin ortak saldırısıyla gerçekleştirdikleri, insanlık ayıbı katledilişiniz, hiç durmadan kanayan bir yaradır yüreğimizde. Gündüz ortası kurşuna dizilmek. Tüyler ürperten bu dakikaları anmak dahi insan olanın kanını dondurmaya

"*Neydi son yaşadıkların. Yaşamının film karelerinden hangisine takılı kaldı gözlerin Şilan'ım. Yüreğin nasıl yandı. Bunları düşündükçe kan beynime, öfke yüreğime damlıyor. İnsan olanın insanlığından utanası geliyor. Düşün ki 21. yüzyılda insanlık savaşçıları şehir meydanlarında kurşuna diziliyor***"**

yeter. Neydi son yaşadıkların. Neleri düşündün. Neler hissettin. Yaşamının film karelerinden hangisine takılı kaldı gözlerin Şilan'ım. Yüreğin nasıl yandı. Nasıl çalıştı belleğin. Bunları düşündükçe kan beynime, öfke yüreğime damlıyor. İnsan olanın insanlığından utanası geliyor. Düşün ki 21. yüzyılda, düşün ki insanlık savaşçıları şehir meydanlarında kurşuna diziliyor. Hiçbir savaş kuralında, hukukunda olmadık bir şekilde, ortaçağ vahşetine taş çıkartırcasına, sorgusuz sualsiz kurşuna diziliyor.

Suçları, insan olmak. Suçları, özgür yarınlara gönül vermek.

Suçları, Ortadoğu halklarına dayatılan emperyal çözüme karşı durmak.

Suçları, ihanetin, gericiliğin karşısında onuru korumak.

Suçları, halkların birliği için çalışmak.

Suçları, halkını savunmak.

Cezası, yargısız İnfaz.

İşte suç. İşte ceza. Dostoyevski yaşasaydı sanırım yeniden alırdı kaleme SUÇ VE CEZAYI.

Yürekteki acısı beterdir şüphesiz. Ama, biz bilincimizle yüreğimizin acılarını dindirmedik mi bunca yıl. Özgürlük andımızla, yürümedik mi kararlılıkla, Şilan ve arkadaşlarından öğrenmedik mi bu gerçeği? Beter olan bu acının dindirilmesinin Şilan olmaktan, yaşam olmaktan, özgür yaşamı yaratmaktan geçtiğini bellemedik mi? İşte bu yüzden acımız büyük. Ama kararlılığımız da bir o kadar büyük.

Çünkü, Şilan, Jiyan.

33 yıla sığdırılmış nefes nefese bir yaşamdır Şilan yoldaş. Bu kısa, ama dolu yaşamdan öğrenilecek çok şey var. Çünkü gerçekten de insanlığın özgürlük mücadelesine mal olmuş kahramanlardandır Şilan yoldaş.

Şilan yoldaş, 1971 yılında Güneybatı Kürdistan'ın Kobani şehrinde dünyaya gelir. Babası Barazi aşiretinin Ketikan kolundan, annesi Zerki aşiretindendir. Kürdistan'ın büyük aşiretlerinden olan Baraziler Kobani, Birecik, Suruç yörelerinde yaşarlar. Ketikanlılar ağırlıkta Kobani'de yaşarlar. Aşiretçi feodal kültürün, dinin ağır etkilerinin yaşandığı Kobani, oldukça kapalı bir yerdir. Feodalizmin dogmatikliği her açıdan kendisini hissettirir. Gücü de güçsüzlüğü de dogmatizmindedir. Gururlu bir yapılanmaya sahip olan Ketikanlar hangi tabakadan olurlarsa olsunlar, hiçbir şekilde devletle bütünleşmezler. Bu yüzden işbirlikçilik, ihanet kültürlerinde yoktur. Asıl olan direnmek, başı dik durmak, kimseye boyun eğmemek, cesaret ve savaşkanlıktır. Diğer yandan kapalılığın, dini dogmaların getirdiği gericilik, özelde kadına katı kuralları dayatır.

Kadın, feodal zihniyetin tüm geriliklerine maruz bırakılır. Kobani gerçeğini derinliğiyle hisseden, tanık olan Şilan arkadaş, bu gerçekliğin olumlu özelliklerini kişiliğinde taşırken, gericiliğe karşı da mücadeleyi sürekli temel bir yaklaşım olarak geliştirmiştir. Özünü inkar etmeden, özüne bağlı, yeniliğe açık, taze bir yürek olarak yaşamıştır. Bu gerçeği şu sözlerle ifade etmişti: *"Kobani'de kadının kurtuluşu için tek çözüm cins devrimi, sosyal ve kültürel devrimi gerçekleştirmektir."*

Ailenin ilk çocuğu ve ilk torunu olmasından dolayı oldukça sevilen, kadri bilinen bir çocukluk yaşar. Beş yaşına kadar Kobani'de kalır daha sonra Halep'e yerleşirler. Çevresinde tanık olduğu gerçek ise onu erkenden çelişkilere sürükler. Kadına uygulanan şiddet, berdel vb gelenekler daha çocuk yaşta derin çelişkiler yaşamasına sebep olur. Yıllar

ilerledikçe arayışlara sevk eder. İlk öğrenimine Halep'te başlar. Başarılı ve zeki bir öğrencidir. Halep ortamında Kürt-Arap çelişkisine tanık olur.

1980 yılında alanda çalışmalarını başlatan PKK'lileri ailesi aracılığıyla tanır. Kobani açısından bu bir ilktir. O güne kadar herhangi bir siyasi örgütle ilişkileri olmamıştır. Özde varolan yurtseverlik duygularıyla PKK'ye dost olurlar. Şilan yoldaş için artık yeni bir dünyanın kapıları açılmıştır. Çocukluğu devrimcilerle birlikte geçer. Büyük bir heyecanı yaşar. Diğer yandan zekası O'nda yeni çelişkileri de uyandırır. Ailesi ve çevresi devrimcilerle ilişkilidir, ama gelenekler değişmiyordur. Bu, yaşadığı temel bir çelişki olarak belirir. Ve geleneklerin değişmesinin kolay olmadığını, zorlu bir mücadele gerektirdiğini daha çok genç yaşta fark eder. Ve bu fark ediş, O'nun bütün yaşamının ısrarlı, tutkulu, yılmaz yürüyüşünün temelini oluşturur.

Yaşam değişmelidir. Ama bu kolay değildir, zorlu bir mücadele gerektirir ve bu mücadele her ne olursa olsun mutlaka verilmelidir. *"Kobani'de kadının kurtuluşu için tek çözüm cins devrimi, sosyal ve kültürel devrimi gerçekleştirmektir."*

Büyüdükçe bazı çalışmalara katılmaya başlar. 1984 yılında Halep'teki kültür çalışmalarında -Koma Agiri- yer alır. Artık aktifleşme yolandadır, diğer yandan öğrenci örgütlenmesi çalışmalarında yer alır. Çalışmalarıyla kısa sürede beğeni toplar, güven verir. Öğrendiklerini, yoğunlaştıklarını evde babasıyla da tartışır. Babası yurtseverdir. En çok kadın konusuna ilişkin yaşadığı çelişkileri ve ulaştığı sonuçları tanık olduklarıyla kıyaslayarak tartışır. Babası bu tartışmalardan birinde 'sen kadınların avukatı mısın?' diye takılır O'na. Ve bir süre sonra, tanıdıkları diğer arkadaşlarda böyle seslenirler O'na. *"O zaman çevremdeki tüm erkeklerin devrimci bile olsalar kadın konusunda farklı düşündüklerini anlamıştım*' diyor yazdığı bir yazısında. Partiyi tanıdıkça bakış açım genişliyordu kadına, erkeğe yaklaşımım farklılaşıyordu diye anlatıyor.

Öğrenci çalışmalarıyla birlikte kitle çalışmalarını da yürütür. 1988 yılında profesyonel olarak partiye katılma kararını alır. Bu kararlaşmasında Şehit Yıldız Durmuş (Jiyan arkadaş) arkadaşın yoğun etkisi olduğunu belirtir. Yine Şehit Dicle (Aynur) arkadaşın da etkisi yoğundur. Dicle arkadaş, Kobani'den saflara katılan ilk kadın devrimcidir. Aşiretin ve ailenin yoğun baskısı, işkenceye varan zulmüne karşı, evleniyormuş gibi yaparak düğün gecesi partiye katılmıştı. Daha sonra ülkeye geçerken, pusuda şehit düşmüştü. Dicle arkadaş, Kobani'de bir ilktir. Sembolleşen bir isyan gülüdür. Şilan arka-

daş, O'nun yaşamından, inatçı, ısrarlı katılım tutkusundan derinden etkilenir. O'nu bıraktığı yerden takip etmeye karar kılar ve sembolleşen bir diğer isyan çiçeği doğar o topraklardan.

1988 yazında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. Akademi ortamında ciddi bir eğitim alır. Ve Önderlik gerçeğinden derinden etkilenir. Tutkulu yürüyüşü büyük bir ivme kazanır. *"Akademi ortamında en çok yoğunlaştığım konu ihanet olmuştu"* der. O süreçte parti içinde yaşanan ihanetlere ilk olarak tanık olur. Ama bunlar karşısında geri adım atmaz. Tam tersine, yoğun tartışmalarla anlam vermeye çalışır ve tutumunu berrak bir su kadar net koyar. İhanet, Kürt'ün tarihinde vardır belki, ama Şilan'da asla olmayacaktır. Bu bir ilke, bir yaşam duruşudur O'nun için.

1991 yılına kadar yaz aylarında Mahsum Korkmaz Akademisi'nde, diğer aylarda ise okulda ve kitle çalışmalarında yer alır. Şilan, büyüyen bir devrimcidir artık. Halkına güven veren, öğrencileri örgütleyen, kadınların avukatı olan bir militandır. Diğer yandan ise, parti içi mücadelenin önemini ve gereğini giderek kavramaktadır. Çizgi mücadelesi, ihanete karşı duruş kişiliğinin belirginleşen yanıdır. *"Kobani'li bir kız da özgürleşebilir. Ben bunu göstermek, bu kararlılık ile yürümek istiyorum."*

1991 yılında Akademide üçüncü devresini tamamlar. Katıldığı son eğitim devresinde, Şener tasfiyeciliğine tanık olur. Bu, O'nun için kararlaşmanın doruğudur. İç mücadelenin çetinliğini, *"kendimi kurtlar sofrasında bir kuzu gibi görüyordum. Ama kolay yenilecek bir kuzu olmamaya kararlıydım"* sözleriyle ifade eder.

Şilan artık ülke yolcusudur. Dağlara, özgürlük savaşına koşan taze bir gerilladır. 18 Eylül 1991'de ülkeye, Botan'a geçer. Mizgin (Gurbet Aydın), Zekiye Alkan yoldaşlar, savaşma kararını bileyen belirgin kişiliklerdir. Botan yeni bir yaşam, yeni güzellikler, yeni zorluklar olarak karşısında tüm çıplaklığıyla durur. Gerilla yaşamının bütün güzelliklerini, sevinçlerini doyasıya yaşadığı kadar, bütün zorluklarına ve acılarına da tanık olur. Özellikle kadın olarak gerilla olmanın, savaşmanın, her türlü iç ve dış sancılarını iliklerine kadar yaşar. Ama pes etmez. Kolay yenilemeyecek bir kuzudur O. Gururu, bilinci, cesareti, savaşkanlığı, yoldaş canlılığı, fedakarlığı, azmi ve kararlığıyla tüm zorlukları bir bir aşar. Kısa sürede komutanlaşır. Gericiliğe karşı amansız mücadele eder. Kadın arkadaşlarını korur. Çünkü O, kadınların avukatı olmaya gerilla yaşamında da devam eder.

Kadın Özgürlük Hareketinin her aşamasını yakinen yaşar. İçinde yer alır. Bir anlamda, O'nun yaşamı özgürlük hareketinin tarihiyle birlikte geçer. Tüm yaşamını buna adar. 1993 yılında, kadın ordulaşması sürecinde sorumluluk alarak, ordulaşmanın ilk komutanlarından olur. 1995 yılında ilk kadın kongresi hazırlık komitesinde yer alarak kongre çalışmalarını yürütür. YAJK'ın kuruluşunda yer alır ve yoldaşları O'nu YAJK merkez komitesine seçer.

Botan'ın, Güney sahasının Zagroslar'ın tüm alanlarında faaliyet yürütür. Savaşır, komutanlık yapar. Karış karış ülkenin dağlarını dolaşır. 1997 yılında Önderliğin çağırmasıyla tekrar sahaya gider. Yaşam ve savaş tecrübesi yoğunlaşmıştır. PMO'da aldığı eğitimle, bilincinde sıçrama yaratır. Giderek derinleşen belleği, artan donanımı mücadelesini zenginleştirir, ivme katar. 1998 yılında tekrar ülkeye uzanır, erkek egemenliğine, kadın gericiliğine karşı sürekli özgürlükçü duruşu esas alır. Savaşımında cesur, gururlu yürüyüşüne devam eder.

1999 yılında partileşen kadın hareketinin, PJKK'nin çalışmalarına katılır ve merkez komitesinde yer alır. Mücadelenin içinden geçmekte olduğu hassas bir süreçte en dirayetli, en net duruşu sergileyenlerden olur. Büyük bir azim ve kararlılıkla yürür. İç dış

saldırılara karşı sesini sürekli yükseltir. Stratejik değişimi en erken ve en yalın anlayan, bunun kararlılığını gösteren militanlardan biri olur. KADEK sürecinde yer alır. Ve KADEK merkez yönetim çalışmalarına katılır. Stratejik dönüşüm sürecinin tüm çalışmalarında olanca aktifliğiyle yer alır. Hem kendisini hem de çalışmaları büyük oranda geliştirir. Askeri çalışmalarda, ideolojik çalışmalarda, kadın çalışmalarında, ihtiyaç olan her çalışmada tereddütsüz yer alır.

Gönül verdiği aydınlanma çalışmaları, O'nun en çok sevdiği çalışmalardır. 2002 yılında YRD (Yekîtiya Rewşenbîra Demokratîk) çalışmalarının sorumluluğunu alır. Ve başarı ile yürütür. 2003 yılında KONGRA GEL'in oluşumuyla birlikte, kongre çalışmalarına geçer. KONGA GEL Yürütme Konseyi'nde görev alır. Sancılı gelişen KONGRA GEL sürecinin aktif militanıdır. Geliştirilen provokasyonlara, dayatılan ihanet çizgisine, inkarcı eğilimlere karşı amansız mücadele verir. Net bir duruş sergiler. Hiçbir konuda taviz vermez, ihanetçi çizginin kadın özgürlük çizgisini revize etme dayatmalarına karşı tereddütsüz, net bir duruş sergiler. Her koşul altında çizginin temsilcisi, savunucusu olur. KONGRA GEL çalışmalarının iş bölümünde Suriye koordinasyonun da görevlendirilir. Tasfiyenin dayatılmak istendiği bu çalışmaları tüm zorluklarına rağmen kabul eder. Çalışmalarda önemli bir toparlanma, gelişme yaratır.

Bu çalışmaları yürüttüğü süreçte, 2004 yılının 29 Kasımı'nda alçakça bir saldırıyla katledilir.

***

"Kobanili bir kız da özgürleşebilir. Ben bunu göstermek, bu kararlılık ile yürümek istiyorum" diye yazmışsın 14 Temmuz 2003 tarihli raporunda.

Evet Şilan, nefes nefese yaşamın özgürlük kokuyor. Mücadelen bizleri sana öyküdürüyor. Kobani'nin gerçeğinden yükselen bir sembolsün sen. Daha çocuk yaşta başladığın *'kadın avukatlığın'* kadın savaşçılığına, komutanlığına, yürütücülüğüne, çizgisine dönüştü. Gururun, esin kaynağımız; azmin tutkun, yaşam kararlılığımı; duruşun, örnek aldığımız militanlık ve yoldaşlığın, temiz yüreğin, asla unutamadığımız.

ŞİLAN, nefes nefese Jiyan.

***

"Sizler burada özgürlük mücadelesine katılmış olabilirsiniz, ama toplumda yaşayan tüm kadınların yaşadıklarını çok derinden hissetmezseniz, sürekli olarak kadınların her yerde ve zamanda yaşadıklarını kendi öz sorununuz gibi görmezseniz yürüttüğünüz mücadelenin anlamı ve değeri fazla gelişmez" diyordu Reber Apo.

Çok derin bir acıyı henüz onaramamış bir kadın arkadaşımla sohbetteyiz. Şehit Şilan arkadaşın kızkardeşi de olan arkadaşla neyi tartışsak, her cümlenin içinde Şilan arkadaşı anmadan ilerleyemiyoruz. Acısı ve anıları

çok taze hala ve uzun süre de böyle olacak sanırım, önemli ve güzel izler bırakarak giden her insan gibi... Aslında arkadaşımın kendisine dair tartışıyoruz. O kadar çok konuda becerileri var ki, bunları nasıl böyle oluşturduğunu soruyorum. Biraz yaşamının özetini, uzaktan bir resmini çiziyor bana.

Birçok kadının ağzından duymaya alıştığımız, 'ben çok çektim aslında' cümlesiyle başlıyor. Oysa adı gibi kudretli yanlarını sormuştum. 'Kadınlar için büyük küçük bir konuda güç oluşturmak için geçilen yollarda, hep acıyı koyulaştıran yaşayışlar mı olmalı' sorusu takılı kalıyor aklıma. Yurtseverliğiyle, mücadeleye bağlılığıyla çocuklarına önemli değerler ve bunlarla biçimlenmiş yaşam ölçüleri kazandıran bir ailede büyüdüğü için kendisini şanslı ve onlara karşı sevgi dolu hissediyor. Ama aynı ailede derin feodal ölçüler ve anlayışlarla yaşadığı cendere ise, 'yaşayan bilir' dedirtecek cinsten. Ama yaşamayanımız var mı? Anlattığı şeyler şu veya bu düzeyde, tarzda hangimizin yaşamını belirleyen şeyler değil ki. Onun yaşadıklarını anlatmasam da bu yazıyı okuyan her kadının, hissetmeyi biliyorsa her erkeğin tahmin edebileceği şeyler. 'Namus'la ve 'ayıp'la ilgili geri geleneksel toplumda bulunan her şeyin tüm düşünce, duygu ve davranışlarımızı 'terbiye' etmek için olmazsa olmazca dayatılan, bir kız kendini bilmeye başladığı andan itibaren de önemle ve özenle takip edilenler... Onun kendini bilmeye başladığı yıllar ile Şilan arkadaşın mücadeleye katıldığı yıllar aynı. Şilan arkadaş katılırken henüz 14 yaşındaymış ve bundan 14 yıl sonra ancak görüşmüşler bir daha. Birbirlerinin kız kardeşi olmuşlar, sonra yoldaşı, ama yıllar sonra görüştüklerinde ise artık dostluğu üretiyorlardı sıcacık ve içtenlikli... Görüşmedikleri yıllar boyunca hep mektup yazmış Şilan arkadaş.

Görüşünce mektupları çok tartışmışlar. İki ayrı dünyadan, kadından birinin diğerine mektupları. Kendisini özgürlük mücadelesine katan bir kadından, O'nun bıraktığı ailede, yaşça ondan sonra gelen ve tüm çocukların da en büyüğü olan ve de bu nedenlerle birçok sorumluluğun, geleneksel toplumun belirlediği birçok zorunluluğun muhatabı olan kadına gelen mektuplar. Ona hep güç, ufuk ve umut kazandıran mektuplar. Özgürlük için çağrılar yapan mektuplar. Ama bu mektupların tüm bu etkileri yanında, onda bir çelişkiye, bir kendini bulacağı tek yeri hatırlatma girişimine, çok mütevazı, ama haklı ve yerinde bir siteme yol açan bir etkisi de oluyor. Şilan arkadaşa yazdığı bir mektubunda, aralarındaki bağın derinliğine dayalı olarak şunu iletiyor: *"Bana, özgür olmak için çok olanağa sahip olduğun bir yerden, sürekli özgürleşmem gerektiğini söylüyorsun, ama ben değil özgürlük,*

üzerimdeki baskıları biraz geriletebilmek için bile enerjimin, gücümün tümünü vermem gereken koşullardayım. Bu duruma bir son verip senin gibi olmayı çok düşünüyorum, ama senden sonra bana uygulanan ne ise, benden sonra da diğer iki kız kardeşime uygulanacak olan aynı olacak ve onların buna benim kadar direnecek güçleri de yok. Kendimi kurtarabilirim, ama ya kalanlar? Senin kurtulman bizimkisi gibi bir ailede bile biz kalan kadınlara ancak kısmi, o da ulusal mücadelenin bazı boyutlarına katılma serbestîsine kavuşabilmeye yol açabildi. Bana özgürlükten bahsettiğinde, sizlerin varlığına rağmen burada bulunan tüm kadınların yaşadıklarını düşünmeden edemiyorum..."

Sonra, Şilan arkadaş şehit düştükten sonra, O'nun örgüte yazdığı raporları okurken, birinde bu konuya çok fazla yoğunlaştığını ve özeleştirisel ve çözümleyici düşüncelerini raporuna yansıttığını görmüş. Bunları anlatınca, birlikte özlem ve sevgi duyuyoruz O'na bir kez daha... Anlatıyor, buradan alarak yaşamının hangi zorluklarla geçtiğini. Sonunda dayanamayarak, bırakıp her şeyi, katılıyor özgürlük mücadelesine, ardında daha sonra biri berdel yapılan, diğeri bir erkeğe ikinci kadın olarak verilen iki kız kardeş bırakarak. *"Kendimi kurtardım, ama onlar yitirildi, engel olamadım"* diyor acıyla.

O'nu uzun zamandır tanıyan yanımızdaki başka bir arkadaş ondaki suçluluk duygusunu görerek, 'katılmasaydın, berdelin ilk kurbanı sen olacaktın ama' dedi. Aklıma, Önderliğin yıllar önce söylediği, *'sizler burada özgürlük mücadelesine katılmış olabilirsiniz, ama toplumda yaşayan tüm kadınların yaşadıklarını çok derinden hissetmezseniz, sürekli olarak kadınların her yerde ve zamanda yaşadıklarını kendi öz sorununuz gibi görmezseniz, yürüttüğünüz mücadelenin anlamı ve değeri fazla gelişmez*' dediği diyalog geliyor.

'Ne kadar başardım, başarabildik, başarıyoruz' diye bir soru düşüyor düşüncelerimin son satırına. Sohbet uzayıp gittikçe, kafamdaki sorular, düşünceler de bir yönde çoğalıp gidiyor. Hoş, bu konuları özellikle son yıllarda hepimiz çok tartışıyoruz, ama bir insanın yaşadıklarında gerçeğe bir başka dokunuluyor. Çok kazanımları olan bir mücadele yürüttüğümüz bir gerçek, ancak mücadelemizin çok kitleselleşmiş olması her boyutta özgürlükçü olabildiğimiz anlamına gelmiyor. Kadının özgürlük mücadelesini ulusal kurtuluş mücadelesi süreci içerisinde geliştirirken, daha baştan özgürlük problemini ve çözümünü ele alışta sınırları aşan bir yaklaşım vardı. Ancak devlet odaklı, iktidar hedefli bir mücadelenin realitesiyle şekil alındığı da bir gerçekti. Esasta, zihinsel ve yapısal olarak erkek egemen gerçeği aşamamak, hatta komplo sonrası, bir noktadan sonra bu gerçeğe dahil olmak ve kitleselleşse de kadınla kadın olarak yeterince buluşamamak bu şekillenmeyle bağlantılıdır elbette. Bunun en olumsuz sonucunun mücadelemizde, kadınlar için özgürlük mücadelesi anlayışının doğması ve kadınların özgürlük mücadelesine yeterince dönüşülememesi olduğunu bu sohbetle birlikte bir kez daha düşünüyorum.

Özgürlük mücadelesi, birilerinin diğerleri için yürütebileceği bir mücadele değildir elbette. Ancak özgürlük ihtiyacı olan herkesle buluşarak yürütülebileceği, böylece bu ihtiyaç sahiplerinin birbirlerinin dünyasına dokunabileceği, hissedebileceği, bunun ortak bilinci, duygusu ve eylemini üretebileceği gerçeği bizlerin daha fazla bilince çıkarmasını bekliyor. 'Öncülük' gerçeğini yeniden tartışmaya, yaşanan biçimini daha köklü eleştirmeye, çözümlemeye, özgürlükçülükten taviz vermeden aşmaya ihtiyacımız var. Kadın eksenli demokrasi ve özgürlük anlayışı ve bunun yön vereceği toplumsal yapılanma, büyük bir amaçlılık ve en basit gibi görünen duyguların, düşüncelerin,

davranışların bile yeniden tanımlanmasını ve yaşamı orada yeniden üretebilmeyi gerektiriyor. Bunun için de kadınlığı her şeyiyle daha güçlü duyumsamaya, tanımlamaya ihtiyacımız var.

***

" ... Bütün bu kadınlar, dünyaya kendi imgeleriyle iz bırakırken, o imgenin adını koyma hakkını başkasına bırakmıyorlar ve bunun da bedelini ödüyorlar. Yaşadığımız dünyada, kadınların kendi adını koyma suçu için her zaman yakılmak kadar dramatik olmasa da, ödenecek bir bedeli hep vardır..."

(Fatmagül Berktay)

Seni hangisi anlatır heval Şilan; *"yüreğinden dökülen "dağları çok seviyorum. Bir dağın tepesinde durduğumda kendimi bir kuş kadar özgür hissediyorum. Ve tüm şehit arkadaşlar çevremde toplansın istiyorum. Şehirleri sevmiyorum. İnsanı boğuyor"* sözlerin mi? Yılların hasretini dağların görkemli tanıklığında yeni sonlandırmışken ve *"özgür dağlara geldin, özgürleşen kadın olacaksın. Kendini kendi emeğinle yaratacaksın. Kendin gör, gözlemle ve ikna olduğun, doğru bulduğun şeyi yap. Yaşamımız çok zor. Çok acı çektik. Ama bir o kadar da güzellikleri yaşadık"* diyerek kucakladığın, şimdi seni yitirmenin büyük acısıyla konuşan kızkardeşin-yoldaşın; *"aşık olduğum insanın benden uzaklaşması gibi gidişi. O benim gözümde yeni açmış kırmızı bir gonca gül. Gökyüzünde uçan beyaz bir kuş. Ve aydınlatan bir ışık. Kuş olup hep O'nunla uçmak istiyordum, ama bırakmadılar"* sözlerine yüklediği acısı mı? Şehadetini *"14 yıl benim kızımdı. 18 yıldır özgürlüğün, özgür dağların kızı. O, özgür dağlara geldi. Özgürlük için geldi. O'nu özgürlük dağlarına gömün"* diyerek karşılayan babanın bilgeliği mi? Kızkardeşine, *"bana söz ver, O'nun silahını yerde bırakmayacaksın"* diyerek, özgürlük sözleşmesini yapan annenin onuru mu? İhanete karşı öfkeyi, özgürlüğe dair kararlılığı büyüten şehadetinizin binlerce arkadaşın yüreğine, gözlerine yansıyan ortak ifadeleri mi? Direnişinizle onurlanan ve bir kez daha özgürlükle sözleşen kadın yüreğinin duygu gücü mü? Hangisi anlatır heval Şilan? Ya da ben hangisiyle nasıl anlatsam seni?

1982 yılında, Suriye'de, Önderlikle buluşmuş, mücadeleyle tanışmış bir çocukluktan başlayıp halkla bütünleşen, dağlara akan, en zorlu savaş süreçlerinde ve zeminlerinde yaşayan bir Kürt kadın yüreğinin, bir kadın duruşunun hikayesi senin hikayen. Anlatmak, anlamlandırarak yaşamak bir çırpıda, bir yazıyla, bir kalemle olacak iş değil. Her yılında sonsuz acı ve güzellik var. Her yılında yaşamın bir şifresini çözme, bir gizini keşfetme var. Her yılında şiir tadında, çocuk heyecanında, saflığında, kadın güzelliğinde kendini var etme çabası var. Yaşanan acıların yüreğine, yüzüne, saçlarına bıraktığı izleri tek tek çözüp anlatmak, yeniden yeniden yaşamak lazım.

"Yazının gücü ya da güçsüzlüğü yaşam gücündedir" derdi Güneşimiz. Gerçi bunu en iyi bilenlerden biri de sensin. Çünkü yaşarken hep yazmak istedin, yazmaya çalıştın. Gönlün hep edebiyatla, şiirle yaşadı. Yaşananların kaydını tutmak kadar, büyük acıların, zorlukların, ihanetlerin ve direnişlerin iç içe geçtiği mücadelemizde, yüreğindeki en büyük isteklerden biri de ne olursa olsun güzellikleri yazmaktı. Çünkü sen, ana tanrıça

"*Yaşamı, kadın olmanın güzelliğini, dağları çocuk yüreklerimizle sevmenin tadını; 'ölümün elinden çaldığımız' zaman dilimlerini yeniden yeniden anlamlandırarak yaşamak seni anlatmanın, yazmanın en güzel yolu. Biliyorum ki yaşanmış parçalı zamanlar karşısında ancak kadın yüreğinin birliği anlatabilir seni***"**

kültürünün kadın bilgeliğinin, her kadında yeniden doğuşunun da bir parçasıydın. Ve bir özelliğin de yaşamın ve insanın güzelliklerini, sevilecek yönlerini keşfetmekti. Güzelliklerin, savaşın, acıların, zorlukların gölgesinde yitip gitmesini istemedin asla. Bu yüzden yüreğin ve kalemin hep özgürlükten, aşktan, doğadan, kadından yana kaydını düştü tarihe.

Şimdi seni anlatırken, yazmaya çalışırken, bunu bilmek yazmamı daha bir anlamlı kılıyor. Ne kadar anlatabilirsek seni, senin yoldaşlık sevgini, kadın güzelliğini ve bilgeliğini, o kadar yaşamışızdır demek. Yaşanmayan, anlamı verilerek anında doğru yaşanmayan anları geri getiremeyiz. Ama yaşamı, kadın olmanın güzelliğini, gizemini, dağları çocuk yüreklerimizle sevmenin tadını; 'ölümün elinden çaldığımız' zaman dilimlerini yeniden yeniden anlamlandırarak yaşamak seni anlatmanın, yazmanın en güzel yolu sanırım. Ve eminim ki senin şair yüreğin de en çok bunu severdi. Ama şunu da biliyorum ki yaşanmış parçalı zamanlar, parçalı ruhlar ve parçalamak isteyen saldırılar karşısında ancak kadın yüreğinin birliği anlatabilir seni. Bu parçalı zamanlar ve gerçekliklerden kaynaklı her birimizde bir parçan var. Her birimizin yüreğine, ayrı zaman dilimlerinde ve ülkemizin farklı coğrafyalarında, kadın özgürlük tarihinin zorlu yıllarında bir parçan dokunup yeşermiş.

Ve kadınlar olarak yüreklerimizi, ruhlarımızı birleştirdiğimizde seni anlatan bir tablo çıkıyor ortaya. Güzel olduğu kadar acılı, görkemli olduğu kadar ihanetleri de barındıran tarihimizin bir kesiti seni anarken canlanıyor yeniden. Öfkelerimiz kadar sevinçlerimiz, yaralarımız kadar yarattıklarımız beliriyor bu tabloda. İmralı'dakine hasretimiz O'nunla atan yüreğimiz çıkıyor. Güneş'e olan bağlılık kadar suçlarımız, sevgimiz, özlemimiz kadar ulaşma çabamız özgürleşmek isteyen, kadın kimliğiyle varolmak; özgürlüğe adanmış bir kadın yaşamı, kadın yüreğisin kısaca. Kadın tarihinin bir yüzü, bir kesitisin özcesi...

Irak, Mezopotamya, tanrıçaların da tanrıların da doğduğu topraklar. Tanrıların gazabına rağmen tanrıçaların bir türlü susmadığı, susturulamadığı topraklar. Beş bin yıllık toplumsal urların deşildiği bir zaman diliminde, tanrıçaları kıran, bugün bin bir türlü maskeye bürünmüş bir sürü ucubenin kendini tanrı yerine koyduğu, erkek zihniyetli canavarlaşmaların hesaplaştığı bir zaman aralığında, 27 Kasım'ı bir geçe, Ninova yakınlarında 'İslami Güçlerin' denetimleri altında aldılar bizden tanrıça dinine inanan beş güzel insanımızı; binlerce yıllık zalimleri bile utandırarak, gün ortasında güneşin yüzünü kızartan, halk önünde halkın yüreğine işleyen bir vahşetle.

Karayolunda ilerleyen arabada beş kişiydiler. Yeni görevlerin sorumluluğuyla yola çıkmışlardı. Bir umudu, çözüm arayışını, sevdayı yüklemişlerdi omuzlarına. Güneş'i kucaklamışlardı yar diye... Birden durdurdular arabalarını. Zaman durdu. Ta-

rih dondu. Araba durdu. İndiler arabadan... Amazonları kesip biçen vahşetin yüzü bile gölgelendi hüzünden. Halkları katleden, şehirleri yakıp yıkan, kaleleri kuşatan kralları bile utandıran elleriyle uzandılar onlara. Katletmenin bir usulü olur mu, bilemiyorum. Ölüm utanır mı bilemiyorum. Tarihte kaydı tutulmamış ya da tutulmuş insanlık tarihinin yüz karası, insanlığın utanmadan anamayacağı böyle kaç olay var bilmiyorum.

Kerbela'nın laneti midir arındırmayan bu Irak topraklarını? Kerbela mı desem, Troya mı desem? Bir gecede onlarca kardeşini katleden padişahı mı desem? Binlerce kadını cadı diye yakan Engizisyon'u mu desem? Yüz binlerce insanı toprağa, milyonlarcasını yasa gömen Saddam'ın uğursuzluğu mu desem? Kimyasala, kelle avcılığına sığınan kontrgerilla mı desem? Ama bir şeye artık daha çok inanıyorum; sir Aborjin'in söylediği söze. Günümüz insanının yarattığı vahşet, ilkel komünal toplumlarda insan yiyen insanların, tanrıçalarını, tanrılarını kurban eden kabilelerin vahşiliğinden daha büyük ve ürkütücü. Evrimsel akışı yeniden yorumlamak mı desem, ne desem diyeyim içimi rahatlatmıyor. Tarih duruyor. Zaman donuyor. Kelimeler soyunmuş tüm anlamlarından, çırılçıplak bakıyor. Giydirmek çok zor anlamları yeniden kelimelere. Belki de bundandır Şilanım, gecenin bir yarısında, ölüm sizi bulduktan iki gün sonra, şiirle vurdun yüreğimin kıyılarına.

Irak bu kadar ırak mıydı? Yüreğim bu kadar yakın mıydı gündüzün ortasında yaşatılan bu kara lanete... Şiir çekti yüreğin belki de o trajedilerin trajedisi an yaşatılırken. O kadar kalleşti ki tetik çeken eller, ölümü bile utandıran, adres sormayan kurşunu bile duraksatan bu ihanete sen de kelimeler bulamadın da ölüm ve yaşam arasındaki o ince sınırda yürekten, çok içten diledin ki, şiir çekti yüreğim gecenin bir yarısında. Ya da yüreğimi senin şiirler doğuran yüreğin çekti. Yoldaşların şiir gözlerine yükledikleri son anlamlar çekti belki de yüreğimi. Hepsi Şilanım, hepsi, şiir olup vurdu yüreğimin kıyılarına bir gece yarısı. Kahkahalarla çınlattığım gecenin 10:30'unda, kulağıma fısıldanan haberle

burkulur yüreğim,
parçalanır,
yaralanır gülüşlerim...
üşürüm.
yanarım.
korkarım.
"Kimler acaba?"

Aklıma nereden geldi bilmem, bir düşünceyle hayalleşirim... Utanırım sonra... Ne fark eder; yüzyılımızın Enkiduları gelmiş taş oturtmuş yüreğimize... Humbabaların kanını dökmeye, ille boyunu devire...

vahşi dağların Humbabaları,
Gılgameş'ın ülkesinde
İştar'ın toprağında
Enkidu hainiyle ağaçlar devrilir,
kafalar kesilir.
Dicle ana sütten kesilir,
emzirmez toprağını
akıyorken ağzına kendi sütü
niye dikti gözünü yine insan kanına...
bir kez daha gazaba gelir Dicle ana
yakışır mı İştar toprağına kıymak cana
almak koynuna?
ne dersin şimdi dağlara?
ne der dağlar,
Enkidu hainliğine yatmaya?
üşürüm
yanarım
korkarım,
kendine ihanet edenin
yaşamasından insanlar arasında...
insan yerken,
insan diye yaşamasından korkarım.
aşka ihanet edenin uzatmasından ellerini,
İştar tapınağına,
İnanna'ya
Tanrıça Ninhursag'a...
korkarım,

yanarım
dağlarına ihanet edenin
tetiğe basan parmağına
uymasından mermilerin...

Biliyor musun Şilanım; öyle çok hayal etmeye çalıştım ki son anlarınızı. Son dakikalarınızdaki yüz ifadelerinizi, gözlerinizdeki bakışı. Özellikle tüm özlemlerinizi, mesajlarınızı yüklediğiniz son bakışlarınızı öyle çok bilmek istedim ki yüreğime işlemek için. Son düşüncelerinizi, beyninizden ışık hızıyla geçen. Öyle çok bilmek istedim ki. Ama ne kadar hayal edersem edeyim, ne kadar düşünürsem düşüneyim aklıma gelmezdi sana ettikleri işkence. Bir kadını bir kere değil, beş kere nasıl vururlar deselerdi, gelmezdi yine de aklıma.

Demek böyle vuruyorlar? Demek yeryüzündeki tüm canlıları utandıracak zulmü böyle acımasızca bir yaratıcılıkla canlandırıyorlar? Bir kadını bir kez değil beş kez vurmanın en acı veren yolunu insanlıktan çıkmadan bulmak mümkün olmadığı için bulamazdım, bulamazdık. Bu acıya dayanmaz kadın yüreği. Yoldaşlarının yüreğinin gözlerinin önünde dağlandığını görmek tam dört kez. Fransızların, sekiz yaşındaki bir Cezayirli çocuğu bağlayıp, tüm aile fertlerinin katledilişini ona zorla izletmeleri geliyor aklıma. Sekiz yaşındaki çocuk yüreği ile her yaştaki kadın yüreği arasında var mıdır ki bir fark? Kadın yüreği en hızlı koşan. Kadın yüreği en hızlı yaşayan. Kadın yüreği yeri geldiğinde en hızlı ölmeyi bilen.

Mermilerle değil yoldaşlarla vurmuşlar yüreğini. Ahh... insanoğlunun değişmeyen yetisinin işkence etmek olduğu sözüne yine de inanmak istemiyorum. Mermilere gererek yüreğini, sen bu dağlarda on beş yıl yaşa, hiçbir mermi korkutmasın yüreğini; sonra mermileri korkutan bir yüreği, yoldaşların yüreklerini vurarak vurmayı icat etsinler. Irak, hey Irak! Lanetli Kûfelilerin kefaretini ödetme bize. Hey Kerbela çizgisinde olamayan Irak! Hüseyin'in kafasıyla top oynayan, krallarla binlerce insanı canlı canlı mezara koyan Irak! Kefaretini ödemekten usandı bu topraklar da insanlar usanmadı. İhanetten, kalleşlikten usandı bu çöller de çöllerin yakıcılığıyla yürekleri kül etmekten usanmadı ihanet. Hepsi Şilanım, hepsi, şiir olup vurdu yüreğimin kıyılarına...

Ölümü bile sıraya koyarlar. Kadını bir kez değil beş kez vururlar. Kaleleri de tarihte böyle almak isterler. Babanın, ananın gözü önünde oğulları asarlar. Asarlar da yurtseverliğin kalesi yüreği yine de alamazlar, yine de yıkamazlar... Duyarım şiirim yarımken Şilan'ı da böyle vuruyorlar... Yıka yıka. Bir kez değil, beş kez öldüre öldüre...

Üşürüm,
tanrıça yurdunda,
ölüm pazarlığında
yaşamanın labirentlerinde...
üşürüm,
sevgi güneşini kaplayan
nefretin kara bulutlarından...
üşürüm,
paylaşımı unutturan
açgözlülüğünden paranın
üşürüm,
dostluğu satışa çıkaran
gözü dönmüşlüğünden,
ihanetinden insanın..

İndirdiler arabadan Onlar'ı. Gün ortasında tarihin lanetini kazandılar karayolunda. Kara yüreklerle, tarihten indiler. Ninova'nın yakınlarında bir köy ya da mahalle, bir dere...

Ninova'nın tozlu toprağının, tarihin farklı farklı aşamalarında kim bilir ne savaşlar, acılar, bedenler taşımış tenine yeniden el attılar. Beş can daha attılar. Bu toprağın teni dile gelse de konuşsa; 'bu kaçıncı trajedi tenimi acıdan buruşturan. Bu kaçıncı akan kan yüzümde kuruyan. Bu kaçıncı gözyaşı tuzu tenimi yakan. Bu kaçıncı trajedi, bu kaçıncı ihanet yüreğimi, gül tenimi yaralayan. Etime geçirip dişlerini kudurtan doğamı.'

Dile gelse de bu toprağın yüreğinden bir ses yükselip haykırsa, 'hey insan soyunu

kirletenler! Binlerce yıl yaptığınız kar mı kaldı yanınıza? Kendi ateşinizden yakmaya kendinizi doymadınız mı? Doymadınız mı tarihin, toprağın, insanın lanetli yüzü olmaya? Siz yine hep aynı hatayı yapıyorsunuz! Bana tohum ekiyorsunuz. Sizin ateşlerinizi hazırlayan tohumlar. Çatlatıp yaşamın binlerce yıllık kurak tenini, yeşeren tohumlar ekiyorsunuz.'

Ne yazık ki toprağı dinleyecek yürek yok ihanette. Çünkü ihanet her şeyden önce toprağa olur, doğaya olur. Ve ihanet en çok toprağına sağırdır. İndirdiler beşini. Dinlemediler toprağın tenini. Kanattılar, incittiler toprağın binlerce yıllık tenini. Tenindeki nice ölümlü, trajik gizleri. Ayakları değdi İştar'ın tozlu toprağına.

Dağların tanrıçası Ninhursag'ın bereketli toprağına basamadıkları için kim bilir ne çok üzgündüler. O bereketli toprağı öpemediği için kim bilir ne küskündüler. Ahh... şimdi ayakları o topraklara değecekti ki Ninhursag koruyacaktı onları. Ahh.. İştar, İştar! Enki'den beri, Marduk'tan beri öyle insan uzağı ki tanrılar. Biz, senin kutsal savaşımını veriyoruz hala. Me'lerimizi almak için savaşıyoruz biz de. Ama bu, bu toprağın tanrıları kim? Kim çaldı Me'lerimizi? Saddam mı? İnsan yiyen gericilik mi? Kendi yüreğini, beynini, tarihini ve kimliğini yiyen ihanet mi? Para birimi halkın kanı olan işbirlikçilik mi? 15 bin yıllık tarihin görkemi karşısında, komplekse giren köksüz, soysuz süper güç mü? Dolar mı? Dinar mı? Lira mı? Kim tanrı, İştar kim tanrı? Kim çalıyor hala bu kutsal toprakların, senin görkemli güzelliğinin Me'lerini? Nasıl geri alacağız Enki'den ve düzenbaz 21. yüzyılın binbir surat tanrılarından?

Ahh... Ninhursag ahh! Şimdi dağlarında olaydık daha bir net göreydik tanrıları. Şimdi kara kapkara. Tanrı hangi para? Tanrı hangi siyaset? Tanrı hangi çıkar? Vuracaklar şimdi bizi, inanmadığımız ve itaat etmediğimiz tanrıları adına. İştar'ı susturmuşlar, Tiamat'ı oğul eliyle asmışlar bu topraklarda. Tanrıları, Enki'den kurnaz, Marduk'tan zalim tanrıları ferman vermiş katlimize. Tanrıça dini yasak. Toprak, halk, güneş, umut, inanç, sevgi, aşk, güzellik, kadın, yaşam... Kim ki derse bunlara, tanrı Humbaba gibi boyu devrile. Şilanım gibi yüreğin eritile... Vuruldular, vurdular. Topraklar işgal edip, şehirler yakan, kadınlara tecavüz eden, çocukları kesen elleriyle vurdular tarihi. Tarihin lanetli yüzleriyle kıydılar. Halkların katline fermanlar imzalayan, uygarlıkları, kültürleri, dilleri yeryüzünden silen yüreksizlikleriyle karar verenlerin tetiği olup çalıştılar. Hiroşima'nın, Halepçe'nin bombaları olup yağdılar sonra gül tenli bedenlerine. Diyarbakır Zindan'ının vahşeti olup yaktılar. Cudi'nin kimyasalı olup serpildiler bedenlerine... Serhildanın kadınlarına inen coplar, çocuklarını vuran kurşun olup değdiler sonra.

Vurdular, vurdular. Hepsi vurdu Şilanım, hepsi vurdu yüreğimin kıyılarına, senin şiirler doğuran yüreğin çekti yüreğimi... Değme kurşun değme o güzel beyne, yaşama değmemiş nice güzel düşünce var içinde. Değme kurşun değme o güzel yüreğe, tanrıça ananın bin yıllık mayalanmış özlemini taşır tellerinde, iletmek için gül tenli, şiir ruhlu çağlara. Değme değme o güzel bedene, binlerce yoldaşımın, deli sevdamın, ülkemin toprağının, rüzgarının, Habur'un, Murat'ın, Avaşin'in, Hezil'in, Hacıbeg'in izlerini taşır kıvrımlarında... Değme, yaşamı taşır damarlarında. Değme, papatya sadeliğinde sevdayı iletir yüreğime...

Kurşun adres sormaz derler. Sen sor adresini, sor bence. Nereye değdiğini bil bence... Özlemlerimi, hayallerimi, sevgimi taşıyan parçalarıma sor adresini. Değme, neolitiğin köylerine, ilk buğdayı devşiren yüreğin heyecanına. Değme, katledilen tarihimin, ruhumun, tanrıçamın tuz basılmış yarasına... Değme, barıştan öte yükü, barıştan öte sözü, barıştan öte suçu olmayana. Değme kurşun, sor adresini... Değme, kurutulmuş çiçeklere sinmiş anılarıma, dağ çayı demleyen ellerime, toprakla sevişen ayaklarıma, Güneş'i içmiş saçlarımın rengine, yaşadığım acıları nakşeden tenime, aşk nehrinin yatağı anadilime. Değme, Avaşin yüreğime. Faraşin ellerime, Zagros sevdama, zozan tenime. İçime ektiğim Halepçe çocuklarıma...

Vurdular babasının asiliğine, inadına hayran kalıp dağlara uçurduğu küçük Şilan'ı vurdular. Babasının en sevdiği özelliğiyle yürür ölümün üstüne; inadı ve asiliğiyle... Babasının küçük asi kızı yine bildiğini yapmıştır. Yıllar önce halkının katledilmesine seyirci kalmayıp dağlara uçan özgürlük kuşu, yoldaşları gözleri önünde birer birer vurulurken; direngenliğiyle, isyanıyla, iradesiyle koşarken onlara, arkadan, beyninden vurmuşlar. İhanetin, gericiliğin, kontrgerillanın en çok nefret ettiği yoldaşlık sevgisiyle, bağlılığıyla koşmuş ölümün üstüne. Koşarken ne düşledin Şilanım bilmiyorum, ama kadın yüreğinin hızıyla koşarken vurulan yoldaşlarına, çocukluğunda tazıyı yakalayacak kadar, babanın motorunu geçecek kadar hızlı koştuğun gibi, saf temiz gönlün meleklerinki gibi kanat mı oldu sana? Neydi seni seni beş yaşında o motordan, tazıdan hızlı koşturan? Neydi seni ölümden hızlı koşturan? Ölüm yetişmeden yetişme istemiydi yoldaşlarına belki de. Zaten yaşamın kendisi de ölümü kovalamaca değil mi? Ya da bizi kovalayan ölümü öldürecek hızda koşmak değil mi? Beş yaşındaki yaşam enerjinle, içgüdüsel olarak ölümü yenmek istedin belki de... Ve sonunda çocuk yüreğinle yakaladığın giz, bir maraton hızındaki yaşam partisi PKK'ye getirdi seni, ölümü yenmek için belki de. Ölümsüzleşmek için... İhanetin dayattığı ölümü yenmek için yoldaşlarına ölümden de hızlı koşarak, onurlu yaşama, ölümsüz yaşama ulaştın... Motordan da, tazıdan da hızlı koşan bacakların değil, yüreğindi Şilanım. Kadın yüreğinde her zaman yaşattığın çocuk yüreğindi seni, ölüm ulaşmadan önce yoldaşlarına koşturan.

Yaşam enerjisiyle dopdolu küçük Şilan 3 yaşındayken dilanı çok seviyor. Zeki, yaramaz, meraklı, evin büyük nazlı kızı Kobanili Şilan. Ve inatçı Şilan. Babasının Kobani'den Halep'e gittikten sonra okula göndermek istememesini, öğrenme aşkı ile aşan Şilan. Kendi başına resim çektirip okula gitmeyi başaran Kobanili küçük kızın inadının, yaşam ve öğrenme aşkıyla, yıllar sonra Kobani'nin feodal yapılanmasını parçalayıp uçan ilk güvercin olacağını kim bilebilirdi ki? Özgürlük sevdası bu, setleri aşıp ulaşıyor, arayışında sonsuzlaşıyor.

1982 yılında, yani PKK'nin Suriye'deki ilk faaliyet yıllarında buluşmuş Şilan, yaşam partisiyle. İnatçı Şilan, deli gibi koşan Şilan çocuk yüreğiyle tanımış hemen kendi geleceğini. Başkanla çok küçük yaşlarda buluşan Şilan, inatçılığını O'na karşı da konuşturmuş. O'nu zorla kendisiyle birlikte bakkala

götürürmüş. Nedensiz değil, Başkan Apo'nun yüreğinde taşıdığı ve ihanet etmediği çocukla çoktan tanışmış çocuk yüreği. Çocuk yürekler buluşmuş, çocukluk arkadaşlıkları gibi. Çocukluk arkadaşlığı yıllar içinde özgürlük yoldaşlığı olarak büyümüş, kökleşmiş.

1982'den 1987'ye kadar okul, halk, müzik komları, akademi arasında koşturarak, adım adım tüm güzellikleri ve zorluklarıyla tanışarak girmiş özgürlük mücadelesine. Ve bu yıllarda kazandığı güçle ilk uçuşunu yapmaya hazırlanmış özgürlük dağlarına. Hem de yüreğinde taşıdığı büyük bir sevdayla, sevdalı olduğu yürekle birlikte. Sevgiyi ve devrimciliği birlikte yürütmeye karar vermişler. Aşkın 'kadife tenli zamanlar'a ertelenmesini değil de kadife tenli anları, ölümün, savaşın, erkek ruhlu, buz gibi bu çağın elinden çalarak, kurtararak yaşayabileceklerine inanmışlar. İlk uçuşta, Şilan'ın güç aldığı bir de böyle bir sevdası vardır.

Özgürlük dağlarında, sevdalı bir yürekle daha güçlü yürüyeceğine inanmaktadır. Ama büyük bir trajediyle yarım kalır bu gidiş. Sevdasını taşıyan yüreği erkenden vurur, ondan alır erkek ruhlu buzdan çağ. Şilan sınırdan geri döner gidemeden özgürlük dağlarına, yüreğinde büyük bir acıyla. Ama bu trajik olay, yaşam, aşk, özgürlük arayışını, savaşın acımasızlığında kadife tenli zamanları, şiiri ve tüm güzellikleri derleme çabasını daha da biler. Özgürlük mücadelesine daha çok sarılır.

Ve çok sürmez ikinci uçuşu için hazırlanır Şilan, kendisini ve yarım kalan sevdasını taşır, yükü daha ağırdır. Ve 1991'de buluşur özgür dağlarla. 15 yıllık bu buluşma sadece özgürlükle tanıştığı Suriye'ye, çocuk yüreğini sevdiği Başkan Apo'yu görmeye gidişin dışında hiç kopmadan yaşanır. Kobani'den uçan ilk özgürlük kızıdır. Kobani'de o katıldıktan sonra Şilan adını taşıyan birçok çocuğun olması Kobani'de bu uçuşa Kobani halkının verdiği değerin en güzel ifadesidir.

Şiirle dost, doğayla dost, aşka, sevdaya sevdalı yüreğini anlatmak senin... Şair Şilan. Edebiyatla uğraşmak hep bir özlemdi senin için. Arkadaşlar büyük bir hayranlıkla okuduğun Nezar Kabbani'nin şiirlerini senden dinledikten sonra, 'ne olmuş yani, onların Nezar Kabbani'si varsa bizim de Şilan Kobanimiz var' dediklerinde ne çok mutlu olmuştun. Seninle yaptığımız son uzun sohbette hani sormuştun ya görüşümü, *"ben çok ciddi düşünüyorum, edebiyatla uğraşmayı."* demiştin ya. tartışmamızın sonunda da 'mücadelenin önceliklerini' seçmiştik birlikte. Belki de 'bırakıp sevdamızı kadife tenli zamanlara' dediği gibi Sinan Kukul'un, sen de edebiyat sevdanı, şiir sevdanı bıraktın kadife tenli zamanlara, yazma özlemimizi birlikte bıraktık doğanın koynuna. Ama çağın, coğrafyanın, erkek ruhlu zamanların yaşattığı lanetli zamanların çoraklığında, duygusuz, acımasız sertliğinde yüreğin derledi her fırsatta kadife tenli anları. Kadife, duru, apaydınlık duyguları, bakışları, hissedişleri, acıları, sevinçleri, yine de derleyebildin bu amansız çağda. Yine de ölümün elinden kurtardın çok değerli yaşam, aşk, özgürlük anlarını. Şiirleştirdin kalbine dokunan tüm acıları ve güzellikleri. Kadife tenli zamanlara da böyle ulaşmayacak mıyız zaten? Yaşadığımız kadife tenli anların kıymetini bilerek, onları süreklileştirerek.

Botan'ın güzelliklerini, zorluklarını paylaştığınız bir kadın yoldaştan dinledim. Gözleri nemli, sevgi yüklü bir gülümseyişle anlatıyordu, yaşını tahmin edemediğin kocaman gövdeli ceviz ağacına nasıl sevgiyle yaklaştığını. Onunla buluşmalarını. Ve bir hava saldırısı sonrası nasıl can havliyle koşup onu kontrol ettiğini ve yerinde paramparça olmuş o koca ağacı nasıl şiirle ölümsüzleştirdiğini. Kim diyebilir ki senin bir göğsünde bebeğini, diğerinde hayvanların öksüz kalmış yavrularını emziren ana tanrıça kültünün güçlü kadınlarının soy değerlerinin taşıyıcısı olmadığını? O kültürün sende

yaşamsallaşan özü ile o şiiri yazmadığını. Zaten neolitikte doğar şiir çağı. Sen o sürecin köklerini hep yüreğinde taşıdın ve yeşertmek istedin Zagros'un, Botan'ın, Kandil'in asi dağlarında. Neolitiğin bereketli, doğayla dost, yaratıcı yaşam enerjisini taşıyan tanrıçaları da böyle örmüşlerdi yaşamı ilmek ilmek. Erkek ruhlu zamanların yaşattığı savaşın acımasızlığından sadece kendini, yoldaşlarını değil, doğayı da korumak isteyen bir yürek; tanrıça kültürünün evrenle insanın bütünselliğine inanan yaşam felsefesinin de özü. Ve bu yaşamdan kopmayan, yaşatan duygusal zekanın kendisi ki, seni tanıyan her arkadaş bu yönünü belirtiyor.

Yazdığın bir mektupta ne güzel anlatmışsın sevgini doğaya, toprağına. *"Heval Rewan eğer o güzel Afrin'e gidersen, tüm dağlarına bir kez benim gözlerimle bak ve dedi ki 'bu Şilan'dır.' Bir kez de kendi gözünle bak. Halep'e gittiğinde oraya direnişin kalesi Herokol'muş gibi bak ve orada yaşadıklarımızı hatırla."* Biliyorsun, bu çağa en fazla dostluk, aşk ve şiir lazım. Bu çağ çünkü dostluk, aşk ve şiir yoksulu. Sen aşkı en derinden yaşadın yaralansan da. Sen şiirle yaşadın gönlünce olmasa da. Sen iyi bir dosttun anlaşılmasan da. Ve şimdi seni anmak, seni yaşatmak aşka, dostluğa ve şiire dair yarımlıkları ve borçları bilmek ve ona göre yaşamak. Yüreğimi ölümünden iki gün sonra şiir çekti. Şiirler doğuran yüreğin çekti, borcumu söylemek için belki de.

Neolitiğin şiirsel yaşamının, doğanın yeni gizlerini, anlamlarını bulup güncelleştirmek için, şimdi kadın hareketi olarak yeniden yapılanmayı tartışıyoruz. Neolitiğin aşk tanrıçalarına, şiirsel yaşamına, doğayla dostluğuna doğru anlam keşiflerindeyiz. Tarih yolculuğundayız güncelden kopmadan. Kadın hareketi olarak sana layık olmanın ve şehadetinle yaşattığın onuru, Yüce Kadınlar Topluluğu'nu kurarak başı dik taşımanın sorumluluğunun farkındayız. Sen ki Jınekê Serbilindsin. Ve duydum ki Özgür Kadınlar Topluluğu senin en büyük hayalinmiş. *"Bana mücadele kararlılığı veren, beni yaşatan bu hayaldir"* diyormuşsun.

Evet, biz Önderliğimizin perspektifi temelinde böyle bir örgütlenmeyi gerçekleştirirken, her an senin en büyük hayalini yaşamsallaştırdığımızı hissederek yaklaşacağız. Ve böylece hep seninle yaşayacağız, seni yaşatacağız. Senin yaşamını adadığın özgür kadın kimliğinde adanmışlıkla yaşayacağız, yaşatacağız seni. Koma Jinê Bilind'ın sevgi, özgürlük, isyan ruhu sen olacaksın. Direngen, cesur, güzel ve onurlu yüzü olacaksın. Bütün mücadele yaşamın boyunca kadın özgürlüğü temelindeki arayışlarını,

mücadelelerini, kararlılığını anlattı arkadaşlar. En son Suriyeli kadınların yaşadığı gelişmelerden ne kadar heyecan duyduğunu ve sevindiğini, nasıl mutlulukla anlattığını söylediler. Kafanda kadın köleliğinin nasıl aşılacağına dair sorularla boğuştuğunu.

Analara yönelik duyguların, kadına sevgini ne güzel anlatıyor. *"Analar bostanların anılarının hayali gibi. Analar baharın kokusu gibi güzeller. Analar insanlar dünyasında gezen meleklerdir"* sözlerini annen şahsında tüm analara atfediyorsun Rewan arkadaşa yazdığın 30 Haziran 2000 tarihli mektubunda. Bunları birlikte yaşadık seninle. Paylaştık ve acılarını birlikte göğüsledik. Biliyorum ki özgürleşmek isteyen bir kadın olarak yaşadığın mücadelenin, zorlukların, acıların ve keşfettiğin güzelliklerin bilinmesini isterdin. Belki de bunları kaleme almak istiyordun. Ancak çok zorlu bir süreci, çıkışsızlığı, çözümsüzlüğü yaşayan Güneybatı Kürdistan'da bir umut, çözüm ve çıkış yaratmak kararlılığını öne alıp, çıktın yola. O alan halkının çağrısı da, umudu da kadın hareketinin alanda bir çıkış yaratmasıydı. Bu çağrıyı alan ve alanın Önderliğin yarattığı değerlerin mekanı olduğunu bilen yüreğin, hiçbir zorluk tanımadı, tereddüt yaşamadı. *"Sevginin yaşandığı, yaratıldığı ve yerleştiği diyar"* diyorsun o alana, bir yoldaşa yazdığın mektubunda.

Sevgiye yapılan ihanete, yüreğin büyük bir öfke taşıyordu biliyorum. Yaratılan değerlerin dağıtılmasına, ihanetin, teslimiyetin meşrulaştırılmasına dur demek gerekiyordu. PKK'nin Suriye'ye ilk geldiği yıllarda olduğu gibi, *"Apocu birliğe ihtiyaç var"* dedin ve çıktın yola. Suriye'den özgürlüğe uçan ilk üç kadın yüreğinden biriydin. Bunu senin hissetmen kadar anlamlı bir şey olamaz. Başkan Apo'nun sevgiyi o alanda nasıl ilmek ilmek ördüğünün hem tanığı hem eylemcisiydin. Elbette gönlün elvermezdi ihanetin ve gericiliğin elbirliği ile yaratılan sevgi diyarını talan etmesine. Öfken bunaydı. Kararlılığının kaynağında bu öfke vardı.

Bahardaki gidişin ihanetçi güçlerin ve gerici devlet odaklarının komplolarıyla yarım kalınca için rahat etmedi. Bu seferki gidişinde söylediğin, *"neye mal olursa olsun alanda toparlanma yaratmalı ve mücadeleyi geliştirmeliyiz. Önderliğin yarattığı değerleri korumalıyız"* sözlerin ifadesiydi. Bu duyarlılık, değerlerin nasıl yaratıldığını bilen bir kadın yüreğinin hassasiyetiydi. Apocu ruhun sevgi, emek, yoldaşlıkla neleri yaratacağını en iyi bilenlerdendin. Özgür dağlarda yaşadığın onca yılda kadın kimliğinde mücadelecilik, örgütlülük kazanan kişiliğinle ulaştığında kesin başaracaktın, bir şeyler yaratacaktın biliyorum. Ulaşsaydın orada da yaşamını ortaya koyarak çalışacaktın.

Sizi vuranlar bunu çok iyi biliyordu. 21. yüzyılın bin bir maskeli lanet yağdıran tanrıları 'Halkına, yaratılan değerlere, sevgiye ve Güneş'e dönük kadın yüreği ulaşmadan alana vurulmalı' dedi. İhanet sende, sizde aşka vurmak istedi, günebakan yüreklere vurmak istedi. Kerbela çizgisinden sapan gericilik, tanrıça dinini benimseyen inancınıza vurmak istedi. İstihbarat güçleri, bu topraklarda halkların binlerce yıldır yaşattığı kardeşlik tarihine vurmak istedi. Hepsi Güneş'i vurmak istiyor. Senin ulaşmak, buluşmak istediğin her değeri yani. Bu anlamda bir yarımlıktır şehadetiniz. Tamamlanması bizlere görev olan bir yarımlık. *"Bu buluşmayı mutlaka tamamlamalısınız"* diyen sesin hep kulağımızda. Kararlılığı son sözlerinde belirtmişsin zaten, *"neye mal olursa olsun alan yeniden yapılandırılmalıdır."* Yarım kalan bu, tamamlayacağımız yarımlıkların bir parçası da bu.

> **"***Kapkara bir ölüm vuruyor seni, seninle birlikte yüreğimizi. Bu olay yüreğimizin derinliklerine gömdüğümüz tüm güzellikleri bir patlamayla açığa vuruyor, merkeze alıyor. Ölüm giriyor aramıza, ama seninle bağlarımızı sımsıkı örüyor diğer yandan***"**

Seni daha nasıl anlatsam? Günlerdir tartışıyoruz arkadaşlarla ve en acısı ne biliyor musun; yaşarken, gözlerimizin, dilimizin, yüreğimizin, ellerimizin söylemesi gerekenleri söylememiş olması. Ne acı, yaşamın zorlukları, karşılaştığımız çirkinlikler birbirimizin güzelliklerini görmemizi, gönül gözümüzü karartıyor. Sonra kapkara bir ölüm vuruyor seni, seninle birlikte yüreğimizi. Ve böyle trajik bir olay yüreğimizin kıyılarına ittiğimiz, derinliklerine gömdüğümüz tüm güzellikleri bir patlamayla açığa vuruyor, merkeze alıyor. Ölüm giriyor aramıza, ama seninle bağlarımızı sımsıkı örüyor diğer yandan. Kalem, ölümü anlatırken en ağır çalışıyor.

Çok zor şehadetlerden sonra anlatmak sizi. Hele şahadetin kendisi en çarpıcı anlatıyorken sizleri, söz hükümsüz, kelimeler anlamsız kalıyor. Yaşamın diyalektiği çok acımasız. Ölümlerden yaşam yaratmayı ne zaman aşacak bu topraklar, bu toprakların insanları. Bize düşen, bu şehadetlerin yarattığı değerlerden yaşamı yaratmak. Böylesi bir çağda çok zamansız gelen şehadetiniz zorluyor yürekleri. Yaşamın yükü şimdi daha ağır. Yarım kalan tüm özlemlerinizi yüklenen yürekler şimdi yaşamı daha çok duyumsayarak atmak zorunda.

Başkan *"her biriniz onlardan beş tanesini yüreğinize yerleştirirseniz yaşam bambaşka olur. Siz hiçbir şeyi yüreğinize tam yerleştiremiyorsunuz"* diyor. Yüreğe yerleştirmek sizleri. Taşıdığınız iddialarla yaşam deneyimlerinizle, yarım kalan özlemleriniz, sevdalarınızla. Ölüm karşısında yiğitliğinizle, bir halkı taşımak isteyen yüreğinizle sığdırmak yüreklerimize sizi. Yüreğimize sığdırmak sizi, bu toprakların ölüm rengini silmek için. Yüreğimize sığdırmak sizi, Dicle suyu artık taşımasın diye kadın cesetlerini. Yüreğimize sığdırmak sizi, ihanet bu halkın yüreğini bir daha dağlamasın diye. Yüreğimize sığdırmak sizi Ninhursag, İştar, Tiamat, Lilith, İsis yeniden doğsun bu toprakları yeniden bereketli göğüsleriyle emzirsin diye. Tanrıların gazabından yıkılan köyler, yakılan şehirler, ölen çocuklar olmasın diye. Sokaklar, dereler ke-

sik başlı, mermilerle delik deşik, sahipsiz isimsiz cesetlerle dolmasın diye. Tanrıların hesaplaşmasında halklar kurban olmasın diye. Bu toprakların binlerce yıllık kardeşlik kültürü yeniden canlansın diye. Sizi yüreğimize sığdırmak yaşadığımız anların kıymetini bilip yarım kalmış sözlerin, paylaşımların, duyguların, hayallerin acısı yüreğimizi yakmasın diye. Yaşarken söyleyebilmek için birbirimize olan sevgimizi takdirimizi. Anaların yüreğinde çocuklarını bir daha görememenin acısı bağdaş kurup oturmasın diye. Sizi yüreğimize yerleştirmek, ölümü öldürmek için. Duyguların, düşüncelerin, gözlerin ve yüreğin buzlarını çözmek için.

Teressa gelir aklıma. 16. yüzyılda cadı diye yakılan. Terassa, cadılığı öven şiirler yazdı diye yakıldı.

Bağlarlar O'nu ve iki kızını odun yığınları üstüne. Gerici bir kalabalığın önünde alevler tutuşturmadan yansın diye önce yakarlar iki narin bedeni, Terassa'nın iki güzel çiçeğini. Yakmak için ana yüreğini, O yüreğin yarattığı şiirleri, önce yakarlar iki narin bedeni. Ama duman merhametli çıkar cellattan alevlerden önce ulaşır ayırır iki çiçeği erkek cenneti kadın cehennemi dünyadan. Sonra tutuştururlar Terassa'nın bedenini. Cellat O'nun yüzünde bir gülümseyiş görür sanki. Ana yüreği ve iki narin çiçeği, celladı yakan cesaretleriyle tek bir an ah demeden göğüslerler ateşi değiştirmek için zayıf kadın hikayesini Şilanım gibi.

Yakmak için O'nun da şiirli yüreğini, önce yoldaşlarına sıkarlar mermileri. Her biri şiir gözlü, her biri dağ yürekli ana tanrıça dinli. Mermiyle değil, dağ yürekli yoldaşlarla vurmak isterler Şilan'ın yüreğini. Ah mermi, adres sormayan kör mermi! Sen öldürmeden şiiri, şiirlerle ana yüreği öldürdü ölümü. Senden hızlı koştu hey kör mermi kadın yüreği. Teressa'nın celladı gibi, tetiği çeken ele zaferinin onuruyla gülümsedi Şilan'ın şiirlere ana yüreği. Şiirler taşıyan sıcak gülüşü, yüzünde kalan son imgesiydi. Ölümü avuçlarına gömdü. Yüzündeki son imgesiyle kucakladı gökyüzünü. Gökyüzü şimdi şiirler yüklü koca bir Şilan gülüşü. Şiirlere gebe ana yüreğini İştar'ın toprağına bıraktı Ninhursag'ın şiirlerine sonsuz imgeler doğursun diye.

"Hevalamın gülen yüzüme bakma
ben kadınım
içimiz ne kadar parçalansa da
yüzümüz güler.
ve yüzümüz hep gülecek
ölüm koynumuza girene kadar"

Evet hep güldün. Cesedin bile gülümsüyordu. Hepimizde en çok iz bırakan, şiirler taşıyan gülüşünden kanatmış olsalar da seni alçakça, dediğin gibi, ölüm kucağına girinceye kadar hep güldün yoldaşım ve girdikten sonra da... Vururlar, bulutları yarıp doğan güneş gibi sıcak gülüşünden. Kanatırlar dudağın kıyısına yer eden beninden. Vururlar kadın yoldaşlarını yüreğine alırcasına, dudaklarımızın kıyısına kondurduğun kadife öpüşlerinden...

Şiirler doğuran üretken yüreğinden, silahlar kuşanan, dağlar aşan, sularla coşan narin bedeninden, sevdayla çalışan küçük narin dövmeli ellerinden doğuracak bu toprak, bu yürekler, bu aşk kadınları en güzel çocuklarını tarihin. Senin gibi şiir gülüşlü kadife öpüşlü insan tanısın dağ yürekli doğa, şiir dostu çocuklarını. Ve bir zamanlar nasıl aldıysa Kobanili kız çocukları Şilan adını, *"Kobanili bir kız da özgürleşebilir"* diyen Şilan olacak tarihini yazmak, adını koymak "suçu"nu haykıran, zayıf kadın hikayesini değiştiren, kadın yakan elleri, yürekleri tutuşturan. Sevdayla gülen emekle saran yürekle konuşan kadın tarihinin, kadın yüreğinin kaydını düştüğü tanrıçalardan birinin adı. Dağlara kar yağar, sonra yağmur, sonra güneş açar... Gökyüzü pırıl pırıl, umut korkudan soyunur, umut yıkanır aşkla... Güneş'le tazelenir tanrıça yurdu. Umut yaşamı kuşatır, yaşamı kuşanır. İştar ruhuyla Enki'yi utandıran kurnazlığına 21. yüzyılın tanrılarının ölüm pazarlığına meydan okunur sonra...

Mücadele arkadaşları

Özgürlüğe vurgun bir yürek

KUDRET: (Şilan arkadaşın kız kardeşi)

Her zaman yaşamı değiştirmek gerektiğinden bahsederdi. Annem çok hoştu, babam da öyle. Onları hep arkadaş olarak görürdü. Sürekli onlarla tartışırdı. Arkadaşlıkları gerilla ortamındaki gibiydi. Şilan böyle büyüdü.

İlk yakalandığında 7. sınıftaydı. 1985'te okulda ayaklanma olmuştu. Devletin provokasyonuydu. Şilan yaptı deyip yakalamak istediler. Bütün arkadaşları yakalanmıştı. Arkadaşları O'nu ele vermemişlerdi. Devlet O'nu yakalamak için çok çaba harcadı. Babamı ve O'nu birlikte yakaladılar. Çok işkence yapmışlardı. Ama O, hiçbir şeyi söylememişti. Devlete kini bilenmişti. Yeni bir yaşam tutkusu daha da güçlenmişti.

Diğer çocuklardan farklı yönleri vardı. Tartışmayı çok severdi. Zaten Suriye'de ilk Kürtçe okuyup yazma öğrenen O idi. Bir arkadaş O'na öğretmişti. Okumayı çok seviyordu, istiyordu. Arkadaşlığı severdi. Arkadaşlarına çok bağlıydı. Biz diğer çocuklardan farklıydı, yani farklı bir dünyası vardı. Kürtçe dilinin serbestleş olmasıyla insanların yaşamı değişti. Afrin ve Kamışlo gibi mıntıkalarda Kürtçe konuşuluyordu. Ama başka şehirlere gidildiğinde konuşmak yasaktı. Dil serbestliğinden sonra insanlar çok sevindi. Şilan'a öğretmen diyorlardı. Halk O'nu kabul ediyor, seviyordu. Çünkü halk için bir şeyler yapmak istiyordu. Bunu gören insanlar O'nu daha çok bağrına basıyor ve bağlanıyordu.

Annemle babam O'na karışmıyor, engel olmuyor, aksine destekliyorlardı. Belli bir süre kültür çalışmalarında yer aldı. Hem ozan, hem şairdi. Babam bu çalışmada kalmasını istemiyordu. Sen daha büyük işler yapmalısın, diyordu. Halk için daha büyük şeyler yapmalısın, bunu yapacak gücün var, diyordu. Ailemin O'na yaklaşımı hep ön açıcıydı. O'na hep kendini geliştir, diyorlardı. Ailenin parti ile tanışması 1982 yılında oldu. Amcam vasıtasıyla partiyle tanıştık. O zamandan beri devletin baskısına hep maruz kaldık. Ve hala da devam ediyor.

Şilan, 1986 yılında resmi olarak çalışmaya başladı. Halep'te Eşrefiye ve Şex Maxsut mıntıkalarında çalıştı. O yıl akademiye de gitti. Zaten üç dört kez akademiye gitmişti. Yazın akademiye gidiyor. Kışın da hem çalışma yürütüyor hem de okula gidiyordu.

Çok değişmişti. O parti kültürüyle büyümüştü. Partiye katıldıktan sonra Önderliğin yanında da kalmıştı. Önemli değişimler olmuştu tabii. Artık ayakları üzerinde durabilecek bir kız olduğunu ispatlamıştı. Bilinçlenmiş, gelişmişti. O'nu gördüğümde sanki farklı birini görmüşüm gibi geliyordu. İnsanlarla ilişkilerinde, paylaşımlarında, tartışmalarında bilinçlenme ve gelişme hep görülüyordu. Akademide çok kalıyordu. Önderlik de O'na çok değer veriyordu. O'na okumasını, kendisini geliştirmesini söylemişti. 1988'de, Akademideki radyo çalışmalarında yer aldı. O ve Ş. Murat hem türkü söylüyorlar hem program yapıyorlardı. O'nun sesini duyduğumuzda inanamamıştık.

Yaklaşık 14 yıl görüşmedik; 1991'den 2004 yılına kadar. Bir kere akademiye geldiğinde görüşmüştük. O da sadece bir geceydi. 14 yıl sonra görmek bana inanılmaz geliyordu. Sınırı aşıp arkadaşlara ulaştığımda, bana Şilan'ın Suriye'ye gideceğini söylediler. Gitmeden önce O'nu görmek istediğimi söyledim. Üç gün bekledim. Arkadaşlar O'na telefon etmişler, benim olduğumu söylemeyip eski bir arkadaşı olduğumu söylüyorlar. Ben de telefonla konuştum. Sesimi tanımadı. Kim olduğumu sordu. Eğer sesimi tanımazsan kim olduğumu söylemeyeceğim dedim. Tabii aradan 14 yıl geçmişti ve tanıyamadı. Ben kendimi tanıttım. Büyük bir şans dedi. Birkaç saat sonra yanında olacağım, görüşeceğiz dedi. Telefonda sesini duymak bunca yıldan sonra beni çok etkilemişti.

Telefonu kapatıp ağlamaya başladım. Arkadaşlar bana beklememi söylediler. Bekle gelir dediler. Arkadaşların yanında ağlamak istemedim. O yüzden gittim. Şilan geldiğinde görüştük. Kucaklaştığımızda ben çok ağladım. Bana sen rüya mısın gerçek misin dedi. 14 yıl sonra görüşmek O'na da inanılmaz geliyordu. Beni kucaklayıp *"küçük kardeşim"* diyordu. Durmadan ağlıyordum, gözyaşlarıma söz geçiremiyordum O'na sarıldığım o anda. Bir taraftan da kızgındım. İçimde tuhaf bir duygu vardı, O'nun Suriye'ye gitmesinden endişeliydim. Suriye'ye giderse yakalanıp öldürüleceğinden korkuyordum. Çünkü hep tehdit ediyorlardı. Gelirse öldüreceklerini söylüyorlardı. Bir hafta beraber kaldık. Sonra ben dağa geldim. O Suriye'ye gitti. Suriye'de de büyük bir baskı görmüştü. Birçok kişi O'nu yakalatmak istiyordu. Arkadaşlar O'nu zor kurtardı. İki üç ay ancak kalabildi.

Bazen sanki hiç kardeş değilmiş, sadece arkadaşız gibi hissediyordum. Ben bu duyguları belki çok fazla yaşamadım. Ama benim için hem bir kardeş, hem bir yoldaştı. Tartışmalarımız hep yoldaşlık temelindeydi. Sorunları, eksiklikleri ,yetersizlikleri ve çözüm yollarını tartışıyorduk. O yüzden kardeşlik fazla ön plana çıkmıyordu. O'na diyordum, *"sanki sen kardeşim olarak değil de, bir arkadaş gibi benimle yaşıyorsun."* O da, *"biz böyle alışmışız. Tüm yaşamımız siyaset ve çalışma olmuş"* diyordu.

> ***"14 yıl sonra görüşmek inanılmaz geliyordu. O'nu görmek için üç gün bekledim. Telefonda eski bir arkadaşı olduğumu söylüyor arkadaşlar. Ben de konuştum, tanımadı. Kim olduğumu sordu. Sesimi tanıyamadı. Dile kolay, 14 yıl geçmişti. Birkaç saat sonra yanında olacağım dedi. Telefonda sesini duymak bile çok etkilemişti beni"***

Evet öyle oldu. Çünkü devlet O'nun geleceğini biliyordu. İhanetçiler istihbarat vermişti. Babamı tehdit etmişlerdi. Babamı yine yakalıyorlar. Sanırım işkence de ediyorlar. Babam kalp krizi geçiriyor. Şilan dağa geldikten sonra evi arayıp dağa ulaştığı, farklı şeyler duyarlarsa inanmamalarını söylüyor. Son zamanlarda Suriye'de çok zorluklar yaşamıştı. Bana çalışma yürütemediğini,

sadece arkadaşları örgütleyip harekete geçirme, halkı harekete geçirme çalışmalarını kısmen yürütebildiğini söyledi. *"Halbuki farklı bir çalışma için gitmiştim. Ama etrafım o kadar kuşatılmıştı ki bir şey yapamıyordum."* O'na gitme, gidersen yakalanırsın diyordum. O da yakalanmayı göze aldığını, ama Suriye'de değişimin gerekli olduğu, halkı geliştirmek gerektiğini söylüyordu. Yakalanmayı da, ölümü de göze almıştı. Gitmesi gerektiğine inanıyordu.

En son şehadet gününde gördüm. Suriye'den döndüğünde beni çağırtmıştı. Gittim, 18 gün yanında kaldım. Bana, *"benimle gel"* dedi. Baktım sayı fazla, yolda bir şey olmasın endişesiyle, gitmeyi kabul etmedim. *"Niye gelmiyorsun"* diyerek, gitmek için ısrar etti. Ben de sayının fazla olduğunu, arkadaşların sağlam ulaşması gerektiğini, kendisini burada bekleyeceğimi söyledim. Beni de beraberlerinde götürüp bir yerde bıraktılar. Ayrılırken, *"kıymetini bil"* dedi bana. Aynı cümleyi ikimiz aynı anda söylemiştik birbirimize. Onlar yollarına devam edip gittiler. Bir saat sonra da olay yaşandı. Olayın gerçekleştiği gün kimse bana bir şey söylemedi. Herkes derin bir sessizliğe gömülmüştü. Haberleri izlemek için okula gitmiştim, haberlerde duydum. Kim olduklarını bilmiyordum, ama içimde tuhaf bir duygu vardı. İçimden bir ses Şilan ve diğer arkadaşların olduğunu söylüyordu. Olay dün yaşanmıştı.

Kendi yerime gittiğimde, arkadaşlar yanıma gelerek oturdular. Yüzlerinde tarifi imkansız bir ifade vardı. Onlar bir şey söylemeden içimdeki hissi söyledik arkadaşlara. Sonra arkadaşlar zar zor duyulan bir sesle yaşananları anlattılar. Musul'da bir kaza olmuş dediklerinde anlamıştım. Gerisini getirmelerine gerek yoktu. Bu yarım bırakılmış cümle bile yüreğimin acımasına, kanamasına, gözyaşlarımın sel olup akmasına yetmişti. Sadece kardeşim için ağlamıyordum, sadece O'nun için kanamıyordu yüreğim. Zekeriya, Cemil, Fuat ve Ciwan arkadaşlar için de vur-

gun yemişti yüreğim. Ayrılırken her biri bambaşka dileklerde bulundu, her biri bambaşka sözler söyleyerek, gülümseyerek vedalaşıp gittiler. Keşke gittileri o anda Onları durdurabilseydim. Durun gitmeyin, içimde kötü bir his var diyebilseydim. Ama diyemedim, diyemezdim, gitmeleri gereken bir yol ve Onları bekleyen görevler vardı. Şimdi her birinin söylediği sözlerin, gülüşlerinin, giderken salladıkları elin kuşatmasındayım. Sanki acı bağdaş kurup yüreğime oturmuş ve durmadan yaşamın o karesini gösteriyor.

Beş arkadaşı bu şekilde kaybetmek çok acı veriyordu bana. Nasıl kıymışlardı Onlara. Yaşanan vahşeti aklın sınırları alamıyordu. Bir yürek nasıl böyle katledebilirdi insanları.

Fuat arkadaş yıllar önce bir ayağını mayında kaybetmişti. Yaralandıktan sonra tedavi amacıyla Suriye'ye gelmişti. O günden sonra da hep orada kaldı. Yani tam on yıl. On yıl boyunca orada emek sarf etti.

O'nu uzun yıllardan beridir tanıyordum. Sürekli bize gider gelirdi. Her gittiği yerde halk O'ndan söz ederdi. Çalışma yürüttüğü her yerde halk O'nu bağrına basıyordu. Bir de Halep'te birlikte çalışma yürüttük. Şilan'a hep, *"seni tanımadan önce Kudret'i tanıyordum, ben kardeşini senden iyi tanıyorum"* diyordu. Fuat arkadaş, *"Suriye devleti beni ve Şilan arkadaşı yakalayana para vereceğini para verecekmiş"* diyordu bu kararla alay ederek. Tutuklanmadılar, ama insanlıktan çıkmış bazı şahıslar tarafından katledildiler.

Şehadetleri Önderliğimize kutlu olsun diyorum. Bir devrimci için en onurlu şey alnı açık şehit düşmektir ve onlar da böyle şehit düştüler. Devrimimize, ailelerimize, halkımıza kutlu olsun diyorum.

Haberi aileye bildirildiğinde kendileri bu konuda bana da destek vermeye çalıştılar. Annem, Onların intikamını alıp, silahlarını yerde bırakmamam gerektiğini söylediler. Böyle yapmazsam hakkını helal etmeyeceğini de ekledi konuşmalarına. Ben de elimden gelen bütün çabayla, bu amaçla yürüyeceğime söz verdim. Devrimimiz ve şehitlerimiz için ne yapılsa azdır.

Babam devamlı O'na, *"şehit düş, ama yakalanma"* diyordu. O'nun partiden ayrılmayacağına inanıyordu. Çünkü on dört yaşından beri partideydi. *"Şehadetini duysam zoruma gitmez, fakat bir yakalanma veya kaçışını kaldıramam"* diyordu. Ailenin O'na çok büyük bir güveni vardı. Çok sevilirdi. Babam şehadetini büyük bir metanetle karşıladı. Bana da güçlü olmamı, şehitlerin huzu-

runda ağlamam gerektiğini, ayaklarımın üzerinde durmam gerektiğini, iradeli olmam gerektiğini söylüyorlardı durmadan. Evi halka açacaklarını, misafirleri ağırlayacaklarını söylüyorlardı. Zaten annem, *"bugün Şilan'ın düğünü"* diyordu cenaze töreni için. *"Bir çok insan gelmiş, hepsi de Şilanımın misafirleridir"* diyerek, şehadetini güçlü bir biçimde karşıladılar.

Ben de her beş yoldaşa silahlarının yerde kalmayacağının, kanım kanlarına karışıncaya kadar durmadan dinlenmeden çalışacağımın, yollarının takipçisi olacağımın sözünü veriyorum.

Kadınla paylaşmayı çok seviyordu

Rewşen KOBANİ: İlk olarak şunu söyleyeyim. O'nu partiye katılmadan önce tanımıyordum. Fakat duymuştum. Gıyaben tanıyordum. İlk katılımlardan olduğu için duymuştum. Bunun da etkisi vardı. Biz katıldığımızda da onların bizim üzerimizde etkisi vardı. Eski bir arkadaş olduğu için katılımımız üzerinde etkili oldu. Duymuştum fakat görmemiştim. Ülkeye geçtiğimde ilk kez 1995'de gördüm. O süreçte Şilan arkadaş tabur komutanıydı. Taburunda birey olarak kalmadım. Fakat çoğu zaman birbirimize yakın yerlerde kaldık. Tanımam 1995 yılında oldu. Fakat yine de çok uzun bir süre birlikte kalmadık. En son birlikte kaldığımız süreç PYD süreciydi ve 2004 yılının başıydı. Kısa bir süre birlikte kaldık. Kişiliğinde var olan bir çok özelliğinin bende de olmasını istiyordum. Bu yönde beni çok etkiliyordu. Radikal, tavır sahibi bir kişilikti. Yine cins sevgisinin güçlü olduğunu biliyordum. Bana "Neden sessizsin? Kobani'li kızlar böyle değildir. Boyun eğmezler, bana bak o kadar zorluk, acı çekmeme rağmen mücadeleye devam ediyor, direniyorum" diyordu. Bu yönleri O'nu çekici yapıyordu. Çok paylaşımcıydı. İnsanlarla özellikle kadınla paylaşmayı çok seviyordu. Nasıl bir yaşam, nasıl ilişkiler olması gerektiğini hep tartışıyordu. Önderliğin kadına biçtiği misyona mutlaka layık olalım diyordu. Çünkü Önderlik ne olursa olsun kadını bu çizginin yürütücüsü olarak görüyordu. Bizim de çizgiye sahip çıkmamız, korumamız gerektiğini her zaman vurgulardı. İnsanları çalışmaya, mücadele etmeye, çizgiyi korumaya teşvik etmeye çalışırdı. En son Suriye çalışmaları içinde bir arkadaş biraz şikayetçi yaklaşsa hemen önünü alırdı. Bu halk bunca yıl hizmet etmiş, şehit vermiş, bunlara cevap olmak yerine halkı bu halde bırakmayı nasıl kabul edersiniz? Ne kadar acı çeksek de bu halka cevap olmamız gerekir.

Bir yönetici olarak,öyle kendini farklı görme, ayrı tutma yoktu. Yapının içinde arkadaşlarla ilgilenme, tartışma, sorunları çözmede çabaları yoğundu. PYD süreci zorluydu buna rağmen çalışmaktan kaçmıyordu. İlişkilenmek istemeyenlerle bile kendisi gidiyor tartışıyor, ilişki kuruyordu. "Sorunlara cevap olmak yöneticilikten önce benim devrimci sorumluluğumdur" diyor, öyle yaklaşıyordu. Genel açıklama yapıldığında duydum. Belki duygusal bir etkilenmede vardı. Ama mücadele açısından, kadın hareketi ve özellikle Suriye çalışmaları açısından büyük yük yüklenmişti. Şimdi o yük bizim omuzlarımızda. Zaten şahadeti duyduğumda aklıma biz cevap olabilecek miyiz sorusu geldi. O'nun kadın için yapmak istedikleri, bizden beklentileri; cevap olabilecek miydik. Bu sorunun ağırlığı üzerimde çok etki yarattı. Çok farklı bir duygu, Sözle ifade etmek gerçekten zor. Şilan arkadaşın direngen özelliğine hep gıpta ettim. Hep onun gibi olmak istedim. Yine düşünce açısından da öyle örnek aldığım biriydi.

Şehitlerimize layık olmak, bıraktıkları yerden mücadeleye devam etmek demektir. Çalışmaları daha güçlü omuzlamak onlara vereceğim cevap olacaktır. Duygusal bağlılığı düşünsel bağlılığa dönüştürerek onlara layık olmaya çalışacağım.

Mücadele arkadaşları

Hayallerimin kadın gerillasıydı

Şilan arkadaşı dağların enginliğinde tanıdım, orada sevdim, oranın havasını birlikte teneffüs ettik.

Partiye katılmadan önce de ismini en çok duyduğum arkadaşlardan birisiydi. Çünkü Kobani'den mücadeleye gönül verip katılan ilk katılımlardandı. Zaten hepimiz biraz da onlarndan etkilenerek, hayatlarımızda bıraktıkları izlerin peşinden geldik dağlara, mücadeleye atıldık. Biz O'nu daha görmeden sevmiştik.

Ülkeye geçtikten sonr ilk kez 1995 yılında gördüm O'nu dağların doruklarında. O süreçte Şilan arkadaş tabur komutanıydı. Aynı gücün içinde kalma şansımız hiç olmadı, fakat çoğu kez birbirimize yakın yerde pratik çalışmalara katıldık. Sonrası nerede ihtiyaç oralara gittik.

2004 yılının başıydı. İşte yıllar sonra ilk defa bir arada olacaktık. PYD çalışmalarında birlikte çalışacaktık. Hayallerimin gerillasıyla şimdi birlikte çalışma yürütecektim, öylesine mutluydum ki...

Kendime örnek aldığım kadın gerillardandı. Etkileyici bir kişiliği vardı. Radikal, tavır sahibi bir kişilikti. Yine çok güçlü bir cins sevgisi vardı O'nda. Bana, *"neden sessizsin? Kobanili kızlar böyle değildir. Boyun eğmezler, bana bak o kadar zorluk, acı çekmeme rağmen mücadeleye devam ediyor, direniyorum"* diyordu. Bu yönleri O'nu çekici yapıyordu. Çok paylaşımcıydı. İnsanlarla, özellikle kadınla paylaşmayı çok seviyordu. Nasıl bir yaşam, ne tür ilişkilerin olması gerektiğini hep tartışıyordu. Önderliğin kadına biçtiği misyona mutlaka layık olalım diyordu. Çünkü Önderlik ne olursa olsun kadını bu çizginin yürütücüsü olarak görüyordu. Dolaısıyla bizim de çizgiye sahip çıkmamız, korumamız gerektiğini her zaman vurgulardı. İnsanları çalışmaya, mücadele etmeye, çizgiyi korumaya teşvik etmeye çalışırdı. Bir arkadaşlar çalışmalardan yana şi-

kayet etmeye başlasa, o kişiyi ikna ederek önünü alırdı şikayetlerin. Bu halk bunca yıl hizmet etmiş, şehit vermiş, bunlara cevap olmak yerine halkı bu halde bırakmayı nasıl kabul edersiniz? Ne kadar acı çeksek de bu halka cevap olmamız gerekir.

Bir yönetici olarak, öyle kendini farklı görme, ayrı tutma yoktu. Yapının içinde arkadaşlarla ilgilenme, tartışma, sorunları çözmede çabaları yoğundu. PYD süreci zorluydu, buna rağmen çalışmaktan kaçmıyordu. İlişkilenmek istemeyenlerle bile kendisi gidiyor tartışıyor, ilişki kuruyordu. *"Sorunlara cevap olmak, yöneticilikten önce benim devrimci sorumluluğumdur"* diyor, öyle yaklaşıyordu.

Genel açıklama yapıldığında duydum. Belki duygusal bir etkilenmede vardı. Ama mücadele açısından, kadın hareketi ve özellikle Suriye çalışmaları açısından büyük yük yüklenmişti. Şimdi o yük bizim omuzlarımızda. Zaten şehadeti duyduğumda aklıma biz cevap olabilecek miyiz sorusu geldi. O'nun kadın için yapmak istediklerine, bizden beklentilerine cevap olabilecek miydik? Bu sorunun ağırlığı üzerimde çok etki yarattı. Çok farklı bir duygu, Sözle ifade etmek gerçekten zor. Şilan arkadaşın direngen özelliğine hep gıpta ettim. Hep O'nun gibi olmak istedim. Yine düşünce açısından da öyle örnek aldığım biriydi.

Şehitlerimize layık olmak, bıraktıkları yerden mücadeleye devam etmek demektir. Çalışmaları daha güçlü omuzlamak onlara vereceğim cevap olacaktır. Duygusal bağlılığı düşünsel bağlılığa dönüştürerek onlara layık olmaya çalışacağım.

Mücadele arkadaşları
Rewşen Kobani

Mevsimlerden kasım oldun heval

Şehitler, yaşamın yeniliğini kendi bedenlerindeki ateşin küllerinden yaratmayı söz olarak veriyorlar

Önder Apo

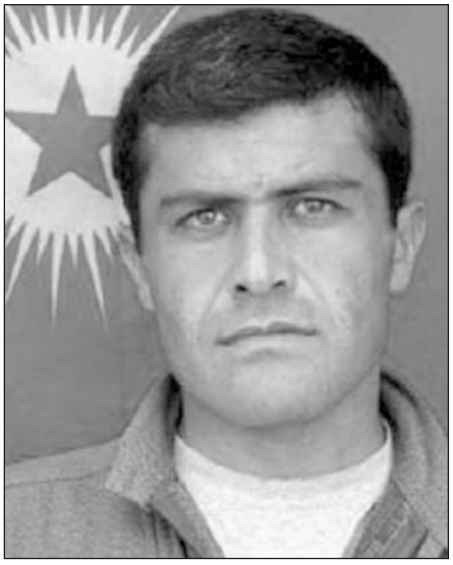

Adı, soyadı: **Zekeriya İBRAHİM**
Kod adı: **Zekeriya TOROS**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996 Behdinan**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Kasım 2004, Musul**

Mevsimler isim değiştirdi gidinlerle. Bu topraklarda artık mevsimler onlarla anılır. Bundandır bütün mevsimlere taşınan hüzünlerimizin sebebi.

Şimdi mevsimlerin zamanı yetmiyor gidenlerin isimlerini taşımaya. Şimdi günlerin sayısı yetmiyor isimlerini sığdırmaya.

İşte yine bir kasım ayındayız. Kasım onlarla bölünüyor bir kez daha. Zekeriya oluyor, Cemil, Fuat, Şilan, Ciwan oluyor. Hain, kalleşçe bir pusuya, insanlık dışı katletmelere karşı haykırış oluyor Kasım.

Arazinin sarı yapraklarla örtündüğü bir zaman dilimindeydik. Ağaçlardaki yapraklar sarının tonlarına bürünmüş. Yine fırtınalara tutulmuş yüreklerimiz. En çok bu mevsimde eser fırtınalar, en çok bu mevsimde yanar yüreğimiz. En çok bu mevsimde boğuluruz gözyaşlarına. Diğer mevsimlere isimlerini bırakanların hepsi bu mevsimde bir araya gelir sanki. Ve bu mevsim gidenlerin anılarını fısıldıyor kulaklarımıza durmadan. Anıların karşısında kanadı kırık bir kuş oluyorum. Bir defa daha görebilmek için, bir kere daha aynı göğün altında aynı havayı tenesüf edebilmek, söyleyemediklerimi söyleyemek için bütün zamanlardan vazgeçmeye hazır, bekliyorum. En çok bu mevsimde nefessiz kalışımız bundandır işte.

Önce saatleri saydık, sonra günleri, sonra ayları ve yılları. Sayamayacak kadar çoğaldı zamanlar sonra, ama onlar hep aynı mesafesizlikte, aynı özlemlerde kaldılar. Hala onlara dair keşkelerle doluyuz. Sarı yapraklarda siluetleri beliriyor gidenlerin. Yağmur onlar olup yağıyor üzerimize. Onlar diye kendimize sarılıyoruz sonra. En çok bu mevsimde üşürüz bu yüzden.

Yıllar önce gidenleri birlikte özler, birlikte ıslanırdık onların yağmurlarında hep bu mevsimde. Şimdi senin yağmurunla da ıslanıyoruz heval Zekeriya. Seninle de bölünüyoruz.

1997 yılıydı. Operasyon olacaktı, düşman durmadan sınıra yığınak yapıyordu. Aylardan mayıstı. Bir

ayı aşkın bir süredir soğuğa, yağmura aldırmadan tepelerde intişardaydınız. Gelir gelmez ben de sizlere katılmıştım. Eskilerden birçok arkadaş da vardı. Ve işte farklı bir mekanda yine bir aradaydık. Seni de orada bütün o zorlukların ortasında, çatık kaşına rağmen her şeye inat gülümseyen gözlerinle, yüzündeki tebessümle tanıdım.

14 Mayıs günü havan toplarının, helikopterlerin sesleriyle uyandık, operasyon başlamıştı. Vur kaç taktiğimizi uyguluyoruz. Resmi rakamlara göre 50 bin asker katılıyordu operasyona. Ama daha fazla görünüyorlardı. Gizliliği esas alıyoruz. Bütün patikaları havanlarla vuruyorlar geceleri. Biz araziden yürümeyi tercih ediyoruz. Uykusuzluk, açlık, uzun manevralar, çatışmalara rağmen gülümsüyoruz. Yanımızdaki arkadaşların varlığı güç kaynağımız oluyor.

Zamansız gidişler de oldu, bizi bizden alan, bizi yarımlara boğan gidişler. Hiçbir haykırışın, isyanın, sevdanın, gözyaşının, mevsimin geri getiremeyeceği gidişler. Onların anılarını, onlara dair sığındığımız keşkeleri, onlara dair sevgileri, acabaları, bekleyişleri en değerli emanetimiz olarak yüklendik bütün zamanlara taşıyarak. Onları kaybettiğimizde birlikte bir kez daha söz vermiştik hep beraber. Yüreğimizin bir parçasını birlikte gömdük Haftanin'in vadilerinde. Haziran onlarla anıldı sonraki zamanlarda. Şimdi de en değerli emanetlerimize sen eklendin. Şimdi de senin için söz veriyoruz heval Zekeriya. Kasım şimdi senin tebessümünle kuşanmış. Biz ise özlemlerinizle yürüyoruz solu gelmeyen patikalarda.

Operasyon sonrasında hamle dönemi başlamıştı. Birlikte kaç kez arşınladık Geliye Pısaka'nın, Perax'ın, Keşan'ın, Pirbıla'nın, Sınaht'ın patikalarını. Kaç eyleme katıldık. Kaç kez tepeci olup şafağın nöbetini tuttuk, bilmiyorum.

1997'nin sonbaharında bir kez daha kapsamlı operasyon çıkmıştı bütün Güney alanında ve biz yine Haftanin'deydik. Operasyonun ilk günü çok şiddetli bir çatışmaya girmiştik. Sonra yine uzun manevralar. Sen durmadan geride kalan arkadaşlara yardıma koşuyordun. Üslendiğimiz noktada ilk nöbete de kendini yazdırmıştın.

KDP'nin desteklediği operasyonlardı bunlar. Sonbaharın sonlarına doğru son eylem için Keşan'ın yolunu tutmuştuk. Ope-

rasyon mevsimine Begova ovasında şehit düşen arkadaşlar damgasını vurmuştu. Ve kalanların verdiği sözler. Onların intikamı için orada, Begova ovasında eylem yapacaktık. Sen en riskli pusu grubunun komutanıydın. Gecenin karanlığını kurşunların vızıldıtısı bölüyordu. İki arkadaşı şehit vermiştik pusu gruplarından. Şehadet haberleri kalan gücümüzü de götürmüştü. Hepimiz olduğumuz yerde yığılıp kalmıştık. Bir adım atacak gücümüz kalmamıştı. Ve ağır adımlarla yaralılarımızı da sırtlayarak ağır ağır geri çekilme yapmıştık. Sen en çok sessizliğe bürününlerdendin heval Zekeriya. Bilirdik ki kaybettiğimiz arkadaşları canından çok severdin. Onların erken gidişineydi evrenimizi saran bu sessizlik.

Sonrası ayrılıklar mevsimi.

2004'te şehit düşen arkadaşların yazılarını okurken, resimlerindeki gülüşlerinde kaybolurken, senin de resmini görüyorum. 'Heval Zekeriya şehit düşmüş' diyorum yanımdaki arkadaşlara. Onlar da gelip resmine ve nerede şehit düştüğüne bakıyor. Hiç kimse bir tek laf etmeden öylece sessizliğe gömülüyoruz. Biliyoruz ki söz anlamını yitirmiştir o anda. Sen kasım olmuştun.

Şimdiye bir kenara bırakmış birlikte geçirdiğimiz zamanlara dalıyoruz. Hem yaşıyor, hem anlatıyoruz. Anlattıklarımızla bir taraftan çoşarken, bir taraftan hüzünleniyoruz. Bizi en çok kahreden de ne biliyor musun insanlıktan çıkmış birileri tarafından böyle acımasızca katledilmen, katledilmeniz.

Sadeliğin sembolü olan seni asla unutmayacağız heval Zekeriya. Her ana büyük kazanımları sığdıran bir tarzın sahibiydin. Seninle yaptığımız her sohbet enerji kaynağına dönüşüyordu. Aldığın şeyleri seve seve verirdin etrafına. Bu bir gereklilikten çok en belirgin özelliklerinden birisiyd.

Gözlerindeki parıltı, tokalaşmandaki sıcaklığın ve yüreğinin derinliklerinden gelen o içten gülüşünle bütün ayrılık zamanlarında da bizimleydin. Şimdi seni bir daha görememenin sancıları ekleniyor anılarımıza.

Seni hep coşkunla, azminle, sonsuz emeğinle ve yüzünden eksilmeyen tebessümünle hatırlayacağız.

Seni Amaralı Bilge'nin ışıklı yolunda, özgürlüğe doğru yürüyüşünün yoldaşları ve takipçileri olacağız.

Apocu fedailiğin sözünü vermiş Ş. Zekeriya Taburu'nun bileşenleri olarak seni, Fuat, Ciwan, Cemil ve Şilan arkadaşları asla unutmayacağız. Sen dünümüz, bugünümüz ve yarınımızda, hep o güzel gülüşün ve kararlı duruşunla öncülük edecek ve kalplerimizde daima yaşayacaksın.

Mücadele arkadaşları

Zafere yürüyenin türküsü

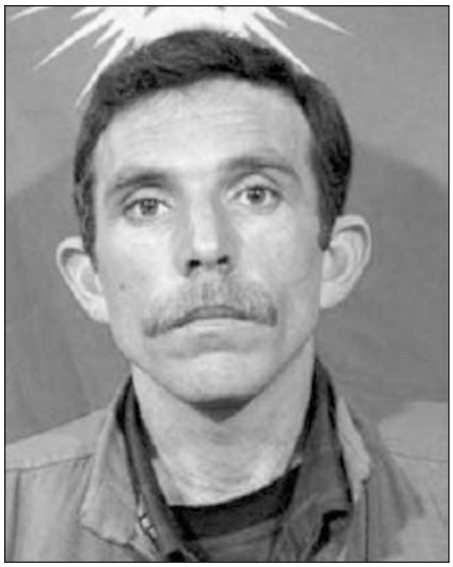

Adı, soyadı: **Hacı Cuma ALİ**
Kod adı: **Ciwan KOBANİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992 Suriye**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Kasım 2004, Musul**

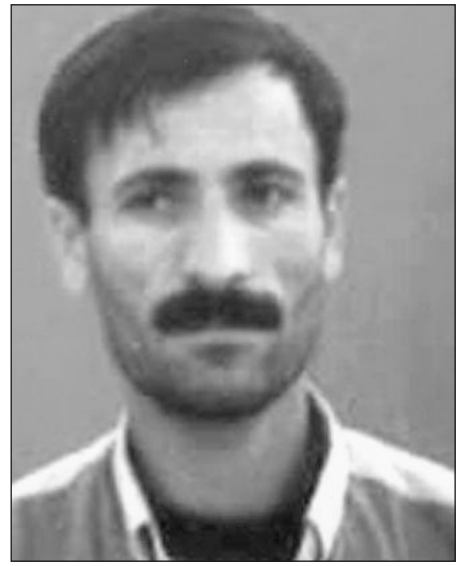

Adı, soyadı: **Hikmet TOKMAK**
Kod adı: **Fuat**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991 Zagros**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Kasım 2004, Musul**

Yıldızlara koştuğu zaman
Uzun soluklu olmalı insan
Düşman güler sonra
dost darılır

Yolcu yolunda gerek
Kurşun hedefi bulmalıdır
Türküler yarım kalmasın.
Sen
Titrek ve yorgun adımlarla

Kendi celladını izleyen dostum
Kınında puslu bakışlarının
Yaşanmamış yılların hüznünü
gizleyen dostum

Golgotha son dorağın olmasın.

Düşün bir kere
Çapraz kalaslara gerili bedeninle
Yükselmezsin göklere

Kır tevekkülün görünmez
kelepçelerini
Ve bütün kuvvetinle
Zincirlerini koparmaya bak
Çal parçalansın sırtında çarmhı
yere
Ölü suratlı Yuda'lar
Ve katilleri karşısında umudun
Çaresiz ve suskun
Bir Golgotha yolcusu olmak
Götürmez seni istediğin yere.
Çıplak ayakların
Ağır ağır
Sürüdüğünde seni bıçağın
altında yarın
Göreceğin son düştür
Tükenir yaşamın sesi soluğu
birden

Sen hasretken zafere
Kesik baş, kanlı gövde
Ve çürümeye başlamış ceset:
Kahkaha atar ölüm
düşler susmuştur.

Artık cennet
Çölde bir serap bile değil
Bulamazsın onu ötesinde
mezarın.
Oysa celladın azraillerine hasret
bu memleket

Umarım ellerinde senin...
Sevdasına doyum olmaz
Üstünde nice kardeş günlere
Yürünecek bu topraklar için

Düşenin arkada kalan gözleri
Yaşlı gözleri analarımızın
Yarını bugünden gören
gözlerimiz için
– Nasıl da çekerdi bizi
Düşünü kurmak yarının
Göklere değecekti başımız:
Anımsa
Kızıl ufuklarda yorulmadan
kulaç atmak vardı ya
Mutlaka tutulması gerek
O dönülmez sözlerimiz için–
Sen de bilirsin
Bakışları üstündedir hep
Medya'nın şirin çocukları
Oğullarımız ve kızlarımız için:
Yaşam gerek dostum
yaşam

Celladın avuntusu olsun varsın
Öğüdünü bir yana bırak
Altı da bir üstü de bir
değildir yerin

Sen üstünde duracaksın
Altına düşmanın girsin zalimin
askerinin
Mermi çekirdeğiyle doldur
teskere kağıdını
Senin anan değil
onun anası ağlası

Onun yavuklusu yaksın
Gidip de dönmeyenin ağıdını
Onun kardeşleri tutsun yasını
Yasak bir sözcüktür kavgada
Ve anlamsız: Acımak

Vurur gibi tam onikiden
Cansız hedef tahtasını
Vur alnının çatıdan.
Kualk ver milyonların
Tek bir çığlıkta birleşen sesine:
Zafer yolunu gözlüyor senin
Sürüyü kırıp geçiren
kurt olmak varken

Kolay kolay ölmeyeceksin
Geçirmeyeceksin adını kayıplar
listesine.
Devrederken sana
Düşütüğünde bayrağı tutan
Böyle emretti çünkü
Al kanıyla
Kapkara gecenin ortasında

Aydınlığa yol açanın budur
vasiyeti!
Bir tanrı buyruğu gibi
sarılmak gerek şimdi
Narin kabzasına tüfeğin
Bırakmamak
Asla bırakmamak gerek
Zulmün sarayı
Yer ile yeksan oluncaya değin.
Son bulsun artık Acı Çekmiş'in
çağı
Yemyeşil bir vatan aşkına
Ve sonsuz barışla
sarmalansın diye dünya

Koca çatısı altında mavi gök kub-
benin
Dalgalansın bütün siperlerde

Yeniden Dirilen'in bayrağı
Dostum... dostum...
Çarmıha çivilensin diye
Verilmedi o eller sana
Haydi yi□idim bas tetiğe
An intikam anıdır
Acıların depreminde gebersin
hain
Çevir tarihin son yaprağını
İleri hep ileri
Yıldızlara erişmenin zamanıdır!

"İnsanlık tarihinde eşine ender rastlanan bir direniş kahramanlığı sergileyerek halkımızın muhtaç olduğu kurtuluş yolunu kanlarıyla kızıl bir şerit gibi çizenler özgürlük tarihimizin gerçek yaratıcılarıdır"

Önder Apo

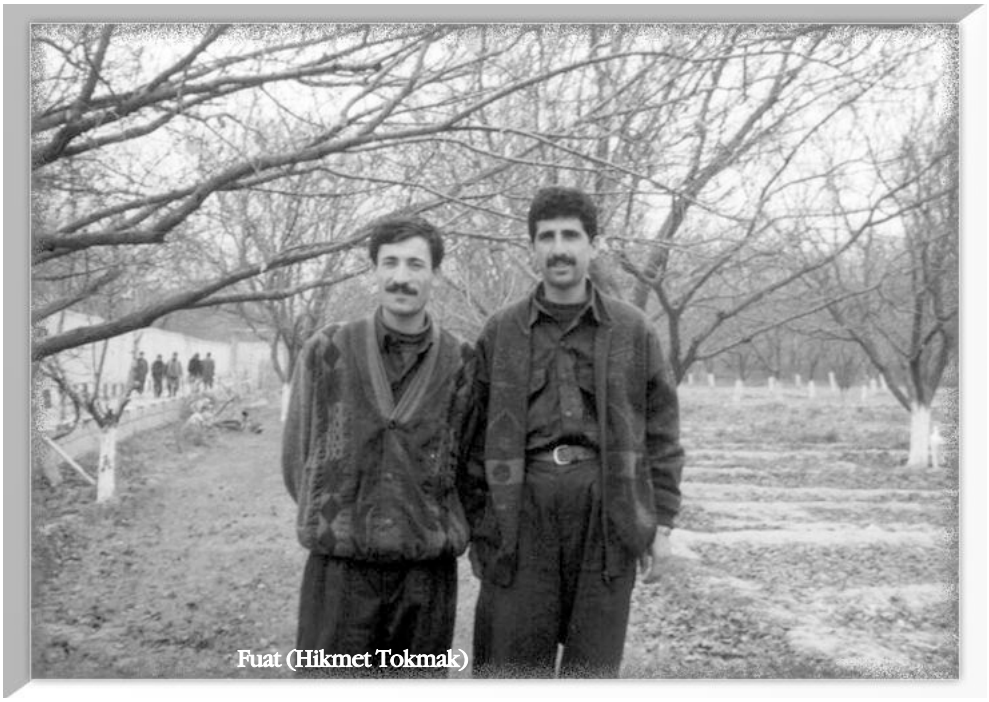

Fuat (Hikmet Tokmak)

Şehitlere bağlı olmak, onları doğru ve onurlu yaşamın temeli olduğu kadar, koruyucu kalkanı olarak da görmek ve onların emir komutası altında yürümek esastır. Bunu her türlü engele rağmen tavizsiz yürütmeliyiz. Bu, onlara layık olmak isteyen devrimcilerin hiçbir şeyle değiştiremeyecekleri kutsal görevlerindendir. Hiçbir şey bizi bu görevlere layık olmak kadar sorumlu tutmadığı gibi, bundan uzaklaşıldığı oranda, en alçak tutumlardan birisi içine girme anlamına gelmekten de kurtulunamayacaktır

Önder Apo

Bir yiğit devrilmiş dediler

Doğruya her zamankinden daha fazla yaklaşmamızı zorunlu kılan, sürekli sorumluluk duygumuzu pekiştiren, sürekli saygı gösterilmesi gereken ve her yaşantı anımıza hakim kılmamız gereken yaşam değerlerimiz şehitlerimizdir

Önder Apo

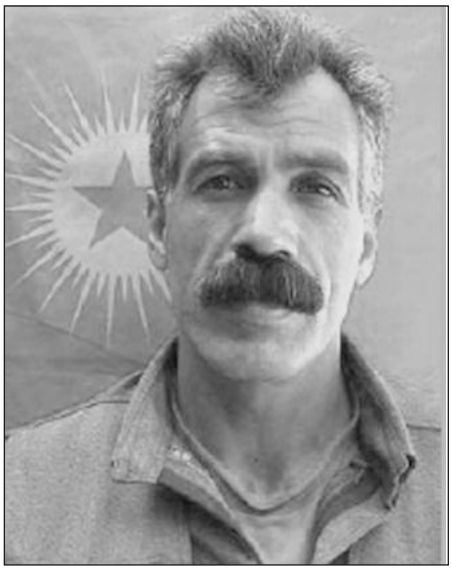

Adı, soyadı: **Cemil NEBO**
Kod adı: **Nebo ALi**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani 1964**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990 MKA**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Kasım 2004, Musul**

Korkuları yanıbaşında
Bir Diyarbakır sokağı
Ve elveda niyetine ölüm…
İpekli bulutlarda bir kayıp akşam
Avuçlarımda hasret serinliği var
Şafak vurur beynime sonra
Ve bedenim bölünür

Nasıl anlatsam sana bilmem..!
İçimdeki hasretti,
Zamana hükmm geçmez ne etsem
Olüme inat düşlerimde sabah yıkanır
Bir Diyarbakır sabahı ömrüme tanık
Zapdedilmiş…
Artık rüzgar dilinde bir öyküdür bütün geçmiş
ve itip korkulu dehşetini bir yana o on yılların
Bir de bütün bilinmeyenleri
Birer birer çözülürken ülkemin

Yaman acılar içinde bırakıp beni
Bir yiğit devrilmiş dediler…

Tarih yorgunu gözlerimi yağmurlara serdim
Çünkü işkencenin sabahı olmaz
Umut hançerlenir… şaka değil…!
Çünkü şakası yok ölümün
Kürdistan'da zaman asidir
Gün doğar
Çöker karanlık
Geçer ömür
Ve işkencenin çığlığı eksilmez
Ömrüm mısra özleminde şimdi
ök mavisi hasret
Haps edilmiş sabahlar içinde
Yıldızlara gömdüm yüreğimi

Son hüznü şarkılara bırak
Yorgun
Ve karanlık gecenin ordudan
Kavgaya sür her şeyini

Çünkü dağların var senin

Guhernika bir zaman kesididir
Diyarbakır sözülür düşlerime
Kavlimiz bütün geçmişin hesabı
Bütün bir gökyüzü mazlum olur
Ve işkencenin çığlığı eksilmez
Avuçlarımda yıldız kömelenir
Gözbebeklerimde bahar
Çünkü oğullarım kavga dölüdür
İncecik bir bahar dala umut
Gecenin geldik sırtında
İçimde hasret serinliği var
Ve bilmem her nedense
Usta ressamın düşlerinde
Bir Diyarbakır sokağı
Kan içinde
Gülmelerim öksüz
Alıp beni yıllar ötesine götüren
Bir yiğit devrilmiş dediler…

Ş. Zamani (Mustafa Gezgör)

Aralık ayı şehitleri

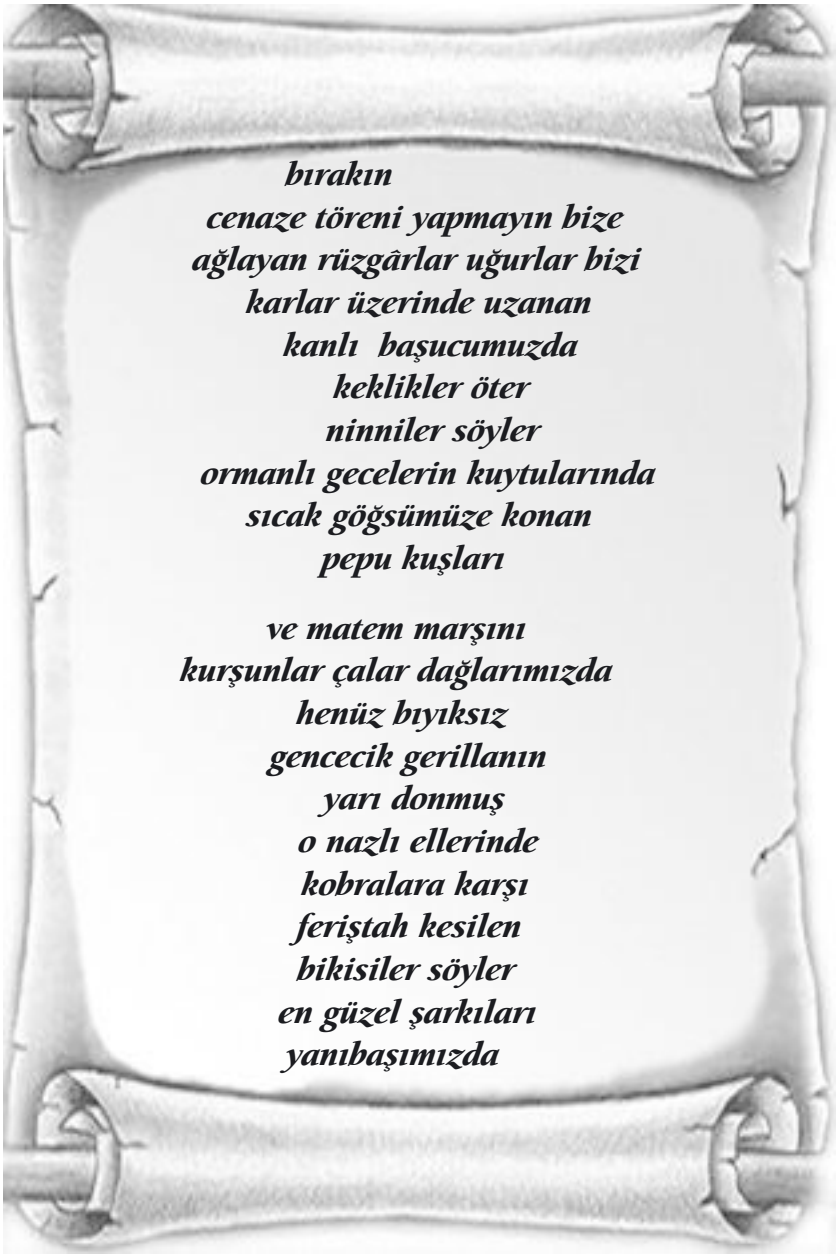

bırakın
cenaze töreni yapmayın bize
ağlayan rüzgârlar uğurlar bizi
karlar üzerinde uzanan
kanlı başucumuzda
keklikler öter
ninniler söyler
ormanlı gecelerin kuytularında
sıcak göğsümüze konan
pepu kuşları

ve matem marşını
kurşunlar çalar dağlarımızda
henüz bıyıksız
gencecik gerillanın
yarı donmuş
o nazlı ellerinde
kobralara karşı
feriştah kesilen
bikisiler söyler
en güzel şarkıları
yanıbaşımızda

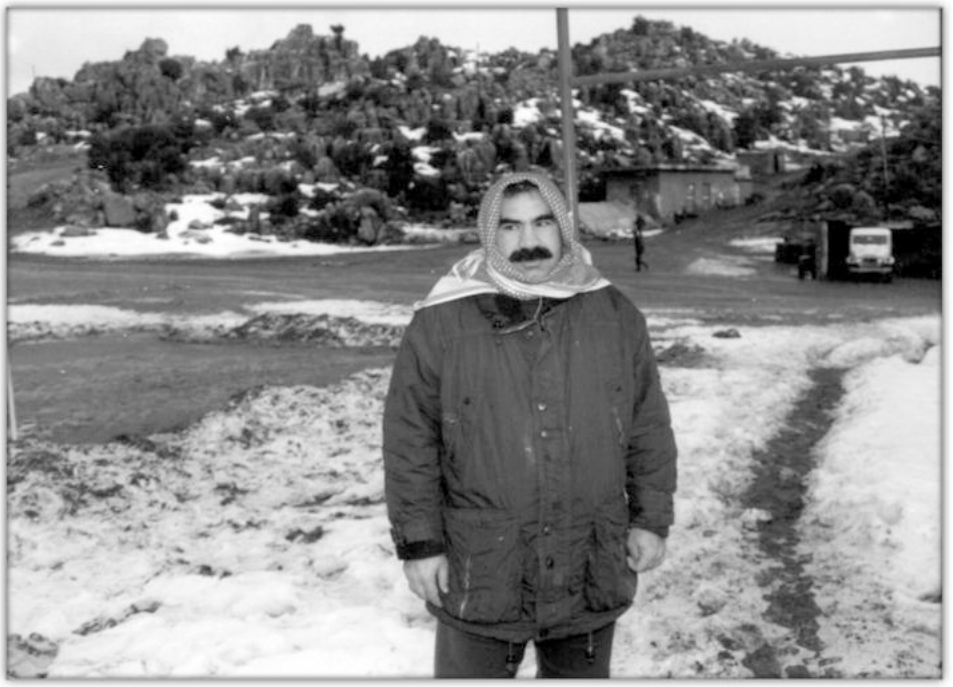

"Kürdistan'ın direniş abidelerinin yarattığı gerçekliği sınıfsal ve ulusal çitlere sığdırmak ya da bunlarla sınırlandırmak mümkün değildir. Onların temsil ettiği savaşın yakın hedefi bir ulusun ve onun ezilen sınıfının kurtuluşu olsa da gerçekten insanlığın kurtuluşu amacına ulaşan çok çeşitli uluslardan, mezheplerden ve farklı cinsiyet, sınıf ve tabakalardan bir araya gelen insanların, gençlerin savaşıdır. Bu, son derece insani, yurtsever ve enternasyonalist bir yaklaşımdır. Direniş kahramanları Kürdistan topraklarına bu kaynaklardan akmışlardır. Onların her birinin özellikleri çok iyi incelenmeli ve bilince çıkarılmalıdır. Bu, onlara karşı olan vefa borcumuzun bir gereğidir. Belki güç ve olanaklarımız bunların hepsinin izahını tek tek yapmaya yetmeyebilir. Ama anılarının gereğinin daha fazla direnme mevzilerinin yaratılmasından geçtiğini biliyoruz"

Önder Apo

Soluk kentler
O'nun hayallerini taşıyamazdı

meçhul yolcuya
garip gönüllere
yüce dağlarımdaki
partizandan
zindandaki yiğitlere sırdaşsın
bu onulmaz yaşantıda,
acılarla örülmüş
yaşantıma
sen yoldaşsın

Adı, soyadı: **Sead YUNUS**

Kod adı: **Demhat ÇİÇEK**

Doğum yeri ve tarihi: **Haseki 1982**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Kandil**

Şehadet tarihi ve yeri : **13 Aralık 2004, Amanos**

Bir çöl iklimine benzer o topraklar. Tek umudu bahar yağmurları ile birkaç dönümlük tarlasından iyi ürün elde etmek olan, az ile mutlu olmayı bilen, hüzün kokan o coğrafyanın geniş avlulu evlerinde, tozlu sokaklarında büyütürler çocuklarını. Birbirine yaslanmış evlerin çoğunun dış görüntüsü bile orada hükmü geçen tek şeyin yoksulluk olduğunu anlatır. Hiçbir yükselti yoktur orada, ağaçlar terk etmiştir bu uçsuz bucaksız uzanan düzlüğü. Her şey hüzün için yaratılmıştır o kentlerde. Hani şu sokak aralarında bağrışıp duran çocukları da görmeseniz, bu kentin insanlarının hayatın dışına itildiğini düşünmemeniz elde değildir. Çoğunun kimliği bile yoktur bu insanların. Buranın insanı okuyamaz, okusa da iş bulamaz. Cizre'den bahsediyorum; Kamışlo'dan, Derik'ten, Haseke'den yani. İnsanları gibi kimliksiz olan bu topraklarda, mermerden yapılmış, demir kapılı, yüksek duvarlı evlerin hemen yanıbaşında tenekelerle kapı görüntüsü verilmiş yapının ardına saklanmaya çalışan toprak bir avlu görebilirsiniz.

Bir zamana kadar yoksulluğun ve zenginliğin dünyası çok ayrı idi o topraklarda. Yoksulluk ve zenginlik aynı mahallede aşılmaz iki sınır gibiydi o topraklarda. Taa ki ceplerinde umut taşıyan o insanlar bu coğrafyanın gözyaşlarını silmeye gelene dek. PKK halkın kalbini kazandığı günden bu yana, acıların ortaklığı oluştu aralarında mermerden sınırlar konulan bu evlerde. Gençler uzak ufuklara dikti gözlerini. Bir dağ doruğundan güneşi izlemeyi, yeşili gözleriyle içmeyi hayal ettiler yaz gecelerinde gözlerini yıldızlara dikip göğü seyre dalarken.

Sınırlar ardında soluk ışıkları görünen ve artık kendilerinden bir parça olduğunu bildikleri ülkeyi özgürleştirmek için çıktılar yola. Dicle suyunun soğuğuna, akışına aldırmadan gece ile yarışarak vardılar o ülkeye bir seher vakti.

Ve o kentlerin insanları, asıl yoksunluğun evladını yitirmek olduğunu, evlerine gelen bir heyetin tedirgin bakışları altında yatan acılı haberlerle anladılar.

Çocuklarının şehadet haberini almak olduğunu anladılar. Bu yüzden hiç aldırmadılar yoksulluğa. Ya da varsıllık için de yoksun oldular kendi çocuklarından. Bu yüzden üstündeki 'krası' satma pahasına da olsa aidatlarını verdiler. Böyle söylemişti bir şehit babası hasta yatağında. Karısına böyle vasiyet etmişti. Bu yüzden fakir sofralarını bizimle içtenlikle paylaştılar ve biz bu yüzden o kadar tat aldık o yemeklerden. Mercimek toplamaya giderken, sokakların tozunu yutarak girdiğimiz her evde ettiğimiz her sohbetten bu kadar doyumsuz ayrıldık bu yüzden. Bu kavganın koyduğu sınır, varsıllık ile yoksulluk arasındaki değildi artık. Kendi çocuklarından bir parça olan bizleri sahiplenmesi idi. Her evden bir genç katıldıkça, her evin duvarında bir şehidin ya da gerillanın resmi oldukça ve her evin hevallere ayırdığı bir odası oldukça sınırlar olmayacaktı. Umut eksilmeyecekti yüreklerden. Her gelen heval evlat gibi bağra basılacaktı. Onlar bu topraklarda acının üzerine kurulu onuru seçtiler. Ondandı evlatlarını zılgıtlarla dağlara uğurlamaları.

Sınırlar onur ve onursuzluk üzerinde çizildi. Yurtseverlik denen erdem, ayrı olan dünyaları birleştirdi ve maddiyat üzerine kurulu birliktenlikleri yerle bir etti.

Apocuların ilk meskeni olan Güneybatı Kürdistan, mücadelenin her türlü ihtiyacını karşılayan bir mevzi oldu o günden sonra.

İşte bu coğrafyanın soluk kentlerinden birinde, gözünü uzak ufuklara dikmiş, kabına sığmayan bir genç yürek daha vardı. Ötekileştirmeye, yok sayılmaya karşı tahammülsüz bir gençti bu. Güneybatı Kürdistan'ın şehirlerinden de soluk bir kasabasında bir gencin daha hayallerini taşıyamaz oldu yaşadığı bu küçük kasaba. İsmi Sead idi, sonra Demhat oldu. Ve edindiği yeni kimliği sınırları anlamsızlaştıran bir serüvenin de başlangıcı oldu.

Demhat arkadaş, Güneybatı Kürdistan'ın Tıltemir kasabasında dünyaya geldi. Yurtsever bir çevrenin içinde büyümesi, O'nu ülke ve halk sevgisiyle erkenden buluşturur. 15 Şubat uluslararası komplosu karşısında Demhat arkadaş da sessiz kalmadı, kalamazdı. O süreçte dağların yolunu tutan

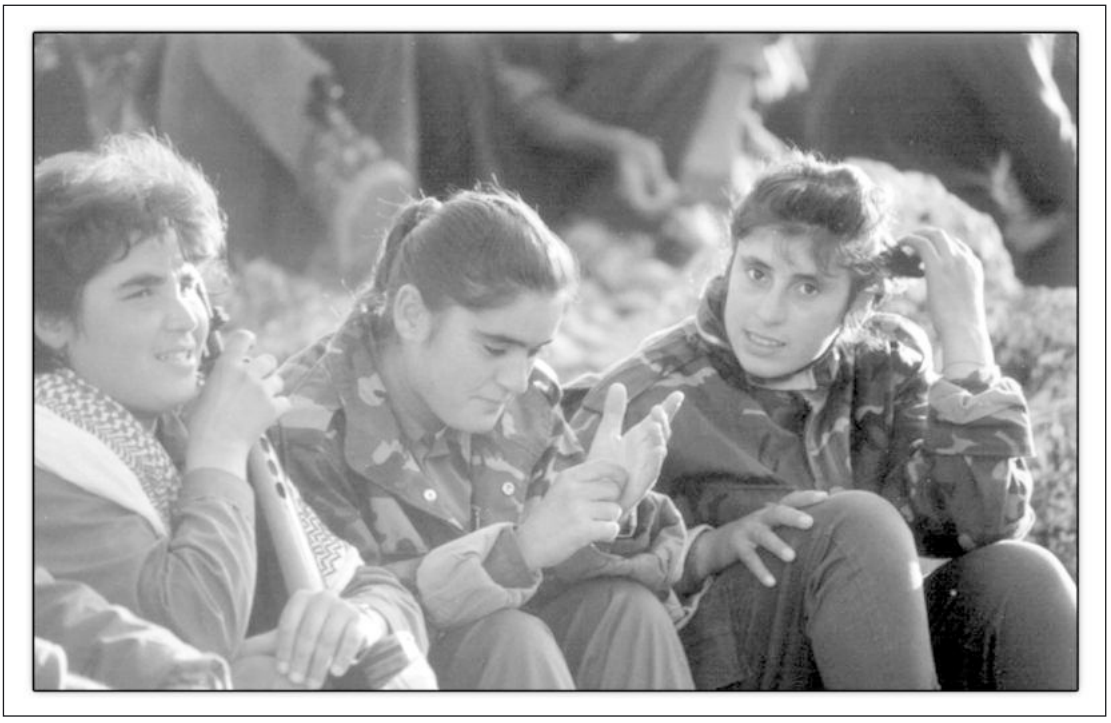

birçok akranı gibi O da Önderliğe bağlılığın bir gereği olarak 1999 yılında dağların yolunu tuttu.

Demhat arkadaş, öncü bir kişiliğe sahipti. Katıldığı bütün çalışmalarda bu kişiliği O'nu hep öncü konumunda tutardı. Yaşamın her alanında hep en iyisinin öncülüğünü yapardı. Eğitim devrelerinde birinciliği, eylemlerdeki öncülüğe bırakırdı yerini.

Ne zaman görseniz gülerdi, ne zaman görseniz gözlerinin içi parlardı. Bulunduğu bütün ortamların moral kaynağıydı. Bir pınarın berraklığındaydı Demhat arkadaş. O, sürükleyici bir kişilikti. Cesareti, fekadarlığı, duruşu güç kaynağı haline getirirdi O'nu. Mücadelede hep önde olmak, en önde yürümek O'nun mücadele ilkesiydi.

Bu ilkesi gereği, mücadele saflarımızın en ileri, en zorlu mevzisi olan Amanos sahasına 2003 yazında geçti. Çok istekli ve iddialı olduğu için, geldiği bu alana hemen adapte oldu. Eylemlere en öndeydi, altyapı vb çalışmalara yine en aktif katılanlardan birisiydi. Yaptığı bütün çalışmalardan moral alırdı. Yapmak istemediği hiçbir görev yoktu. Morali ve sempatik kişiliğiyle arkadaşlar arasında çok sevilen seviliyordu. Dürüst, özverili, atılgan ve çok cesaretliydi.

Demhat arkadaş kendine güvenen, iş yapmaktan çekinmeyen bir arkadaşımızdı. Çok kısa bir sürede araziye hakim oldu ve bu alanda gruplara öncülük yapmaya başladı. Her şeyin en iyisi yapmak yaşamının felsefesiydi.

Demhat arkadaş gençti ve bitmek bilmeyen bir enerjiye sahipti. O, yorulmak bilmeyen Apocu bir militandı.

Biliyorum ki yine beceriksizliğim üzerimde, yazamıyorum seni. Hem ne zaman gideni yazmayı becerdik ki. Belki seni, şimdi senden geriye kalan ince sızıyı anlatamıyorum, ama yaşamını ve mücadeleni kendimize ışık

yaparak yeni yaşayacak ve yaşatacağız.

Senin şahsında bütün şehitlerimizin aydınlık yolunda yürüyeceğimizin sözünü bir kez daha veriyoruz.

Onlar her daim yüreğimizde ve beynimizde yaşam damarımız; umudumuz, coşkumuz, azmimiz, özlemimiz olarak kalacaklardır.

Mücadele arkadaşları

Sınırlar ardında soluk ışıkları görünen ve artık kendilerinden bir parça olduğunu bildikleri ülkeyi özgürleştirmek için çıktılar yola. Dicle suyunun soğuğuna, akışına aldırmadan gece ile yarışarak vardılar o ülkeye bir seher vakti

Bir dağ fırtınası

Bir kırlangıçfırtınası yüreğimizin denizi. Umutların acıları sağalttığı bir deniz. Şafağın sökeceğini, güneşin doğacağını, ülkemin göğünde kara bulutların yerini masmavi bulutların alacağını acılarıyla kendisini büyüten halkımın yediden yetmişe bütün insanları biliyordu

Adı, soyadı: **İsmet ÖĞET**
Kod adı: **Demhat ORANIS**
Doğum yeri ve tarihi: **4 Nisan 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **3 Mart 1992, Tatvan**
Şehadet tarihi ve yeri: **Aralık 2004 Merivan alanı/İran**

Gecenin en zifir zamanı şafağın müjdecisidir diye bir söz vardı eski zamanlardan. Acılarımız, ağıtlarımız kadar eski mi o zamanlar bilinmez.

Bir kırlangıçfırtınası yüreğimizin denizi. Umutların acıları sağalttığı bir deniz. Şafağın sökeceğini, güneşin doğacağını, ülkemin göğünde kara bulutların yerini masmavi bulutların alacağını acılarıyla kendisini büyüten halkımın yediden yetmişe bütün insanları biliyordu.

Analar bir daha ağıt yakmasın, sokaklarımızda çocuk seslerine kurşun sıkılmasın, çocuk bedenleri bombalarla parçalanmasın, oyunları bölünmesin, analar babalar çocuklarını gömmesin diye dağların yolunu tutuyordu ömrünün baharındaki genç kızlar ve erkekler. İncecik bir su gibi akıp gidenler oluyordu, acılarımızı büyütüyordu, ama biz umutlarımızdan vazgeçmedik. Kimse ölmesin, barış dedik, ama bedenlerimize bedenlerimizin hacminden daha fazla kurşun sıktılar, ölü bedenlerimizi yaktılar, sürüklediler. Onlar bize kurşun sıktıkça biz umutlarımızı büyüttük.

En büyük umut taşıyıcılarından biriydi Demhat heval.

Direnişin kalesi, şahinlerin gönül mekanı, fethedilemeyenlerin kalesi Merivan eteğinde yol alan canları kucaklardı ve yüreğine basardı. Ulaşmak isteyip de ulaşamayan canların yürekleri serinlesin ve nefeslensinler diye bir soluk alınırdı dağlarının doruklarında. Yüreklerine özlem doğar, büyür ve o coğrafyanın kalbine akardı. Gizemi insanı içine çeken bir girdap yapardı.

Ama o gün, hüzün ve acı vardı coğrafyanın soluğunda. Puslu bir havaya dönüşmüştü ve ağlayacaktı bu gece Merivan. Sanki coğrafayanın puslu gözleri görüyordu olacakları. Çok sevdiği bir evladını daha kaybedecekti. Büyük ve cesur komutanı Demhat'ı kaybedecekti Merivan. Görkemliliği ve fethedilmezliği ile yüreğini sadece özgürlük savaş-

çılarına açardı ve yüreği onları kaybetmekten yorgun düşmüştü.

Demhat özgürlük deyip doğup büyüdüğü topraklardan km'lerce yol kat eder. Bir ömür kadar uzun gelen yollardı bunlar. Geçilen yollar ömürlerimizin toplamı gibiydi. Ve Demhat hepsini aşarak gelmişti buralara kadar. Bu dağlar O'nu şahini bilmişti ilk gördüğü günden. Ruhundaki isyancılığı hissetmişlerdi belki de.

Özgürlük mekanı dağlarla öyle bir bütünleşmişti ki dağların isyancı ruhu O'nun ruhuna da işlemişti. Demhat yoldaş Tatvan'lıydı. Tarihin utancını, ruhuna yapışan, ihanet denilen o kara lekeyi silmek için Doğu'nun görkemli dağlarını arşınlıyordu. Kürtlerin yitirilmeyen özünü, O'nun yiğitliğinde, cömertliğinde, namus anlayışında görmek mümkündü. O, tarihten süzülüp gelen yiğit bir Kürt savaşçısıydı. Ülke O'nun için namustu. Namusu alınmış, yerle bir edilmiş, parçalanmıştı. Bunu her an hissederek, mücadele etmeden yaşayamazdı. Halkının özgürlüğü için savaşmalı, dağlara çıkmalıydı.

Bu duygular getirmişti O'nu PKK saflarına. Öyle ucuz yaşamayacak, öyle kolay da ölmeyecekti. Düşmanıyla göz göze olacaktı ki keskin bakışlarında bir halkın asla teslim olmayan ruhunu görebilsindi düşman. Bunun için isyan ve direniş kalesi Dersim'e geldi. Kısa bir sürede düşmanının gözünde de fethedilemeyen, kolay lokma olmayan bir şahin oldu. Savaşımında cesur ve keskindi. O kıvrak zekasıyla bu planları boşa çıkarmayı bildi. Şahinler uçuz bucakız gökte özgürce kanat çırparlar.

Buranın halkı O'nu, O halkı çok sevmişti. Keskinliği, cömertliği, mütevazılığı, savaşkanlığı ile halkın gönlünde yer etmişti. Tarihi kökenine dayanan bir yurtseverlik anlayışına sahipti. Bu O'nun halkçı yönünü gösteriyordu. Halk içinde büyük bir saygınlık yaratmıştı. Sadece düşmanı ile uğraşmıyor, halkın sorunlarıyla da uğraşıyordu. Önüne aldığı her işte koparıcıydı. Yaratıcı yaklaşarak çözüm bulabiliyordu. Demhat yoldaşta olmaz diye bir şey yoktu. Çalışma ve eylem tarzı başarının üzerine inşa edilmişti. Ve gerçekten bir yoldaştı O. Paylaşımcıydı. Öğren-

"Demhat özgürlük deyip doğup büyüdüğü topraklardan km'lerce yol kat eder. Bir ömür kadar uzun gelen yollardı bunlar. Geçilen yollar ömürlerimizin toplamı gibiydi. Ve Demhat hepsini aşarak gelmişti buralara kadar"

diği her şeyi yoldaşına öğretmeyi büyük bir sorumluluk sayardı. Savaşta, yaşamda bildiği ne varsa yoldaşına öğretirdi. Yanındaki yoldaşıyla varolduğunu, onunla yaşıyorum, yaşadım denilebileceğini iliklerine kadar hissederdi. Ne zaman yanındaki yoldaşıyla konuşsa yıldızlar konardı gözlerine. Şair olsam yine de anlatamam O'ndaki yoldaşlık ruhunu. Yoldaş canlısıydı. Yoldaşı için yapamayacağı, veremeyeceği şey yoktu. Çetin ve acımasız savaş koşulları içinde müthiş bir yoldaşlık ruhu ve bağlılığı gelişmişti. Onlarca yoldaşı gözlerinin önünde şehit düşmüştü. Bu yoldaşların ruhunu yüreğine gömmüş, bunu sınırsız çalışma ve savaşta direnişe dönüştürmüştü.

Önü alınamaz bir öfke seliydi düşmana karşı hissettikleri. Can yoldaşlarına nasıl kurşun sıktığını, bedenlerini nasıl ateşe verdiğini, birini vurmak için bütün savaş tekniklerini nasıl vahşice kullandığını görmüştü. Hiçbir savaş kuralını tanımayan bir düşmandı karşısında bulunan.

Gitmesi gereken yere giderken nereden bilebilirdi ki karanlıkların içinde ihanetin kol gezdiğini, biraz sonra üzerlerine kurşun yağmurlarının yağacağını. Öyle çok kuşatma görmüştü ki öyle çok kuşatma yarmıştı ki, O bile bunların sayısını bilmiyordu. Yanı başında yoldaşı vurulmuştu, bırakıp gidemezdi onları. Çünkü o yoldaşların en güzellerindendi. Ve kendisine yakışanı yaptı. İhanete nasıl cevap verilmesi gerekiyorsa onu yaptı. Unutmadı gözlerinin önünde şehit düşen onlarca yiğidi, ölesiye bağlıydı çünkü O yoldaşlığa. Ve son nefesini verirken huzurluydu.

O, özgürlüğe sevdalı bir yürekti, bir çağlayandı umutları.

Gecenin zifirliği şafağı muştuluyor, yine bir kırlangıçfırtınasının umudundayız seninle Demhat heval.

Mücadele arkadaşları

Kudurmuş sanki rüzgar
Eser de durmak bilmez
Eser de kök saldığım toprağa
Her tel saçıma bir masal anlatırcasına
Eser de durmak bilmez
Sabahlarında memleketimin
Dinlesen bin öfke duyurur
Bin bir telden ses çağlarcasına
Her bir daha estiğinde
Can kurarcasına ormanlar
Umut estirir umutsuzlara
Sevdalandırır dağları, coşkulandırır
Eser de durmak bilmez
Ermiş, dokun bak saçıma
Her tel saçım bir kitap şimdi sanki
Eser eser de durmak bilmez
Rüzgarı sabahlarda memleketimin

Ş.Koçerin (Bingöl Yağız)

Umutlarımla karlı zirvelerden geleceğim

Şehit ilkeden taviz vermemektir

Önder Apo

Adı, soyadı: **İbrahim Demircioğlu**
Kod adı: **İsmet**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **Aralık 2004, Sinine boğazı/Xınere**

Soylu zamanlara dayanmış
nehirlerinle akıp Dicle ile bütünleşen
bir bedende Fırat ile geleceğim
patikalarında uzanarak yollarına düşüp de
dağlarını aşıp Cudi'den Nuh ile geleceğim
sevdalanıp Sipan'dan Siyabend ile Xece
Birca Belek'ten Mem û Zin ile geleceğim

bir kuş gibi süzülüp
Derweş û Adüle ile
Nemrut'un yedi renkli güneşinden
Deyrul-Zahferan kilisesinden
dergahından İbrahim Halil'in
Harran'dan bilgeliğimle
Amed'de surlara dikilmiş sancağımla
sığınacağım kudretine
deşilmiş karnında alınan bir bebe gibi
Dersim'den uçup da
Zilan'dan doğup
gözlerinin yatağı Munzur'dan geleceğim

Ele avuca sığmaz dilin hükmüne sığmaz
anlatımların yenikliğinde
iknasında yenilmişliğimle
bakışlarına geleceğim
umutlarını yıkmadan
Şırnak'tan Mahabat'tan
ellerinle geleceğim

yasağımdan sıyrılıp
zafer komutuyla gökleri delen
Mazlumla geleceğim
Gabar'da boy veren
Agitlerimle geleceğim
destanlara yüklenmiş haykırışı ile
dağılmış suskunluğu
çığlıklarıyla biten görünmezliğinde

sığınakların damlasıyla geleceğim
bitirmeden türkülerimi ve
şarkılarımı
çocukluğumla geleceğim
el değmemiş dünyacıkların
boranlarından gülüşlerimle
geleceğim

şekerlemelerimle
alışa gelmişliğimle
Cizre'den Amed'den
deste deste
papatyalarla geleceğim
sinemada ateşe tutuşan filmlerle
tutuşan ellerimle
ölmeden önce geleceğim
kapamadan kapılarını yaşama
gerillamla geleceğim
Mahsumla filizlenen kavganın
masalında
Dağ zirvelerinden yükselip
Nurhak'tan Engizekler'den
Agiri'den Herekol'den
Bagok'tan Kürdistan'dan geleceğim

"Onlar, her biri bir parça vatan, her biri bir kahraman.
Onlar, özgür toplumda her biri bir gül gibi
dipdiri yaşayacak, kıpkızıl bir gül gibi toplumun
her köşesini süsleyecek ve özgürlük ateşinin sürekli
yanan alevi olacaklardır"

Önder Apo

Ey oğul bir gün yazıcı olursan
gözü gözünde yüreği yüreğinde eli elinde
inancın tadını söyle ülkemin çocuklarına

Ey oğul bir gün yazıcı olursan
kuşkunun birikmenin ve beklemenin yazıcısı
sakın masal anlatma ülkemin çocuklarına

Zaman akıp gitmekte dağ taş değişmektedir
demir paslanmakta temel çürümektedir
al kalemi bildiğin en gerçek sözü yaz

Abbas (Mahsuf ULUCA)

Abdullah (A.Rahim BULUT)

Ahmet (Aydın PERVANE)

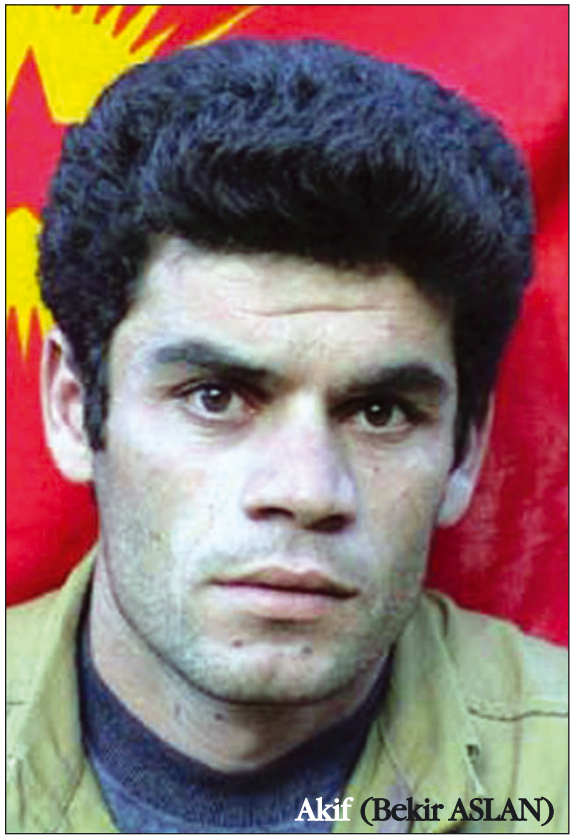

Akif (Bekir ASLAN)

Anter (Abdullah M.Xer)

Argeş (Şefik YAKTIN)

Azad (A.Mutalip TAHVİL)

Azad (İmam Hüseyin TAŞKIRAN)

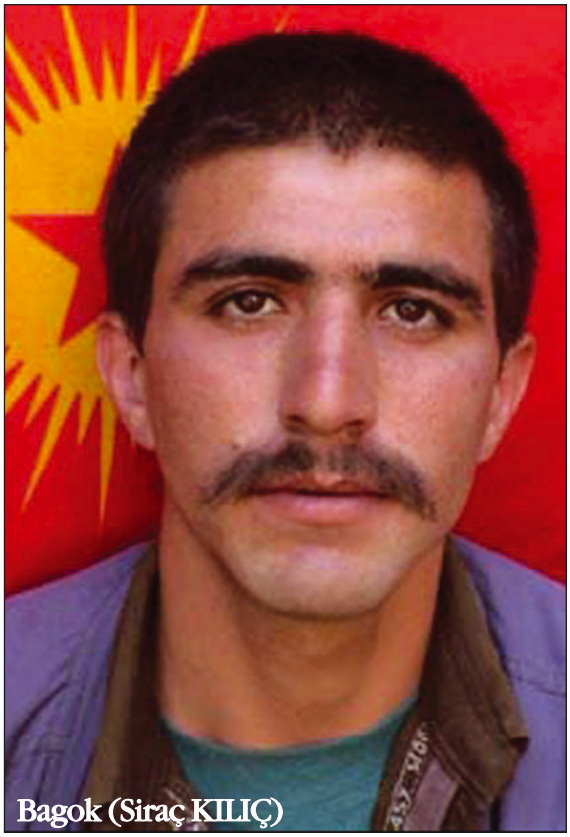

Bagok (Siraç KILIÇ)

Bahoz (Kadir SÜMER)

Behzat (Ferhat ŞUT)

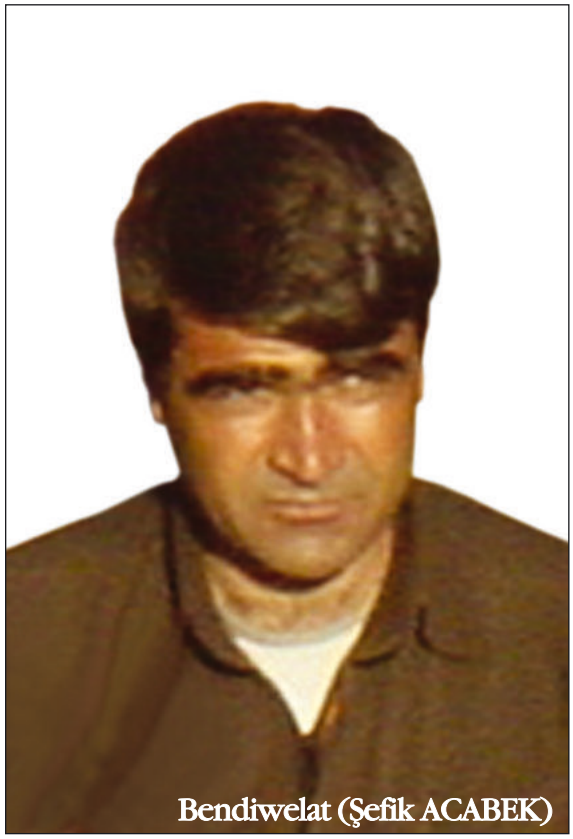

Bendiwelat (Şefik ACABEK)

Berxwedan (Ali Soylu)

Berxwedan (Mehmet OKATAN)

Berxwedan (Tahir KAYA)

Bışar (Hakan ÖNAL)

Botan (Ali AKMAN)

Brusk Adil DENK)

Canfeda (Avşar REBETİ)

Çekdar (Doğan AYDIN)

Çekdar (Halit ÖZEN)

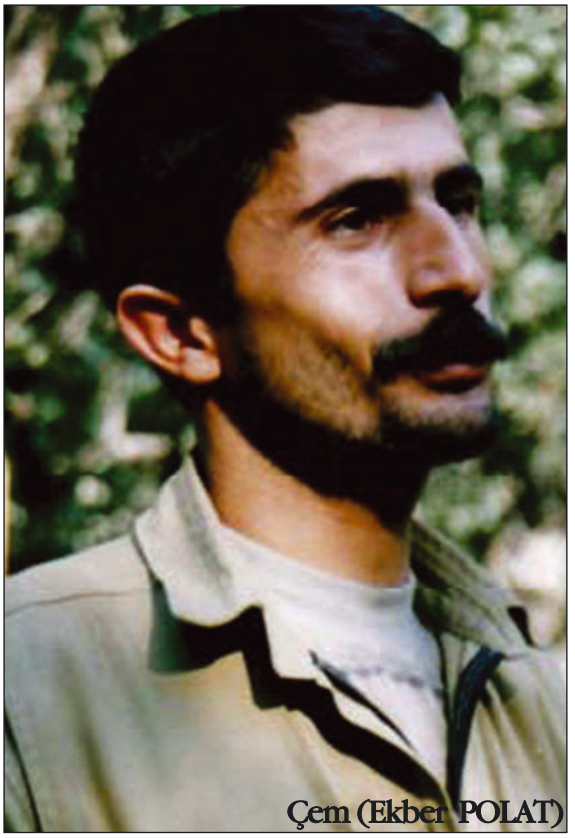

Çem (Ekber POLAT)

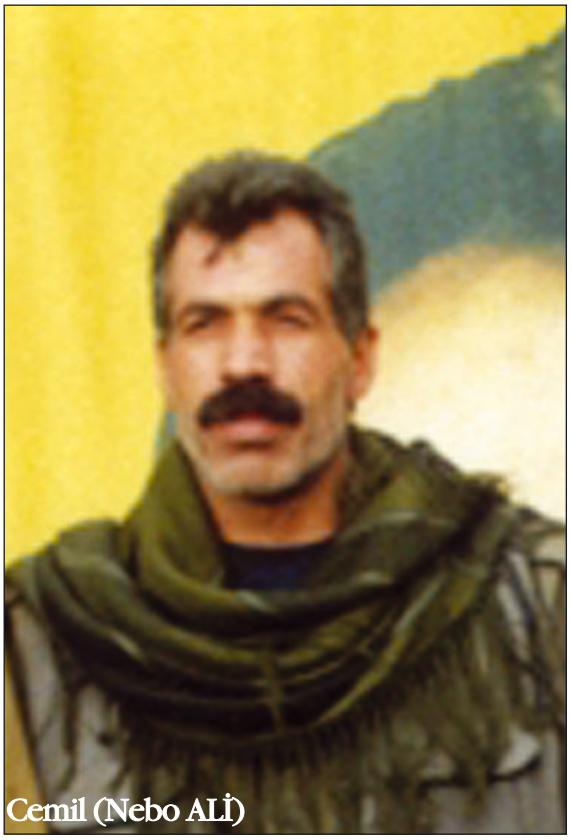

Cemil (Nebo ALİ)

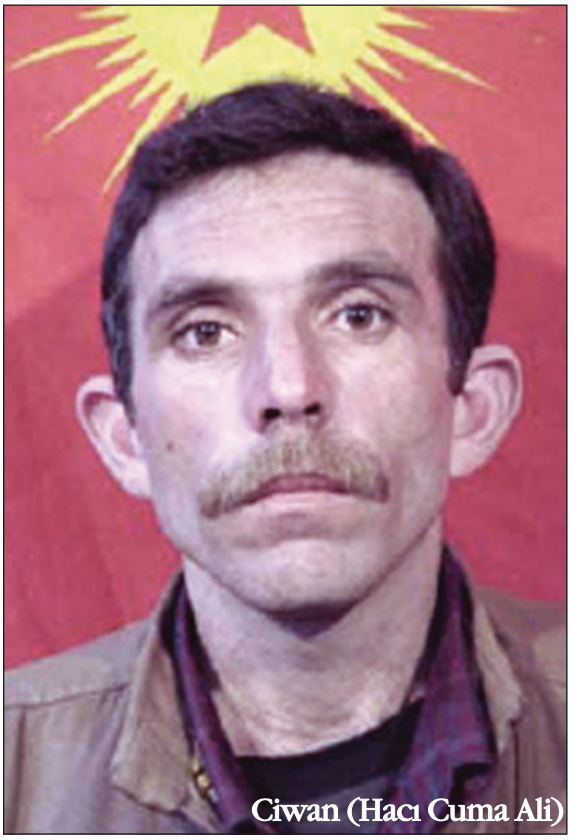

Ciwan (Hacı Cuma Ali)

Ciwan (M.Sait ÖZGÜN)

Çiya (Ayhan DOĞAN)

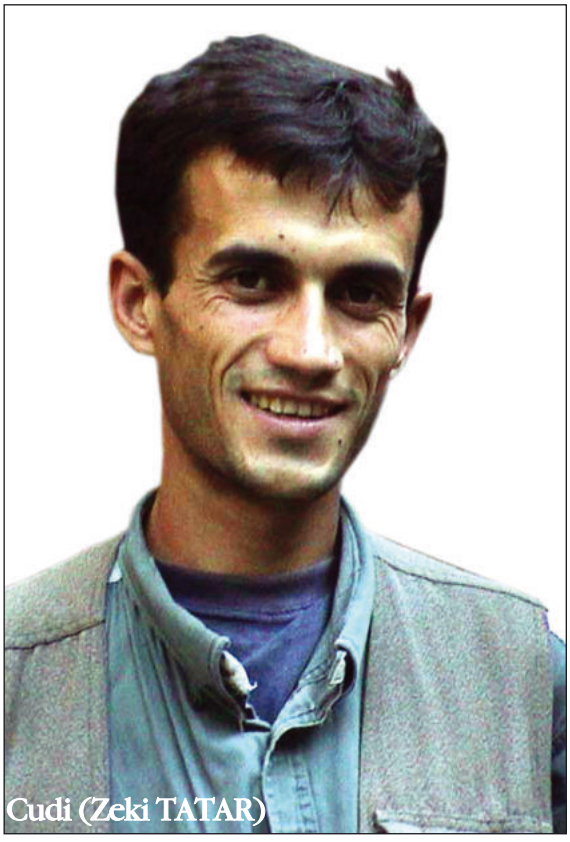

Cudi (Zeki TATAR)

Demhat (İsmet ÖĞET)

Demhat (Sead YUNUS)

Deniz (Sait EROL)

Dijwar (Mehmet ER)

Dijwar (Siyabend AK)

Dilşer (Mesut Ahmet PİR)

Diyar (İdris ...)

Doğan (İkram ERGÜL)

Enver (Rıza ÇAKAN)

Erdelan (Mecit HAMİT)

Erdelan (Nadir ŞEXMURADİ)

Felat (Behçet ŞENGÜL)

Felat (Muzaffer MİRZAYİ)

Ferhat (A.Rahim BİROHİSO)

Ferman (Ferhat AKANSEL)

Fırat (Sabri ÇAĞLI)

Fuat (Hikmet TOKMAK)

Gabar (Bedir BEDİRALİ)

Gabar (Mehmet KILIÇ)

Haki (Süleyman BAYAR)

Hamza (Ozan TOPRAK)

Harun (Harun GÖRGÜLÜ)

Harun (Lokman ERGÜN)

Harun (Yusuf CIMO)

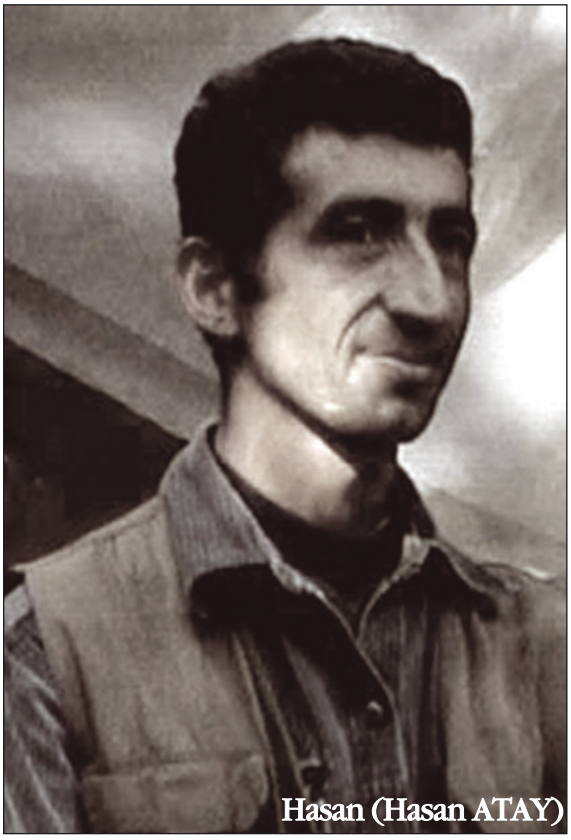

Hasan (Hasan ATAY)

Haydar (Cafer ÜREN)

Haydar (Kurtuluş DURAK)

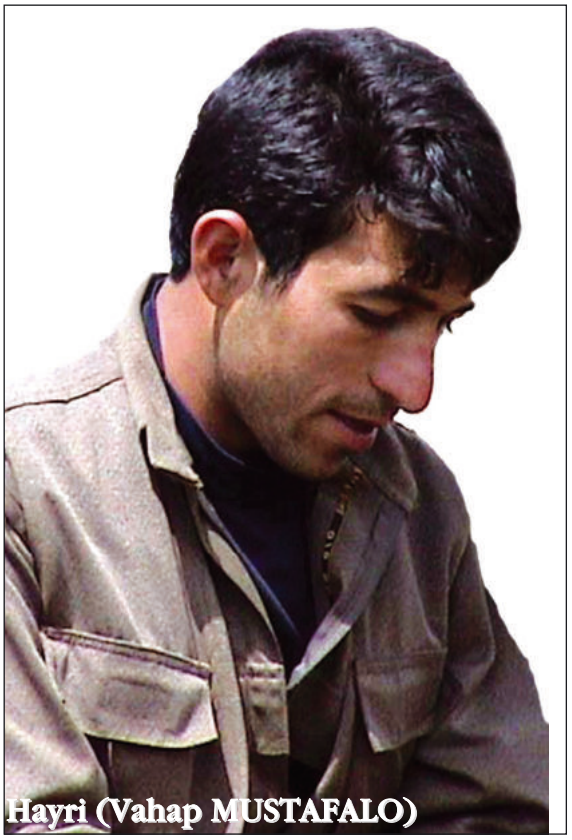

Hayri (Vahap MUSTAFALO)

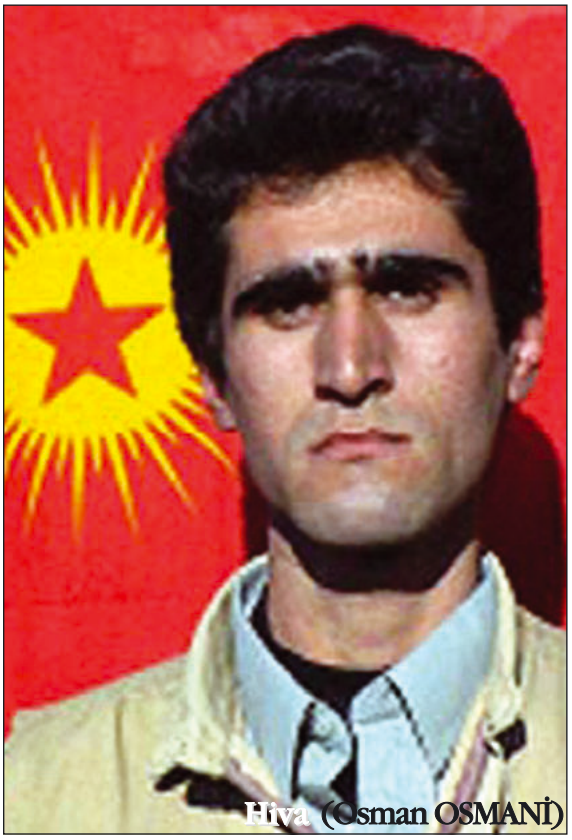

Hiva (Osman OSMANİ)

Hüseyin (Bülent DOĞAN)

İsmet (İbrahim DEMİRCİOĞLU)

Jinda (Ayşe AKFA)

Kadir (Şirvan KAMİL)

Kahraman (Yusuf SADIK)

Kani (İskender ÜLGER)

Kemal (Lokman VURAL)

Kemal (Süleyman GÜNGÖR)

Kendal (Adnan BATUR)

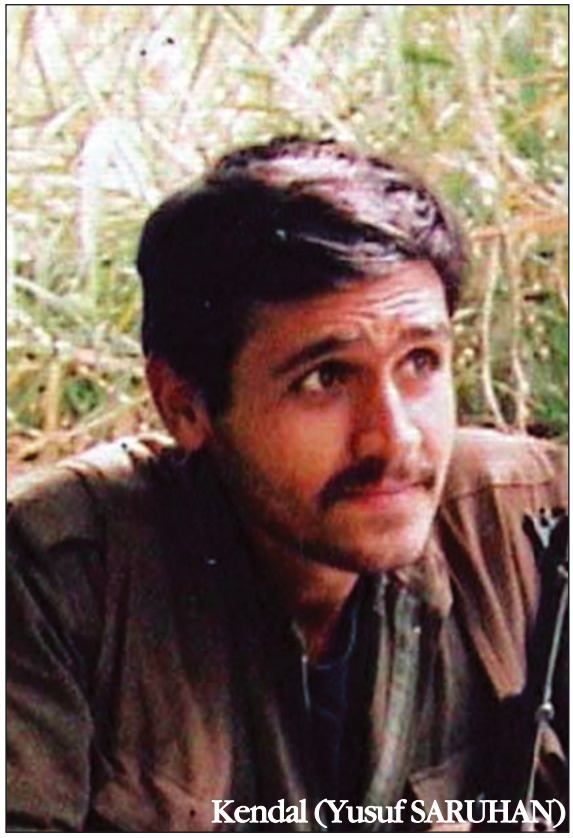

Kendal (Yusuf SARUHAN)

Koçer (Necat MEHMET KERİM)

Laşer (Vedat DAĞDÖĞEN)

Mahabat (Gülnaz ALİ RIZA)

Mazlum (Cihan DÜNDAR)

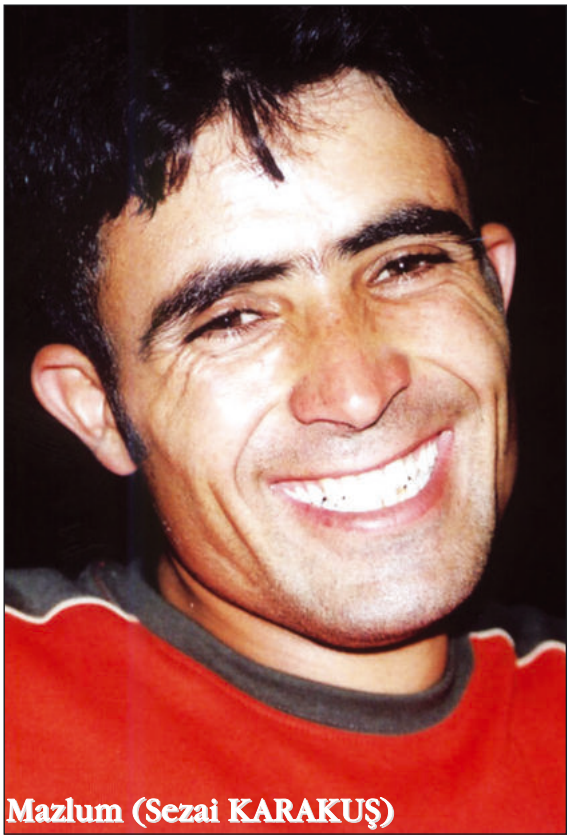

Mazlum (Sezai KARAKUŞ)

Newal (Şenay KURT)

Numan (Musa AYHAN)

Nurhak (Mazlum GÖK)

Orhan (Mustafa ALİ)

Rebaz (Sait ŞAHABİ)

Reber (Hüseyin DAVUT)

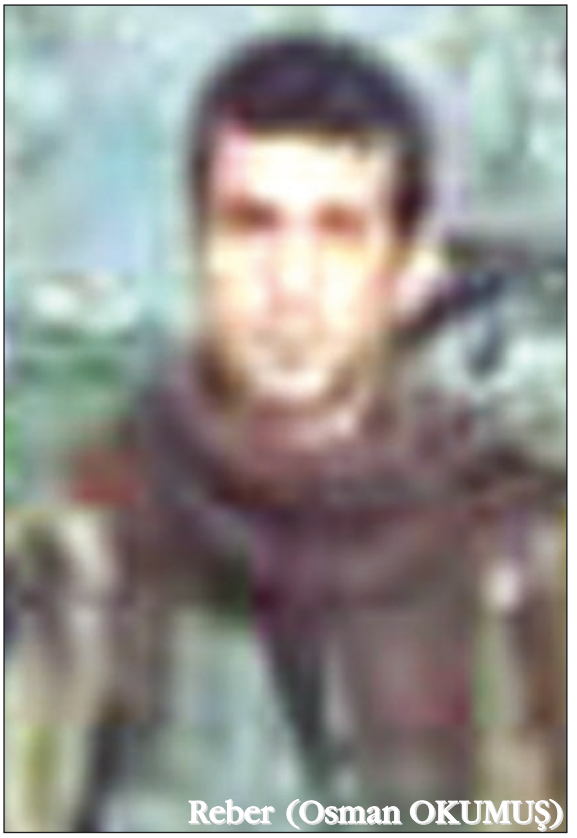

Reber (Osman OKUMUŞ)

Reber (Şahan MUHAMMEDİ)

Redur (İdris ULAŞ)

Reşo (Muaz REŞİT)

Resul (Süleyman BABAT)

Rezan (Mahir SEYHAN)

Rohat (Kadir KÖMÜRCÜ)

Rojhat (Mehmet ERGÜL)

Rojhat (Tuncay KEŞKEK)

Roni (Ronahi MAGMUK)

Ruken (Emine TAYBOĞA)

Serhat Urmiye (...)

Şervan (Amir NUREWŞAN)

Şervan (Mehmet CANTÜRK)

Şervan (Murat KESERCİ)

Seyit Rıza (Serdar MORSÜLBÜL)

Şilan (Meysa BAKİ)

Silav (Fatma İĞDEM)

Sipan (Ömer ASLAN)

Şiyar (Adem DEMİR)

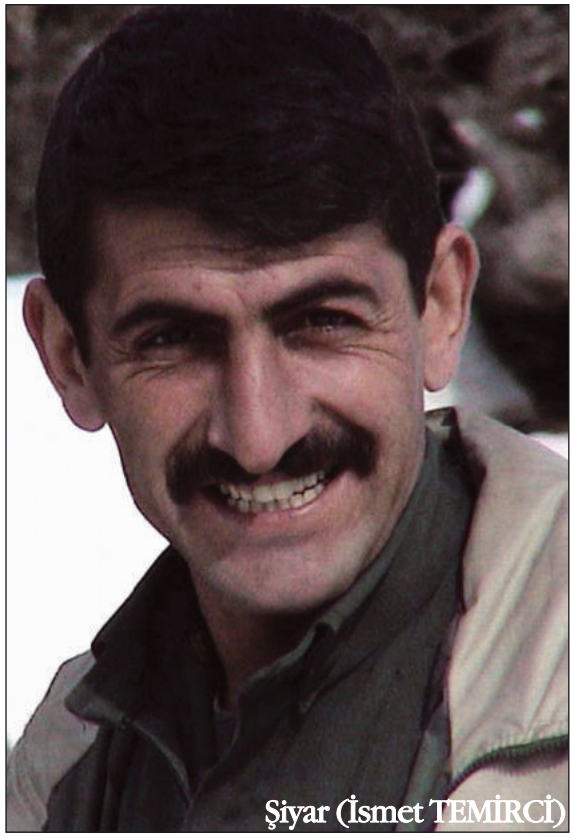

Şiyar (İsmet TEMİRCİ)

Şiyar (Şiyar PERİNÇEK)

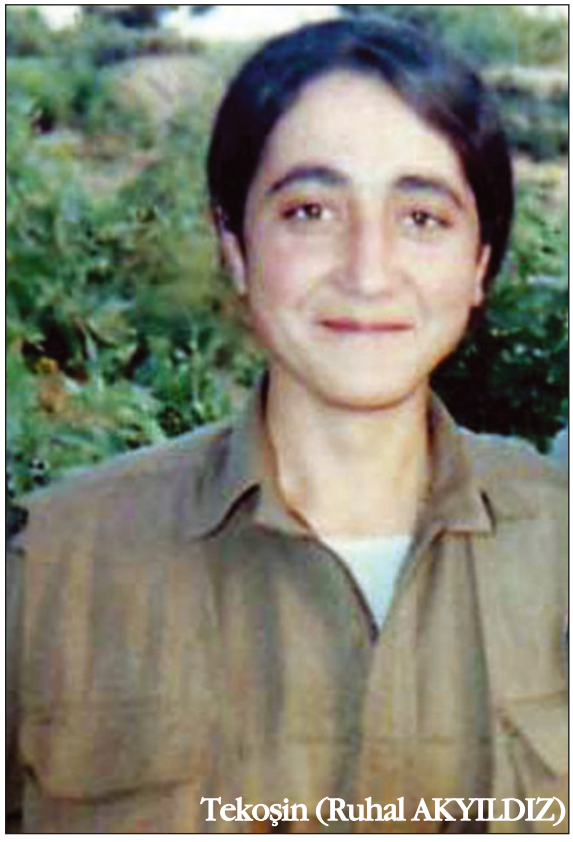

Tekoşin (Ruhal AKYILDIZ)

Tolhildan (Kerim YILDIRIM)

Tolhildan (M.Kasım CAN)

Tufan (Hayrettin AYDIN)

Welat (Mezin HÜSEYİN)

Xemgin (Fetih ŞEN)

Yaşar (Rıdvan ACAR)

Yezda (Semiha AKTURAN)

Zekeriya (Zekeriya İBRAHİM)

Zerdeşt (Sait ÇAVUŞ)

Zinar (Nimet AKSOY)

Zinar (Süleyman AVŞİN)

“Kelimeler kurşun ağırlığında, su duruluğunda olmalı
ve her yüreğe bir gölge bırakabilmelidir o yitip gitmelerden.
Ve yaşamın en olmadık yerinde, mutluluğun sadece kendisi ile
sınırlı olduğunu sanan hayatların üzerine düşmelidir o gölge.
Durup düşünmelidir insan; hiç tanımadığı bu
insanların, hiç tanımadığı insanlar için ölme sebebini...”